

Thám Tử Kỳ Duyên

Contents

Thám Tử Kỳ Duyên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	23
6. Chương 6	27
7. Chương 7	32
8. Chương 8	36
9. Chương 9	40
10. Chương 10	46
11. Chương 11	53
12. Chương 12	59
13. Chương 13	70
14. Chương 14	75
15. Chương 15	79
16. Chương 16	85
17. Chương 17	90
18. Chương 18	96
19. Chương 19	102
20. Chương 20	106
21. Chương 21	111
22. Chương 22	117
23. Chương 23	122
24. Chương 24	126
25. Chương 25	138
26. Chương 26	143
27. Chương 27	150
28. Chương 28	155
29. Chương 29	159
30. Chương 30	165
31. Chương 31	171
32. Chương 32	178
33. Chương 33	182
34. Chương 34	187
35. Chương 35	192
36. Chương 36	196
37. Chương 37	200
38. Chương 38	206
39. Chương 39	211
40. Chương 40	217
41. Chương 41	222

42. Chương 42	227
43. Chương 43	232
44. Chương 44	237
45. Chương 45	242
46. Chương 46	246
47. Chương 47	251
48. Chương 47 (1)	255
49. Chương 48	258
50. Chương 48 (1)	262
51. Chương 49	267
52. Chương 49 (1)	272
53. Chương 50	275
54. Chương 51	280
55. Chương 52	284
56. Chương 53	288
57. Chương 54	293

Thám Tử Kỳ Duyên

Giới thiệu

Trước kia, mỗi lần viết xong một chương tôi lại cho đăng trực tiếp lên mạng dưới bút danh Kim Thiệp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-tu-ky-duyen>

1. Chương 1

Thư gửi anh trai

(From: Việt Nam.

To:,.)

Sương Mù, ngày mười chín, tháng năm, năm Ất Mùi

Anh hai yêu mến của em!

Em xin lỗi vì đã không viết thư cho anh sớm để kể về sự việc kinh hãi mà em vừa trải qua. Phần vì quá khiếp sợ, phần vì không muốn ảnh hưởng đến việc học tập của anh ở nước ngoài, em đã phá lệ một lần.

Anh cũng biết rồi đó, từ nhỏ đến giờ mỗi khi gặp sự cố gì nghiêm trọng em đều nói lại với anh, để cùng anh tìm ra phương án giải quyết. Anh là người rất thông minh, quyết đoán, trong bất kỳ trường hợp nào anh cũng không làm em thất vọng. Cũng vì vậy mà em hay ỷ lại vào anh, lâu dần hình thành thói quen không

tốt; sống xa anh nửa vòng trái đất, không có anh bên cạnh để nhờ vả, mọi việc lớn nhỏ em phải tự làm lấy; tính em lại hậu đậu và hay sai vặt nên thời gian đầu em đã gặp không ít khó khăn.

Đúng là “thời thế tạo anh hùng” anh à! Trong hoàn cảnh phải bơ vơ giữa đất khách quê người buộc em phải tự lập, mạnh mẽ và quyết đoán giống như anh.

Trước khi kể lại toàn bộ câu chuyện em đã gặp phải cho anh nghe! Em muốn nhắn gửi với anh một điều, vì biết anh là con người của khoa học nên em mới phải nhắn với anh rằng: “chuyện ma quỷ” là có thật. Anh phải tin em, vì chắc chắn cho đến thời điểm này, không có người phụ nữ nào anh yêu thương và tin tưởng hơn em đâu.

Anh đã chuẩn bị tinh thần chưa?

Để bắt đầu câu chuyện: “Bóng ma cô trên đồi trà.”

“Cạch” “cạch” “cạch” ...

Đó là âm thanh đều đều của tiếng gõ bàn phím.

Đồng hồ đã điểm 11h đêm, em đang thức để soạn giáo án, ngày mai sẽ có đoàn thanh tra trên sở về.

Hôm đó, là sinh nhật nhỏ bạn học cùng trường đại học, cả hội rủ nhau đi hát karaoke đến tận 10 h, vừa đến nhà là em vội mở máy tính lên, lao vào công việc ngay.

Ngồi trên máy tính là một cực hình đối với em, anh hai là người hiểu em hơn ai hết. Em chỉ cần ngồi trên máy tính 15 phút đã cảm thấy khó thở, ngồi nửa tiếng là uể oải ngáp dài, đến 1 tiếng là toàn thân nhức mỏi không chịu được phải đứng lên đi lại.

Em xuống nhà bếp pha ly trà nóng uống cho tỉnh táo. Bưng ly trà trên tay, em đi lại phía cửa sổ có tấm rèm che màu tím. Em đang đứng ở lầu hai căn nhà - mới thuê - kéo tấm rèm ra để ngắm quang cảnh bên ngoài.

Đêm đó, trăng rất sáng nên em quan sát được khá rõ cảnh vật.

Vì căn nhà biệt lập và nằm trên một đồi trà nên không có đèn đường thấp sáng. Ban đầu, khi được giới thiệu em đã không định thuê lại, do địa thế căn nhà nằm ở nơi cách biệt với khu dân cư.

Nhưng, căn nhà cổ kính được chào với một cái giá khá “đặc biệt” nên em đã gạt đầu đồng ý. Vì nhìn chung căn nhà đẹp, rộng rãi, thoáng mát; đáp ứng được tiêu chuẩn cần thiết cho việc sinh hoạt, ăn ở. Chỉ hơi khổ một chút trong việc đi lại; và đôi lúc bất an vì lo sợ có kẻ trộm đột nhập.

Căn nhà nằm trên một đồi trà, có con đường đất dẫn lên. Từ cửa sổ lầu hai có thể nhìn được bao quát cảnh vật bên dưới là hồ nước lớn, cụm dân cư nhà cửa mọc san sát nhau, tiếng chó sủa văng vẳng vọng về yếu ớt, những ánh đèn nhập nhoạng xa xa, dải ánh trăng trên đồi trà quyện với bóng đêm đặc quánh làm nên không gian u huyền lạnh ngắt. Bất giác em rùng rợn trong người, tóc gáy dựng lên và da gà bắt đầu nổi hột.

Em nhìn quanh căn phòng thấp đèn ngủ mờ mờ.

“Tích tắc”

“Choang”

Em giật bản mình, đánh rơi cái ly đang cầm trên tay.

Em thở ra một hơi dài, đưa tay lên vuốt ngực.

Vừa rồi là tiếng đồng hồ treo tường báo hiệu đã 12 h đêm.

Đồng hồ báo hiệu là một hiện tượng rất bình thường, nhưng không hiểu sao đêm hôm đó em rất sợ, đầu óc em rơi vào trạng thái liên tưởng hoang mang. Bất cứ một chuyển động nhẹ nào từ bên ngoài cũng làm em bất an lo lắng.

Em ý thức được hoàn cảnh của mình lúc đó, một cô gái chân yếu tay mềm trong căn nhà cô quạnh tách biệt hoàn toàn với khu dân cư.

Em dùng ý chí để khắc phục nỗi sợ hãi, cố xóa đi trong đầu những tưởng tượng ghê rợn.

Ánh trăng đêm đó không mang nét thơ mộng đẹp đẽ, trái lại nó mang nét âm u, lạnh lẽo, rùng rợn.

Vô thức thôi thúc em phải làm một việc gì đó để lấp đi nỗi sợ, và em cúi xuống nhặt những mảnh thủy tinh vỡ nằm vung vãi trên sàn nhà.

- Á! - Em rít lên.

Do quá vội vã hấp tấp, em bị một mảnh thủy tinh vỡ cửa đứt tay, máu chảy tràn ra với tốc độ nhanh không thể tưởng. Hoảng quá! Em luồn tay vào bụng, bọc ngón tay đang bị thương lại bằng chính lớp vải từ chiếc áo thun màu trắng em đang mặc trên người.

- Khốn kiếp! - Em nghiêng răng, vừa đau nhức, vừa tức giận, pha lẫn sợ hãi. Vết thương cứ chảy máu không cầm được.

Em sợ không dám mở vết thương ra nhìn, chỉ thấy máu thấm ra ướt sũng chiếc áo thun.

Không thể cứ để vậy được, em nhanh chóng gọi điện thoại di động cho nhỏ Ý Nhi - là đồng nghiệp của em - đến giúp đỡ.

Vì đã hơn 12h rồi, nên gọi mãi mà Ý Nhi không bắt máy, chắc là đang ngủ say. Em cố gọi thêm vài lần nữa, đến lần thứ tư thì nhỏ nghe máy.

Nhận được điện thoại em cầu cứu, Ý Nhi rất lo lắng, gọi ba của Ý Nhi dậy, khẩn trương chạy qua nhà giúp em.

Em được chở đến trạm xá, được bác sĩ khám, mới biết vết thương rất sâu phải tiêm thuốc tê, thuốc cầm máu rồi may lại hằn hoi. Bây giờ em mới tạm thở phào nhẹ nhõm.

Bác Sánh - ba của Ý Nhi - chở em về, bỏ lại Ý Nhi ở trạm xá.

Đã 1 h 30'

Trời vẫn ánh trăng kỳ dị.

Trên đường về em rất sợ ý nghĩ phải ở lại căn nhà quạnh quẽ đó qua hết đêm. Nhưng không biết phải làm sao, chẳng lẽ, lại đi nói với Bác Sánh - ba của Ý Nhi - là em sợ ma, không dám về nhà. Rồi em tự thuyết phục mình đã quá nhạy cảm, thực tế em đã gặp ma quỷ gì đâu, chẳng qua là do tâm lý bất ổn nên mới sinh ra lo sợ ngu ngốc vậy thôi. Ngày mai mọi thứ sẽ lại đầu vào đó, khi thần kinh của em đã ổn định trở lại.

Bác Sánh đưa em về đến con đường đất, dẫn lên đồi trà. Bác cho xe dừng lại, quay lui nói với em:

- Con về ngủ một chút đi, mai còn có sức để đi làm. Bác nghe Ý Nhi nói ngày mai có thanh tra sở xuống kiểm tra.

- Dạ, cảm ơn bác đã giúp con, đêm hôm lại làm phiền giấc ngủ của bác vậy con ngại lắm ạ!

- Có gì đâu con, gặp khó khăn gì cứ gọi cho Ý Nhi, giúp được gì bác sẽ giúp, đừng ngại. - Bác Sánh cười rất thoải mái, em ước được giống như bác lúc này, vô ưu, vô lo. Không giống như em, người đang lạnh tái đi vì sợ phải trở lại căn nhà heo hút đó.

- Dạ. - Em cúi đầu đáp lời Bác Sánh. Bác còn nói gì đó nữa mà em không nghe rõ. Hình như là chào tạm biệt em để về thì phải.

Con đường đất dẫn lên đồi trà không thể đi xe máy vào đêm hôm, vì rất nguy hiểm, người ta đã đặt biển cảnh báo, nếu sơ sẩy có thể bị rơi xuống hố ngay. Lúc đến chỗ em đi cấp cứu, bác Sánh và Ý Nhi phải bỏ xe lại phía dưới rồi đi bộ lên.

Em vừa định mở miệng nhờ Bác Sánh đưa đi một đoạn cho đỡ sợ, cũng vừa lúc bác nổ máy cho xe chạy đi đón Ý Nhi đang ngồi chờ ở trạm xá.

Vậy là, chỉ còn em với bóng tối tối đặc quánh. Ánh trăng lúc này bị che phủ bởi một đám mây nên cảnh vật khi mờ khi tỏ. Sương khuya lắng xuống tê buốt da thịt.

Em đi lủi thủi trong đêm, hai gối run lấy bầy, trống ngực thúc dồn dập đến nỗi em tưởng cuộn tim sắp rụng ra.

Em lắng tai nghe mọi âm thanh xung quanh rất tập trung.

Một cơn gió nhẹ thổi tạt qua mặt em, em cảm tưởng những cây trà đang rung lên bần bật, tiếng gió rít lên rồi bỗng dưng im bật.

Em phóng ánh mắt nhìn theo con đường sâu hun hút trước mặt, tuyệt đối không dám ngoái đầu nhìn lại đằng sau.

Không gian lúc đó rất ma quái, xung quanh lặng như tờ; em không nghe bất cứ một tiếng động nào nữa, dù là nhỏ nhất. Muốn tìm một âm thanh của côn trùng, ếch nhái cũng không tìm thấy.

Thật khủng khiếp! Mồ hôi em đọng lại thành hạt, chảy ròng ròng trên mặt; thân thể nóng hổi như đang bị thiêu sống.

Đôi chân tê dại của em bước đi nặng như chì, em sợ đến nỗi không dám chạy.

Đi được gần nửa con đường, em nhìn thấy lơ mờ khúc quanh cù có cây đa cổ thụ rậm lá, dưới gốc quét sơn trắng là cái am thờ nhỏ xây bằng gạch đỏ.

Mọi khi đi qua khúc quanh này em không cảm thấy gì, nhưng lần này thì em thật sự lạnh, lạnh toát.

Người em bắt đầu “rít rít” khó chịu.

Tim mỗi lúc đập mạnh hơn...

.... “bịch”

... “bịch”

... “bịch”

Lờ mờ, cho đến rõ dần... rõ dần...

Dưới ánh trăng u huyền, lạnh lẽo em nhìn thấy một cái bóng trắng cao lêu nghêu ngồi trên cái am thờ.

Một cô gái mặc áo dài trắng, tóc dài đen bóng, độ bóng của mái tóc ghê lắm! Nó làm người ta phải chết đứng.

Mái tóc không che giấu được khuôn mặt bợt bạt, đôi môi khô khốc, và hai vệt mắt sắc như dao.

Em chỉ thấy người con gái đó có phần thân trên – từ gối cho tới đầu - cô ta bị cụt hai chân.

Những cơn run lạnh trong người em nổi lên từng đợt, em nghĩ trong đầu:

“Đó là ma... là ma... là ma...”

Em khó khăn bước qua người đàn bà đó, vờ như mình không thấy gì, miệng liên tục niệm: A Di Đà Phật...

Em đứng khựng lại khi nghe thấy tiếng gọi đằng sau lưng mình:

- Em ơi, lại đây chơi với chị. - Một giọng nói rùng rợn và quái dị nhất mà em từng nghe thấy, âm vực của giọng nói cao lạnh khủng khiếp, đó là giọng của ma, chỉ có ma mới nói “rõ ràng” như vậy.

Em sợ ma nữ sẽ bắt lấy em từ phía sau nếu em bỏ chạy. Em bắt đầu thấy hoa mắt chóng mặt, muốn nôn mửa.

- Em đừng sợ, chị không làm gì em đâu. - Tiếng nói gần sát bên tai em, em vẫn đứng bất động, mắt nhắm nghiền.

- Tôi là người tốt, đừng hù dọa tôi nữa. - Em nhớ lại lời bà ngoại ngày xưa, mỗi khi kể chuyện ma cho anh em mình nghe, bà nói: nếu gặp ma thì hãy nói mình là người tốt và van xin đừng chọc mình nữa, hồn ma sẽ để cho mình đi.

- Chị khổ lắm em ơi! Hu hu hu.

- Có chuyện gì oan khuất chị hãy nói với em. - Giọng em rung theo nhịp tim đập.

- Chị chết tức tử lắm!

“Ặc...ặc...ặc” - Em nghe thấy những âm thanh nghiền nghệt đằng sau lưng.

Một hồi im ắng...

(...)

(...)

(...)

Em từ từ ngoái đầu nhìn lại:

- Á... á... á... á...

Nguồn: (Facebook: s:// .facebook.com/nhim.kute.50

Mail: lekimquoc7@gmail.com)

2. Chương 2

Em giật tỉnh, thấy mình đang nằm úp mặt trên bàn phím.

Cảm giác bàng hoàng, mồ hôi lấm tấm trên trán, kèm theo nhịp tim đập hồi hộp.

Em vội vàng kiểm tra lại ngón tay bị thủy tinh cắt, nhưng không thấy vết thương đâu cả, chỉ thấy một vết dài thâm tím trên ngón tay - vết tích mà người ta thường nói bị ma cắn.

Thì ra tất cả những chuyện vừa xảy ra với em chỉ là giấc mơ. Giấc mơ để lại một cảm giác huyền bí đeo bám, giống như con quỷ đói đang nằm trong bụng.

Trong giấc mơ vừa qua, em đã gặp ma.

Đó có phải là điềm báo mộng hay không? Nếu điều đó đúng, thì ở cây đa - nơi cái am thờ màu đỏ gạch - có bí ẩn gì đó đã bị chôn vùi?

Điều làm em thấy khó hiểu là: “Tại sao trong giấc mơ lại có cây đa rất lớn?” Trong khi đi hết con đường đất dẫn lên căn nhà em đang ở, không hề có một cây đa nào như vậy. Thật rợn da gà, vì chỗ khúc quanh... chỗ đó rõ ràng là có cái am thờ màu đỏ gạch, mà mỗi lần đi ngang qua em thường liếc nhìn vào.

Còn nữa,

Nếu người con gái đó muốn báo mộng cho em thì tại sao lại hù dọa em?

Trở lại trong giấc mơ...

Lúc em nghe được những âm thanh giống như tiếng ếch nhái bị một bàn tay bóp nghẹt. Em ngoái đầu lại nhìn, thấy ngay một cảnh tượng kinh dị. Ma nữ cao lều nghều treo cổ trên cành, mắt trợn trắng, lưỡi thè ra.

Thường thì, những cơn ác mộng như vậy qua đi, có để lại dư âm cũng không đến mức đeo bám dai dẳng như trường hợp của em.

Có lẽ mọi chuyện quá kì quái nên mới khiến em bất an như vậy.

Chẳng là, sáng ngày hôm đó - sau giấc mơ gặp ma - em đến trường gặp Ý Nhi, vừa gặp em là Ý Nhi đã than thở:

- Nè, chị nghịch ngợm lắm nhé! Hôm nay, em ngáp dài cũng vì chị đó.- Ý Nhi vừa nói vừa ngáp.

Em rất đổi ngạc nhiên, ngơ ngác hỏi lại Ý Nhi:

- Ủa, chị đã làm gì hả?

- Còn phải hỏi, hơn 12 h đêm còn phá không cho người ta ngủ. - Ý Nhi nói giọng ngái ngủ.

Em kinh ngạc, trống ngực bắt đầu thúc dồn dập, giọng run run nói với Ý Nhi:

- Chị... đã... đã gọi... điện... cho em sao?

Trông thấy biểu hiện kỳ quặc của em, Ý Nhi cũng ngạc nhiên không kém, nhỏ đáp lời em:

- Ô, chị không nhớ gì thật à? Chị đã gọi cho em ba bốn cuộc điện thoại vào giữa đêm, em nghe máy thì chị không trả lời, em tắt máy thì chị gọi lại. Cứ như vậy làm em bị mất giấc ngủ, chị cũng biết rồi đó, em đang ngủ say mà bị ai đánh thức là không thể ngủ lại được nữa.

Những gì Ý Nhi nói khiến em tái người, em kinh hoàng nghĩ lại giấc mơ tối hôm qua, đúng là trong mơ em có gọi cho Ý Nhi, nhưng đó chỉ là giấc mơ - bằng chứng là tay em không bị thương, không có cái ly trà nào bị vỡ hết. Nhưng tại sao? Tại sao em có gọi điện thoại cho Ý Nhi mà em lại không nhớ gì cả? Ý Nhi không thể nói gạt em được. Không. Không thể như vậy...Không.

Đầu óc em bị xáo động, chất chứa rất nhiều điều bí ẩn, nghi hoặc và cả nỗi sợ hãi kinh khiếp.

Cả ngày em không làm được gì, bị xâm xoàng chóng mặt, mệt mỏi kèm theo triệu chứng muốn nôn mửa.

Sau hôm đó, em bị ốm nặng, phải xin phép hiệu trưởng cho nghỉ dưỡng bệnh, khi nào bình phục sẽ đi làm trở lại.

Em không dám về lại căn nhà đó nữa nên đã nhờ Bác Sánh - ba của Ý Nhi - tìm gấp cho một phòng trọ ở tạm ít hôm rồi tính tiếp.

Về lý do “dọn nhà đột xuất” em không nói sự thật cho Ý Nhi và bác Sánh biết, vì không muốn họ xem em là một đứa yếu đuối. Thế nên em đã nói dối rằng: “bà chủ cho thuê muốn đòi lại nhà để cho cháu gái của bà dọn đến ở.” Vì tính hay sĩ diện nên em muốn dọn đi thật khẩn trương. Tài nói dối của em cũng cừ thật! Bác Sánh và Ý Nhi không nghi ngờ gì, hai cha con họ tin ngay lời em nói.

Em cứ tưởng rời khỏi căn nhà ma đó thì mọi chuyện sẽ ổn, nhưng em đã lầm.

Liên tiếp những ngày sau đó, đêm nào em cũng gặp ác mộng. Vẫn con đường dài ngoằn tối sâu hun hút, vãn cây đa ám muội và cái am thờ màu đỏ gạch.

Gương mặt của người con gái hiện về từng đêm hù dọa em. Em ám ảnh cái dáng cao khêu của cô ta, mái tóc mỡ bóng lạnh, cái lưỡi dài và đôi mắt trắng ớn. Đặc biệt cô ta bị cụt chân.

Sức khỏe của em mỗi lúc một suy sụp. Em trở nên xanh xao, hốc hác, gầy rẹp thấy rõ. Hậu quả do những đêm mất ngủ - em sợ ngủ và không dám nhắm mắt lại, vì biết thể nào mình cũng gặp ác mộng - em rơi vào trạng thái hết sức căng thẳng, mệt mỏi. Cảm giác cuộc sống này thật nặng nề khổ sở, đến đây em chỉ còn biết cầu xin trời Phật phù hộ, cứu em thoát ra khỏi kiếp nạn này.

Không còn nghi ngờ gì nữa, em đang bị ma ám.

Em bắt đầu nghĩ đến ông bà, cha mẹ - tất cả đều không còn trên thế gian này - và em nghĩ đến anh hai của em. Người em có thể tin cậy, trông mong ở hoàn cảnh này chỉ có anh hai thôi. Em đã muốn gọi cho anh, nhưng lý trí níu tay em lại. Lòng em tự nhủ:

- “Mày hãy để cho anh hai mày được yên tâm mà học hành! Nếu mày báo cho anh hai biết chuyện anh hai sẽ bỏ học ở nước ngoài để về với mày. Lúc đó mọi công lao cố gắng của anh hai mày bấy lâu nay đều đem đổ sông đổ bể hết. Mày muốn vậy lắm sao?”

Không anh à! Nếu em biết là mình không qua được, em sẽ không làm liên lụy tới anh đâu.

Hơn nữa, cũng đã đến lúc em tự đứng trên đôi chân của mình, không dựa dẫm vào anh hai nữa.

Với suy nghĩ đó, em lập tức lấy lại tinh thần. Học theo cách giải quyết vấn đề của anh mỗi khi gặp khó khăn. Em bắt chước anh ngồi im một chỗ tập trung suy nghĩ, hít thở sâu và thư giãn.

Cuối cùng em cũng tìm ra được một hướng giải quyết - với em lúc đó là tốt nhất - cho biến cố kinh hoàng em xui xẻo vướng phải.

Em suy nghĩ:

- “Tạm thời gác mọi công việc khác lại để tập trung giải quyết cho dứt điểm việc hệ trọng lúc này - đó là việc bị ma ám, rốt cuộc là có thật hay đó chỉ là vấn đề tâm lý? Nếu có thật, em bị ma ám thì sẽ dùng biện pháp tâm linh để giải quyết, có thể nhờ thầy cúng, hoặc vào chùa xin bùa phép... rất nhiều phương án được tính đến. Còn nếu đó là vấn đề tâm lý thì phải đi gặp bác sĩ có chuyên môn nhờ họ chữa trị.”

Em sẽ nói cho anh biết về một quyết định - mà em cho là sáng suốt nhất của em, lúc đó và cũng như bây giờ khi nghĩ lại chuyện cũ - một quyết định mang tầm chiến lược cho việc tìm ra lời giải bài toán khó em vừa gặp phải.

Nói ra anh dừng cười em ngớ ngẩn, em đã tìm đến “anh ấy” - em để hai từ này trong ngoặc “”, để cho thấy anh ấy cũng rất đặc biệt với em, vậy là từ nay cuộc đời em đã có hai người đàn ông em luôn tin tưởng và yêu thương.

Văn phòng Sherlock Nguyễn, số 7, khu chung cư Thạch Anh.

- Cô hãy bình tĩnh, ngồi xuống ghế rồi từ từ nói. - Người đàn ông nước da ngăm, khuôn mặt góc cạnh, rất đẹp trai, chỉ vào băng ghế sofa.

Dáng anh ấy cao cao, hơi gầy nhưng cân đối. Ấn tượng đặc biệt khi lần đầu tiên gặp anh ấy là ngoại hình đẹp hút hồn, mái tóc xoăn gọn sóng được cắt tương đối gọn gàng, mũi dọc dừa, đôi môi mỏng mảnh duyên dáng với chiếc cằm chẻ không gì nam tính, điển trai hơn nữa.

Giọng nói của anh ấy trầm ấm, âm sắc nghe phê và rất dễ gây nghiện cho phụ nữ.

Anh ấy ăn mặc rất lịch lãm nhưng không hòa tan mà có phong cách. Hình như anh ấy chỉ thích có ba màu: đen, đỏ, và màu tím hoa cà. Lần đầu gặp, anh ấy diện bộ vest đen được may đo đúng chuẩn mực, em đoán thiết kế của những bộ trang phục chàng thám tử mặc trên người là độc nhất vô nhị. Bên trong là chiếc áo sơ mi màu đỏ làm nổi bật cá tính, cân đối hài hòa giữa những gam màu với nhau.

Em nhận xét:

- “Đây là một người có khiếu thẩm mỹ.”

Anh ấy không bao giờ cười, nhưng không vì thế mà khiến người ta e ngại, khó tiếp xúc. Trái lại, khi đứng gần anh ấy người ta có cảm giác an toàn, một phần là nhờ vào vẻ bề ngoài nam tính của anh, một phần là bởi trí tuệ đỉnh cao của anh phản chiếu qua đôi mắt sáng như pha lê xuyên thấu được tất cả mọi bí ẩn trên đời, phần còn lại là sức quyến rũ phi phàm ẩn sâu bên trong con người trẻ tuổi - anh ấy mới hai mươi tám tuổi đời.

- Tôi đọc được một mẫu tin trên mạng, được biết anh đã từng giải quyết rất nhiều vụ án hóc búa. - Em mở chuyện.

- À, những vụ hóc búa đó là:

... Lật tẩy tổng giám đốc “X” với những chiêu lừa tình có một không hai trên đời.

... Bà vợ già của vị chủ tịch “thích ăn phở” đánh ghen với cô con gái mới lớn.

... Chiếc xe máy bị mất cắp do say rượu.

... Và còn rất nhiều vụ tương tự như vậy.

Anh ấy kể ra hàng loạt những vụ án vớ vẩn mà anh phải giải quyết trong thời gian rất ngắn. Em thừa nhận anh ấy rất hài hước!

- Tôi xin lỗi! - Em muốn cười lắm rồi, nhưng vì giữ gìn ý tứ, hơn nữa nhìn mặt anh ấy lạnh lùng quá nên không dám cười.

- Cô không có lỗi gì cả.

- Tôi là Ngọc Diệp, là giáo viên trường mầm non tư thục Sao Mai.

- Tôi biết rồi.

Em ngạc nhiên khi nghe anh Khôi Nguyên - tên cúng cơm của chàng thám tử - nói vậy, em mới hỏi lại anh:

- Làm sao mà anh biết được?

Anh ấy đáp lời em, nét mặt vẫn không thay đổi, lạnh lùng khô khốc:

- Nhờ vào bệnh đăng trí của cô, chẳng phải hôm trước gọi điện đến văn phòng tôi cô đã “khai báo” hết rồi sao!

Anh ấy nhắc em mới nhớ, đúng là lúc trước em có nói tên và nghề nghiệp của mình cho Khôi Nguyên biết rồi.

- Cô bắt đầu được rồi đấy! Tôi muốn cô kể lại thật cận kề vấn đề mà cô đang gặp phải.

- Thực ra...

Em đang định nói thì anh ấy bỗng ngăn em lại, rồi đưa ra phán đoán của mình.

- Khoan! Để tôi đoán xem có đúng không đã nhé!

- Anh nói thử xem nào.

- Cô vừa gặp phải một sự cố lớn về tình cảm, người yêu của cô bỏ rơi cô, cô nghi ngờ tình cảm của anh ta và muốn làm sáng tỏ mọi việc? - Khôi Nguyên ngồi đối diện với em, hai bàn tay đan vào nhau đặt nằm trên bàn. Nét mặt rất điềm tĩnh, chờ nghe câu trả lời của em.

Phán đoán của anh ấy làm em bị sốc. Em bắt đầu nghi ngờ về tài năng của con người đang ngồi trước mặt với mình.

- Không. Tôi không phải vì chuyện đó mà đến đây. - Em nói với thái độ dò xét.

- Cô không cần phải nghi ngờ khả năng của tôi đâu. Vấn đề mà cô gặp phải đích thị là liên quan đến tâm linh, nói trắng ra là cô đang sợ ma, tôi nói đúng chứ?

Câu nói của anh ấy đánh thẳng vào trọng tâm vấn đề em đang mắc phải. Khôi Nguyên làm em bất ngờ, ban đầu anh ấy đưa ra những phán đoán sai lầm khiến em mất niềm tin với anh ấy, rồi đột nhiên làm em phải chuyển hướng nhận định về tài năng của anh bằng một phán đoán cực kỳ chính xác.

Em ngạc nhiên hỏi lại anh ấy, vẫn câu hỏi cũ:

- Làm sao anh biết được?

- Đó là kỹ năng nghề nghiệp của tôi.

- Anh có thể nói rõ hơn không? - Em rất tò mò muốn biết anh ấy đã dùng phương pháp suy luận nào để đưa ra kết luận chính xác đến như vậy.

- Có một bộ môn khoa học mà đối tượng nghiên cứu của bộ môn này là những biểu hiện trên khuôn mặt, từ dấu hiệu ẩn hiện trên khuôn mặt, có thể biết được người đó đang vui, đang buồn, đang bất an, hay đang phấn khích. Không những vậy, còn có thể đưa ra những kết luận tương đối chính xác về nguyên nhân của những hiện tượng trên. Khi cô mới vào tôi đã quan sát những biểu hiện trên khuôn mặt của cô, những dấu hiệu cho thấy hai khả năng: một là: cô bị thất tình; hai là: cô bị ma ám. Luận đề thứ nhất bị bác bỏ, vậy chỉ có thể là trường hợp thứ hai thôi.

- Ô, bây giờ tôi mới biết có một bộ môn khoa học như vậy đó. Theo như kiến thức của anh có được từ “khoa học nét mặt”, trường hợp của tôi chỉ có hai khả năng thôi sao?

- Đúng vậy.

Em bắt đầu thấy hứng thú với người đàn ông ngồi trước mặt mình. Anh ta giống như một tảng băng.

- Tôi đang nghĩ: nếu đối tượng được nghiên cứu là anh thì chuyện gì sẽ xảy ra?

- Tất nhiên là cô sẽ thất vọng vì cô không thể tìm hiểu được gì từ tôi.

Dù nét mặt của anh ấy có vô cảm thế nào đi chăng nữa, em vẫn cảm nhận được qua lời nói; anh ấy có một chút kiêu ngạo, tự tin thái quá! Nhưng em hiểu và thông cảm được, vì như người ta thường nói: “có tật có tài”, anh ấy có tài thì dĩ nhiên phải có một vài tật xấu.

- Tôi đang băn khoăn không biết khi nào cô mới đi vào vấn đề chính đây? - Khôi Nguyên vẫn ngồi một tư thế như lúc đầu, nhưng lần này ánh mắt anh ấy có vẻ chăm chú hơn, anh ấy đang tập trung lắng nghe em trình bày sự vụ.

Em kể lại một cách từ từ, chậm rãi vấn đề mà em gặp phải cho anh ấy nghe.

Ban đầu, Khôi Nguyên lắng nghe, nhìn anh ấy em không thấy biểu hiện gì đáng chú ý, nhưng khi nghe được gần nửa câu chuyện thì anh ấy đột nhiên chồm người về phía trước, giống như thể anh ấy bị câu chuyện của em cuốn hút.

Em ngừng lại nhìn anh ấy chăm chú.

- Cô bị làm sao vậy? - Khôi Nguyên hỏi em.

- Tôi thấy anh hơi kỳ, nên...tôi... - Em đáp.

- Câu chuyện của cô rất thú vị, nó đã kích thích tôi, cô hãy tiếp tục đi! - Anh ấy yêu cầu em kể tiếp.

Lần này thì tư thế của Khôi Nguyên đã thay đổi, anh ấy ngồi dựa lưng vào ghế sofa, một tay khoanh trước ngực, còn tay kia bấm bóp mũi giữ im như vậy rất lâu, - cử chỉ đặc biệt, cho thấy anh ấy đang vận dụng trí não, tập trung suy nghĩ sâu.

- Đầu đuôi câu chuyện là như vậy đó. Tôi đến nhờ anh điều tra: “bí ẩn cái am thờ”, để xem thử có khuất mắc gì đằng sau đó không.

- Lần này xem như cô gặp may, nếu hôm nay cô không đến tìm tôi, thì thật sự chẳng hay ho chút nào.

- Anh nói vậy là sao? Anh đã phát hiện ra điều gì đó rồi phải không? - Em sốt ruột hỏi, vì em thấy câu nói của anh ấy rất kỳ quặc, giống như anh ấy đã biết được chuyện gì đó rất nghiêm trọng, còn em thì ngây thơ chẳng hề hay biết gì.

Khôi Nguyên đứng lên, chắp tay sau lưng, sau đó đi qua đi lại hơn hai ba lượt trong căn phòng nhỏ không quá hai mươi mét vuông. Một lát sau, anh ấy quay lại chỗ ngồi. Nhìn em, anh ấy nói rất nghiêm túc:

- Cô Ngọc Diệp, sự thể lần này đích thân tôi phải vào cuộc rồi. Trước tiên, tôi có hai điều phải nói với cô.

- Anh nói đi! - Em giống như người lạc trên cung trăng, rốt cuộc anh ấy biết được điều gì? Qua cách nói của anh ấy giống như thể em đang gặp phải một sự cố rất nghiêm trọng.

- Cô đừng hoảng sợ, lúc này mà hoảng sợ sẽ không giải quyết được vấn đề đâu. Hiện tại cô không còn đơn độc nữa, đã có tôi là người bạn đồng hành của cô.

Nghe anh ấy nói vậy em cũng yên tâm rất nhiều.

- Anh nói có hai điều muốn nói với tôi, đó là hai điều gì?

- Điều thứ nhất: Tôi muốn nói với cô, thật quái đản! nhưng rất có thể cô đang gặp nguy hiểm đấy!

- Tôi ư, anh nói tôi đang gặp nguy hiểm ư? - Em rất sợ khi nghe Khôi Nguyên nói vậy, nhưng không thể nào phủ nhận tài năng phán đoán của anh ấy.

- Phải.

- Anh dựa vào đâu mà nói vậy? - Mặt em khi đó tái mét.

- Cách đây hai năm, cũng có một phụ nữ trạc tuổi của cô đến đây và nói với tôi những điều giống y hệt những gì cô vừa mới trình bày.
- Có...có...chuyện... chuyện như vậy ư? - Em lạnh người, hồi hộp lo lắng, nói năng run rẩy.
- Cô hãy bình tĩnh lại, đã có tôi. - Anh ấy đặt nhẹ lòng bàn tay lên tay em, trấn an tinh thần của em.
- Không thể nào có chuyện trùng hợp như vậy được. - Em lắc đầu muốn phủ nhận hiện tượng kì lạ đáng sợ đó.
- Cô Ngọc Diệp, cô phải nghe tôi. Đó là sự thật. Là sự thật một trăm phần trăm đấy! - Anh ấy nói chắc như đinh đóng cột.
- Trời ơi! Chẳng lẽ có ma thật ư?
- Tôi sẽ chứng minh điều đó.
- Anh nói về người phụ nữ đã đến tìm anh hai năm về trước, bây giờ cô ấy đang ở đâu?
- Vô ích thôi. - Nét mặt anh ấy vẫn lạnh như tiền.
- Sao vậy?
- Cô ấy đã chết rồi.

Em rụng tay chân, xém chút nữa đã ngất đi, anh ấy nói người phụ nữ đó đã chết, nhưng chết vì nguyên nhân gì? Chết như thế nào? Có liên quan gì đến chuyện ma quái kia không? Em có lý do để lo lắng. Bởi những ngày gần đây em rất hay nghĩ về cái chết, em cảm thấy cái chết đang đến với mình từng ngày, từng giờ, em rất sợ.

- Vụ án đó đến nay vẫn khiến tôi băn khoăn. Cô ấy là khách hàng của tôi, tôi chưa vào cuộc điều tra thì cô ấy đã vĩnh viễn ra đi. Một buổi tối mưa tầm tã, người nhà phát hiện cô ấy nằm chết trong phòng. Cửa bị khóa trái bằng sợi dây sạc pin điện thoại, người thân phải phá cửa mới vào được bên trong căn phòng. Toàn thân cô ấy cứng ngắt, lạnh như đá. Cô ấy nằm ở tư thế chống hai tay, hai chân lên trời. Còn một đặc điểm nữa nằm ở phần lưỡi, lưỡi cô ấy thè ra trông rất đáng sợ. Xung quanh giường bốc lên mùi lộn mửa, mùi của thuốc trừ sâu. Cơ quan điều tra đã khám nghiệm tử thi và kết luận: “nguyên nhân cái chết là do tự tử”, về động cơ đưa đến hành động tự kết liễu đời mình của một cô gái - theo nhận xét của những người thân là người rất lạc quan, yêu đời, có cuộc sống cân bằng, thành công và may mắn trên nhiều mặt; - rất xinh đẹp, và có tài năng, khiến người ta bàng hoàng sửng sốt. Ngay cả bản thân tôi cũng không ngoại lệ, tôi luôn hoài nghi về cái chết bí ẩn đó.

- Thế nên anh mới tỏ ra đặc biệt quan tâm đến câu chuyện của tôi? Thú thật với anh, những ngày gần đây tôi rất bất an, tôi sợ lắm! Đêm nào tôi cũng gặp ác mộng. Vẫn khuôn mặt bột bạt đó, tôi không dám ngủ và rất sợ khi phải nhắm mắt lại.

- Tôi hiểu khó khăn của cô. Thế nên, tôi mới nói đến điều thứ hai. Trước khi bắt đầu vào điều tra vụ này, tôi tha thiết cô đồng ý một yêu cầu.

- Có yêu cầu gì anh cứ nói đi! Chỉ cần anh chịu giúp tôi, và việc đó nằm trong khả năng của tôi, tôi sẽ làm theo yêu cầu của anh.

- Được rồi, yêu cầu cũng không to tát gì đâu.

Khôi Nguyên nói điều thứ hai.

Nguồn: (Facebook: s:// .facebook.com/nhim.kute.50

Mail: lekimquoc7@gmail.com)

3. Chương 3

Lúc này, hai (anh trai) đang làm gì?

Hai có nghĩ đến em hàng ngày không? Nếu có thì hãy nghĩ ít thôi nhé!

Nhưng, không phải vì em không muốn hai thương em và nhớ em đâu. Thà bỏ đói em còn hơn bắt em thiếu tình thương của hai.

Nói vậy để hai thấy được em coi trọng sự quan tâm của hai dành cho em đến thế nào. Chẳng là, em không muốn hai vì em mà ảnh hưởng đến chuyện học hành.

Thương em, yêu em, lo lắng cho em nhiều quá trong hoàn cảnh lúc này là “không tốt” đâu nhé!

Nhớ lời em gái của hai căn dặn đó! Nếu không nghe lời, em sẽ giận hai, và “o xị” hai luôn.

Nhiều đêm nằm vắt tay lên trán, nghĩ lại chuyện quá khứ, lần nào em cũng khóc, khóc sụt sùi. Em nhớ ba mẹ lắm hai ơi! Nhớ lắm!

Hồi đó cả nhà mình đầm ấm biết bao nhiêu. Bữa cơm nào cũng đầy đủ những thành viên trong gia đình. Ba, mẹ, hai và út nhỏ, quây quần bên nhau.

Ba mình có tật xấu là khi ăn thường kể chuyện cười. Mỗi lần như vậy em và hai đều chăm chú lắng nghe.

Em hay bị sặc do vừa ăn vừa nghe ba kể chuyện.

Lúc em ho sặc sụa, hai là người đầu tiên vuốt ngực cho em, hai còn chạy đi lấy nước cho em uống nữa.

Mẹ trách ba mình, mẹ nói đang ăn cơm mà cười sẽ không tốt, lỡ bị sặc thì rất nguy hiểm.

Nhưng ba thì vẫn chứng nào tật nấy, ba đã nghĩ ra một cách rất vẹn toàn đó là, ba vẫn cứ kể chuyện cười nhưng trước khi nghe phải dừng ăn cơm và nuốt hết thức ăn trong miệng.

Mỗi khi ba ra hiệu cho biết, ba sắp kể chuyện là hai lập tức kiểm tra em.

Hai nói:

- Há miệng ra anh xem nào!.

- Hà... - Em há to miệng chứng minh cho hai thấy là em đã rất nghe lời ba.

Hai thường khen em giỏi, có khi lại chọc em:

- Hi hi, bé răng sún.

Em giận lấy mách với ba mẹ:

- Ba ơi, mẹ ơi! Anh hai chọc con.

Thế là, cả nhà ta đầy ắp tiếng cười giòn vang.

Cứ tưởng cả nhà mình sẽ hạnh phúc, đầm ấm bên nhau mãi.

Hồi ấy em còn bé dại, ngây thơ.

Em hồn nhiên ngủ trong vòng tay mẹ, để ngày tháng cứ thế trôi đi với bao vui buồn tuổi mộng.

Em đâu biết rằng:

Hạnh phúc cũng giống mặt trăng, khi tròn vành tiếng cười, khi khuyết buồn nức nở.

Cái ngày u ám đó sẽ bầu vùi em cho đến cuối cuộc đời.

Một chiều thu ẩm đạm, em và hai đang chơi trò đuổi bắt trong nhà.

Em còn nhớ lúc đó mình bị hai bắt được, em vừa vui, vừa sợ, vừa la hét, rồi van xin hai:

- Thả em ra!

- Không, ta đã bắt được ngươi, đừng hòng trốn thoát. - Hai cười chọc em.

Bất ngờ điện thoại bàn reo lên. Em nói với hai lúc đó đang còn ôm em:

- Hai đi nghe điện thoại kia, chắc ba mẹ gọi đó.

Hai buông em ra, chạy đi nghe máy. Em nói với theo:

- Hai ơi! Nhớ dặn mẹ...

- Rồi, hai biết rồi. Bánh da lợn chứ gì. - Hai đáp.

Nhưng kể từ ngày đó, em không bao giờ ăn được cái bánh da lợn nào từ chính tay ba mẹ mua cho nữa.

Người ta gọi đến báo tin dữ, ba mẹ mình bị tai nạn giao thông, đang cấp cứu ở bệnh viện đa khoa, trong tình trạng rất nguy kịch.

Nghe xong cuộc điện thoại khủng khiếp, hai bàng hoàng té ngã xuống nền nhà khóc hu hu, liên tục gọi:

- Ba ơi! Mẹ ơi!

- Hai! Hai bị làm sao vậy? - Em sững sờ, rồi đến sợ hãi... khi nhìn thấy bộ dạng thê thảm của hai.

Nước mắt hai chảy ròng ròng, hai ôm em rất chặt vào lòng.

- Không có chuyện gì đâu, em ở nhà đợi hai đi đón ba mẹ về, không được ra khỏi nhà đi đâu nghe chưa?

Nói rồi hai chạy đi.

Đó là lần đầu tiên hai gạt em. Hai bỏ lại đứa em gái 7 tuổi, chạy thẳng tới bệnh viện. Nhưng tại sao? Em biết hai thương em, sợ em không chịu được cú sốc khi chứng kiến thảm kịch. Nhưng, em... Ngọc Diệp muốn nhìn mặt ba mẹ mình lần cuối, chỉ vậy thôi mà cũng không được sao hai?

Sau này em mới biết, khi hai đến nơi thì ba mẹ đã tắt thở trước đó 1 tiếng rồi, mẹ thì đang hấp hối.

Hai được đưa vào gặp mẹ.

Em rất yêu mẹ, phục mẹ. Từ hồi nào đến giờ mẹ mình vẫn vậy hai nhỉ? Mẹ có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng bên trong là trái tim vô cùng ấm áp.

Lần cuối cùng hai được nắm tay mẹ, cũng là lần đầu tiên hai thấy trên má mẹ dòng nước mắt lăn dài.

Mẹ đã gắng gượng chịu đựng, dành chút hơi thở yếu ớt còn lại, để được nhìn mặt con trai mẹ lần cuối, được nói với con:

- Mẹ...yêu...các...con.

Khi điện tim đồ đã phẳng lì với những tiếng “tích” đều đều, cũng là lúc mẹ xuôi tay nhắm mắt, bỏ lại hai em mình mà ra đi vĩnh viễn.

Hai úp mặt trên ngực mẹ khóc nức nở, vừa khóc vừa gào thét, hai giống như con thú con bên mẹ vừa bị bọn thợ săn bắn hạ, ôm thật chặt lấy xác mẹ không cho ai đem đi đâu cả.

Càng lớn em mới càng thấu hiểu được nỗi đau mà ngày đó hai phải chịu đựng.

Nỗi đau đón nhận đến tận cùng, khi hai mở túi xách của mẹ ra xem, một bọc nylon bên trong có bốn cái bánh da lợn, và hai gói chè chuối nướng đã lạnh ngắt.

Từ ngày ba mẹ mất đi, cuộc đời anh em mình bước sang một trang mới. Bốn cây nến, hai cây lớn đã tắt, còn lại hai cây nhỏ với ánh sáng yếu ớt. Những ngày tháng sống trong cảnh gà con mất mẹ, với đầy nỗi thương tiếc đớn đau, hai anh em ôm ấp che chở nương tựa trong căn nhà mái ngói đơn sơ, mà ba mẹ mình đã cật lực dang tay, dành dụm, đánh đổi bằng mồ hôi xương máu.

Cũng từ buổi đó, hai thương yêu em bằng tất cả tình cảm của người anh trai dành cho đứa em gái bé bỏng.

Hai xem hạnh phúc của em là ý nghĩa cuộc đời mình. Vì vậy mà hai bỏ học đi làm kiếm tiền nuôi em ăn học, hai đi phụ hồ thế nào đó, bị chủ thầu đánh cho bầm tím mặt và lưng, hỏi hai thì hai nói:

- Do sơ ý nên ngã.

Hai đi làm sơn nước, ám bụi vào phổi, đêm về nằm ôm em ngủ ho sặc sụa. Đêm đó, hai sốt cao, cơ thể nóng hầm hập như bếp lửa. Sợ em bị lây bệnh nên hai qua phòng ba mẹ mình lúc trước ngủ, nói gạt em là hai thích được yên tĩnh, ngủ với em hay đẹp.

Vậy đó, hai đã có thói quen nói dối.

Ngày ấy, em suy nghĩ nhiều lắm chứ không trẻ con như hai tưởng đâu.

Em cảm nhận được sâu sắc tình cảm mà hai dành cho em.

Vì em, hai có thể làm mọi thứ, thậm chí là làm những việc xấu như: cướp của, giết người... nếu cần.

Vì đứa em gái tội nghiệp này, mà hai có thể trở thành một trong hai loại người. Một là, cực xấu; hai là, cực tốt.

Em muốn hai trở thành loại người thứ hai.

Cuối cùng em đã thành công, nhờ sự kiên trì. Mỗi tối, hai đi làm về, em đều dặn dò hai:

- Hai nhất định phải thành công, phải trở thành “con người cao quý” được mọi người kính trọng, hai phải đi học trở lại, phải vì ba mẹ, vì em gái mà trở thành một tiến sĩ lừng danh như ước mơ của hai. Có như vậy ba mẹ mình mới yên lòng nơi chín suối.

Vừa làm lưng vất vả nuôi em, vừa chuyên tâm học hành với hoài bão to lớn. Hoàn cảnh khó khăn cực khổ, đã tôi luyện hai của em trở thành một chiến binh với tinh thần thép và ý chí sắt đá.

Khó khăn là thế cũng vượt qua tất cả, mong ước của hai đã sắp thành hiện thực. Hiện tại, hai là người đàn ông chưa đến mức giàu có; nhưng về kinh tế mà nói, anh em mình sống thoải mái không bận tâm quá nhiều đến chuyện tiền nong như trước đây.

Hai đang tu nghiệp ở nước ngoài, đang làm luận án tiến sĩ. Một người đàn ông đầy bản lĩnh, đẹp trai phong độ, lại có tài năng xuất chúng nữa. Em thật may mắn! Vì có người anh trai như hai. Ba mẹ ở trên thiên đàng nhìn xuống chắc vui lắm!

Thôi, em không nhắc chuyện cũ nữa.

Chắc hai rất nóng lòng muốn biết tình tiết tiếp theo, của câu chuyện em đang kể.

Trở lại câu chuyện: “Bóng ma cô trên đồi trà”.

Điều thứ hai mà Khôi Nguyên nói với em là một yêu cầu sáng suốt.

Anh ấy muốn em, quay trở lại căn nhà ma trên đồi trà.

- Cái gì? Anh muốn tôi sống tiếp ở cái địa ngục đó sao?

- Phải.

- Anh không đùa với tôi đấy chứ? - Em sững sốt, trước yêu cầu của Khôi Nguyên, điều đó chẳng khác gì đẩy em vào chỗ chết.

- Nếu muốn đánh bại kẻ thù, cô tuyệt đối không được trốn tránh.

- Nhưng như vậy sẽ rất nguy hiểm. Hơn nữa, tránh voi chẳng xấu mặt nào. - Em vặn lại anh ấy.

- Nếu một mình cô thì có thể nói như vậy.

- Ý của anh là...

- Là tôi và cô Ngọc Diệp, chúng ta sẽ cùng ở trong căn nhà đó, để phục vụ công tác điều tra, và tôi sẽ luôn bên cạnh bảo vệ cho cô.

Đề nghị của anh ấy ban đầu có làm em sợ thật, nhưng sau khi nghe nói anh ấy sẽ dọn đến ở với em, thì em yên tâm phần nào.

Như em đã nói với anh, Khôi Nguyên tuy có vẻ ngoài lạnh lùng, nhưng ở gần anh ấy cảm giác rất an toàn, trực giác mách bảo em, phải tuyệt đối tin tưởng Khôi Nguyên.

- Như vậy cũng được, nhưng mà...

- Cô vẫn còn do dự? - Khôi Nguyên nhìn sâu vào mắt em.
- Không phải, chỉ là tôi băn khoăn không biết bằng cách nào anh biết được tôi đã rời khỏi căn nhà đó?
- Lại một lần nữa tôi phải nói với cô, nhờ vào “căn bệnh đãng trí” của cô mà tôi biết được, chẳng phải khi này lúc cô kể lại câu chuyện của mình, đã nói với tôi điều đó rồi sao. - Khôi Nguyên lắc đầu, chắc anh ấy đang rất ngao ngán vì sự lơ đãng của em.
- Hì hì, xin lỗi anh nha! Tôi thật là ngớ ngẩn - Em cười trừ.
- Tôi đang nghi ngờ không biết cô có phải là một thiên tài còn sót lại của thế kỷ 21 không?
- Thiên tài? Tôi nghĩ mình là bệnh nhân Alzheimer thì đúng hơn.
- Cũng có khả năng đó. - Khôi Nguyên quả thực không lạnh lùng giống như vẻ bề ngoài của anh ấy, với em Khôi Nguyên là chàng thám tử đẹp trai, vô cùng thú vị.
- Anh tính khi nào chúng ta sẽ dời về căn nhà đó?
- Ngày h...

“Ầm... m... m... m (...)” - Một tiếng động lớn rung chuyển trời đất.

Em giật bản mình, chưa kịp định thần lại, cái đồng hồ treo tường đột nhiên rơi xuống, tiếp sau đó là hàng loạt tiếng cửa kính nứt vỡ loảng xoảng.

Khôi Nguyên nhanh như chớp đứng bật dậy nắm lấy tay em.

- Nhanh lên, theo tôi!

Em hốt hoảng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ nghe thấy bên ngoài có rất nhiều tiếng người ồn ào, la hét.

- Chui vào, chui vào đi! - Anh ấy vừa hối thúc vừa đẩy người em, muốn em núp dưới gầm bàn làm việc của anh ấy.

Không có thời gian để suy nghĩ, em nhất nhất làm theo lời anh ấy. Khôi Nguyên cũng chui vào với em, liền đó ôm chặt lấy em.

Nguồn: (Facebook: [s://.facebook.com/nhim.kute.50](https://www.facebook.com/nhim.kute.50))

Mail: lekimquoc7@gmail.com)

4. Chương 4

Vừa xảy ra một trận động đất 9 độ richter?

Tiếng động lớn khủng khiếp là tiếng của một tòa cao ốc sụp đổ?

Mọi người hoảng loạn, vừa chạy lánh nạn vừa la hét inh ỏi?

Không. Tất cả đều không phải.

Nguyên nhân: Có một vụ nổ lớn xảy ra tại nhà máy sản xuất trà atiso Tinh Khiết (nhà máy nằm đối diện khu chung cư Thạch Anh, nơi Khôi Nguyên đặt văn phòng thám tử), may mắn không có thiệt hại về người, nhưng một phen gây chấn động cư dân sống trong vùng lân cận.

- Bây giờ tôi mới thấm thía câu nói: “Thần thánh cũng mắc sai lầm”. Em cố tình chọc Khôi Nguyên, để xem lần này anh ấy có còn kiêu ngạo được nữa không.
- Cô xem tôi là thánh thần sao? - Anh ấy bình tĩnh phản công lại.
- Hi hi, coi vậy mà anh cũng “nhạy cảm” nhỉ? - Em phải trêu anh ấy đến cùng, để xem anh ấy giỏi đóng mặt lạnh được bao lâu.

- Thà, quyết đoán mà sai lầm, còn hơn sai lầm do thiếu quyết đoán. - Khôi Nguyên vẫn bình tĩnh đáp.
- Tôi đùa đấy, anh đừng giận tôi nhé!
- Cô Ngọc Diệp à! Thay vì thử thách tôi, hãy để thời gian quý báu mà giải quyết vấn đề cô đang gặp phải.
Chạm trán bức tường bằng Khôi Nguyên, em đành bó tay; không thể xuyên thủng được lớp vỏ bao bọc cảm xúc của anh ấy.
- Anh muốn đến đó ngay đêm nay sao?
- Đúng vậy. Cô và tôi sẽ cùng đi.
- Hả? Tôi nữa ư? - Em thốt lên.
- Hay là cô muốn ở lại căn nhà này một mình? Tôi phải công nhận căn nhà đẹp một kiểu rất ma quái. - Khôi Nguyên ngược mặt nhìn lên trần nhà, chắc anh ấy thích thú lắm vì mới dọa được em.
- Không. Anh đã hứa với tôi rồi, ban đêm anh không được đi đâu cả, đừng quên anh có trách nhiệm phải bảo vệ tôi đó. - Em sốt vó khi nghe anh ấy nói sẽ bỏ em lại căn nhà ma quái, còn anh thì đi điều tra một mình.
- Khôi Nguyên nhìn em suốt từ đầu đến chân.
- Em chợt nhận ra mình đang bầu vùi cánh tay anh ấy.
- Em vội buông tay ra.
- Xin lỗi anh! - Em cúi mặt giấu đi sự ngượng ngùng.
- Lát nữa tôi sẽ đi xem xét lại căn nhà này. Cô có đi đâu cũng phải về trước lúc trời tối đấy.
- Căn nhà này có gì mà phải xem xét? - Em tò mò hỏi anh ấy.
- Trực giác nghề nghiệp mách bảo cho tôi biết, tôi có một linh cảm rất đáng sợ khi ở đây. Tạm thời tôi chưa biết có điều gì ẩn khuất đằng sau cảm giác đó, nhưng chắc chắn tôi sẽ tìm ra.
- Ủm, hy vọng mọi chuyện sẽ tốt đẹp.
- Cô không muốn đi đâu sao? - Anh ấy quay sang hỏi em.
- Có, tôi muốn qua nhà trọ đem mớ hành lý về, tiện thể ghé vào chợ mua thứ gì đó về nấu bữa tối cho anh.
- Cho cô nữa chứ!
- Ờ thì...anh đúng là thích bắt bẻ người khác mà. - Em bực mình nói.
- Bệnh nghề nghiệp thôi cô đừng để bụng. - Nét mặt con người bằng giá đó vẫn trơ trơ như đá. Không biểu hiện một chút cảm xúc gì.
- Nói đi, anh thích ăn gì? - Em hỏi khô khốc, đã đến lúc phải lấy độc trị độc rồi.
- Rau luộc chấm nước mắm.
- Hả? Chỉ vậy thôi sao?
- Có gì đâu mà cô phải ngạc nhiên vậy?
- Anh là tín đồ Phật giáo?
- Tôi là tín đồ Satan giáo.
- Có không đó anh? Thế sao anh ăn chay?
- Tôi ăn chay hồi nào?
- Rau luộc chấm nước mắm thôi, không phải sao?
- Nước mắm là đồ chay đó hả?

Em nhận ra mình thật ngớ ngẩn, để lấp đi sự xấu hổ em cố tình đánh trống lảng:

- Anh ăn uống đơn giản vậy hèn gì ốm là phải.
- Cô không cần phải quan tâm đến tôi như vậy đâu. Tôi dễ nuôi lắm!
- Nhưng tôi thì không. Ăn uống phải đảm bảo đầy đủ chất dinh dưỡng mới tốt cho sức khỏe.
- Cô thích gì thì tùy cô. Nói tóm lại, cô nấu gì tôi ăn đó.
- A, hay là anh sợ... - Em nhìn anh ấy tình quái.
- Sợ gì cơ?
- Sợ tôi đòi tiền nhà và tiền ăn chứ gì? - Em nói vui.
- Sau khi kết thúc vụ án này, nhận được tiền thù lao từ cô chủ xinh đẹp, tôi sẽ trả đủ cho cô.

Anh ta vừa nói em là cô chủ xinh đẹp.Ồ! Coi bộ anh ấy cũng không “khô khan” lắm đâu.

- Tôi nói đùa thôi anh đừng tưởng thật nhé! Tôi không đến mức tính toán vậy đâu. - Em giải bày với anh ấy, sợ anh ấy nghĩ không tốt về em.
- Tôi biết.
- Hành lý của anh để ngoài kia tôi sẽ đem vào phòng cho anh.
- Cám ơn cô! Nhưng cứ để đó tôi tự lo lấy. Cô cứ làm việc của mình đi.
- Anh thấy căn phòng này thế nào? Buổi tối anh sẽ ngủ ở đây.
- Nó sát vách với phòng của cô đúng không?
- Vâng.
- Ừ, như thế sẽ tiện hơn.
- Còn một phòng nữa cũng ở lầu hai, và sát vách với phòng của tôi; nếu muốn anh có thể ở đó. Nhưng trước hết phải dọn dẹp lại đã, vì phòng đó đã lâu rồi không có ai ở.
- Vậy thì tốn công quá! Tôi sẽ ở phòng này.
- Ok, thống nhất vậy nha. Bây giờ tôi đi chợ, còn anh cứ làm công việc của mình.
- Nhớ về trước khi trời tối đấy!
- Tôi có phải trẻ con đâu mà anh nhắc hoài.
- Cô có bệnh đăng trí nên đừng trách tôi chứ.
- Ô, anh... - Em bị chọc tức ghen cả họng. - Hừ, được lắm! Tôi không thèm nói chuyện với anh nữa.

Em bỏ đi cho khuất mắt anh ấy, con người đáng ghét, kiêu gì cũng nói được.

7h tối,

Đêm đó, em “đãi” anh ấy món cà ri. Để nấu được một nồi cà ri đậm đà cần những nguyên liệu phổ biến như: khoai tây, khoai môn, cà rốt, thịt nạc...Nấu làm sao nước phải ngon ngọt, không quá béo nhưng cũng không được nhạt nhẽo. Cần một vài bí quyết nho nhỏ, và đó là sở trường của em.

Tô cà ri thơm phức được bung lên, cà ri sẽ được ăn kèm với bánh mì nóng giòn.

Trên bàn còn có món rau cải luộc ưa thích của “anh chàng lập dị”, một chén nhỏ nước mắm hảo hạng với những lát ớt thái mỏng, để anh ấy chấm với thịt luộc rau sống.

Em bung lên một tô cơm với những hạt trắng, dẻo, thơm lừng; và một nồi canh khổ qua dồn thịt nạc xay; nước ngọt mặn mà, bảo đảm “húp” vô là ghiền.

Cà ri được múc ra chén, sau đó đưa sang cho anh ấy.

- Anh thử đi, đây là “tác phẩm” được đầu tư rất bài bản và công phu đấy.

Khôi Nguyên nhận lấy chén cà ri, anh ấy nhìn sang em nói:

- Cô không ăn đi?

- Thì anh ăn trước đi đã, tôi muốn xem anh thưởng thức tay nghề nấu nướng của tôi. - Em chống tay lên cằm, nhìn anh ấy.

- Cô cứ nhìn chăm chăm thế sao tôi ăn được. - Anh ấy đặt đôi đũa xuống bàn.

- Được rồi, anh cứ tự nhiên đi, tôi ăn trước nhé! Tôi mời anh rồi đó.

Em ăn trước làm gương để anh ấy học theo.

- Ừm, ngon quá! - Em chấm mẫu bánh mì nóng giòn vào chén cà ri thơm phức rồi cho vào miệng nhai. Ném thử nước sốt, rồi đến khoai môn vừa dẻo vừa bở.

- Cô ăn thế sẽ béo ngậy lên đấy!

Em vừa vén tóc dài bên tai, vừa chấm bánh mì ăn với cà ri làm Khôi Nguyên để ý. Đúng là nuốt không trôi khi mình ăn mà có người cứ nhìn mình chăm chăm.

- Ô, nãy giờ anh chưa ăn sao? - Mặt em đỏ bừng lên, chắc chắn trong đầu anh ấy nghĩ em là đồ tham ăn rồi.

- Cô vừa ăn vừa nhai rau rầu thế sao tôi nuốt nổi.

- Nè, đừng có ở đó mà bày đặt kiêu cách, anh không ăn thì để tôi ăn, tôi sẽ ăn cho bằng hết. - Em tức quá, dù gì cũng lỡ rồi, cùi không sợ hủi nữa.

- Tôi đùa mà cô cũng tưởng là thật à? Tôi dại gì mà không ăn. Để xem tài nghệ của cô như thế nào đã.

Thái độ của anh ấy thật phách lối. Em chỉ mong cho anh ấy bị sặc một trận, xem ảnh có còn lên mặt được nữa không.

Khôi Nguyên bắt chước em, múc nước sốt ném thử, rồi gấp khoai tây cho vào miệng.

- Anh ăn sai rồi, phải chấm bánh mì vào nước sốt thưởng thức trước, thế mới đúng bài bản.

- Cô làm như tôi lần đầu ăn cà ri không bằng. - Khôi Nguyên nhếch mép.

- Còn nói nữa, rõ ràng là không biết ăn. Sao anh không chấm bánh mì đi?

- Bánh mì nguội ngắt rồi, cô bảo tôi làm sao ăn đây.

- Vậy mà hồi chiều ai đó đã nói là: “Tôi dễ nuôi lắm đấy!”

Em bủn môi, nhưng cũng đứng lên mang bánh mì đi nướng lại.

—

Dùng bữa tối xong, em đứng xem Khôi Nguyên làm việc.

Anh ấy đang lắp đặt một “hệ thống báo động”.

Khôi Nguyên đứng trên chiếc ghế gỗ cao, tuốt lại sợi dây thừng vừa được kéo từ đầu giường ngủ phòng em qua đầu giường ngủ phòng anh ấy.

- Cô mở vali đồ của tôi tìm lấy cái chuông đưa giúp tôi.

Em mở vali của anh ấy ra, mọi thứ thật là bừa bộn, áo quần đồ nghề tác nghiệp chồng chất lên nhau.

Em lục lọi để tìm cái chuông mà anh ấy nói, vô tình vớ phải mớ đồ lót của ảnh, khỏi phải nói lúc đó em quê độ như thế nào, mặt tự dưng đỏ bừng như gấc.

- Làm gì có cái chuông nào? - Em nói.

- Cô tìm kỹ lại đi.

Em tiếp tục tìm kiếm, lục thấy một bao thuốc lá, một chai rượu ngoại, và một máy nghe nhạc mini, đặc biệt được chủ nhân ưu ái gói gém chung một chỗ.

- Anh uống rượu à? - Em hỏi.

- Tôi bảo cô tìm cái chuông chứ có bảo cô tìm chai rượu đâu.

- Tôi không tìm thấy.

Khôi Nguyên nhảy xuống ghế, đến lục tìm cả buổi cũng không thấy cái chuông đâu.

- Có khi nào anh bỏ quên ở văn phòng rồi không?

- Không thể, rõ ràng lúc này tôi còn thấy mà.

- Anh xem lại đi, coi có bỏ chỗ nào không.

Khôi Nguyên lục tìm trong túi áo mình. Cử chỉ của anh ấy khiến em nghi ngờ:

- Đây, có phải nó ở trong túi anh không?

- Làm gì có.

- Thôi, đừng có xạo nữa, để tôi xem thử nào. - Em định kiểm tra túi anh.

- Tôi đùa với cô chút thôi mà, nó đây rồi. - Khôi Nguyên lôi từ trong túi ra cái chuông đồng nhỏ xinh.

Em buồn cười chịu không nổi, cười muốn ngất luôn.

- Hi hi hi, anh đúng là thiên tài. - He he, lâu lâu mới có cơ hội cho anh ấy một bài học, cái tội dám chê em đãng trí.

- Cô có vẻ sung sướng quá nhỉ? - Gương mặt anh chàng vẫn lãnh khốc.

- Sao lại có thể bỏ qua một dịp sung sướng như vậy được kia chứ... hí hí hí hí... - Em ôm bụng, ngã lăn xuống giường cười.

Khôi Nguyên lắc đầu nói:

- Con người của cô đúng là hết thuốc chữa.

- Cảm ơn anh!

- Vì chuyện gì?

- Đã cho tôi mấy chục thang thuốc bổ.

- Bó tay.

- Nè,

- Lại gì nữa đây?

- Anh đã có vợ chưa?

- Cô điều tra tôi đấy à?

- Không, ai thèm điều tra anh kia chứ.

- Thế sao hỏi?

- Ồ, thì do tôi không thích sự im lặng thôi. Anh không muốn trả lời thì thôi.

- Chưa.

- “Bị ế rồi đây” - Em lăm bằm trong miệng.

- Cô vừa nói gì thế?

- Không nói gì cả.

- Bức ảnh đầu giường ngủ là đại gia đình của cô đó hả? - Anh ấy vừa buột cái chuông đồng vào sợi dây thừng, vừa hỏi em.

- Ủm. Ba mẹ và anh hai tôi đấy.

- Cô xa nhà lập nghiệp đúng không? Chắc cô nhớ ba mẹ lắm!

Khi anh ấy nhắc đến ba mẹ, bỗng dưng lòng em chạnh lại. Ánh mắt không giấu được nỗi buồn, em đáp lời anh:

- Ba mẹ tôi mất trong một tai nạn, khi tôi vừa tròn 7 tuổi.

- Xin lỗi cô!

- Anh có lỗi gì đâu, tại tôi quá thương ba mẹ đó thôi. - Mắt em rơm rớm.

Khôi Nguyên khi quan sát biểu hiện của em, anh bất ngờ đặt tay lên vai em an ủi:

- Thôi mà, chuyện xảy ra cũng đã lâu rồi. Việc bây giờ cô cần làm là hãy sống cho thật tốt, để ba mẹ cô được yên lòng.

- Cám ơn anh!

—

- Xong rồi đấy! - Khôi Nguyên lấy khăn mùi xoa lau tay.

- Có chắc là khi gặp sự cố gì, tôi chỉ việc rung chuông là anh sẽ có mặt?

- Chắc.

- Vậy thì tôi yên tâm rồi.

—

12h đêm,

- Có nhất thiết phải như vậy không? - Em hỏi lại anh ấy.

- Phải. - Anh ấy đáp gọn lỏn.

- Tôi vẫn còn băn khoăn khó hiểu, tại sao cứ phải đi vào cái “giờ linh thiêng” này?

- Câu trả lời nằm trong câu hỏi của cô rồi đấy! Chỉ hai chữ thôi: “linh thiêng”.

Em kinh ngạc nhìn anh ấy.

- Cô vẫn chưa hiểu sao?

-Không lẽ nào(?) chắc chắn là không như vậy đâu. Không!

- Cô đang nghĩ điều quái quỷ gì trong đầu thế?

- Có phải anh muốn đập cái am đó?

Khôi Nguyên cốc nhẹ lên đầu em:

- Ai nói cô là tôi sẽ làm cái điều ngu ngốc đó hả? Tôi không muốn bị bóp cổ lúc nửa đêm đâu.

- Cũng phải ha, nhưng mà...

- Tôi chẳng muốn bí mật với cô làm gì Ngọc Diệp à! Nhưng cô làm ơn lần sau đừng có hỏi tôi, hãy cứ mặc kệ tôi đi, khi nào tôi thấy có trách nhiệm phải nói với cô điều gì tôi sẽ nói. Được chứ!

- Vâng, lần sau tôi sẽ không hỏi nữa.

Em vừa buồn, vừa tức anh ấy; anh hai thử nghĩ coi em có gì sai đâu. Việc lần này liên quan tới em, em có quyền được biết chứ! Anh ấy cứ làm giống như em là đồ ngu ngốc không bằng, đúng là con người kiêu ngạo, chảnh chọe mà.

- Cô đang giận đấy à?

- Có đâu.

- Thôi đừng nói nhiều nữa, chúng ta đi thôi!

Khôi Nguyên mang theo một cái bọc vải màu đen, em rất tò mò muốn biết bên trong đó đựng những gì. Nhưng vì mới hứa với anh ấy là sẽ không hỏi, nên thôi, im luôn. Em tự thuyết phục mình, trước sau gì cũng biết thôi thì cứ kiên nhẫn chờ đợi.

Đêm đó không trăng, con đường mòn tối đen như mực, cảnh vật rất im ắng...

Em bước theo lưng Khôi Nguyên, mặc dù có anh ấy nhưng em vẫn thấy sợ, vì không gian quá phẳng lặng - điều này rất khác thường.

Cảm giác có luồng khí đang bám theo tụi em, em chú ý quan sát xung quanh, một cơn gió lớn từ đâu ập đến thổi rất mạnh vào những bông trà kèm theo tiếng rít rất đáng sợ. Có mùi gì đó hăng hắc xộc vào cánh mũi.

- Anh Nguyên! - Em bất ngờ nắm lấy cánh tay của anh ấy làm rơi cái đèn pin trên tay anh.

Khôi Nguyên cúi xuống nhặt cái đèn pin, xong quay lại nói với em:

- Cô bị làm sao vậy?

- Tôi thấy sợ lắm!

- Có tôi còn sợ gì.

- Anh đừng để tôi đi sau. - Em năn nỉ anh ấy.

- Thôi được rồi, đưa tay đây!

Khôi Nguyên nắm lấy tay em, bàn tay của anh ấy thật ấm áp.

Sương khuya lắng xuống rất đậm, trước mặt tụi em là một dải sương mù dày đặc. Ánh đèn pin nhấp nhোang, yếu dần...yếu dần...rồi...

“Phụt” - Tắt ngúm.

Xung quanh tụi em lúc này là một màu đen đặc quánh.

Sợ quá, em ôm cứng lấy cánh tay của Khôi Nguyên.

- Cô bình tĩnh lại đi! Đây chỉ là sự cố hết pin thôi, đừng có quýnh lên thế. Đưa cô đi theo đúng là phiền toái. - Hình như anh ấy đang bực mình.

- Chúng ta về thôi! - Em đề nghị.

- Hừ, nếu muốn thì cô về trước đi. - Anh ấy thừa biết em không dám mà còn nói vậy.

- Nhưng không có đèn thì đi bằng cách nào?

- Nếu cô nghĩ với sự cố đơn giản như thế này mà tôi đành bó tay chịu chết, thì cô đánh giá tôi hơi thấp rồi đấy! - Anh ấy bắt đầu kiêu ngạo.

Khôi Nguyên lục lọi một lúc,

- “Bật” - Ánh sáng lóe lên, đó là từ quẹt zippo.

- Hả? Chúng ta sẽ đi bằng thứ chết tiệt này sao? - Em thốt lên!

Anh ấy không trả lời em, mà châm điếu xì gà hút.

Em bực mình muốn điên lên luôn, trong khi em sợ gần chết thì anh ấy cứ làm như không có chuyện gì xảy ra.

- Anh có vẻ bình tĩnh quá nhỉ?

- Có gì đâu mà phải cuống lên, cô nên nhớ trong bất kì cuộc chiến nào cũng vậy, nếu cô run sợ cô sẽ bị kẻ thù đánh bại.

Nói xong anh ấy rít vào một hơi thuốc rồi thông thả phả ra làn khói trắng, mùi xì gà thơm phức vuốt ve khứu giác.

- Anh nói thì hay lắm! Bây giờ hãy nói thử xem: chúng ta sẽ đi bằng thứ gì đây?

- “Bật” - Ánh sáng lại lóe lên, nhưng lần này là từ một cái đèn pin.

- A, anh dám gạt tôi. Thật quá thể mà.

- Ồ, thế ra cô có thể tự đi một mình rồi đấy!

Nói thật, lúc đó em chỉ muốn đâm cho anh ấy một đấm. Nhưng không còn cách nào khác, em đành phải xuống nước để được anh ấy nắm tay dắt đi.

- Lần sau không được gạt tôi nữa nghe chưa!

- Tôi đâu có gạt cô.

- Hừ, anh còn nói vậy!

- Đây, cô xem đi. - Khôi Nguyên nói rồi, đưa cho em cái đèn pin lúc nãy.

Thì ra anh đã thử theo một cái khác, vậy mà không cho em biết sớm, đúng là đồ quỷ quái. (Thật xui xẻo cho em gặp phải người như anh ấy.)

Trong màn đêm lạnh lẽo, tụi em bước đi, thách thức tất cả mọi nguy hiểm đến từ bóng tối. Rắn rết... và kể cả ma quỷ.

- Sắp đến nơi rồi. - Em cảnh báo cho Khôi Nguyên biết.

- Là khúc quanh này, ban ngày tôi đã chú ý đến. - Anh ấy rọi đèn pin đúng vào vị trí cái am thờ cách chúng em gần chục mét.

Đi với anh ấy đúng là an tâm rất nhiều, nỗi sợ trong em tan biến đi đâu hết.

Đến nơi, anh ấy bắt đầu làm việc của mình. Lấy từ trong bọc vải ra đủ các loại giấy tiền vàng bạc, có cả những lá bùa màu vàng với những dòng chữ đỏ ngoằn ngoèo.

- Anh định làm gì? - Em ngạc nhiên hỏi.

- Còn làm gì nữa ngoài việc cúng bái.

- Cúng bái á! - Em ngơ ngác.

- Đúng vậy. Tiên lễ hậu binh. Tôi là một trong những người tin vào thế giới tâm linh, vụ này xem ra không đơn giản chút nào. Nếu tôi đoán không nhầm thì ở cái am này có oan hồn trú ngụ, người đó muốn báo mộng cho cô; và nữ khách hàng xấu số trước đây của tôi. Tôi cúng bái, để oan hồn không đến quấy giấc ngủ của cô nữa. Và xin chút ít manh mối để điều tra, rửa cái oan cho hồn thiêng.

- Ồ, đơn giản vậy mà tôi không nghĩ ra - Em vui sướng reo lên vì tin rằng từ đây mình sẽ không gặp thêm cơn ác mộng nào nữa.

Khôi Nguyên và em dọn ché đông sương, đốt nến rồi đến đốt giấy tiền vàng bạc. Sau đó chắp tay cầu nguyện.

Em thấy anh Nguyên lẩm bẩm gì đó, không biết anh đang đọc thần chú hay đang cầu oan hồn phù hộ cho công tác điều tra của anh sẽ chính thức bắt đầu vào sáng mai. Riêng em thì cầu xin: oan hồn đừng đến dọa em trong giấc ngủ nữa.

- Xong rồi. Chúng ta về thôi! - Khôi Nguyên nắm lấy tay em.

Đi chưa được vài bước thì:

- Á.... á... á... á... - Em kinh hoàng hét lên.

Nguồn: (Facebook: s://.facebook.com/nhim.kute.50

Mail: lekimquoc7@gmail.com)

5. Chương 5

Chương 5

Chiếc lá lìa cành nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất,

Chiếc khác bị dòng nước cuốn ra tận khơi xa,

Chiếc nữa bị loài sâu xanh đục khoét,

Chiếc còn lại cháy rụi trong cơn hỏa hoạn,

...

...

...

Tất cả gói gọn trong hai chữ: “Số phận”.

Trở lại câu chuyện em đang kể,

Đến đâu rồi nhỉ?

À, em nhớ rồi...

Khi đó em la hét, rồi nhảy thót lên.

Có bàn tay nhơn nhớt chụp vào gáy mình.

“Óe...óe...”

Em kinh hãi đến mức hồn lìa khỏi xác, bàn tay đó vẫn bấu chặt sau cổ, nhớt lạnh gớm ghiếc.

- Hãy đứng im, đừng cử động! - Anh Nguyên ôm chặt lấy em, sức mạnh của anh ấy thật khủng khiếp, phút chốc đã khóa chặt cơ thể mềm mại của em.

“Óe...óe...” - Tiếng kêu kinh dị, có thứ gì đó trơn trơn lạnh lạnh giật giật liên hồi sau cổ em. Khôi Nguyên đang cố gỡ nó ra.

- Xong rồi.

“Óe...óe...óe...” - Anh Nguyên bóp chặt trong tay thứ khủng khiếp đó.

Em vuốt ngực thở hổn hển,

Em vừa trải qua một phen điếng người, một trải nghiệm kinh tởm mà mới nghĩ lại thôi da gà đã nổi cộm.

- Cái gì thế? - Khi đã bình tĩnh lại, em hỏi Khôi Nguyên.

- Cô xem đi.

- Á....á....á....á...” - Em gạt phắt tay anh ấy ra.

Khôi Nguyên thật quá thể, anh cầm hai chân con ếch ương chụm lại với nhau, dơ lên trước mặt rồi rọi đèn cho em xem, một sinh vật màu vàng vàng nhơn nhớt thấy phát tởm.

- Ném nó đi! Ném nó đi! - Em yêu cầu anh ấy vứt thứ tởm lợm đó đi thật xa, nhanh và ngay! những gì vừa mới xảy ra đã quá đủ với em rồi.

Khôi Nguyên thả con ếch ương đi, rồi quay sang nói với em:

- Cô không muốn đem nó về ướp đá, rồi chế biến một món gì đó, để chúng ta dùng vào vào sáng ngày mai sao?

Con người lập dị đó vẫn trơ mặt lì lợm, trong lúc em sợ gần chết thì anh ấy lại đi pha trò chọc ghẹo em. Phải rồi, anh ấy là đàn ông bản lĩnh nên “cóc sợ” gì cả, nhưng còn em, em là phận nữ nhi mềm yếu, anh ấy phải hiểu cho em, xoa dịu em mới đúng chứ, đằng này anh ấy còn... thật quá đáng!

- Tôi nghĩ nên đem anh quăng vào lò nung thì có lý hơn. Con người gì mà sắt đá, lạnh lùng. Tôi sợ muốn chết đây anh biết không hả? - Em chau mày bực bội.

- Đó là do cô không chịu nghe lời tôi nói, còn trách ai nữa?

- Anh, thật quá thể... hừ!

- Tôi về trước đây, cô cứ ở lại đó mà trò chuyện với “anh bạn” (con ếch ương) của cô nhé! Tạm biệt, hẹn gặp lại ở nhà.

Khôi Nguyên đi chưa được ba bước thì em đã chạy theo sau, nắm lấy tay anh ấy.

- Anh định bỏ tôi lại đây sao?

- Ai bảo cô làm tôi bực mình.

- Thôi mà, tôi xin lỗi, được chưa. - Ôi trời, em phải xuống nước, chịu thiệt thòi đến thế là cùng.

- Tôi phát mệt với cô rồi đây. Kiếp trước không biết có nợ nần gì cô không nữa.

Khôi Nguyên đan những ngón tay của anh ấy vào tay em, tụi em đi trở lại căn nhà đó.

—

Em từ từ mở mắt, cảm giác thoải mái và tỉnh táo vô cùng.

Đã một tháng trôi qua, đó là đêm em được ngủ yên giấc nhất, không gặp ác mộng và ngủ được rất sâu.

Ngoài cửa sổ là tiếng chim sẻ riu rít gọi bầy.

Tiếng chim cu gáy xa xa vọng về.

Em bật dậy, kéo màn cửa sổ nhìn ra quang cảnh ấm áp, bình yên.

Đánh răng, rửa mặt, vệ sinh cá nhân xong nhìn lên đồng hồ là đúng 9 h.

Em để ý thấy: mâm đựng thức ăn đặt trên chiếc bàn tròn trong nhà bếp. Rõ ràng tối hôm qua em đã dọn rồi mà. Thế là em mở ra xem thử.

Bên trong đĩa là hai quả trứng gà ốp la rắc vài hạt muối tiêu lên trên bề mặt, bánh mì hầy còn nóng giòn.

Như nhớ ra điều gì, em chạy qua phòng tìm Khôi Nguyên.

Anh ấy không có ở trong phòng, đi tìm khắp nhà cũng không thấy mặt mũi anh ấy đâu. Em nghĩ:

- Chắc anh ấy đi ra ngoài rồi.

Tinh thần của em rất sáng khoái sau giấc ngủ bình yên,

Em quyết định ra ngoài nhà đi dạo, sưởi chút nắng ấm, hít thở không khí trong lành.

Nắng vàng ươm trên cành cây, ngọn cỏ, những hạt sương long lanh còn đọng lại trên lá.

Em ngửi được mùi hương của nắng, của hoa, của không khí ấm áp.

Tiếng chim rộn rã làm lòng em vui theo.

Em đứng dưới gốc cây mận, vận động tay chân cho thoải mái,

“Bộp”

- A! - Em la lên. Theo phản xạ lấy tay xoa đầu.

Một trái mận chết tiệt rơi trúng em. Đã vậy, cây còn rung, làm những hạt sương rơi ướt hết cả người.

Em bực mình, ngược mặt nhìn lên.

- Trời ơi! - Em kinh ngạc thốt lên, hai mắt mở to.

Khôi Nguyên đang ở trên ngọn cây, trên tay là cái ống nhôm, có vẻ như anh ấy đang rất tập trung.

Trông thấy em, Khôi Nguyên vội vàng trèo xuống.

- Từ từ thôi, coi chừng ngã bây giờ!

- Hừm! Cô nghĩ tôi là ai mà...

“R...rr...rrr...rắc”

Em nghe “cái rụp” kèm theo sau đó là tiếng:

“Bịch”

Khôi Nguyên ngã chổng vó trước mặt em.

Hốt hoảng em chạy đến xem ảnh có bị gì không.

- Ôi, anh có sao không? Tôi đã bảo rồi mà anh không nghe, khổ thân chưa.

Anh ấy đau lắm! Nhưng bày đặt làm ra vẻ không có gì, đứng lên bình tĩnh đáp lời em:

-Tại cô cả đấy! Làm tôi mất tập trung - Anh ấy nghiêng răng chịu đựng cơn đau.

- Anh đau lắm ư? Để tôi xem thử có bị làm sao không? - Em quan tâm anh ấy.

- Cô hãy bỏ tay ra khỏi người tôi đi, tôi đã nói không sao rồi mà.

- Anh còn nói là không sao, coi chừng bị máu bầm bên trong đấy! Cởi áo ra xem thử đi! - Em dọa anh ấy.

- A! Hiểu rồi. Cô đang định dụ dỗ, để nhìn trộm ngọc thể của tôi.

- Gớm. Ai thèm, anh làm như mình cao giá lắm vậy. - Em bủn môi.

- Tôi có mà đoán sai! Tâm địa cô thế nào tôi biết tổng cả rồi.

Em buồn cười chịu không nổi, nhưng sợ cười lúc đó sẽ làm anh ấy giận, như thế thì nguy mất. Anh ấy xem ra rất sĩ diện đấy!

- Anh làm gì trên đó mà như đười ươi vậy?

- Cô không thấy sao còn hỏi.

- Anh đang theo dõi ai vậy?

- Có nói với cô cũng như không thôi. Tôi vừa mới nói với cô tối hôm qua, sáng hôm nay cô đã quên sạch rồi. Tôi đã bảo là đừng có hỏi tôi vớ vẩn nữa.

- Anh vào nhà đi, tôi nấu bữa sáng cho ăn.

- Cám ơn, tôi ăn rồi. À, tôi có để phần cho cô đằng sau bếp đấy, nếu thấy không hợp khẩu vị thì cô tự mà chế biến lấy.

Thì ra, bánh mì và trứng ốp la do anh ấy tự làm cho em.

- Ngọc Diệp, cô còn đứng đó sao, vào nhà thôi! - Ảnh quay lại gọi em trong lúc em đang đứng ngây người ra.

Vào lại nhà, em chưa vội ăn sáng, mà nói ngay với Khôi Nguyên.

- Anh ngồi xuống ghế đi đã, đợi tôi một lát thôi.

Em đi vào phòng, lấy ra một hộp bánh đặt trên bàn.

- Đừng nói là cô định mời tôi ăn bánh nhé! Tôi không thích đồ ngọt.

- Hừ, có bánh ai thèm cho anh ăn.

Em mở nắp hộp bánh ra, bên trong đựng những dụng cụ y tế đơn giản như bông băng, thuốc đỏ, kéo, thuốc sát trùng...

Em lấy ra chai dầu nóng và mở bông gòn, quay sang yêu cầu Khôi Nguyên:

- Vén áo lên!

- Cái gì? - Khôi Nguyên không dám tin vào tai mình nữa, nhìn bộ dạng của anh ấy trông rất buồn cười.

- Vén áo lên để tôi xúc dầu cho. - Em nói rất dịu dàng.

- Tôi đã nói là mình không bị sao rồi mà, cô thật là phiền toái, hãy cất những thứ đó đi.

Em không thêm bận tâm đến những gì anh ấy nói, ngồi lại sát gần anh, chấm dầu nóng vào bông gòn, vén áo của anh lên để xoa vào vết thương.

Ban đầu Khôi Nguyên chống cự lại, nhưng trước sự cương quyết của em anh ấy đành phải để mặc cho em quan tâm.

- A, cô làm ơn nhẹ tay chút có được không? - Khôi Nguyên la lên khi em ấn tay hơi mạnh vào vết thương bầm tím trên lưng.

- Con người của anh đó, đúng là hết thuốc chữa. Bị thương nặng như vậy mà còn bảo là không có gì. - Em thấy tội và thương cho anh, nếu gặp em mà bị vậy chắc khóc bù lu bù loa rồi.

Cũng lần đó em phát hiện: trên lưng anh ấy có một cái bớt. Phải thừa nhận: Khôi Nguyên là một người có ngoại hình trên cả tuyệt vời, không chỉ khuôn mặt đẹp sắc sảo mà cơ thể của anh ấy cũng rất mượt.

- Nè, cô đang nghĩ gì bậy bạ đó? - Khôi Nguyên bất ngờ hỏi em, khi đầu óc em đang ở trên mây.

- O, anh nói gì vậy...tôi...tôi nghĩ bậy bạ hồi nào, có đầu óc anh bậy bạ thì có. - Mặt em đỏ chín lên.

- Không nghĩ bậy bạ thế sao cô đỏ mặt hả? Thôi đủ rồi, tôi không nên giao trứng cho ác mới phải. - Khôi Nguyên tự trách mình.

Nói thật lúc đó em điên tiết lắm, chỉ muốn đập luôn cái hộp bánh lên đầu “hắn”, gã thám tử đáng ghét!

- Đồ vô ơn! Tôi đã giúp anh, anh lại đối xử với tôi như vậy sao? - Em làm mặt giận.

- Hừ, được chạm vào người tôi là điểm phúc của cô. Phải tu ba mươi kiếp mới được đây.

- Này thì... tu ba mươi kiếp - Em nghiêng răng, nhấn mạnh tay vào lưng Anh ấy.

- A - Khôi Nguyên rít lên, đáng đời anh ấy dám chọc em. Anh ấy nghiêng răng nói: - Cô dám! Dám... hủy hoại ngọc thể ngàn vàng của tôi? - [Hi hi, ai biểu ghẹo người ta]

- Oe, coi anh chảnh kìa, phát gớm! - Em bủ môi ra vẻ khinh thường.

- Thôi đừng nói mấy chuyện nhảm nhí nữa, tôi muốn bàn với cô chuyện công việc đây! - Khôi Nguyên nói rất nghiêm túc.

Em cũng trở lại trạng thái nghiêm chỉnh hỏi anh:

- Là gì anh nói đi?

- Này, cô có thấy căn nhà này rất kì quái không?

- Tôi thấy nó bình thường mà.

- Không bình thường chút nào.

- Anh thấy có vấn đề ở đâu?

- Nếu chịu khó quan sát cô sẽ thấy: Thứ nhất, căn nhà này nằm ở một địa thế rất lập dị.

-Địa thế rất lập dị ư?

- Đúng vậy, nó biệt lập trơ trọi, và con đường dẫn đến nhà cũng thế; quanh co, khúc khuỷu, xe cộ rất khó đi. Nếu như cho xây nhà để ở, cô có chọn xây ở đây không?
 - Có thể lắm chứ, hoàn cảnh buộc người ta phải như vậy. Hơn nữa, xây nhà ở đây một công đôi ba chuyện luôn.
 - Ý của cô là giữ vườn trà chứ gì?
 - Đúng rồi.
 - Cô làm như mỗi chiếc lá trà là một viên kim cương không bằng.
 - Ai biết được lòng người, đến khi túng thiếu việc gì cũng dám làm.
 - Ban này, tôi lấy ống nhòm nhìn qua bên kia đồi thấy bên đó người ta đang làm việc trên những khoảnh vườn trồng rất nhiều trà, bên này đất đai cũng khá rộng nhưng tại sao lại bỏ hoang phế không ai thêm ngó ngang tới? Cô không thấy kì lạ sao?
 - Đúng rồi, anh nói tôi mới để ý, từ hồi tôi dọn về đây sống, không thấy có bóng dáng người nào lai vãng đến khu đất này cả.
 - Còn một điều rất khiến người ta phải chú ý ở căn nhà này nữa, đó là thiết kế của nó. Cô hãy xem đi, chúng ta đang ngồi giữa một cái phòng khách rộng quá sức bình thường, ngoài phòng khách, phòng bếp và phòng vệ sinh ra, tầng trệt không hề có một phòng ngủ nào. Căn nhà rộng có hai tầng, mà tất cả phòng ngủ đều đặt ở tầng hai, đó là điều rất khác thường. Theo kinh nghiệm nghề nghiệp của tôi, những hiện tượng khác thường ẩn giấu một bản chất không tầm thường đâu.
 - Có phải anh muốn điều tra lai lịch của căn nhà này không?
 - Ừm.
 - Nhưng, căn nhà thì có liên quan gì đến chuyện oan hồn và cái am thờ?
 - Nếu xâu chuỗi những sự kiện lại với nhau cô sẽ thấy nó có liên quan đấy. Tất cả đều có cùng bản chất kì dị: căn nhà, ngọn đồi, con đường và cái am thờ; hồn ma cô gặp phải trong giấc mộng...
 - Tôi hiểu rồi, trước tiên chúng ta sẽ điều tra về căn nhà này, có thể từ đó chúng ta sẽ có thêm manh mối, hoặc tìm được một sự liên hệ nào đó với những chuyện kì bí mà tôi vừa gặp phải.
 - Cô bắt đầu thông minh rồi đấy! Trong lúc này chúng ta phải kiên nhẫn, vì chúng ta chỉ đang ở giai đoạn khởi đầu. Rồi đây, những mối dây sẽ từ từ hé mở, chúng ta sẽ tập trung phân tích, chứng minh, sau đó xâu chuỗi dây sự kiện lại với nhau, đưa ra kết luận cuối cùng.
 - Anh cần tôi giúp điều gì thì cứ nói, tôi bắt đầu thấy hứng thú với nghề thám tử rồi đấy!
 - Ok, bây giờ chúng ta bắt đầu hành động.
 - Tôi cần phải làm gì? Anh nói đi!
- Khôi Nguyên rí tai nói cho em nghe kế hoạch mà tụi em chuẩn bị thực hiện.

6. Chương 6

Chương 6

Địa chỉ bà Thùy Dung ở bên kia đồi trà, nơi mà Khôi Nguyên đã từng nói với em, anh ấy cảm thấy kì lạ, trong khi, đồi trà nơi chúng em đang sống, không ai thêm bén mảng tới, còn phía bên kia đồi dân cư lại tập trung rất đông.

Thùy Dung chính là bà chủ căn nhà mà quái em đang thuê.

Khôi Nguyên muốn tiếp cận bà ấy để tìm hiểu về lai lịch của căn nhà.

- Bà ấy rất khó tính, chắc sẽ không tiếp chúng ta đâu. - Em lắc đầu, nói.

- Tôi đã có cách, cô chỉ cần dẫn tôi đi gặp bà ta và nói như tôi chỉ là được.

- Anh muốn tôi nói gì với bà ấy?

Khôi Nguyên ghé tai em nói nhỏ.

Em cùng với Khôi Nguyên “ghé thăm” bà chủ khó tính (người đã cho em thuê nhà với cái giá rẻ mạt)

Căn nhà được bao bọc bởi bốn bức tường đá cao chót vót, trên tường cắm rất nhiều mảnh chai bén ngót, để phòng có “kẻ trộm đột nhập”.

Một cánh cổng lớn vô cùng kiên cố; với những song sắt cực dài và nhọn, phía trước (nơi móc khóa) cho chạm hình đầu dê.

Trên cặp trụ bê tông đặt hai con cú mèo được chít phóc môn. Ánh mắt nhìn như đang thôi miên người ta vậy. Thật là đáng sợ!

Tụi em bấm mấy hồi chuông, sau đó đứng chờ đợi chủ nhân xuất hiện.

- Cô chưa đến đây bao giờ sao? - Khôi Nguyên hỏi em.

- Chưa. - Em đáp.

- Còn việc thuê nhà?

- Liên hệ qua người môi giới.

- Cô có nhìn thấy hai con gì đó không? - Khôi Nguyên ngược mắt lên nhìn hai con cú mèo được chít phóc môn.

- Ghê quá! - Em ớn lạnh khi nhìn hai con cú mèo. Em không ngờ rằng: bà Thùy Dung lại có sở thích quái dị như vậy.

- Chưa hết đâu, lát nữa cô sẽ được mở mang tầm mắt.

Em định hỏi Khôi Nguyên, anh ấy nói vậy là có ý gì, nhưng chưa kịp hỏi thì bà Thùy Dung xuất hiện bất ngờ sau cánh cổng.

- Các người muốn gì? - Bà ấy hỏi khô khốc.

- Cháu là Ngọc Diệp, người đang thuê nhà của bà đây ạ! - Em mỉm cười nói với bà ấy.

Bà Thùy Dung nhìn em rất chăm chú. Bà ấy vẫn giữ thái độ lãnh đạm.

- Cô đến tìm tôi có việc gì không?

- Dạ, có anh này là nhân viên của sở tài nguyên môi trường, anh ấy đến để hỏi bà về giấy tờ nhà đất, ảnh nhờ cháu dẫn đến đây gặp bà nói chuyện.

- Các người vào đi! - Bà Thùy Dung mở cổng, cho tụi em vào nhà.

Đúng như Khôi Nguyên suy đoán, em được mở mang tầm mắt

Căn nhà bà Thùy Dung đang ở là một căn nhà chữ A được quét sơn đỏ, nhà tương đối lớn, có sân vườn rộng nhưng kì dị ở chỗ: vườn trồng toàn cây nắp ấm và móng cạp, ngoài ra không trồng bất kỳ loại cây nào khác.

Sân nhà được lát bằng loại đá gì em chẳng biết, đen sì và nhẵn bóng. Độ bóng gần với mái tóc của người con gái mặc áo trắng em gặp trong cơn ác mộng.

Bà Thùy Dung nuôi rất nhiều mèo, và con nào cũng một màu đen tuyền.

Dẫn tụi em tới trước cửa nhà, bà ấy không bước vào ngay mà cất tiếng kêu:

- Meo meo... meo...

Một đàn mèo đen chạy lại, bà ấy nhìn lướt qua chúng, rồi chớp lấy ngay một con mèo mập lông mượt, bà bồng con mèo trên tay âu yếm, vuốt ve.

- Ngoan, nếu biết nghe lời thì mẹ thương. Còn hư là mẹ thịt ăn đấy!

Em rợn gai óc khi nghe bà Thùy Dung nói với con mèo như vậy, em bắt đầu sợ bà ấy từ đó.

Vào bên trong mới cảm nhận thấy sự âm u, tĩnh mịch của căn nhà phù thủy đó. Nó cách biệt hoàn toàn với những gì bên ngoài bốn bức tường đá cao chót vót kia.

- Trời ơi! Cái gì thế kia? - Em thốt lên.

Trước cửa nhà treo một cái đầu trâu được chích phóc môn.

- Sao thế cô bé? - Bà ấy hỏi em, lời nói và cử chỉ của bà ấy ẩn giấu một điều gì đó ma quái, em cảm nhận được rất rõ.

- Tôi rất ấn tượng về căn nhà này. - Khôi Nguyên bấy giờ mới chịu lên tiếng, này giờ anh ấy tập trung quan sát căn nhà không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

- Anh thấy nó đẹp không? - Bà ấy hỏi Khôi Nguyên.

- Vẻ đẹp của ma quỷ, nếu tôi đoán không nhầm thì bà thuộc tín ngưỡng Satan giáo?

-Ồ, anh cũng là người trong hội à? - Bà Thùy Dung tỏ ra đặc biệt quan tâm trước câu hỏi của Khôi Nguyên.

- Vâng, tôi là một trong những đứa con của ngài.

- Thế giới này đã bội thực với chúa trời, đã đến lúc phải cân bằng lại mọi thứ. - Bà Thùy Dung nói.

- Tôi cũng cho là như vậy.

- Anh vẫn sinh hoạt đều đặn chứ? - Bà ấy hỏi Khôi Nguyên. Thực ra, giáo hội Satan chỉ là một câu lạc bộ vui chơi giải trí của những con người kì quặc say mê nét đẹp của quỷ.

- Cũng không đều lắm! Thời gian này tôi bận rất nhiều việc.

- Hai người vào nhà đi đã rồi nói tiếp. - Bà Thùy Dung mời tụi em vào nhà uống trà nói chuyện.

Từ lúc bà ấy nói sẽ làm thịt con mèo nếu nó không biết nghe lời, em không thể xóa đi được nỗi sợ hãi trong mình, linh tính mách bảo cho em phải đề phòng.

Bà Thùy Dung ngồi trên ghế sofa, vẫn ôm trên tay con mèo đen.

Bà ấy mặc nguyên bộ đầm đỏ, môi và móng tay cũng màu đỏ.

Dù bà ấy có đánh phấn nhưng cũng không thể che giấu được những nếp nhăn trên khuôn mặt, không thể đoán được tuổi chính xác của bà ta, nhưng chắc chắn bà ấy đã ngoài sáu mươi.

Mái tóc uốn lộn, dầu có được nhuộm đen nhưng vẫn lộ ra màu chân tóc bạc trắng.

Bà Thùy Dung có thân hình mập mạp, tướng đi và tướng ngồi ỉn ỉn như lợn nái.

Cẳng chân và cẳng tay của bà ấy to lớn khủng khiếp, núc ních những mỡ. Nhưng bàn tay và bàn chân thì bé tí tẹo, với những ngón tay ngón chân ngắn ngủn.

Một điều đặc biệt và quái dị ở bà ấy là hàm răng. Đã ở thế kỉ 21 rồi mà bà ấy vẫn giữ tập quán nhuộm răng đen. Hàm răng đen với đôi môi đỏ làm người ta khiếp sợ khi ở gần bà ấy.

Em băn khoăn: không biết người đang ngồi trước mặt em có phải là bà Thùy Dung không? Qua người môi giới, ấn tượng của em về bà Thùy Dung là một người cực kì khó tính. Chỉ có vậy thôi, chứ không giống như lúc này. Em không thể tin vào mắt mình nữa.

- Các người cứ tự nhiên rót trà mà uống. - Bà ấy vừa nói, vừa xoắn tai con mèo.

“Ngóe...” - Con mèo bị đau kêu lên một tiếng.

Liền đó, một hành động khiến tụi em vô cùng sửng sốt.

Bà ấy đứng lên, nâng con mèo qua đầu, rồi dùng hết sức lực bình sinh của mình ném mạnh nó xuống nền nhà kêu cái bộp.

“Ngoéo...”

Con mèo ngắc nghẻo bỏ chạy ra ngoài.

- Hừ, lát nữa mẹ sẽ “cạo” xương nấu cao mày. - Bà Thùy Dung nói lạnh tanh. Nét mặt của bà ấy lúc đó trông rất đáng sợ.

Em quay sang nhìn Khôi Nguyên, ra hiệu cho anh ấy rút lui. Khôi Nguyên nháy mắt ra hiệu cho em, hãy bình tĩnh.

- Chúng ta đi vào việc chính thôi thưa bà! - Khôi Nguyên nói với con mụ ác độc kia.

- Phải rồi, lúc này, có nghe nói: anh là người bên sở tài nguyên, thế thì tôi có việc gì? - Bà ấy nói rất tự nhiên, như thể những hành động vừa rồi của bà ta không ai nhìn thấy vậy.

- Chúng tôi đang thực hiện dự án vẽ lại bản đồ thành phố, cho nên phải đo đạc lại nhà cửa đất đai, đặc biệt là những khu vực có biến động trong thời gian...

- Tôi không hiểu gì về mấy thứ đó cho nên anh đừng nói dài dòng nữa,

- Ồ, nếu bà đã nói vậy thì cho phép tôi đi thẳng vào vấn đề luôn. Tôi muốn bà cung cấp một số thông tin về căn nhà trên đồi trà hiện bà đang cho thuê.

- Căn nhà đó thì có liên quan gì đến việc vẽ bản đồ thành phố? Hơn nữa, vẽ bản đồ có nhất thiết phải điều tra thông tin kỹ vậy không? Hãy nói thật đi, các người muốn gì?

- Thưa bà, hình như bà hiểu lắm rồi...

- Hiểu lắm cái con khỉ, ruột gan bọn sâu bọ các người tôi không biết hay sao? Thế đã nghĩ ra được kế sách gì để cướp đất của dân rồi? Tôi nói cho mà biết, căn nhà đó và cả nguyên khu đồi đó hiện nay, vẫn nằm trong quyền sử dụng đất của tôi. Giấy tờ rành rành đây, phải năm mươi năm nữa mới đến thời hạn giao trả cho nhà nước.

- Thật thì chúng tôi chỉ đo đạc rồi vẽ lại bản đồ, kèm theo đó làm và cấp lại sổ, giấy tờ nhà đất mới cho dân. Nếu bà không hợp tác sợ sẽ ảnh hưởng đến quyền lợi về sau. - Anh Nguyên bắt đầu dọa dẫm bà ấy.

- Còn khuya mới lưa được tôi, tôi sẽ không giao bất cứ giấy tờ nào cho anh cả. - Nét mặt bà ấy hầm hầm.

- Chúng tôi có lấy giấy tờ gì của bà đâu, chỉ muốn biết một số thông tin để làm giấy tờ mới thôi mà. - Khôi Nguyên cố giải thích cho bà ấy hiểu.

Bà Thùy Dung vẫn cố chấp lì lợm:

- Không có thông tin gì hết, à! Phải rồi, anh nói mình ở bên sở tài nguyên đúng không? Làm ơn cho tôi xem giấy giới thiệu! - Bà ấy thật ghê gớm, còn đòi anh Nguyên chứng thực thân phận của mình.

- Xin lỗi bà, khi này tôi đi vội quá! Nên bỏ quên cặp sách ở nơi chỗ cô Ngọc Diệp rồi, tôi đã xuất trình giấy giới thiệu cho cô Ngọc Diệp xem, không tin bà cứ hỏi cô ấy sẽ rõ. - Khôi Nguyên hơi chau mày nhìn em.

- Phải đó bà Thùy Dung, cháu đã xem giấy giới thiệu rồi. - Em lên tiếng xác nhận.

- Cứ cho là như vậy, tôi cũng không cung cấp bất cứ thông tin gì cả. Nếu muốn lấy nhà và đất của tôi thì cứ việc ra tòa phân xử. Còn bây giờ, anh hãy rút ngay trước khi tôi mở cửa chuồng đang giam giữ con Rott khát máu. - Bà ấy đứng lên định đi mở chuồng chó thật.

- Được rồi, bà không cần phải làm quá lên vậy đâu. - Khôi Nguyên đứng lên bỏ đi.

Em cũng đi theo anh ấy. Không dám quay lại nhìn mặt bà Thùy Dung.

Dù sao hợp đồng thuê nhà của em nửa năm nữa mới hết hạn nên không sợ bà ta sẽ dở quẻ.

—

Ra đến bên ngoài căn nhà phù thủy đó, em mới được thở phào nhẹ nhõm.

- Trước khi đi, tôi đã nói với anh rồi. Bà Thùy Dung là một người rất khó tính. - Em nói với Khôi Nguyên.

- Đâu chỉ khó tính, đó là một mụ yêu tinh. - Ảnh nhận xét về bà Thùy Dung.

- Anh cũng có cảm giác đó à? - Em hỏi xem anh ấy có thấy sợ bà ta không.

- Ý cô là sợ bà ta sao?

- Ừm.

- Không đời nào. Tôi chỉ thấy cách ứng xử của bà ta rất kỳ quặc giống như ngoại hình của bà ta vậy.

- Tôi cũng nghĩ như anh, bà ấy vượt ra ngoài sức tưởng tượng của tôi.

- Nếu tôi đoán không lầm thì bà ta... - Khôi Nguyên bỏ lửng câu nói.

- Bà ta làm sao?

- Đó là: một kẻ bị mắc bệnh: Tâm... thần... phân... liệt.

- Hả? có khi nào lại vậy.

- Rồi cô sẽ biết thôi, cứ tin tôi đi.

Tụi em trở lại căn nhà trên đồi trà, vừa đi vừa nói chuyện.

Khôi Nguyên nói:

- Lần này, xem bị làm mỗi cho con Rott, nhưng cũng thu hoạch được một thông tin vô cùng đáng giá.

- Thông tin gì cơ? -Em hỏi.

- Cô không nghe mụ yêu tinh nói sao?

- Không.

- Ôi, có một trợ lý như cô thật rách việc.

- Hì hì! - Em cười trừ.

- Lúc này, bà ta có nói căn nhà và cả khu đồi trà là của bà ta.

- Đúng rồi. Hèn gì không ai bén mảng đến.

- Điều đó lại càng làm tôi thấy khó hiểu. - Khôi Nguyên đứng lại, một tay khoanh trước ngực, một tay bấm chóp mũi (cử chỉ đặc biệt của anh ấy mỗi khi tập trung suy nghĩ)

- Tôi có thấy gì khó hiểu đâu?

- Ngọc Diệp! - Khôi Nguyên bỗng gọi tên em.

- Tôi nè. - Em đáp lại.

- Cô có cảm giác là chúng ta đang phải đối mặt với một thế lực rất khủng khiếp không?

Câu hỏi của Khôi Nguyên khiến em lạnh người.

- Tôi không rõ nữa. - Đầu óc em lúc đó rất hoang mang.

- Hừ, thuê luôn một ngọn đồi, với thời hạn mấy chục năm, chuyện không hề đơn giản đâu. - Khôi Nguyên vẫn đứng lặng suy nghĩ.

- Anh Nguyên, anh xem kia! - Em thúc vào cánh tay Khôi Nguyên.

Anh ấy nhìn theo ngón tay em chỉ.

Giống như người thợ săn vừa phát hiện được con mồi,

Bước chân của anh ấy mỗi lúc một khấn trương tiến lại chỗ cái am thờ màu đỏ gạch (nơi mà đêm hôm qua em với anh ấy đã cúng bái)

7. Chương 7

Chương 7

Bà lão đứng trước am thờ chấp tay khấn nguyện.

Bên cạnh bà lão là thằng bé chừng sáu tuổi.

Bà lão tướng mạo phúc phịch, mang đồ bộ màu đen, bên ngoài khoác áo len mỏng màu đỏ, chân đi dép tổ ong, đầu đội nón lá.

Tụi em đến gần làm thằng bé hoảng sợ, nó níu lấy tay áo của bà.

Bà lão quay lại nhìn em và Khôi Nguyên. Gương mặt của bà rất phúc hậu, em đoán bà cũng ngoài bảy mươi rồi.

Khôi Nguyên rất nhanh nhẹn, anh bắt chuyện ngay.

- Cháu chào bà ạ!

Bà lão phúc hậu đáp lại:

- Chào cô cậu!

- Bà hình như không phải người đây?

- Trước kia bà từng ở đây. - Bà lão đáp.

Em thấy mắt anh Nguyên sáng lên.

- Cháu là Khôi Nguyên, còn cô ấy là Ngọc Diệp, chúng cháu đang sống ở căn nhà trên kia. - Anh Nguyên vừa nói vừa chỉ tay lên đồi trà.

Nét mặt của bà lão có chút ngạc nhiên.

- Bà là bà Hiền từng làm osin ở đây một thời gian khá dài. Hai mươi năm rồi mới có dịp quay trở lại chốn cũ, hai bà cháu đi thăm mấy người quen xong tiện thể ghé lên thăm cho cô Hoàng Lan một nén nhang.

- Cô Hoàng Lan? - Em thốt lên.

Bà Hiền tròn mắt nhìn tụi em, sau đó mỉm cười hiền hậu hỏi tụi em:

- Chắc cô cậu là người mới đến?

- Dạ. - Em đáp.

- Bà ơi, nếu bà không bận việc gì, tụi cháu mời bà lên nhà ngồi uống chén trà, rồi nói chuyện. Cháu và Ngọc Diệp mới đến đây ở được mấy hôm nên chưa rành lắm, bà thông cảm cho. - Khôi Nguyên mời bà Hiền lên nhà chơi, em thừa hiểu ý định thật sự của anh ấy là gì.

- Cô cậu không mời bà, thì lát nữa bà cũng lên xin phép cô cậu cho bà thăm lại nơi ở khi xưa của bà.

- Bà...bà vừa nói... nói gì kia ạ...nơi ở khi...khi xưa của bà lại là... - Em kinh ngạc nói lắp bắp.

- Cô cậu không biết đấy thôi, ngày xưa bà từng làm osin ở căn nhà đó.

Em còn nhớ rất rõ hành động của Khôi Nguyên khi đó, anh ấy chạy đến nắm tay bà Hiền, nói:

- Bà đến đúng lúc lắm! Tụi cháu đang cần bà giúp đỡ. - Nói rồi, anh Nguyên quỳ xuống trước am thờ, vái:

- Tạ hồn thiêng cô Hoàng Lan, tôi nhất định sẽ rửa oan cho cô.

Cả em và bà Hiền đều ngỡ ngàng trước hành động của Khôi Nguyên. Nhưng không có thời gian để đứng lại đó nói chuyện, anh Nguyên hối thúc em và bà Hiền dắt theo thằng bé khấn trương lên nhà.

Bà Hiền dạo xem mọi ngõ ngách trong căn nhà (nơi ngày xưa bà từng ở)

Theo như lời kể của bà Hiền, bà mới dưới quê lên thành phố thăm con. Đã có ý định sẽ đi thăm lại những nơi ngày xưa mình từng sống và làm việc. Gặp lại những con người cũ ôn lại chút kỷ niệm, phải cái bệnh đau cột sống hành hạ nên ngại đến đây, những nơi khác thì bà đã đi hết rồi.

Em pha một ly trà đặc sánh đưa cho bà Hiền, và không quên hỏi lại bà, có uống được trà đậm không? Nếu không thì để em đi pha lại ly khác.

Bà Hiền mỉm cười:

- Cám ơn cháu, rất hợp với khẩu vị của bà.

Thằng bé (cháu của bà Hiền) rất ngoan, nó ngồi im một chỗ chơi với con gấu Misa em vừa đưa cho.

- Chuyện là như vậy đó, đêm qua bà nằm mơ thấy cô Hoàng Lan đang ngồi khóc. Có lẽ cô ấy trách bà đã đi thăm nhiều nơi mà không ghé đến thăm cô ấy. - Bà Hiền chia sẻ.

- Không lẽ... cô Hoàng Lan lại được chôn cất ở đó ă? - Em hỏi.

- Cô ấy được chôn ở nghĩa trang Du Sinh. Nhưng bà tin rằng oan hồn cô ấy vẫn nằm lại chỗ đó; nơi cô ấy trút hơi thở cuối cùng.

- Hồi trước có cây đa đứng không bà? - Em tiếp tục hỏi bà Hiền.

- Đúng rồi cháu.

- Vì sao nó bị chặt vậy bà?

- Họ thích thì họ phá, họ muốn thì họ chặt vì họ là ông trời mà. - Thái độ của bà Hiền rất bất bình.

- Xin bà kể lại cho tụi cháu nghe đầu đuôi câu chuyện về cô Hoàng Lan. - Khôi Nguyên nói.

- Tại sao cô cậu lại muốn nghe về câu chuyện bi kịch đó?

Bà Hiền hỏi lại tụi em. Hình như bà ấy vẫn còn băn khoăn về hành động kỳ lạ của Khôi Nguyên khi nãy.

Khôi Nguyên không giấu giếm gì, anh ấy nói cho bà ấy biết mình là thám tử, và kể lại những chuyện em gặp phải cho bà Hiền nghe.

Nghe xong, bà Hiền rùng mình. Ngồi lặng gần năm phút đồng hồ, sau đó bà mới lên tiếng:

- Tội nghiệp cô Hoàng Lan, cô ấy mất khi còn quá trẻ. - Ánh mắt bà thương cảm, bà nói tiếp: - Chủ nhân thực sự của căn nhà này là ông Trịnh Vỹ chứ không phải bà Thùy Dung như bây giờ. Ông Trịnh Vỹ qua đời trong hoàn cảnh không còn vợ con, nên quyền thừa kế thuộc về người thân nhất của ông là bà Thùy Dung; em ruột của ông Trịnh Vỹ.

- Vậy còn căn nhà ở bên kia đồi trà, trước đây cũng thuộc về tài sản của ông Trịnh Vỹ sao ă? - Khôi nguyên điều tra.

- Đúng vậy. Cô cậu có biết lý do ông Trịnh Vỹ xây căn nhà này không?

Cả em và Khôi Nguyên đều lắc đầu.

Bà Hiền tiếp tục:

- Thực ra, căn nhà này xây là để dành cho bà Thùy Dung. Phải số của ông Trịnh Vỹ không may mắn lắm, vợ thì mất sớm, lại có một người em như bà Thùy Dung. Bà ấy mắc phải bệnh tâm thần phân liệt, về chuyện bà ấy mắc bệnh thì có lần bà nghe ông Trịnh Vỹ nói: Năm lên 10 tuổi, trong một buổi chiều mưa rất lớn, bà Thùy Dung bỗng đứng lên cơn động kinh; và kể từ đó bà ấy phải sống với căn bệnh thần kinh, thường xuyên thay đổi khí sắc và có những biểu hiện khác thường. Ông Trịnh Vỹ đã phải rất khổ sở khi nuôi nấng, chăm lo cho bà Thùy Dung; và phải đề phòng bà ấy vô tình làm ảnh hưởng đến con gái độc nhất của mình là cô Hoàng Lan.

Khi nghe bà Hiền kể về mộ yêu tinh Thùy Dung, em nhớ lại câu nói của Khôi Nguyên hồi sáng. Anh ấy đã đưa ra một phán đoán rất chính xác về bà Thùy Dung, điều đó càng làm em tin tưởng hơn ở tài năng của Khôi Nguyên, có anh ấy giúp đỡ chắc chắn mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

- Bà Thùy Dung đã sống một mình trong căn nhà này được bao nhiêu năm thưa bà? - Khôi Nguyên tiếp tục hỏi, với kỹ năng nghề nghiệp của mình, em biết Khôi Nguyên đang tìm kiếm những manh mối và thông tin có giá trị.

- Bà ấy đã không sống trong căn nhà này. Mục đích ban đầu của việc xây dựng căn nhà là để cách ly bà ấy, nhưng sau khi căn nhà được xây dựng xong thì ý định đó tan thành mây khói. Bà Thùy Dung nhất quyết không chịu sống trong căn nhà, rất nhiều lần bà ấy bỏ trốn... có một lần nghiêm trọng nhất, là vào đêm rằm tháng bảy, hai mươi năm về trước, bà Thùy Dung trốn ra khỏi căn nhà. Sáng hôm sau, ông Trịnh Vỹ sai bà đem đồ ăn sáng lên cho bà ấy thì không thấy tăm tích bà ấy đâu nữa. Bà về báo lại với ông Trịnh Vỹ, ông ấy hết hoảng cho người đi tìm cô em gái của mình. Mọi người đã không mất nhiều thời gian tìm kiếm lắm, khi cô Hoàng Lan phát hiện ra thứ gì đó rục rịch trong bụi dâu gai (nằm dưới một hố sâu gần con đường khúc khuỷu dẫn lên đồi trà) Thứ rục rịch đó chính là bà Thùy Dung, đêm đó bà bị ngã nằm bất tỉnh dưới hố, đến gần trưa mới lóp ngóp bò dậy. Kể từ đó, ông Trịnh Vỹ không để bà Thùy Dung ở trên đồi trà nữa.

- Sau sự cố đó bà Thùy Dung lại ở với cha con ông Trịnh Vỹ sao ạ? - Em hỏi.

- Việc bà Thùy Dung ở lại với cha con ông Trịnh Vỹ là điều không thể được. Ông Trịnh Vỹ đã hạ quyết tâm đưa bà Thùy Dung vào nhà thương điên để điều trị.

- Chắc ông Trịnh Vỹ phải đắn vặt lắm với quyết định của mình. - Em nói.

- Đúng vậy. Ông ấy rất thương em nhưng cũng thương con. Sở dĩ ông xây nhà để cho bà Thùy Dung ở trên đồi trà này là bởi một sự cố đã xảy ra: lần nọ, ông nghe tiếng cô Hoàng Lan la hét trong phòng ngủ, hết hoảng ông phá cửa chạy vào xem chuyện gì đã xảy ra với con gái mình, thì thấy ngay cảnh tượng rùng rợn: bà Thùy Dung đang bóp cổ đứa cháu ruột của mình, ông Trịnh Vỹ mà vào chậm chút nữa thì cô Hoàng Lan nguy kịch rồi.

Khôi Nguyên ngồi lặng suy nghĩ, cử chỉ đặc biệt của anh ấy. Ảnh ngồi khoanh tay trước ngực, còn tay kia bấm chóp mũi. Được một lát, ảnh quay sang hỏi bà Hiền:

- Thưa bà, nghe nói cả ngọn đồi được ông Trịnh Vỹ thuê lại với thời hạn mấy chục năm?

- Đúng đó cậu Khôi Nguyên.

- Bà có biết ông Trịnh Vỹ thuê đất lớn như vậy để làm gì không?

- Để trồng trà. Hồi đó ở đây trồng rất nhiều trà. Nhưng có vẻ ông ấy đã tính toán sai lầm, trồng trà không đem lại hiệu quả kinh tế, nên trồng được một vụ thì bỏ.

- Kể từ đó căn nhà này bỏ hoang sao ạ? - Khôi Nguyên lần tìm manh mối.

- Ồ, không hẳn vậy đâu. Sau khi bà Thùy Dung gặp sự cố, ông Trịnh Vỹ đã cho mấy người công nhân người Hoa làm việc tại xí nghiệp trà Quảng Châu thuê lại với giá rất cao. Kể từ đó ông kết thân với những con người quái lạ này, rồi tụ tập ăn nhậu với nhau.

- Những con người quái lạ ư? - Khôi Nguyên hơi cau mày.

- Phải. Đặc biệt là gã mặt sẹo, ánh mắt của gã khiến ai nhìn cũng phải khiếp sợ. Còn một gã nữa, trông tướng mạo cứ như thư sinh, nhưng bà không có thiện cảm lắm trái lại, còn thấy bất an khi đứng gần gã.

- Những người này vẫn thường đến nhà tìm ông Trịnh Vỹ sao ạ?

- Phải đó, trung bình một tháng họ đến một lần, sau đó rủ ông Trịnh Vỹ đi đâu đó bà chẳng rõ. Chỉ thấy sau khi trở về ông ấy rất vui vẻ, còn huýt sáo ca hát trước khi đi ngủ nữa.

- Cháu chưa biết ông Trịnh Vỹ làm nghề gì?

- À, ông ấy là chủ thầu xây dựng.

- Chắc ông ấy nhiều tiền lắm!

- Cũng có thể nói là như vậy. Đáng tiếc, số tiền dành dụm tích góp bấy nhiêu năm trong ngành xây dựng của ông nhanh chóng tiêu tan. Ông đã ném hết giấy bạc vào cái mảnh đất “chó ăn đá gà ăn sỏi” (đồi trà) này.
- Có thể nói ông ấy là một người lạc quan.
- Cậu Khôi Nguyên đúng là thám tử có khác. Chính xác như cậu nói, dù bị mất tiền nhưng ông Trịnh Vỹ vẫn vui vẻ, yêu đời. Nếu là người khác rớt vào hoàn cảnh như ông Trịnh Vỹ chắc không chịu đựng nổi đâu.
- Bà có biết ông Trịnh Vỹ cho đám công nhân người Hoa thuê căn nhà bao lâu không?
- Gần mười năm lận đấy cậu Khôi Nguyên à. Từ hồi cô Hoàng Lan mới được mười tuổi cho đến khi cô ấy vào lớp 12 thì cậu tính đi.
- Vậy tức là, năm cô Hoàng Lan được mười tám tuổi thì đám người đó rời đi trả lại căn nhà cho chủ cũ?
- Cũng trong thời điểm đó bà Thùy Dung từ trại tâm thần trở về. Bệnh viện nói bà ấy đã hoàn toàn bình phục; họ nói cũng có lý: sau gần mười năm bà ấy thay đổi hẳn, trở nên rất thông minh lanh lợi. Thậm chí còn biết tính toán làm ăn nữa, mặc dù đôi lúc bà ấy còn có những chuyển biến khác thường về tính cách. Bà Thùy Dung thay đổi là vậy nhưng xem ra ông Trịnh Vỹ vẫn chưa yên tâm, ông đã tính toán rất khéo léo: căn nhà ở dưới – nơi cha con ông Trịnh Vỹ đang ở, - để dành cho bà Thùy Dung. Còn cha con họ sẽ dọn lên đồi trà.
- Một cuộc di cư ngoạn mục. - Khôi Nguyên nói như thể pha trò, nhưng nét mặt vẫn lạnh như tiền.
- Bà chưa cho cháu biết ông Trịnh Vỹ đã mất vì nguyên nhân gì? Và cô Hoàng Lan nữa, bà có nói cô ấy mất khi tuổi đời còn rất trẻ.
- Đó là tấn bi kịch. Bà đã rất bàng hoàng khi ngày hôm đó phải nhận một lúc hai tin dữ: Ông Trịnh Vỹ bị tai nạn giao thông, trên đường về nhà chiếc xe chở theo ông lao xuống vực sâu hun hút. Năm phút sau thì nhận được tin: cô Hoàng Lan treo cổ chết ở cây đa.
- Trời ơi! - Em thốt lên.
- Dọn về căn nhà này ở bao lâu thì bi kịch đó xảy ra ạ? - Khôi Nguyên hỏi.
- Được gần 3 năm.
- Phương tiện đi lại của ông Trịnh Vỹ là gì vậy bà?
- Chiếc xe bốn chỗ được mua lại từ tay một người bạn của ông Trịnh Vỹ, bà cũng không biết nhãn hiệu là gì nữa, chiếc xe cũ mèm.
- Nhưng làm sao ông ấy cho xe chạy lên đồi trà được thưa bà?
- Ông ấy để xe dưới nhà bà Thùy Dung.
- Kết quả điều tra hai vụ việc thương tâm trên thì sao ạ?
- Kết luận được cơ quan điều tra đưa ra là: Ông Trịnh Vỹ thì do bất cẩn mà chết, còn cô Hoàng Lan là do tự tử.
- Bà hãy kể cho tụi cháu nghe về chuyện gia đình của ông Trịnh Vỹ đi. Đặc biệt là khoảng thời gian gần ba năm cha con ông Trịnh Vỹ sống ở căn nhà này.
- Nghĩ lại khoảng thời gian đó, có nhiều chuyện, đến giờ bà vẫn không sao hiểu nổi, người ta nói: “giang sơn dễ đổi bản tính khó dời”, nhưng xem ra với thằng nhỏ đó thì không đúng.
- Thằng nhỏ đó? - Em tò mò, vậy là trong câu chuyện bà Hiền sắp kể còn có bóng dáng của một người khác nữa sao?

8. Chương 8

Chương 8

Tiếng chuông nokia vang lên cắt ngang câu chuyện bà Hiền đang kể.

Bà Hiền lục từ trong túi áo len, lấy ra cái điện thoại cũng hiệu nokia. Bà nghe máy:

- Alo...bây giờ luôn hả con...rồi...rồi...mẹ sẽ đưa nó về ngay.

Nghe xong điện thoại, bà Hiền quay sang nói với tụi em:

- Xin lỗi cô cậu! Bà phải đưa thằng cháu về cho ba mẹ nó. Có việc rất gấp, nên đành hẹn lại cô cậu lần sau vậy.

Mặc dù nhìn vẻ bề ngoài của Khôi Nguyên không có biểu hiện cảm xúc gì, nhưng em đoán anh ấy đang rất là nóng ruột. Gặp như em còn như vậy, nói gì anh ấy là một thám tử rất nhạy cảm với những manh mối quý giá.

- Tiếc quá! Cháu có ý này: xin bà hãy để lại địa chỉ nhà (chỗ bà đang sống) lát nữa tụi cháu sẽ ghé đến nhà; để nghe bà kể tiếp câu chuyện. Cháu tính như thế có được không ạ? - Khôi Nguyên nói năng rất lễ phép.

- Tất nhiên là được rồi. Đó là việc bà phải làm cho cô Hoàng Lan, bất cứ điều gì liên quan đến cô ấy, cậu cứ việc hỏi bà.

- Dạ.

Bà Hiền đứng lên đội chiếc mũ len lên đầu đưa cháu nội; sau đó, bầy về nó:

- Cháu chào hai cô chú đi rồi về!

- Cháu chào chú, chào cô ạ!

Thằng bé vòng tay lại chào.

Nó đưa con gấu lại cho em và còn nói cảm ơn nữa.

Thằng bé thật ngoan, biết nó rất thích chơi với gấu nên em đã tặng con gấu Misa cho nó.

- Cháu thích gấu Misa lắm đúng không? Cô tặng cho cháu đấy! - Em mỉm cười, véo nhẹ lên đôi má hồng hồng của nó.

- Nhưng ba mẹ cháu không cho lấy đồ của người khác. - Thằng bé thích lắm nhưng từ chối không dám nhận, nó hết nhìn con gấu rồi lại nhìn bà Hiền, vẻ mặt buồn rầu.

Em ngồi xuống nắm lấy tay nó.

- Cháu ngoan! Đây không phải là lấy đồ của người khác mà là người khác thương cháu, yêu cháu nên tặng cho cháu. Ba mẹ cháu sẽ không trách mắng cháu đâu, không tin cháu hỏi bà đi! - Em nói với nó, rồi quay sang bà Hiền, - Đúng vậy không bà?

- Ủ, cô Ngọc Diệp nói phải đấy. Cháu hãy cầm lấy đi!

- Dạ, cảm ơn cô Ngọc Diệp. - Thằng bé cười tí mắt.

- Thôi chào cô cậu! Hẹn gặp lại cô cậu.

- Dạ chào bà! Nhất định tụi cháu sẽ đến để nghe bà kể chuyện.

Tụi em đưa hai bà cháu đi được một đoạn mới quay trở về.

Vừa về tới nhà thì nhận được cuộc điện thoại của Ý Nhi.

- Alo...à, chị không ở đó nữa... chị về lại nhà cũ rồi...chuyện dài lắm chị sẽ kể lại với em sau...ừm...ừm...rồi...chào em!

Em vừa tắt máy thì Khôi Nguyên đã hỏi ngay:

- Ai gọi cho cô đấy?
 - À, nhờ đồng nghiệp ấy mà. Lúc trước tôi có nhờ ba cô ấy tìm phòng trọ cho mình, cô ấy có qua bên phòng trọ thăm tôi nhưng không thấy, hỏi bà chủ thì nói tôi đã dọn đi, tò mò nên điện thoại hỏi thăm tôi thôi.
 - Thời gian này tốt nhất nên tạm giữ kín mọi chuyện, đừng vội cho ai biết công việc mà chúng ta đang làm.
 - Anh lạ thật đấy!
 - Là?
 - Anh nói tạm giữ kín chuyện đừng cho ai biết, thế sao anh lại cho bà Hiền biết? Lại còn kể chuyện của tôi ra nữa, ít ra anh cũng phải hỏi qua ý kiến của tôi đã chứ! Anh xem thường người khác đến thế là cùng. - Em vịn lại Khôi Nguyên.
 - Cô chỉ được cái lý sự. Bà Hiền là trường hợp đặc biệt, và sẽ còn nhiều trường hợp đặc biệt nữa chúng ta cần mở lòng thì họ mới hợp tác. Còn những trường hợp khác chỉ mang lại phiền toái cho chúng ta mà thôi.
 - Anh làm ơn mỉm cười khi nói chuyện có được không vậy? Anh cứ lầm lì như vậy khiến người đối diện tâm lý rất nặng nề. - Em đang giận, em không hiểu vì sao mình lại như vậy nữa.
 - Cô thật là rảnh việc. Hết điều đáng quan tâm rồi hay sao mà cô lại quan tâm đến khí sắc của tôi. Tôi có vui hay buồn, cười hay không thì có liên quan gì đâu. Xin cô lần sau hãy thôi cái kiểu giận hờn vu vơ đó đi. Đúng là xứ sở khó hiểu. - Khôi Nguyên lắc đầu ngao ngán.
 - Anh giỏi lắm! - Em tức khí.
 - Thôi mà, đừng có như vậy nữa được không. - Khôi Nguyên nói xoa dịu em.
 - Anh nói đi, bây giờ phải làm gì tiếp theo? - Em đã nguôi đi rất nhiều, nói thật là lòng em rất sung sướng khi anh ấy dịu dàng với em.
 - Hừ, vụ án mỗi lúc một phức tạp rồi. - Vừa xong câu nói, Khôi Nguyên ngã người xuống ghế sofa.
 - Anh cảm thấy những lời bà Hiền nói có đáng tin không? - Thái độ của em có vẻ đa nghi.
 - Cô muốn nói đến sự trùng hợp?
 - Ừm, như anh thấy đó, mọi thứ quá trùng khớp.
 - Không đâu. Những lời bà ấy nói là thật đấy! Tôi đã lăn lộn trong nghề này biết bao năm rồi, tôi khẳng định với cô: chúng ta có thể tin tưởng bà Hiền, trăm phần trăm. - Khôi Nguyên nói rất chắc.
 - Ừm, tôi luôn tin tưởng vào phán đoán của anh.
- Nghe em nói vậy, Khôi Nguyên bỗng nhìn em chằm chằm như thể em là sinh vật ngoài hành tinh vậy.
- Ngượng ngượng, nên em nói lấp liếm:
- Ê, đừng soi tôi vậy chứ!
 - Coi cái mặt của cô kìa.
 - Mặt tôi bị làm sao?
 - Nó đã tố cáo cái tâm địa đen tối của cô rồi còn gì.
- Em bị câu nói đó tác động, người phùng phùng lên như có lửa đốt.
- Anh đừng có suy đoán lung tung, tôi không có như anh nghĩ đâu. - Em quyết tâm bảo vệ giá trị của mình.
 - Ô hay, tôi có suy đoán gì đâu, đó là do cô có tật giật mình đấy chứ! - Khôi Nguyên còn rướn mày.
 - Đáng ghét! Đáng ghét! - Em cầm lấy chiếc gối bông nằm trên ghế sofa đánh vào người anh ấy.
 - A, đã ngứa quá! Thật là sung sướng!
 - Anh còn vậy được ư?

- Tiếp tục đi chứ! Lâu lâu mới có người tắm quất cho mình đấy! Công nhận cô mát tay thật. - Khôi Nguyên vẫn cứ trêu em.
- Hừ, tôi không thêm quan tâm đến anh nữa. - Em ngồi phịch xuống ghế sofa, bộ dạng giống như đứa con gái mới lớn đang giận hờn người yêu vậy.
- Này Ngọc Diệp! - Bỗng dưng Khôi Nguyên nói rất nghiêm túc.
- Em nhìn sang anh ấy đang nằm vắt tay trên trán, mắt nhìn lên trần nhà.
- Anh phát hiện ra điều gì hả?
- Ờ.
- Có thể nói cho tôi biết không?
- Đây chỉ mới là suy đoán, thiếu rất nhiều luận cứ để chứng minh.
- Anh cảm thấy bà Thùy Dung như thế nào? Không hiểu sao tôi thấy rất bất an với bà ấy.
- Cô đừng nghĩ vấn đề nhạy cảm quá Ngọc Diệp à!
- Không hoàn toàn như vậy đâu. Anh cũng biết trực giác của phụ nữ mà, người đàn bà đó chúng ta không thể lơ là được.
- Những manh mối hiện thời chúng ta có được, chưa đủ để chúng ta thấy rõ những đường nét cơ bản của bức tranh. Giả thiết là: cô Hoàng Lan bị hãm hại. Công việc của chúng ta cần làm lúc này là chứng minh cho cái giả thiết đó. Nếu đúng là như vậy chúng ta sẽ đưa hung thủ ra ngoài ánh sáng để rửa oan cho cô ấy.
- Thế nên anh muốn thông qua bà Hiền để lần thêm những manh mối khác có lợi cho cuộc điều tra?
- Chính xác. Tôi có linh tính: bà Hiền đang nắm giữ những thông tin vô cùng quan trọng cho việc phá án lần này.
- Theo như tôi đoán trong đầu anh; mọi việc không đơn giản như vậy đâu?
- Cô thông minh lắm Ngọc Diệp. Đúng như cô nói. Hiện tại trong đầu tôi có rất nhiều giả thiết khác nữa liên quan đến vụ của chúng ta. Tôi đã nói rồi, vụ này đã bắt đầu phức tạp lên. Thế nhưng, nó đã kích thích tôi. Đã lâu rồi tôi mới được xắn tay vào giải quyết một vụ điều tra hấp dẫn và thú vị đến như vậy. - Ánh mắt của Khôi Nguyên lộ rõ sự thích thú mặc dù nét mặt vẫn lạnh.
- Thế thì... chúc mừng anh! - Em mỉm cười chia vui cùng Khôi Nguyên.
- Vì điều đó ư? Trong khi cô đang phải lao đao? Cô cũng thật là...
- Em cúi đầu, cố ý làm duyên ở nét môi để anh ấy trông thấy.
- Miệng cô bị làm sao thế? - Khôi Nguyên ngây thơ hỏi em.
- Khôi phải nói em ngưỡng đến thế nào. Em nói trong bụng: “Đúng là đồ ngu ngốc, người ta chỉ muốn anh chú ý thôi, ai dè đã không để mắt tới mà còn hỏi vô duyên nữa, làm người ta xấu hổ đến thế là cùng.”
- Lưỡi tôi bị nhiệt nên... - Em nói lấp liếm.

Suốt khoảng thời gian từ 1 đến 5 h chiều, Khôi Nguyên cứ đi vòng quanh đồi trà.

Anh ấy đang tập trung suy nghĩ rất sâu, đến mức em ở sau lưng gọi mãi một hồi lâu anh ấy mới nghe thấy.

- Anh đừng suy nghĩ quá như vậy. Sẽ không tốt cho sức khỏe đâu. - Em khuyên nhủ.
- Tôi đã quen như vậy rồi. - Anh ấy đáp lời em, thái độ vẫn lãnh khốc.

Chiều hôm đó Khôi Nguyên ăn mặc rất khác mọi ngày. Thường thì anh ấy rất chuộng phong cách lịch lãm sang trọng nhưng lần này thì khác. Khôi Nguyên mặc quần jean màu bạc nhìn rất bụi bặm, dáng của anh ấy mà mặc quần jean thì khối phải chê, đẹp tuyệt vời.

Ảnh mang đôi giày cao cổ thon gọn, loại giày có da mềm thoải mái linh hoạt, đôi giày đó được thể kế riêng cho anh ấy thì phải, thiết nghĩ không sự phối hợp nào hài hòa hơn được. Khôi Nguyên khoác ngoài chiếc áo nhung màu tím hoa cà. Đôi mũ thám tử cũng bằng vải nhung màu tím.

Và tất nhiên... trên miệng anh ấy không thể thiếu một điều xi gà cu ba thơm phức.

- Có việc gì sao? - Anh ấy hỏi em, hình như đầu óc Khôi Nguyên vẫn đang lớn vồn với những suy nghĩ.

- Tôi thấy anh đi qua đi lại từ chiều giờ chắc đói rồi. Tôi đã nấu xong bữa tối, chúng ta sẽ ăn sớm để còn đến nhà bà Hiền nữa.

- Cô hãy ăn trước đi, tôi chưa đói. - Khôi Nguyên là vậy, anh ấy mà đã chưa nghĩ thông vấn đề gì thì nhất quyết không chịu buông ra, có nhịn đói cũng được.

- Có gì thì cũng phải ăn uống bồi bổ suy nghĩ mới thông suốt được. Từ trưa đến giờ anh chưa có gì vào bụng cả, nghe tôi: tạm gác lại mọi chuyện lại vào ăn chút gì đó đi. - Em thật sự lo lắng cho anh ấy.

- Cô thật là phiền toái, làm ơn để yên cho tôi làm việc có được không. - Khôi Nguyên gắt với em, lần đầu tiên anh đối xử như vậy với em. Khỏi phải nói em bàng hoàng, sửng sốt như thế nào trước thái độ đó. Ảnh thật quá đáng! Người ta quan tâm thôi mà, đã không cảm ơn tấm chân tình của người ta, mà còn gay gắt với người ta nữa chứ!

- “Hừ, đã thế thì cho anh chết đói luôn. Đồ lập dị!” - Em hầm hầm trong bụng.

Anh ấy chẳng thèm quan tâm đến biểu hiện của em. Cứ đứng đực mặt ra.

Em chạy vào nhà, 15 phút sau chạy ra với lát bánh mì sandwich kẹp thịt. Em dúi vào tay Khôi Nguyên, nói với ảnh:

- Cửa anh đó, tự xử đi! - Em vẫn giữ mặt giận.

Khôi Nguyên cầm lấy lát bánh mì sandwich nhìn em với ánh mắt của kẻ biết hối lỗi. Nhưng giọng nói thì vẫn cứ khô khốc:

- Xin lỗi cô chuyện khi này!

- Không sao đâu, tôi thông cảm được mà. Nhưng lần sau anh đừng có như vậy nữa. Sức khỏe là tài sản lớn nhất của con người, nên anh phải biết quý trọng bản thân mình chứ! - Em nói rồi quay mặt đi chỗ khác.

- Xem như đây là câu nói hay nhất trong ngày. Cảm ơn cô Ngọc Diệp! - Khôi Nguyên nói rồi đưa lát bánh mì sandwich lên miệng cắn một miếng, trông anh ấy nhai rất là ngon lành. Sandwich em làm là nhất, có: sốt trứng gà béo, dưa ngọt, cà chua, ba tê, thịt nạc...đủ các loại hương vị mặn mà, hấp dẫn.

- Hi hi, coi anh kìa. - Em cười với ảnh, em đã hết giận rồi.

- Mặt tôi có dính gì à? - Khôi Nguyên đưa tay sờ lên mặt.

- Anh ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn đó. - Em chống cằm nhìn ảnh ăn.

- Ồi trời, tưởng chuyện gì chứ. Cô đúng là đồ dở hơi. - Khôi Nguyên liếc nhìn em.

Em đã thấy tự tin hơn với khả năng của mình, rõ ràng em có thể phá vỡ được lớp băng trên người ảnh.

- Anh đã nghĩ thông rồi đúng không? - Em hỏi Khôi Nguyên.

- Ừm.

- Vậy bây giờ chúng ta đi đến nhà Bà Hiền luôn nha!

- Ít ra cô cũng cho tôi chút thời gian nuốt xong lát bánh mì sandwich này chứ. Hay là cô muốn tôi bị đau bao tử đây?

- Hi hi, xin lỗi anh nha! Tôi thật là vô ý. - Em cười tít mắt.

Hoàng hôn nhả ra những giọt máu xuống đồi trà,

Loài dơi thấp thoáng bay giữa trời chạng vạng.

Bóng đêm như muốn nuốt chửng chút ánh sáng yếu ớt còn lại.

Em và Khôi Nguyên rời đi lúc đồng hồ vừa điểm 6 h tối. Nguồn: (Facebook: [s://.facebook.com/nhim.kute.50](https://www.facebook.com/nhim.kute.50)
Mail: lekimquoc7@gmail.com)

9. Chương 9

Chương 9

Em bị thêm một phen giật thót tim.

Chẳng là, Khôi Nguyên không chịu đi xe taxi mà bắt em phải leo lên chiếc cào cào của anh ấy.

Mấy lần xem chút rơi xuống hố làm em hồn vía lên mây.

Trời quáng gà nên rất khó làm chủ được tay lái.

Hơn nữa, chỉ có Khôi Nguyên mới dám đi xe ở con đường này thôi. Địa hình rất khúc khuỷa, chướng ngại vật nhiều vô cùng nguy hiểm.

Ảnh “bang” qua một cái ụ đất, chút nữa thôi là cả em và anh ấy văng ra khỏi xe luôn rồi.

Em hét lên, tay vịn vào vai Khôi Nguyên:

- Anh làm ơn cho tôi xuống, làm ơn đi!

- Cô đừng có làm rối lên.

Khôi Nguyên vẫn ngoan cố cho xe chạy.

- Tôi còn rất trẻ không muốn phải về châu ông bà đâu.

- Đừng nói gở. Cô nghĩ tôi là ai mà...

- Á...

Em la lớn, khi chiếc xe đâm thẳng vào một ụ đất lớn như nắm mồi. Khôi Nguyên nhanh nhẹn giật tay lái, chiếc xe “nhông” bánh trước bay lên không trung. Em chỉ còn biết ôm chặt lấy người anh, để chờ kết quả bi thảm sẽ đến, khi chiếc xe rơi xuống.

Thế nhưng, một cú hạ cánh ngoạn mục, tụi em chẳng bị làm sao cả. Khôi Nguyên nói đúng, ảnh là tay đua rất cừ.

- Cô thấy không? Tôi nói đâu có sai.

Thái độ của ảnh rất chi là đặc ý.

- Hừ, khoác lác vừa thôi. Chẳng phải anh đã từng té cây mận đó sao?

Khôi Nguyên quay lại đáp lời em, vô tình cán phải cục đá nằm ngán đường, tay lái bị lệch đẩy luôn chiếc cào cào rúc thẳng vào bụi cây.

“Rầm”

Em chưa kịp nhận ra chuyện gì đã xảy ra, thì đã thấy anh ấy ngã đè lên người mình. Đôi môi chẳng ai mời gọi cứ dính chặt lấy nhau.

Ảnh thật là mặt dày hết chỗ nói, được nước làm tới cứ thế khóa chặt môi không chịu buông tha em.

Không hiểu sao lúc đó cơ thể em mềm nhũn ra như con chi chi, cứ để mặc cho anh ấy hôn mình.

- Ừm...

Thế nhưng em bắt đầu kháng cự.

Khôi Nguyên buông em ra, em đứng phắt dậy, liền đá tát vào mặt anh ấy một cái, rồi mắng:

- Ai cho anh cái quyền làm như vậy hả?
- Đó là hình phạt cho cái tội dám làm tôi mất tập trung.
- Anh còn biện hộ cho hành động trơ trên đó ư!
- Ô... tôi có biện hộ gì đâu?

Ảnh còn làm ra vẻ ngây thơ nữa.

- Còn nói là không, ôi, thật là xui xẻo mà.

Nói xong em đưa tay lên chùi miệng.

- Tôi bị si đa đấy, cô coi chừng.

- Anh... hừ, đồ biến thái.

Em bực mình quá đá vào cẳng chân Khôi Nguyên.

- A...

Khôi Nguyên la lên, bỏ chạy, sau đó quay lại khiêu khích ảnh đuổi theo.

- Đồ dở hơi! Đừng để tôi bắt được cô nhé!

Ảnh nói với theo.

Nhà con trai bà Hiền ở cách chỗ tụi em khoảng 15 cây số.

Đi qua một rừng thông, sau đó tìm đến thôn An Bình.

Đến chỗ có tấm biển khu phố văn hóa, tụi em dừng lại hỏi thăm người đi đường.

Cuối cùng, cũng tìm được con hẻm một trên bốn.

Trời về đêm lạnh lẽo, trong ánh đèn đường nhập nhoạng; một lá cờ hình tam giác màu trắng đen bay bay trong làn gió, kèm theo những tiếng rít xơ xác.

Con chó mực nằm trong khoảng sân nhỏ, của căn nhà nằm đối diện con hẻm, vừa chạy vừa tru tréo:

- Hú hú hú(...)

Tiếng tru thê lương của con chó làm em khiếp sợ, em bấu lấy áo Khôi Nguyên.

- Con chó, bị làm sao vậy?- Em hỏi.
- Nó thấy người cõi âm đấy. - Anh ấy đáp.
- Anh cho xe chạy đi! Đừng đứng đây nữa.

Em hối thúc Khôi Nguyên đi gấp.

- Cầu cho không phải vậy.

Khôi Nguyên nói gì em chẳng hiểu.

- Không phải gì cơ?

Khôi Nguyên không trả lời em, mà chỉ tay lên lá cờ tang cắm đầu con hẻm.

Bỗng dưng em lạnh toát cả người.

- Không, không thể như vậy được.

Phải. Tụi em đang rất sợ điều đó. Có người vừa mới chết trong con hẻm nơi bà Hiền đang ở. Không thể là bà ấy được, nếu điều lo sợ ấy biến thành sự thật thì lại càng rắc rối. Phần tội nghiệp cho bà Hiền, phần xem như những manh mối cực kỳ quan trọng sẽ theo tiếng kèn đưa ma về chốn vĩnh hằng.

- Xin hỏi nhà bà Hiền ở đâu ạ? - Khôi Nguyên hỏi một ông cụ đang chống gậy.

Ông cụ chỉ tay về phía căn nhà đang tập trung rất đông người.

- Trời ơi! - Khôi Nguyên thốt lên.

Khẩn trương, anh cho xe chạy vội đến căn nhà đang tổ chức tang lễ.

- Ngọc Diệp à! Thế là chúng ta đến muộn rồi.

Em bàng hoàng quá! Không biết nói gì nữa.

- Chúng ta vào thắp cho bà ấy nén nhang thôi.

Khôi Nguyên quay lại nói với em.

Sau đó, tụi em đi vào, làm đúng như phong tục quê mình, lấy tiền phúng điếu cho vào thùng, rồi nhận lấy những que nhang từ tay người nhà đưa cho.

Anh Nguyên đứng trước, còn em đứng sau vái lạy.

“Keng keng keng(…)” tiếng cồng, chiêng gióng lên hòa với tiếng kinh cầu hồn.

Khôi Nguyên ngược mặt nhìn lên bàn thờ, bỗng giật mình thốt lên:

- Ồ, không phải.

Em cũng nhìn bàn thờ. Bất ngờ la lên:

- A, không phải bà Hiền.

Những ánh mắt ngạc nhiên nhìn vào tụi em.

Thắp nhang xong, Khôi Nguyên kéo tay em ra ngoài.

- Ôi, thật là ngớ ngẩn mà.

Khôi Nguyên nói sau khi đã ra khỏi rạp.

- Tôi biết lúc này mà cười thì thật là tệ, nhưng nói thật chúng ta giống như những thằng hề vậy.

- Đi thôi!

- Đi đâu? - Em hỏi.

- Vào nhà bà Hiền chứ còn đi đâu nữa.

- Nhưng nhà bà ấy ở đâu mới được chứ?

- Chẳng phải ông cụ đã chỉ rồi sao.

- Ông ta chỉ bậy bạ mà.

- Không đâu, ông cụ chỉ đúng đó, chúng ta mới bậy bạ.

- Là sao?

- Nhà bà Hiền nằm ngay bên cạnh. - Anh ấy đáp.

- Ồ!

- Ồ gì nữa, vào gõ cửa thôi.

“Cốc cốc cốc(…)”

“Cạch” - Tiếng mở cửa.

Thằng bé hồi sáng xuất hiện ngay trước mặt tụi em. Vừa trông thấy tụi em nó đã vui sướng reo lên:

- A, cô chú “Misa”.

- Cháu ngoan, bà cháu có nhà không? - Khôi Nguyên hỏi nó.

- Dạ có, bà đang ở sau bếp ạ. Để cháu đi gọi.

Thế là thằng bé vừa chạy vừa gọi bà:

- Bà ơi...bà...cô Ngọc Diệp, chú Khôi Nguyên đến rồi.

Gần như tức thì, bà Hiền chạy lên, nét mặt niềm nở:

- Cậu Khôi Nguyên, cô Ngọc Diệp! Mời hai cô cậu vào nhà.

Tụi em vào ghé salon ngồi. Bà Hiền rót cho mỗi người một tách trà nóng.

Em cầm tách trà lên nhấp thử một ngụm, thấy có vị gừng cay cay.

Khôi Nguyên không uống trà vội vàng, ảnh mở chuyện ngay.

- Anh chị đi đâu rồi ạ?

- Vợ chồng nó qua đám tang nhà bên rồi.

- Dạ.

Khôi Nguyên không dám kể về sự lầm lẫn của mình cho bà Hiền nghe, vì sợ bà Hiền kiêng kị.

Thằng bé chạy đến ngồi trên đùi em, liền bị bà Hiền mắng:

- Bi, cháu không được quấy như vậy.

- Không sao đâu bà, cứ để nó ngồi với cháu. - Em nói.

Tụi em ngồi nói chuyện huyên thuyên với bà Hiền một lát, sau đó vào chủ đề chính.

- Chuyện cô Hoàng Lan, sáng nay bà nói đến đâu rồi nhỉ? - Bà Hiền hỏi.

- Dạ, bà có nói đến một người mà theo bà... - Khôi Nguyên nhắc lại cho bà Hiền nhớ.

- À, bà nhớ rồi. Đó là thằng Hoài Phong.

- Người đó thì có liên quan gì ạ? - Em hỏi.

- Đó là thằng nhóc khiến người ta rất dễ bực mình, như bà là một người rất dễ tính mà cũng không chịu nổi cái tính “ngang” của nó.

- Bà kể tiếp đi ạ!

Hình như Khôi Nguyên đang rất sốt ruột thì phải.

- Cha con ông Trịnh Vỹ và bà khi đó vừa dọn lên căn nhà trên đồi trà. Chưa được ba ngày, thì có một người đàn ông xuất hiện, nghe ông Trịnh Vỹ nói mới biết, người đàn ông đen đúa, lì lợm dắt theo một thằng nhóc 15 tuổi, đó là Đăng Khoa; Đăng Khoa là cháu ruột của bà Thanh Mai - người vợ đã mất sớm của ông Trịnh Vỹ. Con người đó là một kẻ ăn chơi, nghiện số đề, bài bạc đến mức khuynh gia bại sản. Đăng Khoa đã hai đời vợ, sống với người vợ trước sinh được một đứa con trai; đứa con đó chính là thằng nhóc Hoài Phong mà bà vừa nhắc tới. Ly dị vợ, Đăng Khoa chơi bởi gái gú, dính phải bầu với một cô gái làm nghề nấu ăn trong nhà trẻ, họ kết hôn với nhau sinh được thêm hai đứa con trai nữa. Đúng như ông bà mình thường nói: “Mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời di ghẻ mà thương con chồng”. Thằng nhóc Hoài Phong ở với mẹ ghẻ từ lúc ba tuổi cho đến khi nó 15 tuổi thì phải rời khỏi nhà do cô Liễu - vợ của Đăng Khoa không thể chịu đựng nổi thằng nhóc con của chồng với người vợ trước. Đăng Khoa là một người cha vô trách nhiệm ai cũng biết, cậu ấy đem thằng bé giao lại cho ông Trịnh Vỹ với suy nghĩ: “Ông ấy là dương của mình, phải có

trách nhiệm với con mình.” Thế là cậu ấy than thân trách phận một hồi, rồi cũng bỏ lại thằng nhóc Hoài Phong cho ông Trịnh Vỹ nuôi.

- Và ông Trịnh Vỹ đã chấp nhận ạ? - Khôi Nguyên hỏi.

- Biết làm sao được, nó không có nhà để ở, không có nơi để về. Ông Trịnh Vỹ thật là khổ sở khi phải tiếp nhận của trời đánh đó.

- Cửa trời đánh!

- Hoài Phong là một đứa trẻ mắc bệnh lạ. Mới lớp bảy thôi mà nó đã cao gần 1m8, chân tay lóng ngóng, lều khều; dị tật ở đôi bàn tay, bàn chân to bè như nải chuối. Nó thường ngồi bằng lưng chứ không phải bằng mông như người bình thường. Thương cảnh nó dị tật, lại có cha mẹ mà coi như không có; ban đầu bà rất thương cảm, tội nghiệp. Nhưng càng về sau Hoài Phong càng làm cho bà ghét; đúng là nghiệp chướng cậu Khôi Nguyên à! Thằng bé làm người ta không thể có thiện cảm.

- Tính cách của cậu ta có vấn đề gì sao thưa bà?

- Đúng vậy. Nó rất lì lợm và bướng bỉnh. Thêm nữa, trong sinh hoạt thường ngày Hoài Phong có rất nhiều thứ dễ làm người ta bực mình. “Trời đánh tránh miếng ăn” nhưng nói thật, nhìn cách ăn uống của nó bà chịu không được. Hoài Phong không có khả năng dùng đũa, đến bữa ăn phải dọn riêng cho nó một cái tô tượng và một cái muỗng. Một bữa nó ăn 3 tô tượng, và một ngày ăn ít nhất phải 5 bữa. Nó rất sạch sẽ, sạch sẽ theo kiểu bệnh hoạn; một ngày nó tắm 3 lần và lần nào cũng quên tắt công tắc bình nước nóng. Nhiều lần bà căn dặn nó, nhưng vẫn chứng nào tật nấy, nó chẳng chịu nghe còn lườm huýt bà, coi bà chỉ là một con ở tầm thường. Sáng nào cũng vậy, ông Trịnh Vỹ vừa bước ra khỏi nhà là nó lấy máy sấy tóc ra sấy; bà mắng nó: “Mày không gọi đầu dùng máy sấy làm gì?” Nó không thèm trả lời, nhưng bà biết, nó dùng máy sấy tóc để sấy áo quần mặc cho ấm.

Hoài Phong là đứa phá sản, nó ở nhờ nhà người ta mà còn tự nhiên hơn nhà của nó. Thử hỏi cô cậu xem như vậy có bực không nhé! Nhiều lần bà bảo nó: “Hãy dọn hết áo đồ lại cho vào máy giặt luôn một thể.” Nó không nghe, chỉ với một cái áo thun bẩn nó cũng lười giặt tay, vậy là cho vào máy để giặt chỉ mỗi một cái áo đó thôi.

Xong, phá vậy cũng chấp nhận đi nếu không có gì nguy hiểm, đằng này nó còn chơi mấy pha rất “ngang”. Một buổi sáng nọ, nó mở nồi cơm điện cho vào đó một đĩa lòng heo, đóng lại và bấm nút. Bà thức dậy đánh răng, nghe tiếng nổ lạch bạch trong nồi cơm điện, liền đó rút phích điện mở nồi cơm ra xem. Trời ơi, thằng nhóc phá gia, xem chút nữa nó làm cái nồi điện nổ tung. Bà mắng cho nó một trận, đe dọa nó: “Từ nay về sau, mày không được nấu nướng gì cả nghe không? Tao sẽ mách với ông Vỹ đấy!” Nó đáp trả lại theo cách quen thuộc của nó, đó là; một bộ mặt lầm lì.

- Phá đến thế sao ạ!

-Phá nhà thôi thì đã thấm vào đâu cô Ngọc Diệp. Bà kể ra chuyện này chắc cô cậu cũng lắc đầu thôi.

Bà Hiền ngao ngán.

-Chuyện gì vậy bà?

- Nó thường qua bên kia đồi trà, chơi với mấy đứa con nít hư hỏng. Nhà ông Cai Bò có một cây ổi rất sai quả. Tụi nó thường leo rào vào vườn nhà ông hái trộm ổi. Có bữa nó bị con chó nhà ông Cai Bò phát hiện đang ở trên cây. Con chó thì đứng dưới sủa inh ỏi, nó đứng trên hái ổi ném xuống. Mấy đứa kia đã bỏ chạy hết chỉ còn lại nó. Ít phút sau ông Cai Bò ra bắt nó lôi lên nhà gặp ông Trịnh Vỹ để mắng vốn. Ông Trịnh Vỹ xin lỗi người ta rồi rít, thế nhưng ông vẫn không đánh đập nó, ông chỉ la mắng và dọa nó nếu còn tái phạm sẽ cho về nhà ở với mẹ ghẻ. Hoài Phong rất ít nói, hình như nó bị chứng khó nói hay sao ấy. Ai hỏi nó, nó chỉ hừm hừm trong cổ họng.

- Bọn con nít nghịch ngợm có gì lạ đâu bà?

- Cô Ngọc Diệp à! Điều đáng nói là: vụ việc đó khắc sâu trong lòng Hoài Phong một mối thâm thù với ông Cai Bò. Nó kết thân với thằng Cẩm - con trai của ông Cai Bò, nhỏ hơn nó mấy tuổi. Một hôm, thằng Cẩm khóc lóc nói với nó:

“Con Ki (con chó) nhà em bị ốm rồi, nó nằm lì chẳng chịu ăn gì cả, tội nghiệp.”

Hoài Phong lóe lên trong đầu một ý tưởng, sáng hôm sau nó mang một gói thuốc (được gói trong tờ giấy báo) đưa cho thằng Cẩm nói:

“Đây là thuốc... thuốc tiên... để cứu con Ki đó, em về khuấy...với nước ấm...rồi đổ vào hòng cho nó uống sẽ khỏe lại ngay!”

Thằng Cẩm còn nhỏ tuổi, tin ngay lời nó, nó còn dạn không được nói cho bất kì ai biết vì như vậy sẽ mất linh. Tội nghiệp con Ki, sau khi uống thứ thuốc bột đó; đã đau đớn quần quai chảy máu mắt, máu tai mà chết tức tức.

- Trời ơi! - Em thốt lên.

- Chuyện đến tai ông Cai Bò, lại một lần nữa ông đến nhà ông Trịnh Vỹ mắng vốn. Ông Trịnh Vỹ biết được đầu đuôi sự việc đã không nhìn nữa, ông lôi cổ Hoài Phong ra quát cho một trận thê lương. Cô cậu nghĩ xem thằng nhóc đó còn dám làm bậy nữa hay không?

- Theo cháu chắc vụ đó thôi là khiếp rồi.

- Không phải vậy đâu cô Ngọc Diệp. Như bà đã nói, thằng nhóc đó rất lì. Một tháng sau, vào một buổi sáng tinh mơ. Ông Cai Bò ra giếng múc nước, cả nhà ông ấy ăn uống sinh hoạt đều nhờ vào giếng nước đó. Múc lên một gàu, hai gàu... rồi đến gàu thứ ba; thì ông Cai Bò đã quăng cả gàu nước té bật ra sau. Thật là khủng khiếp! - Bà Hiền rùng mình.

- Ông ấy đã phát hiện ra thứ gì sao ạ?

- Trong gàu nước thứ ba đó là xác chết đầy cậu Khôi Nguyên.

- Xác chết ư! - Em kinh ngạc.

- Không phải xác người, đó là xác rắn và cóc nhái.

- Ôi, thật là kinh khủng!

- Tuy không bắt được tận tay nhưng ai cũng dám chắc, đặc biệt là ông Trịnh Vỹ: ông biết tất cả là do thằng cháu của ông gây ra. Nó thù ông Cai Bò và nung nấu ý định trả thù ngày đêm.

- Như vậy thì ai mà chịu đựng nổi ạ. - Em cũng ngao ngán.

- Thế mà quái lạ! Cô Hoàng Lan đặc biệt quan tâm đến nó. Cô ấy rất thương nó và rất hay lấy tiền của mình cho nó tiêu vặt. Thực ra, nó cầm tiền đó đi chơi game.

- Người đó bây giờ như thế nào rồi bà?

- Bây giờ nó đã là ông chủ rồi cậu Khôi Nguyên. Tính tình cũng thay đổi hẳn. Từ một đứa trẻ hư hỏng, nó trở thành một người đàn ông thành đạt, ăn nói rất lễ phép, và đặc biệt tốt bụng. Cách đây mười năm bà có gặp lại thằng Hoài Phong, nó có hỏi thăm bà:

“Ồ với ông cháu - ông Trịnh Vỹ - lâu vậy, cô có biết bên họ bà cháu - vợ đã mất của ông Trịnh Vỹ - có người bà con nào không? Cháu muốn tìm lại họ hàng để giúp đỡ những ai có hoàn cảnh khó khăn.”

Ôi, khỏi phải nói bà bất ngờ như thế nào. Không ngờ, cuộc sống đã biến nó trở thành một người tốt như vậy đó.

Nghĩ lại bà thấy cũng hợp lý. Bên trong con người thằng Hoài Phong còn có những mặt thiện. Bà nhớ có lần, lúc đó, bà đang nấu ăn cho cả nhà, thằng Hoài Phong đi chơi về, trên tay nó cầm một chai nước ngọt numberone, cậu đưa cho bà và nói:

“Cô uống đi, cho cô đấy!”

Nó thường lấy tiền cô Hoàng Lan cho, để đi mua bánh nướng tai heo, và lần nào nó cũng mang cho bà một ít.

Có hôm bà bị bệnh nằm liệt giường. Hoài Phong đã dút từng thìa nước đường cho bà uống, nó còn đi đổ thau nước ối cho bà nữa.

Con người của nó là vậy, thế nên bà mới nói: “Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời” không phải bao giờ cũng đúng.

- Ngoài những chuyện liên quan đến cậu Hoài Phong, còn có chuyện nào khác liên quan đến cô Hoàng Lan không ạ?

- Có đấy cậu Khôi Nguyên. Hoài Phong đến ở với cha con ông Trịnh Vỹ được gần một năm thì một sự cố ập đến.

Bà Hiền thoáng suy tư nhớ lại chuyện cũ.

Đúng lúc, con trai bà Hiền cùng với cô vợ trở về.

Họ bắt tay tụi em thăm hỏi, xong ngồi nói chuyện.

Kể từ đó, câu chuyện đang kể dở của bà Hiền phải dừng lại, để nhường chỗ cho những câu chuyện phiếm.

Vợ chồng họ rất mê nói chuyện, nói không biết chán.

10 h hơn, tụi em xin phép bà Hiền, rồi đứng lên chào chủ nhà ra về.

Khôi Nguyên đã nói riêng với bà Hiền, dặn bà, tạm thời giữ kín chuyện đừng cho ai biết anh ấy đang điều tra về, nỗi oan của cô Hoàng Lan. Khôi Nguyên lấy số điện thoại của bà Hiền và nói, sẽ còn làm phiền bà nhiều lần nữa. Bà Hiền vui vẻ nói với tụi em:

- Bà luôn dang rộng vòng tay.

Bất cứ lúc nào tụi em cũng có thể đến nghe bà kể chuyện. Lúc ra về, bà còn chọc:

- Hai đứa thật đẹp đôi.

Nghe bà nói vậy, em ngượng chín mặt, còn anh ấy thì vẫn cứ trơ trơ như tảng đá. Chào bà Hiền lần cuối, tụi em về lại căn nhà ma. Nguồn: (Facebook: s:// .facebook.com/nhim.kute.50

Mail: lekimquoc7@gmail.com)

10. Chương 10

Chương 10

Tụi em về đến đồi trà thì mưa đã nặng hạt.

Trong nền trời đen tối, sấm chớp nổ đùng đùng.

Mây đen kéo về dày đặc bao phủ trên đầu.

Em lo lắng nói với Khôi Nguyên:

- Chúng ta không nên cho xe chạy lên đầu anh Nguyên, phải tính cách khác thôi.

- Còn tính gì nữa, tốt nhất là bỏ chiếc xe lại dưới này, sau đó cuốc bộ.

- Lỡ mất xe thì làm sao?

- Thà mất xe còn hơn mất mạng.

Tiếng nói của Khôi Nguyên bị tiếng mưa lớn lấn át.

Anh ấy giấu chiếc xe vào một lùm cây gần đó.

- Đi thôi!

Khôi Nguyên nói, liền nắm lấy tay em.

Con đường tối sâu hun hút.

Những giọt mưa nặng như đá, tát vào da thịt; rất, lạnh khủng khiếp.

Gió rú lên từng cơn mang làn hơi nước bạc vào những bụi cây rậm rạp.

Đường trơn trượt rất khó đi. Khổ nỗi phải leo lên dốc mới thật khổ sở.

Khó khăn lắm tụi em mới đến được khúc quanh (nơi có cái am thờ màu đỏ gạch)

Một cảm giác rùng rợn xuyên qua người em. Em liếc nhìn cái am thờ, sau đó quay mặt đi chỗ khác.

Khôi Nguyên nắm tay em dắt qua cái am, chưa được mười bước thì(...)

Đúng là trời xui đất khiến, em ngoái đầu lại nhìn.

Một tia chớp giật, làm bầu trời bỗng chốc lóe sáng; thứ ánh sáng nhợt nhạt.

Em rùng mình, tóc gáy dựng đứng; em thấy rất rõ: một người con gái mặc áo dài trắng, mái tóc thường trượt u huyền chảy xuống đến tận chân đất. Người con gái ngồi trên cái am thờ, cô ấy đang chải tóc.

Em kinh hãi giật tay Khôi Nguyên liên tục.

Khôi Nguyên thấy lạ mới quay lại hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Tôi...tôi vừa thấy...thấy ma. - Em nói run rẩy.

- Ở đâu?

- Đằng sau lưng, chỗ cái am.

Em trả lời Khôi Nguyên nhưng mắt vẫn nhìn về phía trước, không dám ngoái đầu lại.

Khôi Nguyên ngoái đầu lại nhìn một chặp, không phát hiện thấy gì mới nói:

- Tôi có thấy gì đâu?

Lúc này, em mới dần hết can đảm quay lại xem thử; nhưng hồn ma khi nãy đã biến mất. Em cố thuyết phục Khôi Nguyên tin em:

- Tôi không nói xạo đâu. Anh nhất định phải tin tôi... phải tin tôi...rõ ràng... rõ ràng tôi vừa thấy... là cô Hoàng Lan, chính là cô ấy.

Em rất sợ... rất sợ!

Khôi Nguyên nắm chặt hai tay em, trấn an tinh thần của em:

- Ngọc Diệp à! Tôi tin cô, chẳng phải tôi và cô từng cúng bái để xin cô Hoàng Lan phù hộ đó là gì. Dù chuyện gì xảy ra đi nữa cô cũng phải can đảm lên; đừng hoảng sợ vì như thế sẽ không tốt cho bản thân cô trước tiên; sau đó là công việc điều tra của chúng ta. Nhất định chúng ta sẽ tìm ra sự thật, nhất định thế. Đã có tôi ở bên cạnh, cô không phải lo lắng gì cả...không phải lo lắng gì cả.

Khôi Nguyên cố gắng nói thật to để tiếng mưa không át đi lời của anh.

- Cám ơn anh, Khôi Nguyên.

Em đã lấy lại được tinh thần. Cám ơn thượng đế đã cho em gặp được Khôi Nguyên. Nhờ có anh ấy mà em mới có thể chống chọi được đến ngày hôm nay.

Dòng nước chảy rờn rờn trên lối đi, đất bị xói mòn nên rất trơn trượt. Em bị trượt chân vấp ngã, kéo theo Khôi Nguyên.

Cả người tụi em lấm lem, nào là bùn đất các kiểu. Vừa ướt, vừa lạnh, vừa sợ, lại vừa đau... em ngồi bệt dưới đất.

- Ngọc Diệp cô không bị làm sao chứ?

Khôi Nguyên hỏi. Nước mưa làm khuôn mặt anh ướt đầm. Xui xẻo cho tụi em là không có đèn pin nên chỉ còn biết cách mò mẫm trong đêm tối, nếu có may mắn chút nào đó thì là nhờ trời có sớm chớp nên còn thấy thấp thoáng bóng dáng con đường.

- A, hình như tôi bị trật khớp gối rồi. - Em rên siết.

- Không phải vậy chứ! - Khôi Nguyên lo lắng.

- Tôi cũng không biết nữa.

- Cô có đi được nữa không?

- Tôi sẽ cố gắng. - Em nói gượng gạo.

- Thôi được rồi, cô ngồi lên để tôi cõng.

Khôi Nguyên nhanh chóng đỡ em dậy. Diu em tựa vào lưng anh ấy, rồi cứ thế cõng em đi một chặng đường đầy gian khổ về đến căn nhà.

Khôi Nguyên đặt em ngồi dưới nền nhà ốp gạch men, tư thế dựa lưng vào tường. Anh nhanh chóng xắn ống quần em lên kiểm tra vết thương.

Khôi Nguyên nắn chân em, khám thử khớp gối xem có bị trật hay không.

Quái lạ, lúc đó em chẳng thêm quan tâm đến bản thân mình nữa; em cứ ngồi lặng ngấm bộ dạng lo lắng của anh ấy vì một người con gái yếu đuối như em.

- Bị trật khớp rồi nhỉ?

- Hừ, chỉ bị trầy xước nhẹ thôi.

Khôi Nguyên xắn ống quần em xuống, chắc anh ấy rất vui, mặc dù gương mặt không hề tỏ ra biểu hiện như vậy; nhưng em cảm nhận được.

- Vậy là tôi có thể đi lại được hay sao?

- Cô cứ thử xem sẽ biết.

Em liền đứng lên, không mấy khó khăn đã đi lại được bình thường; dù có hơi đau rát ở đầu gối nhưng xem ra mọi thứ đều ổn.

- Rõ ràng là cô chẳng bị gì nghiêm trọng cả, vậy mà cứ làm quá lên. Còn hành tôi phải vác theo cô nặng như bao xi măng vậy; đúng là kiếp trước tôi nợ cô thật rồi.

- Hi hi, anh nói đúng á. Vì nợ tôi cho nên lo mà phục vụ tôi cho tốt vào mà xóa nợ.

Em trêu anh ấy.

- Tôi có lời khuyên cho cô đấy!

- Nói xem nào?

Em nhướn mày hỏi anh.

- Giảm cân đi thôi. Đà này, không chóng thì chầy, cô sẽ thành heo đấy.

Khôi Nguyên nói. Gương mặt anh ấy tỉnh như ruồi.

- A, anh dám...

Em chau miện bực bội.

- Đồ vô duyên, có biết nói chuyện với phụ nữ đó là điều tối kỵ không hả?

- Nhưng tôi lại không xem cô là phụ nữ mới chết chứ!

- Mặt dày, trơ trẽn. Tôi còn chưa tính sổ với anh chuyện khi chiều đầu.

Em nhắc lại chuyện bị té xe, Khôi Nguyên đã tận dụng cơ hội để hôn em.

- Cô làm như người cô được khảm bằng ngọc quý không bằng, cô phải tu ba mươi kiếp mới...

“Bụp”

Em đâm cho anh ấy một cái vào bụng.

“Sắc...sắc”

Khôi Nguyên ôm bụng, mặt anh đỏ phừng phừng lên vì phải chịu đựng cơn đau.

- Đó là bài học để anh chừa cái thói kiêu ngạo đi.

Em huyết mặt; rồi bỏ đi vào phòng tắm.

Em mặc trên người bộ đồ ngủ mát mẻ.

Ngoài trời mưa vẫn như trút nước.

Nằm trên giường, em vu vơ hồi tưởng lại những gì vừa xảy đến trong thời gian qua.

Đặc biệt là những hình ảnh về Khôi Nguyên.

Từ buổi đầu gặp anh ấy, lúc anh ôm chặt lấy em dưới gầm bàn để tránh động đất. Khi anh đan những ngón tay của mình vào tay em, dắt em đi trong buổi tối lần đầu tiên đến thấp nhang cho cô Hoàng Lan. Cảm động khi anh làm thức ăn để dành cho em, rồi buồn cười nhất là lúc anh bị té cây mận. Nét mặt lạnh như tiền của anh, trí thông minh, tính cách mạnh mẽ, quả quyết của Khôi Nguyên...tất cả đều làm em thích thú. Gần đây nhất là... phải vậy, mới chiều đây thôi, anh đã hôn em...hôn khá lâu. Cảm giác hai bờ môi khóa chặt lấy nhau thật là...khó mà diễn tả được... áp mặt trên lưng anh mới thật ấm áp, cảm thấy mình được bảo vệ, che chở. Nghĩ về anh em mỉm cười lúc nào chẳng biết; em chợt nhận ra mình đã bắt đầu thích anh mất rồi, thích mất rồi phải làm sao đây? Em không thể thổ lộ tình cảm của mình cho anh biết được. Làm như vậy cả phần em và anh sẽ rất khó xử; thôi thì cứ để mọi thứ tự nhiên.

Em đứng dậy, mở cửa phòng ra xem anh đã đi ngủ chưa. Thấy cửa phòng còn mở toang, thế chắc là chưa ngủ rồi.

Em đi xuống nhà bếp rót ly nước ấm uống cho dễ ngủ thì thấy chàng thám tử đẹp trai, đang nằm trên ghế sofa, hai mắt lim dim.

Khôi Nguyên đang nằm nghe nhạc. Anh ấy bị nghiện nhạc cổ điển, đặc biệt là những tác phẩm của nhà soạn nhạc nổi tiếng người Đức: Richard Wagner.

Em biết ý, nên không làm phiền anh ấy, đi rón rén, nhẹ nhàng xuống bếp, rót nước uống; rồi khẽ khàng lên lại phòng mình.

Em trần trọc không thể vào giấc ngủ được.

Trong ánh đèn mờ mờ, em nằm ở tư thế nghiêng người về bên trái; mắt nhìn qua ô cửa sổ có rèm che màu tím.

“Tách”

Em nghe thấy một âm thanh rất nhỏ.

Chỉ trong tích tắc, xung quanh em đen đặc một màu.

- “Vừa mới xảy ra sự cố mất điện”

Em tự trấn an mình.

Em vẫn giữ tư thế nằm nghiêng không dám chuyển động vì sợ.

Ô cửa sổ, cứ cách khoảng mười giây thì sáng lên do chớp giạt.

Ngoài trời mưa vẫn rơi lộp bộp, kèm theo đó là tiếng gió rít ào ạt.

Tấm rèm che cửa bỗng dưng lay động như bị gió thổi. Em rùng mình nghĩ:

- “Quái lạ! Gió sao có thể thổi xuyên qua tấm kính được?”

Càng nghĩ em càng thấy kinh người. Em nín lặng không dám nhúc nhích.

Trong bóng đêm nặng nề, em nghe thấy tiếng mở cửa, và những bước chân rất nhẹ đang tiến lại chỗ nằm của mình.

Người em nóng bừng lên, mồ hôi lấm tấm trên trán. Cảm giác hồi hộp bóp nghẹt quả tim đang đập thình thịch.

Tấm rèm che màu tím bắt đầu chuyển động, giống như có một người vô hình đang đứng kéo rèm.

Mưa bạc vào ô cửa dồn dập, tấm rèm chuyển động đến sát khung bản lề.

Em nhìn thấy lơ mờ một vật gì đó ngoài ô cửa.

Khi ánh chớp lóe lên, em giật bản mình.

Bộ mặt đó không thể lẫn đi đâu được, mái tóc uốn lọn, đôi môi đỏ dày cộm với hàm răng đen sì. Mái tóc huyền bóng mỡ chụp lên cái đầu thô kệch trắng bợt như người chết đuối.

- Á... á... á... á...

- Ngọc Diệp! Ngọc Diệp! Tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi(...)

Em nghe tiếng gọi của Khôi Nguyên bên tai.

Em cố thoát ra khỏi cơn ác mộng nhưng không thể.

Có một sức mạnh nào đó níu em lại, không cho em tỉnh giấc.

Em ý thức được rất rõ mình đang bị bóng đè, nhưng không cách nào tỉnh dậy được.

Em cảm thấy khó thở, mệt mỏi vô cùng, tay chân bủn rủn, người em “lả” đi như thể vừa mất nhiều máu. Em kiệt sức! Bất lực.

Lần cuối cùng, em gắng sức, gồng mình, nghiến răng, vùng thật mạnh.

- “A. a a a(...)”

Em mở mắt, ngồi bật dậy thở lấy sức.

Khôi Nguyên nắm lấy vai em.

- Ngọc Diệp, cô bị làm sao vậy?

Ngay lập tức em ôm lấy Khôi Nguyên, áp mặt vào ngực anh ấy, run bần bật.

Khôi Nguyên vuốt tóc em, dỗ dành:

- Mọi chuyện đã qua rồi, đã qua rồi...hãy bình tĩnh nói cho tôi biết, chuyện gì vừa xảy ra với cô?

- Tôi nhìn thấy bà ta, chính là gương mặt đó anh Nguyên à! Là bà ta.

Em vẫn chưa hết kinh sợ.

- Bà ta?

- Bà Thùy Dung, bà ấy...bà ấy... không...không phải là... là người, đâu anh.

- Tôi biết rồi, tôi biết...tôi sẽ sớm điều tra ra chân tướng sự việc, chuyện này rồi sẽ kết thúc thôi, cô đừng sợ.
- Anh Nguyên, làm ơn đừng bỏ tôi lại trong căn phòng này.

Em ôm chặt lấy anh ấy không buông.

- Được rồi, được rồi cô Ngọc Diệp à. Tôi sẽ ở lại đây với cô, cô cứ nằm xuống và ngủ đi, tôi sẽ không rời đi đâu.

Khôi Nguyên ra sức trấn an em.

Tiếng chim sẻ riu rít ngoài bầu cửa.

Tiếng chim cu gáy từ xa vọng về.

Nắng ấm chiếu qua rèm.

Đã qua một đêm bão tố.

Em tỉnh giấc, đầu nặng như chì và toàn thân ê ẩm.

Không biết em đã thiếp đi từ lúc nào. Có lẽ em đã ngủ say trong lòng Khôi Nguyên, để anh ấy phải đặt em nằm xuống giường, rồi kéo chăn đắp lại cho em.

Em nhìn trên giường ngủ của mình có hai tấm chăn và hai cái gối bông. Chứng tỏ đêm qua Khôi Nguyên đã ở cùng phòng để canh chừng giấc ngủ cho em.

Em uể oải bước xuống nhà dưới.

Khôi Nguyên đang ngồi trên ghế sofa loay hoay với cây bút và quyển sổ tay. Trên cái gác tàn thuốc là điều xì gà đang cháy.

Nghe tiếng động, Khôi Nguyên tạm ngừng viết, ánh ngược mặt nhìn lên bậc thang; nơi em đang đứng đợi mắt.

- Ngọc Diệp, cô đã dậy rồi. Hãy đánh răng, rửa mặt, sau đó dùng buổi điểm tâm; tôi đã chuẩn bị tất cả cho cô rồi đây.

- Anh dậy từ lúc nào vậy?

Em hỏi, bộ dạng em lúc đó rất mệt mỏi.

- Từ lúc sớm kia, tôi có thói quen thức dậy trước lúc mặt trời mọc.

- Ồ,

- Cô vẫn thấy mệt trong người à?

- Đêm qua xảy ra nhiều chuyện quá. Người tôi đuối kinh khủng.

- Không sao đâu, lát nữa khi đồng hồ sinh học đã ổn định lại, cô sẽ thấy thoải mái hơn.

- Cám ơn anh!

- Không có gì đâu, tôi làm việc tiếp đây, chúc cô buổi sáng tốt lành!

Biểu hiện vui vẻ của Khôi Nguyên làm em ngạc nhiên. Em lắc đầu, nói thầm trong bụng: “Anh ấy bị làm sao thế nhỉ? Chẳng giống anh ấy thường ngày chút nào.”

Em đi uể oải xuống nhà bếp, trước tiên là mở mâm thức ăn ra xem phán đoán của mình có đúng không.

Chính xác tuyệt đối!

- “Biết ngay mà. Anh chỉ có thể làm được mỗi món này thôi.”

Hai cái trứng gà ốp la bên trên có rắc mấy hạt muối tiêu, hai ổ bánh mì nóng giòn. Hôm trước chỉ có một ổ bánh mì, hôm nay tăng lên. Có lẽ Khôi Nguyên “đã tinh ý”, biết em là đồ “tham ăn” nên đặc biệt thêm số lượng bánh mì cho em. “Chàng ngốc của em, cảm ơn anh!”

Em mỉm cười, cảm thấy rất hạnh phúc.

Đánh răng xong, vào nhà vệ sinh lau mặt, em mới để ý thấy đồng hồ hôm qua đi mưa đã không cánh mà bay.

Em vội chạy lên nhà hỏi Khôi Nguyên:

- Áo đồ ở trong thau, biến đâu mất rồi?

-Tôi đem đi giặt rồi.

Khôi Nguyên, đáp. Về mặt ảnh đã trở lại như thường ngày, lạnh lùng, khô khốc.

- Trời ơi! - Em thốt lên.

- Cô bị làm sao vậy, lần đầu tiên thấy đàn ông giặt đồ à?

- Không phải.

- Thế sao lại la lên?

- Anh giặt hết luôn sao? Kể cả đồ của tôi anh cũng...

- Phải, tôi đã thanh toán xong hết không bỏ sót cái nào. Nói cho cô biết, giặt đồ cũng là một trong những cách giải trí khá thú vị, nó làm tôi bớt căng thẳng.

- Hả? Anh giặt bằng tay hết luôn ư?

- Đúng vậy, tôi không có thói quen dùng máy.

Mặt em đỏ bừng lên. Nếu đúng như anh nói thì... ôi, xấu hổ chết đi được. Chẳng lẽ cả đồ lót của em mà anh cũng động tay vào hay sao? Trời ơi, đúng là xúi quẩy mà, biết vậy tối qua giặt luôn đi.

Em tự trách mình bất cẩn để xảy ra cơ sự này.

Khôi Nguyên điềm nhiên nói:

- Ngọc Diệp à! Thời buổi nào rồi mà cô còn ngại mấy chuyện đó. Tôi nghĩ nó quá bình thường, nếu cô không muốn vậy thì lần sau tôi sẽ bỏ đồ của cô ra là được thôi mà.

- Không, ý tôi không phải như vậy, nói chung là... thôi, thôi... tôi không nói với anh nữa, tôi đi ăn sáng đây.

Em lo chuồng lệ.

Ăn sáng xong, em và Khôi Nguyên bàn về kế hoạch sắp tới.

Em mở lời trước:

- Anh có tìm ra được manh mối nào nữa không?

- Theo như những gì bà Hiền kể thì ông Trịnh Vỹ có rất nhiều điểm khiến tôi đặt nghi vấn.

- Nghi vấn?

- Tôi luôn băn khoăn về động cơ thật sự ông ấy xây dựng căn nhà này. Rốt cuộc ông ấy muốn làm gì ở đây?

- Chẳng phải bà Hiền đã nói rồi sao. Căn nhà này ban đầu là xây cho “mụ yêu tinh” (ám chỉ bà Thùy Dung) kia ở.

- Nếu như vậy thì không hợp lý cho lắm! Cô thấy đó, căn nhà này rất rộng, riêng tầng hai đã có đến 5 phòng ngủ. Nếu xây cho mỗi một mình bà Thùy Dung ở thì có cần thiết phải nhiều phòng như vậy không hả?

Khôi Nguyên đặt vấn đề.

- Đúng rồi, điều này thật không bình thường chút nào.

Em tán thành với suy luận của Khôi Nguyên.

- Điểm thứ hai là những quyết định “kỳ quặc” của ông Trịnh Vỹ. Ông ta bỏ ra một số tiền lớn phải dành dụm cả đời mới có được, để thuê lại một ngọn đồi, với ý định trồng trà. Nhưng ông ta chỉ trồng có một vụ thì bỏ, mảnh đất bị bỏ hoang. Ông ta không tiếc tiền hay sao? Còn đám người Hoa không rõ lai lịch kia nữa, những người đó có quan hệ như thế nào với ông Trịnh Vỹ? Một tháng họ tìm đến ông Trịnh Vỹ một lần, lần nào về ông cũng vui vẻ, vậy ông ta đã đi đâu và làm gì? Có rất nhiều câu hỏi cần lời giải đáp cô Ngọc Diệp à!

- Ủm, anh nói rất có lý. Ngay từ đầu việc xây dựng căn nhà này đã không bình thường rồi. Còn một điều mà tôi thấy rất lạ nữa, đó là việc ông Trịnh Vỹ giao lại căn nhà mình đang ở cho bà Thùy Dung, còn cha con họ lại dời lên một địa điểm rất bất tiện; việc đi lại rất khó khăn trong khi cô Hoàng Lan đang ở độ tuổi ăn học, còn bản thân ông Trịnh Vỹ cũng phải đi làm hằng ngày. Anh thấy đó, con đường dẫn lên đồi trà nhất định phải cuộc bộ chứ không thể đi bằng phương tiện nào khác. Dù có thương em gái cách mấy, về mặt thực tế mà nói: ông Trịnh Vỹ không thể quá tốt bụng như vậy.

- Đúng, tôi đang băn khoăn và đặt ra rất nhiều giả thiết về động cơ thật sự ông Trịnh Vỹ xây dựng căn nhà; tôi cảm thấy có một sự liên hệ mật thiết, giữa bi kịch của hai cha con họ với căn nhà kỳ quái này. Và... tất nhiên rồi, không loại trừ khả năng đó...

Khôi Nguyên bỏ lửng câu nói, anh ấy lại ngồi khoanh tay trước ngực, còn tay kia thì bấm chóp mũi.

- Anh muốn nói đến khả năng nào vậy? - Em tò mò.

- Tôi chưa có đủ dữ kiện để đưa ra kết luận đáng tin cậy. Tất cả chỉ là suy đoán mơ hồ, đôi lúc những suy đoán kiểu đó sẽ tiêu hao rất nhiều công sức và thời gian của chúng ta; mà kết quả lại chẳng được gì. Tốt nhất, là chúng ta nên tập trung giải quyết những điểm mấu chốt trước đã.

- Theo anh, chúng ta sẽ làm gì tiếp theo đây? Lại đến nhà bà Hiền sao?

- Chúng ta sẽ đến nhà bà Hiền, chắc chắn rồi. Nhưng trước khi trở lại đó, đã đến lúc chúng ta phải thăm hỏi một người.

- Thăm hỏi một người ư?

—

Cũng đã khuya lắm rồi.

Chắc em phải dừng bút tại đây thôi.

Em hứa sẽ viết thư để kể tiếp câu chuyện này cho hai nghe.

Hai nhớ giữ gìn sức khỏe, ăn uống điều độ và nhớ không được thức khuya quá! Nếu về nước mà sụt cân, ốm yếu là chết với em đấy!

Tạm biệt hai, chúc hai ngủ ngon!

Em gái:

Ngọc Diệp Nguồn: (Facebook: [s://.facebook.com/nhim.kute.50](https://www.facebook.com/nhim.kute.50)

Mail: lekimquoc7@gmail.com)

11. Chương 11

Chương 11

—

Thư gửi Tâm Đan

(From: Việt Nam

To:.)

—

Sương mù, ngày hai bốn, tháng năm, năm Ất Mùi.

Tâm Đan (cô bồ yêu mến của mình!)

Mình đã nhận được thư hồi âm của bồ.

Không ngờ đã gần ấy năm, mà Tâm Đan vẫn còn nhớ chuyện đó.

Cũng đúng thôi, làm sao có thể quên được một kỷ niệm đáng giá như vậy nhỉ?

Ngày ấy không có bồ chắc giờ này, mình không thể ngồi đây viết thư được.

Hôm đó, bồ khỏe thật đấy! Công mình từ con suối vượt qua những ngọn đồi, ra được bên ngoài quả là một kỳ tích.

Công nhận bọn mình cũng xui xẻo thật, cúp học đi lộn tuổi đã chẳng được gì, lại còn chuốc họa vào thân.

Nhưng cũng nhờ tai nạn đó mà mình nhận ra được thế nào là tình bạn.

Người bị rắn cắn là mình, thế mà người lo lắng, hốt hoảng nhất lại là bồ.

Hình như, bồ coi trọng sự an nguy của Ngọc Diệp còn hơn bản thân Ngọc Diệp lo cho mình nữa.

Ngày ấy đã khắc sâu vào tâm khảm mình.

- Ngọc Diệp, đừng ngủ, đừng ngủ... không được ngủ. mau tỉnh lại đi.

Khi đó mình bị trúng nọc rắn, đang rơi vào trạng thái mê mang. Bồ lay gọi mình, gào đến khản cổ.

Bồ còn định dùng miệng hút độc chỗ vết thương.

- Đừng làm vậy... nguy... nguy hiểm lắm! - Mình thều thào.

- Hừ, có chết thì cùng chết.

Nói xong, bồ cúi xuống hút máu độc chỗ chân mình, nhổ ra ngoài.

- Vô... ích thôi... Hãy nói... nói lại với...anh mình...-

Lúc đó mình nghĩ rằng sẽ chết chắc nên trăn trối vài lời.

Nhưng, bồ lập tức ngắt lời mình ngay:

- Im đi! Mình không cho phép bồ nói như vậy. Nếu có chết thì chết cho đẹp. Ta có thể bị số phận đánh bại, nhưng tuyệt đối không để chính bản thân mình đánh bại mình, hiểu chưa hả! phải đấu tới cùng, chơi tới cùng, phải sống đến cùng, đến cùng...ggg.

Bồ thét lên như một dũng sĩ oai linh giữa chiến trường oanh liệt.

Những lời nói đó đã tiếp thêm sức mạnh cho mình. Khi nằm ở trên lưng bồ, mình luôn dùng ý chí để dặn mình: “Không được ngủ! không được ngủ! mà phải sống, phải sống, nhất định phải sống.”

Bồ đã đúng khi nói:

- “Trong cuộc vật lộn với thần chết, có thể mình sẽ thất bại, nhưng trước khi ngã xuống phải cho hấn ta một phen đổ mồ hôi sôi nước mắt, hấn có thể hủy hoại thể chất của ta chứ không thể, và không bao giờ hủy hoại được tinh thần và ý chí kiên cường của ta. Dù hấn có đánh ngã ta đi nữa thì ta vẫn là người chiến thắng. Sẽ luôn luôn là như vậy.”

Kỷ niệm nhắc lại để chúng ta thêm trân trọng tình bạn cao cả, chúng ta dành cho nhau.

Mình đang chờ đợi, ngày đêm chờ đợi... ngày bỏ trở về thăm mình, đi theo một anh chàng người Đức siêu tài giỏi giống như bỏ vậy. Mình không dám hứa trước đâu nha. Nhưng mình sẽ cố gắng để đến ngày hôm đó, mình cũng đi theo một anh chàng siêu đẹp trai, siêu tài giỏi, lại vô cùng tốt bụng nữa, để ra mắt bỏ.

Mình cá chắc là bỏ đang rất sốt ruột và nôn nóng lắm đây! Câu chuyện về chàng thám tử kỳ tài lần trước mình kể cho bỏ, không chỉ làm mình bỏ quan tâm thôi đâu. Anh trai mình và, sơ Bình cũng rất háo hức. Lần nào họ viết thư hỏi âm cho mình cũng hồi thúc mình kể về tình tiết tiếp theo cho họ nghe. Anh trai mình thì đặc biệt chú ý đến ông Trịnh Vỹ và đám người Hoa. Còn sơ Bình lại tập trung hỏi về những cơn ác mộng, cô Hoàng Lan và bà Thùy Dung. Còn bỏ thì lại khác, đúng là bạn thân của mình chẳng sai chút nào; có bỏ là hiểu tâm tư của mình nhất. Hèn gì bỏ cứ hay hỏi về ảnh. Mình sẽ trả lời câu hỏi của bỏ ở bức thư trước. Bỏ hỏi: “Mình có cảm nhận được tình cảm Khôi Nguyên dành cho mình không?” Thú thật với bỏ: Mình mù tịt. Tình cảm của Khôi Nguyên dành cho mình còn là một ẩn số, riêng về phần mình thì đã có kết quả. Tất nhiên, mức độ tình yêu thì còn quá sớm, nhưng thích và mến ảnh thì...

CHẮC CHẮN RỒI.

Khôi Nguyên muốn tìm thêm những manh mối từ người nhà của Kiều Oanh - người phụ nữ đã mất 2 năm về trước, có đến tìm Khôi Nguyên kể về giấc mơ ma ám.

Mẹ của Kiều Oanh là cô Thúy, một người đàn bà vốn dĩ cũng rất lạc quan yêu đời. Nhưng kể từ ngày đứa con gái duy nhất của cô mất đi, cô vẫn chưa thôi đau khổ, dần vật. Đêm nào cũng khóc con nên hai mắt đã thành tật - nó cứ sưng húp lên. Cơ thể vốn ốm yếu mỏng manh của cô, nay phải chịu sự trừng phạt của số phận bi thảm; nên xuống cấp thêm trầm trọng. Gương mặt với khí sắc u uất ảm đạm, quá nhợt nhạt đến nỗi làm người ta phải lo sợ cho cô; e rằng: cô khó có thể chống chọi thêm được nữa.

Tụi mình vào nhà thấp cho Kiều Oanh nén nhang.

Khôi Nguyên không che giấu mục đích của cuộc viếng thăm; anh ấy nhận mình là thám tử, nói cho cô Thúy nghe về cuộc gặp gỡ giữa ảnh và Kiều Oanh; tại văn phòng của Khôi Nguyên hai năm về trước.

Cô Thúy là người hiểu chuyện, thế nên cô đồng ý giúp tụi mình; bằng cách trả lời tất cả những câu hỏi có liên quan đến con gái của cô; là Kiều Oanh, những tháng ngày trước khi người con xấu số đó bỏ lại cô mà ra đi vĩnh viễn.

- Một, hai tháng trước khi Kiều Oanh mất, cô có thấy biểu hiện gì khác thường không ạ? Thí dụ như buồn phiền hay bị kích động chẳng hạn. - Khôi Nguyên hỏi.

- Nó luôn trong tâm trạng bất an lo lắng, ăn ngủ không yên. Nó kể cho cô nghe những cơn ác mộng kinh hoàng và muốn cô mời thầy cúng. Cũng tại cô tất cả, nếu cô không vô tâm bỏ mặc nó, thì nó đã không bỏ cô lại mà đi rồi.

Cô Thúy rưng rưng nước mắt.

- Đó không phải lỗi của cô, cô đừng tự dằn vặt mình như vậy Kiều Oanh sẽ buồn lắm! Nếu cô thương con gái mình thì phải vượt qua mọi nỗi đau, sống khỏe và an lạc mới phải chứ!

Mình động viên, khuyên nhủ cô ấy.

- Cám ơn cháu, Ngọc Diệp!

Cô Thúy dụi nước mắt, cố gắng bình tâm lại.

- Kiều Oanh là người rất lạc quan, cho đến khi cô ấy gặp phải những cơn ác mộng thì tinh thần bị suy sụp hoàn toàn. Nhưng ngoài nguyên nhân đó ra thì cô Thúy có phát hiện gì khác không? Ý cháu là những áp lực từ cuộc sống, gia đình hay thậm chí là từ bạn trai chẳng hạn?

Khôi Nguyên tiếp tục lần tìm manh mối.

- Ngoài những cơn ác mộng ra, không có áp lực nào từ gia đình, bạn bè, công việc, hay xã hội. Trước khi mất khoảng 2 tháng nó còn đang hẹn hò với một người con trai; nó còn khoe với cô về anh chàng đó nhiều lắm. Nào là anh ấy rất đẹp trai phong độ, lại tài giỏi và giao tiếp tốt...

Khôi Nguyên tỏ ra đặc biệt quan tâm đến thông tin vừa rồi. Đang ngồi yên lành trên cái ghế mây, ánh mắt chằm chằm nhìn về phía trước.

- Kiều Oanh đã hẹn hò với bạn trai, trước khi mất hai tháng ư? Vậy người con trai đó là ai? Đang làm gì? Cô Thúy có biết không ạ?

- Thời gian đó nó có nói với vợ chồng cô: “Ba mẹ chuẩn bị tinh thần đi, con sắp đem con rể tương lai về ra mắt ba mẹ rồi đây!” Cô và chú rất tò mò muốn biết cậu đó là người như thế nào nên cũng hối thúc nó đem về cho cả nhà xem mặt. Cuối cùng con rể cũng chẳng thấy mặt mũi đâu, mà con mình đã bạc mệnh rồi.

Ánh mắt Cô Thúy buồn bã.

- Vậy là, đám tang Kiều Oanh, người con trai đó không đến viếng ạ?

Mình hỏi.

- Không cháu à!

Mất cô Thúy sụp xuống vì thương cảm cho con.

- Sao lại có những con người vô tình đến thế nhỉ? Người ta hay nói: nghĩa tử là nghĩa tận còn gì.

Mình cảm thấy bức xúc.

- Chắc cậu ta lo làm ăn quá(!) nên người yêu của mình chết lúc nào cũng chẳng biết luôn.

Cô Thúy mỉm cười chua cay.

- Cô có biết chút gì về lai lịch của anh ta không?

Khôi Nguyên tiếp tục điều tra.

- Có lần cô nghe Kiều Oanh khoe cậu ta là giám đốc của một thẩm mỹ viện làm ăn rất phát đạt. Thông tin về cậu ta chỉ có bấy nhiêu đó thôi.

Không ngờ một người lạc quan như Kiều Oanh lại quyết định như vậy. Mình cũng buồn thay cho cô ấy. Gặp mình thì dầu trời có sụp xuống đè lên người mình, mình cũng lóp ngóp bò dậy cho bằng được, chứ không đời nào tự mình giết đi sinh mệnh quý giá của mình.

- Cô nói có sách sách có chứng, hai cháu ngồi chờ cô một lát, cô lấy thứ này cho xem.

Nói rồi cô Thúy đứng lên bỏ đi vào phòng.

Lát sau, cô trở ra với tập album ảnh trên tay.

- Đây, hai cháu xem đi!

Cô Thúy chuyển album ảnh gia đình cô cho mình.

Mình lật từng trang ảnh để xem, phải công nhận, Kiều Oanh là một cô gái cực kỳ duyên dáng, dễ thương. Cách cô ấy cười, cô ấy làm duyên, cử chỉ của cô ấy qua những bức ảnh chụp chung với gia đình; có thể đoán được cô ấy là một người hướng ngoại, năng động, sôi nổi, nhiệt tình.

Trong khi mình xem ảnh thì Khôi Nguyên tiếp tục hỏi cô Thúy để thu thập những thông tin mà anh ấy quan tâm.

- Kiều Oanh có tài khoản facebook chứ ạ?

- À, nó không chơi face.

- Lạ thật! Theo như tính cách của Kiều Oanh thì...

- Cô hiểu ý cháu, nhưng con gái của cô là vậy đó, nó có những nguyên tắc xem ra hơi bảo thủ.

- Hơi bảo thủ?

- Tức là, nó sống hòa mình với người khác, nhưng vẫn theo chiều hướng gia giáo. Âu cũng do chú ở nhà cả, ông ấy mà dạy con thì nho gia không ai bằng đâu. Ông ấy nói: “mạng xã hội làm con người ta sống ảo, lệ thuộc, dễ bị nghiện và “thiếu tình”.

- Vậy nên chú đã cấm Kiều Oanh ạ?

- Không phải như vậy đâu cháu, chú ở nhà coi vậy mà rất đề cao tính tự giác của con trẻ. Phải cái, chú rất có uy, chỉ cần nói qua là con cháu tự noi theo ngay.

Cô Thúy, tự hào về chồng mình.

- Khôi Nguyên, anh xem này!

Mình cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người. Đưa quyển album ảnh cho Khôi Nguyên xem.

- Đây, anh xem đi!

Mình chỉ cho anh ấy xem một bức ảnh chụp đại gia đình nhà cô Thúy.

Khôi Nguyên như bắt được vàng, “soi” bức ảnh rất kỹ. Sau đó, đưa cho cô Thúy xem và hỏi cổ:

- Người đàn ông này là ai ạ?

Khôi Nguyên chỉ ngón tay trở vào bức ảnh chụp có rất nhiều người, trong đó có một người làm Khôi Nguyên rất chú ý.

- À, đó là anh trai của cô.

- Còn cậu bé này?

Khôi Nguyên tiếp tục hỏi.

- Là con trai của anh ấy: Hoài Phong.

- Trời ơi! – mình thốt lên.

Lúc đầu khi nhìn thấy bức ảnh chụp có thằng bé dị tướng đang ngồi bằng lưng trên ghế, lòng bàn tay, bàn chân to bè; lại lều khều, lóng ngóng. Thì bỗng nhớ lại câu chuyện bà Hiền mới kể gần đây về đứa cháu kỳ dị của ông Trịnh Vỹ.

- Ngọc Diệp, cháu bị làm sao vậy? - Cô Thúy ngạc nhiên hỏi.

- Vậy ra, cô và nhà ông Trịnh Vỹ là bà con sao?

- Đúng rồi, sao cháu biết? - Cô Thúy ngơ ngác.

Mình kể lại những điều ma quái mình đã gặp phải trong thời gian qua cho cô Thúy nghe. Nghe xong cô Thúy vừa sửng sốt, vừa hoang mang, và còn rất lo lắng cho mình nữa. Có lẽ cô ấy không muốn mình sẽ như con gái cô ấy, có một kết cục bi thảm.

- Cô Thúy có thể nói rõ hơn cho cháu nghe về hai cha con họ (Đăng Khoa và Hoài Phong) không ạ?

Khôi Nguyên như bắt được vàng.

- Người này, - cô Thúy chỉ vào người đàn ông trong bức ảnh, tức là Đăng Khoa - là anh cùng mẹ khác cha với cô. Cha của anh ấy là một viên sĩ quan trong chính quyền Việt Nam Cộng Hòa ngày xưa, ông ta là một kẻ ăn chơi trác táng; năm mẹ cô 17 tuổi ông Sinh - cha của Đăng Khoa - đã làm bà có bầu. Sau đó, ông ta bỏ rơi mẹ cô để bà bơ vơ bắt đầu đường xó chợ. Lúc đang mang thai anh Khoa, mẹ cô đã gặp ba; ba vì thương mẹ số khổ nên cưới mang, rồi lấy bà làm vợ. Mẹ cô có bốn người con cả thấy: 1 với người đàn ông phụ bạc kia - tức là ông Sinh - , và 3 với chồng của bà.

Đúng là: “Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh”, anh Khoa giống gì không giống, lại giống ông Sinh ngón nghề ăn chơi, cờ bạc, gái gú, rượu chè... Đi theo vết xe đổ của người cha không nuôi được anh ấy một ngày, anh Khoa làm cho một người đàn bà có bầu rồi bỏ rơi chị ta. Nhưng phần đầu hơn người cha của mình ở điểm, anh ấy giật lấy đứa bé mới sinh đang nằm bú trên tay mẹ nó. Anh ấy cướp nó đi, chia cắt hai mẹ con họ; mà bản thân anh ấy thì thật tội tệ. Không có khả năng và điều kiện để nuôi con thể mà

vẫn ham hố dành lấy, để rồi thằng nhỏ phải lớn lên trong một hoàn cảnh cay đắng. Đi đâu cũng bị người ta xua đuổi, ở với mẹ ghẻ cũng không yên, sống lay lắt như vậy mà thằng nhỏ Hoài Phong đó cũng qua được đến năm mười lăm tuổi.

Một buổi chiều nọ. Hai cha con họ đến gặp vợ chồng cô. Chẳng là, thằng Hoài Phong không thể ở với mẹ ghẻ nó được nữa rồi. Ba nó (anh Đăng Khoa) lại không có khả năng nuôi dưỡng nó vì còn phải lo cho ba đứa con khác với người vợ đang chung sống. Lại thêm, thằng Hoài Phong này bướng bỉnh, lì lợm; nên anh ấy không quản lý được. Anh ấy muốn giao nó lại cho cô chú chăm sóc một thời gian.

- Nhưng cô đã từ chối?

- Đúng vậy Khôi Nguyễn à! Ban đầu, cô cũng thương và muốn nhận nó, nhưng chú không cho phép. Chú nói: “Nó còn cha, còn mẹ. Cha nó không có trách nhiệm hay sao? mà bạn mình phải quan tâm đến.” và chú rất bực mình anh Đăng Khoa. Chú thường bảo: đó là nghiệp chướng từ đời ông Sinh để lại. Chiều hôm đó, chú nhà rất cương quyết. Chú đuổi thằng hai cha con ra khỏi nhà, và tuyên bố: “Từ nay không còn quan hệ anh em gì nữa.” Tưởng làm vậy anh Đăng Khoa sẽ tự ái mà lo làm ăn nuôi con, không còn bài bạc rượu chè nữa. Nào ngờ anh ấy lại đem thằng Hoài Phong giao lại cho Dương Vỹ - một người không bà con thân thích gì với anh ấy. Chẳng thà, dì Thanh Mai còn sống thì còn được. Đăng này dì đã mất sớm, hai cha con dương Vỹ sống với nhau, thêm một bà điên (Thùy Dung) đã đủ mệt rồi, nay lại phải nhận nuôi một đứa bướng bỉnh, cứng đầu như Hoài Phong thì khỏi phải hỏi cực thế nào.

- Hai cha con họ vẫn còn liên lạc với cô chứ?

- Anh Đăng Khoa đã mất gần mười năm, còn thằng Hoài Phong thì không gặp lại nữa kể từ ngày đó.... (10 năm trước) lúc nó trở về đưa đám cha nó, Thằng Hoài Phong bây giờ phát đạt lắm! Chẳng ai biết nó làm gì mà có nhiều tiền vậy, nó ở nước ngoài, sau lần về đưa tiễn cha nó thì chẳng ai còn thấy mặt nó nữa. Nó vẫn thường xuyên gửi tiền về giúp những người trong dòng họ gặp khó khăn, nhưng hình như chỉ có vậy thôi. Nó không muốn quan hệ thân thiết với chúng tôi hay sao đó. Chắc nó còn ám ảnh quá khứ bị người khác coi thường, xua đuổi.

- Mẹ của cô và mẹ của Hoàng Lan là hai chị em ruột. Quan hệ họ hàng cũng khá là gần gũi. Vậy chắc Kiều Oanh cũng đã qua bên nhà ông Trịnh Vĩ nhiều lần rồi?

- Nó ít qua lắm Khôi Nguyễn! Nói đúng hơn là nó không dám qua.

- Không dám qua?

- Vì căn nhà đó làm nó sợ và bà điên kia nữa.

- Căn nhà đó cũng làm Kiều Oanh sợ sao ạ?

- Đúng vậy Ngọc Diệp, không chỉ Kiều Oanh thôi đâu. Mà ngay cả cô và mọi người sống quanh khu vực đó đều tránh xa nó. Lúc này, nghe cháu kể chuyện của mình, nói thật cô đã rất lo lắng cho cháu; cô lo lắng không phải vô duyên đâu.

- Cô biết chuyện gì nữa sao?

Khôi Nguyễn hỏi.

- Đã có ba vụ mất tích xảy ra ở căn nhà đó. Đó đều là những người đến thuê nhà ở.

Cô Thúy trả lời, vẻ mặt toát lên nỗi sợ sệt.

- Có chuyện như vậy ư, rồi công an họ đã vào cuộc điều tra chưa?

Mình thấy Khôi Nguyễn có hơi chau mày, điều đó chứng tỏ anh ấy đang rất phấn khích trước thông tin vừa rồi cô Thúy cung cấp.

- Rồi, họ đã điều tra. Nhưng vô ích, những người bị mất tích đó đến nay không biết đã tìm được chưa(?)

- Nó đã xảy ra lâu chưa ạ?

- Cô không nhớ rõ chính xác thời gian. Đó là, còn chưa kể đến những chuyện khủng khiếp khác liên quan đến ngôi nhà ma đó.

- Có những chuyện khủng khiếp nữa sao?

Mình tái người khi nghe cô Thúy nói.

- Đó là những trường hợp thuê căn nhà, ở một thời gian, người thì tai nạn chết, người thì bị bệnh điên. Theo như lời kể của cư dân sống bên kia đồi trà, đã có nhiều người ở đó nhìn thấy một bóng ma đi vất vưởng bên này (trên đồi trà), người ta đồn rằng: đó là bóng ma của Hoàng Lan, vì hồi đó Hoàng Lan đã treo cổ tự tử ở cây đa vốn dĩ đã có rất nhiều câu chuyện ma quỷ đồn thổi.

Không biết Khôi Nguyên nghĩ gì trong đầu, riêng mình tin chắc những điều đó là sự thật. Vì mình đã tận mắt nhìn thấy cái bóng trắng trong đêm mưa tầm tã hôm rồi. Mình không phải đang bị ảo giác, mà đó là hiện thực.

- Kiều Oanh kể lại cho cô nghe những cơn ác mộng của mình ra sao ạ?

Khôi Nguyên tìm kiếm thêm thông tin quý giá.

- Nó kể: nhìn thấy cô Hoàng Lan hiện về mỗi đêm và nói với nói: “Cô chết tức tưởi lắm! Tức tưởi lắm!” Một tháng trước khi mất, nó kể: cô Hoàng Lan hiện ra trong giấc ngủ, bóng cô ấy vất vưởng trên cành cây, cô ấy nói với nó: “Coi chừng! Coi chừng! Hãy coi chừng!”

Cả mình và Khôi Nguyên đều nín lặng. Cô Thúy cũng vậy, không nói thêm gì nữa, mỗi người với một suy nghĩ riêng.

“Rò...rò...rò...”

Mình giật thót,

Đó là tiếng rung của chiếc điện thoại Nokia nằm trong túi áo khoác của Khôi Nguyên.

Mình để ý thấy đôi mắt anh ấy sáng lên khi nhìn vào màn hình chiếc điện thoại.

Khôi Nguyên nghe máy:

- Alo “...” “...”...

Cuộc điện thoại vừa kết thúc, ảnh quay sang mình nói:

- Ngọc Diệp, chúng ta phải về thôi!

Khôi Nguyên đứng lên, có vẻ nhanh nhẹn khác thường.

Cuộc điện thoại vừa rồi là của ai?

Và người đó đã nói gì với anh ấy? Nguồn: (Facebook: s://.facebook.com/nhim.kute.50

Mail: lekimquoc7@gmail.com)

12. Chương 12

Chương 12

Người đã gọi cho Khôi Nguyên là bà Hiền.

Lúc tại mình đang nói chuyện với mẹ Kiều Oanh thì Bà Hiền đang ở dưới đồi trà.

Bà ấy đã đến tìm tại mình nhưng ngại lên con dốc cao, vì tuổi già sức yếu, lại mắc bệnh đau lưng.

Tại mình chào cô Thúy ra về. Trước khi đi, Khôi Nguyên đã lấy số điện thoại của cô Thúy để liên lạc khi cần thiết.

Đưa Bà Hiền lên nhà, để bà ngồi ở ghế sofa, Khôi Nguyên hỏi thăm tình hình sức khỏe của bà, còn mình thì đi rót cho bà ly trà nóng. Kiểu gì thì kiểu, người già và đặc biệt là những người như bà Hiền phải có chút đậm nhạt thì kể chuyện mới ngọt giọng.

- Trà đây ạ, bà uống cho ấm bụng.

Mình bưng ly trà vừa mới rót đưa sang cho bà Hiền.

- Cám ơn cháu, Ngọc Diệp. - Bà Hiền mỉm cười hiền hậu.

- Sức khỏe của bà không tốt, cứ ở nhà tụi cháu sẽ đến thăm; ai lại để bà phải lặn lội đường xa, chịu cực khổ như vậy.

- Bà không thể đợi được Khôi Nguyên à! Đêm qua, bà lại mơ thấy cô Hoàng Lan. Có lẽ cậu đã đúng, cô Hoàng Lan có một nỗi oan nào đó.

- Lần trước bà có nói đến một biến cố, đó là biến cố gì vậy ạ?

Khôi Nguyên đi thẳng vào trọng tâm luôn.

- Đó là biến cố của một người khác, nhưng nó có liên quan đến những chuyện sau này trong gia đình của ông Trịnh Vỹ.

- Của một người khác ư?

- Bà Thủy Tiên - người em kết nghĩa - của ông Trịnh Vỹ, có chồng là một tên vũ phu bệnh hoạn. Bà Thủy Tiên vừa xinh người lại đẹp nét, không hiểu sao lại lấy ông Phước Tuệ làm chồng - một kẻ xem việc đánh vợ là thú vui tiêu khiển.

Hai vợ chồng họ có một người con trai duy nhất tên là Thế Anh.

Ngày nọ, ông Phước Tuệ trở về nhà trong trạng thái bị kích động. Đập phá đồ đạc trong nhà đã là lệ thường. Ông liên tục chửi bới bà Thủy Tiên. Gọi bà là con đi. Khi đó, ông ta điên tiết lắm! Theo như lời bà Thủy Tiên kể lại: Ông ta không chỉ dùng tay chân đâm đá vào mặt bà. Mà còn cầm dao dọa sẽ giết bà nữa.

Bà Thủy Tiên đã bị ăn đòn nhiều trận rồi. Nhưng lần đó là nặng nhất. Nếu con trai bà; Thế Anh mà không về kịp thì chắc bà đã bỏ mạng.

Cái ông Phước Tuệ đó đúng là đồ súc vật! Ngay cả con mình mà ông ta cũng không thương xót, xem chút nữa cậu Thế Anh đã bị đâm chết nếu cậu ấy không chạy kịp.

- Chuyện gia đình bà Thủy Tiên có gì liên quan sao thưa bà?

Khôi Nguyên hỏi.

- Sẽ không liên quan nếu bà Thủy Tiên không phải là em kết nghĩa của ông Trịnh Vỹ. Tối hôm đó, căn nhà này đón thêm hai thành viên mới. Bà Thủy Tiên vì không muốn, và cũng không dám về lại nơi địa ngục trần gian đó; bà khóc lóc cầu xin ông Trịnh Vỹ, cho bà và cậu Thế Anh trú tạm ở chỗ ông một thời gian.

- Và ông Trịnh Vỹ đã chấp nhận?

- Ông ấy không chỉ chấp nhận bình thường thôi đâu. Ông còn muốn bà Thủy Tiên ở lại với ông, dù có khó khăn cách mấy đi nữa ông cũng kham được, chứ tuyệt đối không cho phép bà Thủy Tiên quay trở lại với người chồng bất lương đó.

- Tức là, sau khoảng một năm cha con ông Trịnh Vỹ chuyển nhà, thì bà Thủy Tiên đến?

- Đúng vậy đó cậu Khôi Nguyên. Căn nhà này khi đó cả thấy là sáu người. Bà và Thủy Tiên ở một phòng, cậu Thế Anh và Hoài Phong ở một phòng, cô Hoàng Lan và ông Trịnh Vỹ ở hai phòng riêng.

- Tính cách của hai mẹ con đó như thế nào thưa bà?

Khôi Nguyên hỏi.

- Bà Thủy Tiên là một người phụ nữ đẹp, lại nét na thùy mị. Cậu Thế Anh cũng vậy, có lẽ do ảnh hưởng từ người mẹ của mình. Tính cách của cậu cũng ôn nhu, hiền hậu lắm! Cậu ấy trái ngược hoàn toàn với thằng

Hoài Phong. Nếu thằng Hoài Phong là đứa bướng bỉnh, lì lợm thì cậu Thế Anh lại ngoan hiền và biết nghe lời. Thế Anh rất sợ làm méch lòng người khác nên trong mọi cử chỉ, lời nói của mình cậu ấy đều rất để ý. Lại thêm cậu ấy rất siêng năng, cần mẫn. Lần nào bà làm việc nhà cậu ấy cũng đứng ra giúp đỡ. Bà có nói với cậu ấy:

“Việc nhà, cháu hãy để cô, cô làm công ăn lương mà. Cháu hãy dành thời gian mà ôn luyện bài vở cho kỳ thi đại học sắp tới.”

“Cô đừng nói vậy. Giúp được cô thì tốt chứ sao. Hơn nữa, cháu đang ở nhờ nhà bác Vỹ, nếu ăn không mà chẳng làm gì, cháu cũng thấy ngại lắm!”

Những gì cậu Thế Anh nói với bà, thằng Hoài Phong đều nghe thấy. Từ đó nó rất ghét cậu Thế Anh, chỉ trừ ra lúc bắt buộc phải ngủ chung phòng với cậu Thế Anh, không khi nào nó và cậu ấy gần gũi cho được. Tuy cậu Thế Anh không tỏ lộ lòng mình ra, nhưng bà biết cậu ấy cũng không có thiện cảm với thằng Hoài Phong.

- Thời gian đó, Thế Anh đang ôn thi đại học ạ?

Khôi Nguyên tiếp tục hỏi bà Hiền.

- Nếu tính đúng tuổi thì cậu ấy đáng ra phải học năm thứ hai đại học rồi. Nhưng vì cậu ấy học trễ một năm, và vì điều kiện gia đình không cho phép, nên cậu ấy phải bỏ thi thêm một năm nữa. Thực ra cậu ấy học rất giỏi.

- Cô Hoàng Lan đối với hai mẹ con họ như thế nào ạ?

- Tính cách của cậu Thế Anh khiến ai gặp cũng mến. Cô Hoàng Lan cũng không ngoại lệ. Ban đầu, cô ấy có vẻ e thẹn ngượng ngùng. Nhưng càng về sau, quan hệ giữa hai người càng trở nên gần gũi thân thiết hơn. Cậu Thế Anh và cô Hoàng Lan ăn cùng nhau, chơi cùng nhau và học cùng nhau. Trông hai cô cậu ấy lúc nào cũng vui nhộn giống như cặp chim sơn ca.

Dầu lại đổ thêm vào lửa. Từ hồi cậu Thế Anh xuất hiện, cô Hoàng Lan cũng ít quan tâm đến thằng Hoài Phong. Thằng nhóc lì lợm đó ghen tỵ với cậu Thế Anh nên thường hay đặt điều nói xấu, ly gián tình cảm giữa cậu Thế Anh và ông Trịnh Vỹ. Nhưng thằng nhóc đó đã không bao giờ đạt được ý đồ của nó, vì ông Trịnh Vỹ thừa biết tâm địa hiểm độc của nó.

- Thế ông Phước Tuệ không tìm đến hả bà?

Mình hỏi.

- Có mấy lần, nhưng đều bị ông Trịnh Vỹ đe dọa.

“Nếu anh không muốn ngồi tù về tội bạo hành gia đình, và cố ý giết người thì hãy câm miệng lại và biến đi trước khi tôi gọi công an.”

- Theo cháu đoán, thì đã có chuyện xảy ra trong gia đình ông Trịnh Vỹ. Vì câu chuyện mà bà đang kể hẳn không đơn giản như vậy thôi đâu.

- Ông Trịnh Vỹ rất mến cậu Thế Anh. Có lần bà nghe được cuộc trò chuyện giữa hai người họ. Ông Trịnh Vỹ nói:

“Cháu phải cố gắng học hành cho thật tốt, thi đậu đại học. Sau này cháu phải thành đạt, để còn lo cho mẹ cháu nữa. Có thiếu thốn hay khó khăn gì bác sẽ giúp cho, cháu cứ yên tâm không phải lo nghĩ. Bác là bác của cháu, nên cháu không phải ngại gì cả.”

“Dạ, cảm ơn bác Vỹ đã đùm bọc, cứu mang mẹ con cháu. Cháu sẽ luôn ghi nhớ lời dạy của bác. Cháu nhất định sẽ thành công.”

“Tốt, đàn ông, con trai phải vậy chứ!”

Bà Hiền tiếp tục kể:

- Lòng yêu mến, quý trọng của ông Trịnh Vỹ dành cho cậu Thế Anh lại lớn hơn sau một “tai nạn”.

- Tại nạn?

- Cậu Khôi Nguyên không thể tin được đâu. Thế Anh coi có vẻ hiền lành vậy thôi, nhưng cậu ấy rất là dũng cảm đấy.

Buổi trưa hôm đó, do đang dở việc, ông Trịnh Vỹ nhờ cậu Thế Anh qua nhà bà Thùy Dung lấy dùm ông chùm chìa khóa ông bỏ quên trong xe.

Cậu Thế Anh đi ngay! Đi được nửa đường thì gặp cô Hoàng Lan đi học về. Thấy cậu Thế Anh, cô Hoàng Lan cười hỏi:

“Anh đi đâu vậy?”

“À, bác Vỹ nhờ anh đến nhà bà Thùy Dung lấy chùm chìa khóa.”

“Anh đi một mình không được đâu.”

“Sao thế Hoàng Lan?”

“Nói ra dài dòng lắm! Nếu anh muốn đi thì cho cả em đi theo nữa. Như thế em mới an tâm.”

“Ừm. Mình cùng đi với nhau cũng được.”

Hai cô cậu ấy gọi cửa nhà bà Thùy Dung. Vừa trông thấy họ bà ta đã lớn tiếng hỏi:

“Bọn mày đến đây làm gì?”

“Dạ, bác Vỹ nhờ cháu vào lấy hộ bác ấy chùm chìa khóa.”

Cậu Thế Anh trả lời lịch sự.

“Hừ, vào lấy nhanh cho tao, rồi biến.”

Hai cô cậu ấy cứ thế vào nhà; có biết đâu bà Thùy Dung đã có âm mưu từ trước chỉ chờ có cơ hội là thực hiện ngay.

Bà ta đợi cho hai cô, cậu ấy vào nhà mới lén lút chốt cổng lại. Rồi lên ra sau nhà mở cửa cho con Rott - con chó dữ tợn nhất từ trước đến giờ bà được biết.

- Hả? Con Rott mà bà Thùy Dung định thả ra cắn anh Nguyên đó sao?

- Con đó là Rott con, cô Ngọc Diệp à! Con hồi đó là Rott cha.

- Đừng nói là...

Khôi Nguyên chau đôi mày, anh ấy đang tưởng tượng cái cảnh rừng rợn đã xảy ra cách đây 20 năm về trước.

- Thật là độc ác. Mụ điên đó đã xịt con chó cắn cô Hoàng Lan. Mụ căm ghét cô Hoàng Lan đến tận xương tủy.

Cũng may cô ấy nhờ có cậu Thế Anh.

Khi thấy con quái vật chồm tới định cắn xé cô Hoàng Lan, cậu ấy đã bất chấp nguy hiểm đẩy cô Hoàng Lan ra, rồi lao vào ôm chặt lấy con Rott vật xuống nền đất, tay cậu ấy đâm túi bụi vào đầu con chó dại.

Con Rott đó là thứ quái vật bẩm sinh, nó cào cấu, cắn xé cậu Thế Anh tới tấp.

Cô Hoàng Lan khóc lóc, la hét. Van xin bà Thùy Dung:

“Cô hãy nói nó dừng lại đi! Con van cô mà...van cô mà. Hu hu hu.”

Bà Thùy Dung thích thú cười nói:

“Để nó xé xác xong thằng đó, là đến phiên mày đấy!”

Nhưng bà ấy đã tính sót nước. Con Rott không phải là kẻ bất bại. Trước bản năng sinh tồn dẻo dai và lì lợm, của cậu Thế Anh - một con người bằng xương bằng thịt nặng không quá 60 cân, đã đánh cho con chó hung dữ - công cụ của bà Thùy Dung - bị mù một con mắt. Con Rott ăng ăng bỏ chạy lấy mạng.

Cậu Thế Anh khi đó đã bầm dập, nhưng vẫn gắng sức đứng thẳng dậy, chỉ tay vào mặt bà Thùy Dung cảnh cáo:

“Lần này là nó, lần sau sẽ là bà, nếu còn dám đụng đến một sợi tóc của Hoàng Lan.”

Con mụ điên sợ xanh máu mặt, từ đó không còn dám lên phen, hay có mưu đồ xấu xa gì với cô Hoàng Lan nữa.

- Phải vậy chứ!

Mình thốt lên. Rất nể phục lòng can đảm phi thường của Thế Anh. Và hả hê khi bà Thùy Dung bị một vết đau.

- Nhưng lần đó cậu Thế Anh cũng bị thương rất nặng. Phải nằm bệnh viện điều trị gần một tháng mới khỏi.

Bà Hiền nhớ lại chuyện cũ, lòng bà cũng se thắt lại vì thấy thương và tội cho Thế Anh. Lại càng căm phẫn trước tâm địa độc ác của bà Thùy Dung.

- Bà có biết lý do nào bà Thùy Dung lại ghét cô Hoàng Lan vậy không?

Khôi Nguyên tiếp tục lần tìm manh mối.

- Bà nghĩ là do cô Hoàng Lan đã dành hết tình thương của ông Trịnh Vỹ trước đây vốn là dành cho bà ta. Kể từ ngày ông Trịnh Vỹ lấy vợ, vợ mất sớm, thêm cảnh gà trống nuôi con, ông ấy rất thương cô Hoàng Lan. Bao nhiêu tình yêu thương dành cho vợ nay chuyển hết sang cô con gái xinh đẹp như hoa. Thực ra, không phải ông Trịnh Vỹ yêu con mà bỏ em. Tất cả đều là do đầu óc bệnh hoạn của bà Thùy Dung mà ra; bà ta ích kỷ một cách rất nhỏ nhen ti tiện, kết hợp với sự độc ác tàn nhẫn của một kẻ mắc bệnh tâm thần.

- Sau sự việc đó, chắc ông Trịnh Vỹ rất biết ơn cậu Thế Anh bà nhỉ!

Mình nói.

- Tất nhiên rồi. Ông ấy từ đầu đã rất yêu mến cậu ấy; nay lại thêm chuyện bảo vệ cô Hoàng Lan mà không ngại nguy hiểm đến tính mạng của mình, lại thấy rõ hơn được nhân phẩm cao quý của cậu Thế Anh.

Nhưng...

Cuộc đời thật quái quỷ, không phải lúc nào cũng xuôi theo chiều gió. Tâm tính của con người cũng chẳng khác gì “quê hương hai mùa mưa nắng”.

Đó là lần đầu tiên bà thực sự không hài lòng về cách ứng xử của ông Trịnh Vỹ.

Dù có quan tâm đến con gái mình nhiều lắm đi nữa, thì ông ấy cũng không nên làm vậy.

Bà Hiền lắc đầu, thở ra ngán ngẩm.

- Không lẽ ông Trịnh Vỹ lại mắng cậu Thế Anh vì dắt theo cô Hoàng Lan xuống nhà bà Thùy Dung ạ? - Mình tò mò.

- Không phải vậy đâu cô Ngọc Diệp. Đó là chuyện xảy ra sau hai tháng kể từ ngày cậu Thế Anh vật lộn với con Rott để bảo vệ che chở cho cô Hoàng Lan.

Sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra nếu như cô Hoàng Lan không vì hành động quả cảm đó của cậu Thế Anh mà đâm ra có “tình cảm sâu đậm” với cậu ấy.

Hai cô cậu ấy thời gian trước đã rất mến nhau rồi. Nay mối quan hệ tình cảm lại tiến thêm một bước lớn. Họ thường xuyên lên ông Trịnh Vỹ và bà Thủy Tiên để hẹn hò với nhau. Cô cậu ấy thường vào rừng hái nấm; rời khỏi nhà đem theo sách vở lên đồi thông reo học bài; đi câu cá; leo núi, lội suối, xem phim ở rạp, đi nghe nhạc... thôi thì đủ các kiểu hẹn hò lãng mạn.

Có lần, bà vô tình bắt gặp cô cậu ấy ở bên nhau; lần đó bà qua bên kia đồi trà tìm một ít cây cỏ mực về làm thuốc. Đôi trai gái ngồi sát bên nhau tâm sự đủ chuyện trên đời. Cô Hoàng Lan tựa đầu vào vai cậu Thế Anh, còn cậu Thế Anh trên tay cầm một cuộn chỉ; họ đang thả diều. Bà nhìn thấy một con diều bướm màu hồng, bay phấp phật giữa nền trời xanh thẳm.

Thế Anh là một người yêu lý tưởng. Cậu ấy rất tinh ý, nắm bắt và hiểu được tâm tư tình cảm của cô Hoàng Lan. Biết cô Hoàng Lan thiếu thốn tình cảm của một người mẹ, cậu ấy đã đóng tốt hai vai trò, vừa làm người yêu vừa làm người mẹ giàu đức hy sinh của cô Hoàng Lan. Tính cách của cậu ấy cũng na ná giống với bà Thanh Mai - người vợ quá cố của ông Trịnh Vỹ. - Có lẽ điều đó là nguyên nhân chính khiến cô Hoàng Lan xem cậu ấy là một nửa yêu thương của mình.

Có lần, cô Hoàng Lan nói với cậu Thế Anh:

“Em ước gì được lạc cõi thần tiên, có một dòng sông hiền hòa thơ mộng, trắng sáng lung linh, mặt nước sóng sánh, chúng ta cùng ngồi trên lưng một con thiên nga trắng muốt, xung quanh mình là những bông sen hồng đang tỏa ánh lung linh...”

Thế Anh ghi nhớ ngay điều ước đó của cô Hoàng Lan.

Sau một tháng làm thêm cật lực - cậu ấy đã đi khuôn vác hàng hóa ở chợ rau - kiếm được một số tiền khá.

Một hôm, cậu ấy đến hỏi bà:

“Cô có biết chỗ nào bán bánh nhựa với số lượng lớn không?”

“Cháu hỏi, mua bánh nhựa để làm gì vậy?”

Bà tò mò hỏi lại cậu ấy.

“Cháu có chút việc riêng thôi ạ.”

Thế Anh không cho bà biết lý do cậu ấy mua bánh nhựa.

“Cháu đừng có xài tiền hoang phí, hãy kiếm cho mình một bộ đồ thật đẹp, áo quần của cháu đã cũ lắm rồi đấy!”

Bà khuyên nhủ cậu ấy.

Đôi lúc nhìn cậu ấy bà rất thương cảm. Gia đình ly tán phải ăn nhờ ở đậu nhà người khác. Học rất giỏi và rất ham học, nhưng lại phải đắn đo giữa việc: nên nghỉ học để đi làm nuôi mẹ? hay tiếp tục học nhờ vào sự trợ giúp tài chính từ ông Trịnh Vỹ?

Khoác trên cái thân thể gầy guộc đó bao giờ cũng là một chiếc áo sơ mi trắng mỏng tanh, cái quần tây đã sẫm màu, với đôi dép xỏ ngón bị đứt phải khâu lại bằng một sợi kẽm. Con nhà nghèo đúng là đứa nào cũng như đứa nào, khổ rách áo ôm, bần cùng, mặt hạng.

Đúng vào tối sinh nhật của cô Hoàng Lan. Khi toàn thể gia đình đã ăn mừng xong, tiệc tùng ngã ngũ; hai cô cậu ấy lại hẹn riêng với nhau.

Thế Anh dẫn cô Hoàng Lan xuống dưới hồ nước lớn.

Cảnh hồ nên thơ tĩnh mặc như một bức tranh sơn thủy,

Bao bọc quanh hồ là những bụi trúc vàng kẻ sọc xanh lơ,

Gió thổi nhẹ vào những tán lá xanh xao, cảm giác mát rượi làn da mặt.

Mùi hương đêm thoang thoảng đắm say lòng người.

Đêm đó, trăng rất tròn và sáng, bóng trăng in dưới mặt hồ sóng sánh, khung cảnh huyền mơ.

Một tiên cảnh chỉ có trong giấc mộng hiện ra trước mắt cô Hoàng Lan.

Cậu Thế Anh đã dùng hết số tiền kiếm được từ việc khuôn vác ở chợ rau, thuê một con thuyền thiên nga có chân đạp, cậu ấy đã mua lông vịt khâu lại với nhau thành từng chuỗi để trang trí có con thuyền.

Những trái banh nhựa màu hồng được cậu ấy cắt làm đôi, sau đó cắt lại theo hình bông sen, ở giữa quả bóng có xóp và lò xo để gắn những ngọn nến - làm thành đèn hoa đăng, thả trôi bồng bênh giữa hồ.

Hai cô cậu ấy đã lên thuyền bơi ra giữa hồ. Thế Anh là một người đa tài, cậu ấy thổi sáo rất hay, đặc biệt là thổi bài Lòng Mẹ của Y Vân. Trong cái khung cảnh đẹp lãng mạn ấy vang lên tiếng sáo buồn man mác.

Ở nơi đây - trên đồi trà này - đã từng có hai người yêu nhau, một tình yêu trong sáng lãng mạn thuần khiết lắm cô Ngọc Diệp à!

Mắt bà Hiền rưng rưng, bà đã khóc khi nhớ lại chuyện xưa.

Mình ngồi nín lặng, cả Khôi Nguyên cũng vậy. Tội mình chờ đợi bà Hiền kể tiếp câu chuyện tình thật đẹp của đôi bạn trẻ ấy.

- Lần đó, ông Trịnh Vỹ phát hiện được. Mọi quan hệ tình cảm của hai người nhanh chóng bị phanh phui, một phần là bởi, thằng Hoài Phong đặt điều thêm mắm thêm muối. Ông Trịnh Vỹ đã rất tức giận cậu Thế Anh. Ông mắng, và cảnh cáo cậu ấy không được có những hành động tương tự như vậy xảy ra nữa.

“Cậu làm ơn để cho nó học hành.”

Ông Trịnh Vỹ hậm hằm. Ông ấy rất ít khi thiếu hiểu chuyện như vậy, thái độ của ông ấy lúc đó làm bà rất ngạc nhiên.

“Cháu xin lỗi bác!”

Cậu Thế Anh cúi đầu xấu hổ.

“Xin lỗi là xong hay sao? Lấy gì đảm bảo lần sau, cậu không có ý đồ với con gái tôi nữa hả?”

“Nhưng cháu yêu Hoàng Lan, đó là tình cảm chân thật, mong bác hiểu cho cháu.”

“Yêu cái gì mà yêu chứ hả? Tôi cấm tuyệt cậu từ nay không được gần gũi với nó, thậm chí nói chuyện cũng không được. Nếu không làm được thì tôi buộc phải để hai mẹ con cậu ra khỏi nhà này thôi.”

Ông Trịnh Vỹ nói, tay chân ông run lẩy bẩy, nét mặt của ông lúc đó trông rất đau khổ dần vật.

- Lại là chuyện ngăn cản của cha mẹ, người thân. Phải chăng đó đã là số phận của những cuộc tình đẹp. Sự việc đó cháu thấy có to tát gì đâu mà ông Trịnh Vỹ lại làm quá lên như vậy, còn nói nặng với Thế Anh nữa chứ. Chẳng phải ông ấy cũng rất yêu mến Thế Anh đó sao? Có một người như vậy yêu con gái mình ông phải mừng mới đúng chứ? Hay chẳng Hoài Phong đã nói gì đó với ông Trịnh Vỹ ă? - Mình hỏi lại bà Hiền.

- Không hoàn toàn là ông Trịnh Vỹ bị tác động từ thằng nhóc Hoài Phong đâu. Bà ở với ông ấy rất nhiều năm nên tính cách của ông ấy bà hiểu được ít nhiều. Rõ ràng là ông ấy không muốn chấp nhận một người như Thế Anh làm con rể tương lai của ông. Bà đã từng mạnh dạn, nói với ông ấy:

“Tại sao anh lại ngăn cản bọn trẻ?”

“Cô không thấy sao? Con bé đang trong thời gian ôn luyện để thi đại học. Cả thằng Thế Anh cũng vậy. Tội nó cứ như thế thì còn học với thi cái nổi gì nữa.”

“Nhưng cấm đoán chúng nó như vậy thì có kết quả gì tốt đẹp đâu? Bọn trẻ đâm ra tương tư sầu muộn thì học cũng chẳng vô nổi. Chẳng thà cứ để hai đứa qua lại với nhau rồi dùng những lời lẽ để động viên khích lệ chúng còn tốt hơn nhiều.”

“Cô Hiền à! Đừng có mắt bò mới lo làm chuông. Tôi còn chưa tính sổ với cô việc đã giấu tôi chuyện của chúng nó để ra cơ sự ngày hôm nay đây!”

Ông Trịnh Vỹ một mực cố chấp.

“Anh không thích cậu Thế Anh sao? Tôi thấy cậu ấy cũng đâu đến nỗi gì mà...”

“Thôi đủ rồi cô Hiền, nói tóm lại, nó không thể đến với con Hoàng Lan được. Tôi cấm tuyệt đối! Nếu cô có thấy tụi nó nói lén lút qua lại với nhau thì phải báo cho tôi biết ngay! Nếu còn tái phạm lần sau tôi sẽ không bỏ qua dễ dàng cho cô như lần này đâu.”

Ông Trịnh Vỹ đe dọa bà.

- Thật khổ sở cho đôi bạn trẻ đó, nhưng cháu nghĩ không gì có thể ngăn cản được họ khi họ đã trót uống phải thang thuốc tình yêu rồi.

- Cậu Khôi Nguyên nói rất chính xác. Dù ngăn cấm cách mấy họ cũng tìm gặp nhau để thỏa nỗi khát nhớ cồn cào.

Chính vì có rào cản mà tình yêu của họ ngày càng mãnh liệt, nó đã trở thành một siêu bão với sức mạnh ghê gớm.

Ông Trịnh Vỹ đã không còn tin tưởng bà nữa. Ông ấy giao lại việc giám sát theo dõi hai người kia cho thằng Hoài Phong.

Thằng Hoài Phong nhận được lệnh của ông Trịnh Vỹ thì hí hửng lắm! Nó bỏ cả việc học và ngay cả căn bệnh nghiện game để rình mò, bám đuôi cô Hoàng Lan và cậu Thế Anh.

Thằng đó làm gián điệp rất tốt.

Một hôm, nó dẫn theo ông Trịnh Vỹ đến bắt quả tang hai cô cậu ấy đang hôn nhau trên con dốc đá - đoạn đường đi từ ngã năm tình yêu rẽ sang đường hoa violet.

Sau khi, cô cậu ấy và cả ông Trịnh Vỹ đã về nhà.

Ông Trịnh Vỹ giận sôi máu. Ông đã tát tai cậu Thế Anh, và quát cho cô Hoàng Lan một trận đòn roi khủng khiếp. Đó cũng là lần đầu tiên bà thấy ông Trịnh Vỹ đánh con gái cưng của mình.

Cậu Thế Anh lặn xả vào ôm lấy cô Hoàng Lan để đỡ đòn roi cho cô ấy. Cánh dẫu liên tục quát vào lưng cậu ấy chang chất, những vết roi bầm da thối thịt ai thấy cũng phát sởn gai ốc, cả thằng Hoài Phong cũng vậy, mặt nó xám ngoét đi khi thấy cảnh tượng đó.

Thế Anh nghiêng rặng chịu đựng không rên rỉ, van xin một câu dù cậu ấy rất đau đớn.

Phần cô Hoàng Lan thì liên tục van xin ông Trịnh Vỹ hãy thôi đánh.

“Ba ơi, ba đừng đánh anh ấy nữa mà...con van ba, con lạy ba đó, con chừa rồi, từ này về sau con không bao giờ dám qua lại với anh ấy nữa đâu... hu hu hu...”

Van xin ba của mình xong, cô Hoàng Lan hét lên:

“Cút đi, anh hãy cút đi, từ rày về sau đừng đến làm phiền em nữa, làm ơn buông em ra... buông em ra đi!”

Cô ấy vùng vằng muốn thoát ra khỏi sự che chở của cậu Thế Anh vì thương xót cho cậu ấy bị đánh đòn đau.

Mẹ của cậu Thế Anh khi đó cũng có mặt, bà ấy chỉ khóc nhìn con mình bị đánh chứ không biết làm gì hơn.

Một hồi sau, bà Thủy Tiên không thể cứ đứng và nhìn như vậy được. Bà ấy lao vào giữ lấy tay ông Trịnh Vỹ không cho ông tiếp tục đánh con mình. Đứa con tội nghiệp bé bỏng của bà đã hứng chịu quá nhiều đòn roi từ người chồng vũ phu kia rồi. Nay, bà không muốn nó phải chịu đựng thêm sự bạo hành nữa.

Ông Trịnh Vỹ như đã nhận ra sự tàn bạo của mình. Ông ấy ngã bệt xuống, tay liên tục đập vào tường, máu chảy ròng ròng, nhỏ giọt xuống nền gạch men. Nội tâm ông ấy rất đau khổ.

“Em hãy đem nó đi đi! Hãy để nó rời xa khỏi chỗ này, mau lên!”

Ông Trịnh Vỹ quay sang nói như ra lệnh cho bà Thủy Tiên.

Bà Thủy Tiên lấy tay lau nước mắt, sau đó vào phòng thu dọn hành lý.

Ít phút sau ông Trịnh Vỹ cũng vào theo.

Không Biết ông ấy đã nói gì với bà Thủy Tiên trong căn phòng đó, nhưng có một điều bà chắc chắn là ông Trịnh Vỹ, đã đưa cho bà Thủy Tiên một số tiền để trả chi phí sinh hoạt cho thời gian sắp tới. Ông còn tìm cho hai mẹ con bà một nơi ở khác ở ngoại thành.

Tụi mình tiếp tục ngồi nghe bà Hiền kể chuyện. Đến đầu giờ chiều thì bà Hiền phải về nhà trông cháu. Khôi Nguyên đã nói với bà Hiền:

- Lần sau, khi cần hỏi chuyện gì cháu sẽ đến nhà gặp bà, hoặc gọi điện thoại để hỏi. Bà có bệnh đau nhức, không nên nhọc sức quá!

- Được rồi, cậu Khôi Nguyên có thắc mắc thì cứ gọi điện hỏi bà. Biết gì bà sẽ trả lời đó. - Bà Hiền cười vui vẻ.

Khôi Nguyên và mình đưa bà Hiền xuống dưới đồi trà, gọi taxi chở bà về tận nhà.

Bà Hiền về rồi, tụi mình mới ngồi lại nói chuyện với nhau. Mình mở lời trước:

- Tôi bắt đầu thấy sự việc rối rắm như canh hẹ rồi.

Khôi Nguyên ngồi bắt chéo chân trên ghế sofa, biểu hiện quen thuộc của anh là ngồi khoanh tay bấm chóp mũi, chứng tỏ anh đang rất tập trung. Mình cứ tưởng anh không nghe lời mình nói nhưng không, anh nghe rất rõ và còn đáp lại mình:

- Trái lại, tôi đã thấy được thắp thoáng bức tranh. Vụ này, như tôi đã nói là không hề đơn giản. Mặc dù không đến nỗi khó khăn nhất mà từ trước đến nay tôi gặp phải nhưng rất có bản sắc. Những thông tin mà Cô Thúy - mẹ của Kiều Oanh - cung cấp cho chúng ta một giả thiết rất đáng tin cậy, đó là, động cơ đưa đến việc tự tử của cô Kiều Oanh.

- Theo anh động cơ đó là gì?

- Vì tình, cô ấy tự tử do thất tình.

- Sao anh có thể dám chắc như vậy được? Theo tôi: nguyên nhân dẫn đến cái chết của cô ấy là do bị ma ám, anh không nghe thấy cô Thúy đã nói gì sao? Cô ấy đã gặp những cơn...

Nói đến đó thì Ngọc Diệp rung mình, lo sợ khi nghĩ đến cảnh ngộ hiện tại của mình.

- Ma ám? Theo tôi lại khác, ma thì cũng có ma tốt ma xấu. Và trực giác mách bảo cho tôi, cô Hoàng Lan sẽ không đến mức dọa chết người ta đâu. Xét về tính cách, công việc và những mối quan hệ xã hội của Kiều Oanh, những biểu hiện xảy ra trước khi cô ấy mất vài tháng, có thể nói: nguyên nhân tự tử của cô ấy nhiều khả năng là vì tình. Chúng ta cần tìm ra người đàn ông đó để xác nhận chuyện này. Tại sao đám tang của Kiều Oanh người đàn ông đó đã không xuất hiện? Anh ta ở đâu? Và đã có quan hệ với Kiều Oanh ở mức độ nào?

- Anh nói cũng có lý. Nhưng không thể loại trừ khả năng cô ấy bị giết hại, rồi làm hiện trường giả.

- Cô đọc truyện trinh thám nhiều quá rồi Ngọc Diệp à! Tôi phát hiện ra cô vừa mới mua về cả một mớ truyện cũ, thám tử lừng danh Conan. Tôi không phản đối cô đọc truyện trinh thám, nhưng truyện và đời khác nhau nhiều lắm! Đừng có vì nó mà ảnh hưởng đến suy luận thực tế của chúng ta.

- Giả thiết của tôi cũng có lý vậy, không hề ảo tưởng chút nào.

Mình tranh luận với Khôi Nguyên.

- Ờ thì cứ cho là cô có đầu óc thực tế.

Khôi Nguyên tuy nói vậy nhưng mình hiểu hơn ai hết, anh ấy chẳng coi phán đoán của mình ra gì hết.

- Nếu lỡ như điều đó là sự thật thì sao? - Mình nóng mặt.

- Thì giả thiết Kiều Oanh tự tử vì tình bị sụp đổ, chúng ta sẽ chuyển hướng điều tra sang giả thiết mà cô vừa mới nói: đó là cô ấy bị người khác giết hại. Thế nên tôi mới nói: trực giác mách bảo và cho chúng ta một hướng đi tốt nhất. Cô đã đọc rất nhiều truyện của Conan Doyle rồi, cô cũng biết đó: nhân vật Sherlock

Holmes là một tay vĩ cầm; nếu Holmes không có cái trực giác của một nghệ sĩ thì ông ấy đã chẳng thể thành công như vậy trong việc điều tra phá án. Sự nhạy cảm luôn là món quà vô giá mà thượng đế ban tặng cho chúng ta để chúng ta tỏa sáng trong bất cứ ngành nghề nào. - Khôi Nguyên giải thích.

- A, thì ra anh cũng đọc truyện trinh thám, vậy mà dám chê tôi. - Minh bĩu môi.

- Còn một điều kỳ lạ nữa...

- Anh muốn nói đến con người có tên Hoài Phong đó?

- Ừm. Tôi lơ mơ cảm nhận có một điều gì đó rất khủng khiếp đằng sau những chuyện này, một nút thắt nằm ở con người đó.

- Tôi lại thấy đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Minh đưa ra nhận định.

- Sự ngẫu nhiên không phải tự nhiên mà có. Những điều khác thường luôn chứa đựng một bản chất không tầm thường. Những vụ mất tích, bóng ma trên đồi trà, bệnh điên của bà Thùy Dung, Hoài Phong, mẹ con Thế Anh, bí ẩn của căn nhà này, đó là những dấu hỏi mà chúng ta cần phải làm rõ.

- Hay, đầu óc tôi lại nghĩ về người đó.

Minh thở dài, tâm trạng buồn rười.

- Cô lãng mạn quá rồi đấy Ngọc Diệp.

Khôi Nguyên có ý chê bai mình.

- Không phải sao? Anh cũng vậy mà nói tôi.

Minh tức quá, vắn lại ảnh.

- Tôi chỉ tập trung vào những thông tin cần thiết cho việc điều tra thôi.

Khôi Nguyên tự biện hộ cho ảnh.

- Thôi đi, đừng có ở đó mà ngụy trang cho bộ mặt đa tình của anh nữa.

- Tôi mà đa tình nổi gì, vớ vẩn!

- Không nói với anh nữa, tôi vào bếp đây! Tối nay cho anh nhịn luôn.

Minh hằm hằm.

- Không sao, tối nay tôi sẽ ra ngoài ăn, chúc cô ở lại một mình trong căn nhà “ma quái” này ăn uống ngon miệng.

Khôi Nguyên còn cố tình nhấn mạnh hai từ “ma quái” để hù dọa mình.

- Anh... thật quá đáng mà!

Minh tức ghen hòng.

Khôi Nguyên trông thấy bộ dạng đó của mình, ảnh có vẻ thích thú lắm, tuy không cười nhưng ánh mắt đó đã lộ rõ sự đắc ý.

Buổi tối đến, mình và anh ấy ở chung phòng. Không còn cách nào khác, tụi mình phải tiếp tục cuộc điều tra.

Chừng nào mà Khôi Nguyên chưa tìm ra được những gì anh ấy muốn trong căn nhà này, chừng đó anh ấy còn chưa chịu rời đi.

Mình rất sợ những cơn ác mộng, và linh tính đã mách bảo cho Ngọc Diệp, tuyệt đối không được ở một mình trong căn phòng ấy. Sự cố bị bóng đè tối hôm đó, làm mình ý thức được rõ ràng hơn, mức độ nghiêm trọng sự việc.

Đêm hôm qua, mình đã tưởng là cầm chắc cái chết trong tay. Mình đã nghe nói rất nhiều về những cơn đột quỵ, những cái chết bất đắc kỳ tử... và mình thật sự lo lắng.

- Cô yên tâm đi, tôi sẽ không rời khỏi cô nửa bước, nên đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó nữa!

Khôi Nguyên nói để mình an tâm, khi anh ấy quan sát thấy những biểu hiện trên khuôn mặt lo âu của Ngọc Diệp.

- Tôi rất sợ đêm nay lại gặp ác mộng nữa. Anh không biết tôi đã bàng hoàng như thế nào đâu, từ bé đến giờ tôi chưa gặp phải sự cố nào khủng khiếp như vậy.

- Ngọc Diệp, cô quên lời tôi nói rồi sao? Đứng trước bất kỳ biến cố nào cô cũng tuyệt đối không được run sợ. Vì khi run sợ cô sẽ bị đánh ngã, cô sẽ làm buổi điểm tâm cho tinh thần suy nhược trước những thực tế không đến mức nghiêm trọng như cô nghĩ. Khối óc và tư duy của cô sẽ quyết định phần lớn cuộc đời hay số phận của cô, vậy nên hãy can đảm lên.

Khôi Nguyên ra sức động viên, khuyên nhủ mình.

- Anh nói giống như anh hai của tôi vậy đó.

Mình mỉm cười. Ngọc Diệp đã rất vui khi anh ấy biết quan tâm đến mình, những lúc mình cần nhất. Khôi Nguyên thật là thú vị, tuyệt vời!

- Ngoài anh hai của cô ra, cô không còn người thân nào nữa sao?

- Tôi còn có một người dì nữa, nhưng anh em tôi đã không có cơ hội để gặp dì Lan. Mẹ tôi kể, dì Lan bị ông bà ngoại từ bỏ. Dì ấy bỏ nhà ra đi và không bao giờ quay trở lại. Tôi và anh hai đã thử tìm kiếm nhưng vô ích.

- Ngọc Diệp, cô hãy nói thật cảm nhận của mình cho tôi biết nhé! Cô thấy tình yêu giữa cô Hoàng Lan và Thế Anh có điều gì đó khác lạ không?

Khôi Nguyên bỗng nhiên hỏi mình chuyện tình yêu giữa hai người ấy.

- Có. Tôi không thể lý giải được vì sao, nhưng rõ là tôi có cảm nhận như vậy.

- Về phần cô Hoàng Lan, cô có còn sợ cô ấy như trước kia nữa không?

- Không, trái lại lúc này tôi rất thương cô ấy. Và đặc biệt tôi rất sợ bà Thùy Dung. Nhưng tại sao anh lại hỏi tôi những điều đó?

Mình tò mò hỏi Khôi Nguyên.

- À, tôi chỉ muốn biết về cảm nhận của cô thôi. Dù sao cô cũng là phụ nữ, cô sẽ có những cái nhìn khác với một người đàn ông như tôi. Mặc dù cô rất là ngốc, nhưng không phải lúc nào cũng vậy...

Ảnh dùng chất giọng trầm ấm rót vào đôi tai nhạy cảm của mình.

- O, tôi ngốc hời nào? Chẳng phải anh thường nói tôi thông minh còn gì!

- Tôi nói nhầm...nói nhầm, cô hơi bị đần trí mới đúng chứ nhỉ!

Khôi Nguyên còn cố tình trêu chọc mình.

- Đánh chết anh bây giờ, tôi còn chưa xử “cái tội của anh” đâu đấy nhé! - Mình nhìn xoáy vào mắt Khôi Nguyên.

Khoảnh khắc đó tụi mình lặng nhìn nhau, bỗng có một âm thanh ghê rợn vang lên cắt ngang giây phút đẹp lạ lùng ấy.

Mình níu lấy cánh tay Khôi Nguyên, nói run run:

- Anh... anh có... có nghe thấy tiếng gì không?

Khôi Nguyên lắng tai nghe lại từng chuỗi âm thanh kinh dị.

- Có, tôi có nghe Ngọc Diệp à! Nghe rất rõ.

- Trời ơi, bây giờ chúng ta phải làm sao đây? Không thể ở lại đây được nữa. - Mình hốt hoảng.

- Ngọc Diệp cô ở lại, để tôi đi xem chuyện gì đang xảy ra ngoài kia?

Khôi Nguyên đứng lên định rời đi.

Mình nắm nú tay anh ấy.

- Khôi Nguyên, đừng bỏ tôi ở lại đây, hãy cho tôi theo anh.

Ánh mắt của mình nhìn như van xin.

- Được rồi, hãy theo tôi!

Tụi mình cầm theo một cái đèn pin, khấn xuống tầng trệt,

Để xem điều gì đang diễn ra ngoài màn đêm tĩnh mịch?

Lúc đó là 11h 35 phút. Nguồn: (Facebook: [s://.facebook.com/nhim.kute.50](https://www.facebook.com/nhim.kute.50)

Mail: lekimquoc7@gmail.com)

13. Chương 13

Chương 13

Âm thanh mà tụi mình nghe được là tiếng khóc của đứa trẻ sơ sinh.

Nhưng khi tụi mình đặt chân xuống dưới tầng trệt thì không nghe thấy nữa.

Khôi Nguyên rất gan lì cóc tía, ảnh đòi phải ra bên ngoài cho để kiểm tra lại âm thanh rùng rợn đó. Mình cố gắng khuyên anh ấy không nên mạo hiểm, nhưng ảnh coi lời mình như gió thoảng mây bay, như nước đổ đầu vịt, vào tai này lại lọt ra tai kia.

- Không được đâu anh Nguyên à! Tránh voi chẳng xấu mặt nào đâu, anh đừng bất chấp nguy hiểm như vậy chứ!

Mình nú chặt lấy cánh tay Khôi Nguyên.

- Sự việc không đến mức nghiêm trọng như vậy đâu, Ngọc Diệp.

Anh ấy nói vậy để trấn an mình.

- Ai mà biết được, rõ ràng là tiếng của đứa trẻ sơ sinh, anh cũng nghe thấy mà. Anh xem này, - mình xắn tay áo lên cho ảnh coi, - tôi nổi hết da gà rồi đây.

- Không vào hang cọp sao bắt được cọp, cô phải tin tưởng tôi chứ Ngọc Diệp.

Khôi Nguyên đặt lòng bàn tay của anh ấy lên tay mình, ảnh đang truyền cho mình một sức mạnh; đó là sức mạnh của lòng can đảm, của niềm tin.

Mình không đáp lời Khôi Nguyên, nhưng, cử chỉ và ánh mắt của mình đã nói lên tất cả. Mình đồng ý đi theo anh ấy, dù có lên núi đao xuống biển lửa mình cũng sẵn sàng chấp nhận.

Trong bóng tối quá dày, tụi mình chỉ có một cây đèn pin với ánh sáng nhấp nhোạng yếu ớt.

Gió lùa qua khe núi tạo nên thứ âm thanh ớn lạnh thấu xương.

Không có mùi dạ lý sực nức; mà thay vào đó là mùi hắc ám nồng nặc của loài hoa chuông, gây tê liệt não bộ.

Những nẻo đường sâu hun hút chìm trong màn đêm đặc quánh tái hiện thêm một lần nữa, nhưng không phải trong giấc mơ, mà đang cư ngụ ở thực tại.

Tụi mình chẳng tìm thấy được điều gì, tiếng khóc kia đã nín bật.

Khôi Nguyên liên tục rọi đèn khắp mọi góc ngách, mình không hiểu nổi trong đầu anh ấy đang nghĩ gì nữa. Hành động của anh ấy rất kì lạ, anh ấy đang tìm thứ gì đó.

- Anh đang tìm cái gì vậy?
- Tôi không thấy thứ cần tìm.
- Nhưng rốt cuộc là anh đang muốn tìm thứ gì? - Mình sốt ruột.
- Chúng ta về lại nhà thôi, Ngọc Diệp.

Khôi Nguyên không trả lời mình, mình biết tính cách của anh ấy; khi Khôi Nguyên đã không muốn đáp điều gì thì có cố gắng hỏi, cũng bằng thừa, chỉ càng làm anh ấy bức mình hơn thôi. Vì vậy, mà mình cũng chẳng gượng hỏi nữa, mà theo anh luôn.

Về đến nhà, Khôi Nguyên nhẹ nhàng ngồi xuống ghế sofa, trước tiên anh ấy rút từ trong túi ra điếu xì gà, bật quẹt zippo mời thuốc hút.

Rút được một vài hơi, Khôi Nguyên quay sang mình nói:

- Ngọc Diệp, cô hãy lên phòng nằm trước đi! Tôi cần tập trung suy nghĩ, tôi sẽ lên sau cô yên tâm.
- Tôi... tôi... - Mình ấp úng.
- Cô sợ những cơn ác mộng phải không?
- Ừm, tôi không dám ở một mình đâu.
- Thôi được rồi, cô có thể ngồi với tôi dưới này, đêm nay nếu có thức khuya quá, ngày mai sẽ ngủ bù; cô chịu được chứ?
- Vậy tôi sẽ lấy truyện trinh thám xuống ngồi đọc, còn anh cứ việc suy nghĩ, ok?
- Ok!

Mình lấy mấy quyển truyện Conan xuống ngồi bên cạnh Khôi Nguyên.

Khôi Nguyên sau khi hút xong điếu thuốc thì vào phòng lấy ra một chai rượu whisky cực mạnh. Anh ấy mở nắp, rót rượu vào cốc thủy tinh lớn, ngồi nhâm nhi thưởng thức:

Mình tròn xoe mắt nhìn anh, thấy anh uống có vẻ ngon lành bèn hỏi:

- Rượu có gì ngon mà đàn ông các anh lại thèm như vậy nhỉ?

Khôi Nguyên nhấp xong ngụm rượu, khà một tiếng cay nồng; sau đó quay sang liếc nhìn mình.

Ánh nhìn của Khôi Nguyên làm mình ngượng, mặt nóng bừng lên, mình nói để lấp liếm đi cảm giác e thẹn:

- Anh chưa trả lời tôi?
- Tôi trả lời rồi đó.
- Hồi nào?
- Mới nãy.
- Anh...
- Hai từ mỹ tửu đã gói gọn ý nghĩa rồi. Uống rượu để nhìn đời, nhìn người bằng một con mắt khác. Lúc này tôi nhìn thấy cô Ngọc Diệp có nét gì đó khác cô thường ngày. - Khôi Nguyên nói hơi lợm giọng.
- Khác ở chỗ nào? - Mặt mình đỏ ửng, tay liên tục lật những trang truyện.
- Nhờ có men say mà tôi thấy gương mặt của cô... trước đây nó đã rất... ôi, biết nói sao nhỉ! một dung nhan... à!... hơi khó nói... nhưng...

Lòng mình xốn xang, mình đang chờ đợi câu nói đó.

Chờ đợi hồi hộp...

- Nhưng... một dung nhan vốn dĩ đã...

Tiếp tục chờ đợi...

- Dung nhan vốn dĩ đã rất...

- Rất gì cơ? - Mình nóng nóng.

- Rất méo mó, nay lại còn méo mó hơn. Bây giờ tôi mới phát hiện ra cô xấu xí như vậy đó Ngọc Diệp à!

Vừa nghe xong câu nói, mình gào lên:

- Đồ quỷ quỷ, con người của anh thật là... anh dám, dám...

Mình tức đến nghẹt thở.

- Coi bộ mặt của cô kia, mau giận thế sao? Tôi đùa đấy!

- Xin... còn không xin lỗi tôi?

- Tại sao tôi phải xin lỗi?

- Nói con gái như vậy là không được đâu, như vậy sẽ làm người ta buồn. Anh may mắn hơn người khác, anh sinh ra đã đẹp trai rồi. Còn người ta sinh ra không được như vậy, thì anh có quyền chê bai hay sao hả? - Mình bậm môi, trợn mắt đe nẹt anh.

- Tôi đã nói là mình đùa rồi mà. Thực ra cô cũng có đến nỗi nào đâu.

Giọng điệu của anh ấy cứ bằng bằng, trơ trơ, còn thái độ thì điềm nhiên phát ghét.

- Anh còn nói vậy? Có đùa cũng không được đùa kiểu đó. Lần sau mà còn tái phạm, tôi sẽ giận anh luôn đấy. - Mình đóng mặt giận.

- Được rồi, tôi thề, tôi hứa, tôi đảm bảo; lần sau sẽ không tái phạm, cô vừa lòng chưa?

Mình im lặng không nói gì, nhưng thực ra trong lòng mình đang rất sung sướng; một cảm giác lần lần khó tả.

- Thôi, anh làm việc của mình đi. Tôi đọc truyện đây!

Mình cầm quyển truyện ngồi đọc, còn Khôi Nguyên thì vừa ngồi uống rượu vừa suy ngẫm. Mình liếc qua thấy Khôi Nguyên đang trong tư thế: bắt chéo chân, tay bấm chóp mũi, - một đặc điểm đã trở thành thương hiệu của Khôi Nguyên; mình thường hay chọc anh ấy: “Anh bấm chóp mũi nhiều vậy không sợ mũi cà chua hay sao?” Anh đáp: “Nếu mũi cà chua thì tôi sẽ đổi nghề, thay vì làm thám tử tôi sẽ đi làm xiếc.”

Mình nói là đọc truyện nhưng chẳng tập trung được tẹo nào. Hết liếc nhìn Khôi Nguyên, lại nghĩ đến những tình tiết của vụ việc đang điều tra. Mình không dám viết thư cho ai, vì sợ anh ấy phát hiện; những bức thư này mình viết khi không có anh. Mình đã lỡ hứa với Khôi Nguyên: “Tạm thời không tiết lộ chuyện điều tra cho ai biết.” Nhưng mình nghĩ không nhất thiết với ai mình cũng sẽ giữ kín, đặc biệt là với anh hai mình, với cô bồ của mình, với sơ Bình; những người rất gần gũi thân thiết đối với Ngọc Diệp.

Khôi Nguyên vẫn tiếp tục động não, anh ấy ngồi bất động như tượng đá; mình nhìn xéo qua khuôn mặt sắc sảo của anh ấy, từng đường nét đẹp như Phan An, Tống Ngọc. Đôi lúc mình có những suy nghĩ rất kỳ quặc về anh ấy, mình nghĩ anh ấy đến từ một thế giới khác, anh ấy là nhân vật chỉ có trong tiểu thuyết thôi. Mà những nhân vật trong tiểu thuyết cũng chưa chắc hấp dẫn bằng anh ấy. Vì tiểu thuyết là nhân vật hư cấu, còn anh là người thật việc thật.

Mình thức dậy nhìn đồng hồ, thấy đã gần 10 h sáng.

Trên người mình đắp một tấm chăn dày, mình chẳng thể nhớ nổi đã ngủ từ lúc nào trên ghế sofa. Chỉ biết chắc một điều: Khôi Nguyên đã đi lấy chăn đắp cho mình.

Người mình uể oải ghê lắm! Chỉ muốn vùi vào chăn ngủ thêm một giấc nữa; hai mắt cay xè, cổ họng đắng nghét; những dấu hiệu của sự mệt mỏi do phải lao tâm lao lực quá sức. Nếu có trách thì nên trách mình sinh ra vốn đã có thể trạng yếu đuối; không được như những người bình thường.

- Anh Nguyên ơi!

Mình gọi lớn.

- Cô đã dậy rồi sao?

Khôi Nguyên nói vọng từ dưới nhà bếp lên.

- Đã dậy rồi, nhưng muốn ngủ lại quá!

Mình rúc đầu vào gối, chỉ muốn nướng thêm một giấc nữa.

Khôi Nguyên từ dưới nhà bếp đi lên, trên tay anh ấy đang bưng một ly sữa cao nóng.

Ảnh lại ngồi phía dưới chân mình, đặt ly sữa xuống bàn, sau đó lấy từ trong túi ra quyển sổ tay, chăm chú nghiên cứu, ghi chép.

- Xít chân vào một chút xem nào!

Ảnh đánh nhẹ lên chân mình.

Mình rụt chân lại để một khoảng cho ảnh ngồi được thoải mái hơn.

- Anh dậy từ lúc nào vậy? Con người của anh không biết mệt hay sao hả trời?

Mình nói chuyện với anh ấy trong lúc đầu tóc của mình rối như tổ quạ.

- Nếu tôi mà cũng giống như cô thế giới này có mà loạn mất. Tôi chưa từng thấy ai trên đời này tham ăn và lười biếng giống như cô vậy.

Mình tung chăn bật dậy, phóng tia mắt lườm Khôi Nguyên.

- Đâu có cần thiết phải, bậm môi như vậy chứ.

- Anh nha, mới sáng đừng có chọc tôi.

- Người như cô mà không dùng biện pháp mạnh thì liệu cô có chịu bò dậy hay không hả? Cô đúng là một con sâu ngủ thứ thiệt, làm tôi cả một đêm vật vã với của nợ cô đấy!

- Sao anh không thức tôi dậy?

- Nếu thức được cô dậy thì có còn gọi là cô nữa không? Thiếu điều tôi muốn bế cô lên gác, ném cô xuống giường cái rầm cho đã tay mới hả dạ. Đáng tiếc là trọng lượng của cô quá khủng khiếp nên tôi đành bó tay đó thôi.

- Vậy tối qua anh đã ngủ ở đâu?

- Còn ở đâu nữa. Tôi phải nằm la liệt dưới nền nhà để chăm cho cô đấy!

- Đáng đời anh lắm! Ai biểu hay trêu chọc tôi.

Mình cười rất đắc ý. Cũng không hiểu từ bao giờ mình có những cử chỉ giống hệt Khôi Nguyên.

- Cũng không thể cho là tôi phí sức được. Vì tôi biết cách ăn ở nên được trời giúp. Đêm qua, tôi đã phát hiện được một chuyện hết sức trọng đại. Có thể nói đó là một chuyện hết sức bí mật.

Khôi Nguyên làm ánh mắt tình quái.

- Chuyện bí mật? Của ai?

- Còn của ai vào đây nữa. Trong nhà này chỉ có tôi và cô, tôi thì không có bí mật gì rồi. Nhưng mà ai kia thì...ồ, thật là thú vị.

- Anh nói mau đi! Đêm qua anh đã làm gì tôi hả? Lần trước chẳng phải tôi đã cảnh báo anh rồi sao? Tôi là hàng cấm! Anh lại dở trò sao?

Mình hốt hoảng lấy chăn trùm kín người, nói năng như con điên.

- Cô bị làm sao vậy? Cô nghĩ tôi là ai mà dở ba cái trò đó.

- Trong khi ngủ, tôi đã nói mơ gì sao?

Mình tỏ ra sốt ruột.

- Cô lại thế rồi, uống sữa đi rồi tôi kể cho nghe.

- Không uống.

Mình dứt khoát.

- Sao thế? Sợ tôi bỏ thuốc mê à?

- Ai mà biết được. Từ nay, tôi liệt anh vào danh sách những đối tượng cần đề phòng.

- Thôi, bớt nhảm đi Ngọc Diệp! Nghe này.

Khôi Nguyên lắng giọng, nói nghiêm chỉnh.

- Chuyện gì?

- Đêm qua, khi cô đã ngủ say, tôi lại nghe thấy tiếng trẻ sơ sinh khóc đấy!

- Anh không đùa đấy chứ? - Mình tròn xoe mắt.

- Trông tôi như đang đùa lắm sao?

- Ôi, ghê quá!

Mình nhớ lại đêm hôm qua, người bỗng dưng ớn lạnh.

- Điều kỳ lạ ở chỗ, khi tôi nhổm người dậy thì tiếng khóc im bật. Đến khi tôi nằm lại yên lặng khoảng 5, 10 phút thì lại nghe tiếng khóc, tôi đã cố tập trung lắng nghe xem tiếng khóc bắt nguồn từ đâu? Bởi nghe qua thì rất gần, nhưng nghe lại thì rất xa. Tôi đứng dậy ra bên ngoài kiểm tra thì chẳng thấy một dấu hiệu nào bất thường. Thật quái lạ!

- Vậy, đêm qua anh đã thức trắng để tìm hiểu âm thanh đó hả?

- Ừm.

- Anh đã có một kết luận nào chưa?

- Chưa.

- Theo tôi căn nhà, đời trà này không chỉ có một hồn ma thôi đâu. Mỗi lần về đêm, khi bóng tối bao trùm, là lúc toàn thân tôi lạnh toát. Tôi cảm nhận như có một luồng khí hắc ám bao phủ xung quanh chúng ta.

- Tôi cũng là người tin vào thế giới tâm linh, nhưng không đến mức nhạy cảm như cô.

- Những chuyện đã xảy ra chẳng phải đã chứng minh quá rõ rồi đó sao. Chuyện ma quỷ không còn là ảo giác nữa đâu. Chúng ta đang đứng rất gần cánh cửa mở ra hai thế giới khác nhau; hay nói cách khác chúng ta đang cư ngụ trong vùng sáng tối. Anh nói thử xem, làm sao để có thể chấm dứt tất cả những chuyện này?

- Để mở được sợi dây chúng ta phải biết được đầu nút thắt. Khởi nguồn tất cả mọi chuyện này là từ giấc mơ kỳ lạ của cô và Kiều Oanh; để chấm dứt nó, cần phải làm sáng tỏ mọi bí ẩn từ giấc mơ đó. Cô hiểu ý tôi chứ!

- Tôi hiểu, và tôi tin mọi thứ sẽ tốt đẹp. Tôi thật là may mắn, cảm ơn anh Khôi Nguyên.

Ánh mắt mình nhìn Khôi Nguyên với tất cả lòng biết ơn.

- Bây giờ thì uống sữa được chưa? Tôi pha cho cô đấy!

Khôi Nguyên bưng ly sữa ca cao lên khuấy đều rồi đưa cho mình.

Mình nhận lấy ly sữa nóng từ tay anh ấy, vội nhấp vào một ngụm.

- A! - mình rít lên, tay quạt miệng, - trời ơi, nóng quá đi!

- Đó, tôi nói có sai đâu, cô đúng là đồ tham ăn. Từ từ thôi chứ! Nào, đưa đây cho tôi.

Khôi Nguyên cầm lấy ly sữa trên tay mình, rồi vừa thổi vừa nếm thử.

- Ngon tuyệt cú mèo!

Nhìn bộ dạng ngây thơ, trẻ con của Khôi Nguyên lúc ấy, lòng mình dâng lên cảm xúc lạ lẫm! Mình bỗng nhận ra, mình đã thương, đã yêu mến Khôi Nguyên... không thể diễn tả được Tâm Đan à! Không ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Tụi mình cùng uống chung ly sữa nóng ngọt lịm đường. Hương vị ca cao đậm đà thơm phức quyện vào lưỡi.

Lúc đó, mình thêm! Thêm lắm một nụ hôn vội vàng.

- Anh Nguyên!

- Tôi đang nghe nè.

- Có điều này, anh có thể trả lời tôi được không?

- Cô phải nói ra đã chứ!

- Rất khó nói.

- Vậy thì đợi khi nào cô đã sẵn sàng rồi hãy nói.

- Chắc phải vậy thôi. - Mình thần thờ.

- Bây giờ nhiệm vụ của chúng ta là tập trung vào việc điều tra, đừng để bị xao nhãng.

- Phải rồi, chúng t...

“Cạch” - Tiếng mở cửa.

- “Dơ tay lên!” - Một giọng nói trầm nặng, bất ngờ xé tan không gian yên tĩnh.

Mình giật hoảng, quay ngoắc lại chỗ cánh cửa ra vào. Nguồn: (Facebook: s:// .facebook.com/nhim.kute.50

Mail: lekimquoc7@gmail.com)

14. Chương 14

Chương 14

Một người đàn ông cao lớn, nước da ngăm đang chĩa súng về phía tụi mình.

Ánh mắt của người đó rất đáng sợ.

Hắn mặc trên người bộ đồ da đen bóng, đi giày cao cổ và đội chiếc mũ lưỡi trai cũng bằng da cùng màu.

Khôi Nguyên làm theo ý hắn, ảnh dơ hai tay lên trời; mình cũng làm theo như vậy.

- Đứng lên, sau đó xoay lưng lại!

Khôi Nguyên bình tĩnh làm như hắn nói.

Người đàn ông đó tiến tới, dí súng vào đầu Khôi Nguyên, định bóp cò.

- Đừng!

Mình gào lên.

Hắn quay lại nhìn mình từ đầu xuống chân, nở một nụ cười ám muội. Hắn cất tiếng, nói lạnh lùng:

- Cô sợ tôi sẽ bắn chết gã?

- Anh là ai? Anh muốn gì? Nếu muốn tiền tôi sẽ đưa hết cho anh, chỉ xin anh đừng làm tổn thương anh ấy.

Mình nói như muốn khóc.

- Chà chà, có vẻ thú vị đây? Nhưng rất tiếc tôi không cần tiền. Nếu cô đồng ý đi theo tôi, tôi sẽ để tên này sống sót, ok chứ?

- Được, sao cũng được hết, hãy thả anh ấy ra đi!

- Nhưng trước khi thả, tôi phải bắn một phát cho què giò đã.

Hắn dí súng xuống chân Khôi Nguyên, định bóp cò.

- Đừng!

Mình lại gào lên.

- Còn mặc cả nữa à! Một cái chân và một người phụ nữ xinh đẹp, đổi lấy cái mạng quèn của gã thám tử đẹp trai, còn chưa hài lòng? Tôi bắn nhé!

Và cứ thế hắn bóp cò.

“Tạch”

- Giỡn vậy được rồi đấy Quốc Việt, cậu vẫn chứng nào tật nấy, đã làm sĩ quan an ninh rồi mà còn như con nít vậy coi sao được.

Khôi Nguyên lúc này mới chịu lên tiếng.

- Cậu khá lắm Khôi Nguyên à! Đi đến đâu cũng lắm(...) hì hì hì.

Quốc Việt bỏ lửng câu nói đầy ẩn ý.

Mình chỉ còn biết ngơ ngác nhìn hai người đàn ông nói chuyện với nhau. Họ tay bắt mặt mừng, nói chuyện say sưa quên cả sự hiện diện của mình. Mình bắt đầu nổi khùng, lăm bằm trong bụng: “Hừ các người dám chơi tôi.” Vừa mở miệng chưa kịp mắng cho hai gã rảnh việc đó một tăng thì Quốc Việt đã lên tiếng trước:

- Xin lỗi cô nhé Ngọc Diệp!

Ánh mắt của Quốc Việt nhìn mình rất thiện cảm.

- Sao anh biết tên của tôi?

- Khôi Nguyên thường hay gọi điện kể cho tôi nghe về cô lắm! Cậu ấy nói: “mình đang hầu hạ một cô chủ xinh đẹp, giải quyết xong vụ này chắc mình sẽ xin về hưu sớm.” Tôi mới hỏi lại: “Lý do về hưu là gì?” Cậu bạn tôi mới trả lời rằng: “Suốt ngày bị vợ quản, vợ giận, vợ la hét, vợ mắng mỏ... thì còn làm ăn được cái gì nữa?” Nói thật nhé Ngọc Diệp, tôi đã quen biết Khôi Nguyên từ khi còn để chỏm kia. Nhưng chưa bao giờ thấy tâm trạng cậu ấy hí hửng như những ngày gần đây. Cô không biết đấy thôi, cậu ta có biệt danh là hoàng tử mùa đông; đó là: từ hồi còn là thằng bé học tiểu học đến khi vào đại học, rồi ra trường; lúc nào cũng là cái bộ mặt đó. Cậu ta lạnh lùng đến nỗi làm đá cũng phải bực mình. Hồi còn đi học ấy, có chuyện này thú vị lắm nhé... hồi còn đi học...

- Thôi, thôi, mình xin cậu đấy!

Khôi Nguyên lo mà dập lửa gấp, chặn họng anh Quốc Việt không cho anh ấy nói tiếp, rồi quay sang nói với mình:

- Ngọc Diệp, cô đừng nghe cậu ta nói nhảm.

- O!

Mình ngơ ngác nhìn họ.

- Ngọc Diệp à! Cô không biết đâu, cậu ta là một cây mê truyện trinh thám. Có lần đọc truyện trong giờ học bị cô giáo chủ nhiệm phát hiện, bắt quỳ mấy tiếng đồng hồ chai cả gối. Chưa hết đâu, cậu ấy còn đóng giả cả nhân vật chính Sherlock Holmes trong tiểu thuyết trinh thám của Conan Doyle nữa đấy. Cậu ấy còn có nhiều thứ mà...

- Ôi, cái cậu kia. Tôi đã dặn đi dặn lại cậu là không được “đốt nhà”, vậy mà cậu(...) chắc tôi điên quá!

- À, thì ra... vậy mà anh còn chê tôi, còn lý giải này nọ; té ra anh cũng không vừa gì.

Dẫu đồ bìm leo, mình không thể bỏ qua cái cơ hội ngàn vàng này để chọc ghẹo Khôi Nguyên.

Tại mình ngồi nói chuyện rất vui. Anh Quốc Việt là người rất sôi nổi, hài hước; người ta thấy ở ảnh một con người khác hẳn với nghề nghiệp và vẻ bề ngoài của ảnh. Người đàn ông có khuôn mặt chữ điền, đôi môi dày với sống mũi cao. Mỗi lần Quốc Việt cười, lại khiến người ta phải chú ý; cách cười của anh ấy không chỉ rất đặc biệt mà còn rất vô tư hồn nhiên nữa.

Coi ảnh vậy thôi, chứ đừng có mà xem thường. Ảnh là nhân vật số một trong tổ trọng án quốc gia; là người đã từng chỉ huy và phá nhiều vụ án lớn; những nhiệm vụ được cấp trên giao phó được liệt vào hàng bất khả thi. Nhưng vào tay Quốc Việt là cái không thể cũng trở thành có thể. Tài giỏi là vậy, mà lúc nào ảnh cũng xếp mình sau Khôi Nguyên. Ảnh kể, hồi đó, Khôi Nguyên đã bỏ học để theo đuổi đam mê của mình là trở thành một thám tử chuyên nghiệp; nói như anh Quốc Việt, nếu Khôi Nguyên mà theo ngành, thì giờ này không biết Khôi Nguyên đã thăng tiến đến mức nào rồi. Nhưng Quốc Việt không tiếc cho quyết định của bạn mình, mà còn rất phục bạn ở chỗ, dám nghĩ dám làm. Sẵn sàng gạt qua hai chữ danh lợi để theo đuổi ước mơ. Bấy giờ, anh Quốc Việt mới hiểu, thì ra, cuộc đời này ai sinh ra cũng có một định mệnh riêng. Làm việc gì cũng được, miễn là công việc lương thiện, đủ nuôi sống bản thân và quan trọng nhất là được thỏa mãn khát khao, nuôi dưỡng niềm đam mê cháy bỏng trong con người mình. Khôi Nguyên có thiên tài bẩm sinh, lại biết tận dụng thiên tài đó của mình vào đúng công việc phù hợp với tố chất của ảnh, nên Khôi Nguyên đã luôn hạnh phúc với nghề. Đúng vậy, hoàng thiên bất phụ hảo tâm nhân. Mình không phụ nghề, không bỏ nghề thì nghề không phụ mình, bỏ mình. Cuối cùng là hai từ “kiên nhẫn” nữa thôi.

Khôi Nguyên, chở mình đi chợ mua thức ăn về nấu bữa trưa cho anh Quốc Việt. Hai ảnh rất thích uống rượu nên mình đã này lại của bác Hoa - một người quen trong chợ, - chai rượu nếp cẩm. Lâu lâu, mới có một chai như vậy nên không thể bỏ qua được. Gặp những người phàm phu tục tử, uống rượu vào là sổ ra lăm thói hư tật xấu thì mình không dám cho uống đâu, nhưng với những người như Khôi Nguyên thì khác; càng uống rượu vào suy nghĩ của ảnh càng sáng tạo, vượt thoát những rào cản, có những phán đoán vô cùng kỳ quặc nhưng lại rất có giá trị. Tóm lại, rượu là chất xúc tác để ảnh làm việc. Những người đàn ông giống như ảnh, rượu chẳng những không có hại mà còn có lợi. Có thể nói, ảnh thành công một phần lớn là nhờ vào rượu.

Trưa hôm đó, mình nấu cho hai ảnh những món ăn rất phổ biến nhưng dễ ăn. Thịt cá ăn hoài cũng ớn, nhưng không có để chiêu đãi khách khứa thì cũng kỳ, nên mình đã quyết định nấu một nồi lẩu bò với đầy đủ các nguyên liệu cần thiết, rau các loại như: cải cay, tăng ô, cải thảo, cộng rau muống chẻ thành sợi, rau má... đậu khuôn, và thịt bò cắt thành từng cục vuông vức, nhúng vào nước lẩu ngọt ngào, gấp ra để vào chén trong trạng thái nóng hổi vừa thổi vừa ăn, không nên để thịt bò chín quá sẽ mất ngon, nên ăn tái, và chấm với chao thêm mặn mà.

Cần có bánh đa nướng giòn hương vị béo béo của dừa, hén xào sả ớt để xúc bánh tráng; thứ đó để làm mồi nhậu cho mấy ông.

Cơm nóng gạo tẻ thơm lừng có thể ăn với tóp mỡ rán được chế biến cùng với đậu phộng, sả và mắm ruốc nguyên chất, tạo ra một món ăn rất lạ miệng.

Dĩ nhiên là không thể thiếu bánh mì nóng để chấm với nước lẩu và đừng quên, món rau luộc chấm nước mắm tỏi ớt của anh chàng thám tử Khôi Nguyên.

Xưa giờ, Khôi Nguyên ăn rất ít. Mỗi món ăn chỉ đụng qua một hai lượt là thôi. Ăn vậy hèn gì không mập được là phải. Anh chỉ thèm uống rượu thôi! Minh hỏi anh: “Ăn vậy thì lấy sức đâu mà suy nghĩ?” Anh đáp: “Ăn nhiều mới không suy nghĩ được.” Theo anh, năng lượng bên trong con người có giới hạn, năng lượng không nên dành quá nhiều cho việc ăn; và hoạt động thể chất quá sức, hãy để tập trung năng lượng cho não bộ thì tốt hơn.

Khôi Nguyên thì kiểu gì cũng giải thích được. Và anh đã tin vào điều gì rồi thì chắc như đinh đóng cột. Đừng mơ mà anh chịu thay đổi, lập trường của anh rất là vững vàng.

Tại mình ăn trưa xong thì bắt đầu vào công việc chính,

Sở dĩ anh Quốc Việt đến nhà tại mình, là do trước đó Khôi Nguyên đã gọi cho anh ấy, nói anh đến có việc cần bàn bạc. Hai anh thường có qua có lại với nhau vậy đó, những vụ án nào khó khăn cần những phán đoán phi thường để điều tra phá án thì Quốc Việt tìm đến Khôi Nguyên. Còn những vụ án nào cần điều động người, phương tiện và thông tin cần thiết để phá án thì Khôi Nguyên nhờ đến Quốc Việt, vì anh Quốc Việt làm trong ngành nên có rất nhiều điều kiện thuận lợi.

- Cậu bảo sao! Cậu đã từng điều tra những vụ mất tích đó. Nhưng sao cậu không cho tớ biết?

- Lúc đó cậu đang ở Ý điều tra vụ án “gia đình mafia”, tớ còn làm phiền cậu gì nữa. Với lại, sếp tổng khi đó muốn tớ tập trung giải quyết một vụ khác lớn hơn, nên đành giao lại vụ đó cho cậu Hòa - cấp dưới của Quốc Việt, - làm.

- Kết quả vẫn dậm chân tại chỗ?

- Ấy, đúng là trên đời này chẳng có thứ gì hoàn mỹ. Như tớ chẳng hạn, tham gia rất nhiều vụ án lớn rồi mà đến vụ này thì đành bỏ tay. Tớ có sở trường chỉ huy, bắt cướp... nhưng nghề trinh thám như cậu thì tớ thua.

- Như cậu nói thì những vụ mất tích đó đều có những điểm chung?

- Đúng vậy. Điểm thứ nhất là nạn nhân của những vụ mất tích đều là phụ nữ, và tuổi đời của họ còn rất trẻ.

Điều thứ hai, họ đã từng ở căn nhà này.

- Những người đó mất tích trong thời gian ở tại đây?

- Ừm. Có tin đồn nói rằng họ bị ma bắt. Nhưng tớ lại không cho như vậy. Điều đáng nói là, cũng có những người thuê căn nhà này, nhưng họ vẫn bình an vô sự.

- Nhưng những người đó chắc chắn không phải là phụ nữ.

- Đúng rồi Khôi Nguyên. Tụi tớ đã kiểm tra giấy tờ đăng ký tạm trú trong thời gian hai mươi năm qua. Chỉ có ba người phụ nữ thuê căn nhà, và cả ba đều bị mất tích.

- Cậu còn nhớ thời gian xảy ra từng vụ chứ?

- Tớ điều tra vụ thứ ba xảy ra cách đây 3 năm - thời gian đó cậu đang ở nước ngoài - lật lại hồ sơ 2 vụ trước, vụ đầu tiên xảy ra vào năm 2000, sau đó 7 năm thì tiếp vụ thứ hai.

- Bên cậu đã đưa ra giả thiết nào đáng tin cậy nhất?

- Tụi tớ cho rằng, những vụ mất tích đó có liên quan đến một tổ chức buôn người xuyên quốc gia. Những cô gái đó còn rất trẻ đẹp, rất có thể họ đã bị bắt, sau đó được đưa sang biên giới Trung Quốc bán cho những thương lái người Đài Loan.

Khôi Nguyên ngồi lặng suy nghĩ trong tư thế bầm chớp mũi. Quốc Việt rất hiểu tính cách của bạn mình. Biết ý nên anh đứng lên ra ngoài đi dạo, để Khôi Nguyên có được không gian yên tĩnh.

Minh muốn xuống bếp rửa chén, nhưng sợ làm ồn Khôi Nguyên nên tạm thời lên phòng ngồi bắt chước anh suy nghĩ; mình nuôi hy vọng sẽ tìm ra được một phán đoán có giá trị khiến cho Khôi Nguyên phải sửng sốt; không còn dám coi thường tài năng suy luận của một đứa con gái như mình nữa. “Anh hãy chờ xem! Để rồi lúc đó anh sẽ bầm lấy vấy tôi mà xin làm đệ tử. Tôi sẽ tìm ra sự thật trước anh.” Minh hí hửng với ý tưởng sẽ làm cho Khôi Nguyên bị bẽ mặt một phen. Ban đầu mình suy nghĩ rất thoải mái, những tình tiết

của vụ việc và những suy luận rất chi là sáng suốt; nhưng càng về sau; càng nghĩ càng đau đầu, và thấy quá trời mâu thuẫn. Bấy giờ mình mới sáng mắt ra, nghề thám tử không phải là dễ xơi, nếu không có thiên phú thì còn lâu mới tỏa sáng được. “Híc híc, đành phải bỏ cuộc thôi, nếu còn suy nghĩ nữa chắc mình vỡ não chết mất.” Vậy là, từ đó mình từ bỏ ý định sẽ dạy cho Khôi Nguyên một bài học, vì biết rằng, ham muốn là một chuyện nhưng khả năng lại là một chuyện khác. Mình không thể đánh bại Khôi Nguyên được, đó là một thực tế phũ phàng.

Ngồi một chỗ không yên, mình muốn ra ngoài tìm anh Quốc Việt nói chuyện. Mình nghĩ: “Ừ hen, sao mình ngốc thế nhỉ? Làm thám tử không được thì làm cái khác... thí dụ một người vợ lý tưởng chẳng hạn. Mình phải tranh thủ tìm hiểu về con người của Khôi Nguyên, cần phải biết được ảnh yêu thích thứ gì để chuẩn bị cho kế hoạch sắp tới của mình. Ảnh thì đi bắt trộm, còn mình thì rình bắt ảnh. Há há, nếu sở hữu được trái tim ảnh thì mình trở thành kẻ chiến thắng rồi. Vậy mà này giờ mất thời gian quá!”

Mình đi xuống nhà, thấy Khôi Nguyên vẫn ngồi bất động; hình như ảnh bị hóa đá rồi thì phải. Mình nghĩ quẩn:

- “Có khi nào anh ấy suy nghĩ nhiều quá vỡ động mạch não tắt thở rồi không?”

Vì trong thấy ảnh quá im ắng, im ắng một cách đáng sợ. Không được, phải nói gì đó với anh ấy ngay!

- Khôi Nguyên, tôi ra ngoài một lát nhé!

Không nghe ảnh đáp lại. Mình bắt đầu thấy lo lắng.

- Khôi Nguyên, anh bị làm sao vậy?

Vẫn im lặng như tượng đá.

Mình tiến lại chỗ anh ấy đang ngồi, lấy tay hươu trước mặt Khôi Nguyên kiểm tra thử. Nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì.

Bất ngờ cả người Khôi Nguyên đổ vật xuống ghế, mình hét hoảng la lên:

- Trời ơi! Anh Nguyên, anh tỉnh lại đi, tỉnh lại đi! Anh bị làm sao thế này? Anh... Anh Quốc Việt ơi!

Mình hét gọi Quốc Việt đang ở bên ngoài. Nguồn: (Facebook: s://.facebook.com/nhim.kute.50

Mail: lekimquoc7@gmail.com)

15. Chương 15

Chương 15

- Đừng quỳnh lên thế! Tôi chẳng bị làm sao cả.

Đột nhiên Khôi Nguyên bừng tỉnh, nói năng bình thường như chẳng có gì xảy ra.

- Anh lại chơi tôi, anh quá đáng lắm! Có biết làm người ta sợ chết khiếp không hả?

Mình giận thực sự, làm sao có thể không giận cho được kia chứ. Nếu muốn nghịch ngợm cũng đâu đến mức bày ra trò tình quái như vậy. Mình đã hét hoảng, đã lo lắng, đã thốt tim biết chừng nào, cũng bởi một lý do thôi, mình thương anh ấy, quan tâm đến anh ấy, trong khi anh ấy cứ xem mình như một con gấu bông thích thì đùa giỡn, không thích thì cứ lăm lì mặt lạnh. Anh ấy chẳng quan tâm đến cảm xúc của mình chút nào. Thật làm mình điên tiết, lồng lộn.

Tức quá không chịu nổi, mình xông vào đánh cho anh ấy một trận. Khôi Nguyên nào có chịu để yên cho mình đánh, anh ấy giữ chặt lấy hai cổ tay mình. Mình gồng người cố gắng bứt phá khỏi sức mạnh kiềm tỏa của ảnh.

- Anh dám...dám...

Mình nghiêng rằng, nghiêng lợi.

- Để xem thử sức mạnh của cô như thế nào đã.

Mình vận hết sức lực để thoát khỏi cánh tay rắn như thép của anh, oái ăm thay lại bị mất thăng bằng nhào người về phía Khôi Nguyên. Con người quỷ quyệt đó là kẻ rất biết tranh thủ cơ hội. Anh ôm mình cứng ngắt, xoay một vòng, đỡ mình nằm xuống ghế sofa; cả người anh nằm đè lên người mình. Mình cảm thấy sắp có chuyện nghiêm trọng xảy ra; khi bộ ngực rắn chắc của anh cọ sát với ngực mình. Hai đôi mắt như quần chặt với nhau không rời, mình nhìn anh sâu lắng, anh cũng đáp lại bằng một ánh nhìn tình tứ. Khôi Nguyên xúc trên mình thứ nước hoa đặc biệt khiêu gợi, mùi hương thoang thoảng mê mẩn nuốt trọn khứu giác nhạy cảm của mình. Lúc ấy, tóc mình chảy dài xuống ghế, như một dòng thác đen huyền. Hương thơm trên người mình và trên người anh ấy giao hòa với nhau trong phút giây lãng mạn. Khôi Nguyên đưa miệng của anh ấy lại gần đôi môi trái tim gợi cảm của mình, mình nhắm mắt lại để tận hưởng thiên đường hạnh phúc đang tiến lại gần, mình vòng tay ôm lấy lưng anh...

- Có chuyện gì thế?

Tiếng anh Quốc Việt phá tan giây phút thần tiên.

Tụi mình vẫn nằm ở tư thế đó, quay sang nhìn Quốc Việt.

- O, Xin lỗi, tôi đến không đúng lúc rồi.

Cử chỉ của anh Quốc Việt lúnh qua lúnh quýnh, Quốc Việt quay lưng bỏ đi.

Mình ngượng chín cả mặt, không còn dám lên tiếng nữa. Cảm giác giống như đang làm “chuyện đó” nhưng bị người khác bắt quả tang.

Khôi Nguyên vội buông mình ra, gọi anh Quốc Việt.

- Quốc Việt! Tớ có chuyện muốn bàn với cậu.

Quốc Việt quay lại đáp:

- Có chuyện gì nói sau cũng được mà, cậu cứ “làm việc” của mình đi.

Thái độ của anh Quốc Việt trông rất mờ ám. Hình như anh ấy đã hiểu lầm tụi mình.

- Không như cậu nghĩ đâu mà.

-Tớ có nghĩ gì đâu?

Anh Quốc Việt còn ra vẻ ngây thơ.

- Thôi, đừng đùa nữa, lại đây tớ bàn chuyện nghiêm chỉnh.

Quốc Việt “miễn cưỡng” quay lại ngồi xuống ghế sofa, nét mặt anh giống như đang cố gắng nhịn cười.

Mình lo chuồn lẹ xuống nhà bếp rửa chén bát, thật là xấu hổ hết chỗ nói.

Ngôi Nguyên đã nhờ anh Quốc Việt đưa cho anh ấy hồ sơ những vụ mất tích; anh ấy muốn tìm kiếm thêm manh mối. Theo Khôi Nguyên, những vụ mất tích bí ẩn đã xảy ra, có liên quan đến căn nhà ma quái tụi mình đang ở.

Khôi Nguyên từng nói, anh ấy sẽ tìm ra mục đích thật sự của ông Trịnh Vỹ khi xây dựng căn nhà. Có lẽ trong đầu anh đã định hình một giả thiết nào đó, từ thực tế đã thu lượm được.

Từ những câu chuyện được bà Hiền, và mẹ Kiều Oanh kể lại; đã cung cấp cho Khôi Nguyên những viên đá đầu tiên xây dựng nền móng tòa lâu đài kỳ án; là những nguyên liệu tối cần thiết cho quá trình suy luận.

Nhưng công cuộc điều tra không dễ dàng chút nào. Đã ba ngày trôi qua, mà tiến trình phá án vẫn dậm chân tại chỗ.

Kiểm tra hồ sơ những nạn nhân bị mất tích không tìm ra được manh mối nào đáng giá.

Khôi Nguyên đã nhờ Quốc Việt thu thập giúp anh ấy những thông tin cơ mật liên quan đến công ty trà Quảng Châu; và nếu được, phải kiểm tra hết tất cả hồ sơ nhân viên của công ty đó, để tìm ra người đàn ông mặt sẹo.

Nhưng xem ra không ổn,

Anh Quốc Việt đã lắc đầu, giải thích:

- Chúng ta không có lý do thỏa đáng để mở cuộc điều tra doanh nghiệp của họ. Lãnh sự quán bên họ sẽ lên tiếng bắt chúng ta phải giải trình cho ra lẽ. Đến lúc đó, không nói thì cậu cũng biết hậu quả thế nào rồi. Hơn nữa, việc truy tìm hồ sơ của những kẻ khả nghi chẳng khác gì việc mò kim đáy bể. Hồ sơ tích trữ từ mấy chục năm qua, với một nhà máy có đông đảo công nhân như công ty trà Quảng Châu không khả thi cho lắm! Đó là còn chưa kể đến khả năng những kẻ chúng ta muốn tìm không có trong hồ sơ lưu trữ.

- Không có cách nào nữa sao?

- Tôi sẽ cố gắng, nhưng không dám chắc sẽ thành công.

- Thôi, bỏ đi. Tôi không muốn cậu mất thời gian.

- Ấy, sao cậu lại nói vậy.

- Nhất quyết là không được làm liều, tôi dặn cậu rồi đấy nhé! Cậu yên tâm đi, tôi sẽ có cách. Bởi một vấn đề có nhiều cách giải quyết chứ không phải chỉ có một cách duy nhất.

Thêm ba ngày nữa trôi qua...

Khôi Nguyên tập trung suy nghĩ đến mức quên cả bản thân mình; râu tóc xồm xoàm, quần áo bụi bặm, dường như anh ấy chẳng bận tâm đến ý bất cứ điều gì khác, ngoài công việc điều tra.

Ảnh ngồi cứ như tượng đá, lúc thì khoanh tay bấm bóp mũi; khi thì bóp trán, trông bộ dạng của Khôi Nguyên rất khổ sở.

Nhìn ảnh mình thương lắm! Cũng vì chuyện của mình mà khiến ảnh lao tâm, lao lực đến mức như vậy. Mình tin, ngoài đam mê công việc ra, phần lớn ảnh làm là vì mình, trong lòng ảnh cũng có hình bóng của mình, như mình luôn có hình bóng của ảnh.

Mình không dám làm phiền ảnh đang trong lúc tập trung. Nhưng lo sợ ảnh sẽ kiệt sức, bởi, mấy ngày liền ảnh chẳng ăn uống được gì cả. Làm việc thì quá sức, mà ăn uống lại bất thường như vậy làm sao mà chịu được.

Khôi Nguyên vẫn ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt xương xương; bộ dạng rất phong trần lãnh tử.

- Trời ơi! Anh Nguyên, anh hãy nằm xuống đi!

Mình kinh hãi khi nhìn thấy máu cam chảy từ mũi xuống cằm ảnh.

Khôi Nguyên đưa tay lên vuốt mặt, để máu dính tèm nhem bên má.

Mình chạy lại đỡ anh ấy nằm xuống ghế cho máu khỏi chảy ra ngoài. Nhưng anh ấy liền gạt phắt tay mình ra, phản ứng dữ dội:

-Tránh ra!

Anh ấy nạt lớn.

Mình nín lặng, vừa kinh ngạc, vừa sợ, vừa thương, vừa lo lắng cho anh.

- Anh muốn chảy máu cho đến chết đó hả? Đồ lì lợm. Anh muốn tôi phải chết với anh, anh mới vừa lòng hay sao?

Nói rồi, mình rơm rớm nước mắt.

Khôi Nguyên nằm xuống ghế để cho mình vừa lòng. Ảnh im lặng không nói gì, nằm thở như con cún con tội nghiệp đang mắc bệnh.

Mình đi lấy khăn và một thau nước ấm mang lên, nhúng khăn vào nước ấm, vắt cho thật khô.

Mình muốn lau mặt cho ảnh.

- Không cần đâu. – Khôi Nguyên nói khô khốc.

Mình chẳng cần biết anh ấy có cần hay không, mình phải làm gì đó, dù cho ảnh có giận mình, ghét mình cũng được.

Ngọc Diệp dịu dàng, nâng đầu Khôi Nguyên lên để nằm trên đùi mình, sau đó lau mặt cho anh ấy mà giống như lau một bức tượng đá vậy. Bất giác Ngọc Diệp rút nước mắt... Những giọt nước mắt như những viên ngọc trai rơi xuống khuôn mặt bằng cẩm thạch, rồi vỡ tan.

Mình cảm nhận được nội tâm của Khôi Nguyên. Mặc cho ảnh có ra sức che giấu cảm xúc thì mình vẫn nhìn thấy được mặt trái của nó. “Khôi Nguyên ơi! Đừng làm em sợ. Nếu anh mà có bề gì làm sao em sống nổi.” - mình đau đớn trong lòng khi nhìn bộ dạng đờ đẫn của anh ấy.

- Ngọc Diệp.

Khôi Nguyên bỗng cất tiếng gọi tên mình.

- Tôi đang nghe anh nói đây.

Mình lấy tay lau nước mắt.

- Cô đang khóc đó hả?

- Có đâu, hức hức...

- Vậy mà còn nói không à?

- Anh làm tôi sợ, anh có biết đâu...

- Sao tôi lại không biết! Tôi không bị làm sao đâu Ngọc Diệp, không thứ gì trên đời này có thể đánh đổ được tinh thần của tôi. Cô yên tâm đi.

- Tôi biết anh rất có bản lĩnh, nhưng anh cũng đừng bạt mạng như vậy chứ. Hãy nghĩ cho sức khỏe của mình, sức khỏe là tài sản quý giá nhất của con người. Nhờ anh có bề gì thì sao còn giúp tôi được nữa. Hãy vì tôi mà ăn uống chút gì đó, ngủ một giấc rồi sau hãy nghĩ tiếp.

- Cảm ơn cô Ngọc Diệp.

- Anh nằm yên nào, để tôi xuống nhà hâm nóng thức ăn cho anh.

Mình đỡ sau gáy anh ấy, cho ảnh tựa trên gối bông; nhưng Khôi Nguyên không đồng ý, anh ấy nắm lấy cổ tay mình giữ yên không cho mình đi đâu cả.

- Cứ để tôi nằm vậy đi, cảm giác thật là dễ chịu.

- Đùi tôi chứ có phải gối bông đâu. - Giọng mình run run.

- Thì chính vì đó tôi mới thấy dễ chịu, trong khi cô mỗi gần chết thì tôi sung sướng; như thế có được coi là một chiến thắng vẻ vang cho tôi không nhỉ?

Khôi Nguyên trêu chọc mình.

- A, anh lại đóng kịch. Giỏi lắm! Thủ đoạn thật ghê gớm.

Mình mỉm cười, lòng tràn đầy hạnh phúc.

—

Buổi sáng hôm sau,

Mình dậy sớm dọn dẹp nhà cửa, đã nhiều ngày rồi mình bỏ đi thói quen -cũng là thiên chức người phụ nữ đảm đang, đậm chất Việt trong mình.

Còn Khôi Nguyên, sau “sự cố” ngày hôm qua đã thay đổi hẳn. Ảnh đang loay hoay trong nhà vệ sinh với bộ đồ tắm, và lưỡi dao cạo.

Lúc đó, mình đang ở trong căn phòng có sàn bằng gỗ - căn phòng mà ngày xưa Thế Anh và Hoài Phong đã ở.

Trong lúc dọn dẹp mình phát hiện thấy trên đầu tủ quần áo có vật gì đó sáng long lanh. Mình bắt ghế với lấy vật lạ đó, bất cẩn bị té ngã.

“Rầm”

Cả cơ thể đầy đặn của mình và cái ghế sắt đổ ập xuống sàn.

Mình bò dậy, mông nhức nhối ê ẩm rất khó chịu.

Điều kỳ lạ, là một lát sau Khôi Nguyên mới từ dưới nhà chạy lên, vào trong phòng xem chuyện gì đã xảy ra.

- Tôi bị ngã.

Mình giải thích cho anh ấy hiểu, mong sao anh ấy đừng mắng mình một trận.

- Cô có bị làm sao không?

- Chỉ hơi ê ẩm thôi.

Khôi Nguyên xem tình hình mình có vẻ ổn, anh ấy liền chạy vội xuống nhà dưới, chẳng biết để làm gì nữa, khoảng mười phút sau anh chạy lên lại, trên tay cầm theo cái đèn pin và cái kính lúp.

Mình tò mò hỏi Khôi Nguyên:

- Anh định làm gì vậy?

Khôi Nguyên không trả lời mình, thay vào đó anh ấy chui tọt xuống gầm giường. Khôi Nguyên ở lì dưới gầm giường gần mười phút, mới chịu thò đầu ra với nhân dạng bám bụi đến thảm hại.

Khôi Nguyên đưa cho mình xem thứ anh đang nắm trong tay.

- Đó là cây đinh mười?

- Đúng vậy.

- Nhưng tại sao nó lại bị gãy hơn một nửa rồi? Và lại được quét sơn nữa?

- Hừ, chuyện này phức tạp lắm đấy Ngọc Diệp à!

- Phức tạp ư? Nhưng rốt cuộc là chuyện gì?

- Chưa thể nói với cô lúc này được vì tôi vẫn còn đang phân vân.

- Nó có liên quan đến vụ việc của chúng ta không?

- Có đấy.

- Hy vọng mọi chuyện mau kết thúc, tôi cũng khỏe mà anh cũng khỏe.

- E rằng vụ này có muốn mau cũng không được. Không ngờ lại để ra nhiều tình tiết như vậy.

- Tôi dọn dẹp xong rồi, những vật dụng không cần thiết đã chuyển hết sang phòng này. Cả đồ nghề của anh cũng bỏ ở đây luôn.

- Nhanh vậy sao? Cô thật giỏi đấy Ngọc Diệp.

- Hì hì, - mình cười híp mắt.

- Coi cô kìa, mới khen chút đã sướng cả lên rồi.

- Chúng ta đi ăn sáng thôi, tôi đói lắm rồi. - mình khoác tay Khôi Nguyên kéo ảnh ra khỏi phòng.
 - Ôi, cái cô này. Chỉ được mỗi cái tâm hồn ăn uống.
- Khôi Nguyên cốc nhẹ lên đầu mình.

Sau bữa điểm tâm, tụi mình cùng ngồi uống trà nói chuyện.

Trên bàn, có bánh nướng thơm bơ ngon tuyệt cú mèo, nhưng Khôi Nguyên chẳng thèm động lấy một miếng.

- Anh nói thật đấy chứ?
- Thật cái gì?
- Anh không thích đồ ngọt?
- Tôi chỉ không thích ăn bánh kẹo thôi, chứ những “thứ ngọt khác” tôi vẫn thích.
- Anh nói khó hiểu quá!
- Tôi thấy chẳng có gì khó hiểu cả.
- À, tôi có thứ này cho anh xem nè.

Mình móc từ trong túi ra chiếc nhẫn to tướng, có khảm một viên lục ngọc bụi chình ỳnh.

- Cô ăn cắp nó ở đâu đấy?
- Ăn cắp hồi nào, cái miệng của anh thật độc địa. Ban nãy tôi với lấy nó trên tủ quần áo đấy.
- Tôi biết rồi, vì vậy mà cô bị té chổng vó ngựa luôn, đáng đời cô lắm! Đưa nó đây tôi xem nào!

Mình đưa cho Khôi Nguyên chiếc nhẫn vàng, ảnh cầm lấy chiếc nhẫn ngắm nghía rất kỹ lưỡng, rồi tiện tay lấy cái kính lúp nằm trên bàn soi đi soi lại. Nhìn ảnh cẩn mẫn, tỉ mỉ giống như tay thợ kim hoàn chính hiệu.

Mình đứng lên, đi lấy chổi quét nhà để Khôi Nguyên ngồi lại từ từ mà khám phá chiếc nhẫn.

- Hừ, trả nó cho cô này.

Khôi Nguyên nói, rồi ném chiếc nhẫn cho mình bắt lấy.

Bị bất ngờ, mình đưa tay chụp lấy chiếc nhẫn nhưng để nó tuột mất. Chiếc nhẫn rơi xuống nền nhà lát gạch men.

“Cụp”

Mình cúi xuống lượm chiếc nhẫn lên, cho vào túi.

Buổi sáng hôm đó, tụi mình đi thu thập thông tin để tìm ra một giả thiết đáng tin cậy, cho câu hỏi: “Lý do ông Trịnh Vỹ mua lại đồi trà và xây dựng căn nhà, với thiết kế theo Khôi Nguyên là rất kỳ cục.”

Khôi Nguyên nói với mình:

- Trong khi mọi thứ rối tung lên, thì cũng là lúc chúng ta phải sắp xếp lại mọi thứ cho có trật tự.
- Để làm gì?
- Ngớ ngẩn! Thử hỏi, với cái đầu rối như canh hẹ, thì cô sẽ làm được gì hử?

Khôi Nguyên nói sao thì làm vậy. Anh ấy đã ghi lại những thông tin đáng giá mà thời gian qua đã thu thập được vào một quyển sổ tay. Lâu lâu anh ấy lại lấy quyển sổ ra xem, và bắt đầu suy luận.

Mình đã có lần thấy được nội dung bên trong quyển sổ đó. Những câu hỏi lớn được anh ấy khoanh tròn, với dòng chữ nổi bậc. Ví dụ như: “Lý do ông Trịnh Vỹ mua đồi trà.”, “Rốt cuộc ông Trịnh Vỹ xây căn nhà

với mục đích gì?”, “Quan hệ giữa Thế Anh và Hoàng Lan?”, “Quan hệ giữa nhà Kiều Oanh và nhà Trịnh Vỹ?”, “Quan hệ giữa bà Thủy Tiên và ông Trịnh Vỹ?”, “Bà Thùy Dung, căn nhà và những vụ mất tích”...

Bên cạnh những câu hỏi lớn, là ghi chép những phát hiện đáng giá trong thời gian qua. Những phát hiện như: Cơn ác mộng của Ngọc Diệp, lời đồn thổi về một bóng ma vất vưởng trên đồi trà, cái chết cùng ngày của hai cha con ông Trịnh Vỹ, việc ngăn cấm quan hệ yêu đương giữa Thế Anh và Hoàng Lan của ông Trịnh Vỹ, hình dạng và tính nết quái quỷ của Hoài Phong, bạn trai của Kiều Oanh, tiếng trẻ sơ sinh khóc trong đêm....

- Anh ghi lại tất cả sao? Như thế có ích lợi gì?

- Cô không biết đấy thôi, việc ghi chép là vô cùng có lợi. Trí óc của chúng ta cần được giải phóng, ghi chép chính là cách giải tỏa cho bộ nhớ, và giúp chúng ta suy luận có trật tự hơn. Đơn giản không phải tốn công lực tìm những dữ kiện.

- À, tôi hiểu rồi.

- Cô thấy đó, chúng ta có những mảnh ghép. Nhưng chúng ta chưa có chìa khóa để xem được cái sườn của bức tranh. Nếu chúng ta thấy được hình dáng cơ bản của bức tranh, việc chúng ta ghép những mảnh ghép lại với nhau để cho ra tác phẩm hoàn chỉnh sẽ đơn giản hơn nhiều.

- Hay quá! Bây giờ tôi mới được mở mang tầm mắt. Tôi cứ tưởng chỉ cần suy luận giống như trong truyện là được rồi, đâu ngờ lại phức tạp đến vậy.

- Lại truyện... lại truyện... truyện...

Khôi Nguyên cốc cốc lên đầu mình.

- A, đừng đánh tôi chứ!

- Chúng ta đi thôi!

- Đi đâu dzợ?

- Đừng hỏi nữa, đi rồi sẽ biết. Nguồn: (Facebook: [s://.facebook.com/nhim.kute.50](https://www.facebook.com/nhim.kute.50)

Mail: lekimquoc7@gmail.com)

16. Chương 16

Chương 16

Trời lất phất mưa bay, mình và Khôi Nguyên cùng che chung một chiếc dù.

Gió thổi từng cơn, mang theo cái lạnh buốt giá ngấm vào da thịt.

Thời tiết thay đổi đột ngột, sự mưa nắng thất thường ở nơi đây cũng giống như cuộc đời này vậy. Sống chết, thành bại, được mất là hai mặt của một đồng tiền. Trong khi người ta cất tiếng cười giòn vang, ít ai nghĩ đến mặt trái của nó, ở đâu đó người ta bảo rằng, trong nụ hồng kia đã chớm nụ tàn. Trong niềm hạnh phúc hân hoan, là những giọt nước mắt. Bất giác lòng mình buồn tê tái. Sẽ có một ngày mình rời xa Khôi Nguyên, một ngày nào đó không xa mình không còn được nhìn thấy khuôn mặt, nghe thấy tiếng cười của anh ấy nữa. Ngày vụ án kết thúc, anh ấy sẽ rời khỏi mình.

Nhiều lúc mình rất mâu thuẫn Tâm Đan à! Một mặt, mình muốn vụ án chấm dứt, để mình không phải giạt mình, hốt hoảng từng đêm nữa. Một mặt, mình sợ... mình lo lắng nếu tất cả kết thúc, những phút giây hạnh phúc bên người con trai đó cũng sẽ tan đi như bọt biển trắng xóa.

Rồi mình nghĩ đến cái chết. Nghĩ đến sự vô thường của đời người. Phải chăng, những tham vọng về danh tiếng, tiền tài đều tầm thường nếu đứng trước cái chết. Chúng ta không mang theo được gì cả Tâm Đan à! Vậy thì tại sao chúng ta cứ mãi bị những thứ phù phiếm đó đeo bám? Chúng ta hy sinh cả cuộc đời mình cho điều gì đây? Ý nghĩa cuộc đời nằm ở đâu vậy? Và bắt đầu mình nghĩ, làm kiếp người có chắc là một ân sủng của thượng đế không? Đau khổ về thể xác và tinh thần là quà của ngài ư? Có quá nhiều thân

phận bất hạnh để mình nhận thấy mặt trái của cuộc đời. Rồi mình cũng tự an ủi mình, “Ô hay! Cuộc đời là để cảm thụ, buồn vui, đau khổ, hạnh phúc... tất cả cũng chỉ để cảm thụ thôi... ý nghĩa cuộc đời chỉ gói gọn trong hai chữ cảm thụ thôi sao?”

- Ngọc Diệp, cô đang nghĩ gì thế?

Khôi Nguyên bắt ngờ hỏi mình.

- Tôi... À, không có gì đâu.

- Còn nói dối tôi. Mặt cô sao buồn quá vậy?

Một cơn gió chợt đến, làm tóc mình bay lên. Một vài sợi tóc vướng vào mặt Khôi Nguyên. Bầu trời sáng nay hiu quạnh quá! Mình không biết đáp lời anh ấy như thế nào đây, mình cứ giữ im lặng mãi, cho đến khi anh ấy lên tiếng.

- Tôi biết rồi, cảnh vật làm cô buồn?

Mình gật đầu thay cho câu trả lời.

Tụi mình đứng lại một lúc, Khôi Nguyên một tay cầm chiếc ô, một tay đút túi quần. Mình choàng tay ảnh đứng lặng ngắm những đóa trà mi ven đường, hiu hắt trong làn gió lạnh về.

- Anh Nguyên, chúng ta đi đâu đây? Anh chưa nói cho tôi biết.

- Chúng ta cần gặp một người có tên là Ca Lay, ông ấy là người qua lại khá thân thiết với ông Trịnh Vỹ lúc ông Vỹ còn sống.

- Bà Hiền nói cho anh biết phải không?

- Ừm, bữa rồi tôi có gọi điện thoại cho bà Hiền, hỏi xem bà ấy có biết ông Trịnh Vỹ thường qua lại với người nào lúc sinh thời không. Được biết, lúc ông ấy ở căn nhà cũ – nhà của bà Thùy Dung hiện giờ - có chơi thân với một người có tên là Ca Lay. Hôm mà tôi và cô gặp bà Hiền ở chỗ am thờ cô Hoàng Lan, hôm đó bà Hiền vừa từ nhà Ca Lay ra, quan hệ của họ cũng khá là thân thiết. Bà Hiền đã cho tôi địa chỉ. Chúng ta sẽ đến đó và tìm hiểu thêm về ông Trịnh Vỹ.

- Nhưng chúng ta sẽ lấy danh nghĩa gì đây? Không lẽ cứ nói với ông Ca Lay anh là thám tử, còn tôi là cô gái đang gặp sự cố.

- Điều này thì cô khỏi phải lo, vì bà Hiền đã gọi cho ông ấy và nói trước với ông ấy rồi. Ông ấy cũng đã nói với bà Hiền là sẽ tiếp đãi chúng ta chu đáo.

- Ừm, vậy là tốt rồi.

- Chúng ta đi tiếp nhé Ngọc Diệp?

Mình gật đầu, rồi lại khoác tay Khôi Nguyên đi tìm nhà ông Ca Lay.

Nhà của ông Ca Lay cũng không khó tìm lắm. Từ chỗ nhà bà Thùy Dung, đi thêm khoảng vài trăm mét nữa là đến nhà ông ấy.

Căn nhà của hai vợ chồng ông Ca Lay, nằm không trợ trợ biệt lập với những nhà khác. Nhưng bộ dạng tòi tàn của nó thì thật khác một trời một vực. Ai ngờ được xung quanh những biệt thự cao ốc, lại xuất hiện một căn nhà nhỏ đơn sơ, nhà ép giấy dầu và nóc lợp bằng mái tôn đã hoen gỉ lâu năm. Căn nhà mười mấy mét vuông, ọp ẹp, điêu tàn... chưa biết nó sẽ đổ xuống lúc nào trong một ngày không xa. Ngồi trong nhà mà mình cảm thấy bất an lo sợ.

Ông Ca Lay đón tiếp tụi mình rất tử tế, ông ấy đã ngoài bảy mươi tuổi nhưng nhìn chỉ độ hơn sáu mươi thôi. Tướng người ông ấy khop rọp, răng đã sún gần hết, nước da đen ngòm với mái tóc muối tiêu với muối nhiều hơn tiêu. Ông Ca Lay nói năng rất hiền hòa. Còn bà Hai – vợ ông Ca Lay, thì có vẻ già nua hơn ông, hai mắt bà sâu hoắm vào, xương trán nhô ra và da dẻ thì đã nhăn nheo nhiều lắm rồi. Được cái, bà Hai nhìn rất có nét, có lẽ hồi thanh xuân bà ấy đẹp lắm! Tuổi già thật tàn ác vì không chừa một ai cả. Người

nào rồi cũng đến ngày phải khom ẹo như vậy thôi. Nhìn bộ dạng bà Hai mình không khỏi suy nghĩ về tương lai mấy chục năm sau. Lúc đó, những bộ đầm, quần áo đẹp, giày sành điệu... đều đem đốt hết cả hay sao? Nhìn lại những kỉ vật, người ta lại luyến tiếc hơn tuổi thanh xuân đã đi qua.

- Nhà bác không có nước trà, hai cháu uống đỡ nước lọc vậy.

Ông Ca Lạ nói. Rồi ông rót nước vào hai cốc thủy tinh đã ố màu, rót xong ông đẩy ly qua cho mình và Khôi Nguyên.

- Cám ơn bác!

Khôi nguyên nói, còn mình gật đầu mỉm cười.

- Bác đã nghe cô Hiền nói lại cả rồi, biết gì bác sẽ nói đó, cậu cứ hỏi bác.

Chẳng là, trước khi đi gặp ông Ca Lạ, Khôi Nguyên đã đồng ý với bà Hiền là cho ông Ca Lạ biết sự thật, như thế thì ông sẽ hợp tác hơn. Thực ra, có lý do nên mới làm vậy. Bởi gia đình ông Ca Lạ cũng đã xảy ra những chuyện có liên quan đến đời trà và ngôi nhà ma ở trên đó.

Sau một hồi ông Ca Lạ kể lại sự cố trong gia đình mình. Khôi Nguyên lựa lời an ủi ông bà, rồi mới nói:

- Cậu Bo con trai bác bây giờ vẫn ổn chứ?

- Nó vẫn ở đó, nhà thương điên Biên Hòa.

- Lần đó bác không mời thầy cúng sao?

- Có chứ! Bác mời đủ thầy rồi nhưng đều vô ích, nó bị ám nặng quá!

Ông Ca Lạ thở dài, rồi nói tiếp:

- Nghiệp của nó cũng nặng, lúc trước nó có quen với một cô gái, chúng nó lên đời trà, chỗ cây đa nơi cô Hoàng Lan chết để khấn vái, thề non hẹn biển. Ngờ đâu thằng con bác nó dại, nó phản bội lời thề, bỏ cô người yêu nó một cách vô tình tàn nhẫn... thế là, nó bị trả giá ngay cháu à!

Mình tò mò, hỏi lại ông Ca Lạ. Cần nói qua, là bà Hai suốt đầu buổi đến cuối buổi ngồi im không nói gì, hình như bà bị tắc tiếng.

- Anh Bo nói đã trông thấy ma thật sao ạ?

- Nó không nói láo đầu, nó vì chuyện đó mà vào nhà thương điên, thì không thể đùa bỡn được. Bác còn nhớ như in ngày hôm đó, ngày mà nó chạy về nhà như bị ma đuổi. Chiếc xe chở theo nó vừa dừng trước cửa nhà, nó đã vội nhảy xuống vứt cả mũ bảo hiểm và chìa khóa xe. Mặt nó một màu xanh xám, nó nói giọng gì đó lạ lẫm, bác chưa bao giờ nghe thấy chất giọng như vậy.

Mình nổi da gà, hồi hộp lắng nghe ông Ca Lạ kể chuyện. Ông ấy tiếp tục kể:

- Đầu tiên, nó chạy vào gọi lớn ba ơi, mẹ ơi. Nó nói:

“ba... mẹ... đóng... đóng cửa lại... đóng cửa lại... Á... á... á... á...” – Khi đó nó la hét ghê lắm! Nó ngã bệt xuống đất, mắt nhìn đắm đắm vào cánh cửa ra vào, khi đó mở tan hoang:

“Đừng! đừng... đừng đến đây... đừng... ggg” – Nó xua tay vào không khí, nó kinh hãi ghê lắm!

Rồi sau đó nó đứng lên đập đầu vào tường. Bác lao vào ôm lấy nó, giữ không cho nó tự sát. Nhưng lúc đó nó mạnh ghê lắm! Nó trợn mắt quay lại nhìn bác, khi đó bác ôm lấy nó mà cảm giác như đang ôm một tảng băng, người nó lạnh đi rất đột ngột. Và một giọng nói lạ lùng thốt lên từ miệng nó, cái giọng mà lần đầu tiên bác nghe thấy trong đời, thanh vực của nó cao lạnh khủng khiếp, và cứ trống trống như thế nào đó. Bác sợ hãi buông nó ra. Nó nạt nộ bác:

“Ông Ca Lạ! Ông có biết con ông mắc tội gì không?” – Ánh mắt nó nhìn bác khiến bác té ngã ra sau. Bác bò lui lại chỗ cái bàn, lúnh quýnh mở hộc bàn lấy cây thánh giá đưa ra.

Nhưng vô dụng, nó chẳng sợ gì cả. Nó đứng phắt dậy từng bước tiến tới chỗ bác. Bác Hai khi đó sợ té xỉu, còn bác thì la lên gọi bà con tới giúp. Bà con cô bác và mấy cậu thanh niên chạy ủa sang đề lấy nó xuống,

nhưng nó quá mạnh khiến những cậu ấy phải chật vật lắm mới ghì được nó. Miệng nó liên tục lo ó, vẫn cái chất giọng trông trông đó.

Tưởng chừng như sức chịu đựng của những cậu thanh niên sắp đứt, vì nó đang vùng lên thoát ra sức kiềm tỏa của họ. May sao, ở nhà bên có cậu sinh viên hay chơi đàn guitar, cậu ấy nhanh trí chạy về lấy cây đàn rồi cấp tốc chạy qua lại nhà bác. Cậu Thành sinh viên bắt đầu trải những hợp âm đầu tiên, nhẹ nhàng dịu dặt ru ngủ nó. Cuối cùng nó cũng dịu đi rồi chìm vào giấc ngủ. Sức mạnh của âm nhạc thật là ghê gớm, bây giờ bác mới hiểu tại sao ngòi bút có sức mạnh hơn lưỡi gươm, và tình yêu có sức mạnh hơn quyền lực và tham vọng. Trong khi sức mạnh kiềm tỏa đều vô dụng, thì một giai điệu nhẹ nhàng, du dương, đã vô hiệu hóa toàn bộ sức mạnh của ma quỷ.

Minh và Khôi Nguyên lắng nghe rất chăm chú. Đến lúc, ông Ca Lạ im lặng không nói gì nữa, Khôi Nguyên mới lên tiếng.

- Theo như bác kể thì anh Bo nhà mình thường hay uống rượu và uống rất nhiều?

Ông Ca Lạ bực bội khi ai đó nhắc đến rượu, vì rượu mà con ông mới điêu tàn như vậy, nên ông đáp:

- Đúng đó Khôi Nguyên, rượu làm đen danh dự. Có một câu ngạn ngữ của người Ả Rập như sau: Nếu khi còn trẻ bạn thường đến quán rượu để ăn chơi, thì khi về già bạn sẽ đến đó để ăn xin đó.

Và ánh mắt ông Ca Lạ, thì cảm tức rượu đến tận xương tủy.

Có lẽ Khôi Nguyên cũng nhột lắm! Vì ông Ca Lạ vô tình không biết anh ấy cũng là một tửu đồ.

- Bác nói phải, uống rượu nhiều quá sẽ không tốt.

- Nhiều với ít cái gì hả cháu, rượu đã nốc vài ly đầu rồi thì sẽ có ly thứ hai, thứ ba, làm sao mà ngưng được... người ta uống rượu chủ yếu để say, uống mà không say thì uống làm quái gì nữa.

- Bác nghĩ anh Bo bị tổn thương trí não là do rượu hay do bị ma ám?

- Cả hai cậu Khôi Nguyên à! Cả hai... – Ông Ca Lạ thở ra.

Câu chuyện lại rẽ sang nhánh khác, khi ông Ca Lạ kể về chuyện con trai ông bị ma nhập. Kể từ ngày đó, anh Bo – con trai ông – thường xuyên gặp ác mộng. Ông ấy mời rất nhiều thầy về cúng nhưng đầu rồi cũng lại vào đó, ám là vẫn cứ ám.

Thể trạng của anh ấy mỗi lúc một xanh xao hốc hác, chỉ một tháng trôi qua anh đã biến thành một bộ xương di động, kèm theo đó là những biểu hiện ngày ngày đại đại... nặng nhất là lần anh Bo uống rượu say về, tông phải một người đi đường. Đang lúc say rượu mà lại đi lái xe, vụ tai nạn đó khiến cho nạn nhân – là một phụ nữ mang thai – tử vong tại chỗ. Còn anh Bo thì bị điên luôn sau tai nạn đó, giờ đây anh Bo vẫn đang còn ở trong nhà thương điên. Bỏ lại ba, mẹ của anh – hai người già cô cút, neo đơn trong căn nhà hiu hắt, lạnh lẽo.

Ông Ca Lạ tiết lộ:

- Không chỉ thằng con bác thấy ma thôi đâu. Cái ngọn đồi đó không ai dám bén mảng tới cả. Từ già đến trẻ nơi đây, không một ai có gan đặt chân lên mảnh đất đó. Chỉ có những người không biết gì mới đến đó và thuê nhà thôi, dân làng ở đây biết cũng im lặng, nhiều người trong số dân làng không dám đụng chạm đến hồn ma cô Hoàng Lan đâu, người ta nói cô ấy chết rất thiêng.

Đã có những kẻ không tin ma quỷ, đặc biệt là bọn du thủ du thực – bọn giang hồ. Chúng có một nhóm 5 tên lì lợm, lên đồi trà đốt lửa chơi thách thức ma quỷ.

Sau khi đã chén hết thùng bia, bọn chúng la hét hí hốc, tưởng rằng làm thế sẽ khiến hồn ma kinh động... mà đúng là hồn ma kinh động thật... cho nên trời đang hanh khô lại dùng dùng chớp nổ vang rền, rồi trời đổ mưa lớn.

5 đứa bọn chúng kéo vào dưới gốc đa để núp mưa, hồi đó cây đa chưa bị chặt đi trong “dự án thay thế một số cây xanh” (!) của lãnh đạo thành phố. Cả bọn bỗng dưng nín cười, có muốn cười cũng cười không nổi. Vì sao vậy?

Đám lửa mà khi nãy bọn chúng đốt, không những nước mưa không làm nó bị tắt mà càng khiến cho đám lửa cháy bùng lên như được tiếp thêm dầu. Ngoài trời sấm chớp liên hồi, mây đen quần vũ. Cả bọn lạnh tái đi, trước những cơn gió hiu hắt và tiếng tru tréo thê lương, có cả tiếng trẻ sơ sinh khóc, và...

“Đừng”

Một ánh chớp rạch ngang bầu trời, và cả 5 đứa chúng nó đều trông thấy tường tận một cái bóng trắng cao lêu nghêu đứng bên cạnh đống lửa đang bùng cháy giữa trời mưa. Cả bọn la hét, chạy thục mạng, đứa lọt xuống hố, đứa cạp đất, đứa rúc vào bụi, đứa té xỉu tại chỗ, đứa van xin quỳ lạy.

Nghe ông Ca Lạ, kể đến đó, tim mình thắt lại. Mình bắt đầu thấy trong người có gì đó khác thường, cảm giác lạnh lạnh chạy dọc xương sống. Mình run run, hỏi ông Ca Lạ:

- Chuyện... chuyện đó có... có.. thật sao ạ?

- Thật đấy, nếu hai người không tin, ngay bây giờ bác có thể dẫn hai người đi qua nhà mấy đứa thanh niên hư hỏng đó để xác nhận. Cả cái làng này không ai là không biết, và kinh hoàng trước chuyện đó cả.

Mình lặng ngắt, bất ngờ Khôi Nguyên nắm lấy tay mình. Thật đúng lúc! Khi đó mình chỉ mong ước có một bàn tay ấm áp thôi. Và Khôi Nguyên đã biến ước mơ của mình thành hiện thực.

Khôi Nguyên tiếp tục tìm kiếm những thông tin đặc giá từ ông Ca Lạ, anh ấy thấy đã đến lúc phải hỏi về người bạn một thời của ông Ca Lạ, là ông Trịnh Vỹ.

- Nghe bà Hiền kể, bác là bạn sinh thời của ông Trịnh Vỹ ạ?

- Phải đó cậu Khôi Nguyên. Ông Vỹ lớn hơn bác 10 tuổi lận, nhưng bác và ông ấy rất hợp nhau.

- Ngoài bác là bạn của ông Trịnh Vỹ ra, bác có biết ông Trịnh Vỹ còn có thêm người bạn nào nữa không?

- Ngoài bác ra... hình như ông ấy không chơi với ai nữa... nếu có thì là đối tác làm ăn thôi, cậu cũng biết mà, đó là những mối quan hệ xã giao.

- Dạ!

- À, còn đấy!

- Sao ạ? – Khôi Nguyên chồm người về phía trước.

- Ông Vỹ có quan hệ khá thân với một người em họ của bác, chú thím ấy nhà cũng gần đây thôi, nhưng bác nghĩ cô cậu không nên tìm đến đó thì hơn.

- Vì sao vậy ạ?

- Chú ấy tên là Bính, biệt danh Bính Lù, là một tay giang hồ khét tiếng vùng này đấy. Chú ấy có tật xấu là khi uống rượu say thường hay gây sự, đánh người... bất kể người đó là ai. Nên cậu đến nhà mà không đúng lúc, sẽ gay go đấy!

Hình như Khôi Nguyên coi những cảnh báo của ông Ca Lạ, chẳng ra gì. Bằng chứng là anh ấy đã hỏi địa chỉ của người có tên là Bính Lù đó, và nhờ vả ông Ca Lạ, nếu có thể, hãy đi cùng với anh ấy, có ông, biết đâu Bính Lù sẽ nể mặt.

- Được rồi, bác sẽ giúp cậu. Nhưng bác nói trước là chú ấy rất kỳ cục đấy! Nếu đã lỡ có hơi men trong người thì chú ấy cũng không coi bác ra gì đâu, tốt nhất nếu thấy không ổn thì bác sẽ ra hiệu để cậu rút lui.

- Dạ, được vậy thì tốt quá còn gì.

Khôi Nguyên hỏi thêm một vài thông tin nữa liên quan đến mục đích ông Trịnh Vỹ mua lại đồi trà, và xây dựng căn nhà. Nhưng, ông Ca Lay, cũng nói giống hệt bà Hiền.

Ông nói:

- Ông Vỹ mua đất để trồng trà, và xây nhà để cách ly bà Thùy Dung. Ở cái làng này, có hai chỗ đáng sợ. Chỗ đầu tiên là đồi trà, và chỗ thứ hai là nhà mộ điền Thùy Dung. Hai chỗ đó là không ai dám bén mảng tới.
- Bác biết những người nào xây dựng căn nhà đó không ạ?
- Không biết đâu Khôi Nguyên à! Những người đó là lính của ông Vỹ, ông Vỹ không bao giờ ngồi nhậu cùng bàn với lính của mình cả, nên bác không thể quen biết một ai trong đó. Hồi ấy, bác chưa cai rượu.
- Bác có nghe nói về những người Hoa, mà theo như lời bà Hiền, là những đối tượng có qua lại thân thiết với ông Trịnh Vỹ?
- Những người đó hình như là đối tác làm ăn của ông Vỹ, sau này ông Vỹ đã cho họ thuê lại căn nhà trên đồi trà, họ ở được gần mười năm đấy.
- Bác còn biết thêm thông tin gì về những người đó không?
- Bác cũng chỉ biết nhiều đó thôi, hơi đâu mà quan tâm đến những kẻ đó. Toàn là một lũ đầu bò, nghiện rượu và cờ bạc.

Mình thấy Khôi Nguyên hơi chau mày, Khôi Nguyên điềm tĩnh, chậm rãi hỏi ông Ca Lay:

- Vậy là bác biết chút ít về họ?
- Không phải bác, mà là chú ấy. Chú Bính thường qua lại với họ, chính chú ấy là người dẫn những người Hoa kia đến nhà ông Vỹ.

Thông tin đó mới thật sự là thông tin vô vàn quý giá mà Khôi Nguyên muốn tìm. Tuy anh ấy không biểu hiện sự phấn khích ra bên ngoài, nhưng mình dám chắc, trong lòng anh ấy rất sướng. Khôi Nguyên muốn ông Ca Lay dẫn anh ấy và mình đến nhà chú Bính Lù ngay. Thời gian là vô cùng quý giá, sẽ còn nhiều việc phải làm nữa, nên cần phải khẩn trương.

Nhưng, tụi mình vừa đứng lên, định chào bà Hai đang ngồi cụp rụ trên ghế mây, rồi cùng ông Ca Lay, rời đi, thì mình đã vô cùng ngạc nhiên sững sốt. Khôi Nguyên không hiểu trong đầu anh ấy nghĩ gì, vì anh ấy rất bình tĩnh... còn mình thì khác... tim mình đập loạn xạ... xem chút nữa mình đã ngã nhào xuống ghế.

17. Chương 17

Chương 17

Mụ Thùy Dung lù lù xuất hiện trước ngưỡng cửa. Mụ ấy đã đi theo tụi mình, nhưng làm sao mụ ấy có thể biết được? Hay là, mình đã lo lắng thái quá! Chẳng qua, mụ Thùy Dung đến nhà ông Ca Lay, có chuyện riêng, tình cờ lại gặp mình và Khôi Nguyên.

Nhưng, nói gì thì nói, vừa trông thấy mụ là mình đã giống như con chuột nhắt gặp phải con mèo thành tinh.

Khôi Nguyên vẫn tỏ ra điềm tĩnh như không có chuyện gì, điềm tĩnh đến mức anh ấy đã mở lời trước mụ Thùy Dung, anh ấy làm ra vẻ lịch sự:

- Chào bà! Chắc bà còn nhớ tôi chứ?

Mụ Thùy Dung nhe hàm răng đen sì ra, mụ cười rất thâm, rồi “dị dằng” đáp:

- Sao lại không nhớ, tôi có lời khen cho cậu đấy, chàng “nhân viên sở tài nguyên” ạ!

- Cám ơn bà đã quá khen!

Biết không thể làm gì được Khôi Nguyên, nên mẹ nhìn xéo qua mình. Mẹ lườm, huýt... sau đó, nói dần từng tiếng:

- Những... kẻ... điều... ngoa... sẽ... không... có... kết... quả... tốt... đẹp...đâu.

Mình bị thái độ đáng sợ và lời nói của mẹ tác động, mình bước lùi lại một bước. Có lẽ mình sẽ bỏ chạy nếu Khôi Nguyên không nắm lấy cổ tay mình.

Ông Ca Lạ, lúc này mới chịu lên tiếng:

- Bà đến đây có việc gì không?

Giọng nói của ông rất khô khốc, có vẻ như ông không ưa mẹ cho lắm.

Mẹ cười khàn khặc, rồi đáp:

- Ông tiếp khách như vậy sao ông Ca Lạ? Tôi đang đi tìm con mèo, vô tình đi ngang qua đây nên ghé vào thăm vợ chồng ông đó thôi. Nghe nói, thằng con của ông vẫn đang ở trong đó... tôi cũng từng ở đó ra nên tôi đồng cảm hơn ai hết, rồi cậu Bo, con ông cũng sẽ trở về nhà một ngày thôi. Nhưng ông cũng nên thường xuyên cầu nguyện đi, vì ở trong đó thời tiết không lành như ngoài này đâu.

Và mẹ tiếp tục cười khàn khặc.

Hình như ông Ca Lạ, cũng sợ mẹ. Ông không dám quát nạt, hay đuổi mẹ ra khỏi nhà. Còn bà Hai thì chẳng khác gì con thỏ gặp phải hổ báo. Bà Hai dồn hết can đảm, chỉ để đứng lên và đi nhanh vào phòng, khóa cửa lại không cho ai vào.

Mẹ Thùy Dung thật là đáng kinh, ở mẹ ta có thứ gì đó khiến người ta bất an, lo lắng và dưng hàng phòng thủ.

Chỉ có Khôi Nguyên là lì lợm nhất.

Ảnh cắt ngang tràng cười điên loạn của mẹ:

- Bà cũng chuẩn bị tinh thần đi là vừa.

Mẹ ngưng bật tiếng cười, đứng trơ ra, một lát sau mẹ nghiêng răng, nói bằng giọng cổ:

- Mà nói vậy là có ý gì?

- Ý gì đâu thưa bà, cũng đã lâu rồi, bà không ghé thăm những người bạn cũ của bà còn gì. Bất cứ lúc nào bà muốn trở lại cái trại đó – bệnh viện tâm thần – thì tôi cũng sẵn sàng giúp bà.

- Mà... - Mẹ cứng họng.

Lúc này, mình mới có đủ bình tĩnh để quan sát mẹ. Mẹ vẫn mặc trên người chiếc đầm đỏ như ngày đầu tiên mình và Khôi Nguyên đến nhà mẹ. Nhưng lần này móng tay, móng chân và môi son của mẹ đã khác trước. Mẹ quét lên những cái móng dài ngoằn co quắp, đôi môi dày nạc như đít vịt thứ màu đen thẫm góm ghiếc, đôi mày mẹ kẻ đường xăm dài đến tận mang tai, hai mắt to như mắt bò với hàng lông mi uốn cong. Cơ thể mẹ đi mưa phủ ra mùi tanh tưởi khiến người đứng bên cạnh muốn lộn mửa. Mẹ giống như một con cóc hôi hám, chứa toàn những nọc độc chết người.

- Chúng ta đi được chưa bác Ca Lạ?

Khôi Nguyên thấy đã đến lúc phải đi làm công việc của mình, không nên mất thời gian với mẹ cóc già nữa.

- Được rồi cậu Khôi Nguyên.

Sau đó, ông Ca Lạ quay sang nói với mẹ:

- Nếu không có việc gì thì hẹn bà lúc khác rảnh rồi chúng ta sẽ “nói chuyện”.

Ông Ca Lạ muốn đuổi khéo mẹ.

Mẹ tức ói máu, nhưng giả vờ ra mặt không có gì. Mẹ “nhẹ nhàng” xuống nước:

- Ông đi đâu mà vội thế?

- Bà hỏi để làm gì, không liên quan đến bà đâu.

- Tại sao lại không liên quan?

Ban đầu mụ nói rất nhẹ, bỗng dưng mụ nổi đóa lên, nạt nộ:

- Hai đứa này đã đến nhà tao để điều tra, thằng kia là thám tử, còn con kia là đồ con gái hư đốn không nên nét. Chúng nó chung sống với nhau như vợ chồng ở tại nhà tao, mà mày nói là không liên quan đến tao hả?

Bây giờ thì mụ không còn nói năng lịch sự nữa, với mụ lúc đó chỉ có sự hằn học, tức tối.

Ông Ca Lạ và em sợ xanh da mặt. Chỉ có Khôi Nguyên là còn dũng khí đáp lại mụ:

- Xin bà hãy bình tĩnh cho, nếu bà đã biết rõ về tôi như vậy thì chúng tôi cũng chẳng thể giấu diếm gì được nữa. Thực ra, Ngọc Diệp chính là người yêu của tôi. Tôi về sống với người yêu của mình thì có gì khiến cho bà phải tức tối như vậy? Hợp đồng thuê nhà cũng không có điều khoản cấm người thuê ở với chồng, với người tình của họ. Tôi nói có đúng không nào?

Mụ dơ tay lên định bộp cho Khôi Nguyên một tát tai, nhưng nghĩ sao đó liền rút tay về lại, mụ dốp chất:

- Mày ở, hay làm tình với nó, thì kệ mẹ mày, tao chẳng bận tâm. Nhưng mày dám lên phen đến nhà tao để điều tra tao, mày đã đụng tới tao rồi đó con trai ạ!

Mụ lại nghiêng răng.

Khôi Nguyên từ tốn đáp:

- Bà có tật nên mới giạt mình đó thôi.

- Tật cái đầu cha mày. Mày nói mau! Đứa nào đã thuê mày điều tra tao?

- Trước khi trả lời bà, tôi muốn hỏi: tại sao bà biết tôi là thám tử?

- Mày tưởng chỉ có mỗi mày là thám tử thôi sao? Tao có tiền, và tao muốn biết điều gì thì tao sẽ biết thôi.

- Vậy thì bà cứ dùng tiền đó mà tìm hiểu xem “đứa nào đã thuê tôi điều tra bà”.

- Thằng chó! Tao sẽ giết...ttt mày...yyy!

Mụ rít lên.

Mụ thở như đang lên cơn hen suyễn, thế rồi mụ cũng lấy lại bình tĩnh.

Chỗ khung cửa ra vào có một con thần lằn đang bò, mụ liếc mắt trông thấy, nhanh như chớp mụ đánh bộp vào khung cửa, con thần lằn bị bàn tay tròn nung núc của mụ đánh chệch bệch, một cái đuôi đứt ra búng, bay dưới nền nhà, con thần lằn nằm bất động.

Liền đó, mụ khó khăn di chuyển cái cơ thể béo núc của mụ, cúi xuống bốc con thần lằn lên, chậm rãi cho vào mồm nuốt:

- “Ừc.”

Trông thấy cảnh tượng tởm lợn đó, mình chỉ muốn ói tại chỗ. Con thần lằn cũng béo nung núc giống như mụ cóc già, phút chốc đã trở thành bữa điểm tâm.

Ăn thịt sống con thần lằn xong, mụ mới chịu bước ra khỏi nhà với một ánh mắt hận thù ghê rợn.

Mình đã thít chặt tay Khôi Nguyên vì kinh hãi.

- Đừng lo lắng Ngọc Diệp, đã có tôi đây mụ ta sẽ không làm hại được cô đâu.

- Khôi Nguyên, mụ ta thật không phải là người.

- Cho dù mụ ta có là gì đi nữa thì cũng có ngày tôi vặt đầu mụ ta. Cứ tin tôi đi.

Rời khỏi nhà ông Ca Lạ, tụi mình tìm đến nhà ông Bính Lù – người em họ của ông Ca Lạ. Trên đường đi tụi mình lại nói chuyện về mẹ Thùy Dung. Khôi Nguyên hỏi ông Ca Lạ:

- Bác Hai có vẻ sợ mẹ ta quá bác nhỉ?
- Không chỉ bác Hai thôi đâu, ngay cả bác, và những người trong cái làng này, kể cả thằng Bính trời đánh kia còn tránh mẹ nữa là.
- Mẹ ta có gì mà khiến mọi người bất an vậy ạ?
- Con người đó mắc bệnh tâm thần, hận thù rất sâu... đừng tới bà ta có ngày mang họa đấy, bác thấy cậu cũng thuộc dạng liều đấy Khôi Nguyên à!

Mình mỉm cười nói với ông Ca Lạ:

- Bác không biết đấy thôi! Trên đời này anh chỉ sợ có mỗi cháu thôi.
- Bác hiểu rồi, khi này cậu Khôi Nguyên đã nói, hai người là tình nhân của nhau, chồng sợ vợ là lẽ đương nhiên thôi.

Nghe ông Ca Lạ nói vậy mình ngượng ngùng e thẹn, còn Khôi Nguyên, anh đấm chính ngay:

- Ôi, bác hiểu lắm rồi, đó là cháu đang dùng kế khích tướng cho mẹ ta tức điên lên, khi đó mẹ ta sẽ lộ ra những thứ mà cháu muốn khai thác. Còn quan hệ của cháu và Ngọc Diệp chỉ là...

Khôi Nguyên không nói hết câu. Có lẽ anh sợ nói ra sẽ làm mình buồn. Mà cho dù anh không nói thì mình cũng đã buồn rồi. Việc đó có gì đâu mà anh phải đấm chính, trong lòng anh... chẳng lẽ... anh không có hình bóng của mình hay sao? Vậy là mình đã ảo tưởng, đã lầm rồi ư? Mình thích anh thật sự, còn anh chỉ muốn đùa nghịch với mình thôi.

- Đến rồi đấy cô cậu.

Bác Ca Lạ chỉ vào căn nhà vuông vức như chiếc hộp nằm bên đường, chỗ có hàng cây bang trắng, với những cánh hoa rơi rụng nằm trải thảm.

Căn nhà của ông Bính Lù cũng chẳng hơn gì căn nhà ông Ca Lạ, ọp ẹp, xiêu vẹo và chưa biết đổ lúc nào.

Vì ông Ca Lạ với ông Bính Lù là anh em thân thiết, nên không cần phải gọi cửa, ông Ca Lạ dẫn theo tụi mình đi thẳng vào nhà.

Mình nghe thấy tiếng đàn guitar và tiếng leng keng – âm thanh phát ra khi dùng dũa muống đánh vào những cái chén sành.

Mọi người đang tiệc tùng văn nghệ, nói cho đúng là đang có một cuộc nhậu. Thấy tình hình có vẻ không ổn, ông Ca Lạ quay sang nói với Khôi Nguyên:

- Cậu Khôi Nguyên à! Chúng ta đến không đúng lúc rồi, tốt nhất là chuồng lẹ trước khi chú ấy phát hiện ra chúng ta.
- Không sao đâu ạ! Lỡ đến đây rồi chẳng lẽ lại về tay không. Cháu có ý này bác xem có được không nhé!
- Cậu nói thử đi.
- Chúng ta khoan hãy vào đã, cháu muốn ở bên ngoài quan sát một chút, xem tình hình thế nào rồi tính.

Ông Ca Lạ suy nghĩ rất nhanh rồi đáp:

- Cũng được, đi theo tôi!

Tụi mình đi theo ông Ca Lạ, đứng nép bên khe cửa nhìn vào bên trong nhà. Có năm người đang ngồi uống rượu ca hát, một người đàn bà thỉnh thoảng từ dưới bếp bước lên sau khi nghe tiếng quát gọi, cô ấy mang theo những đĩa thức ăn phục vụ đám bợm nhậu kia.

Ông Ca Lạ nói khe khẽ:

- Cô ấy là thím Lưu, một người phụ nữ đảm đang hiền hậu, không hiểu sao lại lấy phải thằng em của bác, cậu thấy đó – một thằng bết rượu.

- Bính Lù là người nào kia ạ?

- Nó đẩy cậu Khôi Nguyên, cái thằng có vết sẹo bên má trái đó.

Mình tròn xoe mắt, xem chút nữa đã thốt lên. Cũng may Khôi Nguyên kịp che miệng mình lại.

Tụi mình tiếp tục quan sát cảnh tượng bên trong. Một ông mặc đồ lính chế độ cũ, chân đi boots sờn, vừa hát xong một ca khúc nhạc vàng trong những tiếng vỗ tay hoan hô của bốn người còn lại.

“Ồ la la... giọng ca chú Mỹ là nhất ở đây rồi.” – Một ông mặt gầy trơ xương, chất giọng biết là kẻ hay nịnh bợ. Ông ta vừa vỗ tay phát biểu.

“Hi hi, giọng ca của tôi thì có thấm vào đâu nếu so với anh Bính chúng ta.” – Người tên Mỹ dùng những lời lẽ khiêm tốn, nhưng cách nói thì lộ rõ sự tự kiêu.

“Phải đó, nãy giờ... anh Bính chưa hát bài nào cả, ày... ai lại để tụi em chờ mãi thế... anh Bính ơi! Anh làm anh như vậy không tốt rồi... không tốt rồi...” Một ông tóc dài nhếch nhác nói giọng lẽ nhè.

Ông Bính Lù, người thấp lùn nhất trong bọn, nhưng lại đô con nhất, tướng tá ông ấy chẳng khác gì một cái lu, có lẽ tên Bính Lù từ đó mà ra. Ông ta để tóc đinh lờm chờm, ở trần xăm xia đầy hình nào là: chuột bọ, rắn rết, giấy thép gai... Bên cầu vai trái của ông có hình xăm con mèo, với hai chữ nhìn thấy rõ là “kiếp nghèo”. Điều đặc biệt làm mình và Khôi Nguyên chú ý là vết sẹo bên má trái của ông ta.

Ông Bính Lù đứng lên, bước đi lảo đảo, ông nói lẽ nhè:

- Đệ... hãy đưa... cho huynh cây... cây đàn, hôm nay huynh... sẽ... sẽ... phục vụ các đệ.

Cả đám vỗ tay ầm ĩ, ông Mỹ đưa đàn guitar cho Bính Lù chơi. Đêm nay, Bính Lù sẽ trình diễn một ca khúc nhạc vàng trữ danh thiên hạ.

- Sau đây nam danh ca Quang Bính – ông Bính Lù tự phong danh hiệu cho mình, - trình bày một ca khúc... rất... rất... nổi tiếng. Nào, dàn nhạc... cho tâng rê.

- “1, 2, 3... dzô!” – Cả đám bồm nhậu hòa theo.

“Bùm... chách-chách-chách bum... chách-bùm... chách-bum”

Tiết điệu Bolero vang lên nghe cũng có chút mùi vị, nhưng trình độ chơi đàn của người chơi hình như quá tệ hại nên nghe ra dây này “đ.m” dây kia. Kèm theo đó là tiếng gõ nhịp hòa theo của đám bồm nhậu. Tất cả những vật dụng như chén bát, xoong chảo, đĩa muỗng phút chốc biến thành nhạc cụ, một giàn nhạc giao hưởng lừng danh chào đời.

Ông Bính Lù cất giọng vệt đục:

Đập vỗ cây đàn giận đời đập vỗ cây đàn

người ơi người ơi! Tình ơi tình ơi!

Đập vỗ cây đàn giận đời bạc trắng như vôi

giận người điên đảo quên lời

Đập vỗ cây đàn giận người con gái yêu đàn

Buồn ơi buồn ơi! Làm sao để nguôi

Đập vỗ cây đàn giận người đôi trắng thay đen

giận đời trở như bàn tay...

“Bùm... chách-chách-chách bum... chách-bùm... chách-bum”

Chuyện ngày qua, tôi gặp người con gái

Mang giọng ca thật buồn

Em bảo tôi rằng: Anh đi học đàn

Để đàn theo lúc em ca, những ngày hoa mộng đời ta

Tôi yêu nàng nên vội vàng lên tỉnh

Đi tìm theo học đàn

Sau một năm trường, tôi trở về quê hương

Nhưng người em gái, ngày ấy đã đi rồi...

Một giọng ca tẻ nhạt, chỉ có thể là đàn anh của ca sĩ (!) Lệ Rơi. Cả đám phiêu theo ca khúc mà Bính Lù đang thể hiện. Tiếng đĩa muổng đánh vào chén đọi mỗi lúc mỗi dồn dập, chát chúa.

Tôi hỏi thăm dò từng người trong xóm tin nàng

Nàng đâu nàng đâu, nàng đâu nàng đâu

người báo tin buồn nàng gặp nhạc sĩ vang danh

Rồi cùng xây đắp gia đình

Tôi xót thương nàng và rồi tôi khóc thương mình

Đời ơi còn chi, đàn ơi biệt ly

Đập vỡ cây đàn giận người đổi trắng thay đen

giận đời trở như bàn tay...

“Bùm... chách-chách-chách bum... chách-bùm... chách-bum”

Ông Bính Lù vừa ôm đàn guitar vừa hát say sưa, bước chân của ông nhịp tới nhịp lui, sàng qua bên phải... rồi tiếp bên trái... tiến tới... bước qua... đi về... nhìn ông cứ như hột mít cầm hai que tăm xỉa răng đang khiêu vũ.

Ông đưa ca khúc vào đoạn kết...

Đập vỡ cây đàn giận đời đập vỡ cây đàn...

Đập vỡ cây đàn giận đời đập vỡ cây đàn...

Đập vỡ cây đàn...

Đập vỡ cây đàn...

Đập vỡ...

Đập...

“Bốp”

Vừa dứt tiếng ca, ông Bính Lù cầm cây đàn guitar phang thẳng vào đầu cái ông mặt xương nịnh bợ khi nãy.

Tiếp sau đó là một màn “đánh bóng” khủng khiếp nhất mà mình từng thấy, ông Bính Lù cầm đàn đập lên đầu hết người này đến người kia.

Cả đám bợm nhậu bấy giờ mới tá hỏa chạy bát nháo,

“Xoảng... xoảng... xoảng...” Xoong, chảo, chén đĩa, đĩa muổng bay tứ tung. Bốn người kia bạt mạng bỏ chạy ra khỏi nhà.

Ông Ca Lạ thấy tình hình có vẻ gay go, ông kéo tay Khôi Nguyên, nói hấp tấp:

- Chạy mau thôi cậu Khôi Nguyên. Trước khi còn kịp!

Nhưng, tụi mình chạy làm gì kịp... Ông Bính Lù lao ra khỏi nhà đứng chặn trước mặt Khôi Nguyên, trên tay cầm con dao thái lan.

Ông Bính Lù cười khoái trá:

- Há há há... phen này có mồi ngon rồi đây! Nguồn: (Facebook: s:// .facebook.com/nhim.kute.50

Mail: lekimquoc7@gmail.com)

18. Chương 18

Chương 18

Mình sợ chết khiếp hét lên.

Khôi Nguyên bình tĩnh vô cùng, nhanh như chớp anh ấy tung một đòn đá bằng mũi giày vào bụng đối thủ đang đứng trước mặt mình.

Mình kịp nghe một tiếng “ứ”.

Rồi sau đó là hàng loạt tiếng ứ ứ... của ông Bính Lù. Chắc lúc đó ông ấy rất đau, mặt ông đỏ như gấc, bộ dạng như đang rặn.

Cú đá của Khôi Nguyên uy lực mới thật khủng khiếp. Sau này, mình mới biết, anh ấy là một cao thủ Karate-do thượng thặng.

Ông Bính Lù chưa kịp té quỵ xuống thì Khôi Nguyên đã chuyển bộ, thân thủ nhanh nhẹ như một con sóc... mình nghe tiếng “chát”... một cú chém bằng cạnh bàn tay, mà Khôi Nguyên nói mới biết, đó là đòn shuto kinh điển của bộ môn Karate-do.

Ông Bính xấu số ngã lăn quay ra đất, ông ấy nằm bất động không còn cựa quậy gì được nữa.

Mình và ông Ca Lay đứng ngơ ngác như người mất hồn. Đặc biệt là mình, mình bị bất ngờ, không thể tin được võ công của Khôi Nguyên lại cao cường như vậy. Một lúc sau, ông Ca Lay mới run run nói:

-Cậu... cậu... Khôi... Khôi Nguyên à!... Làm sao cậu có thể, chú ấy bị... bị con hơn cậu mà...

-Bị con chưa hẳn là một ưu điểm đâu thưa bác! Cháu xin lỗi vì ra tay hơi nặng, nhưng bác thấy đó, chú ấy cầm dao sẽ rất nguy hiểm nếu mình không quyết đoán.

-Bác... bác... hiểu... hiểu mà.

Ông Ca Lay nói năng lắp bắp. Không ngờ một tên giang hồ khét tiếng như ông Bính Lù – kẻ đã xông pha trận mạc biết bao nhiêu trận rồi, lại đổ gục một cách quá dễ dàng như vậy.

Vợ ông Bính Lù chạy từ trong nhà ra, ôm chồng khóc lóc thảm thiết:

-Hu hu hu... đừng chết... đừng chết mà mình ơi!

Khôi Nguyên nói cho cô ấy yên tâm:

-Không có gì đâu cô đừng lo, chú ấy chỉ ngất đi thôi, một chút nữa sẽ tỉnh lại.

-Cậu nói thật chứ?

-Cháu gạt cô làm gì, lúc này cháu chỉ dùng một phần mười sức thôi.

Mình khiếp đảm, mới có một phần mười sức mà đã như vậy rồi thì thử hỏi dùng luôn mười phần sẽ như thế nào.

-Anh Nguyên, chúng ta đợi chú ấy tỉnh dậy luôn hay sao?

-Người đã say bết nhè thế kia rồi thì chúng ta cũng chẳng điều tra được gì đâu, chúng ta sẽ quay lại sau vậy.

-Bây giờ chúng ta đi đâu?

-Chẳng phải cô đói bụng rồi sao? Hôm nay, tôi sẽ mời cô đi ăn cơm tiệm.

-Vậy chúng ta đi thôi!

Tụi mình chào tạm biệt ông Ca Lay đi ăn tối, lúc đó vừa đúng 5 h 30.

Quán cơm bình dân Sơn Quý,

Tiếng nói chuyện bàn tán, tiếng tivi, tiếng mọi người ăn uống đủ các kiểu. Quán cơm chiều hôm đó đông lạ lùng.

Tụi mình ngồi ở chiếc bàn tròn, gần góc tường.

Cậu bồi bàn mới nhìn qua cũng biết là sinh viên nghèo đi làm thêm. Ở địa bàn thành phố mình đang sống có rất nhiều trường đại học, đi đâu cũng thấy trường đại học cả, hàng năm trên cả nước có hàng ngàn, hàng triệu sinh viên nhập học, và cũng có hàng ngàn hàng triệu sinh viên ra trường không có việc làm, hoặc làm không đúng ngành nghề. Những gia đình nghèo khó muốn con mình đi học để thoát cái khổ, ngờ đâu khổ vẫn hoàn khổ... có người vay mượn chạy vạy khắp nơi, những mong con mình có đủ điều kiện ăn học, tốt nghiệp ra trường cầm mảnh bằng trong tay vừa được nở mày nở mặt với bà con hàng xóm, vừa con mình đỡ cực tẩm thân, mà mình cũng được nhờ. Có biết đâu khó khăn là vậy, vay mượn là vậy... đến khi ra trường xin việc thì phát sinh đủ thứ chuyện, nào là bằng tốt nghiệp của trường đại học “thành phố” hay “thôn quê” – nạn phân biệt bằng cấp. Nào có quen biết dây mơ rễ má gì không – nạn con ông cháu cha, nào là tiền lo lót – nạn tham nhũng. Nói thật Tâm Đan à! Mình làm trong ngành giáo dục, nhưng mình ngán lắm rồi, ngán lắm lắm rồi.

-Lấy cho anh đĩa cơm bỏ ít thịt cá lại, cho rau nhiều vào.

Khôi Nguyên nói với em bồi bàn, rồi quay sang mình:

-Ngọc Diệp, cô ăn gì thì gọi đi.

-Lấy cho chị một đĩa thập cẩm.

-Dạ. Anh chị đợi cho một lát ạ!

Em ấy quay lưng định đi, mình gọi với theo:

-Này em gì ơi!

-Dạ?

-Cho anh chị hai ly trà đá luôn nha!

-Dạ, có ngay!

Em ấy đi một lát, rồi bưng ra những thứ mà tụi mình đã gọi.

Mình và Khôi Nguyên vừa ăn vừa bàn chuyện.

Khôi Nguyên có vẻ ăn rất từ tốn, mình vào đề:

-Anh thường hay đến đây ăn lắm phải không?

-Ừm.

-Anh cứ ăn uống đầu đường xó chợ vậy ư?

-Biết làm sao được, không ai nấu cho tôi ăn cả.

Nghe anh ấy nói vậy mình rất cảm động, nhiều lúc mình thấy Khôi Nguyên thật cô đơn, một nỗi cô đơn sâu thẳm lắm Tâm Đan à! Anh ấy không bao giờ nói về gia đình ảnh cho mình biết, Khôi Nguyên cũng không

bao giờ than vãn số phận cô đơn của mình. Ngọc Diệp có nghe anh Quốc Việt kể, hồi thời học sinh, sinh viên và kể cả bây giờ Khôi Nguyên có rất nhiều người con gái đeo đuổi anh, tất cả những cô gái đó không cần nói cũng xinh đẹp và quyến rũ hơn mình; vậy mà, anh ấy không mở cửa trái tim ra đón nhận tình cảm của ai cả, anh quá khép kín! Khép kín đến mức bề bồng. Khôi Nguyên mãi là một ẩn số không ai có thể khám phá được, anh ấy giống như ánh trăng sáng lung linh ngay trên đầu mình, nhưng không thể với tới.

Mình chuyển sang chủ đề khác, nói:

-Anh Nguyên này, mẹ Thùy Dung đã biết chúng ta đang điều tra về căn nhà của mẹ, liệu mẹ có cản trở chúng ta không?

Khôi Nguyên dừng ăn, anh ấy lấy tờ giấy chùi miệng, ổn định lại ảnh đáp lời mình:

-Mẹ ta biết điều gì đó, nếu như mẹ ta không làm gì mới khó khăn cho chúng ta. Nhưng “đả thảo kinh xà” – đập cỏ làm rắn sợ - mẹ có tất rục rịch, thế nào cũng lộ sơ hở để chúng ta khai thác.

-Khai thác? Ở mẹ có cái gì để khai thác ngoài một thân xác phì nộm muốn ới?

-Cô nghĩ mẹ đơn giản vậy sao? Mẹ là một con mẹ diên thông minh đấy. Bây giờ thì tôi dám khẳng định, ít nhiều mẹ có liên quan đến những vụ mất tích. Chúng ta cần điều tra mẹ.

Mình rất sợ khi nghĩ đến cảnh tượng sắp tới sẽ giáp mặt với mẹ yêu tinh đó. Mình thốt lên:

-Sao kia!

-Còn sao nữa, tôi nói rõ rồi còn gì, chúng ta sẽ điều tra mẹ.

-Nhưng bằng cách nào?

-Rồi sẽ có cách, cứ chờ đó mà xem, tôi sẽ vật đầu mẹ.

-Hình như anh cũng ghét mẹ ta lắm thì phải?

-Không đâu, tôi chỉ hơi bực mình thôi, thế nhưng, tôi chịu được.

-Ồ,

Khôi Nguyên nhìn bộ dạng rụt rè của mình, anh không cười, nhưng hỏi mình theo cách quan tâm:

-Khi này cô sợ lắm phải không?

-Ừm,

-Đừng lo lắng quá! Chẳng phải tôi đã nói nhiều lần với cô rồi còn gì, đứng...

-Đứng trước mọi kẻ thù không được run sợ chứ gì? Tôi nhớ như in rồi.

Nói rồi mình mỉm cười.

Khôi Nguyên lại nhìn mình chăm chú khiến mình ngại ngẩn. Mình cúi đầu xúc cơm ăn một cách máy móc, tim mình đang đập loạn nhịp.

Hình như Khôi Nguyên biết vậy, nên anh đánh sang chuyện khác, anh nói:

-Người đàn ông mặt sẹo chúng ta tìm được rồi, lát nữa ăn cơm xong chúng ta sẽ quay lại căn nhà đó xem ông ta đã tỉnh lại chưa.

-Phải đó, tôi cảm thấy hồi hộp quá! Biết đâu từ ông Bính Lù sẽ có thêm manh mối đáng giá.

-Tôi lại không cho như vậy đâu, cái gã phạm phu tục tử đó liệu có thể làm ra được trò trống gì? E rằng chúng ta sẽ thất vọng thôi.

-Nhưng, chẳng phải chính ông ta là chiếc cầu nối giữa đám người Hoa bí ẩn kia và ông Trịnh Vỹ đó sao? Nói không chừng, từ ông ta có thể giải được biến số thứ nhất. Biết được mục đích thật sự ông Trịnh Vỹ mua đồ trà và xây dựng căn nhà đó.

-Cũng mong là như cô nói.

-Tôi ăn xong rồi, chúng ta đi thôi!

Mình đề nghị đi sớm về sớm.

Khôi Nguyên đồng ý, tụi mình đứng lên tính tiền, rồi quay trở lại căn nhà hột quet của ông Bính Lù.

“Cốc... cốc... cốc...”

“Cạch” – Tiếng mở cửa.

Vợ ông Bính Lù xuất hiện trước ngưỡng cửa, nét mặt sợ sệt. Thấy cô ấy có biểu hiện lạ, nên Khôi Nguyên hỏi ngay.

-Chú Bính đã tỉnh lại chưa vậy cô?

-Ông ấy... ông ấy...- Cô Lưu ấp úng.

-Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi? – Khôi Nguyên có vẻ hơi sốt ruột.

-Ông... ông ấy... đi... bỏ... bỏ đi rồi.

-Cô nói sao? Bỏ đi rồi?

-Ông ấy tỉnh dậy, thu dọn hành lý rồi đi luôn.

-Cô có biết chú ấy đi đâu không?

-Tôi... tôi không biết.

Mình quan sát thấy biểu hiện của Khôi Nguyên có chút thay đổi trên nét mặt, anh ấy có vẻ tự trách mình:

-Thôi hỏng rồi, tôi quá bất cẩn.

-Làm sao bây giờ anh Nguyên?

-Chúng ta về thôi Ngọc Diệp!

Đi được một đoạn mình mới hỏi Khôi Nguyên:

-Tại sao ông ta phải bỏ trốn?

-Có lẽ, do chúng ta bất cẩn để vợ ông ta nghe được chuyện chúng ta muốn điều tra ông ta, tỉnh dậy được vợ nói cho biết tin đó, nên ông ta chuồng ròi. Lỗi này là do tôi cả, khôn ba năm đại một giờ.

-Cũng không thể nói lỗi là do anh được.

-Thôi đừng nhắc đến chuyện này nữa, chúng ta cần về nhà tắm rửa, thư giãn một chút, rồi từ từ suy nghĩ cách giải quyết vấn đề này.

Mình vừa mới tắm xong, đang đứng sấy tóc trước mặt Khôi Nguyên. Có lẽ lúc đó mình không ý thức được là mình đang ở trong dáng điệu rất khiêu gợi. Mình mặc quần đùi và áo thun ôm sát người, bồ cũng biết rồi đó... cơ thể mình tuyệt nhiên là quyến rũ, điều này thì mình dám tự hào. Mình tuy có hơi đầy đặn, nhưng những đường cong thì vô cùng chuẩn xác; trời lại phú cho mình một mái tóc mây óng mượt, một khuôn mặt ưa nhìn rất có duyên. Phải vậy, nên Khôi Nguyên đang nằm trên ghế sofa, tay chống cằm, ánh mắt đang ngắm mình chăm chú.

Mình nhướn mày, nói với anh:

-Tôi tắm xong rồi, anh vào tắm đi.

-Cô đuổi tôi đi sao?

-Ồ, thì anh nói khi nào tôi tắm xong là đến anh còn gì.

-Tôi đang suy nghĩ về vụ án.

“Hừ, nhìn mình ngây ngất vậy, còn nói dối, đang suy nghĩ về vụ án...” Minh nói trong bụng.

Khôi Nguyên uể oải đứng dậy. Ảnh đã vào phòng tắm rồi, còn lại mình đứng một mình trong cái phòng khách rộng thênh thang.

Thời gian lặng lẽ lướt qua...

Màn đêm buông xuống đặc quánh, có lẽ chỉ mỗi đồi trà này mới như vậy thôi. Không một tiếng ếch nhái, tiếng côn trùng râm rang. Mọi thứ lặng như tờ, mình ngồi trên ghế sofa chỗ Khôi Nguyên vừa nằm lúc nãy. Mắt thỉnh thoảng liếc nhìn ra ngoài khung trời tối tăm qua khung kín cửa ra vào, mình cần phải kéo tấm rèm che cửa lại...

Mình rón rén từng bước tới gần cánh cửa, nhanh tay kéo tấm rèm lại...

Mọi thứ xảy ra trong chớp nhoáng.

Mình nhất trông thấy một cái bóng trắng đang đi ngoài sân.

“Á...á...á...á...”

Mình hét lên, rồi chạy thẳng ra sau nhà tắm đẩy cửa chạy vào với Khôi Nguyên.

Mình ôm cứng Khôi Nguyên lúc nào chẳng biết.

Khôi Nguyên không cử động gì, ảnh đứng như tượng đá.

Bấy giờ mình mới kịp nhận ra Khôi Nguyên chẳng mặc gì trên người, và cơ thể mình đang dính chặt lấy cơ thể trần trụi của ảnh.

“Á...á...á...á...”

Mình lại tiếp tục hét lên lần nữa.

Mình che mắt lại, xua tay.

-Anh làm ơn mặc đồ vào đi!

-Rồi, mở mắt ra đi.

Khôi Nguyên bình tĩnh nói.

Mình mở mắt ra, lại phải hét lên một lần nữa.

Thật là mặt dày hết chỗ nói, anh ấy chỉ quỳnh có mỗi cái khăn tắm quanh “chỗ đó”.

-Tôi nhúc nhích mắt lắm rồi, anh mặc đồ vào nhanh lên.

Mình vẫn nhắm mắt.

-Hừ, cô đúng là đồ trợ trên. Cô không biết xấu hổ hay sao? Tôi đang tắm cô à, cô từ đâu chạy vào ôm lấy tôi... đã vậy còn yêu cầu này nọ... cô còn không mau đi ra! Hừ...

-Tôi... tôi...

-Cô không còn gì để nói chứ gì? Đi ra ngay!

-Tôi... tôi... tôi không ra đâu, ngoài kia có ma đó, tôi vừa thấy ma...

Mình vừa nói, vừa run lấy bầy...

Khôi Nguyên không chịu mặc đồ vào nghiêm chỉnh. Mà cứ để “bộ dạng đóng khố” đi ra ngoài, mình đi theo đuôi anh ấy ra lại phòng khách.

-Ở đâu?

-Ở ngoài đó đó. – Mình chỉ tay ra ngoài trời.

Khôi Nguyên kéo rèm xem thử, nhưng không thấy gì nên ảnh quay lại nói:

-Hồn ma đã đi rồi.

-Anh tin lời tôi sao?

-Sao lại không tin, cô đâu đến mức mặt dày mà lao vào phòng tắm lúc tôi đang không mặc gì trên người. Từ nay cô phải chịu trách nhiệm về việc đó đấy!

-Chịu trách nhiệm? – Mình ngơ ngác.

-Chứ còn sao nữa, long thể của tôi đã bị cô trông thấy hết rồi, cô bảo tôi phải làm sao để nhìn mặt thiên hạ đây?

-Tôi... tôi... tôi đâu có cố ý. – Mình ngượng chín mặt.

-Tôi không cần biết cô có cố ý hay không cố ý. Vấn đề là cô đã trông thấy tất cả và cô cần chịu trách nhiệm cho việc đó.

-Nhưng, chịu trách nhiệm như thế nào đây?

-Tôi sẽ suy nghĩ và nói lại cho cô biết, nhưng từ giờ trở đi cô thuộc về tôi, trong thời gian này tôi cấm cô không được hẹn hò với ai.

- O! Anh... anh... anh thật quá đáng.

-Cô nên trách ông trời đã xui khiến, tôi đã nói rồi... tôi ăn ở có đức nên trời thương trời giúp còn c...

Nhưng Khôi Nguyên chưa nói hết câu thì...

“Á...á...á...á...” – Mình lại hét, lại hét.

Mà không muốn hét cũng không được, vì cái khăn lông đang quấn trên người ảnh tuột ra phô bày toàn bộ những đường nét đàn ông trước mắt mình.

Khôi Nguyên lụnh quýnh lượm khăn lên che lại, rồi chạy như bay vào phòng tắm thay đồ nghiêm chỉnh.

—

Lát sau, anh ấy trở ra với bộ đồ ngủ mát mẻ.

Cả mình và anh ấy ngồi trên ghế sofa, nhưng không ai nói với ai một câu nào.

Khôi Nguyên mỗi điều xì gà hút.

Còn mình thì ngồi bấm móng tay.

Mãi một lúc sau...

“Tôi muốn...” – Trùng hợp, cả mình và anh ấy cùng lên tiếng.

- Cô nói trước đi!

- Anh nói trước đi!

- Thì cô cứ nói đi!

- Anh nói đi!

Tụi mình đẩy qua đẩy lại nhau.

Bất ngờ cả mình và anh ấy khựng lại, cả hai ngồi bất động như bị điểm huyết. Nguồn: (Facebook: s://.facebook.com/nhim.kute.50

Mail: lekimquoc7@gmail.com)

19. Chương 19

Chương 19

- “Ơu... ơu... ơu...”

Tiếng khóc của đứa trẻ sơ sinh lại vang lên.

Khôi Nguyên và mình tập trung lắng nghe. Khôi Nguyên chắc chắn không biết sợ, nhưng Ngọc Diệp thì sờn gai tóc.

Âm thanh rùng rợn đó nghe rất gần. Khôi Nguyên không chịu ngồi im nữa, anh đi rất khẽ khàng xuống dưới nhà bếp lấy cái đèn pin, sau đó, đi lên ra hiệu cho mình nhẹ nhàng đi theo anh ấy ra khỏi nhà.

Đêm đó, trời sương giăng mọi ngõ. Những hàng cây, bụi cỏ chìm khuất trong làn hơi sương dày đặc.

Những nẻo đường sâu hun hút thấp thoáng ẩn hiện.

Gió rít lên từng cơn, thổi bạc vào người nghe từng hồi xơ xác.

Tụi mình đi rón rén từng bước giống như đang rình bắt dế vậy. Tiếng khóc còn văng vẳng đâu đây, yếu dần... yếu dần... rồi tắt lịm.

Mình nói khẽ bên tai Khôi Nguyên:

-Anh Nguyên, nó nín rồi.

-Quái lạ! Sao lại không thấy nhỉ?

-Thấy cái gì cơ?

-Thấy nơi đã phát ra âm thanh đó.

-Ừ nhỉ!

Tụi mình đi thêm một đoạn nữa để kiểm tra. Bất chợt mình trông thấy ánh sáng loang loáng phía dưới con đường đất.

Mình kéo tay Khôi Nguyên nói:

-Có... có cái gì dưới kia...

Khôi Nguyên nhìn theo phía mình chỉ, lúc này chính Khôi Nguyên cũng phát hiện ra ánh sáng yếu ớt đó trong màn đêm đặc kẹ.

-Ồ, chúng ta phải xuống đó rồi.

-Xuống đâu cơ?

-Chỗ am thờ cô Hoàng Lan, chúng ta có khách.

-Có khách?

-Ánh sáng đó phát ra từ đèn pin đấy! Hy vọng chúng ta không bị phát hiện.

-Chắc không đâu, ở trên này sương rất dày, hơn nữa phải nhìn kỹ chúng ta mới thấy còn gì.

-Ừm, đi nào Ngọc Diệp.

Mình và Khôi Nguyên thận trọng đi xuống chỗ am thờ cô Hoàng Lan, lúc sắp tới nơi Khôi Nguyên tắt đèn pin, tập trung mọi giác quan để mò mẫm trong đêm, chủ yếu làm sao để tụi mình không bị phát hiện.

Có tiếng người nói chuyện...

Khôi Nguyên kéo theo mình núp vào một bụi cây gần đó. Tụi mình đã nghe được nội dung đoạn hội thoại của hai người.

Mình nhìn thấy những đốm đỏ chỗ am thờ, chứng tỏ, những người đó vừa thấp nhang cho cô Hoàng Lan.

Một người hỏi thúc:

-Nhanh! Nhanh rồi đi cậu ơi.

-Cháu đừng sợ, không có chuyện gì đâu, vĩa cậu cao lắm!

-Cháu thấy ớn lạnh quá!

-Thằng nhát gan, chuột nhắt thế thì còn làm được gì?

-Cậu, nhanh nhanh coi nào.

Người được gọi là cậu khẩn vái:

- Hồn thiêng cô ở đâu đây xin phù hộ cho tôi được trúng quả phen này, gia tài sự nghiệp của tôi đã đổ hết vào những con số rồi, tôi chỉ còn lại một quả nữa thôi, nếu mà lần này mà bị giam luôn thì xem như đời tôi hỏng, mà đời tôi hỏng thì lấy gì heo quay, bánh trái để cúng cho cô. Hồn thiêng cô phù hộ cho kẻ trót đại dấn vào con đường lô đề này, trúng quả. Bây giờ tôi sẽ bỏ hột xí ngầu vào chén rồi lấy số, cô giúp cho tôi... Tạ! Tạ! Tạ...

Mình nghe ông ấy đọc thêm thần chú gì đó “xì lô xì la” giống như đang lên đồng vậy. Mình ngao ngán thở ra...

Bất ngờ đứng hồn.

Mình nhìn xéo qua bên trái, từ bụi cây, cái bóng trắng xuất hiện. Cái bóng với cặp mắt xanh lè, từ từ tiến lại chỗ tụi mình. Nhỏ... nhỏ... rồi càng lúc càng lớn... lớn dần lên.

Mình lay động cánh tay Khôi Nguyên nói run rẩy:

- Anh Nguyên, anh thấy gì không?

- Có.

Lúc đó tóc gáy mình dựng ngược lên. Khôi Nguyên cũng thấy cái bóng, ảnh chăm chú nhìn.

Mình không biết phải làm sao lúc đó, ngồi lại cũng không được, mà chạy cũng không xong.

- Ngọc Diệp, bình tĩnh nào!

Khôi Nguyên nắm chặt tay mình.

“Á...”

Đó là tiếng la hét của hai người đi xin số chơi lô đề. Chắc hai người đó cũng nhìn thấy cái bóng trắng, đang tiến lại gần, nên hồn vía lên mây bỏ chạy thực mạng. Mình chỉ cầu mong sao những người đó không bị rơi xuống hố gãy tay, gãy chân thôi.

Cái bóng vẫn tiến lại chỗ mình và Khôi Nguyên đang ngồi.

Tim mình thắt lại vì hồi hộp.

—Thịch—

—Thịch—

—Thịch—

(...)

(...)

(...)

“Gâu... gâu... gâu...”

Khôi Nguyên thở ra một hơi dài, nói:

- Thì ra là một con chó đi hoang.

Mình vượt ngục cảm ơn cho sự nhầm lẫn vừa rồi. Cái bóng trắng đó không phải là hồn ma, đó là một con chó xù lông trắng, đi kiếm ăn vào ban đêm.

Tội mình về lại nhà,

Tiếng khóc trẻ sơ sinh đã nín hẳn. Khôi Nguyên có vẻ suy tư nghĩ ngợi kể từ đó.

Ảnh bật đèn sáng, lấy quyển sổ tay ra ghi chép, tiếp tục khoanh tròn, rồi suy luận.

Được một hồi lâu, ảnh mới tìm bao thuốc, lấy điếu xì gà hút xả stress.

Mình biết ý nên không làm phiền anh ấy suy nghĩ, mình cũng ngồi với những suy nghĩ của mình. Đã hai lần mình nghe thấy tiếng trẻ sơ sinh khóc, nhưng ra ngoài tìm kiếm thì không thấy đâu cả. Thứ âm thanh rùng rợn đó là tiếng của ma. Hai người chơi lô đề kia thật là khờ dại, vì mê tín dị đoan, vì đồng tiền mà bán rẻ mạng sống của mình. Họ đã bị một phen khiếp vía, chưa biết chừng còn nguy hiểm tới tính mạng nữa.

Mình ngáp dài, chắc do mấy ngày vừa qua ngủ không đủ giấc.

Khôi Nguyên liếc qua thấy bộ dạng của mình, ảnh gấp cuốn sổ lại, nói:

- Xong rồi, chúng ta đi ngủ thôi.

Mình và Khôi Nguyên lên phòng sửa soạn giường chiếu. Tội nghiệp cho Khôi Nguyên, ảnh phải trải ra nằm dưới sàn. Mặc mừng xong mình vào giường nằm, đắp chăn đến ngực. Mình nằm mà có ngủ được đâu, hết nghĩ đến chuyện ma quái, lại nghĩ đến hoàn cảnh của Khôi Nguyên. Mình sợ ảnh ngủ bên dưới sẽ bị lạnh và bị “máy bay oanh tạc” – muỗi đốt.

Không được rồi, và mình đã quyết định dứt khoát. Mình gọi tên ảnh:

- Khôi Nguyên!

(...) – im lặng.

- Khôi Nguyên!

(...) – im lặng.

Chắc anh ấy đã ngủ rồi, mình thử gọi thêm tiếng nữa.

- Khôi Nguyên!

- Gì vậy?

Lần này, anh ấy mới chịu lên tiếng.

- Sao tôi gọi anh không trả lời?

- Lúc đó tôi đang mơ ngủ.

- Còn bây giờ thì sao?

- Bây giờ thì giấc ngủ của tôi đã bị cô xé nát như tờ giấy trắng rồi.

- Xin lỗi anh!

- Cô gọi tôi có việc thì thế?

- Anh lên đây ngủ đi!

- Với cô ư?

- Ồ, anh nằm phần anh, tôi nằm phần tôi.

- Cô không sợ tôi sẽ đụng vào người cô sao? Biết đâu tôi nổi hứng lên... lại hôn cô đấy!

- Cái anh này, đừng nói bây nữa. Lên đây nằm đi, ở dưới đó nhiều muỗi lắm.

- Thôi, không cần đâu.

- Nhưng tôi sợ... coi như giúp tôi đi...

Mình mượn có đó để kéo anh ấy lên giường ngủ với mình.

- Cô dụ tôi đấy à!

- Nhanh lên! Đừng để tôi nói nhiều nữa.

Mình cũng không hiểu sao lúc đó mình bạo dạn như vậy nữa, ôi! Chắc mình xấu hổ chết được Tâm Đan à!

Khôi Nguyên được đà làm tới, ánh tự hào về giá trị của mình, anh nói:

- Đó là cô nói đấy nhé! Không phải tôi ép.

-Tôi tin tưởng anh mà.

-Vậy tôi lên nằm chung với cô đây.

Thế là Khôi Nguyên phăng lẹ lên giường nằm với mình. Anh mang theo chăn, đắp cao đến ngực.

Trong ánh đèn ngủ mờ mờ, mình nằm quay mặt về bên phải, Khôi Nguyên thì nằm ngửa, hai mắt vẫn mở rảo hoảnh nhìn lên trần. Mình thấy ngực anh ấy phập phồng, bờ môi mỏng và chiếc mũi dọc dừa cao cao.

Đúng là, vô thức xui khiến sao đó, mình đặt bàn tay búp măng lên bộ ngực săn chắc của anh ấy. Mình thêm khát làm một người vợ, một người tình của Khôi Nguyên. Nhưng, mình không vuốt ve, nhớ nhé! Tâm Đan, mình không hề vuốt ve anh, mình cứ đặt tay trên ngực anh ấy như vậy một lát, cho đến khi Khôi Nguyên chủ động nắm nhẹ bàn tay mình...

Bồ nghĩ anh ấy sẽ làm gì tiếp theo?

Một nam, một nữ nằm trên giường, cả hai đều hấp dẫn, cả hai đều...

Ảnh định làm gì đây?

Ảnh nắm tay mình mỗi lúc mỗi chặt hơn, bàn tay Khôi Nguyên mới ấm áp làm sao. Mình đang phân vân, băn khoăn... hồi hộp và có chút lo lắng!

—bịch—

—bịch—

—bịch—

Nhưng, Khôi Nguyên không tiến tới, anh “gỡ” tay mình ra khỏi ngực, rồi nói tỉnh bơ:

-Ngủ đi Ngọc Diệp!

Thế đó, ảnh đã qua được phép thử của mình. Nếu như anh ấy dám làm cái chuyện đó với mình, mình sẽ không bao giờ muốn gặp lại anh ấy nữa. Coi mình vậy thôi, chứ mình rất có gia phong đấy nhé!

-Anh Nguyên này!

-Chưa ngủ sao?

-Tôi chưa buồn ngủ.

-Cứ nói chuyện thế này làm sao cô ngủ được.

-Mặc kệ, cứ nói đi, dù sao tôi mất ngủ cũng quen rồi.

-Cô muốn nói chuyện gì?

-Nói về anh.

-Về tôi? Tôi có gì đáng nói đâu.

-Có, có rất nhiều đấy!

-Cụ thể xem nào?

-Anh nói cho tôi nghe về gia đình của anh đi!

-Chẳng phải cô đã thấy rồi sao? Tôi không có gia đình.

-Còn ba mẹ anh, anh chị em anh?

-Tất cả đã mất trong một tai nạn máy bay. Cái năm mà liên tục xảy ra những vụ tai nạn máy bay ấy.

-Tôi xin lỗi!

Hoàn cảnh của Khôi Nguyên thật là đáng thương. Chút nữa thì mình đã khóc Tâm Đan à!

- Thôi ngủ đi!

- Tôi đã nói là tôi chưa muốn ngủ rồi mà.

- Còn gì nữa nói đi.

- Đôi lúc tôi thấy anh giống một người.

Mình nói giọng cảm.

Khôi Nguyên đáp lại bằng chất giọng trầm ấm:

- Giống anh hai cô chứ gì?

- Không, lần này anh đoán sai rồi.

- Ồ!

- Anh giống mẹ tôi. Tôi thấy anh là hình ảnh phản chiếu của mẹ, mẹ tôi có một trái tim rất ấm áp, nhưng lúc nào mẹ cũng làm ra vẻ lạnh lùng với anh em tôi, trong nhà tôi, cả tôi và anh hai đều giống ba, anh hai có giống mẹ nhưng chỉ ít thôi. Còn anh, Khôi Nguyên à! Tính cách của anh giống hệt mẹ tôi.

Và mình đã không cản được dòng nước mắt khi nghĩ đến mẹ.

“Hức... hức... hức...”

Khôi Nguyên đưa tay vuốt tóc mình, ánh mắt dờ dề:

- Thôi nín đi! Coi cô kia, tự dưng... đang yên đang lành lại ra thế này.

Mình lại khóc to hơn, áp mặt vào ngực anh ấy thút thít.

Khôi Nguyên không nói gì thêm nữa, anh để mặc cho mình ôm anh, cứ thế mà ngủ.

20. Chương 20

Chương 20

Một đêm rất ngon giấc,

Mình thức dậy trong trạng thái rất khỏe khoắn, Khôi Nguyên không có ở bên cạnh, anh đã dậy từ rất sớm, lúc nào anh ấy cũng thức trước mình.

Ngọc Diệp mơ màng nhớ lại đêm hôm qua, Ngọc Diệp đã ôm anh ấy ngủ. Tụi mình cứ giống như vợ chồng mới cưới vậy đó, chỉ có khác là tụi mình giữ khoảng cách, không có mấy chuyện “xyz” kia là được rồi. Mình yên tâm tuyệt đối!

Bất giác mình đỏ mặt, rồi bật cười khúc khích. Mình bước xuống giường, đến khung cửa sổ kéo bức rèm màu tím hoa cà để xem quang cảnh bên ngoài.

Một vùng trời bình yên mở ra trước mắt mình, Ngọc Diệp thấy những áng mây trắng đang bay thong thả trên nền trời xanh thẳm. Mặt trời chứa chang những tia nắng ấm áp sưởi ấm đôi trà sau một đêm sương giá buốt. Trên những thảm cỏ xanh nhung, từng đôi bướm vàng hồ hên. Tiếng chim chào mào hót lạnh lạnh hòa với tiếng gió nhẹ vi vu vờn vù trên mặt hồ xanh màu ngọc bích. Những cánh chuồn chuồn với đủ màu sắc đua chen tắm mát... lòng mình trào lên cảm xúc lâng lâng.

Đã đến lúc mình bước xuống nhà đánh răng, súc miệng, vệ sinh thân thể... ăn điểm tâm, nói chuyện với “người ấy”, sau đó cùng nhau, tiếp tục điều tra vụ án giải nỗi oan cho cô Hoàng Lan tội nghiệp.

-A, chào Ngọc Diệp! Nướng đến giờ mới chịu dậy!

Đó là tiếng của anh Quốc Việt, anh ấy đang ngồi bàn chuyện với Khôi Nguyên. Mình mỉm cười nói với anh ấy:

-Anh đến từ lúc nào vậy?

-Đến từ hồi sớm kia. Em xuống đánh răng, rửa mặt đi! Anh có mua mì quảng cho em, để dưới nhà bếp đó.

-Cám ơn anh, Quốc Việt.

Hôm nay, anh Quốc Việt mặc đồng phục cảnh sát, chắc ảnh đi từ cơ quan đến. Còn Khôi Nguyên thì ăn mặc rất lịch lãm. Ảnh mặc vest chính hiệu, quần tây, áo sơ mi trắng tắp, cả hai thứ một màu đen tuyền, kết hợp với đôi giày tây mũi nhọn nữa là đủ bộ. Chỉ có chiếc áo vest là màu đỏ, như mình có lần kể, ảnh thích nhất ba gam màu: Đen, đỏ và tím hoa cà.

Mình ra sau nhà bếp, đánh răng. Nghe được hai ảnh nói chuyện với nhau. Anh Quốc Việt đáp lời Khôi Nguyên:

-Cậu muốn tố truy bắt ông ta?

-Chẳng phải đuổi bắt là sở trường của cậu sao?

-Liệu ông ta và đám người Hoa kia có quan hệ khăng khít với nhau không?

-Tớ không dám chắc, nhưng việc ông ta bỏ trốn nhất định là có lý do.

-Được rồi, tớ sẽ cho người lòng sục bắt ông ta, nếu có tin gì tớ sẽ gọi cho cậu.

-Cám ơn cậu Quốc Việt!

-Ôi, cái cậu này, có còn xem tớ là bạn nữa không.

-Luôn luôn nhà như vậy, anh bạn à!

Anh Quốc Việt cười rất sáng khoái, mình cũng thấy vui vui nên chạy lên nhà trên, nói:

- Còn em thì sao, anh Quốc Việt?

- Em... em thì sao hả? Anh không dám nói đâu.

Anh Quốc Việt làm ra vẻ ám muội lắm! Mình thừa biết ý của ảnh là gì. Cứ theo cách nghĩ của ảnh, mình và Khôi Nguyên là một cặp. Khôi Nguyên là bạn ảnh, còn mình là vợ Khôi Nguyên thì làm sao có thể làm bạn với ảnh được, là vợ bạn thì đúng hơn. Rồi mình sung sướng với ý nghĩ một ngày nào đó mình sẽ làm cô dâu, chồng của mình rất tài giỏi, siêu đẹp trai và tính cách lại vô cùng quyến rũ nữa. Nhưng, mình cũng có một ý nghĩ lo sợ, mình sợ người như Khôi Nguyên sẽ có rất nhiều cô gái theo đuổi, chắc gì Khôi Nguyên đã thích mình, và dù cho ảnh có thích mình đi nữa thì chắc đâu ảnh đã lấy mình làm vợ, con người ảnh thích cô độc, khép kín... mình hảo huyền rồi.

- Cô làm ơn xuống nhà chùi sạch chỗ kém đánh răng trên miệng đi đã, rồi muốn nói gì thì nói.

Nghe Khôi Nguyên nói vậy mình vội vàng chạy vào phòng tắm soi gương, kiểm tra thử xem. Ai dè đúng là... ôi, miệng mình dính đầy kem đánh răng, vậy mà nãy giờ nói chuyện tỉnh bơ. Anh Quốc Việt thật là... sao không nhắc khéo mình kia chứ! Còn cái gã đáng ghét đó, sao cứ thích lựa chọn những thời cơ thích hợp để chọc cho mình tức điên lên. Đồ bất lịch sự! Ảnh nói cộc lốc, không có ý tứ gì cả.

—
- Ngọc Diệp, anh đi nhé! Gặp lại em sau.

- Dạ, chào anh, chúc anh một ngày may mắn!

- Cảm ơn em, em cũng vậy ha. – Trước khi đi anh ấy còn đá lông nheo với nhiều ẩn ý. Anh ấy luôn muốn ghép đôi mình với Khôi Nguyên.

Anh Quốc Việt phải về cơ quan, anh còn khối chuyện để làm. Chào tạm biệt mình và Khôi Nguyên anh rời khỏi nhà lúc đó đồng hồ điểm 10h15 phút.

Còn lại mình và Khôi Nguyên, lúc này, mình mới bàn về những bước đi tiếp theo trong quá trình điều tra phá án.

- Tiếp theo phải làm gì đây anh Nguyên?

- Trong thời gian chờ đợi Quốc Việt tìm ra tung tích của gã bọm nhậu – ông Bính Lù, chúng ta sẽ đi tìm hiểu về người đàn ông đó.

- Người đàn ông nào?

Mình tò mò.

- Người mà theo lời kể của cô Thúy, trước lúc chết Kiều Oanh đã hẹn hò.

- Nhưng chẳng phải cô Thúy đã nói rồi sao? Cô chẳng biết tên tuổi và lai lịch của anh ta. Chỉ nghe Kiều Oanh kể lại, anh ta là chủ của một thẩm mỹ viện – nhưng điều đó chưa chắc là đúng sự thật nữa, những gã họ Sở nói dối còn hơn Cuội nữa đấy.

- Cũng phải tìm hiểu thử xem sao, không phải cứ thấy khó là bỏ cuộc được. Cô Thúy có thể không biết về người đó, nhưng bạn bè của Kiều Oanh có thể sẽ biết đấy. Chúng ta cần đến nhà Cô Thúy hỏi xem, Kiều Oanh chơi thân với ai nhất, rồi bắt đầu điều tra từ người đó sẽ lần ra manh mối.

- Anh nhất định tin rằng, Kiều Oanh chết vì tình ư?

- Phải.

- Tôi thấy kì lạ.

- Ở chỗ nào?

- Kiều Oanh cũng nằm mộng thấy giống như tôi. Cô ấy cũng gặp ác mộng trước khi chết. Phải giải thích làm sao đây?

- Cô Hoàng Lan báo mộng cho cô và Kiều Oanh, cả hai người đều đến tìm gặp tôi, cô Hoàng Lan muốn tôi điều tra về cái chết của cô ấy và ông Trịnh Vỹ. Tôi dám chắc một điều rằng, cô Hoàng Lan bị chết oan chứ không phải đơn giản là tự tử vì tình như kết quả mà chúng ta được biết đâu. Việc mua lại đồi trà này, và việc xây dựng căn nhà, những người Hoa bí ẩn đó, việc bỏ trốn của ông Bính Lù, thái độ rục rịch của mục Thùy Dung, những vụ mất tích... nói lên điều gì? Rằng cái chết của ông Trịnh Vỹ, những người từng sống trong ngôi nhà này, ngoài bà Hiền ra. Tất cả đáng để chúng ta phải đặt nghi vấn.

- Nghi vấn?

- Phải, đó là, có thật không? Ông Trịnh Vỹ đã chết do bất cẩn. Nếu đằng sau cái chết đó là một âm mưu thâm độc thì sao? Và nếu đúng vậy, thì kẻ nào đã sắp đặt mọi chuyện. Và động cơ của kẻ đó là gì?

Mình bắt đầu thấy những đường nét cơ bản của vụ án, sau khi nghe Khôi Nguyên phân tích.

- Nói như anh, có một mối dây liên hệ giữa những điều bí ẩn đó với Kiều Oanh?

- Cô đừng quên lời cô Thúy đã nói với chúng ta. Gia Đình của Kiều Oanh và gia đình cô Hoàng Lan là bà con với nhau. Bà Ngoại của Kiều Oanh là chị ruột của bà Thanh Mai – mẹ của cô Hoàng Lan. Tính theo vai vế, Kiều Oanh phải gọi cô Hoàng Lan bằng cô. Bây giờ Kiều Oanh đã mất, cái chết của cô ấy phải được

xác nhận rõ ràng. Cô ấy chết vì tình, hay vì một điều gì khác? Muốn chứng thực thì chúng ta phải tìm cho được người đàn ông đó, anh ta đang nắm giữ một mảnh ghép của bức tranh mà chúng ta đang muốn tìm.

- Tôi hiểu rồi. Bây giờ chúng ta sẽ đi luôn hay sao?

- Ừm, đi thôi. Cô nhớ mang theo cây đèn pin, để đề phòng chúng ta gặp sự cố, nếu có về tối thì còn có cái để rọi đường.

- Tôi đi chuẩn bị đây. Anh còn muốn mang theo thứ gì nữa không?

- Không, vậy là đủ rồi Ngọc Diệp.

Khôi Nguyên nổ máy chiếc cào cào của anh ấy,

Ảnh đưa cho mình chiếc mũ bảo hiểm màu xanh lá cây, ảnh cũng có một cái mũ bảo hiểm màu xanh lá cây y hệt.

Mình đội mũ bảo hiểm vào, bấm dây đeo mãi mà chẳng được.

Trông thấy bộ dạng vụng về của mình, Khôi Nguyên nói:

- Lại đây nào!

Mình giống như đứa con nít ngây thơ, mình đến gần để ảnh đeo mũ bảo hiểm cho mình. Khôi Nguyên bắt đầu quan tâm đến mình rồi đấy! Mình thật hạnh phúc.

Hôm đó, mình mặc quần jean bụi bặm lắm, áo sơ mi kẻ sọc cũng bụi bụi, tóc dài mình buộc đuôi gà. Trông mình chẳng khác gì một cô gái giang hồ. Mình phải tự hào về vóc dáng của mình, mình vô cùng quyến rũ, gợi cảm.

Khôi Nguyên cũng đã thay bộ đồ lịch lãm, để khoác lên người bộ đồ thám tử đặc dị của anh ấy, quần jean, boots cao mũi nhọn, chiếc áo nhung đen ôm gọn cơ thể, anh ấy không mang mũ thám tử mà để đầu trần, mình nhìn lướt qua khuôn mặt mỹ tuyệt của ảnh, trên làn da ngăm căng mịn lún phún những sợi râu, ảnh rất bụi bặm nhé! Tâm Đan. Dám cá với bồ, con gái chúng mình đưa nào nhìn thấy ảnh cũng đem lòng yêu cho coi.

Chiếc cào cào nhảy vọt, mình ngồi sau lưng ảnh, không dám ôm eo ảnh vì ngại ngần. Ảnh biết tâm lý của mình nên nói thẳng luôn:

- Ôm tôi vào đi!

Mình chỉ chờ có câu đó thôi, thế là mình ôm cứng ảnh. Thật là, sung sướng quá thể, cứ như đang ở cõi tiên vậy, nếu có điều ước, mình chỉ ước ảnh cho xe chạy đến một chỗ nào đó thật đẹp và lãng mạn bên hồ, ảnh dừng lại, bước xuống, nâng cầm mình lên và hôn mình đắm đuối. Mình đã tính rồi, khi đó mình sẽ kháng cự đôi chút, nhưng sẽ buông xuôi cho ảnh thích làm gì thì làm. Ôi, mình bị làm sao thế này? “Mày tỉnh lại đi Ngọc Diệp ơi!”

- Tôi đã biết chiếc cào cào của anh vì sao lại màu xanh lá cây rồi đấy!

Mình bắt đầu gọi chuyện.

- Nói tôi nghe xem nào!

- Vì con cào cào thường màu xanh.

- Ôi!

Khôi Nguyên thở dài ngao ngán.

- Sao vậy, không lẽ tôi nói sai?

- Đầu óc của cô đúng là...

- Anh phải nói đi chứ!

Mình hồi thúc.

- Thôi, để tôi tập trung lái xe nào. Đường này nguy hiểm lắm, cô cũng biết rõ còn gì.

- Nói đi!

- Để nguy trang, cô vừa lòng chưa hả?

- Ồ, cũng đúng... cũng đúng.

- Hừ,

- Á, coi chừng!

Mình hét lên khi thấy chiếc xe bị mất lái xém chút đâm vào thân cây bên đường. Khôi Nguyên nhanh như chớp chệch tay lái qua rồi gấp lại để chiếc xe về đúng quỹ đạo. Mình thần phục tài chạy xe của anh. Con đường rất khó đi, hết lắt qua bên này rồi lại chao qua bên kia, có khúc mình bị dồn lại phía anh khiến cả ngực mình ép sát lưng anh, không còn thời gian để mà đỏ mặt nữa, mình ôm dính lấy anh.

- Anh cứ thật!

Mình khen ngợi.

- Cô đã quá khen rồi.

- Anh học lái xe từ khi nào vậy?

Khôi Nguyên thắng “kít”, cho xe dừng lại. Tụi mình đã xuống được phía dưới đồi trà.

- Xe bị làm sao vậy?

Mình thấy anh cho xe thắng lại, không nói năng gì, lạ quá mới hỏi.

- Chẳng bị làm sao cả.

- Vậy thì đi tiếp thôi.

- Tôi sẽ bỏ cô ở lại đây nhé!

- Tại sao?

- Cô ngồi sau lưng tôi cứ hỏi hết cái này đến cái kia, có biết như thế rất nguy hiểm không hả?

- O,

- Lần này tôi bỏ qua, lần sau tôi cho ở nhà đấy.

- Anh...

Mình bắt đầu thấy khó chịu, mình rất dễ giận hờn. Mình định xuống xe về lại. Mình xuống thật.

- Cô đi đâu đấy?

- Chẳng phải anh muốn tôi ở nhà còn gì. – Mình ầm ức.

- Ôi, chỉ vậy thôi mà cô đã giận rồi sao?

Mình không thêm nói nữa, mình bỏ đi. Nói trong bụng: “Mau lên! Đuổi theo tôi đi chứ!”

Nhưng mình đi một đoạn dài mà chẳng thấy tiếng gọi của “hắn”, con người gì mà chẳng tâm lý chút nào cả, hay là “hắn” bỏ lại mình, đi thật rồi? nếu vậy thì mình biết phải làm sao đây? Chẳng lẽ quay lại ngôi nhà đó, ôi! Mới nghĩ đến đã nổi da gà rồi.

Vừa tức, vừa sợ, vừa thất vọng... mình cứ lầm lũi bước đi.

Khôi Nguyên đánh vào vai mình, mình sững rung cả người, cuối cùng thì anh ấy cũng đến để làm hòa với mình.

-Hãy để tôi về. – Mình làm nũng.

-Ai nói với cô là tôi sẽ năn nỉ cô đi theo mình, tôi đến là để lấy cái mũ bảo hiểm, tôi không muốn cô trong lúc tức giận lại đập bể nó đâu, tôi mới mua đấy.

Mình tức điên người, môi run run, má cứ giật giật lên. Mình nói một cách mất bình tĩnh:

-Anh... anh... anh đối... đối xử với tôi như vậy đó hả?

Mình nhìn anh ấy với ánh mắt căm giận, trong mắt là những giọt rưng rưng.

-Cô khóc đấy à!

-Ai thèm khóc, - giọng mình ảm ức, mình quát anh ấy: - Anh rút đi cho khuất mắt tôi.

-Thôi, đừng khóc nữa, tôi chọc cô một chút thôi mà, tôi đến để gọi cô đi theo đấy!

-Mặc kệ tôi. - Mình bướng bỉnh.

Khôi Nguyên, không cần biết mình có muốn hay không. Anh nắm tay mình kéo đi.

-Buông tôi ra! - Mình la lên.

Anh ấy mới đúng là đồ mặt dày, không thèm nghe lời mình nói, cứ nắm chặt tay mình ép mình phải đi theo anh, đến chỗ chiếc cào cào, anh bế thốc mình lên trong sự kinh ngạc của mình.

Mình hướng mắt nhìn lên, hai đôi mắt tình cờ gặp nhau.

Hai má mình bắt đầu nóng rang, ửng hồng lên khi nào chẳng biết, e thẹn mình quay mặt đi chỗ khác, anh vẫn đang bế mình trên tay. Rồi anh nhẹ nhàng đặt mình ngồi lên xe, Khôi Nguyên không nói một câu nào, nét mặt lạnh lùng băng giá. Anh không cần mình cho phép, cứ thế nắm lấy tay mình vòng vào lưng anh.

-Giữ cho chặt nhé!

Chiếc cào cào nhảy vọt, mình không dám tin... mọi thứ chỉ là giấc mơ thôi sao? Không. Đó là hiện thực, anh vừa bế mình, vừa chủ động kéo tay mình ôm sát vào người anh. Mình vẫn chưa hết bàng hoàng.

21. Chương 21

Chương 21

- Có đây Khôi Nguyên. Cô sẽ cho cháu địa chỉ và số điện thoại của Minh Hằng. Cháu cứ gọi cho nó, nói với nó cô giới thiệu thì Minh Hằng sẽ gặp cháu ngay, không có khó khăn gì đâu.

Cô Thúy mỉm cười nói, sắc diện của cô đã tốt hơn rất nhiều, so với cuộc gặp lần trước. Minh đã trông thấy nụ cười hiếm muộn trên môi cô. Một nụ cười rất duyên!

- Dạ, cảm ơn cô, nhất định cháu sẽ gọi cho Minh Hằng.

- Hai đứa vẫn ở lại căn nhà đó sao?

Cô Thúy hỏi thăm tụi mình, ánh mắt cô ra chiều ngóng đợi câu trả lời của Khôi Nguyên.

- Cháu muốn tìm thêm một vài manh mối nữa, rồi sẽ rời đi. Cũng đã đến lúc rồi.

Cô Thúy có vẻ tò mò. Không đợi cô cất tiếng hỏi, Khôi Nguyên nói luôn:

- Bà Thùy Dung đã biết cháu là thám tử.

- Sao? - Cô Thúy thốt lên.

- Cô yên tâm đi! Cháu sẽ có cách đối phó với bà ta.

- Không được rồi Khôi Nguyên à! Cháu và Ngọc Diệp phải dọn đi thôi.

Nét mặt cô Thúy rất lo lắng.

- Sao vậy cô?

- Con mẹ điên đó mắc bệnh tâm thần. Mẹ ấy sẽ không chịu để yên đâu, mẹ ấy rất là nguy hiểm đấy Ngọc Diệp à!

Cả mình và Khôi Nguyên đều tập trung chờ đợi cô Thúy nói tiếp. Hình như, cô Thúy biết điều gì đó về mẹ Thùy Dung.

Cô Thúy bắt đầu kể chuyện:

- Cách đây mười năm, có một người thanh niên – cậu ấy là sinh viên năm thứ hai, đại học dân lập Hoàng Phố - cậu ấy cũng vì ham nhà rẻ, nên đã thuê lại căn nhà đó. Hai cháu cũng biết rồi, mẹ Thùy Dung luôn cho thuê nhà với hợp đồng dài hạn, không biết lý do gì khiến mẹ làm như vậy. Nhưng, như cô đã có lần nói. Những người thuê nhà đó, nữ thì mất tích, còn nam thì bị tai nạn, rồi điên khùng. Cậu thanh niên đó cũng không ngoại lệ, có lần cậu ấy đã xích mích với mẹ Thùy Dung về chuyện gì đó, hai người cãi nhau dữ lắm. Mẹ ấy đã bộp tai cậu thanh niên đó, kèm theo những lời đe dọa khủng khiếp. Với nhân dạng yêu tinh của mẹ, ai mà không khiếp, thế nhưng cậu thanh niên đó thì hình như không sợ mẹ cho lắm. Cậu ta tức khí vì bị mẹ bộp tai nên đã xảy ra dần co với mẹ. Trận ẩu đả đó, chẳng biết kết cục như thế nào. Chỉ biết, sau đó một tháng, thì cậu thanh niên đó bị điên. Bây giờ vẫn còn trong trại Hòa Phát đấy!

- Có chuyện như vậy ư! Nhưng sao cô biết được?

- Sự việc xảy ra dưới đời trà, lúc đó, Kiều Oanh đang trên đường qua nhà Minh Hằng; nó đã trông thấy tường tận, mới về nói lại với cô.

- Hình như cô biết rất rõ về người thanh niên đó?

- Cũng không nhiều lắm đâu Khôi Nguyên, bởi vì dì của cậu ta là bạn cùng học lớp Yoga với cô, nên cô mới biết thông tin về cậu Hải Ninh đó. Khi nghe được chuyện Hải Ninh thuê lại nhà của mẹ Thùy Dung, cô đã nói lại chuyện đó cho bà Tuyền – dì của Hải Ninh nghe. Chắc do bà Tuyền về nói lại chuyện đó với cậu Hải Ninh, cậu ấy có lẽ đòi trả nhà và lấy lại tiền nên mới xích mích với mẹ Thùy Dung cũng không chừng. Cô cũng không ngờ kết cục của cậu ấy lại bi đát như vậy. Nhưng so với những người khác bị mất tích và tai nạn chết thì cậu ấy... ôi! Cũng không thể nói là may mắn được, thà chết còn hơn sống đời ngầy dại như thế.

Mình nhìn qua gương mặt của Khôi Nguyên, anh ấy hơi chau mày lại trước những thông tin mà cô Thúy vừa cung cấp. Còn mình thì cảm thấy chuyện này rất kỳ bí, lúc này mình không thể lý giải được bằng lời lẽ, tại sao mình lại đề phòng mẹ Thùy Dung đến vậy. Nhưng, cảm nhận của mình thì rất đậm, mẹ ta là kẻ vô cùng nguy hiểm.

Khôi Nguyên đã gọi điện thoại cho Minh Hằng. Cần nói qua, Minh Hằng hiện là giáo viên tiểu học trường Lý Thường Kiệt. Lúc mà Khôi Nguyên gọi, là lúc Minh Hằng đang đứng lớp. Khôi Nguyên nói muốn gặp Minh Hằng để hỏi một số thông tin về Kiều Oanh, và anh ấy đã nói qua điện thoại cho Minh Hằng biết người giới thiệu là cô Thúy mẹ của Kiều Oanh, nên Minh Hằng đã đồng ý gặp mặt nói chuyện. Thế là, tại mình khẩn trương tìm đến trường Lý Thường Kiệt, lớp 1 B, nằm bên dãy C. Mình thấy khó hiểu nên mới hỏi Khôi Nguyên, lúc này tại mình đã ra khỏi nhà cô Thúy.

- Chỉ hỏi về thông tin của người đàn ông đó, có gì mà phải đến tận trường để gặp cô ấy. Như thế có mất công quá không?

Khôi Nguyên rít một hơi thuốc, phả ra làn khói thơm phức, rồi từ tốn đáp:

- Lười biếng như cô có mà hỏng chuyện. Cái tôi cần khai thác không đơn giản là lời nói với những thông tin thôi đâu. Tôi cần quan sát nét mặt, biểu hiện ngôn ngữ cơ thể của người đối diện để tìm thêm manh mối có giá trị. Tôi đã từng thành công rất nhiều nhờ vào điều đó, con người dù có thông minh đến mấy cũng không thể che giấu được vô thức của mình đâu. Và một thám tử chuyên nghiệp phải biết khai thác mảnh đất màu mỡ đó trên gương mặt bọn tội phạm.

- Chưa gì anh đã nói người ta là tội phạm rồi. Người ta là giáo viên đó anh ạ!

Mình cảm thấy bực mình vì thái độ phách lối, kiêu ngạo của anh ấy.

Khôi Nguyên vẫn điềm tĩnh đáp:

- Tôi nói cô ta là tội phạm hồi nào?
- Anh vừa nói còn gì.
- Tôi thấy chúng ta đang mất thời giờ để đôi co đấy. Đi thôi!

Mình lấy chiếc mũ bảo hiểm màu xanh lá cây móc trên cần lái.

- Để tôi!

Khôi Nguyên định mang mũ cho mình. Cán cân tình yêu đang ngã về phía mình, mình phải tranh thủ mà cho anh ấy một bài học mới được. Mình làm cao:

- Không cần, để tôi tự làm lấy!

Khôi Nguyên không cười, không giận, nét mặt trơ như đá. Nhưng, ánh mắt của anh, ôi! Nó đã nói lên điều gì? Rằng anh đang đi guốc trong bụng mình. Anh xem mình giống như đứa con nít vậy.

Trường tiểu học Lý Thường Kiệt mới xây dựng lại, nằm ở một nơi hẻo lánh gần khu du lịch Dinh Bảo Đại. Trường cũ bị đập bỏ do nằm ở một địa thế khá đắc địa về mặt thương mại. Người ta đã bán nó đi cho những người có địa vị quyền lực giàu có. Cũng tốt thôi! Vì như thế các em học sinh không có nguy cơ gặp tai nạn giao thông, do trường cũ tọa lạc ở vùng trung tâm mua bán. Khốn thay, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Trường mới lại nằm gần đoạn tam giác tử thần, tai nạn nhiều như rươi. Khôi Nguyên đến gặp chú bảo vệ. Mình theo đuôi anh, trông tụi mình cứ như phụ huynh học sinh.

- Chào chú!
- Chào cậu!
- Vợ chồng tôi đến gặp cô Minh Hằng để nói về tình hình học tập của cháu. Tôi đã có hẹn trước.

Khôi Nguyên nói cứ như thật, anh còn ôm lấy vai mình ép sát vào người anh. Chú bảo vệ mỉm cười nói:

- Hai người vào đi! Lớp 1 B nằm ở khu C đấy!
- Cảm ơn chú, cô Minh Hằng đã cho tôi biết rồi.

Qua được cổng trường, vào được bên trong, Khôi Nguyên mới buông mình ra. Mình đã tỉnh lại sau hành động bất ngờ của anh, mình quay sang nói:

- Tại sao anh lại nói dối như Cuội vậy hả? Chúng ta là vợ chồng hồi nào? – Mình bửu môi, lặp lại lời anh nói với chú bảo vệ, - “vợ chồng tôi đến gặp cô Minh Hằng để nói về tình hình học tập của cháu” anh mới tỉnh làm sao. Ở với anh chắc tôi điên quá!
- Hừ, cô tưởng tôi sung sướng lắm sao khi làm chồng cô. Đừng có mà ảo tưởng.
- Tôi ảo tưởng?
- Không phải sao!
- Nè, đừng có mà vừa ăn cướp vừa la làng, anh xem lại đi, ai mới là người ảo tưởng?
- Thôi, thôi, tôi mệt với cô lắm rồi, đừng mất thời gian nữa, đến nơi rồi đấy.

Bảng tên lớp 1 B hiện ra trước mắt. Tụi mình tiến lại gần. Khôi Nguyên kéo tay mình, nói:

- Khoan hãy vào đã!
- Sao vậy?
- Tôi muốn quan sát cô ấy một chút trước khi tiếp cận.

Thế là, hai đứa mình đứng ngoài lên xem Minh Hằng giảng bài cho tụi nhỏ. Minh Hằng đang dạy môn toán, một trò nam đầu tóc rối bù đang bị trách phạt vì “tội chậm hiểu”. Minh Hằng là cô giáo trẻ trung xinh đẹp, khuôn mặt cô ấy rất phúc hậu. Dáng dấp thanh cao, giọng nói nghe qua đã biết con người cao nhã, quý phái. Cô ấy, mặc trên người bộ áo dài màu tím hoa cà, màu mà Khôi Nguyên rất thích. Hình như Khôi Nguyên có vẻ thích thú trước dáng điệu nền nã của Minh Hằng. Điều đó khiến mình nóng ruột, mình quay sang nhìn anh ấy chăm chăm, cho đến lúc anh ấy trông thấy, mới hỏi mình:

- Sao cô nhìn tôi giữ vậy?

- Không nói.

Thái độ của mình hờn trách.

- Xứ sở khó hiểu.

Khôi Nguyên tiếp tục quan sát Minh Hằng. Minh Hằng yêu cầu cậu học trò đầu tóc rối như ổ quạ:

- Em hãy trả lời lại cho cô, $3 + 3$ bằng mấy?

- Dạ bằng 8.

Minh Hằng thở dài, bọn học trò ngồi bên dưới nín thinh thít.

- Không đúng. Nói lại xem nào!

- Dạ bằng 8 ạ!

- Này nhé! Em có ba ngón tay, cộng thêm ba ngón của cô nữa, bằng mấy?

Minh Hằng gợi ý cho cậu học trò nhỏ.

- Dạ bằng sáu ngón tay ạ!

- Đúng rồi, vậy cô hỏi lại nhé! $3 + 3 =$, – Minh Hằng viết phép tính lên bảng, sau đó quay xuống lớp học, hỏi lại cậu bé, - trả lời xem nào?

- Dạ bằng 8.

Cậu bé vẫn trả lời sai. Minh Hằng lắc đầu ngao ngán, hỏi:

- Em tính làm sao ra bằng 8 hả Khôi Nguyên?

Mình ở ngoài nghe tên thằng bé thì cười khúc khích.

- Cô cười gì thế?

- Hi hi, thằng bé ngốc nghếch ấy cùng tên với anh đó.

- Hừ, nó không ngốc như cô nghĩ đâu. Cả tôi và cô đều kém thông minh xa nó đấy.

- Anh còn bênh vực nó?

Nhưng, Khôi Nguyên đã nói đúng. Mình nhìn vào lớp học nghe câu trả lời của cậu học trò nhỏ.

- Dạ, lấy hai số 3 ghép (phép +) lại với nhau thì ta được số 8 ạ.

Cô Minh Hằng ngơ ngác, đứng lặng một hồi lâu. Mình cũng vậy, tái người đi trước sự thông minh của thằng nhóc.

- Sao rồi, cô có còn cười được nữa không? Sau này, thằng bé đó sẽ là một thiên tài đấy.

Tôi chỉ mong sao cho nền giáo dục của chúng ta đủ sức để chứa nó.

- Anh nói đúng Khôi Nguyên à! Trí tưởng tượng của nó thật là kỳ quặc.

- Nhưng một ngày nào đó, đầu óc của nó sẽ bị nhồi nhét lắm thứ vô bổ thôi.

—

Khôi Nguyên thấy đã đến lúc phải cho Minh Hằng biết đến sự hiện diện của mình. Ảnh đến trước cửa lớp để Minh Hằng trông thấy. Minh Hằng đã thấy ảnh, cô đứng ngậy ra một chập, mới mỉm cười với Khôi Nguyên. Có lẽ cô ấy bị hấp hồn trước vẻ ngoài siêu đẹp trai của ảnh. Minh nhắc lại nhé! Khôi Nguyên rất đẹp, đẹp không thua kém gì Phan An, Tống Ngọc.

- Chào cô, Minh Hằng!

- Chào anh!

Minh Hằng đưa mắt nhìn mình. Minh và cô ấy mới thật tương phản, cô ấy trông tà áo dài duyên dáng, còn mình thì trong nhân dạng lãng tử, gái giang hồ. Minh Hằng khẽ cúi đầu chào mình.

Tại mình ra chỗ gốc cây khuy nh diệp đứng nói chuyện. Khôi Nguyên nhanh chóng vào đề:

- Chắc cô Thúy đã nói cho Minh Hằng nghe về tôi rồi. Tôi không nói lại nữa, mong Minh Hằng giúp cho.

- Vâng, cô Thúy đã cho Hằng biết rồi ạ! Anh cứ hỏi, biết gì Hằng sẽ trả lời đó.

Minh Hằng nói giọng mới ngọt lịm, mình dám chắc là cô ấy đang làm quá lên! Tại sao lại ra vẻ hiền thực như vậy cơ chứ? Cứ sống thật với mình đi. Giọng điệu của cô ấy khi nói chuyện với Khôi Nguyên làm mình bực bội. Mà cái gã thám tử chết bầm đó cũng vậy, gã nói chuyện với cô ta ngọt cứ như mía lùi, còn với mình thì... hừ... tức quá đi mà.

- Minh Hằng à! Làm phiền cô rồi.

- Không có gì đâu mà anh Nguyên.

“Anh Nguyên, anh Nguyên... nghe mới yếu điệu làm sao.” Minh càng lúc càng nóng ruột, chỉ mong sao ảnh hỏi chuyện cho nhanh mà biến gấp.

- Nghe cô Thúy nói, Minh Hằng chơi rất thân với Kiều Oanh. Minh Hằng có nghe nói đến người bạn trai đã hẹn hò với Kiều Oanh, trước lúc cô ấy mất hay không?

- Kiều Oanh hơi kín đáo trong chuyện tình cảm, và Hằng cũng không hay đề cập đến chuyện đó. Nhưng Hằng biết cô ấy có quan hệ rất khăng khít với một người con trai tên Phú – người đó đang dạy võ ở trường Yersin. Hằng biết là nhờ mấy lần đi chơi chung với nhau, anh Phú đó thường gọi điện cho Kiều Oanh, và lần nào cũng tha thiết muốn gặp Kiều Oanh để nói chuyện.

- Ngoài người có tên Phú đó ra, Minh Hằng không biết về người đàn ông nào khác có quan hệ với Kiều Oanh nữa sao? Một anh chàng giàu có, đẹp trai chẳng hạn.

- Không biết đâu anh Nguyên à! Vì Kiều Oanh có rất nhiều người tán tỉnh. Nhưng Hằng chỉ thấy Kiều Oanh thân với anh Phú hơn. Anh Phú cũng đẹp trai và giàu có vậy.

- Một tháng trước khi Kiều Oanh mất, Minh Hằng có thấy biểu hiện gì lạ ở Kiều Oanh không?

- Tội nghiệp cho Kiều Oanh lắm! Gương mặt cô ấy khi đó xanh xao hốc hác, hai mắt cô ấy bầm tím do mất ngủ. Người cô ấy gầy quánh đi, và đôi môi thì khô héo bợt bặt. Giống như thể cô ấy bị mất máu rất là nhiều vậy.

- Kiều Oanh có hay kể với Minh Hằng về những cơn ác mộng của cô ấy chứ?

- Có. Đó là những giấc mơ rùng rợn. Kiều Oanh nói trong mơ hay gặp một bóng ma mặc áo dài trắng, bóng ma thường vất vẻo trên cành cây, có lúc bóng ma đó đi lờn vờn trước mặt cô ấy, bóng ma với mái tóc suông, bóng lạnh như gương, và ớn lạnh ở chỗ bóng ma không có chân. Mỗi lần kể về những cơn ác mộng đó, Hằng nhớ rất rõ biểu hiện khủng hoảng thần kinh của Kiều Oanh, mồ hôi lấm tấm trên vầng trán, toàn thân cô ấy run rẩy khiếp lắm!

Nghe Minh Hằng kể về tình trạng của Kiều Oanh, người mình bỗng dưng ớn lạnh. Nói chuyện một hồi nữa,

(...)

(...)

(...)

Khôi Nguyên thấy đã đến lúc phải rời đi, không muốn ảnh hưởng đến công việc của Minh Hằng.

- Cảm ơn Minh Hằng rất nhiều! Nếu có thời gian rảnh, tôi muốn mời Minh Hằng đi uống cà phê.

Minh Hằng mỉm cười, công nhận cô ấy có nụ cười hóp hờn người ta thật.

- Dạ, chào anh Nguyên, cảm ơn lời mời của anh. Khi nào rảnh, anh hãy gọi điện thoại báo cho Hằng biết.

“Chà, sẵn sàng đến vậy cơ đấy!” – Minh nói thầm trong bụng.

- Được rồi, tôi sẽ thu xếp và gọi cho Minh Hằng.

- Dạ, Hằng vào lớp trước nghe! Chào hai người.

—

Minh Hằng vào lớp rồi, tụi mình cũng rời đi. Minh điên cả đầu, chỉ muốn đá cho “hắn” một cái. Mặt mình hầm hầm, Khôi Nguyên trông thấy được. Thái độ cũng đủ biết anh ấy đang rất sượng.

- Thích quá ha! – Minh bậm môi, sắp chịu hết nổi rồi.

- Sao lại không thích, cô không trông thấy người ta hay sao? Nền nã, dịu dàng... kết bạn với những người đó với tôi là một vinh hạnh lớn của tôi đấy.

- O! Anh...

- Cô bị làm sao vậy? Hình như cô không được vui cho lắm!

Khôi Nguyên muốn châm dầu vào lửa.

“Bốp”

Minh đá thẳng vào cẳng chân anh ấy, rồi mang tâm trạng bực bội bỏ đi.

- Đồ dở hơi kia, lần này mà bắt được, tôi sẽ không tha cho cô đâu!

Khôi Nguyên ngồi ôm chân, hét với theo. Mấy thầy cô đang giảng bài nghe thấy âm thanh lớn, ló đầu ra những cánh cửa nhìn tụi mình.

—

Trên đường trở về nhà, tụi mình đi ngang qua cánh cổng bệnh viện Hòa Phát – một chi nhánh của bệnh viện tâm thần Biên Hòa. Khôi Nguyên cho xe dừng lại bên kia đường – đối diện với cổng bệnh viện.

- Có chuyện gì vậy?

- Cô không nghe thấy gì sao?

Minh tập trung lắng nghe, phát hiện ra những âm thanh vang lên sau cánh cổng bằng sắt to lớn của bệnh viện.

“1”

“2”

“3”

Có một ai đó đằng sau cánh cổng kia đang đếm số, nhưng đếm đến số “3” thì ngưng. Không chỉ mình và Khôi Nguyên tò mò, mà một số người đi đường cũng tò mò không kém. Một anh chàng bị con, nhìn có vẻ bậm trợn lắm! Thấy mọi người đang đứng tập trung trước cổng bệnh viện đã đóng kín bùng, thì lên mặt quát tháo:

- Giải tán hết!

Mọi người hình như rất sợ anh chàng, có lẽ anh chàng là giang hồ trùm khu vực đó. Anh chàng hỏi một anh thanh niên ốm yếu đang đứng gần đó, chắc là người quen biết.

- Có chuyện gì thế?

- Dạ, anh Đại nghe đi!

Anh chàng tập trung lắng nghe.

“1”

“2”

“3”

-Ồ, có gì bên trong đó vậy ta? – Anh chàng tò mò.

Liền đó, Anh chàng xáng lại cánh cổng, ló mắt nhìn qua cái lỗ nhỏ bằng quả trứng gà trước cổng bệnh viện, để xem bên trong đang diễn ra điều gì.

Bất ngờ.

“Phập”

Một ngón tay từ bên trong cánh cổng chọt ra đâm vào mắt anh chàng. Anh chàng rú lên trong sự kinh hoàng của người dân đứng xung quanh. Bên trong bệnh viện lại vang lên tiếng đếm.

“1”

“2”

“3”

Và lần này là: “4”

22. Chương 22

Chương 22

—

“Ứ”

“Ồ”

“Ứ”

...

Tiếng kêu phát ra từ bên trong cánh cổng sắt, phút chốc cánh cổng mở ra, với tiếng kéo kẹt của khung bản lề hoen gỉ.

Đập vào mắt mọi người chứng kiến cảnh tượng có một không hai trên đời, là một đội ngũ y bác sĩ đang ra sức ghì, đè, bác sĩ nằm chất chồng lên nhau tạo thành một “trái núi” giam giữ “con yêu nghiệt” đang ngoan cố chống cự quyết liệt.

- Mau lên! Đưa bệnh nhân vào phòng đặc biệt.

Cánh cổng mau chóng được khép lại, Một người bác sĩ ở độ tuổi trung niên, khuôn mặt tròn trịa, da dẻ hồng hào, lên tiếng. Có thể đoán đây là vị giám đốc của bệnh viện, vì xem qua phong thái người đó rất có thần tượng.

Cái anh chàng hổ báo lúc nãy, đã được cậu thanh niên kia chở đi bệnh viện khám mắt. Không biết tình hình là con mắt đó có bị mù hay không, vì ngón tay ác hiểm của “con yêu nghiệt” kia đâm chọt quá bất ngờ, khiến người ta trở tay không kịp.

Khôi Nguyên cho xe tấp sang lề bên phía cổng bệnh viện. Ảnh xuống xe, rồi ra hiệu cho mình đi theo ảnh, tụi mình đến chỗ những bác sĩ đang đổ mồ hôi hột, do vừa phải khống chế một con bệnh quá nguy hiểm.

Người có khuôn mặt tròn, mà mình đoán là giám đốc bệnh viện; ông ấy ra ngoài cổng, chỗ đang tụ tập rất nhiều người để hỏi han tình hình nạn nhân xui xẻo nhất trong ngày. Nhìn đã đoán đúng, theo như lời giới thiệu của ông ấy, thì ông chính là giám đốc của bệnh viện tâm thần Hòa Phát. Mình để ý đến cái bảng tên đeo trên cổ ông ấy, Nguyễn Văn Trung, chức vị giám đốc bệnh viện.

Ông Trung nhanh chóng cử một người đi xem tình hình của nạn nhân vừa mới bị cơn bệnh của Hòa Phát chọt vào mắt. Tình hình này, phải khéo mà thu xếp, chứ cái tay khi này, xem ra, đầu gấu lắm chứ không phải dạng hiền lành gì.

Ông giám đốc liếc qua chỗ tụi mình, bỗng dưng ông ấy vui mừng, thốt lên:

- A, Khôi Nguyên. Có phải Khôi Nguyên đó không?

Tụi mình chưa kịp nói gì, thì ông ấy đã chạy đến gần đưa tay ra bắt.

Khôi Nguyên bắt tay ông giám đốc, có vẻ anh ấy không nhận ra người đang đứng trước mặt mình.

- Cậu không nhớ tôi sao?

- Xin lỗi ông, ông có thể nói rõ hơn không?

- Ồ! Có thể cậu không nhớ tôi. Nhưng cô bé bị bắt cóc trong vụ “kế hoạch hoàn hảo” chắc cậu không bao giờ quên. Cây dương cầm và hàng phong lá đỏ.

Khôi Nguyên suy nghĩ một lúc...

Rồi nói:

- Tôi nhớ ra rồi. Ông chính là cha của Thụy Du. Con gái ông dạo này sao rồi? Tôi nhớ hồi đó, cô ấy chơi dương cầm rất hay.

- Nó nhắc đến cậu mãi thôi. Tôi có hứa với nó khi nào gặp được cậu sẽ chuyển lời giúp nó.

- Thụy Du nói sao thưa ông?

- Ở đây nói chuyện không tiện, chúng ta hãy ra sau vườn vừa đi vừa nói chuyện.

Tụi mình theo ông Trung vào bên trong bệnh viện, đi qua một dãy hành lang dài, mở ra một khung cảnh yên bình phẳng lặng. Sân vườn rộng, thoáng đãng với những hàng dừa cảnh xanh tươi mơn mớn, màu mát rượi thiên thanh hòa kết với từng chuỗi liễu um tùm xao xác gió miên mơn. Dọc theo con đường trải nhựa là những cây phượng tím tỏa bóng mát, với những cánh hoa chung thủy trên cành, hoa lá vàng ươm... thắm tím trải ven con đường đẹp lạ lùng. Người ta sẽ không ngờ rằng, chỉ cách nhau có một dãy hành lang thôi, nhưng một bên là thế giới của địa ngục với những thân người vật vờ, những cơn bệnh bước đi như kẻ du hồn, khuôn mặt ngờ nghệch, hoặc những ánh nhìn đầy ám ảnh, những suy nghĩ bệnh hoạn và chết chóc. Một bên, lãng mạn nên thơ, tái hiện khung cảnh của một vùng trời bình yên không hề lạ lẫm ở nơi đây.

- Con bé rất biết ơn cậu, nó muốn gặp lại cậu để mời cậu đi ăn một bữa, nó muốn chính miệng nó nói lời cảm ơn cậu. Lần đó, sau khi giải quyết xong vụ của chúng tôi, cậu lại tiếp tục điều tra một vụ khác nên không có thời gian rảnh mà gặp gỡ, tôi cũng thấy áy náy lắm!

- Xin lỗi ông! Đúng là khi đó tôi rất bận. Sau khi giải quyết xong vụ án đó, tôi lại đi nước ngoài, nên có lẽ cả ông và Thụy Du đã không liên lạc được.

- Phải, tôi đã thử liên lạc với cậu nhưng không có kết quả. Sau này, tôi có đọc trên mạng và biết cậu đã chuyển văn phòng, tôi định đến gặp cậu, nhưng, lại sợ ảnh hưởng đến công việc của cậu nên thôi. Tôi có nói với con gái của mình, nếu có duyên được gặp cậu lại một lần nữa, tôi sẽ gửi lời giúp nó. Con bé cũng đồng ý, cậu cũng biết mà, nó là người hay tin vào chuyện duyên số.

- Công nhận tôi và ông cũng có duyên, nếu không thì chúng ta đâu có gặp nhau trong hoàn cảnh này.

(...)

(...)

(...)

Ông Trung say sưa nhắc lại chuyện cũ, ông ấy khen ngợi sự thông minh của Khôi Nguyên không ngớt lời. Sau đó, ông hỏi thăm tình hình của Khôi Nguyên, hỏi anh có đang điều tra vụ nào không? Ông ấy cười, và hỏi tên mình. Ông Trung không hỏi quan hệ của mình và Khôi Nguyên, có lẽ ông đã đoán được mình và anh ấy là một cặp trời sinh.

- Con bệnh khi này có vẻ nguy hiểm đấy nhỉ?

- Ôi, chúng tôi đã mệt mỏi với anh ta đã hơn mười năm rồi đấy!

Ông Trung thở dài, bộ dạng ông ra chiều mệt mỏi.

- Nguy hiểm như vậy không cách ly ra sẽ nguy hiểm lắm.

- Anh ta trốn ra đấy chứ!

- Chắc đã xảy ra nhiều lần tương tự rồi?

- Tính thêm ông ngày hôm nay nữa là 4 người rồi đấy Khôi Nguyên.

- 4 người rồi ư!

Ông Trung bắt đầu kể cho tụi mình nghe về “hành trình gây án” của bệnh nhân nguy hiểm nhất mà ông đang điều trị.

- Mười năm trước, bệnh viện chúng tôi tiếp nhận một ca bệnh đang ở trong tình trạng rất tồi tệ. Họ đã đưa anh ta đến đây quá muộn màng, nếu không thì cũng chưa đến nỗi nào đâu. Chúng tôi đã phải khổ sở biết bao với anh ta, chỉ hở ra một tí xíu thôi là xảy ra chuyện liền, ngày hôm nay cậu cũng thấy rồi đó. Anh ta bị mang một nỗi ám ảnh kì quặc, tôi chẩn đoán trước lúc phát bệnh anh ta gặp phải một san chấn tinh thần rất khủng khiếp, anh ta đã gặp một chuyện gì đó rất hãi hùng, nó đã ảnh hưởng rất sâu lên thần kinh của anh ta, anh ta không muốn nhìn thấy điều mà mình đã chứng kiến...

- Vì vậy mà dẫn tới hành vi phá hoại thị giác của người khác sao thưa bác sĩ?

- Chúng tôi vẫn đang tích cực tìm kiếm nguồn cơn của chứng bệnh thần kinh này, tất cả chỉ là phỏng đoán, cũng là lần đầu tiên bệnh viện chúng tôi tiếp nhận một trường hợp đặc biệt giống như vậy.

- Những nạn nhân trước đây bị anh ta làm tổn thương vẫn ổn chứ?

- Người đầu tiên phải hứng chịu hành vi bệnh hoạn của bệnh nhân chúng tôi, cũng là bác sĩ của bệnh viện. Anh Lê Hải Bình, một bác sĩ trẻ, khi đó Hải Bình mới chân ướt chân ráo vào ngành. Xui xẻo lại được phân công đúng ca của Hải Ninh...

- “Hải Ninh!” – Minh thốt lên.

Ông Trung quay sang nhìn mình, thấy biểu hiện của mình ông liền hỏi:

- Có chuyện gì sao cô Ngọc Diệp?

Minh định trả lời thì Khôi Nguyên nói chen vào:

- Không có gì đâu thưa bác sĩ, ông cứ kể tiếp đi! Lát nữa tôi sẽ nói với ông sau.

Ông Trung lại tiếp tục:

- Hải Bình mấy ngày liền quan sát thấy một hiện tượng kỳ quặc. Đó là, bệnh nhân Hải Ninh, liên tục mài đáy cốc nhựa dùng để uống nước, xuống nền xi măng sần sùi. Cho đến một ngày, cái cốc nhựa bị mòn thủng đáy. Mấy ngày sau Hải Ninh lại làm một việc kì cục khác, anh ta xé bị nylon bịt đáy cốc lại, rồi lấy giấy thun buộc chặt. Hành động đó lặp đi lặp lại rất nhiều lần khiến bác sĩ Bình chú ý. Bác sĩ Bình chưa có kinh nghiệm trong nghề nên cũng tò mò muốn xem bên trong chiếc cốc thủng đáy là gì, mà làm cho Hải Ninh thường xuyên ụp mắt vào nhìn như vậy. Nhưng, bệnh nhân Hải Ninh cứ giữ khư khư cái cốc không cho bác sĩ Bình đụng vào. Điều đó càng khiến cho bác sĩ Bình nghi ngờ, bởi vì trong lúc ăn, trong lúc ngủ, hay đi vệ sinh... bệnh nhân Hải Ninh cũng mang theo cái cốc nhựa được bịt đáy bằng miếng nylon. Bác sĩ Bình đã lựa lúc Hải Ninh đang ngủ say, cướp được chiếc cốc lạ. Sau khi, đã có được cái cốc nhựa đó, bác sĩ Bình cũng ụp mắt vào xem thử bên trong có điều gì mà khiến cho bệnh nhân của bác sĩ ấy chăm chú đến vậy. Theo lời

bác sĩ Bình kể, lúc đưa mắt vào nhìn, xuyên qua miếng nilon bác sĩ nhìn thấy gương mặt Hải Ninh, anh ta đang từ từ hé mở nụ cười. Bất ngờ... thật xui xẻo cho bác sĩ Bình, một ngón tay dài chọt xuyên qua miếng nilon mỏng tanh, đâm “phập” vào mắt bác sĩ ấy. Bác sĩ Bình chỉ kịp rú lên một tiếng.

- Trời ơi! – Minh kinh hãi, thốt lên.

- Bác sĩ ấy bây giờ vẫn ổn chứ ạ?

- Mù một mắt rồi Khôi Nguyên à! Kể từ đó bác sĩ cũng bỏ nghề luôn, thật đáng thương.

Sự việc xảy ra một tuần trước đám cưới của bác sĩ ấy.

- Vậy còn đám cưới thì sao?

- Cưới xin gì nữa cô Ngọc Diệp, cô dâu khóc suốt mướt, tự dưng trâu lành lại thành trâu què. Gia đình của cô muốn hủy hôn nhưng cô không đồng ý. Thế thì đã sao, bác sĩ Bình biết thân phận của mình đã tàn phế nên chủ động hủy bỏ hôn ước.

- Ôi, thật tội nghiệp! – Minh than thở.

Ông Trung tiếp tục kể về “hành trình gây án” của Hải Ninh:

- Nạn nhân thứ hai là bác Thịnh làm vườn, hôm ấy bác bị mệt trong người, nên sau khi đã cắt được một góc vườn cỏ thì ngã lưng nghỉ ngơi một lát. Ngờ đâu thiếp đi lúc nào chẳng biết, bác ấy từ từ hé mắt sau một giấc đầy đà. Vừa mở mắt ra đã trông thấy Hải Ninh, anh ta cũng từ từ mở một nụ cười, theo lời bác Thịnh kể lại, khi đó anh ta còn cất tiếng nói:

“Bác đẹp trai, tôi đến đây!”

“Phập” – ngón tay ác hiểm kia lại đâm vào mắt, lần này, là bác Thịnh một người làm vườn tốt bụng.

Nạn nhân thứ ba, là cô Xuân đầu bếp. Bữa đó, cô đang chế biến món bánh cuốn, khốn nỗi lại hết nước mắm. Cô Xuân định sai người phụ bếp đi vào kho, lấy một chai hũ hạng đem ra, nhưng nghĩ lại sao đó, cô tự mình đi lấy, cô nói với người phụ bếp là muốn vận động tay chân một chút cho khỏe người.

Cô Xuân đi vào nhà kho, mở ngăn tủ phía dưới, tìm thùng nước mắm. Cô Xuân cúi người xuống nhìn xem thùng nước mắm đặt chỗ nào, nhưng không thấy nước mắm đâu mà chỉ thấy hai con mắt ráo hoảnh, cô chưa kịp la lên thì...

“Phập” – Ngón tay nhanh như chớp đâm vào mắt trái của cô.

“Á...” – Cô Xuân rú lên.

Thủ phạm của cả ba vụ trên đều là Hải Ninh. Lần nào anh ta thoát ra được phòng đặc biệt – phòng biệt giam, - anh ta cũng gây họa. Đầu óc của anh ta rất “thông minh”, lúc nào anh ta cũng nghĩ đến những mưu mẹo. Cậu và cô cũng thấy rồi đó, ban đầu anh ta đọc lên những con số để khơi gợi trí tò mò của người khác, nếu ai mà xấu số nhìn vào cái lỗ hổng trước cổng thể nào cũng mắc mưu anh ta. Lần này, tôi sẽ cho người trám lỗ hổng đó lại, và quản lý anh ta chặt chẽ hơn nữa. Sự việc ngày hôm nay, có lẽ tôi không thể làm ở đây được nữa rồi. Tôi cũng cầu mong được điều gì khác, phải sống chung với cái anh chàng Hải Ninh này, giống hệt tôm nằm trên chảo dầu vậy. Bất an quá!

- Người nhà của Hải Ninh không đến thăm anh ta sao thưa bác sĩ?

- Đạo mấy năm trước còn có bà cụ khò lưng – mẹ của anh ta đến thăm – sau khi bà cụ mất thì không còn ai đến nữa. Tất cả những chi phí để chữa bệnh cho anh ta, bệnh viện phải gánh lấy hết. Một là, đạo đức nghề nghiệp không cho phép chúng tôi bỏ anh ta. Hai là, vấn đề xã hội; cậu thử nghĩ xem, một con bệnh như anh ta mà thả ra ngoài thì hiểm họa đấy. Nguy hiểm đến mức người nhà cũng phải tránh xa anh ta là cậu biết rồi. Chúng tôi cũng không dám cho phép người nhà gặp riêng anh ta, nếu họ có đến đi chẳng nữa, nhưng, chẳng có ai đến cả ngoài bà cụ khò, đã gần mười năm rồi.

- Hồi đó, ai đã đưa anh ta vào đây thưa bác sĩ?

- Một nhóm giang hồ, bọn xã hội đen đấy.

- Xã hội đen?

- Tối hôm đó, chúng tôi nghe tiếng đập cửa ầm ầm, chạy ra mở cổng thì thấy một lũ chừng 10 tên đầu gấu, chúng đi 5 xe gắn máy, chúng mang theo một người tay chân bị trói chặt, mồ nhét một miếng dẻ.

“Ông kia! Đem nó vô mà xào hành ăn đi!” Nói rồi, gã đầu gấu quăng xuống kẻ tâm thần mà chúng mang theo.

- Không lẽ Hải Ninh thuộc hội bọn chúng hay sao? Lạ nhỉ!

- Có thể đúng đấy cô Ngọc Diệp, anh ta – Hải Ninh – có lẽ trước đây là một tay giang hồ.

- Dấu hiệu là trên lưng, vai và đùi của anh ta có rất nhiều sẹo. Tôi đoán căn bệnh của anh ta cũng có nguồn gốc từ hoàn cảnh sống của anh ta.

Sau khi, nghe giám đốc bệnh viện Hòa Phát kể về người bệnh nhân nguy hiểm của bệnh viện, Khôi Nguyên cũng nói cho ông ấy biết, anh đang điều tra một vụ án có liên quan đến Hải Ninh và muốn nhờ ông Trung giúp đỡ.

Ban đầu, ông Trung có vẻ ngạc nhiên, nhưng sau đó, ông cũng nhận ra vấn đề và hứa sẽ giúp Khôi Nguyên.

- Thật trùng hợp cậu Khôi Nguyên à!

- Tôi đã nói chúng ta có duyên rồi mà.

- Cậu cần tôi giúp gì, cứ nói?

- Bác sĩ hãy theo dõi tình hình của Hải Ninh, nếu có dấu hiệu gì bất thường xin hãy báo cho tôi biết, tôi để lại số điện thoại cho ông.

Nói rồi, Khôi Nguyên cho ông Trung số điện thoại. Sau đó, chào tạm biệt ông:

- Tôi phải đi có việc cần, rất vui được gặp lại ông, bác sĩ.

- Cậu là ân nhân của nhà chúng tôi mà, gặp lại cậu tôi rất vui.

- Cho tôi gửi lời đến cô Thụy Du nhé! Hãy nhắn với cô ấy, tôi sẽ thu xếp thời gian đi ăn với cô ấy một bữa. À, còn vợ ông nữa chứ! Cho tôi gửi lời thăm cô nhà luôn.

Khuôn mặt ông Trung rạng rỡ hẳn ra, ông hớn hở nói:

- Được thế thì còn gì bằng, cảm ơn cậu, rất cảm ơn cậu Khôi Nguyên!

- Tạm biệt ông!

- Hai cô, cậu đi cẩn thận.

Mình cúi đầu chào ông Trung. Ông ấy tiễn tụi mình ra ngoài cổng bệnh viện, hên sao ngày hôm đó những bệnh nhân đều được giữ ở trong phòng nên mình không phải gặp mặt với họ. Mình không nghĩ là mình kì thị với người mắc bệnh thần kinh, nhưng mình có một nỗi ám ảnh, mình rất sợ những thân người vật vờ với mái tóc rối bù và những suy nghĩ bệnh hoạn.

Ra khỏi bệnh viện Hòa Phát, mình mới nói với Khôi Nguyên:

- Ông giám đốc và con gái ông ấy có vẻ thần tượng anh quá nhỉ?

- Chắc do ông ấy nhớ ơn tôi đã cứu con gái ông ấy đó thôi.

- Anh cũng thích nghe dương cầm sao?

- Cô biết rồi còn gì, tôi là một cây mê nhạc cổ điển.

- Nhắc tới âm nhạc tôi mới nhớ...

- Nhớ gì kia?
 - Chuyện anh Bo con của ông Ca Lạy bị ma ám.
 - Cô tin vào sức mạnh đó sao?
 - Ừm, tôi tin. Cho nên lát nữa anh phải chở tôi đến một nơi.
 - Đến đâu?
 - Không nói, đi rồi sẽ biết.
- Mình làm vẻ mặt thần bí.
- Chà chà, cô có tài bắt chước đấy nhỉ?
 - Không phải bắt chước, đây gọi là gây ông đập lưng ông. – Nói rồi mình đánh nhẹ lên lưng ảnh, - còn chờ gì nữa mà không đi! – Mình bắt đầu học theo cách nói chuyện của Khôi Nguyên.

23. Chương 23

Chương 23

Đã gần 12 h trưa,

Việc đầu tiên tụi mình cần làm là kiếm một quán ăn. Mình đã cảm thấy đói bụng rồi, nên đánh vào vai Khôi Nguyên, lúc đó ảnh đang lái xe.

- Việc gì nữa đây, đồ phiền toái.
 - Tôi đói rồi.
 - Trời ạ! Mới một buổi sáng thôi cô đã ăn ba lần rồi đấy.
 - Đó là ăn vặt, không thể tính là một bữa được.
 - Thôi được rồi, cô muốn ăn gì đây?
 - Tùy anh thôi! Anh biết gần đây có quán cơm nào ngon không?
 - Không. Tôi làm gì có tâm hồn ăn uống.
 - Có quán mì hoành thánh, ở số 6 đường Lê Hồng Phong, anh ăn ở đó bao giờ chưa?
 - Chưa ăn.
 - Vậy đến đó đi.
 - Cô trả tiền đấy nhé! Tôi không mang theo tiền.
 - Cái anh này, có khi nào tôi bắt anh trả đâu.
 - Vậy thì được.
-

Tụi mình ghé lại quán mì hoành thánh số 6 Lê Hồng Phong. Mình gọi hai tô mì hoành thánh. Quán số 6 ngày nào cũng như ngày nào, rất đông người. Tiếng xôn xao, rầm rì, mọi thứ âm thanh pha trộn với nhau... vang lên không dứt.

Bên ngoài xe cộ tấp nập qua lại. Tiếng còi xe tải, rúc lên inh ỏi giữa phố chợ hối hả. Đó là, giờ cán bộ công nhân viên chức tan sở, và học sinh, sinh viên tan trường về.

Ông chủ vừa trông thấy mình đã chạy đến tươi cười niềm nở:

- Chào con! Lâu rồi mới thấy con ghé.

Ông chủ đã ngoài 60 tuổi, nhưng nhìn vẫn rất trẻ trung, mái tóc và râu của ông đen bóng không có lấy một sợi bạc. Ông chủ tên Vinh, là người rất lạc quan yêu đời. Lúc nào cũng thấy ông cười rất sáng khoáy, tay chân lúc nào cũng hoạt động và thần sắc rất tươi nhuận, tràn trề sinh lực. Ông nói giọng rặc Nam Bộ.

- Dạ! Lâu nay mấy anh chị có ghé tới ăn không chú?

- Họ cũng hay ghé lắm! Đặc biệt là cái cô Ý Nhi đó. Cô ấy thường đến, chú có hỏi về con, nghe nói dạo này con xin nghỉ ở trường để lo việc nhà.

- Vậy hả chú! Ý Nhi thường đi một mình ă?

- Ý Nhi thường đi với cậu Đình Văn. Có khi đi chung với mấy cô trong trường Sao Mai của con đấy.

- Dạ.

Anh phục vụ phong thái ôn nhu, lịch thiệp bưng lên một khay có hai tô mì hoành thánh. Một tay bưng khay, còn một tay để sau lưng. Đặt khay xuống, anh ta còn hài hước đưa tay mời khách giống như cách tiếp đãi, trong các nhà hàng sang trọng vậy.

- Cảm ơn anh Hiếu! – Mình mỉm cười với anh phục vụ.

- Thôi, hai đứa ăn đi, chú không làm phiền nữa.

Nói rồi, chú Vinh bỏ đi quán xuyên công việc buôn bán.

Khi chú Vinh đi rồi, Khôi Nguyên mới hỏi mình:

- Cô hay đến đây ăn lắm à?

- Ừm. Mì hoành thánh ở đây ngon hơn những chỗ khác nhiều.

Mình vừa đáp lời Khôi Nguyên, vừa bỏ gia vị, rồi vắt tí xiu chanh vào tô mì hoành thánh, sau đó đưa sang cho anh.

- Anh ăn thử đi.

- Ôi, cô làm cho tôi luôn sao. Cứ làm tôi như em bé vậy.

- Thôi ăn đi mà, đừng lảm chuyện nữa.

- Cảm ơn!

Khôi Nguyên lấy muỗng múc thử nước mì xem có ngọt đậm đà không. Cắn thử cục hoành thánh xem có thấm tháp, có dẻo dai, nhân có ngon; có vị đặc biệt không.

- Anh phải bỏ rau sống vào. Giống như tôi vậy này.

- Cô làm ơn nói nhỏ miệng lại một chút. Người ta đang nhìn tôi giống như sinh vật ngoài hành tinh kia kìa.

- Tại vì anh không biết ăn chứ bộ...

- Cô ăn đi, nói nhiều quá!

—

Chú Vinh cho gọi anh Hiếu lại sai việc:

- Hiếu ơi! Con đi mua thùng bia đem qua nhà anh Khánh giúp chú.

- Dạ.

- À, Hiếu con, khi về ghé qua nhà anh Phương, gọi cho Ngọc, cho Đường chiều ghé lại quán chơi nghe con. Nói là chiều nay chú đãi món gỏi gà.

Anh Hiếu vừa ra khỏi nhà, thì một ông lão ăn xin đi vào. Ông lão tật ở chân, tướng người khom ròm, áo quần rách rưới tả tơi. Ông lão đến chỗ chú Vinh đang ngồi cầm một xấp tiền với đủ mệnh giá trên tay. 500 ngàn, 100 ngàn, 50 ngàn, 20 ngàn, 10 ngàn, và tiền lẻ các loại. Chú Vinh là một người rất giàu có, chú thường làm từ thiện ở khắp nơi với những bình nước uống và mì chay miễn phí, tên tuổi của chú được đài đưa tin, là một nhà hảo tâm tốt bụng, một tấm gương sáng để xã hội noi theo.

Ông Lão chìa cái nón lá về phía chú Vinh, chú Vinh nhìn ông Lão từ đầu đến chân, không nói gì, chú rút từ cọc tiền dày cộm của mình ra 2 ngàn bạc lẻ cho ông cụ tội nghiệp. Ông cụ cúi đầu tạ ơn, rồi lủi thủi bỏ đi.

Khôi Nguyên trông thấy cảnh đó, ánh quay sang mình nói:

- Ngọc Diệp, cô cho tôi mượn 100 ngàn được chứ!
- Tất nhiên là được, nhưng anh cần tiền làm gì?
- Cứ đưa cho tôi đi.

Mình mở ví lấy cho anh 100 ngàn.

Khôi Nguyên cầm lấy 100 ngàn chạy theo ông lão ăn xin lúc nãy, anh ấy cho ông lão 100 ngàn bạc trước sự chứng kiến của nhiều thực khách và cả chú Vinh nữa.

Ánh quay lại chỗ ngồi, ăn cho hết tô mì hoành thánh.

Bây giờ mình mới hỏi anh:

- Tại sao anh lại làm vậy?
- Cô không thấy sao còn hỏi. Khi người giàu ban phát cho cô những ân huệ, cô cứ tưởng rằng họ tôn trọng và quý mến cô nên mới làm vậy, cô nghĩ họ hào phóng... nhưng không phải, họ chỉ đang lợi dụng cô, những gì họ cho cô không bằng miếng dẻ rách, lau nhà của họ, nên cô đừng lấy đó làm sung sướng, đừng lấy đó mà biết ơn. Chỉ cần cô nhìn sâu vào bản chất, cô sẽ thấy bộ mặt thật của cái gọi “xã hội thượng lưu.”

Khôi Nguyên nói to, cố tình cho mọi người xung quanh, và chú Vinh nghe thấy.

- Khôi Nguyên, tôi ăn xong rồi. Chúng ta đi thôi!

Nghe những lời “chồng mình”... à không, nghe những lời Khôi Nguyên nói xong, từ đó, mình không có thiện cảm với quán ăn đó nữa, có lẽ lập trường của mình không vững vàng, nhưng cảm xúc thì rất thật, mình bỗng mất hết thiện cảm với chú Vinh.

Tụi mình định đứng lên bỏ đi thì...

- Ngọc Diệp!

Có người gọi tên mình, mình quay mặt về nơi tiếng gọi, mình vui sướng reo lên:

- A, anh Đình Văn.

Người đàn ông tướng tá rất phong độ, đẹp trai, lịch lãm bước lại gần. Anh ấy mặc trên người bộ veston chính hãng, bộ đồ gam màu xám với từng đường nét bóng mượt, anh ấy đi giày tây hàng hiệu, trên tay trái đeo chiếc đồng hồ Rolex...

Đình Văn có thân hình vạm vỡ săn chắc, cuộn cuộn cơ bắp, là do anh ấy rất chăm đến phòng tập thể hình. Khuôn mặt của anh ấy đậm chất nam tính, nếu so với Khôi Nguyên thì không đẹp bằng, nhưng so với nhiều người đàn ông khác thì Đình Văn vẫn được xếp vào hàng mỹ nam. Tóc anh ấy được cắt theo kiểu đầu thời thượng giống như anh Sơn Tùng mtp – thần thánh của giới trẻ thời bấy giờ. Đứng gần anh Đình Văn người ta rất dễ bị nghiện bởi mùi hương độc đáo, ma mị ảnh hưởng trên người.

- Lâu rồi mới gặp lại em đây Ngọc Diệp. Hình như em đổi số điện thoại rồi phải không?

Anh có xin số chỗ Ý Nhi, nhưng gọi thì số máy không liên lạc được.

- Dạ! Anh Đình Văn cũng đi ăn trưa ở đây sao?

- Ừm, ủa! Mà chú Vinh đâu rồi nhỉ? Bây giờ không thấy mặt mũi chú.

Anh Đình Văn nhìn quanh nhìn quất để tìm chú Vinh.

Mình không nói cho anh Đình Văn biết chuyện vừa xảy ra. Chú Vinh bị quê quá lánh mặt đi rồi.

- Chú ấy mới đó mà. Chắc đâu sau nhà thôi.

- Ngọc Diệp này!

- Dạ.

- Nghe nói em bị ốm sao?

Anh Đình Văn tỏ ra quan tâm mình.

Mình mỉm cười đáp:

- Dạ. Nhưng khỏi rồi anh.

- Khi nào em tính đi làm lại?

- Chắc cũng gần rồi á! Em bắt đầu thấy nhớ công việc và bọn trẻ rồi. Anh có thường hay đến trường không?

- Tiếc là anh không đến được, công việc chất đống lên. Em cũng biết mà, điều hành mấy cái công ty cũng rắc rối lắm!

- Dạ.

(...)

(...)

(...)

Mình liếc trông thấy bộ dạng của Khôi Nguyên thật “thảm hại”, anh ấy đứng đút tay túi quần, mắt nhìn đi hết chỗ này đến chỗ khác, làm như kiểu không quan tâm gì đến cuộc trò chuyện của mình với anh Đình Văn.

- Ngọc Diệp!

- Dạ.

- Lấy số của anh nha

Ánh mắt anh Đình Văn nhìn mình đầy ý tứ. Anh ấy rút chiếc điện thoại Tag Heuer Meridiist ra đưa cho mình bấm số.

Một số thực khách sành về điện thoại, liếc nhìn tụi mình. Mình nghe cả tiếng họ đang xì xào bàn tán về chiếc điện thoại mình đang cầm trên tay.

“Gần 500 triệu một chiếc đấy”

“Chà, anh ta giàu quá!”

“Cô ấy thật may mắn!”

...

Mình chẳng hiểu biết gì nhiều về điện thoại. Anh đưa cho thì cầm thôi, mình mò mẫm chẳng biết cả cách mở khóa.

- Để anh!

Đình Văn nói.

- Dạ.

Mình đưa lại điện thoại cho Đình Văn.

- Em đọc số đi.

- Dạ, “0” “1” “6”...

Mình đọc số điện thoại mới cho anh.

- Anh m...

Đình Văn định nói với mình điều gì đó nữa, thì Khôi Nguyên bất ngờ nắm tay mình kéo đi trước sự ngỡ ngàng của Đình Văn.

Khôi Nguyên cứ nắm riết lấy tay mình dắt ra chỗ đậu xe.

- Anh buông tôi ra! Anh làm cái trò gì vậy hả?

Mình vùng ra khỏi tay Khôi Nguyên.

- Cô thật quá lắm!

- Tôi làm sao hả? Anh bị điên mất rồi, đồ mất phép lịch sự. Có biết người đó là ai không hả?

- Tôi chẳng cần biết gã đó là đứa quái quỷ nào. Tôi chỉ biết cô đang vi phạm hợp đồng đấy!

- Tôi vi phạm hợp đồng gì chứ? Anh không còn lý lẽ nào thỏa đáng hơn nữa sao?

- Cô quên mình đã hứa gì với tôi rồi hả? Cô đang định phủ sạch hết cái trách nhiệm đó sao?

- Ô, anh...

- Tôi đã nói gì nào? Từ đây cho đến lúc tôi nghĩ ra sẽ muốn cô chịu trách nhiệm gì, cô thuộc về tôi, và không được hẹn hò với ai cả, vậy mà cô dám...

Trời ơi! Tâm Đan ơi! Mình không còn dám tin vào tai, mắt của mình nữa. Anh ấy đang ghen, đang ghen đó Tâm Đan à!

Mình được một phen sướng rơn cả người, đó thấy chưa, mình đã nói rồi, không một gã trai nào có thể vượt qua được sự cảm dỗ của mình, và Khôi Nguyên cũng không ngoại lệ.

- Còn chưa chịu lên xe!

Khôi Nguyên hối thúc mình, anh làm như mình sắp bị bắt đi không bằng.

Không còn cách nào khác nữa, mình đành phải lên xe đi với anh ấy thôi. Chỉ tội nghiệp cho anh Đình Văn, đang còn chưa hết bàng hoàng ở trong quán chú Vinh.

24. Chương 24

Chương 24

Khôi Nguyên không chờ mình về nhà. Đầu giờ chiều ngày hôm đó, tụi mình đến khu chợ Hòa Bình.

Khôi Nguyên đỗ xe ở phía trên chợ lâu, sau đó, tụi mình cùng đi bộ xuống dưới khu buôn bán, theo lối những bậc thang dài.

Hai đứa chúng mình theo con hẻm nhỏ, ngoằn ngoèo... đi một chập mới đến được nơi tổ hợp những căn nhà ổ chuột.

Đến trước thêm một căn nhà xây xơ xác, căn nhà mà những viên gạch đỏ bên trong tường, lòi cả ra ngoài lớp da xi măng bao bọc. Khôi Nguyên chụm hai ngón tay lại, cho vào miệng...

“Huýt...”

Gần như ngay tích tắc, một đám trẻ con chạy ủa ra. Đứa nào đứa nấy mặt mày nhem nhuốc, dơ dáy, bẩn thỉu. Một đứa lớn nhất, tốt chừng học lớp 8, đứng ra phát hiệu lệnh:

- Chuẩn bị! Nghiêm...!

Thằng bé kéo dài giọng ra như kiêu trong quân đội.

- Đứng trước thẳng! Dóng hàng!

Mấy đứa kia đồng loạt theo hiệu lệnh rất nghiêm.

- Đứng sau quay! Chào! – Thằng bé chỉ huy gạt mạnh tay xuống đất như thể phát cờ.

“Kính chào thủ lĩnh!”

Cả bọn cùng hướng về phía Khôi Nguyên, đồng thanh hô lớn.

Khôi Nguyên cũng đứng nghiêm trang, đưa tay lên ngực, cúi đầu chào bọn trẻ con. Xong đầu vào đó rồi, anh ấy mới ra hiệu cho lũ nhóc rời hàng ngũ.

Trước đó, Khôi Nguyên và mình đã mua rất nhiều bánh kẹo, ban đầu, mình không hiểu anh ấy mua nhiều bánh kẹo vậy để làm gì, nhưng giờ thì đã rõ.

- Các chiến hữu của ta, hãy đến cô Ngọc Diệp nhận quà đi. Nhớ chia cho đều đấy, không được dành nhau đâu.

- “A, có quà!” Cả bọn chạy ủa đến chỗ mình, để tránh tội nó dành nhau, mình phải chia cho thật đều.

Tất cả bọn chúng đều là những đứa trẻ mồ côi, phải lang thang, làm đủ việc từ đánh giày, bán vé số, và kể cả ăn xin để sống qua ngày.

Khôi Nguyên rất thương bọn chúng, sau mỗi vụ án có được tiền thù lao anh ấy đều mua bánh kẹo và đem tiền đến chia cho bọn chúng mỗi đứa một ít. Bọn trẻ xem anh ấy như cha mình, chúng đặc biệt thần tượng và sùng bái Khôi Nguyên. Anh ấy nói gì chúng cũng nghe theo.

- Báo cáo cho thủ lĩnh biết tình hình ở nhà xem nào!

Thằng bé ra dáng chỉ huy lúc này, bước ra, nó đứng nghiêm trang, bên tay kẹp ổ bánh mì, nó báo cáo:

- Thưa thủ lĩnh! Đã một tháng rồi, tất cả anh em đều làm ăn lương thiện để sống, không ăn cắp, không sinh sự đánh nhau, đoàn kết một lòng, và tuyệt đối giữ vững nội quy. Báo cáo, Hết...ttt!

- Tốt lắm! Tiếp tục phấn đấu.

- “Dạ thưa thủ lĩnh!” Cả đám đồng thanh.

- Có việc cho các chiến hữu làm rồi đây?

Nghe đến có việc làm, bọn trẻ đứa nào đứa nấy mắt sáng lên. Chúng hồ hởi vây quanh Khôi Nguyên:

- “Thủ lĩnh nói đi ạ!” “Nói đi thủ lĩnh, việc gì ạ?”

- Ta cần các chiến hữu lắng nghe cho ta tung tích của một người.

- Đối tượng nào vậy ạ? – Thằng bé chỉ huy hỏi Khôi Nguyên.

- Bính Lù. Ta muốn biết tung tích của gã này, nhưng, các chiến hữu phải thận trọng đấy nhé! Hãy tản ra các nẻo đường, nghe được tin gì về người đó, thì phải về báo lại cho ta biết. Chỉ huy trưởng – Khôi Nguyên quay sang thằng bé chỉ huy, - hãy liên lạc cho ta qua điện thoại nếu có tin nhé! Điện thoại ta đưa cho hôm bữa còn sử dụng được không?

- Dạ, vẫn sử dụng tốt thưa thủ lĩnh. – nói rồi, nó quay sang đám thám tử nhí phát lệnh: - các đồng chí, bắt đầu... xuất phát...- nó tiếp tục kéo dài giọng. Tích tắc bọn nhỏ đã mỗi đứa một phương.

Còn lại mình và Khôi Nguyên, mình mới hỏi anh ấy:

- Đưa bọn nó đi như vậy có nguy hiểm hay không? Nhớ có chuyện gì...

- Tụi nó thông minh lắm chứ không như cô tưởng đâu. Tôi đã phá được rất nhiều vụ án nhờ vào đội thám tử nhí đó cả đấy!

- Bọn nhóc tội nghiệp quá! Tụi nó thường xuyên bị bỏ đói thì phải, lúc tôi chia bánh ngọt và kẹo cho chúng, mấy đứa nuốt nước miếng ừng ực tội thật đấy!

- Hừ, đó là cô chưa thấy nhiều nơi trên thế giới này, bọn trẻ còn đáng thương hơn vậy nữa. Tôi đã được may mắn đi nhiều nước trên thế giới, tôi lần vào từng hang cùng ngõ hẻm... nơi nào cũng vậy, quốc gia nào cũng vậy... một chân lý không thể thay đổi được, một sự bất công đã được mặc định cô Ngọc Diệp à!

Mình thở dài, chua xót. Khôi Nguyên nói cũng đúng. Trẻ con có biết gì đâu, ấy vậy mà khi sinh ra có đứa ở trong chăn êm nệm ấm, nhưng lựa xa hoa... có đứa lại phải la hét ở những đường mương cống rãnh nhặt nhạnh từng mẩu bánh mì, của những đứa trẻ may mắn ném đi, chỉ để có cái bỏ vào bụng, sống qua ngày thôi.

- Cô lại khóc rồi, cô mích ứt thật đấy Ngọc Diệp.

- Con người anh mới thật lạnh lùng, anh không có chút rung cảm gì sao?

- Thôi nào, đừng sa đà trong tình cảm như vậy. Chiều nay chúng ta sẽ không đi điều tra nữa, đã đến lúc phải xả stress rồi.

- Xả stress?

- Cô không thích sao?

- Nhưng chúng ta sẽ đi đâu?

- Lúc sáng, cô có nói, muốn tôi chở cô đi đâu đó mà. Đi đâu vậy? Đến đó xong, tôi sẽ dẫn cô đi xả stress.

- Thật chứ! Tôi không tin. Sao anh lại tốt với tôi như vậy?

- Vì cô có rất nhiều tiền không phải sao? Tôi không mang theo tiền.

- A, tôi biết ngay mà!

- Nói vậy thôi, chứ cô cứ sai thoải mái đi, kết thúc vụ án, tôi sẽ làm hóa đơn gửi cho cô xem. Tôi sòng phẳng lắm đấy! Yên tâm!

- Hừ, anh tưởng tôi tính toán vậy sao? Được thôi, muốn đi chơi chứ gì. Tôi sẽ chơi cho anh biết, anh dẫn tôi đi đi.

- Tuyệt lắm! Chúng ta khởi hành thôi.

Khôi Nguyên đưa tay ra, anh ấy muốn được nắm tay mình. Mặc dù hơn e ngại, nhưng mình cũng nắm lấy tay anh ấy, tụi mình dắt nhau đi dưới phố giống như tình nhân vậy đó. Đó là một trong những kỷ niệm đẹp nhất trong đời mình. Mình cảm ơn thượng đế vì đã ban cho mỗi thân phận một kỷ niệm riêng tư để mỗi lần nhắc lại, ta thấy mình được sống là chính ta, một con người cá biệt giữa biển người tấp nập.

Cửa hàng bán nhạc cụ, Diễm Xưa, 16 Trương Công Định.

Khôi Nguyên cho chiếc cào cào tấp vào bên lề. Mình cởi mũ bảo hiểm đưa cho anh ấy móc lên cần lái.

- Anh khóa mũ dưới yên xe đi!

- Cô sợ mất cắp à!

- Anh cũng biết mà, đó đã là chuyện thường gặp ở Việt Nam mình rồi. Trên trường quốc tế mình thường xuyên bị xấu mặt vì thói ăn cắp vặt đấy.

- Cô nói cũng phải. Nhưng cô muốn đi đâu, nếu đến chỗ có thể quan sát được thì không cần thiết phải vậy đâu.

- Trước mặt anh đó. – Mình chỉ vào cửa hàng nhạc cụ.

- Gì thế? Đừng nói với tôi là cô định mua đàn nhé!
 - Đúng là tôi định mua đàn.
 - Cô có biết chơi đàn đâu, mua làm gì?
 - Để trừ tà. Anh không nghe ông Ca Lạ nói hay sao?
 - Cô mất trí thật rồi Ngọc Diệp à! Đừng mất thời gian nữa... đi nào!
 - Anh cứ mặc kệ tôi, nếu anh không muốn đi thì đứng đây đợi tôi một lát.
- Nói rồi mình đi thẳng vào cửa hàng phía đối diện. Mười phút sau mình trở ra, trên lưng mang theo cây đàn guitar.
- Xong rồi, chúng ta đi thôi!
 - Tiểu thư ạ! Cô là một trong những người tiêu tiền hoang phí nhất mà tôi từng thấy đó. Nếu không biết sài tiền thì đưa tôi sài giùm cho.
 - Chừng nào anh là chồng tôi đã.
 - Được rồi, tôi sẽ cầu hôn cô.
 - Hự, ai thèm lấy anh.
 - Tôi nói đùa thôi, đừng ăn dưa bở.
 - Đi thôi nào, anh nói muốn đưa tôi đi xả stress mà.

Khôi Nguyên chở mình về văn phòng của anh ấy, tìm lấy con điều cá mập đen. Chiều hôm đó hai đứa mình ra công viên thả điều.

Công viên Yersin về chiều, mây trời lãng đãng.

Gió nhẹ mơn man.

Nắng chiều tà ánh vàng rải xuống những khóm păng xê.

Thành phố ngàn hoa,

Cắm tú cầu, violet, hoa mào gà, trà mi... từng đóa khoe sắc rực rỡ.

Khôi Nguyên cầm cuộn chỉ vừa chạy vừa gọi mình:

- Ngọc Diệp còn đứng đó, theo tôi mau lên!
- Anh chạy chậm thôi, coi chừng ngã bây giờ.
- Hura! Nó bay lên rồi. Cô lại đây nào Ngọc Diệp.

Mình nở một nụ cười duyên dáng, tiến lại bãi cỏ chỗ ảnh đang ngồi. Xung quanh mọi người cũng đang rất vui vẻ, chủ yếu là trẻ con và người lớn. Chắc chỉ có mình với anh ấy “lạc loài” thôi.

- Cửa cô này!

Khôi Nguyên cầm cuộn chỉ đưa cho mình. Con điều cá mập đang bay ngao nghễ giữa nền trời.

- Ôi ôi... Khôi Nguyên nó đảo rồi kìa, giúp tôi!
- Giật dây đi, lớn vậy rồi còn không biết thả điều sao.
- Khôi Nguyên, mau lên giúp tôi! – Người mình nghiêng theo cánh điều, mình chỉ sợ con điều bị rơi mất.
- Để tôi chỉ cô thả điều.

Khôi Nguyên đứng ở sau lưng mình, hai tay anh ấy nắm lấy bàn tay búp măng của mình, anh ấy đang hướng dẫn mình thả điều, mình có cảm giác như anh ấy đang ôm mình từ phía sau vậy, vì cơ thể mềm mại của mình phút chốc nằm gọn trong lòng ngực anh.

- Thế... đúng rồi... cô phải giật nhẹ nhàng thôi... nhưng nhớ là phải dứt khoát... thế... đúng rồi...

- A, tôi làm được rồi Khôi Nguyên, tôi làm được rồi.

Mình vui sướng reo lên, cuối cùng mình cũng làm chủ được “con cá mập ngang tàng” đó.

Khôi Nguyên buột cuộn chỉ điều vào gốc cây trạng nguyên gần đó, cứ để mặc cho con điều bay. Mình và anh ấy cùng nằm trên thảm cỏ xanh rì, anh nằm bắt chéo chân, còn mình nằm duỗi thẳng chân, gối đầu lên thùng đàn.

Nắng chiều nhẹ nhàng rơi trên mái tóc nhung huyền, gió thổi làm tóc bay, vướng vào mặt Khôi Nguyên. Anh ấy đưa tay gỡ những sợi tóc vương trên má, mùi hương tóc thơm tho phảng phất làn trinh nguyên.

Không ai bảo ai, tụi mình không nhìn lên bầu trời trong xanh ngấm con điều nữa, đã đến phiên con điều ngấm tụi mình. Hai đứa mình quay mặt nhìn nhau, bất giác lòng mình xốn xang, có dòng điện chạy qua xương sống mình. Mình như ngây dại!

Đôi mắt của anh đẹp hút hồn, vàng trăn tinh anh, cặp lông mày thanh tú, sóng mũi dọc dừa, và đôi môi mỏng mảnh đáng yêu.

Khôi Nguyên nhìn sâu vào mắt mình, ánh nhìn của anh ấy như thôi miên mình. Đến mức, mình không kịp ý thức bàn tay anh đang vuốt ve mái tóc Ngọc Diệp. Mỗi lần xit lại gần hơn vành môi trái tim đỏ thắm của mình. Đến lúc mình nhận ra được hoàn cảnh thực tại, thì bờ môi trên của mình đã bị ngậm chặt rồi.

- Ừm.

Ảnh hôn được một lần, thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, và lần thứ tư.

Đến khi đã cảm thấy đủ cho ngày hôm đó, anh dành lại nụ hôn cho ngày hôm sau.

Khôi Nguyên nói với mình ngọt lịm:

- Môi cô thơm lắm Ngọc Diệp à!

Mình xấu hổ chết đi được, mặt mình đỏ bừng lên. Mình quay mặt đi chỗ khác. Lúc đó mình mới nở một nụ cười mãn nguyện.

Khôi Nguyên tiếp tục đưa mình đến một cái quán tên là “quán thịnh nộ”. Cái tên cũng kì cục giống như thiết kế của nó. Quán thịnh nộ có diện tích khá lớn, có rất nhiều phòng nhỏ kín như bưng. Tụi mình được đưa vào một phòng như vậy, bên trong bài trí có vẻ lạ lẫm, một cách sắp xếp mình chưa bao giờ thấy. Phòng tuy nhỏ nhưng có gian pha chế hẳn hoi nhé! Trên một cái bàn gỗ thông thơm phức, những chén đĩa bằng sành chất chồng lên nhau. Bốn góc phòng, và xung quanh, là những hình nhân đại diện cho những tầng lớp khác nhau trong xã hội. Từ một giám đốc giàu đến người lao động tay chân, tài xế, cô lao công, vận động viên thể hình... chúng cũng được chất đống ngổn ngang. Trên tường đá tổ ong, có treo hai cây gậy đánh bóng, một sợi roi da. Còn ở giữa căn phòng là một sợi dây thòng lọng kéo từ trần xuống.

Một em gái phục vụ, có nụ cười hồn nhiên bung vào một khay đựng thức uống gồm có: hai ly kem thuyền tình, một bình trà nóng và hai cái ly nhỏ bằng sành.

- Chúc anh chị ngon miệng!

- Cảm ơn em!

Mình mỉm cười nói với em ấy.

Em phục vụ đi ra ngoài đóng cánh cửa lại. Trong căn phòng lúc này chỉ có hai đứa mình.

Căn phòng kín đáo kinh khủng, đúng là thích hợp cho những vụ hẹn hò lén lút.

- Cô ăn kem đi, còn nghĩ ngợi gì nữa!

- Quán này kì cục quá!

- Chủ nhân của quán này từng bị mắc bệnh tâm thần đấy.

- Eo ôi! Anh nói thật đấy chứ!

- Tôi lớn thế này rồi, đi gạt cô làm gì.

- Thôi đi, anh gạt tôi hoài đó thôi.

Mình múc kem ăn, múc trái chùm ruột ngào đường cho vào miệng.

Khôi Nguyên ăn rất từ tốn, mình cũng bắt chước nét ăn chậm rãi của anh.

- Cô ăn xong chưa?

Mình ngạc nhiên nhìn anh:

- Đi vội vậy sao?

- Ai nói với cô là ta sẽ đi! Hãy chuẩn bị tinh thần.

Nói rồi, Khôi Nguyên đứng lên cởi áo khoác ngoài ra, sau đó cởi luôn cả áo sơ mi, chỉ mặc độc bên trong áo ba lỗ.

Ánh mắt của anh ấy nhìn mình rất mờ ám.

Mình hoảng sợ, tay run run... làm muỗng kem rớt xuống nền nhà.

Mình nói lắp bắp:

- Anh... anh... anh định... định... làm... làm gì vậy hả?

Khôi Nguyên đi lại chỗ mình đang ngồi, mặt mình nóng phừng phừng lên. Khôi Nguyên cầm lấy ly kem đang ăn còn thừa của mình, anh ấy liếm lưỡi... làm điệu bộ gợi ghềnh của những gã trai bao.

- Khôi Nguyên, anh điên rồi. Tôi không làm chuyện đó đâu.

- Cô đã đến đây rồi, không làm thì tiếc lắm!

- Anh, thôi đủ rồi, tôi muốn về.

- Ít ra cũng phải để tôi giải trí đã chứ.

- Anh dám!

- Sao lại không, hãy xem tôi đây!

Mình định vùng chạy...

“Xoảng”

Khôi Nguyên cầm ly kem nép thẳng vào tường. Sau đó, anh nhảy phắt tới gian pha chế, đến chỗ cái bàn lấy một chồng đĩa cầm lại chỗ mình.

- Ngọc Diệp! Chúng ta bắt đầu chơi thôi.

Và miệng nói tay làm, anh ấy cầm lấy một cái đĩa liếc vào tường.

“Xoảng”

- Đã quá!

Mình vẫn còn sững sốt.

- Cô bị làm sao vậy? Đập đi, tha hồ mà đập. Thử đi, vui lắm!

- Trời ơi! Anh không sợ người ta bắt đền hay sao?

- Cô ngọc à! Đặc điểm của quán này là thịnh nộ, hãy nổi cơn thịnh nộ đi chứ!

Nói rồi, Khôi Nguyên tiếp tục ném đĩa vào tường.

Chưa đã tay, anh ấy còn chạy đến chỗ tường gỗ lấy cái chày đánh bóng. Và cứ thế... ảnh đập cho tan nát mọi thứ có trong căn phòng.

“Xoảng... xoảng... xoảng...”

Thấy ảnh chơi vui quá, mình cũng bắt chước làm theo. Đầu tiên mình cầm một cái đĩa chọi vào tường.

“Xoảng”

- A, nó bể rồi. – mình sung sướng nhảy cẫng lên.

Được nước làm tới, mình vớ lấy một chồng đĩa, nhặt từng cái lia vào tường.

“Xoảng... xoảng... xoảng...”

- Thế nào! Thích chứ?

- Thích.

- Tôi và cô cùng thi xem ai đập nhiều hơn nhé!

Khôi Nguyên chạy đi lấy cho mình cái chày đánh bóng.

- Cửa cô này! Bắt đầu chưa?

- Rồi. Anh đếm đi.

- “1” “2” “3”.

Liên hoàn những chuỗi âm thanh của ly và đĩa sành vỡ. Tụi mình thi nhau đập cho tan tành căn phòng luôn.

- Ha ha ha... ha ha ha... – thích quá, mình cười như điên.

- Hừ, tôi mệt quá rồi, còn cô?

Cả người mình và người Khôi Nguyên, mồ hôi nhễ nhại.

- Anh xem người tôi đi. Ướt hết cả rồi.

- Tôi cũng có hơn gì cô đâu. Chúng ta chơi trò khác đi.

Nói xong, Khôi Nguyên đi tìm kiếm, bê ra một hình nhân là con gái, có mái tóc dài và chiều cao tương đối với mình. Anh ấy treo cổ hình nhân vào dây thông lọng ở giữa phòng. Sau đó, đi lại chỗ mình lấy cái chày đánh bóng.

Anh ấy đứng trước hình nhân đang bị treo cổ, chỉ mặt nói:

- Ngọc Diệp! Cô có biết đụng đến tôi là tội lớn thế nào không hả? Bây giờ tôi sẽ dạy cho cô một bài học. Hừ!

Thế là, anh ấy lao vào quất như điên lên hình nhân đó.

“Huych... huych... bốp... chát... hự...”

Quá đáng hơn anh ấy còn nắm đầu hình nhân lên gối nữa.

Mình điên tiết, rít lên:

- Khôi Nguyên...nnn. Nhà người dám to gan vậy sao...ooo?”

Rồi mình cũng trả đũa ảnh bằng cách tìm một hình nhân giống với nhân dạng của ảnh, gỡ hình nhân kia xuống, treo hình nhân mới lên.

Mình đứng trước hình nhân mới đang bị treo cổ, chỉ tay mắng:

- Khôi Nguyên, nhà người giám chộc giận bốn cô nương phải không? Bốn cô nương sẽ cho nhà người biết thế nào gọi là sống không bằng chết. A...aaa...

Mình hét lên, rồi lao vào tấn cho con hình nộm Khôi Nguyên một trận thê lương. Đánh đến khi tay đã mỏi nhừ mới chịu buông.

Cả mình và anh ấy ngồi bệch dưới sàn nhà. Mồ hôi, mồ kê, dính đầy mặt và tóc. Hai tụi mình liếc mắt nhìn nhau. Khôi Nguyên lấy tay gỡ những sợi tóc ướt dính trên mặt mình.

Tụi mình ngã lưng xuống, mình nằm gối đầu lên cánh tay anh cười khúc khích.

- Khôi Nguyên, chơi cũng mệt rồi. Tụi mình đi kiếm gì đó ăn tối đi!

Mình đề nghị.

- Ủm, đi nào!

- Để tôi đi đèn bù cho cơn thịnh nộ của tụi mình đã nhé!

- Không cần đâu. Đây là chỗ quen của tôi, tôi đã ghi sổ lại rồi.

- Ai lại làm vậy anh Nguyên, để tôi trả cho.

- Đừng có cãi lời tôi. Chúng ta đi ăn tối nào!

—

Ra khỏi quán thịnh nộ, tụi mình đi ăn cơm chay, đi dạo phố. Sau đó, đến quán cà phê trí tuệ nằm ở đầu đèo. Ở trên quán đó, có thể nhìn thấy gần như toàn cảnh thành phố sương mù.

Thành phố về đêm mới đẹp diệu kỳ, lung linh những ánh đèn vàng trong thanh khí ngân vang. Sau tiết mục ca hát là đến tiết mục hấp dẫn nhất của quán trí tuệ.

Đó là, cuộc chơi giải câu đố.

Mình và Khôi Nguyên ngồi bên nhau trên băng ghế sofa mềm mại. Trên tay mình đang ôm một cái gối bông.

Khôi Nguyên quấy đều ly sữa ca cao lên, rồi đưa sang mình:

- Uống đi bé con!

- Đánh chết anh bây giờ, ai là bé con hả. – Mình làm bộ trẻ thơ.

Anh chàng mc, đầu tóc chải chuốt bóng mượt, anh ta mặc trên người bộ vest trắng tinh tươm, cổ áo thắt nơ. Sau khi kể một câu chuyện cười, anh mc duyên dáng từ từ dẫn dắt mọi người vào thể lệ cuộc chơi giải câu đố.

- Thưa quý vị!

Mọi người bắt đầu im lặng, ổn định chỗ ngồi để tập trung lắng nghe. Anh mc tiếp tục vai trò của mình:

- Phần thưởng cho những ai trả lời đúng câu hỏi của tuần này là một bộ đồ cặp, veston dành cho chàng, và váy dành cho nàng. Phần thưởng là thiết kế siêu đặc biệt, siêu sành điệu của nhà thiết kế thời trang Lu Lu và nhà sản xuất An Bình, thương hiệu Việt rất có danh tiếng trên thế giới. Câu hỏi của tuần này như sau:

3 câu hỏi lần lượt là:

1) Con gì dữ nhất?

2) Con gì ham ăn nhất?

3) Con gì đẹp nhất.

Điều kiện:

Thứ nhất: 3 trong 1. Tức là ba con mà quý vị trả lời phải thuộc cùng một loài.

Thứ hai: Không được trả lời trùng lặp giữa các câu hỏi.

Thứ ba: Câu trả lời phải nói về con vật. Thì dụ: Con ma, con quỷ... là không hợp lệ.

Thư quý vị! Quý vị đã rõ luật chơi chưa ạ?

Anh mc nói to lên, đáp lại là câu trả lời của những khách ngồi uống cà phê: “Bắt đầu đi!”

- Vậy thì cuộc chơi chính thức được bắt đầu. Quý vị nào muốn trả lời đầu tiên ạ?

- Tôi! – một người phía bên góc phải đứng lên.

- Ồ, một quý ông lịch lãm. Mời ngài lên đây ạ!

Ông ta tiếng lên sân khấu, đó là một ông đầu hói bóng loáng, dung mạo thấp lùn phúc phịch, ăn diện có vẻ ra dáng thượng lưu lắm! Trên tay ông ta đeo chiếc nhẫn vàng có đính một hột xoàng to tướng.

- Tôi đã sẵn sàng!

Ông ta vừa dứt lời thì mọi người bên dưới đồng loạt vỗ tay hưởng ứng.

- Dạ, bắt đầu câu hỏi thứ nhất. Thưa quý ngài cao sang! Con gì dữ nhất?

- Con hổ.

Bên dưới vỗ tay ầm ầm sau khi ông dứt lời. Ông ta có vẻ tự hào với trí tuệ của mình lắm thì phải, đầu ông ta cứ lắc lư theo tiết tấu xướng họa của dàn nhạc.

- Quý ông thật là thông minh. Thưa quý ông! Câu thứ hai là, con gì ham ăn nhất?

- Con heo. – Ông ấy đáp dường như tức khắc.

Mọi người lại vỗ tay ầm ầm. Ông ta có vẻ rất đắc ý.

- Ôi! Thật đáng tiếc nhưng quý ông đã trả lời không đúng rồi.

- Sao cơ? – Ông ta còn chưa tin rằng mình sai.

- Con heo và con hổ khác loài thưa quý ông! – Anh mc cúi mình đáp trịnh trọng.

Quý ông ta lủi thủi về lại chỗ, vậy là hết cơ hội để thể hiện. Phải nhường lại phần thưởng cho người khác rồi.

- Còn ai muốn thử sức không ạ?

- Có tôi đây! Giám đốc công ty Cá Viên Chiên.

Một ông để đầu tóc nham nhở, nhân dạng giống như hột mít cắm hai que tăm xỉa răng bước lên sân khấu, trong tràn vỗ tay hăm hở của mọi người.

- Dạ, xin cho một tràng pháo tay nữa chào đón giám đốc Cá Viên Chiên.

- Đừng dài dòng nữa. Vào đề luôn đi!

- Được, thưa quý ông! Câu hỏi đầu tiên. Con gì dữ nhất?

- Con heo.

- Ồ, con heo dữ nhất sao quý vị? – Anh mc hướng mắt xuống chỗ ngồi của mọi người.

“Khắc... khắc... khắc...” Mọi người cười rôm rả.

- Xin lỗi, nhưng hình như không đúng rồi thưa quý...

- Sao lại không đúng, anh cứ thử vào rừng gặp phải con heo lăn chai xem nó có húc cho anh lòi ruột không.

“Khắc... khắc... khắc...” Mọi người lại cười sặc sụa.

- Ồ, có vẻ hợp lý.

- Câu thứ hai đi! – Ông ta phách lối.

- Con gì ham ăn nhất?

- Con lợn.

- Chính xác thưa quý ông.

- Câu thứ ba đi!

- Con gì đẹp nhất?

- Con ủn ỉn.

“Khắc... khắc... khắc...” Mọi người lại tiếp tràng cười, cả mình cũng cười.

- Hình như có vấn đề rồi thưa quý ông. – Anh mc trịnh trọng.

- Vấn đề gì kia chứ? Không đúng sao? Ba con đều cùng loài, câu trả lời không trùng lặp...

- Nhưng con ủn ỉn chưa dành quán quân hội thi sắc đẹp lần nào thưa quý ông!

“Khắc... khắc... khắc...”

“Về đi thôi!” “Sai rồi, về để người khác lên”

- Hu hu hu... – bỗng dừng ông ấy bật khóc, mếu máo: - mẹ ơi, con trả lời sai rồi.

Cả phòng nín lặng. Anh mc phải đỡ ông giám đốc Cá Viên Chiên lại chỗ ngồi của mình. Ông ấy đang rất luyến tiếc vì xém chút nữa đã lấy được phần thưởng.

—

Khôi Nguyên ghé tai mình nói:

- Hình như váy không hợp với cô cho lắm?

- Ai nói với anh vậy?

- Có khi nào tôi thấy cô mặc váy đâu.

- Đó là anh chưa có điểm phúc để thấy thôi, tôi mặc váy hơi bị đẹp.

- Ở đó có chiếc váy có một không hai trên đời đó, cô lấy đi mà mặc.

- Anh làm như dễ lắm vậy! Giữa ước muốn và khả năng là hai chuyện khác nhau đấy anh à!

- Tôi sẽ lấy nó cho cô.

- Anh có khả năng sao?

- Hừ, xem tôi đây.

Anh mc tiếp tục rao:

- Váy đẹp, váy độc đây! Còn quý ông nào muốn dành lấy nó về làm quà tặng cho tình nhân của mình hay không ạ? Xem r...

- Tôi!

Khôi Nguyên đứng lên trước bao con mắt bị hấp hồn. Cả anh mc cũng vậy. Anh ta đứng ngậy ra một hồi, mới chịu lên tiếng:

- Ôi chào! Một quý ông đẹp trai nhất mà tôi từng được thấy. Với quý ông đây, một chiếc váy e không đủ.

Bên dưới những bàn nữ là tiếng xì xào:

“Trời ơi! Người đâu mà đẹp quá!” “Chàng ơi! Em muốn làm quen” “Bạch mã hoàng tử ơi! Chàng tên gì?” “Siêu đẹp”...

Còn mấy ông chồng, và tình nhân của các cô thì khỏi nói, mặt mày mếu máo trông thật thảm hại.

Có ông còn quát vợ mình:

“Về nhà, cô chết với tôi.”

Khôi Nguyên bước lên sân khấu trong tiếng vỗ tay huyên náo.

- Quý ông đã sẵn sàng chưa ạ?

- Anh hỏi đi.

- Con gì dữ nhất?

- Con bướm.

- Con bướm?

- Phải, con bướm.

Anh mc xanh mặt nói:

- Sao quý ông có thể...

- Đúng không nào?

- Thưa quý vị! Con bướm là đáp án hoàn toàn chính xác.

Cả đám đông ồ lên! Có người còn rời khỏi vị trí của mình.

“Con bướm mà lại dữ nhất ư?” “Ôi thật là lú lẫn” “Có sai lầm gì không?”

- Câu hỏi thứ hai, - anh mc tiếp tục, - con gì ham ăn nhất?

- Con vịt trời.

Cả phòng nín lặng, hồi hộp chờ mc lên tiếng.

- Chính xác tuyệt đối.

Cả đám đông lại ồ lên một lần nữa.

“Trời ơi! Mc bị vẻ đẹp của hần làm cho lú rồi.” “Có gian lận, không thể như vậy được.”

“Làm sao có thể.”

- Xin quý vị làm ơn giữ trật tự cho ạ!

Mọi người lắng xuống.

Mc tiếp tục:

- Câu hỏi số 3, con gì đẹp nhất?

- Con ghẹ.

“Ồ” Căn phòng như trái bóng vỡ tung.

Một số người đã bắt đầu hiểu chuyện.

Phải khó khăn lắm mc mới có thể “đẹp loạn” được. Anh ta hướng xuống bên dưới, nói trịnh trọng:

- Quý ông đây không chỉ đẹp trai mà còn thông minh xuất chúng. Đây là, đáp án của của người ra câu đố. Chính xác tuyệt đối với câu trả lời của quý ông đây. – Anh mc đưa đáp án ra cho mọi người xem. Rồi giải thích, điều kiện đều thỏa đáng, con bướm, con vịt trời, và con ghẹ cùng chung một loài.

Một ông râu ria đứng lên bắt bẻ:

- Nói vậy mà nghe được à! Con bướm và con vịt sao cùng một loài được, lại còn con ghẹ nữa chứ?

- Xin quý ông đây bình tĩnh nghe tôi giải thích ạ!

- Giải thích đi! Nếu nói không có lý, chúng tôi sẽ bắt anh trình diện giới tính thật của mình đây nhé!

- Dạ, tôi là trai nguyên chất, khỏi cần trình diện. Tôi sẽ giải thích. Quý vị à! Chẳng phải con bướm, con vẹt trời, và con ghe đều ám chỉ đến phụ nữ chúng ta... à không phụ nữ như những quý bà ở đây đó sao.

Phụ nữ có Dữ không? Có. Dữ còn hơn sư tử hà đông nữa.

Phụ nữ có ham ăn không. Có. Phụ nữ là chúa ăn vặt, đó là điều không ai chối cãi rồi, nói về tâm hồn ăn uống phải nói đến phụ nữ chúng t... à không, phụ nữ như những quý bà ở đây.

“Khắc... khắc... khắc”

Phụ nữ có đẹp không? Điều này thì chắc tôi không cần nói nữa...

Cả đám người bên dưới bấy giờ mới vỡ lẽ, người thì tức, người thì tiếc, người thì thảm thán phục, người thì khen ngợi ra mặt.

Bên dưới xôn xao.

“Đúng rồi” “Chính xác” “Hợp lý” “Ba điều kiện đưa ra điều hội đủ” “Câu trả lời không trùng lặp”...

- Chúc mừng quý ông! Và đây là phần thưởng cao quý của quý ông. Xin hỏi, quý ông đi một mình hay đi cùng với “xxx” của ông ạ?

Khôi Nguyên chỉ tay xuống chỗ ngồi của mình.

- Ô! Quý bà của quý ông đó sao. Quý bà tên gì vậy thưa ông?

- Bà ấy tên Ngọc Diệp.

- Xin trân trọng mời quý bà Ngọc Diệp lên đây, để nhà đại diện trao quà ạ!

Mình vừa vui, vừa tự hào, vừa ngại ngùng xấu hổ, mình bước lên sân khấu với bộ dạng thiếu tự nhiên.

- Xin quý bà hãy thở sâu... thở sâu... – Anh mc đưa bàn tay lên xuống làm như nhịp thở.

Quý bà đây thật là hạnh phúc vì lấy được một quý ông vừa đẹp trai lại vừa thông minh đến như vậy.

- Cảm ơn! – Mình mỉm cười, cúi đầu.

- Xin hỏi quý ông, bí quyết nào đã giúp quý ông trả lời chính xác và nhanh gọn đến vậy ạ? Quý ông có thể bật mí cùng mọi người ở đây được không?

Khôi Nguyên trả lời qua mic:

- Những đặc tính mà anh nêu ra giống khủng khiếp với vợ tôi. Nói vậy chắc anh và mọi người đã hiểu rồi...

“Khắc... khắc... khắc...” Mọi người cười khoái trá.

- Ô, thú vị thật! – anh mc có vẻ nói không được tự nhiên, nét mặt của anh ta cũng vậy.

Mình nhéo vào vai Khôi Nguyên, nói bằng giọng cổ:

- Về nhà, anh chết với tôi.

Nhà đại diện trao giải thưởng cho tụi mình trong tiếng vỗ tay chúc mừng của mọi người.

Ai nấy đều vui vẻ.

—

Rời quán trí tuệ là đúng 10 h đêm,

Tụi mình cặp kè bên nhau đi bộ ra chỗ gửi xe.

Mình cười rất sảng khoái:

- Ha ha ha... ha ha ha...

- Làm hơn giữ ý tứ chút đi, cô xem người ta đang nhìn mình chăm chăm kia kìa.
- Mặc kệ họ, tôi thấy vui thì tôi cười.
- Ôi! Cái cô khùng này. Biết vậy không lấy váy cho cô làm gì.
- Hôm nay, vui quá anh Nguyên à! Nếu ngày nào cũng được như vậy thì tốt quá!
- Chè ăn hoài cũng ớn thôi, lâu lâu đi một lần mới vui.
- Bữa nào anh dẫn tôi đi nữa nha! Mọi chi phí tôi chịu.
- Ồ, thú vị đấy! Tôi còn khối chỗ vui nữa để đưa cô đến.
- Thật không?
- Ngốc ơi là ngốc! Tôi hay gạt cô lắm sao.
- Còn phải nói nữa.
- Đến nơi rồi, cô bưng đồng hồ này giúp tôi một lát.
- Đưa đây cho tôi!

Mình giữ đồ, để Khôi Nguyên quay xe.

Chiếc cào cào nổ máy.

- Lại đây nào!

Mình bước lại gần để anh ấy đội mũ bảo hiểm cho mình. Phút giây đó lòng mình trào lên một cảm xúc khó tả, mình đứng lặng giây phút. Cho đến khi Khôi Nguyên nói:

- Bé con, lên xe đi!

Mình ngồi lên xe, chủ động ôm lấy lưng anh. Mình áp mặt vào lưng Khôi Nguyên, nước mắt lăn dài trên má, mình đã khóc, nhưng không phải vì buồn mà khóc, mà bởi mình cảm động. Đó là, những giọt nước mắt hạnh phúc.

Tụi mình về đến dưới đồi trà là đúng 11h.

Đêm ấy tiết trời thanh tao,

Trăng tròn sáng vàng vạc.

Như mọi khi Khôi Nguyên sẽ giấu chiếc cào cào vào bụi cây, rồi nắm tay mình lên căn nhà đó.

Nhưng, lần này thì không.

Khôi Nguyên ngoái đầu lại nói với mình, ánh trăng làm khuôn mặt anh ấy mang một vẻ rất huyền ảo.

- Ngọc Diệp, đi với tôi đến chỗ này.
- Đi đâu nữa, đã khuya lắm rồi.
- Sẽ nhanh thôi! Đừng bỏ phí cơ hội này.

Không cần mình chấp nhận. Anh cho xe rẽ qua con đường mòn.

25. Chương 25

Chương 25

Khôi Nguyên cho xe chạy đến một bãi đất bằng, trên bề mặt cát phủ trắng xóa.

Sóng nước dạt dào, khê đập vào bờ cỏ lao xao.

Tụi mình chỉ cách hồ ma cô chừng 19 bước chân.

Ánh trăng soi tỏ đêm thanh khí, mình lắng tai nghe tiếng sóng vỗ. Ngắm dải ánh trăng trải xuống mặt hồ long lanh huyền ảo. Mặt nước sóng sánh, trong veo như chén chè đông sương tinh khiết.

Bóng của mình và Khôi Nguyên đổ xuống bãi cát trắng, đó là đêm mình nghe được tiếng côn trùng râm rang, ngửi được mùi hương đêm nồng nàn, và cảm nhận được làn da mát mẻ gió trời mơn man.

- Cô bỏ cây đàn xuống đi, định đeo nó trên vai vậy hả?

- Anh đưa tôi đến đây để ngắm cảnh thôi sao?

- Nếu chỉ đơn giản vậy thì đưa cô đến làm gì. Bỏ cây đàn xuống đi đã.

Mình rất tò mò muốn biết anh đưa mình đến hồ ma cô để làm gì, mình cứ làm theo lời anh xem sao, mình cởi cây đàn ra để nó dựa vào chiếc cào cào.

- Bắt đầu thôi!

- Bắt đầu gì?

- Cởi đồ.

- Cái gì cơ? – Mình thốt lên.

Khôi Nguyên khấn trương xé gói quà lấy ra hai bộ đồ – giải thưởng tụi mình vừa giành được ở quán trí tuệ.

Đêm đó, trăng rất sáng nên không cần dùng đèn pin, vẫn có thể nhìn thấy được thiết kế và màu sắc của hai bộ đồ. Xét về mẫu thiết kế của nhà thiết kế Lu Lu và nhà sản xuất An Bình thì không thể chê vào đâu được, mình sẽ không miêu tả chi tiết về từng đường kim mũi chỉ, tóm lại, nhìn tổng thể, phần thưởng mà tụi mình giành được là đẹp ở mức trên cả tuyệt vời, và độc nhất vô nhị trên giới này.

Điều trùng hợp thú vị, là cả hai bộ đồ đều màu tím hoa cà. Sắc màu mà Khôi Nguyên thích nhất.

- Chà chà, máu tím cơ đấy!

- Đúng khẩu vị của anh rồi còn gì.

- Đừng mất thời gian nữa, - Khôi Nguyên đưa bộ váy sang cho mình, - Ngọc Diệp, cô hãy mặc vào đi.

- Mặc vào ư! Ngay ở đây luôn sao?

- Chứ còn ở đâu nữa, tôi sẽ mặc cái này, - Khôi Nguyên cầm lấy bộ vestton.

- Anh không đùa chứ Khôi Nguyên? Làm sao có thể mặc ở đây được.

- Đừng thắc mắc nữa, mặc vào nhanh lên! – Khôi Nguyên hối thúc.

- Thay đồ ở chỗ nào?

- Xoay lưng lại đi, tôi không thèm nhìn đâu.

- O!

- Còn đứng ngây ra đó, tôi mặc trước đây.

Miệng nói tay làm, Khôi Nguyên xoay lưng lại, bắt đầu những động tác trút bỏ y phục đang mặc trên người.

Mình như cái máy vậy, cũng xoay lưng lại như Khôi Nguyên, cởi bỏ thời trang “gái giang hồ” đang phủ chế trên cơ thể gợi cảm.

- Cô xong chưa? Tôi quay mặt lại đó.

Mình la lên:

- Đừng!

- Trời ơi! Lâu vậy sao?

- Một chút nữa thôi.

(...)

- Được chưa?

(...)

- Rồi đây! Anh quay lại đi.

Trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt tụi mình chạm nhau. Dưới mặt trời khuya, dung nhan mờ ảo hiện lên như một câu chuyện cổ tích. Khôi Nguyên trong trang phục của nhà thiết kế Lu Lu đẹp không gì diễn tả được. Gió thổi phất qua mái tóc ảnh, ánh trăng kỳ ảo tô điểm thêm cho những đường nét mỹ tuyệt nam nhân. Về phần mình, mình không đủ thời gian và điều kiện, để soi lấy dung nhan diễm lệ của mình dưới một đêm trăng rằm. Mình chỉ tập trung ngắm nhìn Khôi Nguyên, anh ấy nào khác gì mình, anh ấy cũng ngắm mình mỹ miều lắm! Ảnh phải thốt lên rằng:

- Cô đẹp quá Ngọc Diệp.

Mình hơi e thẹn cúi đầu. Mình cũng không hiểu ra làm sao nữa. Rõ ràng là anh ấy, Khôi Nguyên đã tham lam hôn mình rất nhiều, đã ôm mình, vuốt ve mình... thế mà... thế mà mình vẫn có cảm giác ngại ngùng khi anh ấy có biểu hiện muốn xít lại.

Khôi Nguyên đứng trước mặt mình, chiều cao của anh ấy khiến mình phút chốc trở thành một cô bé con như anh ấy đã gọi.

- Bé con, đứng im! – Anh ấy ra lệnh đấy.

Mình không thể phản kháng, chỉ còn biết đứng bất động theo mệnh lệnh của người đàn ông đó. Anh ấy quá sức quyến rũ, bản tính của anh ấy là thích khám phá và chinh phục mọi thử thách. Ảnh xem mình cũng giống như một bức màng bí ẩn mà anh ấy phải xuyên thủng. Chiếm đoạt và xé nát trái tim mình! Bấy giờ mình mới thấy được mức độ nguy hiểm của đôi môi mỏng ấy, của đôi mắt ướt át, và sóng mũi dọc dừa ấy. Nhưng, tất cả đều bị bỏ xa so với khối óc, và tính cách mê hoặc của Khôi Nguyên. Biết thì đã sao? Đã quá muộn màng để nhận ra điều đó rồi.

Khôi Nguyên đặt hai tay lên đôi vai tròn của mình. Nhìn tổng thể, mình không phải là một siêu người mẫu, thậm chí mình có hơi đầy đặn. Nhưng hình như, đó không phải là một khuyết điểm, đàn ông mỗi người một khẩu vị đàn bà. Mình thấy Khôi Nguyên, anh ấy rất thích cơ thể của mình. Ảnh từng nói: “Môi cô thơm lắm Ngọc Diệp!” Trên người mình còn lắm thứ thơm hơn, mê hoặc hơn nữa, mình biết. Mình cũng không thể trách anh ấy được, mình yên tâm, vì mình hiểu: anh ấy sẽ tôn trọng mình, sẽ giữ mọi thứ trong giới hạn cho phép.

Khôi Nguyên nắm lấy hai cánh tay mình vít lên vai ảnh. Còn ảnh thì ôm lấy eo mình. Đôi môi ảnh tiến lại gần hơn đốm lửa trên môi mình.

“Chụt”

Một nụ hôn đến đích.

“Chụt”

Nụ hôn thứ hai đến đích.

“Chụt chụt”

Nụ hôn thứ ba ăn mất phần của nụ hôn thứ tư. Hình như, Khôi Nguyên bị nghiện hôn mình rồi hay sao đó, mà môi ảnh cứ bám riết lấy môi mình. Thú thật một điều, lúc ảnh ôm eo mình người mình đã nóng như hỏa lò rồi. Tim mình hồi hộp đập mạnh khiếp! Lúc ảnh hôn mình thì sức nóng đã dâng lên ngưỡng bức bối. Đến khi tay ảnh nắn sâu vào lưng mình thì mình đã tê dại. Núi lửa xém chút đã phun trào rồi. Mình kịp

hoàn hồn lại, mình có chút lo sợ, mình nghĩ: “Nghe đâu khi người ta hôn nhau nhiều, người ta sẽ bị ghiền và người ta sẽ nghĩ đến những chuyện khác.” Không được rồi, mình phải làm gì đó.

Suy nghĩ vừa dứt, mình nhẹ nhàng đẩy Khôi Nguyên ra.

- Ừm... thôi đủ rồi anh Nguyên.

- Sao thế?

- Hôm nay, anh đã hôn tôi nhiều quá rồi.

- Môi cô không chỉ thơm mà còn ngọt nữa. Tôi bị nghiện rồi.

- Coi anh ăn nói kìa. Con người anh thật là khó hiểu.

- Khó hiểu?

- Phải. Anh làm tôi hoang mang đấy!

- Tôi có tài đó sao?

- Rất cuộc anh là người như thế nào?

- Tại sao lại mất công tìm hiểu những cái đó. Hãy thả lỏng và tận hưởng giây phút của ngày hôm nay. Ngọc Diệp hãy theo tôi nào!

Khôi Nguyên nắm tay mình kéo đi cùng ảnh.

Đến một bờ cỏ, chỗ gốc cây dừa. Ảnh buông tay mình ra, ảnh chỉ tay ra ngoài hồ rồi hỏi mình:

- Cô trông thấy gì đó không?

- Ồ, đó là chiếc sừng của ông đánh cá.

Khôi Nguyên khấn trương nắm lấy sợi dây thừng kéo chiếc sừng vào trong bờ.

- Anh định làm gì vậy?

Ảnh ấy tháo đầu dây buộc chiếc sừng ra, gắn lại mái chèo. Rồi nhanh chóng đỡ mình xuống chiếc sừng.

- Trời ơi! Có được không đấy. Nhỡ ông đánh cá thấy thì làm sao?

- Có cho tiền ông ấy, giờ này cũng không dám bò tới đây.

Đưa mình lên được sừng rồi ảnh cũng nhảy lên, cầm lấy mái chèo, chèo ra giữa hồ ma cô.

- Ha ha ha.... Ha ha ha...

Mình cười sặc sụa.

- Cận thận đấy! Coi chừng rớt xuống hồ bây giờ.

- Trông anh kìa, ha ha ha... ha ha ha... – mình chỉ tay vào người ảnh.

- Tôi bị làm sao đâu?

- Có ông lái đò nào giống như anh không kia chứ? Anh mặc bánh bao gồm!

Mình chọc ghẹo ảnh.

Khôi Nguyên vốc nước hồ hắt vào người mình.

- Á... Khôi Nguyên... đừng mà... làm ơn...

- Cho cô chừa cái thói dám trêu chọc tôi.

Ảnh trắng vàng vạc soi tỏ thiên đường ái ân của tụi mình.

Mái chèo khua động mặt nước trong veo.

Cảm hứng dâng trào Khôi Nguyên đọc thơ:

“Sao anh không về chơi thôn Vỹ
Nhìn nắng hàng cau nắng mới lên
Vườn ai mướt quá xanh như ngọc
Lá trúc che ngang mặt chữ điền.”

Mình cũng họa theo, mình nhớ bài thơ này đã được học từ thời phổ thông. “Đây Thôn Vỹ Dạ” của thi sĩ Hàn Mặc Tử.

“Gió theo lối gió, mây đường mây,
Dòng nước buồn thiu hoa bắp lay...
Thuyền ai đậu bến sông Trăng đó,
Có chở trăng về kịp tối nay?”
Khôi Nguyên cất giọng ngâm khổ cuối:

“Mơ khách đường xa, khách đường xa
Áo em trắng quá nhìn không ra...
Ở đây sương khói mờ nhân ảnh,
Ai biết tình ai có đậm đà?”

(...)

- Anh cũng biết ngâm thơ cơ đấy!
- Tinh thần dân tộc cả thôi.
- Giới trẻ bây giờ xem thơ là thứ sến sảm rồi.
- Chính vì vậy mà tôi và cô cần phải bảo tồn.
- Anh nói cũng đúng. Giống như anh vậy, anh hiện đại hơn ai hết mà tôi từng biết. Anh cũng quê mùa không ai bằng đâu. – Rồi mình che miệng cười tủm tỉm.
- Tôi không chèo nữa đâu, mỏi tay quá rồi.

Khôi Nguyên bỏ mái chèo xuống, ảnh đi lại chỗ mình đang ngồi, Khôi Nguyên ngã lưng xuống nhìn lên bầu trời trăng sao. Con sông chòng chành khiến mình sợ chết khiếp.

- Ôi, nó chao rồi này, nguy hiểm quá!
- Đừng quýnh lên, sẽ bị mất thăng bằng đấy, cứ nhẹ nhàng thôi.
- Mình khê khàng cử động.

Khôi Nguyên bất ngờ nắm lấy bàn tay mình.

- Nằm xuống đây với tôi!

Mình chậm rãi, cẩn thận nằm xuống bên ảnh. Khôi Nguyên vòng tay ôm lấy vai mình ép sát vào lòng ảnh. Mái tóc nhung mềm mướt của mình buông thả xuống, Khôi Nguyên vuốt ve mái tóc thê, rồi nhẹ hôn lên đó.

- Môi cũng thơm mà tóc cũng thơm nữa.

Mình không nói gì cả, nằm ngửa mặt ngắm trăng. Ngực mình phập phồng, mình không dám cử động vì hồi hộp.

- Đố cô nhé Ngọc Diệp.
- Đố đi!

- Vì sao thằng Cuội bị nhốt trên cung trăng?
- Vì nó nói láo.
- Sai.
- Đúng mà, tôi được học như vậy từ hồi tiểu học.
- Thằng Cuội thực ra không bị nhốt trên cung trăng, nó có thể đi bất cứ lúc nào nhưng nó không muốn đi.
- Lý do?
- Nó lỡ yêu chị Hằng mất rồi. Nếu nó bỏ đi thì cả nó và chị Hằng đều không vui.
- Tại sao vậy?
- Ôi, cô ngốc thật đấy! Nói đến đó mà cô còn không hiểu nữa sao?
- Anh nói rõ hơn đi.
- Thôi, tôi không nói nữa đâu.

Mình vòng tay ôm cổ Khôi Nguyên, anh ấy cũng quay mặt lại. Tụi mình chuyển tư thế nằm nghiêng, mặt đối mặt.

- Cô cũng bị nghiện hôn rồi đúng không?
 - Làm gì có, anh đừng nói bậy.
- Đôi mắt mình long lanh, thủy tinh thể giãn nở ra, mình đang say đắm phút thần tiên ấy.
- “Chụt” – Nụ hôn bất ngờ khiến mình không kịp kháng cự.
- Ừm... anh chưa xin phép mà!
 - Tôi chưa thấy ai hôn lại đi xin phép bao giờ.
 - Anh hư lắm!
 - Tôi là bad boy mà.

Tụi mình lặng nhìn nhau, thế rồi... mình cũng để mặc cho anh ấy khám phá nụ môi của mình, cho anh ấy hôn thỏa thuê luôn. Nhưng chỉ đêm hôm nay thôi, kể từ ngày mai mình sẽ đóng cửa, không bán thêm nụ hôn nào nữa.

26. Chương 26

Chương 26

Hồi ký của Ngọc Diệp.

Tôi tỉnh dậy sau một giấc ngủ sâu. Hình như, đã hơi muộn, tôi cảm nhận được ánh nắng ầm áp bên ngoài khung cửa sổ có mùi của buổi ban trưa. Lũ chim đang đùa dỡn với nhau ngoài bậu cửa. Tôi còn nghe được cả tiếng rơm rang trên mái ngói. Ai đây?

Ồ! Đó là chàng hoàng tử của tôi. Khôi Nguyên vẫn còn đang ngủ, tôi kịp nhận ra mình đang nằm gọn trong vòng tay anh, tôi như con se sẽ được anh che chở, bao bọc.

Ai đó sẽ hỏi tôi: “Ngọc Diệp, đêm qua cô đã ngủ với anh ấy?” Tôi sẽ trả lời: “Phải, tôi đã ngủ với anh, nhưng không làm mấy chuyện ‘xyz’ đó.” Tôi liếc mắt nhìn qua bức tường trắng, chỗ đang treo hai bộ đồ thời trang của nhà thiết kế Lu Lu. Tôi mỉm cười sung sướng. Ngày hôm qua, không phải là một giấc mơ. Tôi đã hạnh phúc, đã trải nghiệm giây phút lãng mạn cùng với người tôi yêu. Tôi nhắm mắt lại, khép mình

xít gần hơn người ấy, tôi tham lam muốn mượn thêm một chút hơi ấm từ cơ thể anh, để sưởi ấm cho cõi lòng đang rung lên từng nhịp hân hoan của mình. Tôi mỉm cười... mỉm cười... và mỉm cười.

Thế rồi, tôi cũng cố gạt đi những luồng tưởng tượng không vui. Một tương lai không nói trước được điều gì. Tôi muốn những giây phút của ngày hôm qua sẽ đến với tôi mỗi ngày, tôi rất sợ mặt trái của đồng tiền, sợ cái quy luật hiển nhiên của cuộc sống này. Một ngày nào đó, trong tương lai tôi và Khôi Nguyên sẽ xa nhau, hoặc sự hấp dẫn trong tôi không còn nữa, hoặc vì lý do nào đó mà anh ấy và tôi chỉ sống và nghĩ về nhau như một hoài niệm dĩ vãng. Tôi biết nghĩ như thế sẽ rất khó chịu, rất buồn và không tốt. Nhưng tôi không thể cố làm lơ với những thứ, những nỗi bất an cứ ngự trong sâu thẳm tâm hồn tôi. “Mày hãy vui lên nào Ngọc Diệp, hãy nghĩ đến những điều tích cực, đừng để khối óc mày ngập tràn những hình ảnh bi quan. Mày làm được mà!” Vậy đó, tôi tự khích lệ mình.

Tôi say sưa ngắm nhìn anh ấy ngủ. Đó là lần đầu tiên tôi thấy người tôi yêu nhắm mắt ngủ say. Trong lúc ngủ ảnh thật trẻ con, tôi chỉ thêm được chủ động hôn lên vầng trán anh ấy. Tôi rướn người, xít môi lại gần hơn...

Khôi Nguyên từ từ mở mắt. Ảnh chớp mi mắt một nhịp, rồi mở to. Đôi mắt long lanh tựa như ngân lệ, mở ra một mùa thu trong suốt.

- Ngọc Diệp định hôn lên tôi đấy à?

Tôi e thẹn đáp:

- Làm gì có.

- Nói dối như Cuội ấy.

Anh vuốt tóc tôi, rồi nhẹ nhàng hôn lên dòng suối mát.

- Hôn tóc thôi, không được hôn môi đâu nhé Khôi Nguyên.

Tôi ra điều kiện với ảnh.

- Cầm người ta sao?

- Ai bảo anh lạm dụng làm gì.

- Ấy, đúng là kỳ tích.

Tôi tròn mắt nhìn anh.

- Lần đầu tiên tôi nằm ngủ quên cả giờ giấc như vậy.

Anh ấy nâng cánh tay lên, cho tôi xem giờ trong chiếc đồng hồ Movado của ảnh.

10 h30 phút.

- Trời ơi! Muộn vậy rồi sao!

Tôi định vùng dậy thì ảnh níu tôi lại.

- Nằm chút nữa đi, Ngọc Diệp.

Anh ôm chặt lấy người tôi. Nếu không phải chúng tôi chưa làm chuyện đó, thì chúng tôi là vợ chồng chính hiệu. Khôi Nguyên giữ riết lấy tôi, hình như, anh ấy cũng có một ham muốn giống như tôi, anh ấy thêm một chút hơi ấm, một chút mềm mại từ cơ thể tôi. Thật lòng, tôi rất thêm để ảnh ôm, nhưng đã đến lúc tôi phải có giá trị của mình... tôi vùng dậy.

- Đừng nường nữa, dậy đánh răng rửa mặt, rồi đi ăn sáng thôi.

Khôi Nguyên lì lợm hết chỗ nói. Bản tính của anh ấy là chiếm hữu, anh ấy không chấp nhận được việc mình bị từ chối. Ảnh nắm tay tôi kéo tôi nằm xuống giường, ảnh trở người lại, nằm đè lên người tôi, hai tay ảnh đan vào lòng bàn tay tôi khóa chặt ở đầu giường... tôi cảm nhận cơ thể của anh đang thít chặt lấy tôi, toàn thân tôi nóng hầm lên. Hỏa khí tràn lên mặt tôi đỏ ửng. Ảnh xít môi lại gần hơn... trong một phút giây dài, tôi như tỉnh ra, đưa ngón trở lên cản trước môi ảnh:

- Không được!
- Ồ, thú vị đấy! Cô đang chi phối tôi.
- Khôi Nguyên, làm ơn giữ giới hạn...

Hình như bị chạm tự ái, Khôi Nguyên lập tức buông tôi ra. Vừa lúc, chuông điện thoại của anh reo lên nhạc chuông nokia, Khôi Nguyên nghe máy:

- Alo... sao, cậu đang ở dưới nhà à! Đợi tớ một chút nhé!
- Anh Quốc Việt phải không?
- Ừm, cậu ta đang ở dưới nhà đấy!

Tôi quýnh lên:

- Trời ơi! Phải làm sao đây. Không thể để anh ấy biết chúng ta ngủ chung giường được.
- Khôi Nguyên nhìn tôi từ đầu xuống chân, anh ấy hơi nhướng mày, nói:
- Cô bị làm sao thế hả? Làm cứ như là ngày tận thế không bằng.
 - Nhanh! Nhanh lên! Anh hãy xuống nhà trước đi. Hãy nói là tôi đang ngủ, rồi khoảng 10 phút sau anh lên đánh thức tôi dậy.
 - Thôi đi cô ạ! Cô thật là rảnh việc. Xuống nhà thôi!

—

Tôi và Khôi Nguyên cùng xuống mở cửa cho anh Quốc Việt. Trên người chúng tôi khi đó đang mặc đồ ngủ. Anh Quốc Việt nhìn Khôi Nguyên, xong lại nhìn tôi... ánh nhìn của anh ấy có gì đó “túm tùm”. Tự dưng mặt tôi nóng bừng lên, tôi cúi đầu chào anh Quốc Việt, bộ dạng tôi khi đó rất bối rối.

- Ồ! Hai người có vẻ ưa ngủ muộn nhỉ!
- Anh ấy còn cố tình chọc tôi và Khôi Nguyên.
- Hôm qua, tớ hơi mệt Quốc Việt à, cả cô ấy cũng vậy nên...
 - Ồ!

Anh Quốc Việt đáng ghét, còn chọc quê tôi nữa. Tôi ngượng chín cả mặt bỏ chạy xuống dưới nhà bếp.

- Ô, Ngọc Diệp.
 - Mặc kệ cô ấy đi! Chúng ta vào đây bàn chuyện nào. Cậu đến đây tìm tớ chắc có tin gì cho tớ rồi phải không? Nào lại ghé sofa đi.
- Tôi vừa đánh răng vừa lắng tai nghe hai anh nói chuyện. Anh Quốc Việt cho Khôi Nguyên biết:
- Khi cậu nói với tớ, muốn truy tìm tung tích của Bính Lù, tớ đã về sai người đi dò la ngay!
 - Đã có phát hiện gì rồi à! Nhanh thế!
 - Hôm qua, tớ đã điều tra được, ông Bính Lù mà cậu nói là một tay bợm nhậu từng có tiền án đánh người gây thương tích. Ông ta có quan hệ khá là thân thiết với cô ả giang hồ có tên là Hải Yến.
 - Hải Yến?

- Cô ả hiện là chủ một quán cà phê, và chủ đại lý vé số ở đường 3 tháng 2.
- Bính Lù thường xuất hiện ở đó hả?
- Ừm, mọi khi ông ta vẫn thường đến chỗ Hải Yến, nhưng từ ngày hôm qua thì không thấy đến nữa.
- Nói như vậy, rất có khả năng Bính Lù sẽ tìm cách liên lạc với Hải Yến. Nếu ta bám sát theo mọi nhất cử nhất động của cô ta, sẽ có ngày thòp được Bính Lù?

- Đúng vậy đó Khôi Nguyên.
- Cảm ơn cậu Quốc Việt, về phần cô ta cậu cứ để tớ lo liệu. Cậu hãy giúp tớ tìm hiểu thêm từ nguồn khác, có phát hiện gì hãy báo cho tớ biết nhé!
- Được rồi, cậu nhớ cẩn thận đấy.
- Cậu định đi luôn à?
- Tớ ghé qua báo cho cậu biết tin.
- Phải rồi! cho tớ địa chỉ, tên quán cô Hải Yến đó luôn Quốc Việt.
- 11 A, đường 3 tháng 2, cà phê Hải Yến.
- Còn đại lý vé số.
- Sát bên cạnh luôn.
- Tớ nhớ rồi, một lần nữa cảm ơn cậu.
- Tớ đi trước nha! – Anh Quốc Việt gọi lớn tên tôi, - Ngọc Diệp, anh đi trước nhé!

(...)

Tôi vừa lau mặt xong, vội chạy lên nhà thì ảnh đã đi mất rồi. Khôi Nguyên tiễn ảnh đi một đoạn rồi quay lại.

- Anh ấy đến rồi đi vội vàng vậy?
- Đến báo tin thôi.
- Tôi nghe thấy rồi.
- Tại cũng thính đấy nhỉ.
- Làm thám tử đương nhiên giác quan phải nhạy bén rồi.
- Chúng ta sắp có trò vui đấy.
- Đi chơi nữa sao?
- Ai nói với cô là đi chơi. Lần này, là công việc. Cô sẽ thấy, làm thám tử không hề đơn giản chút nào. Nhưng làm thám tử cũng không hề nhàm chán.
- Anh làm tôi tò mò quá!
- Tránh ra nào! Cô đang ngăn đường tôi đấy. - Khôi Nguyên gạt tôi ra, rồi thông thả xuống nhà bếp.

Cả ngày hôm đó Khôi Nguyên nằm lì trong phòng, thời gian chủ yếu là dành cho việc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Khôi Nguyên chở tôi đến một nơi vô cùng lạ lẫm. Nói lạ lẫm là bởi, ban đầu tôi và ảnh cùng vào một quán chụp ảnh chân dung. Ông lão tóc bạc, đeo cặp mắt kính dày cộm vừa trông thấy Khôi Nguyên thì giống như cá bắt được mồi, ông lão mừng kinh khủng. Ông ném xấp ảnh đang cầm trên tay xuống bàn, chạy tới nắm tay Khôi Nguyên, miệng không ngớt nói:

- Cháu đã đến rồi. Thế là ông sắp có truyện để viết tiếp.
- Ông ơi! Phen này ông sẽ có những chất liệu khá lý thú để xây dựng tác phẩm đấy.
- Ồ, cháu làm ông phấn khích quá! Khi nào thì ông nhận được bản thảo của cháu đây?
- Vụ án chưa kết thúc ông à! Khi nào kết thúc, cháu sẽ viết lại tóm tắt tình tiết, rồi gửi cho ông. Còn hôm nay, cháu đến là nhờ ông giúp đấy.
- Ông hiểu cháu muốn gì rồi, nào, chúng ta bắt đầu thôi.

Ông lão dẫn tôi và Khôi Nguyên ra sau nhà, vào một căn phòng chật hẹp, có một tủ gỗ nặng nề dựa vào bức tường đá.

- Khôi Nguyên, phải nhờ hai cháu rồi.

Khôi Nguyên hiểu ý, quay sang nói với tôi:

- Ngọc Diệp, giúp tôi một tay.

- Tôi phải làm gì đây?

- Giúp tôi kéo cái tủ này ra.

- Ồ!

Tôi rất tò mò, không hiểu vì sao lại làm vậy. Nhưng, muốn biết lý do thì chỉ có cách làm như anh ấy đã nói.

Hơi khó khăn, nhưng cuối cùng chúng tôi cũng kéo được cái tủ sang một bên, lộ ra một cánh cửa bằng gỗ lim.

- Được rồi, hai đứa tránh ra một chút để ông mở cửa.

Ông lão rút từ trong túi chùm chìa khóa leng keng, ông tìm chiếc chìa khóa phù hợp để tra vào ổ.

“Cạch”

...

“Kẹt...ttt” – cánh cửa từ từ được mở ra.

Đập vào mắt tôi là một không gian, như tôi đã nói ban đầu là vô cùng lạ lẫm. Căn phòng khá rộng treo đầy những trang phục lộng lẫy, trang phục đủ các loại. Dày, dép, mũ, nón... không thiếu một thứ gì cả. Căn phòng còn hơn cả một shop thời trang. Giữa phòng đặt một chiếc gương lớn, chiều cao của chiếc gương phải hơn hai mét. Một cái bàn gỗ chạm khắc rất tinh vi, trên bàn là son phấn, lược là, những hũ sơn móng tay, đồ kẻ mắt các loại... bên cạnh là một tủ cao cũng gần hai mét, với những ngăn kéo được dán nhãn: Tóc người Mỹ, tóc người Châu Phi, tóc người châu Á, răng giả, Silicon độn ngực...

- Khôi Nguyên, cháu cứ chơi cho thỏa trí tưởng tượng của mình. Ông ra ngoài trước đây.

- Dạ! Cảm ơn ông. Cháu sẽ ra sau khi đã biến hình xong.

Ông lão vỗ nhẹ lên vai Khôi Nguyên, rồi đi ra ngoài.

Còn lại tôi và Khôi Nguyên, tôi mới hỏi anh:

- Anh Nguyên, chúng ta làm gì ở đây?

- Theo tôi!

Khôi Nguyên đến chỗ treo áo đồ, lấy móc kéo xuống một bộ đồ da dành cho nữ. Thiết kế của bộ đồ đó nhìn là biết dành cho những cô gái hư, thích ăn chơi, và rất sành điệu.

- Cô đến chỗ bức màn che màu đen, đó là chỗ thay đồ, rồi mặc vào.

- Tôi phải mặc mấy thứ này sao?

- Không có nhiều thời gian đâu. Nhanh đi Ngọc Diệp.

Tôi không có thời gian để suy nghĩ, cầm lấy bộ đồ da Khôi Nguyên đưa cho bước tới chỗ thay đồ.

Tôi trút bỏ lớp y phục đang mặc trên người để khoác lên cơ thể bộ y phục kỳ quái nhất mà tôi từng thấy. Quái thật! Bộ đồ đó giống như thiết kế để dành riêng cho tôi vậy, nó vừa vặn đến từng chi tiết. Bộ đồ bó, ôm sát lấy những đường cong cơ thể. Quần ôm rất khít nổi bật lên vòng ba tròn trịa, thật khó chịu, và hơi xấu hổ khi phải mặc cái quần da đó. Nhưng, vẫn còn đỡ nếu so với chiếc áo. Đó là, loại áo thiết kế rất khiêu gợi, sexxie... chỗ ngực xẻ một đường nhỏ, khéo léo phô diễn vòng một sau một màn lưới mỏng manh, chiếc áo ôm cũng khít không kém gì chiếc quần. “Một bộ đồ biến thái” – Tôi đánh giá.

Tôi bước ra khỏi chỗ thay đồ, với bộ dạng bối rối kinh khủng. Quá xấu hổ khi phải xuất hiện trước mặt Khôi Nguyên trong bộ dạng gái hư kiểu sexxie như vậy. Bước chân tôi không còn tự tin nữa, tôi cúi mặt xuống đất để che đi khuôn mặt đang đỏ như.

- Ô, ai đây?
- Khôi Nguyên à! Trông tôi gớm ghiếc lắm phải không? Tôi không muốn mặc nó chút nào hết.
- Tôi thấy đẹp mà.
- Thôi đi, anh đừng có xạo nữa.
- Quyến rũ lắm Ngọc Diệp.
- Anh nói thật đấy chứ!
- Thật. Đêm hôm qua, và hiện tại bây giờ là tôi thấy cô đặc biệt nhất đấy. Nào, lại đây!

Tôi đã lựa cho cô một đôi giày, cô xem đi, rất ấn tượng.

Tôi cầm lấy đôi giày cao cổ bằng da cùng màu với bộ áo quần đang mặc trên người. Đôi giày không cầu kỳ, đơn giản nhưng rất vừa mắt tôi, Khôi Nguyên, anh ấy có khiếu thẩm mỹ lắm! Anh đã chọn thứ gì, thì thứ đó chắc chắn phải đẹp.

Tôi mang đôi giày vào, rồi soi mình trước tấm gương lớn. Từng đường nét cơ thể trình diễn mỹ miều trước mắt tôi, và trước mắt Khôi Nguyên. Lúc này, khi soi mình trong gương tôi mới thật sự thấy mình đẹp. Tôi soi tới soi lui vóc dáng của mình, Khôi Nguyên yêu cầu tôi:

- Ngọc Diệp, cô xoay một vòng tôi xem nào!
- Tôi xoay một vòng cho anh ấy ngắm nghía.
- Phải vậy chứ! Tôi có lời khen đấy!
- Hì hì... tôi mờ, mặc gì cũng đẹp. – Tôi cười tí mắt.
- Mái tóc không được rồi. Lại bàn trang điểm đi!

Tôi bước tới bàn trang điểm, quay lại nhìn Khôi Nguyên.

- Anh muốn tôi làm gì nữa?
- Ngồi xuống ghế đi Ngọc Diệp.

Tôi ngồi xuống ghế,

Khôi Nguyên tiến lại đứng sau lưng tôi. Anh ấy một tay vịn lưng ghế, cúi xuống thật gần tôi. Tôi nhìn qua tấm gương trang điểm, thấy khuôn mặt mỹ tuyệt của anh ấy, gần như cọ sát với khuôn mặt mình.

Tôi tò mò hỏi:

- Làm gì vậy?
- Tôi sẽ trang điểm cho cô.
- Anh ư!
- Cô không biết sao, tôi là chuyên viên trang điểm đấy.

Đầu tiên Khôi Nguyên úp chiếc gương trang điểm lại, sau đó, kéo ngăn bàn lấy ra một chiếc lược ngà trắng muốt, anh nhẹ nhàng cài chiếc lược lên mái tóc tôi, mở dây buộc tóc để mái tóc dài xỏa xuống. Khôi Nguyên đang chải tóc cho tôi, từ tốn và rất điệu dàng... Những ngón tay của anh ấy mới thật điệu nghệ, lướt đi dưới mái tóc bồng bềnh của tôi. Sau khi đã chải tóc cho tôi xong, anh bắt đầu bện tóc thành những sợi con rít. Mọi thứ được Khôi Nguyên tiến hành rất chậm rãi, tỉ mỉ từng li từng tí. Sau khi đã bện tóc cho tôi, là đến khâu trang điểm, kẻ mắt, tô má, đánh phấn, gắn lông mi giả... mọi thứ xong đâu vào đó, Khôi Nguyên kéo ngăn tủ lục tìm, và lấy ra một bộ tóc giả - loại tóc nhuộm màu xanh, đỏ, tím, vàng rất sành điệu.

- Thêm thứ này nữa, thì có vẻ hoàn hảo đấy!

Khôi Nguyên đội mái tóc giả lên cho tôi. Rồi nói:

- Bây giờ thì cô hãy soi thử mình trước gương đi Ngọc Diệp.

Tôi đứng dậy, bước ra soi gương.

- Trời ơi! Là tôi đây sao!

Tôi đã quá bất ngờ trước hình dạng mới của mình. Mới còn là cô gái thùy mị nết na, tôi đã biến thành một gái hư chính hiệu. Từ mái tóc, đến trang phục, giày dép...

- Cô thấy thế nào? Đẹp chứ?

- Có phải tôi không đấy Khôi Nguyên?

- Không phải cô thì là ai vào đây nữa. Cô nên vui vì đã có vinh hạnh được một người tôi trang điểm cho.

- Ồ, cảm ơn anh Khôi Nguyên. Anh làm cho cuộc sống của tôi có thêm màu sắc mới lạ.

- Cầm lấy!

Khôi Nguyên ném cho tôi bao thuốc lá. Tôi bắt lấy, quay sang nhìn ảnh khó hiểu.

- Rút một điều ra, lấy bật lửa tôi để trong bao thuốc, mỗi điều thuốc, ngậm trên miệng rồi soi mình thử xem.

Tôi cũng muốn xem thử điều gì nổi bật sau khi tôi làm như những gì Khôi Nguyên nói.

Tôi bật quẹt zippo mỗi điều xì gà cu ba. Kẹp điều thuốc đang cháy, đưa lên môi rít vào một hơi rồi nhả khói ra.

“Khộc... khộc... khộc...” Tôi không biết hút thuốc nên ho sặc sụa.

- Cô chưa quen đấy! Thế nào, cô thấy mình có giống một cô gái ăn chơi không?

- Giống lắm Khôi Nguyên à! Anh tài thật đấy, sao có thể biến tôi thành một người giống như vậy được nhỉ.

- Phần cô xong rồi, bây giờ đến phiên tôi.

Khôi Nguyên chọn rất nhanh cho ảnh một bộ đồ da dành cho nam, thiết kế cũng rất ăn chơi, sành điệu. Ảnh lựa dây cao cổ, tóc giả màu đỏ đậm, nịt đầu lâu, dây chuyền hình quỷ satan, vòng đeo tay gai góc... Khôi Nguyên vào chỗ thay đồ, rất nhanh chóng anh ấy xuất hiện với nhân dạng mới là một bad boy chính hiệu.

- Woah! Ai đây?

- Cô thấy thế nào?

- Ngầu lắm!

- Hợp với cô đấy.

- Xong rồi hả Khôi Nguyên?

- Cô biết còn thiếu gì không?

- Thiếu gì cơ?

- Lại đây!

Khôi Nguyên mở ngăn tủ lấy ra một chùm bông tai loãn xoăn, và mở tiếp một ngăn tủ khác lấy ra những hình dán – hình xăm giả.

- Ngọc Diệp đến đây tôi đeo khuyên tai và dán hình cho.

Tôi và anh ấy đeo mỗi người một cặp khuyên tai rất cá tính. Những hình xăm nhỏ được ảnh dán lên gáy, lên cổ tay, cổ chân tôi.

- Xong rồi! Chúng ta đi thôi.

Bọn tôi ra gặp lại ông lão trong hình dạng mới. Ông lão gật đầu khen ngợi:

- Cháu có tay lăm chầy Khôi Nguyên.

- Ông thấy tụi cháu có đẹp đôi không?

- Còn phải hỏi, rất đẹp đôi... rất đẹp đôi.

- Cháu đi đây, hẹn gặp lại ông.

Tôi cúi đầu kính cẩn chào ông, rồi đi ra cùng Khôi Nguyên. Chúng tôi chưa kịp ra khỏi cửa ông lão đã gọi với theo:

- Khôi Nguyên! Đừng quên phần thưởng của ông nhé!

- Ông hãy yên tâm đi! Nhất định cháu sẽ gửi cho ông. Đợi tin tốt lành của cháu nhé!

Tôi đã rất tò mò, không biết Khôi Nguyên muốn đưa tôi đi đâu, mà lại phải hóa trang thành những nhân dạng hippie nổi loạn như vậy.

27. Chương 27

Chương 27

Khôi Nguyên cho xe tấp vào một cửa hàng bán xe gắn máy. Phía trước trưng bày một dãy, toàn những chiếc mô tô phân khối lớn. Mỗi chiếc một màu sắc và hình dạng khác nhau. Xanh, đỏ, tím, vàng... có cả thấy 10 chiếc.

Chủ quán là một anh trạc tuổi Khôi Nguyên, thân hình mập nhưng rất chắc. Anh ta mặc chiếc áo thun màu đen rộng thùng thình, trước ngực áo là hình hai người đàn bà đàn hôn nhau. Anh ta mang quần jean xanh và đi giày thể thao rất sành điệu. Ông chủ trẻ cạo trọc hai bên, để một chòm tóc dài thắt con rết giữ đỉnh đầu, búi tóc nhuộm màu bạch kim. Khuôn mặt anh ta trông có nét như người Nhật, ngũ quan cân đối, tươi nhuận, đôi mắt một mí đã trở thành thương hiệu đặc trưng của anh ta.

Thái độ của anh ta, cũng không khác mấy ông lão chụp ảnh, vừa trông thấy Khôi Nguyên anh ta giống như kẻ vạn năm mới gặp ân nhân.

- Khôi Nguyên. Là cậu đó sao?

Hình như anh ta không tin vào mắt mình.

- Cô Bống, nhìn cho kỹ đi, là tôi đây.

- Cậu có biết là tôi nhớ cậu thế nào không hả? – vừa nói, Cô Bống vừa ôm lấy cánh tay

Khôi Nguyên, cử chỉ lả lơi khiến tôi phát tởm.

- Nhớ tôi đến thế kia ư?

- Đã 20 năm rồi chúng ta không gặp lại nhau còn gì, hàng đêm tôi thao thức với chiêm bao gọi mãi tên cậu.

Da gà tôi muốn nổi lên hết rồi. Khôi Nguyên, anh ấy lại có “quan hệ thân thiết” với loại người đó sao? Tôi bắt đầu có chút nghi ngờ... nhưng, lập tức tôi phải xóa đi những ý nghĩ đó trong não bộ. “Không, Khôi Nguyên không phải là gay đâu. Không, chắc chắn không.” Tôi tự thuyết phục mình.

Khôi Nguyên đáp lại Cô Bống, điều làm tôi rất băn khoăn, là tại sao Khôi Nguyên lại để cho “chú bê” đó khoác tay mình tỉnh rụi như vậy.

- Mới 20 ngày thôi “vợ” à!

Khôi Nguyên gọi Cô Bống là vợ. Không lẽ nghi ngờ của tôi là có căn cứ?

- Với “vợ” thì 20 ngày là hai mươi năm đó. - Cô Bống đáp bằng giọng bê đê, và điệu bộ ổng ẹo.

- Thế đã lên face treo cờ ủng hộ luật hôn nhân đồng giới chưa?

- Đã ủng hộ rồi chồng ơi! Phong trào cho vui ấy mà.

- Lượng người ủng hộ và không ủng hộ bên nào đông đảo hơn?

- Bên nào cũng như nhau. Nhưng, bên ủng hộ có vẻ nhỉnh hơn một chút. Chồng cũng biết mà, thời đại bây giờ đồng tính nhiều đến mức, người ta không còn dám xem đó là một căn bệnh biến thái như thời trung cổ nữa. Theo thuyết tiến hóa của Darwin, những cá thể với những biểu hiện đặc dị sẽ xuất hiện, rồi trải qua quá trình sàng lọc của tự nhiên để trở nên phổ biến rồi dần thay thế cho cái cũ – những cái không phù hợp với hoàn cảnh, những cái sẽ bị loại trừ. Loài người chúng ta đang xúc tiến cho quá trình thay thế đó, một ngày không xa trên thế giới này sẽ chỉ toàn những người đồng tính và tiến tới lưỡng tính, đó đã là quy luật rồi.

- Vợ cho rằng, hiện tượng đồng tính có khả năng lây lan ư? Có bằng chứng khoa học hay không?

- Cần gì bằng chứng khoa học, đã lây đầy ra ngoài xã hội kia kìa, lật tận tay, xem tận mắt là mình chứng khoa học hùng hồn nhất. Kể từ ngày hiện tượng đồng tính được tương đối công nhận đến nay, những người đồng tính cũng trở nên bạo dạn hơn, nó trở thành một trào lưu, người không đồng tính cũng muốn trải nghiệm cảm giác đồng tính, cứ sống chung với những người đồng tính, bị hấp dẫn bởi phong cách của những người đồng tính, gắng đồng tính với quyền con người – trong khi những kẻ à dua chẳng hiểu tí tẹo nào về cái gọi là “quyền con người” cả. Bị lây đầy chồng à! Đó là hiện tượng tâm lý tác động lên sinh lý đấy. Cái này trong triết học gọi là: Tinh thần chuyển hóa thành vật chất đấy.

- Không tính mấy người à dua vào, theo chồng, dù sao đó cũng là quyền con người. Với chồng, cái thế giới này vốn dĩ đã không có trật tự rồi. “Bùm” – Big Bang đấy Cô Bống của mình. Hơi sức đâu mà quan tâm, hãy cứ mặc kệ mọi thứ theo như lời Lão Tử đi. Hãy làm những gì phù hợp với giá trị lương tâm của mình, làm tròn bổn phận và đặc tính của cá thể.

- Ôi, nói mấy thứ này nhức đầu quá. Chúng ta đừng đùa nữa. Cậu đến tìm tôi chắc có việc gì rồi, cậu không bao giờ mất thời gian để nói chuyện phiếm đâu. Ban đầu, nhìn cách cậu hóa trang tôi đã biết tổng rồi.

- Mất cậu cũng tinh đấy chứ nhỉ.

Khôi Nguyên dạo một lượt để xem những chiếc mô tô. Ảnh dừng lại ở một chiếc mô tô màu đen với thiết kế có lẽ là, đẹp nhất trong 10 chiếc đang trưng bày. Khôi Nguyên lắc đầu có ý chê bai:

- Cậu chơi những thứ này sao?

- Cậu nghĩ tớ là thứ gì mà chơi mấy con đó hả Khôi Nguyên? Tớ bày bán đấy. Báu vật không ai đem phơi ra vậy đâu.

- Chà, lại triết học Lão Tử, “người đi buôn giỏi biết giấu đi món đồ quý”. Nào, cho tớ mở mang tầm mắt đi.

- Hãy theo tớ!

Tôi đi theo họ ra sau nhà, vào một nhà kho bám bụi. Ở trong đó, rất nhiều những chiếc xe đang phủ bạc. Cô Bống dẫn Khôi Nguyên đến một chiếc đứng trợ trợ biệt lập.

- Khôi Nguyên, chuẩn bị lóa mắt nhé!

Nói rồi Cô Bống kéo tấm bạc chế phủ trên chiếc xe ra.

Một chiếc mô tô đen tuyền như con hắc mã ngang tàng xuất hiện trước mắt tôi. Tôi còn tưởng như hai chân trước của nó hất lên cao, hí...hí... một tràng dài. Tôi không rành về xe nên không dám bàn luận ở đây, chỉ biết là chiếc xe rất đẹp và vô cùng mạnh mẽ, đó là một con ngựa chiến. Khôi Nguyên là dân chơi xe, là tay đua, nên ảnh biết ngay giá trị của con hắc mã trước mắt mình.

- Chà, hàng khủng đấy Cô Bống. - Ảnh tấm tắc.

- Tớ đã nói rồi còn gì, tớ đã chơi thì đừng nghĩ đến chuyện tay ngang.

- Đưa chìa khóa đây!
- Cậu muốn chạy thử sao?
- Nhanh đi! Tổ đang rất vội.

Cô Bống có vẻ ngơ ngác không hiểu chuyện gì, nhưng, anh ta cũng đi lấy chìa khóa chiếc mô tô đưa cho Khôi Nguyên.

- Đội vào đi Ngọc Diệp!

Khôi Nguyên đưa cho tôi chiếc mũ bảo hiểm dành cho nữ, đặc chế cho con hắc mã, ảnh cũng đội một cái tương tự dành cho nam.

“Rùn... rùn... rùn...” Khôi Nguyên khởi động con chiến mã.

- Lên nào Ngọc Diệp!

Chiếc mô tô cao khủng, tôi có cảm giác như mình đang ngồi trên lưng con lạc đà.

- Ôm chặt lấy tôi!

Tôi ôm ảnh.

- Cái cậu kia, nhờ cậu một việc nữa thôi.

Cô Bống vẫn còn như người lạc trên mây. Đến mở khóa, kéo cánh cửa sắt lên.

- Cảm ơn cậu, trông hộ tổ chiếc cào cào luôn nhé!

“Rùn...”

Khôi Nguyên đeo bao tay, khép năm ngón tay lại đưa lên đầu làm động tác chào Cô Bống, rồi đánh con chiến mã vụt mất.

—

Chiếc mô tô siêu đẳng đưa tôi đi qua các nẻo đường trên con phố, làm cho bao ánh mắt chú ý.

Đến đường 3 tháng 2, Khôi Nguyên cho chiến mã tấp vào quán cà phê Hải Yến. Quán cà phê đang mở nhạc Dance dồn dập, điều đó làm tôi phấn khích, tôi chỉ muốn nhún nhảy theo tiết điệu disco...

Những người đang uống cà phê, những tay giang hồ, những cô gái bụi đời, và cả những người dân lao động, ánh mắt của họ đồng loạt hướng về chỗ chúng tôi, cứ như thể chúng tôi là sinh vật lạ, là người ngoài hành tinh vậy.

Khôi Nguyên cởi mũ bảo hiểm cho tôi, chiếc mũ của tôi và của ảnh được đặt trên cần lái.

Khôi Nguyên tỏ ra thân mật, ảnh ôm lấy vai tôi, ghé môi sát lại tai tôi nói:

- Hãy thở sâu, bình tĩnh, và tốt nhất là đừng nói gì cả, cứ theo tôi là được.

Nói rồi, Khôi Nguyên nắm lấy tay tôi, dắt tôi cùng vào quán.

Cà phê Hải Yến không phải là cà phê sân vườn có mặt bằng rộng rãi. Đó chỉ là một quán cà phê bình dân, cà phê cóc, nằm ở một chỗ đặc địa, trung tâm thành phố. Mặt bằng không quá rộng. Những cái bàn xếp dài hai bên là hai băng ghế nối dài, những chiếc ghế đôn thì đặt dưới gầm bàn dành cho những người ngồi đối diện.

Tiếng nhạc Dance xập xình, vẫn có những ánh mắt liếc nhìn bọn tôi. Đặc biệt là tôi, hình như cánh đàn ông giang hồ rất mất với vóc dáng của tôi. Họ thích thú và tôi cảm nhận một số người nuốt nước miếng thèm thuồng.

- Cà phê sữa nóng. – Khôi Nguyên nói với người phục vụ, là một phụ nữ đã có tuổi nhưng ăn mặc rất lố lăng, nhứt mắt.
- Bạc xỉu nóng. – Tôi cũng gọi thức uống.

Sát vách quán cà phê Hải Yến là đại lý vé số Hải Yến – có lẽ đó cũng là nhà ở của chủ nhân – một cô gái giang hồ theo như anh Quốc Việt nói.

Khôi Nguyên lựa một chỗ ngồi theo ảnh là thuận tiện nhất. Ngồi ở đó có thể quan sát được phía bên đại lý vé số, nơi cô Hải Yến – tôi đoán là như vậy – đang ngồi. Bởi người phụ nữ đó nhìn qua là biết ngay phong cách của một bà chủ, nói đúng hơn là một chị cả. Nhưng phải công nhận cô Hải Yến này rất đẹp, đẹp sắc sảo. Ngực cô ta bơm căng mẩy, nhìn từ xa cũng thấy được. Cô ta mặc đồ jean, áo jean, quần jean bụi bặm rách rưới. Bên trong mặc áo thun ôm, chỉ có vậy mới hằn rõ lên vòng một khiêu gợi của cô ta. Không biết dáng cô ta cao hay thấp, vì cô ta đang ngồi bắt chéo chân, nhưng nhìn có vẻ cân đối lắm. Cô ta có khuôn mặt trái xoan, tóc nhuộm vàng dài ngang vai, cô ấy buột tóc đuôi gà. Vì nhìn từ xa nên không thấy được chi tiết ngũ quan... nhưng tổng thể là một người phụ nữ đẹp, có sức hút với đàn ông, cũng không biết rõ tuổi tác của cô ta, già hay trẻ chẳng biết, chỉ biết là cô ta rất mặn mà, gái giang hồ chính hiệu.

Tôi liếc mắt nhìn qua bên trái, bắt gặp ngay một ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm. Đó là một gã tóc dài buột đuôi tôm, gã mặt ngoài độc chiếc áo ba lỗ bằng lưới màu xanh lá cây, hai bắp vai bắp thịt cuộn cuộn xăm hình gì đó tôi không thấy rõ, có lẽ gã là dân thể hình. Khuôn mặt gã to lớn, có nét bặm trợn, hung dữ ghê gớm lắm! Tôi không dám nhìn chi tiết, lướt qua là tôi thấy vậy thôi. Gã ngồi với một đám giang hồ đang đánh bài. Hình như gã “bồ kết” tôi rồi. Gã nhìn tôi rất say mê, có gì đó dâm dăng nữa khiến tôi rất sợ, tôi cụp mặt xuống, néo nhẹ vào đùi Khôi Nguyên.

Khôi Nguyên ghé tai tôi hỏi:

- Gì thế?
- Có người nhìn tôi.
- Chúng nó đang thèm cô rở dãi đấy!
- Khôi Nguyên, anh còn đùa được sao?
- Bình tĩnh đi, chúng nhìn cô chứ có làm được gì cô đâu mà sợ. Cho chúng thỏa mãn một chút cái gọi là “đàn ông” của bọn chúng đi.

Tôi lại néo vào đùi anh, nói bằng giọng cổ:

- Khôi Nguyên, về nhà chết với tôi.

Lúc tôi đang rất bức mình Khôi Nguyên, vì ảnh không bênh vực, che chở cho tôi mà còn nói cái điệu bộ “giao trứng cho ác”, thì một đàn ông ngồi ngay bên cạnh bàn của bọn tôi lên tiếng, người đàn ông đó khiến cho tôi và Khôi Nguyên phải chú ý.

Mặt mày ông ta chỉ chút những vết trầy xước, bôi nghệ tươi dày đặc trên khuôn mặt. Ông này chắc khoảng 50 tuổi, ăn mặc rất xuề xòa. Chiếc áo sơ mi màu xanh da trời cũ mềm, quần tây màu xám, loại quần dành cho người già hay mặc, chân ông ta mang dép lê, bùn đất còn bám cả lên gấu quần. Ông ta có vẻ mặt vui lắm! Hình như mới trúng số thì phải. Ông chia sẻ sự may mắn của mình, với người bạn đi cùng, một ông trạc tuổi ăn mặc cũng không hơn gì người đang nói cười hớn hở:

- Trong cái rủi có cái may, dù cách cho số của cô ấy có quá khủng khiếp, nhưng dù sao tôi cũng phải tạ ơn cô ấy.
- Ông không đùa đấy chứ! Ông đã đến đó để cầu sao?
- Tôi mới lấy từ cô Hải Yến về một cục tiền trước mắt ông còn gì. Thế thì tôi nói láo ở chỗ nào?
- Ông nói mình đã gặp ma.
- Cả thằng cháu tôi cũng thấy chứ không riêng gì tôi. Đó là cô Hoàng Lan hiền lành.

Tôi lại véo nhẹ vào đùi Khôi Nguyên, để kiểm tra xem anh ấy có đang nghe hai người kia nói chuyện không. Khôi Nguyên luồn tay xuống bàn, bấm vào tay tôi ra hiệu cho biết ảnh đã nhận ra người đàn ông đó, và đang nghe họ nói chuyện.

- Cậu cháu của ông cũng thật là liều. Có biết nhiều người đã “đi tà nắc” do đến đó không hả?
- Sao lại không, cũng vì tôi bí quá thôi, dù sao tôi cũng bị trả giá rồi, từ nay về sau có cho tôi tiền tỷ tôi cũng không đến đó nữa đâu.
- Nhưng, cô ấy đã cho ông số thể nào mà hay vậy?
- Thế này, tôi và thằng cháu tôi bị cô ấy đuổi chạy. Hai cậu cháu tôi lọt xuống một cái hực tối sâu hun hút. Bên trên tiếng chó ma sủa inh ỏi, tôi nghe thấy tiếng bước chân đi rầm rập. Sợ quá tôi và thằng cháu ôm nhau cứng ngắt, hai cậu cháu không dám lộ đầu lên là ông biết rồi. Đêm đó, tôi và nó nằm lại dưới cái hực, tôi và nó nhìn lên miệng hồ thấy trời mây bay với tốc độ nhanh kinh khủng, một con cú mèo bay qua khiến cậu cháu tôi rụng rời tay chân. Tôi và thằng cháu nhát gan không dám hé một câu nào, một đêm thức trắng với nỗi sợ hãi ông không thể hiểu được đâu, cái ngọn đồi đó chẳng khác gì cái nghĩa trang, những ụ đất không biết từ đâu lộ nhô như những nấm mộ, mà quái lạ! Ở trên ngọn đồi đó có rất nhiều ụ đất như vậy.
- Ông làm tôi sợ quá! Rồi làm sao mà cậu cháu ông về được?
- Ông nghĩ tôi có gan bò lên rồi đi về sao? Chưa gãy xương là may lắm rồi. Cậu cháu tôi phải nằm run lấy bầy cho đến khi trời sáng mới dám bò về. Khi mặt trời đã ban những tia nắng đầu tiên xuống nhân gian, ánh nắng lên tới đồi trà. Hai cậu cháu tôi phát hiện ra mình đang nằm dưới một hồ rác, chai lọ đủ các kiểu, đặc biệt là có rất nhiều vỏ chai bia, vỏ chai rượu từ vodka cho đến sake...
- Nãy giờ nghe ông kể, có liên quan đến việc cho số đâu.
- Ông đúng không phải dân trong nghề, cho số rành rành đó còn gì.
- Đâu?
- Cái hực mà tôi với thằng cháu bị lộn đầu xuống gọi là “hực chai”, hực chai đọc lái lại là “hai chực”, tôi quốc con 20 liền, bao lô đánh lớn luôn. Tối đến dò đài bắc ra liền một lúc bốn lô, quả đó tôi hốt đậm, tôi còn rất nhiều tiền để ở chỗ cô Hải Yến chưa lấy hết đấy! Tôi mua heo quay về cúng cho cô Hoàng Lan, nhưng cúng ở nhà rồi gọi hồn cô ấy đến ăn, chứ không dám mò đến cái am chỗ đó nữa.
- Có chuyện như vậy sao? Thật là cô Hoàng Lan đã cho ông số chứ?
- Không tin thì cứ đến đó mà cầu, nhưng có chuyện gì tôi không chịu trách nhiệm đâu nhé!
- Chưa đi mà ông đã nói thể thì đ. mẹ thằng nào dám đến nữa.

Nghe hai ông ngồi ngay bên cạnh nói chuyện. Tôi thở ra ngao ngán. Thì ra, cái ông mặt mày bị trầy xước đó, là cái ông cậu mà tối hôm nào chúng tôi đã rình, ông ta và người cháu của mình khi đó, đang cầu số chơi lô đề trước am thờ cô Hoàng Lan. Đêm đó, con chó đi hoang đã làm tôi sợ chết khiếp. Và cũng làm cho cậu cháu ông ta tưởng nhầm đó là hồn ma của cô Hoàng Lan.

Cái gã mặt bự, người xăm xia, tóc buộc đuôi tôm, vẫn đang nhìn tôi chăm chăm. Tôi không dám tưởng tượng một ngày nào đó tôi nằm trong tay gã, gã sẽ đối xử với tôi như thế nào. Ánh nhìn của gã mỗi lúc một làm tôi khó chịu, và bối rối. Tôi chỉ mong sao sớm rời khỏi quán cà phê chết tiệt đó.

Có một nhóm giang hồ dừng xe trước cửa quán, chúng đi 5 xe máy, một gã đầu trọc nhảy xuống xe, đi rất gấp vào chỗ đại lý vé số, nơi cô ả giang hồ, Hải Yến đang ngồi. Gã ghé tai nói nhỏ gì đó với Hải Yến, rồi tức tốc bỏ đi.

Hải Yến dừng lại mọi công việc, gọi người phụ nữ ăn mặc lò lằng đang phục vụ cà phê, lại dặn dò gì đó, rồi Hải Yến đứng lên muốn rời đi.

- Chúng ta cũng đi thôi Ngọc Diệp!

Khôi Nguyên quay sang nói với tôi.

Tôi chỉ chờ câu nói đó thôi, khỏi phải nói tôi sướng thế nào khi thoát khỏi ánh mắt của gã dân dăng đó.

Khôi Nguyên rút ví lấy 50 ngàn bạc bỏ lại trên bàn. Người phục vụ đã qua lại bên này, lấy tiền, sau đó, gọi với theo:

- Còn tiền thừa này!

Nhưng Khôi Nguyên không thèm trả lời, cô ta cũng hiểu ý, nên lấy luôn tiền thừa. Chúng tôi ra chỗ chiếc mô tô, lần lửa, cố ý kéo dài thời gian để chờ Hải Yến. Hải Yến lên chiếc , rời đi.

Chúng tôi bắt đầu bám theo cô ta.

28. Chương 28

Chương 28

Chúng tôi giữ khoảng cách để bám đuôi Hải Yến. Cách ăn mặc và phương tiện đi lại của chúng tôi, tuy gây sự chú ý cho người khác, nhưng, cũng làm cho họ không nghi ngờ động cơ thực sự của những kẻ “ăn chơi” như chúng tôi.

Hải Yến cho xe rẽ vào một con hẻm,

Khôi Nguyên cho xe dừng lại đầu con hẻm để quan sát,

- Anh Nguyên, chúng ta không theo nữa sao?

Khôi Nguyên mắt vẫn chăm chú theo dõi Hải Yến, đáp:

- Nếu chúng ta theo sát quá sẽ làm đối tượng chú ý.

Tôi trông thấy Hải Yến cho xe tấp sang bên lề,

Hải Yến đến trước một căn nhà gỗ cửa.

Chỉ một lát sau, một người đàn ông xuất hiện. Người đó nhìn từ xa cũng biết là một tên du đảng. Gã mặc áo ba lỗ màu cổ úa, mang quần lính và đi boots đồ sộ. Thể hình của gã rất đồ sộ. Đầu gã cạo trọc. Vừa mở cửa bước ra, gã nhìn quanh nhìn quất để xem có ai theo dõi không.

Nhanh như chớp, Khôi Nguyên nằm tay kéo tôi lại sát người anh. Hai tay ôm lấy khuôn mặt kiều diễm của tôi, anh lại đỡ trò hôn tôi đắm đuối. Nhưng, lần này là “nhất tiễn hạ song điêu” Anh vừa hôn được tôi, lại vừa theo đánh lạc hướng được “kẻ địch”.

Hải Yến bước vào căn nhà bí ẩn đó.

Khôi Nguyên chưa chịu buông tôi ra.

“Ừm”

(...)

“Ừm”

Thoát khỏi đôi môi anh ấy, tôi vội đưa tay lên chùi miệng. Quay sang trách anh:

- Cô ta đã đi vào nhà lâu rồi, mà anh còn cố tình.

Mặt Khôi Nguyên vẫn lạnh tanh, hình như, anh xem lời tôi nói chẳng ra gì thì phải. Càng ngày, tôi thấy anh càng được nước làm tới. Tôi rất bực mình khi bị người khác chi phối như vậy. Nhưng, thú thật là tôi cũng bị nghiện hôn rồi.

- Cô cũng bị nghiện rồi đúng không?

Tôi bị câu hỏi đó đánh trúng vào tim đen. Tôi không muốn thừa nhận, theo phản ứng “bình thường”, tôi phản kích ngay!

- Hồi nào? Anh nghiện thì có.

Khôi Nguyên, ảnh thừa biết ruột gan tôi, nhưng vẫn làm ra vẻ không biết gì, để trêu ghẹo tôi. Dường như ảnh không biết chán với trò chọc tức một cô gái như tôi. Thế đó, anh ấy hôn tôi một cách vô cùng đơn giản, trong khi, có khối chàng trai thèm muốn điều đó mà không được. Với những chàng trai ấy, tôi giống như một trái mận chín treo lơ lửng trước mắt, nhưng không thể nào hái ăn được. Có thể, do tôi nằm ở một vị thế quá cao trong lòng họ, họ nâng tôi lên và hạ bản thân mình xuống. Đến khi, ăn không được thì chê mận còn xanh. Phụ nữ chúng tôi là vậy, chúng tôi muốn những người đàn ông phải điên đầu lên vì chúng tôi. Nếu họ muốn ăn chúng tôi, ờ, sao nhỉ? Chúng tôi cũng rất muốn họ ăn mình... nhưng làm ra vẻ có giá một chút. Người đàn ông nào biết cách thuần phục sư tử, sẽ biết cách chinh phục phụ nữ. Và Khôi Nguyên là một trong số đó, mọi thứ được anh ấy tiến hành theo từng bước, rất điệu nghệ và chuyên nghiệp.

- Chúng ta về thôi, Ngọc Diệp!

Tôi có nghe lầm không? Khôi Nguyên muốn về, tại sao lại như vậy? Chẳng phải anh ấy rất tò mò với những điều bí ẩn hay sao? Không lý nào anh ấy bỏ qua dịp này, để theo gót Hải Yến. Tôi hơi khó hiểu.

- Khó khăn lắm mới đến được đây, sao anh lại...

Khôi Nguyên đáp:

- Hôm nay, chỉ đến đây thôi. Có những việc vội quá là không được, nếu lát nữa cái gã kia lại ra cùng cô ả, và trông thấy chúng ta, thì chúng ta sẽ bị xếp vào dạng tình nghi đấy. Chúng ta đi hai người, về nhân dạng và phương tiện cũng dễ gây chú ý, rút thôi.

Tôi chỉ còn biết nghe theo sự sắp đặt của ảnh, Khôi Nguyên là một người rất thông minh. Về phương diện nào đó, tôi không đủ sức để cãi lại anh ấy. Tốt nhất là làm theo ảnh, Khôi Nguyên chở đi đâu thì đi đó.

Chúng tôi quay trở lại chỗ Cô Bống giao trả con chiến mã. Khôi Nguyên tấm tắc khen ngợi:

- Ngựa báu đấy!

- Còn phải nói. - Cô Bống rất thích thú được đánh giá của Khôi Nguyên.

Trả lại xe, chúng tôi lại đến hiệu ảnh của ông lão. Cần phải trút bỏ lớp y phục giang hồ ra để mang lại đồ cũ. Nói gì thì nói, tôi vẫn thấy thoải mái hơn trong trang phục hiện thực, điệu dàng. Có bụi bặm cũng không nên quá trớn. Tôi là vậy!

Trả xe và đồ xong, tôi và “chồng tôi”, đi ăn cơm trưa. Chúng tôi chọn một quán cơm chay để dùng bữa, vì Khôi Nguyên rất thích ăn chay.

- Ngay từ đầu tôi đã biết. - Tôi nói.

- Biết gì?

- Biết anh là tín đồ Phật giáo.

- Nói như cô, ai ăn chay cũng đạo Phật hay sao?

Tôi bắt đầu hỏi ảnh việc hồi sáng nay Khôi Nguyên dẫn tôi đi hóa trang, và lái mô tô dạo phố. Vì hình như, những việc đó chẳng đáng gì đến lý do “để theo dõi hoặc đánh lạc hướng mục tiêu.”

- Chúng ta hóa trang hình như không cần thiết.

- Tôi lại thấy rất cần thiết.

Tôi chau mày khó hiểu, chờ ảnh giải thích.

- Như tôi đã nói, làm thám tử không phải là nghề nhàm chán. Tôi chứng minh cho cô xem, sáng nay cô đã có một trải nghiệm rất thú vị đúng không nào?

Tôi nhớ lại những gì mới xảy ra lúc sáng, Khôi Nguyên đã chải tóc cho tôi, trang điểm cho tôi, biến tôi thành một cô gái giang hồ quyến rũ, gợi cảm. Tôi ôm anh ấy ngồi trên lưng con chiến mã, dạo quanh phố. Cũng phải nhắc đến những chiếc hôn nồng ấm anh ấy vừa trao đến tôi. Khôi Nguyên đã có lý, rất cần

thiết. Cuộc sống của tôi có thêm sắc màu mới, có thêm trải nghiệm mới. Lần đầu tiên làm một cô gái giang hồ cũng thú vị thật.

- Cảm ơn anh Khôi Nguyên.

Khôi Nguyên không đáp lại. Ảnh đang ăn xúc cơm ăn một cách từ tốn. Khôi Nguyên là vậy, con người ảnh từ hình dáng cho đến cách ăn uống rất nho nhã. Tôi chống cằm nhìn bộ dạng ảnh lúc ăn cơm, tôi thấy trong lòng vó một niềm vui rất nhẹ nhàng, vậy là, tôi mỉm cười.

- Hôm nay, cô lạ thế?

- Tôi lạ ư?

- Ngày thường cô ham ăn lắm mà. Sao ngồi thẩn thờ ra vậy?

- Bây giờ tôi ăn đây.

Và cứ thế, tôi xúc cơm ăn vội vàng.

- Coi chừng nghẹn bây giờ, từ từ thôi...

—

Chúng tôi về lại đồi trà, nhưng trước khi lên nhà, tôi và ảnh lại rẽ sang con đường mòn đến chỗ bãi cát, nơi mà đêm hôm rồi chúng tôi đã có với nhau một kỷ niệm khắc cốt ghi tâm.

Khôi Nguyên ngồi trên chiếc cào cào ngắm cảnh hồ Ma Cô, còn tôi thì đi nghịch ngợm quanh bãi cát. Trời hôm đó nắng nhẹ, nắng thủy tinh lấp lánh mặt hồ, ở xa xa là đường chân trời xanh dương, có hai quả núi đứng ghép đôi với nhau. Chiếc xuồng tối hôm kia cùng chúng tôi hẹn hò, dập dềnh ngoài xa xa. Ông đánh cá đang làm công việc thường ngày của mình. Hàng trúc vàng ươm kẻ sọc xanh lơ, rì rào mỗi khi có cơn gió nhẹ thổi qua. Mặt hồ lặn tẩn gợn sóng, những cánh chuồn chuồn với đủ màu, xanh, đỏ, tím, vàng đang chấp chờn tắm mát. Tôi ngửi thấy mùi hương thoang thoảng của Ngọc Lan Tây! Mùi nước hoa mà Khôi Nguyên thường xúc trên người. Dọc theo bờ cát là những khóm hoa dại, sắc hoa vàng rộ. Tôi chạy lại chỗ có bông hoa tươi đang khoe mình trong nắng dịu, một bông hoa giống hình bà đầm ngay trước tầm với của tôi, bông hoa mà theo tôi là đẹp nhất trong những khóm hoa nơi đây, tôi định ngắt bông hoa đó, nhưng lại thôi. Khôi Nguyên quan sát thấy, bèn đi tới gần tôi, hỏi:

- Ngọc Diệp, sao không bứt nó đi?

- Tiếc lắm!

- Tiếc ư!

- Bông hoa đẹp như vậy nếu ngắt đi, nó sẽ khô héo và chết.

- Trước sau gì nó cũng chết vậy.

- Thà để cho nó chết vì tuổi già, còn hơn khiến nó bị vùi dập.

Khôi Nguyên cúi xuống bứt bông hoa đó, tôi liền cản lại:

- Đừng mà!

- Ở đây có rất nhiều bông, tôi bứt một cái chẳng chết chóc gì đâu?

Vừa dứt lời thì bông hoa đã bị ảnh bứt mất rồi.

- Trời ơi!

Tôi thốt lên.

- Cô làm sao vậy?

- Anh chẳng biết thương hoa tiếc ngọc chút nào cả.

- Sao lại không biết, cô xem này.

Nói rồi, Khôi Nguyên cài bông hoa lên mái tóc tôi.

- Đẹp lắm! Bây giờ thì bông hoa mới thực sự có giá trị đấy.
- Anh đã bứt nó rồi còn giá trị gì nữa.
- Nếu không nhờ tôi thì nó đã chết rục xương ở đây rồi. Nó có diễm phúc hơn những bông hoa kia vì đã cài lên mái tóc thơm tho của Ngọc Diệp.
- Tách- Khôi Nguyên lấy máy điện thoại ra chụp hình, ghi lại gương mặt của tôi.
- Bây giờ thì nó mới thật sự bất tử.
- Anh nói vớ vẩn gì thế?
- Tôi vừa giúp cho bông hoa đó sống một đời không uống phí.
- Cái đó gọi là gì?
- Một phút huy hoàng rồi chợt tắt, còn hơn buồn le lói suốt trăm năm.
- Triết lý gì đây?
- (...)

—

Chúng tôi nói chuyện phiếm một hồi, sau đó, chúng tôi lại bàn về chuyện chính. Cuộc điều tra đang mở ra những hướng đi.

- Khôi Nguyên, liệu chúng ta có đang đi sai hướng không?
 - Đừng giao động thế chứ Ngọc Diệp.
 - Chắc chắn giữa tôi, Kiều Oanh và cô Hoàng Lan có một mối liên hệ. Như anh đã nói, giả thiết của anh là cô Hoàng Lan có một nỗi oan.
 - Đó không còn là giả thiết nữa, điều đó là chắc chắn.
- Đúng vậy. Thì tất cả những việc chúng ta đang làm điều tập trung làm sáng tỏ nỗi oan đó?
- Chính xác.
 - Và bất kỳ điều gì có liên quan đến cô Hoàng Lan, từ cái am thờ cho đến Kiều Oanh, ông Trịnh Vỹ, mẹ Thùy Dung, căn nhà... vân vân và vân vân.
 - Như tôi đã nói, những thông tin chúng ta thu thập được là những mảnh ghép của bức tranh. Đó là những nguyên liệu để suy luận khi ta bắt được một giả thiết đặc giá.
 - Giả thiết đặc giá?
 - Phải chờ đợi, sẽ có một tia sáng lóe lên trong đầu, đó là ý tưởng Ngọc Diệp à. Ánh sáng đó chỉ đến sau một quá trình chúng ta đã suy nghĩ đến căng não.
 - Giống như ý tưởng sáng tạo đến bất chợt ấy nhỉ?
 - Sự bất chợt đó phải trải qua một quá trình suy luận mệt mỏi đấy. Hiện tại tôi đang ở giai đoạn suy luận, đầu óc tôi đã căng đến mức cao nhất có thể. Một ngày đi chơi với cô, một ngày ngủ thoải mái là để thư giãn, xả stress, khi bộ não được nghỉ ngơi cũng là lúc ý tưởng trở mình. Rồi cô sẽ thấy, nhất định tôi sẽ tìm ra được một thứ gì đó vô cùng giá trị.
 - Sao anh có thể dám chắc như vậy?
 - Tôi đã thử nhiều lần rồi, lần nào cũng thành công.
- Tôi lại tiếp tục nói về vụ án:

- Đến nay, chúng ta cũng nắm được một số mảnh ghép rồi, nhưng nói thật Khôi Nguyên à, tôi vẫn chưa định hình được một giả thiết nào để theo đuổi cả. Nói chung là có hướng đi, chúng ta đang lần theo từng chuỗi hạt. Nhưng giả thiết thì...

- Đó là do bức tranh vụ án còn thiếu một mảnh cơ bản. Nếu nhìn thấy được mảnh đó ta có thể đoán được hình thù của bức tranh để tiếp tục tìm kiếm những mảnh ghép còn lại, khi đó, chúng ta không phải mò mẫm như lúc này nữa.

- Vậy mà lúc trước, tôi còn nghĩ mình đã thấy được lờ mờ toàn cục bức tranh. Chẳng phải, anh đã nói mình thấy được rồi sao.

- Giống như cô nói đó Ngọc Diệp, thấy lờ mờ. Chính sự lờ mờ đó nên chúng ta mới phải lần theo từng mảnh mới để làm sáng tỏ từng bộ phận.

- Rắc rối quá! Tôi cảm thấy nhứt đầu rồi.

(...)

- Chúng ta lên nhà thôi! Tôi cần sắp xếp lại mọi thứ trong đầu mình.

- Lại sắp xếp à?

- Phải. Đó là việc tối cần thiết để có những suy luận sáng suốt. Tôi cần sự nhất quán và giảm thiểu áp lực cho não bộ.

—

Khôi Nguyên đã làm chủ được con đường đất dẫn lên đồi trà, con đường khó khăn ấy đã phải khuất phục trước kỹ năng chinh phục của anh.

Chúng tôi ghé lại am thờ cô Hoàng Lan, định thắp cho cô ấy một nén nhang nhưng không còn bó nhang nào cả. Chúng tôi dùng lòng thành kính vái lạy trước vong linh của cô.

Khôi Nguyên còn đi nhỏ cổ đại xung quan am thờ, tôi cũng giúp anh một tay.

(...)

Chúng tôi ra về, khi mọi thứ đã làm xong.

- Rùn... rùn... rùn...

Chiếc cào cào đã chuẩn bị tinh thần, nhưng nó chưa kịp vọt đi thì Khôi Nguyên vội tắt máy, gạt chân chống, xuống xe.

Ánh mắt của anh nhìn chằm chằm vào một chỗ trước mặt, khiến tôi ngạc nhiên. Tôi lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

29. Chương 29

Chương 29

—

- Ngọc Diệp, cô còn nhớ lời ông nghiệm lô đề ở quán cà phê nói sáng nay chứ?

- Nhưng cụ thể là gì?

- Những ụ đất, ông ta nói ngọn đồi này giống như một nghĩa trang, bây giờ tôi mới để ý thấy ông ta nói rất có lý.

- Anh đừng làm tôi sợ chứ Khôi Nguyên.

- Cô hãy vận dụng trí tưởng tượng xem. Theo cô, những ụ đất xung quanh ngọn đồi này được hình thành bởi nguyên do nào? Đừng nghĩ đến chuyện chôn người nhé Ngọc Diệp.

Tôi suy nghĩ một lát, rồi đáp:

- A, tôi hiểu rồi, những cái hố, đất được đào từ những cái hố đó lên, sau đó đắp thành từng ụ như chúng ta đã thấy.

- Tại sao phải đào đất lên như vậy?

- Tất nhiên, không ai lại đi làm những việc vô nghĩa cả. Có khi nào...

Mắt tôi sáng lên.

- Cô đang nghĩ đến điều gì vậy?

- Kho báu, hura! Tôi đã tìm ra rồi. - Tôi nhảy cẫng lên.

- Tìm ra gì cơ?

- Lý do ông Trịnh Vỹ mua ngọn đồi.

Tôi rất đặc ý.

- Nói nghe thử xem nào!

- Vàng, ngọn đồi này có một mỏ vàng. Họ đã đào vàng nên mới có những cái hố đó.

- Sao cô nghĩ đó là vàng mà không phải là thứ gì khác?

- Nếu không phải vàng thì cũng là rubi hoặc các loại đá, khoáng sản quý hiếm...

- Liên tưởng cũng thú vị đấy!

Khôi Nguyên lấy xì gà ra hút. Hình như Khôi Nguyên không coi suy luận của tôi ra gì cả.

- Anh có vẻ không đồng ý với tôi nhỉ?

- Nó bị bác bỏ cô Ngọc Diệp à! Những điều cô nói có vẻ rất lý thú, nhưng cô đã đi quá đà rồi.

Tôi thấy bức mình trong người, anh ấy nói là tôi đi quá đà. Điều đó có thể xảy ra lắm chứ!

- Nếu chịu khó quan sát cô sẽ thấy có những ụ đất nằm rất xa miệng hố, người ta sẽ không rảnh thời gian mà mang đất đi một khoảng xa như vậy để đắp ụ đâu. Và cứ cho như giả thiết của cô là đúng đi nữa, tức là họ đã đào kho báu, thì đào xong rồi sẽ lấp lại chứ không phơi ra để cho người ta để ý. Chúng ta cần phải kiểm tra lại những cái hố đó.

—

Chúng tôi đi xem từng cái hố, cái hố nào ướt chừng cũng cao hơn 3 mét, phát hiện ra một cái chứa toàn rác rưởi và vỏ chai; đó chắc là nơi mà hai cậu cháu nghiện lô đề bị lọt xuống trong lần đi xin số.

- Làm sao họ có thể trèo lên được nhỉ?

- Nhìn xem, chẳng phải có một cành cây rất dài dưới đó sao?

Tôi vẫn chưa hiểu, phải chờ Khôi Nguyên giải thích.

- Thằng cháu đôn ông cậu lên trước, sau đó dùng cành cây kia kéo người dưới hố lên. Mặc dù hơi nan giải, nhưng chắc họ leo lên bằng cách đó.

- Ồ, đúng rồi, chỉ có cách đó thôi.

- Cô nhìn thấy cái gì đó không?

Mặc dù đứng trên miệng hố nhưng tôi vẫn trông thấy một cái hang khá lớn, giống như hang chồn vậy.

- Hang chồn.

- Tôi đã chú ý ba cái hố, hai cái đều có hang, còn cái thứ ba nữa, tôi muốn xuống dưới kiểm tra.

Tôi hoảng sợ.

- Không được đâu Khôi Nguyên, cái đó sâu lắm! Bề mặt lại phủ kín bụi rậm, biết đâu bên dưới cái hố đó có rắn rết thì sao!
- Đừng lo lắng thái quá! Ở phòng chứa đồ có thang xếp và rửa chứ?
- Có rất nhiều thang xếp Khôi Nguyên à! Rửa cũng vậy.
- Cô thấy chưa, điều bất bình thường nằm ở chỗ đó. Tại sao lại có nhiều thang xếp như vậy?
- Anh ạ! Anh nên nhớ ông Trịnh Vỹ làm trong ngành xây dựng đấy!
- Cô nói cũng có lý. Chúng ta đi thôi, tôi cần một cái thang xếp và một cái rửa, ngay bây giờ tôi sẽ xuống tận cái hố đó để xem sao.

—

Chúng tôi lên nhà, chỉ một lát sau, chúng tôi đã mang theo đủ phương tiện cho cuộc khám phá của Khôi Nguyên.

Đến trước miệng hố, Khôi Nguyên cầm một viên đá thả xuống...

(...)

- Ồ, khá là sâu đấy!
- Tôi thấy không nên đầu Khôi Nguyên à, anh suy nghĩ lại đi.
- Đừng mất thời gian nữa Ngọc Diệp. Tôi xuống đây!

Anh ấy mang theo một chiếc đèn pin, kéo thang dài hết cỡ, dùng rửa rạch bụi cây thành một lỗ vừa đủ để đưa cái thang xuống đáy. Khôi Nguyên phát cỏ và chặt những cành cây mọc che trên miệng hố, rồi liều mạng theo đường thang chui xuống dưới.

- Khôi Nguyên, anh tới nơi chưa?

Tôi nóng ruột nói lớn.

- Rồi, Ngọc Diệp.

Anh ấy từ dưới hố nói vọng lên.

Miệng hố bị cây cỏ che kín nên tôi không thể thấy Khôi Nguyên. Khôi Nguyên ở dưới đó độ mười phút thì lên lại. Khi anh ấy lên được tới nơi tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

- Anh có phát hiện gì không?
- Ở dưới đó cũng có một cái hang chồn như cô nói.
- Vậy là cái hố nào cũng có chồn ư?
- Chồn nào mà ở dưới đó.
- Chứ hang gì?

Tôi để ý thấy trong túi áo của Khôi Nguyên có giấu một bị nylon màu đen. Tò mò nên tôi hỏi ngay.

- Anh tìm được gì dưới đó phải không?
- Không có.

Khôi Nguyên đáp, bộ dạng rất mờ ám.

- Anh còn định giấu tôi, thế cái gì trong túi kia hả? Lúc anh xuống tôi không hề thấy.
- Làm gì có.

Khôi Nguyên ra sức giấu giếm.

- Mở ra tôi xem!

Tôi quyết phải xem cho được anh ấy đã giấu tôi thứ gì.

- Không được.

- A, anh đã tìm được vàng, đá quý hay rubi? Nói mau!

- Tôi chẳng tìm thấy gì cả.

- Còn nói là không, vậy thì đưa ra tôi xem!

- Không được, cô không muốn xem đâu.

- À ha! Anh cũng tham lam gớm. Cả tôi và anh cùng phát hiện ra, vậy mà anh muốn chiếm kho báu cho riêng mình. Không muốn chia cho tôi, tôi nhất định phải lấy cho bằng được, đưa nó cho tôi!

- Không được đâu.

Tôi kéo tay Khôi Nguyên, muốn dành lấy kho báu đang giấu trong túi áo anh ấy. Ban đầu, Khôi Nguyên ngăn cản không cho tôi đạt được ý định, nhưng trước sự cương quyết và lì lợm, tôi đã lấy được cái bịch nylon đó, để xem kho báu gì nào, và tôi mở ra...

(...)

“Á...” Tôi ném cái bịch nylon ra xa.

Té bật ngửa.

- Đáng đời cô lắm! Ai biểu tham lam.

Tôi đưa tay lên vuốt ngực, thở hổn hển. Khôi Nguyên kia thật độc ác, hắn đã bắt một con cóc xù xì bỏ vào trong bị nylon để đánh lừa tôi.

Hoàn hồn lại, tôi la lớn:

- Khôi Nguyên...nnn! Anh dám...mmm. Đồ nham hiểm kia...aaa!

- Tôi đã cảnh báo trước rồi, ai biểu cô ngoan cố.

- Anh... hừ, rõ ràng là anh đã tính toán trước để trêu tôi.

Bực quá không chịu nổi, tôi dậm chân giận lấy.

Khôi Nguyên liền hái một bó hoa dại tặng cho tôi, coi như là để dỗ dành.

- Này, cầm lấy!

- Hừ, không nhận

Tôi làm mặt giận.

- Sao thế?

- Cỏ dại chứ có phải kì hoa dị thảo đâu, tôi lấy làm gì.

- Cỏ dại cũng có nhiều loại quý như vàng đấy!

- Hừ, anh nói gì cũng được hết, cỏ mà quý như vàng mới ghê chứ!

- Nếu là cây...

Khôi Nguyên bỗng ngưng lời... có điều gì đó vừa lướt qua suy nghĩ của anh ấy... đó là tia sáng trong não bộ mà anh ấy đang chờ đợi mấy ngày nay.

- Anh bị làm sao vậy?

- Ngọc Diệp!

- Ôi!

- Tôi tìm ra rồi.

Khôi Nguyên bầm chớp mũi.

- Ra gì cơ?

Biểu hiện của Khôi Nguyên làm tôi băn khoăn, nghi hoặc. Rốt cuộc anh ấy đã tìm ra được điều gì?

5 h chiều hôm đó, chúng tôi lại xuống đồi trà.

Khôi Nguyên muốn vào một quán net để tìm kiếm một số thông tin mà anh ấy quan tâm.

Tôi thì ngồi bên anh ấy lên face, lướt web giải trí, rồi chơi game; nhưng thứ gì cũng năm mười phút là phải ngồi thẩn ra vì mệt, tôi có bệnh sợ ngồi máy tính, ngồi một chút đã thấy khó thở, nhứt đầu rồi. Tôi muốn rời khỏi quán net chật hẹp, đông đúc đó.

- Anh xong chưa? Tôi thấy mệt quá!

- Sắp xong rồi.

- Anh có tìm thấy gì không?

- Chút ít.

- Chúng ta đi được chưa?

- Được rồi, chúng ta rời khỏi đây thôi Ngọc Diệp.

Ra khỏi cái quán net, tôi mới thấy dễ thở.

Khôi Nguyên chở tôi đến trường Yersin, nơi có cái anh Phú – mà theo Minh Hằng nói rất “thân thiết” với Kiều Oanh lúc cô ấy còn sống.

Phú hiện là huấn luyện viên Karate-Do của trường. Lúc chúng tôi đến, Phú đang đứng lớp huấn luyện.

“1”

“2”

“3”

“Hét”

(...)

“Kiai...iii” Những võ sinh đồng loạt hét lên.

Phú khoác trên mình bộ võ phục màu trắng, đặc trưng của bộ môn Karate-Do, ống quần và tay áo ngắn hơn rất nhiều võ phục của các môn phái khác. Hai bên ngực áo thêu phù hiệu của hệ phái có hình bông hoa mai ở giữa là năm đốm. Tôi để ý thấy trên chiếc đai đen có 4 sọc trắng.

- Suzucho karate-do, huyền đai đệ tứ đẳng.

Khôi Nguyên nói nhỏ vào tai cho tôi biết.

- Vậy à! Tôi không rành lắm.

Phú là người đàn ông có thân hình rắn rỏi, không đồ con như những người tập thể hình nhưng nhìn rất chắc. Anh ấy hơi thấp, nhưng khuôn mặt cũng khá là đẹp trai. Vậy là, Minh Hằng đã nói đúng.

“1”

“2”

“3”

“Hét”

“Kiai...iii”

Những võ sinh đang đứng tấn tập đòn đâm, tôi thấy những cánh tay thoăn thoắt, nghe những tiếng phành phạch phát ra từ tay áo của họ mỗi khi ra đòn.

- Thôi! Tất cả đứng nghỉ.

Bây giờ Phú mới đến chào chúng tôi. Tướng đi của anh ấy rất đỉnh đạt.

- Anh chị đến đây đón cháu phải không?

Phú tướng chúng tôi là phụ huynh học sinh.

- Không, tôi đến ghi danh.

Khôi Nguyên đáp.

- Cho anh?

- Cho tôi và cho cô ấy.

Trông bộ dạng của chúng tôi, hình như Phú không tin lắm.

Suy nghĩ một lát, rồi anh ấy mới nói:

- Nếu anh chị muốn tập thì chỉ việc ghi danh thôi. Lịch tập là 3, 5, 7 thời gian từ 5 h30 đến 7h.

- Chúng tôi đến nguyên tuần được chứ?

- Có lớp 2, 4, 6. Cũng từ 5h30 đến 7 h, nếu đến được thì anh chị cứ đến tập không sao cả.

- Vậy thì cho tôi ghi danh.

- Bữa sau hai người đến, mang theo võ phục rồi ghi danh luôn. Hai người biết chỗ mua võ phục chưa?

- Ở quầy thể dục thể thao chỗ khu Hòa Bình chắc có.

- Đúng rồi, chỗ đó bán đầy đủ. Anh mua thêm hai cái phù hiệu của hệ phái suzucho luôn nhé! Hôm sau đến, tôi sẽ ghi tên hai người vào danh sách.

- Cảm ơn anh! Hôm sau tôi sẽ đến. Thôi, anh tiếp tục công việc của mình đi, chúng tôi đi trước.

- Chào anh chị!

- Chào anh!

Rời khỏi võ đường Karate-do của Phú. Khôi Nguyên chở tôi đến một quán heavy metal (một quán rock cực mạnh) Chúng tôi vào quán, Khôi Nguyên ghé sát tai tôi nói lớn:

- Cô uống được bia chứ?

Tôi gật đầu.

Tiếng nhạc dồn dập, âm ỉ, bốc khùng khiếp.

Khôi Nguyên ghé tai nữ phục vụ mang đồ da bó sát từng đường cong cơ thể. Không biết anh ấy đã nói gì, mà vẻ mặt nữ phục vụ có vẻ thích thú lắm.

Tôi nhìn xung quanh, thấy mấy người nghe nhạc đang quay đầu như dế. Một cậu thanh niên ăn mặc cũng giống hệt những ca sĩ nhạc rock đứng lên hét lớn:

- Nobita.

Một người khác đứng lên la ó:

- Chaien.

Tiếp theo đồng loạt:

- Xêcô

- Xuka

(...)

- Bọn người đó thật là điên khùng.

Theo như tôi nhận xét.

Nữ phục vụ khi này đi ra cùng với một người đàn ông tóc dài. Hình dáng của người đàn ông đó giống hệt một ngôi sao nhạc rock. Anh ta bắt tay Khôi Nguyên... bắt ngờ...

“Bùm”

Tiếng nổ làm tôi giật thót tim.

30. Chương 30

Chương 30

Bóng đèn bị vỡ, âm nhạc tắt ngúm. Căn phòng trở nên tối om. Vừa xảy ra sự cố chập điện. Những ánh mắt trong đêm mờ mẫn. Có tiếng người nói với nhau...

(...)

Sự cố nhanh chóng được khắc phục. Nhạc lại nổi lên. Mọi người tiếp tục la ó. Khôi Nguyên kéo người đàn ông vừa bắt tay ra bên ngoài nói gì đó rất mau, sau đó quay trở lại chỗ tôi đang ngồi, từ từ thường thức chai bia nữ phục vụ vừa mới mang ra. Tiếng nhạc ồn ào khiến chúng tôi không thể nói chuyện với nhau được. Sau một hồi bị tra tấn màng nhĩ, Khôi Nguyên đã chở tôi đi ăn đêm, rồi về lại căn nhà trên đồi trà.

Bóng đêm đậm đặc đã trở lại với khu đất ma quái đó. Mặt trăng méo mó, ánh trăng nhợt nhạt như mặt xác chết. Những đám mây bay với tốc độ hồi hã, lướt qua... lướt qua... Tiếng côn trùng ếch nhái im bật. Mùi hăng của tà khí xông lên nồng nặc. Khí trời buốt như cắt da, cắt thịt. Sương đậm ngấm vào môi, tôi có cảm giác thịt chỗ miệng đang nẻ ra, và cảm giác lờm lợn trong cổ họng. Có tiếng sáo văng vẳng trong màn đêm luồn sâu những lối mòn hun hút.

- Khôi Nguyên, anh nghe thấy gì không?

Tôi bầu vào cánh tay anh ấy.

- Tiếng sáo.

- Nó từ đâu vậy?

- Từ rất xa, có lẽ phía bên kia đồi có người thổi sáo vọng về đây.

- Tôi sợ quá Khôi Nguyên à!

- Bình tĩnh Ngọc Diệp. - Khôi Nguyên nắm chặt lấy tay tôi.

Cái am thờ màu đỏ gạch đứng trơ trọi. Con gió rít qua vuốt lên mái tóc đen huyền của tôi, tôi cảm thấy như có bàn tay vừa nghịch ngợm. Những cây trà rung lên bần bật như muốn bức gốc. “u... u... u...” tiếng gió luồn qua khe núi. Từ xa xa vẳng về tiếng chó hú. Mây đang lướt rất nhanh trên đỉnh đầu, đột nhiên đứng lại, không gian như bức quang phổ cứng đờ. Trong trí tưởng tượng của tôi, một cái bóng trắng cao quá khổ đang ngồi trên am, người con gái mang áo dài trắng, mái tóc u huyền chảy xuống, cô gái không có chân... thế rồi cô ta lướt đi trên những cây trà... Xương sống tôi lạnh buốt, tóc gáy dựng lên, da gà nổi cộm. Tôi rùng mình.

- Sao tự nhiên tay cô lạnh vậy Ngọc Diệp?

- Tôi không biết nữa Khôi Nguyên à! Tôi sợ... rất sợ.

- Đừng lo lắng Ngọc Diệp, sắp về đến nhà rồi. Có chị đây!

Giọng Khôi Nguyên bỗng thay đổi làm tôi kinh người, cái giọng trổng trổng đó tôi đã nghe một lần. Người đang nắm tay tôi có mái tóc dài, bàn tay con gái lạnh như băng. Người đó từ từ quay đầu lại...

- Á...!

Tôi la hét, giãy dụa. Mồ hôi ướt sũng cả người. Tôi vừa trải qua một giấc mơ. Từ chỗ quán nhạc rock trở về, tôi đã thiếp đi lúc nào chẳng biết Khôi Nguyên nằm bên cạnh tôi, anh ấy cũng giật mình tỉnh giấc. Tôi ôm lấy anh ấy, miệng nói như bấn loạn:

- Tôi đã gặp... gặp cô ấy... gặp... khủng khiếp lắm... khủng khiếp lắm Khôi Nguyên à!

- Không phải chỉ có cô đâu, tôi cũng vừa nằm mộng thấy cô ấy.

- Anh đã gặp những gì hả Khôi Nguyên?

- Tôi đang nắm tay cô lên đồi trà, khi đi qua am, tôi ngoái lại thì thấy mình đang nắm tay cô ấy.

- Trời ơi! Tôi cũng nằm mơ như vậy. – Tôi thốt lên.

- Đã 12 giờ đêm rồi. Cô hãy ngủ lại đi. Đừng có ám ảnh quá, giống như tôi vậy này.

- Khôi Nguyên, hãy ôm tôi đi! Ôm thật chặt vào.

Anh ấy đã ôm lấy cơ thể tôi, như tôi yêu cầu. Tôi cảm nhận được rất tường tận hơi ấm từ cơ thể anh truyền sang tôi. Tôi nằm trong ngực anh mềm mại, như con chim non bé bỏng nằm lọt trong lòng mẹ. Khôi Nguyên vuốt ve mái tóc nhưng mượt của tôi, môi anh ấy hôn lên trán tôi, ngực ép sát vào người tôi, chúng tôi cứ như vậy mà ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Khôi Khuyên đã gọi điện thoại cho anh Quốc Việt. Nhờ anh ấy liên hệ khẩn trương với bên tổng công ty điện lực, lấy cho anh ấy những hóa đơn sử dụng điện của căn nhà trên đồi trà, những hóa đơn trong khoảng thời gian từ năm 1985 cho đến nay. Khôi Nguyên lại càng nghi ngờ về mục đích ông Trịnh Vỹ mua ngọn đồi và cho xây dựng căn nhà, theo anh ấy là quá tốn kém. Chi phí bỏ ra để xây lắp những cột trụ dẫn điện lên đồi trà là không nhỏ chút nào. Nhất định phải có một mục đích rất lớn, chứ không thể đơn giản là để cách ly mộ Thùy Dung, như dự định ban đầu của ông Trịnh Vỹ, theo lời kể của bà Hiền. Đến 10 h 30 phút, có một người đến tìm chúng tôi. Đó chính là người đàn ông tôi hôm qua chúng tôi gặp tại quán nhạc rock. Khôi Nguyên nhờ ông ta đến để quan sát căn nhà. Sau một hồi kiểm tra mọi ngóc ngách của căn nhà, người đàn ông đó lắc đầu nói:

- Khôi Nguyên à! Không phải đâu.

- Anh khẳng định chắc chắn sao?

- Tôi đã từng lẫn lộn với nghề này bao nhiêu năm cậu cũng biết mà.

- Tôi hiểu rồi. Cảm ơn anh!

Ngồi lại nói chuyện phiếm với nhau thêm một lát nữa, thì người đàn ông đó ra về. Khi ông ta đi rồi, tôi mới hỏi Khôi Nguyên:

- Người đó là ai vậy?

- Một chuyên gia trong thế giới ngầm đấy.

- Anh chơi với những người như vậy sao?

- Anh ta đã hoàn lương rồi.

- Anh mời anh ta đến xem nhà làm gì vậy?

Tiếng chuông điện thoại trong túi áo Khôi Nguyên vang lên. Khôi Nguyên nghe điện thoại.

- Alo(...) ồ! (...) Tốt lắm! (...)

Kết thúc cuộc điện thoại, tôi mới hỏi Khôi Nguyên:

- Là anh Quốc Việt phải không?

- Không, là đội thám tử nhí của tôi đấy. Bọn nhỏ báo lại, đã nghe được tin tức của Bính Lù. Bọn nhỏ đã trà trộn vào những quán cà phê đầu gấu, những sòng bạc, và những bến xe... chúng xuất hiện với thân phận là “nhân viên” bán báo, đánh giày, bán vé số... để tiếp cận mục tiêu và nghe ngóng. Cuối cùng cũng nghe được tin quan trọng, Bính Lù hiện đang trốn tại một sòng bạc, số 115 đường Đào Duy Từ. Tôi phải cùng đi với Quốc Việt đến đó một chuyến mới được.

- Cho tôi theo với.

- Không được đâu, như thế nguy hiểm lắm!

- Tôi thấy ở lại căn nhà này mới là nguy hiểm. Hãy cho tôi theo, tôi sẽ ở bên ngoài chờ các vào bắt ông ta đem ra.

- Như thế cũng được. Cô chuẩn bị đi, tôi sẽ gọi cho Quốc Việt.

12 h 45' Chúng tôi: tôi, Khôi Nguyên và anh Quốc Việt đến căn nhà số 115 đường Đào Duy Từ. Tôi ở bên ngoài quán cà phê gần đó, để đợi hai anh. Khôi Nguyên cùng với anh Quốc Việt vào căn nhà, - đó là một sòng bài hoạt động lén lút, - Khoảng 10 phút sau hai anh trở ra với kết quả không như ý muốn. Hình như, Bính Lù đã biết được chỗ ẩn trốn của mình bị phát hiện, nên đã bỏ trốn trước khi chúng tôi tìm đến. Buổi sáng ngày hôm đó, coi như công cốc. Khôi Nguyên vẫn giữ được thái độ điềm tĩnh, còn anh Quốc Việt thì diên tiết nói:

- Hừ, rõ ràng là chúng đã được báo tin. Nhưng, làm sao chúng có thể biết được nhỉ? Thật là vô lý. Trước khi đi, tớ chưa hề nói cho ai biết cả. Cái gã Bính Lù này làm tớ thấy bực mình rồi đó. Trước sau gì tớ cũng thộp được gã cho xem.

- Chỉ có một khả năng thôi. Bọn chúng luôn để mắt đến chúng ta. Khi tổ chức sòng bài, để tránh bị truy quét, chúng đã cho người cài ở những chốt canh. Khi thấy người lạ đáng khả nghi, xuất hiện trong con hẻm, những tên lính canh này sẽ cấp báo về cho bọn đầu nậu và những con bạc tìm đường tẩu thoát.

- Không ngờ kinh nghiệm dày mình rồi mà vẫn dính.

- Thôi, cậu đừng tự trách mình nữa. Ngay cả tớ cũng quá bất cẩn còn gì. Nhiệm vụ của chúng ta bây giờ không phải là day nghiến những sai lầm, mà là khắc phục hậu quả, chuyển hướng hành động. Cậu yên tâm, nhất định chúng ta sẽ bắt được con chuột nhắt đó.

- Ừm, nhất định rồi.

- À, về chuyện liên hệ với bên để tìm hóa đơn cho tớ, cậu giúp tớ làm khẩn trương nhé! Tớ cần gấp lắm!

- Nhưng, cậu cần những thứ hóa đơn đó để làm gì?

- Tớ sẽ nói cho cậu biết sau. Hiện tại tớ đang muốn kiểm tra, đối chiếu một số thứ.

- Được rồi. Tớ sẽ mau chóng lấy về cho cậu.

Sau cuộc truy bắt không thành Bính Lù, Khôi Nguyên và tôi tạm biệt anh Quốc Việt. Chúng tôi đi mua hai bộ võ phục Karate-Do với cả phù hiệu đầy đủ. Khôi Nguyên chở tôi đi siêu thị mua ít đồ về dành để nấu buổi tối. Còn bữa trưa thì chúng tôi đành ăn bụi. Cả buổi chiều hôm đó Khôi Nguyên ngồi ở ghế sofa suy nghĩ không dứt. Anh ấy hết bấm chớp mũi, lại đứng lên đi qua đi lại trong phòng khách.

Sáng sớm hôm sau, anh Quốc Việt mang đến cho Khôi Nguyên những hóa đơn sử dụng điện. Đưa xong những hóa đơn đó thì anh Quốc Việt chào tạm biệt chúng tôi đến cơ quan. Khôi Nguyên ngồi ngay xuống

ghế sofa, xem và đối chiếu những hóa đơn sử dụng điện, mà anh Quốc Việt vừa mới đưa cho anh. Xem được một chập, Khôi Nguyên lắc đầu, có vẻ không vừa lòng cho lắm.

- Anh không tìm thấy gì sao?
- Mọi thứ đều bình thường, lạ thật!
- Tôi không hiểu gì cả. Anh làm tôi tò mò quá.
- Cô nhớ cái ông chủ quán nhạc rock chứ?
- Mới đây mà, làm sao tôi quên được.
- Người đó từng là “nông dân” trồng cần sa chuyên nghiệp đấy. Tôi mời đến để xem thử căn nhà này có thể được dùng để trồng cần sa không. Vì tôi thấy không gian ở phòng khách này quá lớn. Hôm qua, sau khi vô tình nhắc đến giá trị của cỏ dại, tôi đã liên tưởng đến việc: Ông Trịnh Vỹ và đám người Hoa kia đã dùng đồi trà, và cụ thể là căn nhà này để trồng cần sa.
- Ồ, liên tưởng cũng khá thú vị đấy!
- Nhưng kết quả thì không đúng như suy đoán của tôi. Cô cũng nghe thấy anh ta nói rồi đó. Và những hóa đơn này cũng vậy, tôi đã nghĩ đến chuyện trồng cần sa thì mức sử dụng điện sẽ cao một cách đáng kể. Nhưng mức điện từ năm 1985 cho đến 1985 không cao đến mức khiến người ta phải đặt nghi vấn. Vậy thì, họ đã trồng cần sa bằng cách nào?
- Ừm. Rốt cuộc mục đích thực sự của ông Trịnh Vỹ là gì nhỉ? Tôi cảm thấy khó hiểu ở đám người Hoa kia. Tại sao họ lại ở chung với nhau, và thuê căn nhà của ông Trịnh Vỹ, hơn nữa, còn có quan hệ khá mật thiết với ông ấy theo như bà Hiền nói.
- Tất nhiên là phải có động cơ. Tôi dám khẳng định bọn họ đã làm điều gì đó mờ ám trên ngọn đồi này.

—

Buổi tối rất khuya cùng ngày, tôi và Khôi Nguyên đã quyết định sẽ đột nhập nhà mẹ Thùy Dung. Lúc đầu, tôi ngăn cản việc đó, nhưng Khôi Nguyên nhất định không nghe. Chúng tôi mang theo một thang xếp và một cái thang dây. Đến nơi ở của mẹ Thùy Dung là đúng 2 h đêm. Chúng tôi đến chỗ bức tường cao chót vót phía sau nhà, trên đỉnh tường cắm đầy mảnh chai. Khôi Nguyên kéo thang xếp ra, rồi buột tiếp cái thang dây lên đầu thang xếp. Tôi tò mò hỏi anh ấy:

- Tại sao phải làm vậy?
- Khi leo vào sẽ dùng thang xếp, nhưng khi leo ra thì dùng thang dây. Cô nghe tôi dặn đây, giữ chân thang cho tôi thật chặt, hãy tựa lưng vào mà giữ, nhất định không được rời ra khỏi cái thang, cho đến khi tôi ra được bên ngoài. Nếu cô không làm đúng theo những gì tôi nói thì tôi có thể sẽ bị làm phiền cho con Rott đấy! Khi đó làm ma tôi cũng không tha cho cô đâu.
- Eo ơi! Chưa vào được bên trong mà anh làm ghê quá!
- Ai chứ với người đang trí như cô tôi nghi lắm!
- Nhưng anh nặng vậy tôi giữ đầu này có được không?
- Tôi có nặng lắm cũng không hơn cô được đâu đồ ham ăn à!
- Anh dám... - Tôi nhéo...ooo vào vai anh ấy.

Khôi Nguyên leo vào bên trong nhà mẹ Thùy Dung. Tôi ngồi bên ngoài giữ riết cái thang, trong tâm trạng bồi hồi lo lắng. Khôi Nguyên vào trông được mười lăm phút thì tôi nghe thấy tiếng cho sửa inh ỏi phát ra từ bên trong. Tôi nghe thấy tiếng bước chân chạy vội vã, kèm theo những tiếng vỡ loảng xoảng... tôi thất tim hồi hộp. Cái thang rục rịch, phút chốc Khôi Nguyên đã leo ra được bên ngoài. Khôi Nguyên nhanh như chớp cầm lấy cái thang với một động tác nhanh gọn gấp nó lại. Anh ấy khẩn trương đưa cái thang cho tôi cầm rồi mau lẹ nổ máy chiếc cào cào.

- Nhanh lên Ngọc Diệp! - Tôi nhảy gấp lên xe, ôm theo cái thang. Chiếc cào cào vội đi, sau lưng là tiếng chó sủa ầm ỹ.

Chúng tôi phải giấu chiếc cào cào vào lại lùm cây, rồi đi bộ lên nhà. Vào nhà, Khôi Nguyên đặt cái thang dựa vào bên cửa, ngã người nằm xuống ghế sofa. Tôi tò mò chạy đến hỏi anh ấy:

- Có chuyện gì đã xảy ra vậy?
- Mẹ ta còn thức Ngọc Diệp à.
- Còn thức ư! Mẹ ta đang làm gì?
- Mẹ ngồi trước sân nhà, chơi với mấy con mèo.
- Trời ơi! Mẹ điên rồi.

(...)

Chúng tôi ngồi bàn về mẹ Thùy Dung. “Cạch” – cánh cửa bị bung ra, gió thổi qua khe làm tấm rèm che tốc lên.

- Khi nãy cô vào quên đóng cửa rồi Ngọc Diệp.
- Tôi nhớ mình đã đóng rồi mà.
- Đi đóng lại đi!

Tôi đứng dậy đi đóng lại cánh cửa, nhưng khi tôi khép cửa lại thì có một lực đẩy về phía tôi, gió thổi vào tấm rèm che cửa đủ cho tôi nhìn thấy bên ngoài...

- Á...

Tôi chạy lại với Khôi Nguyên, ôm cứng lấy cánh tay anh ấy.

- Chuyện gì thế?

Một tiếng kêu cắt đứt không gian như cắt tờ giấy trắng. Mẹ Thùy Dung lù lù đứng trước mắt chúng tôi. Mẹ liếc nhìn qua bên góc cửa, nơi để cái thang xếp. Mẹ mặc trên người vẫn bộ đầm đỏ máu, móng tay và móng chân mẹ đã dài hơn... sơn môi và móng tay đỏ lỏi. Cơ thể béo núc của mẹ căng ra, mái tóc uốn lộn ngắn chỉ đến dải tai đen bóng mỡ, mẹ đã cắt tóc ngắn. Mẹ vừa bước vào tôi đã ngửi thấy mùi tanh tưởi, da thịt tôi như đóng băng tê buốt, tôi nuốt nước miếng vì cổ họng đã cứng lại. Da của mẹ trắng bủng như xác chết trôi, tôi có cảm tưởng chỉ cần mình chọt ngón tay vào đó nó sẽ lún xuống, như người ta dùng đũa chọt vào cái bánh trôi nước vậy. Hai mắt mẹ trợn dọc như con búp bê, mẹ nói bằng thứ thanh âm khàn đục:

- Các con vừa đến thăm mẹ, sao lại về sớm thế? – Mẹ ta nhe hàm răng đen sì gớm guốc.
- Bà cũng khá thông minh đấy. – Khôi Nguyên đáp lại mẹ.
- He he he he... – Diệu cười của mẹ giống hệt yêu tinh, phù thủy.
- Bà đến đây có chuyện gì không? Xin lỗi vì không có trà để mời bà.
- Mẹ đến xem tụi mày sống như thế nào đấy mà. Mẹ thấy cũng đã đến lúc rồi đấy... he he he he...
- Bà biến ngay đi trước khi tôi bẻ gãy cổ bà, con mẹ thói tha kia. – Khôi Nguyên nạt lớn để dọa mẹ.
- He he he he...

Mẹ cười một tràng dài rồi bỏ đi. Tôi vẫn còn chưa hết run sợ, ôm chặt cánh tay của Khôi Nguyên.

Sự cố đêm hôm đó, khiến tôi và Khôi Nguyên không thể ngủ được nữa. Tôi thì sợ chết khiếp rồi, còn Khôi Nguyên ngồi ở ghế sofa lấy quyển sổ tay ra ghi chép, khoanh vùng, rồi suy luận. Sau một hồi tập trung rất lâu, Khôi Nguyên đứng dậy nói với tôi:

- Ngọc Diệp, lấy cây đàn guitar xuống đây cho tôi nào!

Tôi ngạc nhiên, nhưng không hỏi anh ấy muốn lấy đàn để làm gì. Tôi mang cây đàn xuống cho anh.

- Đàn đây! – Anh mắt tôi tò mò.

- Cô chưa bao giờ nghe tôi chơi đàn đúng không.

- Anh biết chơi đàn ư? Thật không đấy?

- Xạo với cô làm gì. Có lẽ nên dùng nó để khử cái “mùi xú uế” kia đi.

- Đúng á! Coi như trừ tà.

- Biết chơi thì còn có thể nói vậy được, chứ đánh đàn như cái ông Bính Lù đó, thì có mà gọi rần vào nhà.

Khôi Nguyên ngồi bắt chéo chân, ôm cây đàn guitar rất bài bản. Anh bấm hợp âm rồi dùng ngón tay cái rải từ trên xuống. “Roàng...”

- Dây sai bét rồi. – Nói rồi Khôi Nguyên vắn vắn bộ khóa canh lại dây đàn.

Mọi thứ đầu vào đó, anh ấy mới quay sang nói với tôi, khi đó tôi đang ngồi bên cạnh anh.

- Tôi sẽ hát tặng cho cô một bài. Cái bài đó có tên là gì nhỉ? À... tôi nhớ rồi. Bài “Lâu đài tình ái”.

Tôi đang rất tò mò, muốn biết anh đánh đàn và hát như thế nào. Vì chưa bao giờ tôi nghe anh hát cả.

Những nốt nhạc đầu tiên vang lên giống như những giọt sương mai long lanh rơi xuống mặt băng trong suốt... “tình... tình... tình...” Rồi tiếp đến những nốt trầm lắng ảm áp nghe rất phê rót vào màn nhĩ. Khúc dạo đầu nhẹ nhàng từ tốn... luyến láy mới thật điệu nghệ. Những ngón tay thon dài lướt trên phím đàn... tư thế ngồi của người nghệ sĩ mới thật phong nhã cao quý... Rồi giọng hát trầm cất lên:

“Anh sẽ vì em làm thơ tình ái

Anh sẽ gom mây kết hình lâu đài...”

Từng lớp vỏ bọc ca từ được xướng lên chắc rõ. Từng chữ từng chữ như mật rót vào lưới, như cà phê sữa quện vào quện vào... như đường mía đang ngậm trong miệng rất lịm...

“Chuyện tình mình chưa nghe lừa dối.

Lời hẹn đầu chưa đi vào tối

Thì lâu đài mang tên tình ái

Đón hai đứa chúng ta mà thôi...”

Khôi Nguyên đàn và hát rất hay, khiến lòng tôi xao xuyến. Tôi ngất ngây trong sự lãng mạn. Vì anh vừa đánh đàn vừa hát, vừa gửi trao đến tôi ánh mắt tình tứ. Khôi Nguyên đã hát xong rồi mà tôi vẫn còn mê chưa tỉnh. Bài nhạc trong trẻo tươi sáng ấy đã thấp sáng lên tâm hồn tôi trong lúc đầy cam go và sợ hãi. Khôi Nguyên, anh bỏ đàn xuống ghế, ngồi lại gần bên tôi, vòng tay ôm nhẹ tôi vào lòng. Bờ môi anh ấy cứ thích lục tìm bờ môi tôi, đã ngậm được môi tôi thì anh cứ tha hồ mà khám phá. Tôi ngấm vị ngọt của tình yêu trong lưới. Một cảm giác sung sướng khó tả khi anh vuốt ve tấm lưng mềm mại của tôi, tôi cũng vòng tay ôm lấy lưng anh... tôi nhắm mắt hưởng thụ, anh hôn tôi bạo đến mức đề tôi nằm cứng trên ghế sofa. Sau màn hôn nhau, chúng tôi lên giường đánh một giấc từ 4 h sáng đến 10 h.

Sau khi đã ăn xong buổi điểm tâm, chúng tôi ngồi uống trà nói chuyện phiếm. Chúng tôi tạm thời lãng quên công việc điều tra. Khôi Nguyên kể cho tôi nghe những câu chuyện cười khiến tôi cười muốn vỡ cả bụng. Anh thì không bao giờ cười, khi anh kể chuyện mặt anh vẫn lạnh. Tôi biết đó chỉ là lớp vỏ bên ngoài của anh, thực sự với anh, giống hệt một tảng băng bên trong lõi là một ngọn lửa cháy rừn rục. Cũng buổi sáng hôm đó, với tài năng của mình... Khôi Nguyên đã tìm ra được một mảnh ghép, một phát hiện đánh dấu cho bước ngoặt của vụ án mà chúng tôi đang theo đuổi. Mảnh ghép đó là gì?

31. Chương 31

Chương 31

Tôi nói với Khôi Nguyên:

- Chúng ta có cần phải theo dõi mộ Thùỵ Dung nữa không?
- Tất nhiên là có rồi.
- Nhưng bằng cách nào?
- Tôi đang nghĩ cách.
- Theo tôi chỉ có một cách thôi.
- Cách gì vậy?
- Đào một đường hầm xuyên qua bức tường.
- Một đường hầm?
- Ày, tôi đùa đấy Khôi Nguyên.
- Khoan đã nào! Một đường hầm ư! Tại sao không nhỉ!

Khôi Nguyên đột ngột thay đổi trạng thái, anh ấy ra đưa tay ra hiệu cho tôi im lặng, để anh ấy tập trung suy nghĩ. Vấn đặc điểm đó mỗi khi Khôi Nguyên tập trung cao độ. Khôi Nguyên ngồi khoanh tay bấm chớp mũi. (...) Thế rồi bất chợt, anh ấy đứng lên đi đi lại lại trong phòng khách, Khôi Nguyên bước đi rất nhanh, có vẻ như anh ấy rất là căng thẳng.

- Anh bị làm sao vậy Khôi Nguyên?

Khôi Nguyên không trả lời tôi, lúc này, anh ấy không còn nghe thấy được gì nữa, vì đầu óc Khôi Nguyên đang hoạt động tốt đa công suất.

(...)

(...)

(...)

- Chiếc nhẫn! – Khôi Nguyên bỗng thốt lên.

Tôi tròn mắt nhìn anh ấy.

- Nhanh! Đi lấy chiếc nhẫn đó cho tôi nào Ngọc Diệp. Chiếc Nhẫn mà cô đưa tôi xem lúc trước đấy.
- Anh cần chiếc nhẫn đó làm gì vậy?
- Lấy đưa đây nhanh lên!

Tôi lên lấy chiếc nhẫn xuống đưa cho anh.

- Lúc trước cô đứng ở đâu nhỉ? Bây giờ cô làm như tôi nói nhé!
- Làm gì?
- Cô cầm nó, phải... đứng vào đúng vị trí lúc trước tôi ném chiếc nhẫn cho cô ấy... đúng rồi... và bây giờ... hãy thả nó ra nào!

Tôi làm theo lời Khôi Nguyên. Cầm chiếc nhẫn thả xuống nền nhà.

“Cụp”

Tôi cúi xuống lượm chiếc nhẫn lên, Khôi Nguyên chạy lại nắm lấy cổ tay tôi, ngang nhiên cướp đi chiếc nhẫn.

- Không được, nó là của tôi mà.
- Ai thèm lấy của cô.
- Vậy sao anh còn cướp nó từ tay tôi?

Khôi Nguyên không đáp lời tôi, ánh cảm lấy chiếc nhẫn thả xuống nền nhà.

“Cụp”

“Cụp”

“Cụp”

Khôi Nguyên cứ làm đi làm lại một hành động kỳ quặc; thả chiếc nhẫn xuống, lượm lên, di chuyển vị trí, rồi thả tiếp...cứ như vậy.

“Kong”

“Kong”

“Kong”

-
- Nhẫn giả thôi, không phải thật đâu anh thử làm gì cho mất công.

Mắt Khôi Nguyên sáng lên, ánh chạy lại chỗ ban đầu tôi thả rơi chiếc nhẫn; Khôi Nguyên nằm áp một tai xuống nền nhà, còn tay kia liên tục gõ lên bề mặt những viên gạch.

- Bụng... viên này cũng bụng...viên này nữa...

Khôi Nguyên lăm lăm từng viên gạch. Anh ấy chạy lên gác, phút chốc trở lại với cái xà beng trên tay, đến nơi thì dọng thẳng mũi nhọn xuống nền gạch men, trước ánh mắt kinh ngạc của tôi. Tôi tò mò bước lại gần xem ảnh bởi được thứ gì lên từ đồng gạch vỡ. Phòng khách đã bị ảnh phá cho tanh bành, chuyện này mà mẹ Thùy Dung biết được thì hậu quả sẽ rất khôn lường. Khôi Nguyên dùng tay cào, lùa những mảnh gạch vụn và xi măng qua một bên. Tôi hồi hộp chờ đợi thứ sẽ xuất hiện... và kia rồi... Một tấm gỗ dày, hiện ra trước mắt tôi. Khôi Nguyên lấy tư thế, bằng một động tác dứt khoát đã nạy bung nắp gỗ lên. Nắp gỗ vừa bung lên, tôi giật thót, bật ngửa ra sau.

-
- Á... Làm ơn, hãy đóng cái nắp hòm đó lại đi!
 - Cô bị làm sao vậy? Ai bảo với cô đây là cái nắp hòm. Nhìn đi đồ ngốc!
- Tôi nhìn lại, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.
- Ồ, ở dưới có một tầng hầm.
 - Chúng ta hãy trèo xuống xem sao.
 - Ghê lắm! Ở dưới đó tối om.
 - Đừng nói nhiều nữa, cô đi lấy thêm một cái đèn pin, tôi sẽ bắt thang xuống dưới.

Mấy phút sau, tôi và anh ấy đã đứng dưới tầng hầm. Xung quanh một màu đen đặc. Khôi Nguyên rọi đèn pin để tìm lối đi, rọi đến đâu cũng thấy chuột bọ nhưng nhúc; con nào con nấy béo núc ních phát lợm. Mùi xác thối bốc lên nồng nặc, tiếng giọt nước rơi tí tách hòa với những tiếng lách chích của lũ chuột đuổi cắn nhau. Những tiếng xẹt xoạt căng đều làm tôi dựng tóc gáy. Tầng hầm rất rộng, và đất ở dưới chân thì rất cứng.

- Khiếp quá! Khôi Nguyên à. - Tôi bấu chặt cánh tay anh.
- Để xem chúng ta tìm thấy bí mật gì ở dưới đây nào? - Khôi Nguyên vẫn rọi đèn xung quanh để định hướng.

- Đúng như anh suy đoán, ông Trịnh Vỹ cho xây dựng căn nhà này, mục đích thật không đơn giản.
- Hừ, nếu không nhờ có chiếc nhẫn đó thì còn lâu chúng ta mới phát hiện được cái tầng hầm bí mật này.
- Người ta nói hay không bằng hên mà.
- Hãy cảm ơn cô Hoàng Lan đi. Cô ấy đã giúp cho chúng ta đấy!
- Anh nói đúng á! Khi nào trở lên lại chúng ta sẽ cùng cho cô ấy.
- Việc đó hãy khoan bàn đến đã, trước mắt chúng ta cần phải kiểm tra cái đường hầm chết tiệt này.

Chúng tôi nắm tay nhau, càng đi sâu vào đường hầm càng phát hiện thêm nhiều thứ kỳ lạ, những ống nghiệm vung vãi dưới đất, chai lọ, dao kéo, mô tơ, máy biến thế... mọi thứ đều ngổn ngang, cái nọ chồng chất cái kia. Có vừa đập phải thứ gì đó mềm mềm... dài dài...

- Á...! – tôi hét lên, - rần, rần...

Khôi Nguyên rọi đèn xuống chân tôi, nói lạnh như băng: - Ông đây thôi Ngọc Diệp à!

Tôi hoàn hồn lại nói:

- Khôi Nguyên, không biết những thứ này để làm gì nhỉ?
- Quá rõ rồi còn gì!
- Thôi chết! - Tôi thốt lên.
- Chuyện gì vậy?
- Nhỡ có người nào đó rút cái thang trên nhà thì chúng ta sẽ bị chôn vùi ở đây mất.
- Thế nên. Hãy đi cho lẹ mà lên lại.
- Ồi!
- Gì nữa đây?
- Chân tôi bị lún xuống đất rồi thì phải.

Khôi Nguyên rọi đèn xuống dưới chân tôi.

- Rút chân lên!

Tôi làm theo lời ảnh, rút chân lên kéo theo một cục sinh nặng chịch.

- Khốn nạn thật! - Tôi phát cáu.
- Đừng có chửi thề chứ!
- Gặp anh thử có điên không?

Khôi Nguyên không đáp lời tôi, ảnh rọi đèn qua những góc ngách khác của tầng hầm.

Ảnh đèn dừng lại ở một chỗ...

- Á.... - Tôi té bật ngửa ra sau khi trông thấy một bộ hài cốt.
- Cô không sao chứ Ngọc Diệp? – Khôi Nguyên đỡ tôi đứng dậy.
- Có... có...có người... người chết!

Ảnh đèn đi qua một góc khác, lần này là cả một núi sọ người và hài cốt chồng chất lên nhau. Tôi kinh hoàng hét lên, vít chặt lấy cổ Khôi Nguyên. Hai chân tôi bấu víu lấy lưng ảnh.

- Ặc ặc... Cô... làm ơn... cho tôi thở.

Tôi không còn tâm trí đâu nghe ảnh nói nữa. Cứ riết chặt lấy ảnh.

- Đúng xuống nào Ngọc Diệp!

- Tôi sợ lắm!

- Cái cô này thật là...

Bấy giờ mình mới chịu đứng xuống. Khôi Nguyên tiếp tục rọi đèn kiểm tra phía dưới mặt đất.

- Hừ, sự thể nghiêm trọng rồi đây.

- Phải làm sao đây anh Nguyên? Tại sao lại có nhiều đầu sọ đến vậy nhỉ?

- Chúng ta phải tiếp tục đi thôi! Phải đi xem tận cùng đường hầm này có những gì, rồi sau đó gọi điện báo ngay cho Quốc Việt; xem ra lần này chúng ta phải cần đến cậu ấy vào cuộc rồi.

Tại mình đi đến tận cùng đường hầm, phải vượt qua một chặng đường khá dài, quanh co, khúc khuỷu. Đến được một ngã ba (nơi có ba đường hầm giao nhau) Khôi Nguyên phải khỏ sở dùng tay cào xới dưới nền đất.

- Anh làm gì vậy?

- Đánh dấu. Ở đây có những ba lối đi nếu đi vào một trong những lối này, mà lại để ra thêm những lối khác thì sao hả? Chúng ta sẽ lạc vào mê cung đấy, và chắc chắn sẽ chôn xác ở nơi đây thôi.

Khôi Nguyên đã nói rất đúng. Chúng tôi chọn một lối đi, và đi được một đoạn khá dài lại để ra thêm 3 lối khác. Khôi Nguyên tiếp tục đánh dấu trước một lối đi được chọn, cứ như vậy chúng tôi tiếp tục khám phá cái tầng hầm bí mật. Có không ít lối đi dẫn vào thế bí (đường cụt) những lối đi được nối thông nhau như một mê cung, nếu không đánh dấu thì chắc chắn chúng tôi sẽ bị lạc. Khó khăn lắm chúng tôi mới đến được chỗ có cái thang dẫn lên trên. Chúng tôi leo thang đi lên. Nắp hầm được mở.... Tôi và Khôi Nguyên lần lượt chui ra ngoài. Thấy được ánh sáng mặt trời thật là hạnh phúc. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Nắp hầm được ngụy trang dưới một mảng đất trồng cỏ phủ lên, thoát nhìn không thể phát hiện được.

- Ghê gớm thật! Từ trên ngọn đồi mới phút chốc đã xuống đến chân đồi. Nó đã được tính toán từ trước cho những cuộc vận chuyển, và đào tẩu.

- Không được rồi Khôi Nguyên! Lỡ mụ Thùy Dung biết chuyện này thì không tốt đâu.

Chúng ta phải làm gì đây?

- Cô nói phải lắm Ngọc Diệp. Chúng ta cần xóa sạch mọi dấu vết ngay trong ngày hôm nay. Phải mua gạch và tráng lại cái nền nhà thôi. Nhanh lên nào! Trước khi nó bị phát hiện.

Chúng tôi khẩn trương về lại nhà.

- A!

Khôi Nguyên quay lại nhìn tôi.

- Tôi bị vướng gai rồi, làm ơn gỡ dùm!

- Ôi, Ngọc Diệp, hậu đậu đến thế là cùng.

Khôi Nguyên cúi xuống gỡ cây dâu gai móc vào ống quần tôi.

- Khoan đã! - Khôi Nguyên bỗng dừng rất chăm chú.

- Có chuyện gì thế?

Ảnh không đáp lời tôi, mà lấy tay bứt một lá cỏ dính với trắng (phân chim), vò nát, sau đó đưa lên mũi ngửi. Hành động kì quặc của ảnh khiến tôi tò mò.

- Đến nay thì đã chắc như đinh đóng cột rồi.

- Chắc gì cơ?

- Mục đích mà ông Trịnh Vỹ mua lại đồi trà và xây dựng căn nhà.

Khôi Nguyên đã tìm ra được điều gì đó là điểm mấu chốt của vấn đề. Nếu không thì ánh mắt của ảnh đã chẳng đặc ý đến vậy.

Chúng tôi về lại nhà, Khôi Nguyên gọi điện ngay cho anh Quốc Việt. Tôi, Khôi Nguyên và anh Quốc Việt mau chóng xóa sạch mọi dấu vết. Sau đó, chúng tôi chuẩn bị những dụng cụ cần thiết cho cuộc khám phá lần thứ hai; trở lại cái đường hầm đen tối đó. Nhưng lần này cả ba chúng tôi bắt đầu từ phía dưới đồi trà đi ngược lên. Chúng tôi sục sạo, tìm kiếm được cả thấy tám bộ hài cốt. Anh Quốc Việt sau đó đã nói với Khôi Nguyên:

- Khôi Nguyên à! Đây là một vụ trọng án đấy.
 - Tổ hiểu ý cậu. Nhưng mà cần phải giữ bí mật tuyệt đối, vụ này đang ở giai đoạn rất nhạy cảm, chỉ cần chút dây động rừng là coi như xong.
 - Theo cậu thì chúng ta phải là gì đây? Rất nguy hiểm đấy Khôi Nguyên, nhiều khả năng chúng ta đang phải đối mặt một thế lực tội phạm có tổ chức lớn mạnh.
- Khôi Nguyên đứng lặng suy nghĩ một lát rồi quay sang nói với Quốc Việt:
- Nếu kiểm tra từ A tới Z những bộ hài cốt này thì mất khoảng thời gian bao lâu?
 - Phải gửi đi nước ngoài nếu muốn tái tạo lại khuôn mặt, hiện tại khoa học hình sự của chúng ta thiếu rất nhiều máy móc, thiết bị và những chuyên gia có tay nghề cao. Hơn nữa, khoa học hình sự của chúng ta chưa đủ khả năng để kiểm tra một cách toàn diện. Nếu gửi đi ít nhất cũng phải nửa tháng mới làm xong.
 - Lâu đến vậy sao?
 - Tổ sẽ “nói chuyện” với cấp trên. Có khả năng sẽ rút được thời gian lại. Sẽ có cách thôi.
 - Tất cả trông cậy vào cậu. Hãy cho kiểm tra tất cả.
 - Được rồi. Tổ sẽ cố. À! Còn điều này nữa(-)
 - Điều gì cậu nói đi!
 - Tổ nghĩ với tình hình này, cậu và Ngọc Diệp không nên ở lại căn nhà này nữa, hiện tại tổ có một căn nhà ở đầu đồi Mimosa; tốt nhất hai người hãy dọn về đó ở đi.
 - Tạm thời vẫn chưa được Quốc Việt à!
 - Tùy cậu thôi, nhưng nhớ phải cẩn thận đấy.

Ba người chúng tôi trở lại nhà, có mang theo tám bộ hài cốt để anh Quốc Việt đem về kiểm tra. Trước khi mang những bộ hài cốt đi, chúng tôi có làm một mâm cơm để cúng bái những người đã khuất. Tôi, anh Quốc Việt và Khôi Nguyên lại ngồi nói về vụ án.

- Khôi Nguyên, như kết luận của cậu thì tầng hầm đó là để trồng và chế biến cần sa. Nếu đúng vậy thì ông Trịnh Vỹ là một kẻ phạm tội. Ông ấy và cả đám người Hoa kia nữa.
- Lúc ra khỏi đường hầm, cúi xuống gỡ cành dâu gai vướng trên chân Ngọc Diệp tổ đã phát hiện ra một cây cần sa. Nếu chịu khó tìm khắp đồi trà này sẽ còn thấy nhiều cây khác nữa đấy. Trước đó, tổ đã cố tìm ra một giả thiết khả dĩ, về mục đích ông Trịnh Vỹ mua lại ngọn đồi này và việc xây dựng căn nhà. Nhưng không có giả thiết nào thuyết phục được tổ cả. Chỉ có một điều chắc chắn là ông Trịnh Vỹ và đám người Hoa kia có một mối liên hệ với nhau, và tất cả bọn họ đều kết nối với đồi trà và căn nhà này. Hành vi và quan hệ của họ rất mờ ám. Việc mua ngọn đồi để trồng trà, xây dựng nhà ở, cách ly mù Thủy Dung... đã được tính toán từ trước. Ông Trịnh Vỹ và đám người Hoa kia đã quen nhau từ trước khi mua đất và làm nhà, họ có thể là đồng bọn, ông Trịnh Vỹ rất giàu có, tiền đó ở đâu ra? Trút hết tiền dành dụm cả đời để mua lại một quả đồi, trồng được một vụ thì bỏ, ông ấy tiêu tiền có vẻ thoáng nhỉ! Ngay từ đầu lý do mua đất để trồng trà của ông ấy đã không thuyết phục được tổ. Đám người Hoa kia đã cùng với ông Trịnh Vỹ bàn bạc, trước đó họ đã thám thính và tìm được một nơi lý tưởng để thực hiện kế hoạch, họ muốn tạo dựng một cơ sở trồng cần sa tương đối an toàn và ổn định. Mới hôm rồi, tổ và Ngọc Diệp có ra quán net, tổ đã tìm kiếm những bài báo viết về nạn trồng cần sa ở trong nhà, tại Anh Quốc, Úc và một số quốc gia trên

thế giới... thời điểm trước và gần những năm 85, trong những bài báo đó, có bài viết của BBC, về một cơ sở trồng cần sa trong nhà, của một băng nhóm không rõ lai lịch, cơ quan điều tra của Anh Quốc sau đó, đã phát hiện được rất nhiều những cơ sở như vậy trên toàn quốc, nhưng khi họ đến thì những người “nông dân” đã đào tẩu trốn lốt. Ngay đêm đó tớ đã nhờ ông chủ quán Heavy Metal, người mà cậu cũng biết rồi, trước đây, anh ta là một chuyên gia trong lĩnh vực trồng và chế biến cần sa. Tớ đã nhờ người đó đến để kiểm tra căn nhà, xem thử có dấu vết gì của một cơ sở trồng và chế biến cần sa, ở ngay trong căn nhà này không. Nhưng kết quả là không có dấu vết gì chứng tỏ có một cơ sở như vậy. Tớ vẫn bị đeo bám bởi ý nghĩ căn nhà được dùng để trồng cần sa, linh tính đó rất mạnh, nhưng, tớ đã không nghĩ đến việc trồng cần sa dưới một tầng hầm, cho đến khi, nhờ nghe được một câu nói của Ngọc Diệp. “Đào một đường hầm vào nhà mù Thùy Dung.” Ngay lập tức, một tia sáng lóe lên trong đầu tớ. Tớ bắt đầu lục tìm những dữ kiện trong não bộ để suy luận và cuối cùng đã tìm ra được cái tầng hầm bí mật mà cậu đã thấy đó.

- Những dữ kiện?

- Đúng vậy Quốc Việt, đó là những mảnh ghép, những manh mối và thông tin tui tớ, tớ và Ngọc Diệp tìm được trong quá trình điều tra suốt từ đầu đến giờ. Một cái phòng khách rộng lớn khác thường, tiếng khóc của đứa trẻ sơ sinh mỗi đêm, những ụ đất như những nắm mỏ, những cái hố sâu với những cái “hang chồn”... Tờ bắt đầu suy luận, đặt giả thiết là có một đường hầm bên dưới căn nhà. Để xây một tầng hầm như vậy, trước tiên phải đào đất, đất sẽ được đưa lên và xóa dấu vết bằng cách đắp thành những cái ụ. Tình vi hơn nằm ở những cái hố, những cái hố đó sẽ làm người ta nghĩ rằng đất được đào lên từ đó chứ không phải ở một tầng hầm rất rộng, với một mê cung ngoằn ngoèo. Tui mình tìm được ba cái hố, nhưng mình tin chắc ở trên đồi trà này còn thêm những cái khác nữa. Những cái hố rất sâu, bên dưới mỗi cái đều có lỗ hổng (những cái hang) thực ra, đó là những lỗ thông hơi của một tầng hầm địa đạo. Những đêm trước, tớ và Ngọc Diệp đã nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ sơ sinh, nhưng tìm mãi mà không biết nguồn cơn từ đâu, ban đầu tớ nghĩ, đó là tiếng mèo kêu, những con mèo đến mùa sinh sản, trong quá trình hện hò tán tỉnh nhau, chúng phát ra những tiếng kêu giống như một đứa trẻ sơ sinh khóc. Tớ, đã ra ngoài nhà rọi đèn tìm kiếm nhưng lại chẳng phát hiện được con mèo nào.

- A, bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao lúc đó tôi hỏi anh đang tìm thứ gì vậy, thì anh đáp rằng: anh không tìm được thứ mà mình muốn tìm, thì ra anh tìm những con mèo để xác minh cho phán đoán của anh khi đó.

- Đúng đấy Ngọc Diệp, và bây giờ thì cô cũng biết rồi đó. Tiếng trẻ sơ sinh, thực ra là tiếng mèo kêu, chúng phát ra từ dưới tầng hầm này, hèn gì chúng ta không phát hiện ra được chúng.

- Nhưng chúng vào bằng cách nào?

- Theo những lỗ thông hơi, mèo là loài động vật leo trèo, những cái hố đó không là gì đối với chúng cả.

- Để tớ nói xem đúng không nhé! Ông Trịnh Vỹ đã hợp tác với bọn người kia mua ngọn đồi, giả vờ trồng trà được một vụ thì bỏ bởi lý do trồng trà không mang lại hiệu quả kinh tế. Như vậy sẽ qua được tai mắt của cán bộ địa phương và dân làng nơi đây, một cách rào trước cho những kế hoạch tiếp theo của họ. Bước thứ hai là bịa ra chuyện mù Thùy Dung bóp cổ Hoàng Lan, tin đó mau chóng truyền đi khắp nơi để giải thích cho lý do ông Trịnh Vỹ xây dựng một căn nhà trên đồi trà cho mù ấy ở. Thực chất, họ đã cho xây dựng một cơ sở - tầng hầm trồng cần sa có một không hai trên đời. Việc chỉ đạo thi công xây dựng do ông Trịnh Vỹ đảm trách, mặc dù rất khó khăn trong các khâu vận chuyển vật liệu lên đồi trà, cho đến việc đào đất, xây lấp... nhưng cuối cùng họ cũng dựng nên được một “tuyệt tác”, họ có rất nhiều người, có thể đó là một tổ chức ngầm rất lớn. Với màn kịch mù Thùy Dung bỏ trốn bí té xuống hố, sau đó được đưa vào nhà thương điên. Ông Trịnh Vỹ đã có cơ để đưa người của mình, trên danh nghĩa là chủ nhà cho đám công nhân người Hoa, đang làm việc tại xí nghiệp trà Quảng Châu thuê ở. Chưa chắc những đám người này đã là công nhân của xí nghiệp, hoặc có đi chăng nữa, cũng làm bán thời gian để tạo vỏ bọc cho những hoạt động phi pháp.

- Đúng vậy đó Quốc Việt, một địa thế quá thuận tiện cho một cơ sở như vậy. Nước sẽ được bơm từ dưới hồ lên, chúng ta chịu khó tìm kiếm sẽ thấy được dấu vết của đường ống dẫn nước. Dưới tầng hầm đó sẵn có mô tơ, ống dây, có đất đen, nông cụ, và rất nhiều bình ắc quy, để phục vụ công việc trồng trọt chế biến. Dòng điện từ những bình ắc quy, được đưa qua máy biến thế. Tại sao vậy? Vì nếu dùng điện với số lượng lớn sẽ bị nhà máy điện nghi ngờ, như thế thì cơ sở của họ có thể bị phát hiện. Đó là lý do vì sao hóa đơn sử dụng điện từ những năm 1985 đến 1995 – thời điểm những người Hoa đó thuê căn nhà để ở, - không thấy điểm gì khả nghi.

- Chúng ta sẽ điều tra tiếp về những bộ hài cốt. Cậu đã có một giả thiết nào trong đầu chưa?
- Chưa, tớ cần thêm một số thông tin nữa mới có thể đưa ra phán đoán. Việc này, còn phải chờ vào kết quả kiểm tra những bộ hài cốt đó. Bây giờ chúng ta chưa thể nói gì được đâu, vì như thế rất dễ khiến chúng ta mơ màng, rối rắm và đi sai hướng. Nói chung, vụ án đã giải quyết được một câu hỏi lớn rồi. Chúng ta đã tìm ra được mục đích ông Trịnh Vỹ mua đất và xây dựng căn nhà. Cần mau chóng bắt được Bính Lù để moi ra một số thông tin quan trọng, ông ta từng có quan hệ khá thân thiết với ông Trịnh Vỹ, như lời ông Ca Lạ nói, thì chính ông ta là cầu nối liên lạc giữa ông Trịnh Vỹ và đám người Hoa kia.
- Tớ hiểu rồi Khôi Nguyên, tớ sẽ cho tăng cường lực lượng tìm bắt ông ta.

Anh Quốc Việt đi rồi, chỉ còn lại tôi với Khôi Nguyên. Chúng tôi ngồi trên ghế sofa, (...) giây phút im lặng qua đi. Khôi Nguyên mới cất giọng trầm ấm nói với tôi:

- Chúng ta chỉ còn ở lại đây thêm một thời gian ngắn nữa thôi, cô không thấy tuyệt lắm sao Ngọc Diệp?
 - Tôi... tôi – Khi đó tôi ập ứng.
 - Cô vẫn còn lo lắng?
 - Không hiểu sao tôi vẫn cảm thấy bất an lắm Khôi Nguyên à!
 - Yên tâm đi, sắp kết thúc rồi.
 - Tôi biết, nhưng mà...
 - Tôi hiểu rồi, cô đang nghĩ đến anh ta phải không? – Khôi Nguyên đột nhiên nói chuyện rất khó hiểu.
 - Anh ta?
 - Thì cái anh chàng gặp ở quán mì hoành thánh đó chứ còn ai vào đây nữa. Tôi thấy cô có vẻ rất hứng thú khi nói chuyện với anh ta, hình như anh ta rất thích cô, và cô cũng thích anh ta lắm thì phải.
- Khôi Nguyên thay đổi đề tài một cách đột ngột, đang nói về vụ án, anh ấy lại chuyển sang nói về Đình Văn, vậy là sao đây? Thế rồi, tôi đáp lời anh ấy:
- À, anh hiểu lắm rồi. Anh ấy chỉ là một người bạn. Tên anh ấy là Đình Văn, - anh là một nhà hảo tâm, là Mạnh Thường Quân tài trợ cho trường mầm non Sao Mai (trường dành cho những trẻ em mồ côi, có hoàn cảnh đặc biệt khó khăn) mà tôi đang là giáo viên ở đó. Mấy ngày thấy tôi không đến trường, anh hỏi thăm Ý Nhi, Ý Nhi đã cho anh số điện thoại của tôi để liên lạc hỏi thăm nhưng đã không liên lạc được vì tôi đã không dùng sim cũ nữa. Lần gặp đó tôi đã cho anh ấy số điện thoại, thế thôi!
 - Hèn gì thấy cô thính thoảng nhắn tin, miệng thì cười nụ, chắc là cho gã đó rồi.
 - Anh làm ơn nói tên người ta cho đàng hoàng, gã gì ở đây? anh cứ làm như người ta là tội phạm ấy.
 - Tại thấy cô nói chuyện với gã có vẻ rất vui, nên tôi mới tưởng cô và gã có quan hệ đặc biệt.
 - Nói chung, anh ấy là người rất dễ mến! Tiếp xúc sâu hơn anh sẽ thích anh ấy cho mà xem. - Mắt tôi ánh lên niềm vui thích khi nhắc tới Đình Văn.
 - Hôm nay cô rất mệt đúng không? Đi ngủ sớm đi! - Khôi Nguyên bỗng dừng quan tâm đến tôi.
 - Còn anh không ngủ sao? Không có anh ở cùng phòng sao tôi dám ngủ.
 - Tôi phải uống chút rượu mới có thể ngủ được.
 - Tôi hiểu rồi, vậy tôi sẽ ngồi đợi anh. Tôi không muốn ở trong phòng một mình.
 - Không cần mất công vậy đâu, tôi sẽ mang rượu vào phòng ngồi uống. Còn cô thì cứ ngủ thoải mái, ok chứ?
 - Vậy để tôi đi làm cho anh chút gì đó nhâm nhi nha!
 - Không cần đâu Ngọc Diệp, tôi thích uống kang hơn.

Khôi Nguyên mang theo chai rượu tây và cái máy nghe nhạc vào phòng. Tôi nằm trên giường nghe nhạc, còn Khôi Nguyên thì ngồi tựa lưng trên chiếc ghế gỗ nhấm nháp từng ngụm cay nồng.

Trong nền nhạc sâu lắng trữ tình của bản “Dạ Khúc”, tôi ngắm nhìn Khôi Nguyên đang vô tư thả mình trong giai điệu du dương, lãng mạn. Anh say trong men rượu và men nhạc, tạm thời quên đi tất cả những mệt mỏi đời thường.

Vụ án đã mở ra một bước ngoặt mới. Nền nhà đã được tôi, Khôi Nguyên và anh Quốc Việt lát lại giống như lúc đầu. Cũng may, anh Quốc Việt đã tìm mua được loại gạch men lót nền tương đối giống với loại gạch cũ, hy vọng mọi yêu tinh Thủy Dung sẽ không phát hiện ra. Sáng hôm sau, tôi và Khôi Nguyên tiếp tục hành trình phá án. Ngày hôm đó tôi sẽ không bao giờ quên, cái cách mà Khôi Nguyên tiếp cận mục tiêu, khiến tôi bị bất ngờ, anh ấy đúng là một con người liều lĩnh, táo bạo. Đó là hành động gì?

32. Chương 32

Chương 32

Sau khi phát hiện ra tầng hầm bí mật và tám bộ hài cốt, phải nhanh chóng điều tra về cái chết của ông Trịnh Vỹ, nhiều khả năng cái chết của ông ấy có liên quan đến cô con gái Hoàng Lan, bởi hai cha con họ mất cùng một ngày; như Khôi Nguyên vẫn thường nói: sự ngẫu nhiên không phải tự nhiên mà có. Sự khác thường luôn chứa đựng bản chất không tầm thường. Sáng hôm sau ngày tìm ra tầng hầm bí mật, chúng tôi vào một quán phở bình dân có tên Húp Nóng để dùng bữa điểm tâm.

Hai tô phở tái nạm thơm phức được bung lên, phở được múc vào những cái tô sành trắng men bóng loáng, trên bề mặt là những lát thịt bò thái mỏng vừa chín tới trông rất hấp dẫn, một ít tiêu rắc lên trên; rau sống tươi nguyên, giá trụng nước sôi, tỏi ngâm dấm, chanh, hành tây xắt mỏng, tương đỏ, tương đen... đặt riêng ra từng cái chén kiểu nhỏ nhỏ xinh xinh. Tùy vào khẩu vị của mọi người mà thêm gia vị vào. Quán phở Húp Nóng này nổi tiếng về khâu chế biến nước phở ngọt đậm đà, hương vị ngậy ngất quện rũ mà vô cùng sạch sẽ, việc chế biến nước phở không dùng đến một loại hóa chất nguy hiểm nào, những chất phụ gia có dùng tới nhưng không quá liều, chủ yếu là dùng những chất tự nhiên được bảo quản chu đáo, an toàn vệ sinh thực phẩm. Khôi Nguyên không sành ăn lắm! Đó là khuyết điểm lớn của anh ấy. Tôi đã xị hai loại tương trộn lại với nhau trong một cái chén nhỏ, nếm thử đầu đũa xem vừa chưa, vắt vào đó một ít chanh, rồi nói với anh:

- Anh chấm thịt bò tái vào tương mà ăn.
- Cầu kỳ quá vậy.
- Ô, anh thật là phi nghệ thuật, anh cũng biết mà đúng không? ẨM thực cũng là một bộ môn nghệ thuật.
- Đó là lý lẽ của những người ham ăn và thích hưởng thụ dùng để biện hộ cho sở thích của mình thôi.
- Sao anh lại nói như vậy? Anh đang có ý nói tôi đúng không?
- Không phải sao? Ăn nhiều quá không tốt cho sức khỏe đâu.
- Đó là do anh không biết lựa chọn nơi để ăn, thực phẩm để ăn, ăn bậy ăn bạ làm gì cho mắc bệnh.
- Ôi! Cô ngọc ngà thơ của tôi, theo cô một miếng thịt bò và một miếng thịt heo thế nào là sạch? Tiết lộ cho cô biết nhé! Trong những thứ thịt đó được tẩm đầy hóa chất đầy, những thức ăn mà những loài vật nuôi ăn vào cơ thể chúng là những thứ thuốc độc lưu dẫn, ví dụ như cáng tăng trọng chẳng hạn, những thứ độc được đó đang nằm trong miếng thịt mà cô đang ăn đấy!
- Khôi Nguyên...nnn, đang ăn mà anh lại... ôi, ăn còn ngon thế nào nữa, hết nuốt vô rồi.
- Tôi nói đúng sự thật thôi.
- Không thèm nói chuyện với anh nữa, ăn đi!

Tại quán phở bò Húp Nóng, tôi đã hỏi Khôi Nguyên những hướng đi tiếp theo của cuộc điều tra.

- Khôi Nguyên à, theo anh chúng ta có nhất thiết phải đối đầu với mẹ Thùy Dung không?

- Sao lại không kia chứ! Mẹ ta ít nhiều có liên quan đến những vụ mất tích. Nói không chừng, những bộ hài cốt đó chính là những nạn nhân đã thuê căn nhà đó ở và “bốc hơi”, người ta sẽ nghĩ đến chuyện ma ám, ma bắt. Nhưng, tôi lại nghĩ khác; sự mất tích của những cô gái đó, có sự liên hệ nhất định đến căn nhà họ đã thuê và đến con mẹ đó.

- Nếu giả thiết đó đúng thì mẹ đã biết về tầng hầm, và mẹ cùng với anh mình là ông Trịnh Vỹ và đám người Hoa kia, rất có thể là đồng bọn của nhau. Thế thì ngoài việc trồng cần sa ra, họ còn làm điều gì mờ ám nữa? Tại sao lại bắt những người con gái đó? Họ có liên quan gì không? Hay là họ đã vô tình phát hiện ra một bí mật nào đó nên bị thủ tiêu? Đôi lúc, tôi có cảm giác như mẹ Thùy Dung là một con cáo già, giống như mẹ đang giả điên vậy.

- Khá lắm Ngọc Diệp, gần đây cô tiến bộ nhiều đấy. Liên tưởng rất là thú vị. Có rất nhiều giả thiết đặt ra xung quanh những bộ hài cốt đó, và những vụ mất tích. Nhưng tạm thời chúng ta hãy khoan đặt ra giả thiết vội làm gì, mà hãy tìm thêm những mảnh ghép để định hình bộ phận thiết yếu. Mọi thứ sẽ được tiến hành giống như cách mà chúng ta tìm ra tầng hầm bí mật đó. Truy tìm manh mối, ghi chép sắp xếp, suy luận rồi đặt giả thiết, loại bỏ, tập trung đến căng não, xả stress, và chờ đợi “tia sáng khai ngộ”. Cứ thế mà làm.

- Thú vị thật. Bây giờ thì tôi đã hiểu phần nào cách làm việc của anh rồi.

- Trên đời này có trăm triệu người thì có trăm triệu cách làm việc khác nhau. Tốt nhất cô nên chọn cho mình cách làm việc nào cô thấy là hiệu quả nhất, chứ đừng nên học theo ai. Có đôi lúc tôi rất mâu thuẫn như thế, mong cô hiểu cho.

- Anh định chở tôi đi đâu vậy?

- Đến chỗ đó.

Chiếc cào cào chở tôi và Khôi Nguyên đến con hẻm lúc trước đã theo dõi Hải Yến. Khôi Nguyên dừng xe lại trước lối vào con hẻm. Sau đó, ngoái đầu lại nói với tôi:

- Cô xuống xe đi Ngọc Diệp!

- Anh bỏ tôi ở đây sao?

- Sau khi xong việc, tôi sẽ ra đón cô, đứng yên đây đợi tôi nhé!

- Anh đi lâu không vậy?

- Cũng không lâu lắm đâu. Nhớ tôi dặn kỹ nhé! Dù có xảy ra chuyện gì cũng không được ra mặt nghe chưa! Cô tạm lánh đi trước đã.

- Được rồi.

Tôi xuống xe như lời của Khôi Nguyên, anh ấy cho chiếc cào cào chạy thẳng một mạch, tôi đứng nhìn theo lưng anh ấy. Khi chiếc cào cào đến chỗ căn nhà lúc trước Hải Yến tìm đến, Khôi Nguyên bất ngờ chặt tay lại, đâm thẳng vào cánh cửa ra vào đang đóng kín bùng. Xe và người ngã nhào xuống, Khôi Nguyên lăn ra đất nằm đau đớn quằn quại. Tôi đứng từ xa trông thấy cảnh tượng đó, định chạy lại xem ảnh có bị gì không, thì nhớ lại lời căn dặn của Khôi Nguyên, dù có xảy ra chuyện gì cũng không được lộ mặt. Tôi rất nóng ruột, nhưng đành phải cắn răng đứng nhìn người tôi yêu đang rất đau đớn. Gã đầu bò hôm nào ra mở cửa cho Hải Yến lại xuất hiện. Khi gã vừa ra, thì Khôi Nguyên lóp ngóp bò dậy, hình như anh ấy có nói gì đó với gã trong bộ dạng đau đớn, vì anh ấy đang còn một tay ôm bụng, một tay bám lấy vai gã đầu bò, rồi cứ thế lăn vào người gã, tìm cách lọt vào căn nhà. Nhưng, anh ấy chưa kịp ló đầu vào trong căn nhà, thì đã bị gã đầu bò to như hộ pháp đó, ôm cả người ném qua bên kia đường. Gã đóng cửa lại, bỏ mặt

Khôi Nguyên nằm đó với bộ dạng vật vờ. Khôi Nguyên đứng dậy trong tư thế của người bị thương, đi khắp khiêng “cổ gắng hết sức” đỡ chiếc cào cào lên, quay trở lại chỗ tôi đang đứng núp quan sát.

- Anh có bị làm sao không? Vừa rồi anh làm tôi sợ quá!
- Đó chỉ là mưu kế của tôi thôi. Tôi đã đạt được điều mình muốn rồi.
- Nhưng, tôi thấy anh chưa vào được bên trong mà. Anh muốn xem thử có ông Bính Lù trong đó không à?
- Tôi không dám khẳng định lão chuột nhắt đó có ở trong căn nhà đó hay không? Nhưng tôi dám chắc bên trong đó đang chứa đựng những điều mờ ám. Cái gã đầu bò đó, thực chất là một tên canh cửa.
- Gã đó mạnh thật đấy! Ném anh bay qua tận bên kia đường.
- Những tên đó đầu to chỉ bằng trái nho thôi. Muốn hạ gục gã thì có khó gì, tôi cũng muốn cho gã một bài học vì cái tội vô nhân tính. Nhưng vì hoàn cảnh công việc nên thôi vậy.
- Vô nhân tính?
- Thấy người bị tan nạn không giúp đỡ, mà còn đối xử nhẫn tâm như vậy không vô nhân tính thì là gì.
- Đó là con đờ đẩy, anh đã nghe mấy vụ tai nạn, mà người gây ra tai nạn sau khi đã cán nạn nhân bị thương lại quay trở lại chà cho chết luôn để chỉ trả tiền bồi thường nhân mạng, chứ không phải trả tiền chữa trị, vì chữa trị thì tốn kém hơn nhiều so với một mạng người.
- Thế giới này vốn như vậy mà. Thời nào thì cũng có kẻ ác cả. Chúng mãi mãi và vĩnh viễn không bao giờ bị diệt trừ, vì chỉ một lẽ rất đơn giản. Bản chất của vũ trụ là cuộc chiến giữa thiên thần và ác quỷ. Nhưng cuộc chiến đó cứ tiếp diễn không ngừng... không ngừng.
- Tôi lại nghĩ tà không thể thắng chính, trước sau gì thì chính nghĩa cũng chiến thắng thôi.
- Đừng mất thời gian với những chủ đề triết học nữa. Chúng ta tiếp tục công việc của mình thôi, lên xe nào Ngọc Diệp!

9h 30', Địa điểm tiếp theo mà chúng tôi tìm đến là nhà bà Hiền. Khôi Nguyên muốn đến gặp bà Hiền, để hỏi về một số thông tin liên quan đến cha con ông Trịnh Vỹ. Cụ thể là anh ấy muốn điều tra về cái chết của ông Trịnh Vỹ. Để xem, có thật là ông ấy chết do bất cẩn hay không. Khi chúng tôi đến thì nhà chỉ có một mình bà Hiền, thằng cu Bi đã đi tám biển Nha Trang với ba mẹ nó. Bà Hiền đã rất vui mừng khi gặp lại chúng tôi, bà ấy nắm tay tôi hỏi han tình hình, tất nhiên là không thể tránh được những câu hỏi liên quan đến tiến trình điều tra phá án của chúng tôi. Tạm thời chúng tôi không nói đến phát hiện của mình về tầng hầm bí mật và những bộ hài cốt, còn những chuyện khác thì chúng tôi kể cho bà nghe. Ngồi uống trà nói chuyện một hồi lâu, Khôi Nguyên bắt đầu quá trình lần tìm thêm những manh mối qua những gì bà Hiền biết về gia đình ông Trịnh Vỹ.

- Sinh thời ông Trịnh Vỹ có bị mắc chứng bệnh gì không bà?
- Ông ấy hay bị chóng mặt, mỗi lần ông ấy nằm hay ngồi lâu, đứng lên là hay bị xam xoàng. Bà nhớ có một lần, đó là vào đầu giờ chiều, lúc cậu Thế Anh và bà Thủy Tiên đã bị đuổi khỏi nhà, ông ấy nằm ôm đầu nằm trên ghế sofa, lúc đứng lên đi lại chỗ cánh cửa ra vào, thì Trịnh Vỹ đứng không vững, xém chút nữa ông đã ngã nhào xuống nền nhà nếu không kịp bám vào tay vịn của cánh cửa.
- Từ khi nào thì ông ấy mắc phải chứng bệnh đó ạ?
- Từ sau khi chuyện tình của cô Hoàng Lan và cậu Thế Anh bị phát hiện và đổ vỡ. Đuổi mẹ con họ đi rồi ông ấy mới thấy hối hận, không thể tin được đầu cậu Khôi Nguyên à! Một con người mạnh mẽ, lạc quan như ông ấy, phút chốc đã biến thành một con bệnh trầm cảm. Biểu hiện của ông ấy khiến bà lo sợ, ông ấy bỏ mặc bản thân mình không thềm chau chuốt nữa, râu tóc ông ấy xồm xoàm trông gớm lảm! Một tuần liền ông ấy không tắm rửa, cứ nằm lì trên ghế sofa; bà không thể biết trong đầu ông ấy đang nghĩ gì, nhưng, chắc chắn ông ấy rất khổ tâm dần vật.
- Thế còn công việc thì sao ạ?

- Cậu nghĩ coi, khi con người mà bản thân họ còn không thêm quan tâm nữa thì còn quan tâm gì đến công việc và những người xung quanh. Lúc đó ông ấy bỏ mặc tất cả, ông ấy bắt đầu trở lại với rượu, thứ mà ông đã cai được hơn hai năm trời. Thời gian sau này, ông ấy thường xuyên vắng nhà, ông ấy đi từ sáng sớm và đến khuya mới về với chai Vodka trên tay. Căn nhà thời điểm đó buồn tênh, trống vắng. Mẹ con cậu Thế Anh đi rồi, người nào cũng buồn, chắc trừ thằng Hoài Phong ra thôi, vì nó rất hờn hờ khi hai mẹ con họ bị đuổi ra khỏi nhà. Cô Hoàng Lan thì chẳng khác gì một cái xác không hồn, ngay từ thời điểm đó bà đã có một linh tính không lành về cha con họ. Một bi kịch đã được nhen nhúm từ trước, và đã sắp đến lúc hạ màn.

- Cháu muốn hỏi bà chuyện này nữa.

- Cậu Khôi Nguyên cứ hỏi, biết gì bà sẽ trả lời đó.

- Trước khi chết, cô Hoàng Lan có để lại thư từ gì không ạ!

- Ngoài những thứ công kênh phải đem đốt ra. Những tư trang cá nhân, những vật bất ly thân của cô ấy, được để trong một cái rương cổ bằng đồng.

- Bây giờ cái rương đó ở đâu ạ?

Bà Hiền nói chỗ giấu cái rương cho chúng tôi biết. Ngồi lại nói chuyện với nhau thêm mười phút nữa, chúng tôi xin phép bà ra về để tiếp tục công việc điều tra phá án. Bà Hiền thật “tinh quái” hết chỗ nói. Tiễn chúng tôi ra ngoài cửa, bà còn nắm lấy tay tôi đặt vào tay Khôi Nguyên, chúc chúng tôi sớm thành công, phá được vụ án, giải nổi oan cho cô Hoàng Lan, và khi nào đã “tính được ngày” thì hãy nói cho bà biết sớm.

Trên đường đi tôi vẫn còn băn khoăn câu nói của Bà Hiền, tôi mới ghé sát tai hỏi Khôi Nguyên, khi đó anh ấy đang lái xe.

- Bà ấy nói tính được ngày gì vậy?

- Chính ỉnh ra đó rồi, cô còn không thấy sao?

- Có thấy gì đâu?

- Cô chẳng tính ý chút nào cả?

- Nói lẹ dùm tôi đi!

- Ý của bà ấy là khi nào tôi và cô tính được ngày kết hôn thì nói cho bà ấy biết sớm, để bà ấy còn bỏ heo.

- Ôi trời ơi! Không lý nào lại như vậy. Sao bà ấy có thể nghĩ tôi với anh là một cặp nhĩ?

- Thì cũng tại cô, lúc nào cũng cà nẹo... cà nẹo bên tôi.

- Đừng có chảnh, anh mới là thứ lúc nào cũng cà nẹo bên tôi đấy.

- Em mà thèm lấy cô kia chứ! Bà Hiền đúng là...

- Thế tôi đã nói là lấy anh hay sao? Anh không phải là mẫu người đàn ông mà tôi nhắm đến đâu.

- Chắc cái gã Đình Văn gì đó là người cô nhắm đến hả? Cô yên tâm đi! Sắp kết thúc vụ án rồi, khi đó tôi sẽ trả tự do cho cô. Nhưng từ đây tới lúc đó, tôi cấm cô không được hẹn hò với bất cứ người đàn ông nào. Trong thời gian này cô thuộc về tôi... và chỉ tôi thôi... hiểu chứ!

Khôi thắng “kít” dừng xe lại, vội bước xuống xe, đến đứng trước mặt tôi, khi đó tôi vẫn còn đang ngồi trên xe. “Chụt” Anh ấy bắt ngờ ôm lấy khuôn mặt tôi, hôn lên môi tôi. Tôi không kịp phòng bị nên lại bị anh ăn cắp thêm một nụ hôn nữa. Tôi sững người, chỉ còn biết im lặng mặc cho anh thích làm gì thì làm. Khôi Nguyên lại ngồi lên xe, cầm hai tay tôi thít chặt vào lưng anh. Chiếc cào cào vọt đi, tâm trạng tôi khi đó thật rối bời, cảm giác sung sướng xen lẫn với buồn cười, ngạc nhiên.

Chia tay bà Hiền, chúng tôi đi ăn trưa tại căn tin của bệnh viện Y Học Dân Tộc. Khôi Nguyên biết những quán ăn rất là bình dân, những chỗ bờ bụi mà anh ấy thường đến. Ăn cơm xong chúng tôi về lại căn nhà trên đồi trà để ngủ trưa và để cho Khôi Nguyên có khoảng không gian yên tĩnh để suy luận. Khi đó, tôi chưa ngủ, tôi phải ngồi nói chuyện với anh ấy một chặp, từ ngày có tôi xuất hiện trong đời, tôi thấy Khôi Nguyên cũng có những thay đổi nhất định. Anh ấy đã bớt lạnh lùng và trầm lặng như trước đây, dù cho bề ngoài của anh, nét mặt anh vẫn không hề thay đổi, tức là ít biểu lộ cảm xúc, đôi khi rất vô cảm. Anh ấy nhất định không cười dù cho tôi có dùng mọi cách để chọc cho anh cười. Khôi Nguyên thích nói chuyện với tôi, tôi nghĩ anh có thể lạnh lùng với bao người con gái khác, nhưng với tôi anh vẫn có gì đó phấn khích, anh xem tôi đặc biệt hơn những người kia. Tôi có đang ảo tưởng không nhỉ?

- Chiều nay chúng ta sẽ cùng đi với bà Hiền đến chỗ đó sao?
- Đúng vậy Ngọc Diệp. Chúng ta cần có cái rương đó.
- Sẽ ổn chứ?
- Chắc chắn rồi.
- Nhỡ có chuyện gì xảy ra thì sao?
- Cô không nhớ Quốc Việt là ai sao? Cậu ấy có những cái quyền và lợi thế mà một người bình thường như chúng ta không có đâu.
- Nghe anh nói vậy tôi an tâm. Chúng ta sẽ chuẩn bị tất cả mọi thứ chú đáo. Tôi sẽ lo phần đó, phần còn lại là của anh và anh Quốc Việt đấy.
- Được rồi, cô nằm xuống ngủ một chút đi!
- Ngủ trên ghế sofa luôn sao?
- Ừm.
- Nhưng anh sẽ nhìn tôi.
- Cái cô này đúng là... tôi đang còn cả một đống suy nghĩ, hơi đầu mà nhìn cô.
- Vậy tôi nằm một chút nhé!

Cứ thế, tôi nằm co giò trên ghế sofa mà ngủ. Tuy mơ màng nhưng tôi vẫn cảm nhận được, Khôi Nguyên vừa mới cởi áo khoác ngoài của anh, nhẹ nhàng đắp lên người tôi. Tôi nhắm mắt mỉm cười. Khôi Nguyên trông thấy hết! Anh nói giọng trầm ấm:

- Bé con, ngủ mà cũng cười nữa, thật là hết chỗ nói. - Nhưng tôi vẫn cứ cười, bởi đơn giản vì tôi đang rất hạnh phúc.

Một giấc ngủ ngắn, yên bình, và ấm áp. Để chuẩn bị cho một hành động kinh thiên động địa sắp được chúng tôi tiến hành. Khôi Nguyên đã gọi cho anh Quốc Việt, đúng 3 h chiều thì anh ấy đến. Kế hoạch được chúng tôi bàn bạc lại với nhau thêm một lần nữa. Khôi Nguyên đã hỏi anh Quốc Việt, làm như vậy có ảnh hưởng gì đến anh Quốc Việt không? Nhưng anh Quốc Việt cười nói: “Tôi luôn tin tưởng ở cậu Khôi Nguyên à!” Hai người đàn ông siết chặt tay nhau để khẳng định thêm sự gắn kết thiêng liêng trong tình bạn giữa hai người.

33. Chương 33

Chương 33

Chúng tôi đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ. Tôi, Khôi Nguyên, anh Quốc Việt và thêm một nhóm gồm 5 người, với đầy đủ những dụng cụ cần thiết. Nhóm người này thuộc vào nhóm cộng tác với tổ trọng án quốc

gia. Tôi và Khôi Nguyên vẫn dùng chiếc cào cào là phương tiện di chuyển, anh Quốc Việt và những người theo cùng trên một chiếc xe bảy chỗ, họ đến đón thêm Bà Hiền nữa là vừa đủ ghế.

(...)

Nghĩa trang Du Sinh, hoàng hôn 6h30'. Chúng tôi đi thẳng đến trạm gác của nghĩa trang. Hai người vệ sĩ thuộc công ty bảo vệ Hoàng Gia Danh Môn đang đánh cờ tướng với nhau. Chúng tôi đến gõ cửa bất ngờ phá tan sự tập trung khiến họ có vẻ hơi bực mình. Nhưng, sau khi biết được anh Quốc Việt là người của tổ trọng án, thì họ đã nhanh chóng thay đổi thái độ, họ cười niềm nở và ăn nói rất có phép tắc. Anh Quốc Việt nói cho họ biết về những gì mà chúng tôi sắp tiến hành, và hy vọng họ sẽ vui vẻ hợp tác.

- Ô, về chuyện đó thì các đồng chí không phải lo lắng, hai chúng tôi rất kín mồm, kín miệng. Nhất định không để ai biết được chuyện này đâu.

- Nếu chuyện này mà lộ ra thì ảnh hưởng rất lớn đến công tác điều tra của chúng tôi, các anh hãy ghi nhớ cho điều đó.

- Dạ! Đồng chí cứ tin tưởng ở anh em chúng tôi.

- Chúng ta vào việc thôi các đồng chí! – Anh Quốc Việt ra hiệu lệnh.

- “Các đồng chí đi thư thả, đi thư thả...” – Hai người bảo vệ cung kín tiến đưa.

Bầu trời một màu đỏ thẫm như máu. Hoàng hôn buông xuống rất đậm, bóng đêm lan tràn với tốc độ rất nhanh. Không gian rộng thênh thang, chỉ chít những lăng mộ, và rừng cây thánh giá. Gió lùa hiu hắt, tiếng gió rít xơ xác, dễ làm người ta rùng rợn. Ở nghĩa trang này không khí đặc quánh lại, những làn khói trắng ẩn hiện, len lỏi dưới từng nấm mồ, xa xa tôi nhìn thấy một đụn khói bị hút vào chân thánh giá, của ngôi mộ nằm trơ trọi biệt lập về phía rừng thông. Thấp thoáng những cánh dơi bay qua đầu chúng tôi rồi mất hút trong màn trời âm u tĩnh mịch. Nghĩa trang Du Sinh bao quanh là những cánh rừng rậm rạp... chúng tôi bước đi theo một hàng dài, bóng đêm xuống rất nhanh, có một đám mây hắc ám rất lớn che phủ trên đầu chúng tôi. Mùi tử khí xông lên nồng nặc, gió cũng mang theo cái hơi muối mặn xát vào da thịt, buốt và rất lạnh khủng khiếp. Tôi cảm giác trong lưỡi mình đang ngậm một ngụm muối mặn chát. Và những tiếng hú nghe có vẻ rất xa xăm mất hút trong những cánh rừng sâu thẳm.

- Đó là mộ của cô ấy.

Bà Hiền chỉ cho chúng tôi ngôi mộ nằm trơ trọi lúc này mà tôi đã nhìn thấy một đụn khói bị hút vào. Ngôi mộ đất, cắm trên đó một cây thánh giá đã mục nát. Tôi rợn tóc gáy, lúc này tôi tin chắc cái đụn khói khi này là linh hồn của cô Hoàng Lan. Cô ấy định đến đòi trả thì phát hiện ra chúng tôi, nên đã quay lại. Mọi người nhanh chóng bắt tay vào việc, trước tiên thấp nhang làm nghi thức cúng bái, để xin phép oan hồn cho chúng tôi được khai quật phần mộ của cô. Những người phụ mộ tiến hành công việc của họ, Khôi Nguyên và anh Quốc Việt giám sát, còn tôi và bà Hiền thì tránh ra xa một góc, hai bà cháu tôi thật không dám nhìn hài cốt của cô Hoàng Lan. Những ánh đèn pin công suất lớn hoạt động liên tục, tiếng cuốc xẻng, tiếng đào bới lỉ lợ... Sau gần cả tiếng đồng hồ chúng tôi lấy được cái rương cổ bằng đồng lên. Bà Hiền đã xác nhận đó chính là cái rương chứa toàn bộ tư trang cá nhân và những vật dụng bất ly thân của cô Hoàng Lan lúc sinh thời. Sau khi, lấy được cái rương, chúng tôi an táng lại phần hài cốt cho cô Hoàng Lan, thấp nhang, cúng quả cho cô ấy đầu vào đó, rồi chúng tôi mới rời đi. Trên đường trở về, tôi đã ngoái đầu lại nhìn nấm mộ của cô nằm trơ trọi, tôi thấy đụn khói trắng xóa lại chui ra từ chân cây thánh giá, đụn khói đi vào rừng cây, rồi mất hút.

Chia tay anh Quốc Việt, và mọi người; tôi và Khôi Nguyên mang cái rương đồng về nhà. Đến nhà chúng tôi mới mở ra xem thử bên trong cái rương chứa những món đồ gì. Cái rương hình chữ nhật không lớn lắm! Ướt chùng chiều dài khoảng hai gang tay, chiều cao và chiều rộng thì khoảng một gang. Vừa bung nắp rương ra, một mùi hương ma mị nhập vào khứu giác tôi, tôi cảm thấy hơi choáng váng, buồn nôn. Bên trong là tư trang cá nhân của phụ nữ bao gồm: gương, lược chải đầu, son môi, kem phấn, lọ sơn móng tay... bên cạnh những vật dụng đó là một quyển sổ có bìa màu đen, kích thước cỡ quyển vở hai trăm trang. Những lá thư được xếp rất vuông vức, giấy viết thư là loại giấy ngày xưa có màu như cà phê sữa. Tôi và Khôi Nguyên mở quyển sổ ra xem trước, đó là một quyển nhật ký nhưng lại không ghi ngày tháng. Hình như chủ nhân của

nó – là cô Hoàng Lan – không thích thời gian cho lắm. Quyển nhật ký được viết đúng vào ngày đầu tiên cô Hoàng Lan chuyển lên đồi trà sống, hình như trước đó, cô ấy không có thói quen viết nhật ký. Những dòng mực tím được viết bằng ngòi bút máy, nét chữ nghiêng nghiêng rất đẹp đập vào mắt chúng tôi.

“Một ngày mệt mỏi vì phải chuyển một đồng đồ linh tinh lên nhà mới. Tôi không hiểu vì sao ba mình lại quyết định như vậy nữa. Tại sao không để cô Thùy Dung sống ở đó? Một căn nhà lạnh lẽo, tẻ ngắt.”

Khôi Nguyên tiếp tục lật những trang nhật ký của cô Hoàng Lan, để tìm kiếm những thông tin mà anh ấy quan tâm.

“Nó thật là tội nghiệp, có cha mẹ cũng như không. Hình như, nó sinh ra là để cho người ta ghét thì phải, số nó khổ quá! Nhưng nó thật đáng thương, tôi không ghét nó... tôi là dì của nó kia mà, có dì nào lại đi ghét cháu của mình kia chứ.”

(...)

- Đoạn này chắc nói về Hoài Phong.

- Phải đấy Ngọc Diệp. Những đoạn sau này rất khớp với những gì bà Hiền đã kể cho chúng ta.

- Anh lật qua xem tiếp nào!

Khôi Nguyên tiếp tục lật từng trang nhật ký. Đến chỗ có bông lan được ép khô vào trang giấy.

“Tôi phải làm sao đây? Chẳng lẽ lại đi nói với ảnh là tôi đã thích ảnh. Không được đâu, ảnh sẽ cười vào mặt tôi cho mà xem. Nhưng không nói thì lòng tôi rất khó chịu, chẳng lẽ tôi mãi giữ kín trong lòng tình cảm chân thật của mình. Tôi chợt nhận ra cuộc đời sẽ tẻ nhạt biết chừng nào nếu không được ở bên ảnh.”

“Anh ấy giống mẹ tôi đến lạ...” Đọc đến đoạn đó tự dưng mặt tôi đỏ lên. Khôi Nguyên bỗng dừng lại nhìn tôi. Tôi vội lấp liếm:

- Đọc tiếp đi chứ! Anh làm sao vậy? Nhanh lên!

“... giống mẹ tôi đến lạ, nhiều khi tôi tự hỏi mình, cũng một câu hỏi ngớ ngẩn, tôi có thật sự yêu ảnh hay không? Có khi nào tôi yêu mẹ mình, rồi thấy ảnh là hình ảnh phản chiếu của mẹ tôi nên tôi có cảm tình, rồi tôi lầm tưởng đó là tình yêu? Lúc này đầu óc của tôi rất rối rắm.”

“Nó rất ghét ảnh, tại sao nó lại ghét ảnh đến như vậy kia chứ? Trước đây nó làm tôi thấy thương cảm, tội nghiệp nó, nhưng càng ngày nó càng làm tôi ghét. Vậy là đã rõ rồi, đó là số phận của nó, nó sinh ra để bị người khác xa lánh đó mà.”

(...)

“Tại sao ông lại đối xử như vậy đối với tôi, tôi với ông là cha con kia mà. Tôi hận ông... hận ông... ông là con ác thú!”

Khôi Nguyên tỏ ra đặc biệt quan tâm đoạn nhật ký cô Hoàng Lan viết về ông Trịnh Vỹ.

Ảnh xem đi xem lại rất nhiều lần đoạn viết đó.

- Có một chút manh mối rồi đây.

- Manh mối ư? Sao tôi chẳng thấy gì cả.

- Cô không thấy cô ấy gọi cha mình là ác thú sao?

- Có thể do tức giận quá nên mới vậy. Ông ấy đã từng đánh đập hai người ấy tàn nhẫn còn gì.

Khôi Nguyên lật tiếp những trang nhật ký.

“Ảnh đi rồi... đi thật rồi... vậy là kết thúc rồi đó ư... nhanh quá! Tàn nhẫn quá...”

...

...

...

“Không, sẽ có một ngày tôi và anh gặp lại nhau. Chúng tôi sẽ bỏ trốn đến một nơi rất xa... nơi mà ba tôi không thể tìm được, nơi mà không có bộ mặt khốn kiếp của nó...”

“Thế là từ nay tôi lại có lý do để tồn tại.”

- Ô, cái gì đây.

- “Từ nay tôi có lý do để tồn tại.” - Tôi nhắc lại dòng nhật ký.

- Dòng này rất đáng để quan tâm. - Nói rồi Khôi Nguyên mở quyển sổ tay của mình ra ghi lại phát hiện đó.

(...)

“Không còn là người nữa rồi, con người không đối xử với nhau như vậy. Khốn nạn!”

“Tại sao? Tại sao ông trời lại thích trêu ngươi và hành hạ tôi vậy? Tôi đã làm gì có lỗi, đã làm gì đắc tội với ông?”

Kết thúc quyển nhật ký.

- Quyển nhật ký lạ lùng nhất mà tôi từng đọc. - Khôi Nguyên nhận xét.

- Đây là những dòng tâm trạng thì đúng hơn. Tôi thật sự hơi thất vọng, vì hình như chúng ta chẳng tìm được manh mối nào có giá trị từ quyển nhật ký này cả.

- Quyển nhật ký có nhiều trang bị xé mất. Lạ thật!

- Lạ ư?

- Nếu chú ý cô sẽ thấy. Không có đoạn nào nhắc đến việc tự tử cả. Ít ra nếu cô ấy có ý định làm điều rồ dại cũng phải để lại những dòng tuyệt mệnh chứ. Đằng này...

- Như anh vừa nói đó, quyển nhật ký bị xé mất những trang viết đó rồi. Có lẽ khi đọc lại cô ấy thấy đó là những lời lẽ yếu đuối, ủy mị, nên đã xé bỏ đi.

- Người đã chẳng muốn sống nữa liệu có còn quan tâm tới mấy chuyện tiểu tiết đó không hả?

- Ai mà biết được, đầu óc con người phức tạp giống như vũ trụ, nên anh đừng có khẳng định vội vàng.

Khôi Nguyên không thêm đôi co với tôi, anh ấy chỉ tập trung vào việc chính. Anh ấy bắt đầu nói về những bức thư.

- Có 3 bức thư. Để xem thử nội dung bên trong là gì.

Bức thư thứ nhất viết:

“Cuối cùng thì kết cục của chúng ta cũng như bao chuyện tình bi kịch từ xưa cho đến nay. Ông trời thích trêu ngươi chúng ta, nên mới ném chúng ta vào một vòng dây oan trái. Em sẽ không khóc, vì có khóc cũng chẳng thể thay đổi được thực tế phũ phàng rằng chúng ta là những kẻ bạc phước. Thế thì đã sao? Em đã hết nước mắt rồi, niềm hy vọng trong em cũng đã tắt ngúm giống như bếp than vừa bị xối lên thau nước lạnh. Những tưởng còn có thứ để níu kéo lại một cái xác như đã không hồn này, nhưng xem ra đó chỉ càng thêm đau khổ. Người ta cứ sợ cái chết, nhưng đến lúc người ta tuyệt vọng nhất thì cái chết lại là lối thoát duy nhất. Người ta cứ sợ rằng linh hồn sẽ bị hủy hoại nhưng thực ra linh hồn nên bị hủy hoại sau một lần đầu thai. Vì khi chết đi, con người sẽ không còn phải đau khổ do luân hồi nữa, một sự yên nghỉ nghìn thu, không còn mệt mỏi và khổ đau. Chúng ta còn có tương lai ư? Còn có những cánh cửa để thoát ra khỏi sự dằn vặt? Không. Tất cả đã kết thúc rồi. Tình yêu cũng đã chết theo sự tàn nhẫn của ông trời kia.

[Kiếp này là kiếp đoạn trường

Kiếp này là kiếp vô thường đảo điên

Phận này bạc quá tình duyên

Ngoài trời mưa gió ưu phiền... lệ rơi.]”

Bức thư thứ hai viết:

“T.A yêu dấu của em!

Tình yêu đã chín mùi, đơm hoa kết trái trong ngày đó. Ngày em đã dâng lên anh trọn vẹn tất cả. Ai đó đã nói đúng, khi yêu ai thực sự, người ta sẵn sàng hy sinh tất cả. Bản thân em cũng không ngoại lệ anh à! Em không hối hận, không bao giờ hối hận vì mình đã bất chấp giáo lý và sự răn dạy của người lớn, để trở thành một người lớn thực sự. Nhưng kể từ lần đó, chúng ta cũng đã vi phạm lời răn dạy của thượng đế. Chúng ta bị phạt phải xa nhau, phải chịu đòn đau dần xé vì nhau. Sự chia cắt tàn nhẫn đó có khác gì lưỡi dao bén rọc vào trái tim non yếu của em. Mưa! Trời lại mưa... mang theo cả sự lạnh lùng vô hậu. Em ngồi lại với cô đơn, lục tìm những kỷ niệm dấu yêu của hai ta. Nhưng lục hoài mà vẫn chỉ thấy được sự bạc bẽo vô tình của số kiếp. Anh đã từng nói gì với em, em nhớ hết, nhớ hết. Anh là người rất ghét hai chữ số phận, bằng giá nào anh cũng đập vào mặt số phận mà đứng lên, số phận do bàn tay của chúng ta tạo ra, anh không muốn ai làm chủ số phận của mình, kể cả đó là thượng đế. Một sự chọc tức và trêu người ông ấy. Nhưng, chúng ta có thật sự chiến thắng. Hay chúng ta đang bị ông ấy chà đạp, ông ấy xem chúng ta như một trái bóng để đùa dỡn. Và dù đã cố tránh cái đau, nhưng em vẫn đau. Con người sao lại sống và đối xử với nhau tệ bạc như vậy hả anh? Người ta sẵn sàng đâm đạp lên nhau để mà sống. Một cái sống như vậy có ý nghĩa lắm ư? Em không xứng với anh đâu, ngàn lần, vạn lần, triệu lần không xứng. Em đáng bị như vậy lắm! Đáng lắm anh à! T.A yêu dấu của em. Mong cho anh cả cuộc đời này không phải hứng chịu nỗi đau hiện tại của em. Em sẽ hứng hết nó cho anh, đó cũng là lần đầu tiên em van xin ông ấy, van ông ấy hãy buông tha cho anh.”

Bức thư thứ ba không có chữ viết, mà vẽ hình một cô gái ngồi khóc bên khung cửa sổ.

Bức vẽ nói lên tâm trạng buồn bã nào nề của người họa. Tôi buồn rầu nói với Khôi Nguyên:

- Thê thảm quá! Anh thấy chưa, những lời tuyệt vọng mà anh muốn tìm nằm ở những lá thư này đây.
- Những lá thư này không được gửi đi. Có lẽ, cô Hoàng Lan đã viết nó cho riêng mình. Theo tôi, những lá thư này cũng giống như cuốn nhật ký. Nó đã bị mất đi rất nhiều tình tiết quan trọng.
- Nói như anh, tức là có người đã xé, và hủy những trang nhật ký và những lá thư?
- Rất có thể điều cô vừa nói là sự thật.
- Chúng ta tính sao với cái rương này đây?
- Ngày mai tôi và cô sẽ chôn nó ở chỗ am thờ cô Hoàng Lan. Những thứ này rất quan trọng đối với cô ấy.
- Anh nói phải đó. Ngày mai chúng ta sẽ chôn nó cho cô Hoàng Lan có cái mà dùng.

—

Tôi và Khôi Nguyên lại nói chuyện với nhau về những bộ hài cốt, và sự nghi ngờ của chúng tôi hướng về mộ Thùỵ Dung.

- Anh nghĩ xem, mộ ta có phải đang giả điên hay không?
- Mộ ta điên thật chứ không giả đâu.
- Nhưng, tôi lại thấy mộ rất đáng ngờ. Ánh mắt của mộ ta không đơn thuần là để hù dọa chúng ta đâu. Tôi sợ mộ đang rắc tâm làm điều gì đó hãm hại chúng ta. Tôi có linh cảm chẳng lành chút nào.
- Cô nói đúng. Đã đến lúc chúng ta phải cảnh giác với mộ rồi.
- Về cái chết của cô Hoàng Lan thì đích thị là tự tử rồi, anh có cùng kết luận như vậy với tôi không?
- Có. Nhưng không đơn giản như cô nghĩ.
- Anh nói vậy là sao?
- Tức là, khi còn sống cô ấy có điều gì đó oan khuất không thể giải bày được. Chính vì vậy mà chết rồi cô ấy không thể siêu sinh. Phần việc của chúng ta là tìm ra điều oan khuất đó. Mà muốn tìm ra sự thật, chúng ta buộc phải tiếp cận từ ngoại vi đi sâu vào. Những gì có liên quan đến cô ấy, chúng ta cũng phải làm sáng tỏ.

- Kể cả việc điều tra vụ Thùy Dung?
- Đúng vậy Ngọc Diệp. Vụ Thùy Dung đó là một trong những câu hỏi lớn mà chúng ta cần trả lời đấy. Bên trong cái vỏ bọc ma mị đó là gì? Chúng ta sẽ biết được thôi. Tôi sẽ lần mò theo từng đường mao mạch, và sẽ tìm ra đáp án cho bài toán chúng ta đang giải.
- Anh tự tin nhỉ?
- Chúng ta có nhiều lý do để tự tin, tôi thấy chúng ta đang đi rất đúng hướng. Hơn nữa, chúng ta còn có cô Hoàng Lan phù hộ, cộng thêm khả năng và kinh nghiệm nghề nghiệp của tôi, sự giúp sức của Quốc Việt, cả cô nữa Ngọc Diệp à! Cô thấy đó, chúng ta có lý do gì mà không tự tin?
- Có cả tôi trong đó nữa sao?
- Tất nhiên rồi.
- Nhưng tôi có giúp được gì đâu?
- Cô chỉ cần ngày nào cũng cho tôi hôn cô, thế là giúp rồi đó.
- A, anh ma lắm nhé! Có mơ mà tôi cho anh hôn nữa, tôi đã biết cảnh giác anh rồi.
- Tôi chưa thấy ai có thể ngăn cản được tôi làm những gì mà tôi muốn cả, cô lại càng không thể.
- Tôi lại càng không thể? Anh có nhầm lẫn gì không?
- Ngọc Diệp à! Xin cô đấy, đừng có tỏ vẻ đó với tôi nữa. Tôi đang chờ đợi cô chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nói với tôi cái điều đó đấy.

Mặt tôi theo phản xạ tự nhiên đỏ bừng lên. Tôi không biết nói gì nữa vì cảm thấy xấu hổ, Khôi Nguyên đã nói trúng tim đen tôi rồi. Anh ấy đi guốc trong bụng tôi mà, biết tôi cũng thích anh, yêu anh nên anh mới tự tin như vậy. Nhưng, Khôi Nguyên à! Anh còn nhiều điều chưa biết về tôi lắm. Anh thường khiến tôi phải bất ngờ đúng không? Được, rồi một ngày tôi sẽ bắt anh phải ném cái cảnh “gậy ông đập lưng ông”.

34. Chương 34

Chương 34

Sáng ngày hôm sau, 10 h 45 phút. Chúng tôi nhận được cuộc điện thoại của ông giám đốc bệnh viện tâm thần Hòa Phát. Chẳng là, bệnh nhân Hải Ninh có những biểu hiện theo ông rất là kỳ lạ. Đã nhận lời Khôi Nguyên nên ông phải gọi điện đến báo cho anh biết tình hình. Khôi Nguyên rất nhạy cảm với những dấu hiệu lạ, nhận được tin của ông Trung, chúng tôi đến ngay bệnh viện tâm thần Hòa Phát, nơi mà chúng tôi đã từng vào một lần, và được nghe chính miệng ông giám đốc bệnh viện nói về một bệnh nhân nguy hiểm của mình, - đó cũng là người đã từng thuê căn nhà trên đồi trà và có xích mích với vụ Thùy Dung.

Đến nơi, chúng tôi được ông Trung dẫn vào con đường hôm rồi đã từng đi dạo nói chuyện với ông. Nhưng, lần này ngoài ba chúng tôi ra còn rất nhiều người khác nữa. Đó là những bệnh nhân mặc đồ bijama với nhiều hình dáng khác nhau, người thì đầu tóc rối bù, người thì nước dãi đều đầy miệng, người thì đôi mắt như kẻ vô hồn, người thì tinh nghịch linh lợi, - một kiểu linh lợi bệnh hoạn, nói chung, những người đó đều giống nhau ở đặc điểm thần kinh có vấn đề nghiêm trọng, thế nên, họ mới được đưa vào đây. Ông Trung nói với chúng tôi rằng, đây chỉ là một cơ sở của bệnh viện Biên Hòa thôi nên bệnh nhân như vậy là tương đối ít. Chứ vào bệnh viện Biên Hòa mới thấy sự khác biệt như thế nào. Chúng tôi người bị tâm thần có rất nhiều trong xã hội, - đó là nói đến những người bị tổn thương nặng nề, - chứ còn loại người bị tâm thần ở dạng tương đối nhẹ và nhẹ thì xã hội nhiều như rươi.

- Có hai loại điên, điên trí thức và điên dằn dặt. Cũng có trường hợp một người bị cho là điên chỉ vì người đó không chịu sống giống như ý muốn của người khác.

- Cậu nói đúng đấy khôi nguyên à! Thế giới này người điên nhiều hơn người tỉnh. Chúng ta là những người điên nhưng được cho là tỉnh, còn những người tỉnh như Newton chẳng hạn lại được cho là điên, và là điên trí thức giống như cậu nói.

- Sao lại có chuyện như vậy?

- Ngọc Diệp, cô thử hình dung nhé. Có một người chăn cừu, trong đàn cừu của ông ta chỉ có độc nhất một con cừu đen, con cừu đen đòi ăn bắp, còn vô số con cừu trắng đòi ăn lúa mạch... ông chủ chăn cừu sẽ làm gì? Tất nhiên ông phải chiều ý những con cừu trắng, sẽ lấy lúa mạch làm thức ăn chính cho cả đàn cừu. Vấn đề về tư duy của con người cũng giống vậy, tư duy của những con cừu trắng bầy đàn rất giống nhau, giá trị sống của chúng cũng giống nhau... nó trở thành phổ biến và được công nhận. Và những thứ khác biệt thì bị xếp vào dạng điên, man mát, và khủng... khi chúng ta có một lối suy nghĩ khác, cảm quan về thế giới của chúng ta cũng khác với số đông, chúng ta sẽ có lối sống và hành động khác biệt... khi đó chúng ta sẽ trở thành những kẻ điên theo trường hợp mà tôi đã nói đó là, bị cho là điên bởi vì không chịu sống giống như ý muốn của người khác.

-Ồ, vậy còn những người ở đây thì sao?

- Những người ở đây là những người có vấn đề về đầu óc. Chắc chắn rồi, não bộ chắc chắn có khiếm khuyết nào đó.

Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, vừa quan sát cảnh vật xung quanh. Có một nhóm bệnh nhân ngồi quay tròn bên cạnh gốc dương liễu trò chuyện. Tất cả đều mặc đồ bijama, nhưng trong số đó có một người mặc bộ màu đen, còn lại đều mặc màu trắng.

-Ồ, mới nhắc đã có rồi. Chúng ta hãy đi khe khẽ đến xem họ đang nói chuyện gì vậy nào! – Khôi Nguyên đề nghị.

Chúng tôi đi lại rất nhẹ nhàng, giữ khoảng cách để có thể vừa nghe được những gì đám bệnh nhân đó nói với nhau, vừa không làm cho họ hoảng sợ.

Sau đây là cuộc nói chuyện của những người điên:

- Anh đen ơi! – muốn nói người mặc bộ bijama màu đen, - sao anh lại mặc đồ khác với tụi em, em thích có một bộ đồ giống như anh, bữa nào mẹ em vào thăm em, em sẽ nói với mẹ mua cho em một bộ giống như anh... hi hi hi...

- Phải đó anh đen, em cũng muốn mua một cái, em sẽ nói với pa pa của em mua cho em...

- Em nữa, tuy pa pa và ma ma của em đã mất rồi, nhưng em còn bà bà... em sẽ nói bà bà mua cho em... anh đen đặt mua ở công ty thời trang nào vậy? Ôi, thiết kế mới đẹp làm sao.

(...)

- Ha ha ha, mấy em nhìn anh đẹp lắm có đúng không nào! Đồ này các em mua không được đâu, đừng mất công tìm kiếm mà làm gì.

- Sao vậy anh?

- Anh ơi, sao dạ?

- Ừ chịu đâu, em phải mua được.

(...)

- Các em có muốn biết vì sao không?

- “Có”

- Vì bộ đồ này chỉ dành cho một người thông minh nhất thế giới, đó chính là anh của các em đó.

- “Hả, thông minh nhất thế giới!”

Một bệnh nhân nhỏ con nhất trong nhóm, mặt mày ngờ nghệch, nước dãi đều đầy cái yếm trước cổ. Khờ khạo hỏi bệnh nhân mặc đồ đen:

- Thông minh là gì vậy anh?

- Ngốc quá! Thông minh mà cũng không biết sao! Anh sẽ cho mấy đứa thấy thế nào gọi là thông minh.

Bệnh nhân mặc đồ màu đen cầm một trái táo xanh trên tay thả rơi xuống đất. Nhặt lên rồi quay sang hỏi mấy người kia: - Có phát hiện gì không?

Cả đám ngơ ngác nhìn nhau.

- Ngốc... ngốc... ngốc... đó là hiện tượng trái táo rơi, chỉ thế thôi mà cũng không biết.

- Thông minh đơn giản vậy thôi sao anh? – Người nhỏ con, đeo yếm khi này hỏi.

- Chú em nói nghe hay lắm! Chứ theo chú em thế nào mới gọi là thông minh? – Người mặc đồ đen lên giọng phách lối.

- Được rồi, để em chứng minh cho các anh xem.

Nói xong, người đeo yếm đó úp bàn tay lên thân cây dương liễu, quay sang nói với một người đang chăm chú ngắm nhìn.

- Anh lại đây!... bây giờ anh sẽ làm theo lời em nhé... đúng rồi... anh lấy tư thế đi, hít thở thật sâu vào... phải, anh giỏi lắm... bây giờ đâm thật mạnh vào tay em đi!

Người được yêu cầu, đâm liên một phát mạnh vào tay người đeo yếm.

“Chát”

“Á...”

Đó là tiếng la của người đâm chứ không phải tiếng la của người bị đâm. Thì ra, người đeo yếm kia đã lừa người được yêu cầu, lúc người kia vừa đâm thì người này nhanh nhẹn rút tay lui khiến người kia đâm thẳng vào cây dương liễu.

Cả đám vỗ tay ầm ầm.

- “Thông minh quá! Thông minh quá!”

- Như thế mà thông minh cái gì, anh cũng làm được. – Người mặc đồ đen lên tiếng nói.

Cả đám hướng mắt về người mặc đồ đen, anh ta yêu cầu một người đứng ra giúp anh ta chứng minh trí thông minh. Sau đó, anh ta bắt chước người đeo yếm khi này, úp bàn tay lên... nhưng, lần này không úp lên thân cây dương liễu nữa, mà úp thẳng lên mặt của anh ta. Rồi anh ta nói rất thản nhiên:

- Đâm vào tay anh đi!

Người được yêu cầu đâm một cú như trời giáng vào tay anh ta.

“Bốp”

“Á...”

Người mặc đồ đen rú lên! Chưa thấy ai thông minh giống như anh ta, khi người kia vừa đâm cũng là lúc anh ta rút tay ra, cú đâm bay thẳng vào mặt khiến anh ta té nhào xuống đất. Cả đám nhốn nháo lên. Giám đốc Trung rút từ trong túi quần ra một cái còi bằng i nốc thổi còi báo động cho cách bác sĩ trong ca trực đến thu xếp hiện trường.

- Cậu thấy đó Khôi Nguyên, chúng tôi rất khổ sở với những bệnh nhân như thế. Họ nghĩ ra những thứ mà đầu óc của chúng ta không thể ngờ được.

- Thông minh đấy chứ!

- Khôi Nguyên, anh muốn nói đến người đeo yếm đó ư?

- Thì cô cũng thấy rồi đó Ngọc Diệp. Anh ta rất ma mãnh đấy!

- Đó là một trong những bệnh nhân thông minh nhất ở đây đây cậu Khôi Nguyên à! Test Iq của anh ta lên đến 240 lận đấy. Đáng tiếc lại bị điên do não trái bị tổn thương quá nặng nề. Đúng là, trời cho cái này lại lấy đi cái khác.
- Phải rồi thưa bác sĩ. Ông có nói bệnh nhân Hải Ninh có những biểu hiện lạ. Đó là biểu hiện gì vậy?
- Tôi được bác sĩ chăm sóc bệnh nhân nói lại, nên báo cho cậu biết ngay. Bệnh nhân Hải Ninh hôm rồi lên cơn co giật, la hét, bồn loạn ghê lắm! Như thể anh ta đang rất hoảng sợ.
- Hoảng sợ?
- Biểu hiện đó xảy ra ngay khi anh ta trông thấy mặt một người.
- Thấy mặt một người sao?

Ông giám đốc bệnh viện đưa chúng tôi đến nhà bếp. Gặp mặt một người nấu bếp mới vào làm trong bệnh viện.

Đó là một người phụ nữ béo núc ních, khuôn mặt to bự và có mái tóc uốn lộn tương đối giống với mẹ Thùy Dung.

- Tôi đi ngang qua phòng đặc biệt, cậu ta đang đứng sát cánh song, vừa trông thấy tôi cậu ta liền thụt lui, la hét, nằm bẹp một góc tường run lẩy bẩy như con chuột sắp bị mèo làm thịt vậy. – Người phụ nữ mập mạp nói.

-Ồ, tôi đã hiểu lý do rồi.

Ông giám đốc bệnh viện có vẻ khó hiểu. Nhưng tôi thì không. Vì tôi cũng giống như Khôi Nguyên, biết được nguyên nhân đã khiến cho Hải Ninh sợ sệt đến mức như vậy. Anh ta đã nhầm tưởng người nấu bếp là mẹ Thùy Dung, vì người nấu bếp có nhân dạng tương đối giống như mẹ Thùy Dung, mặc dầu mẹ Thùy Dung thì khủng khiếp hơn nhiều.

Ông Trung tiếp tục đưa chúng tôi đến phòng đặc biệt nơi nhốt bệnh nhân nguy hiểm Hải Ninh. Căn phòng đặc biệt đó chẳng khác gì một phòng giam, một hàng song sắt ngăn không cho bệnh nhân tác yêu tác quái. Cách hàng song sắt khoảng chừng 3 bước chân đặt một biển cảnh báo: “Cấm lại gần”. Chúng tôi đứng nhìn một người mặt đỏ bầm ngồi co ro một góc. Anh ta chính là Hải Ninh với đầu tóc rối bù như tổ cừu, anh ta không dám ngẩng mặt lên nhìn chúng tôi. Hình như, nỗi sợ hãi trong người anh ta vẫn chưa tan đi. Rốt cuộc thì anh ta đã gặp chuyện gì khủng khiếp trên đời và ở căn nhà đó. Tại sao anh ta lại sợ mẹ Thùy Dung đến như vậy? Vì theo như những gì cô Thúy kể lại. Anh ta không hề sợ mẹ, thậm chí anh ta đã cãi nhau với mẹ.

Chia tay ông giám đốc bệnh viện, chúng tôi ra công viên Yersin ngồi nói chuyện. Tôi đã hỏi Khôi nguyên:

- Anh không thấy lạ lắm sao?
- Có, tôi thấy lạ.
- Để tôi nói thử có đúng không nhé!
- Cô nói đi!
- Có sự không logic ở đây. Theo như những gì cô Thúy nói, thì người có tên Hải Ninh, một sinh viên đại học Hoàng Phố, người đã từng xích mích với mẹ Thùy Dung, - người đó, không thể là người ở trong cái “lồng sắt” đó được. Vì thời gian mà người đó vào bệnh viện Hòa phát đã hơn mười năm, trong khi sự cố xích mích mà Kiều Oanh trông thấy dưới đời trà chỉ cách đây khoảng 3 năm là cùng.
- Thực ra, Kiều Oanh chơi với Minh Hằng từ buổi ấu thơ kia. Nếu không tin thì cô có thể hỏi cô Thúy, chắc chắn thời điểm đó Kiều Oanh mới chỉ là một thiếu nữ thôi. Điều này tôi đã xác nhận qua Minh Hằng rồi.
- Tôi có thấy anh gọi cho cô ấy đâu?

- Tôi gọi làm sao cho cô biết được, cô lại đá vào chân tôi thì làm sao.
- Anh... hừ, được lắm! – Tôi đóng mặt giận.
- Sao cô không đặt ra một giả thiết nào đó về căn bệnh của Hải Ninh và mẹ Thùy Dung. Nó có liên hệ gì không? – Khôi Nguyên gợi ý cho tôi.
- Anh nghĩ Hải Ninh bị điên là do quá sợ mẹ Thùy Dung ư?
- Đúng vậy. Có điều tôi không biết, là mẹ ta đã làm cách nào mà khiến một người đang tỉnh táo như vậy lại nổi cơn điên. Chúng ta cần phải tìm thêm những manh mối, những thông tin để chứng thực giả thiết này.
- Anh vẫn chưa nói cho tôi biết, lúc trước anh cứ khẩn khẩn đòi đột nhập vào nhà mẹ Thùy Dung để làm gì? Cách làm việc của anh nhiều lúc khiến người ta ức chế lắm!
- Tôi muốn tìm những dấu hiệu khác thường. Ngoài những con mèo, những chậu nắp ấm, giàn cây móng cọp, hai con cú mèo trước cửa, cái đầu trâu, những phiến đá đen...
- Trước đây chẳng phải tôi đã nói rồi sao. Tôi có một cảm giác rất bất an về mẹ ta. Tôi đã nói với anh rồi, mẹ ta nhất định không phải là người. Tôi đặt câu hỏi: “Tại sao tôi cứ hay gặp ác mộng về mẹ ta.” Nói không chừng, cái chết của cô Hoàng Lan có liên quan đến mẹ ta.
- Tôi quan tâm đến những vụ mất tích. Cách mẹ ta cho thuê nhà với hợp đồng dài hạn, giá rẻ... nói lên điều gì? Mẹ muốn người thuê nhà sẽ ở lại căn nhà đó lâu hơn, để làm gì? Và tại sao đối tượng bị mất tích toàn là phụ nữ thôi? Đó là những câu hỏi mà chúng ta cần điều tra làm rõ. Trong lúc chờ đợi kết quả kiểm tra những bộ hài cốt, chúng ta sẽ tranh thủ tìm những manh mối, những phát hiện mới, để có cơ sở cho quá trình suy luận sau này.

5h chiều cùng ngày, tôi và Khôi Nguyên đến câu lạc bộ võ thuật trường đại học Yersin. Chúng tôi xuất hiện trong bộ võ phục Karate-Do, sau quá trình ghi danh hoàn tất, chúng tôi bước vào giờ tập luyện. Chúng tôi theo hiệu lệnh của huấn luyện viên Văn Phú, đứng vào hàng lối ngay ngắn, tôi đứng cạnh Khôi Nguyên ở hàng sau cùng, những hàng trước để dành cho các em nhỏ đang tuổi đi học, lớp học chủ yếu là những cô cậu nhí, ở độ tuổi đó chúng rất hiếu động nên rất thích tập võ, khi đến tuổi dậy thì, tuổi trưởng thành chúng sẽ rời khỏi những lớp võ vì nhiều lý do khác nhau. Thực ra, lý do chính là bắt nguồn đam mê, đến một thời điểm nào đó con người sẽ thấy được việc gì mới là quan trọng nhất đối với mình, và dành tất cả thời gian cho công việc chính, một sự tập trung cao độ. Khôi Nguyên cũng vậy, trước đây anh theo đuổi rất nhiều đam mê, nhưng càng về sau anh càng tập trung hơn vào công việc của mình, đó là, làm thám tử. Những gì mà anh ấy đã học được đều có ích lợi nhất định cho công việc mà anh ấy đang làm. Ví dụ như võ thuật, anh ấy rất giỏi võ, anh ấy không chuyên theo võ nhưng nhờ có võ mà anh ấy có thể tự vệ khi gặp nguy hiểm trong lúc làm việc, trường hợp Bính Lù lần trước là một ví dụ cụ thể. Điều gì sẽ xảy ra nếu như ngày hôm đó Khôi Nguyên không có võ, chắc chắn sẽ rất là nguy hiểm.

Sau khi làm xong nghi thức chào tổ, Văn Phú giao lớp lại cho một cậu học trò đọc hiệu lệnh cho mọi người khởi động. Còn Văn Phú trực tiếp hướng dẫn cho tôi và Khôi Nguyên cách chào trước và sau lúc tập, rồi bắt đầu hướng dẫn tiếp những bài khởi động cơ bản và đơn giản nhất. Karate-Do quả thực như người ta thường nói: đơn giản hiệu quả. Ngay cả lối chào cũng rất đơn giản nhưng đầy sự tôn kính.

Trong lúc tập chúng tôi không được nói chuyện, phải tập trung đến cao độ. Con người Khôi Nguyên thật quá thể, anh ấy rõ ràng là một cao thủ Karate, vậy mà còn vờ như lóng ngóng không biết gì. Nếu anh ấy muốn vận động cho khỏe người thì đầu nhất thiết phải kéo theo tôi như vậy đâu chứ! Hay là anh ấy thấy cơ thể tôi hơi đầy đặn nên anh muốn tôi giảm cân? Dù sao đi nữa thì tôi quá sức mệt rồi. Hai đầu gối tôi rã rời, tay chân mỏi nhừ, hơi thở gấp gáp và toàn thân nóng như hỏa lò, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt. Tôi đã hết sức chịu đựng, từ xưa đến nay tôi rất ít khi tập thể dục, thể nên những gì đã xảy ra với tôi tại võ đường của Văn Phú được đánh giá là một trong những cực hình tra tấn đối với tôi. Không được rồi, tôi cần nghỉ giải lao. Vậy là, tôi bước ra khỏi hàng, lên xin phép Văn Phú cho tôi được ra ghế đá ngồi nghỉ lấy lại sức. Văn Phú cũng thông cảm cho tôi, nên anh ta gật đầu đồng ý.

- Một, hai... một hai... một hai... hết.

- “Kiai...”

- Một, hai... một hai... một...

Mọi người tiếp tục khổ luyện với những động tác lặp đi lặp lại. Tôi ngồi ngoài ghế đá tận hưởng làn gió mát thổi vào mặt. Tôi đã lấy lại được sức, hơi thở đã nhẹ nhàng hơn, không còn nặng nề như mới rồi nữa. Khôi Nguyên vẫn chăm chỉ tập luyện, anh ấy rất kiên nhẫn để tiếp cận được Văn Phú. Tôi ngồi ở ghế đá suy nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác, từ chuyện liên quan đến vụ án đến chuyện tình cảm. Tôi đang băn khoăn không biết tình cảm mà Khôi Nguyên dành cho tôi là thật lòng, nghiêm túc, hay chỉ là chuyện vui chơi qua đường. Anh ấy rất lãng mạn, rất thú vị... anh ấy làm tôi rất vui. Nhưng anh ấy lại cứ lững lờ như vậy khiến tôi phải suy nghĩ. Chẳng lẽ tôi là con gái, lại đi tỏ tình với anh hay sao? Xưa giờ trâu đi tìm cọc, chứ ai lại để cọc đi tìm trâu. Muốn tỏ tình thì là anh tỏ tình chứ phần chủ động tôi không thể dành lấy được. Mà chắc tôi ảo tưởng rồi, vì với Khôi Nguyên hình như anh không bao giờ tỏ tình với ai đâu.

Tôi miên man với những suy nghĩ... Có giọng nói gần bên tai làm tôi giật mình.

35. Chương 35

Chương 35

- Tôi có thể ngồi đây chứ?

Trong ánh đèn nhập nhoạng, hình dung người phụ nữ hiện ra trước mắt tôi. Dáng người cô ấy thanh tao, hơi gầy nhưng nhìn rất quyến rũ. Cô ấy, mặc váy hoa sẫm màu, khoác bên ngoài chiếc áo len xanh mỏng mảnh, càng tôn lên cái vóc dáng mảnh mai hạt sương mai của cô. Trên cổ người phụ nữ ấy quàng một chiếc khăn gió ấm màu cỏ úa. Cô đi đôi guốc không cao lắm!

Tôi gật đầu mỉm cười chào cô ấy, ngồi xít ra một bên để chỗ cho cô ấy ngồi.

- Cảm ơn cô!

Nói rồi, cô ấy ngồi xuống bên cạnh tôi, lúc này, tôi quan sát được rõ hơn khuôn mặt cô, đầu tiên phải kể đến mái tóc dài ngang vai, bồng bềnh như áng mây trời, tôi ngửi được mùi hương hoa cúc trên tóc cô ấy. Cô ấy có khuôn mặt trái xoan kiêu diễm, ngũ quan cân đối hài hòa; đôi mắt của cô ấy làm người ta phải chú ý, vì đôi mắt ấy cứ long lanh, mơ hồ, mặc dù ánh sáng không đủ soi tỏ từng chi tiết trên khuôn mặt đẹp ấy, nhưng, cũng đủ cho tôi thấy một cái nốt ruồi điểm dưới mi mắt trái của cô, mắt cô ấy như vừa mới khóc xong.

Sống mũi cao, cánh mũi nhỏ xinh, và ánh mắt tôi dừng lại ở đôi môi cô, đôi môi mảnh dẻ phớt hồng.

Thần sắc cô ấy nhìn tổng thể mang nét u buồn của mùa thu, nét hiu quạnh của mùa đông lạnh lẽo.

Mắt cô ấy đang tập trung hướng về Văn Phú, trông cánh nhìn của cô ai cũng có thể đoán được, cô và người huấn luyện viên karate kia, có quan hệ trên mức bạn bè bình thường.

Một tiếng rưỡi cực hình với tôi cuối cùng cũng kết thúc. Theo hiệu lệnh của Văn Phú, tôi trở lại hàng đứng cạnh Khôi Nguyên. Chào tổ xong, Văn Phú cho lớp nghỉ trong tràng pháo tay để củng cố tinh thần.

Chúng tôi đến chỗ treo đồ và dụng cụ. Khôi Nguyên cố tình nấn ná không về, hình như anh ấy muốn đợi Văn Phú.

Người phụ nữ lúc nãy. Cô ấy nhẹ nhàng tiến lại chỗ Văn Phú. Tôi rất tò mò muốn xem quan hệ của họ có đúng như tôi phán đoán hay không. Và hình như tôi đã sai rồi, vì tôi thấy được cử chỉ không vui của Văn Phú khi nhìn thấy người phụ nữ đó. Ánh mắt anh ta có những tia mệt mỏi, nặng nề.

Hai người họ đi vòng ra sau sân tập để nói chuyện. Khôi Nguyên liền bám theo họ, tôi cũng đi theo Khôi Nguyên. Chúng tôi núp sau bức tường để nghe họ nói chuyện với nhau.

- Chẳng phải anh đã nói rõ với em rồi sao? Chúng ta không hợp nhau, chia tay, em đã gật đầu đồng ý, giờ còn đến tìm anh là sao hả?

Người phụ nữ đó không giữ được bình tĩnh nữa, cô ấy nói như kẻ tuyệt vọng:

- Nhưng em, em không làm được. Em đã cố để xóa đi hình bóng của anh, nhưng không thể, không thể... anh làm ơn đi mà... đừng đối xử với em bất công như vậy.

- Lại than vãn, than vãn... đến bao giờ em mới hết than vãn đây? Em làm người khác mệt mỏi vì em đấy. Em muốn anh nhắc lại cho em biết sao? Được. Nghe cho rõ đây, chúng ta cơ bản có duyên nhưng không có phận. Em giống như bộ võ phục vậy, nhưng đáng tiếc anh mặc không vừa. Bây giờ thì đã hiểu chưa hả?

- Anh có thể nói ra những lời tàn nhẫn như vậy được sao, anh xé nát trái tim em rồi đó anh không thương cảm chút nào sao? Phải rồi... ngay từ đầu anh đã xem em là một kẻ qua đường. Em thì khác, vì yêu anh mà em chấp nhận làm kẻ thứ ba. Nhưng, chính anh, anh làm em tin rằng anh cũng yêu em. Đêm hôm đó em đã cạn chén tình say với anh rồi, em đã dâng lên cho anh tất cả, anh còn chưa vừa lòng ư?

- Đó là do em tự nguyện, sao lại trách anh. Hơn nữa, đêm đó anh say quá! Chứ tỉnh táo thì anh không làm cái chuyện đó đâu. Cơ bản là em không hấp dẫn anh, anh nói rất nhiều lần rồi...

“Bốp” - Hình như Văn Phú vừa mới bị ăn tát.

- Đồ tồi! Bây giờ anh muốn phải bỏ trách nhiệm.

- Trách nhiệm? Em hãy thôi ngu ngốc đi! Hãy nghĩ lại thử coi. Sống với một người mà không bao giờ yêu mình, em hạnh phúc lắm ư? Như thế là tự chuốc lấy đau khổ cho cả hai đấy. Thấy khổ mà còn lao đầu vào có còn tỉnh táo không hả?

- Hừ, anh nói thì hay lắm! Thế tại sao anh lại đâm đầu vào một kẻ không bao giờ yêu anh. Hả? Anh nói đi!

- Em...

- Anh không trả lời được sao? Vì cô ta đã chết hay là vì anh thấy nhột nên m...

“Bốp” – Nguy rồi, lần này hình như Văn Phú vừa tát người phụ nữ đáng thương ấy.

- A, đồ vũ phu kia, anh đánh tôi vì cô ta sao?

- Tôi sẽ giết cô, nếu cô còn dám nhắc đến Kiều Oanh trước mặt tôi. – Văn Phú rít lên.

- Hơ hơ... hơ hơ hơ... giết tôi? Vậy giết đi, tôi cũng chẳng muốn sống nữa. Anh là một kẻ đáng thương, anh có khác gì tôi đâu. Anh yêu một kẻ không bao giờ yêu anh, cô ta là hoa đã có chủ. Anh ta đẹp trai hơn anh, giàu có hơn anh, và điều quan trọng là cô ta yêu anh ta chứ không có chút tình cảm nào với anh, cô ta chỉ xem anh là tên tài xế, là túi xỏ muộn phiền của cô ta những lúc cô ta cần thôi. Anh có biết vì sao cô ta chết không... đó là vì cô ta yêu người kia giống như anh yêu cô ta vậy, cô ta bị đá và cô ta tự sát... còn anh, anh không có cái gan đó như cô ta. Anh yêu cô ta lắm mà, thế sao anh không chết theo cô ta đi... hay là anh sợ hả? Anh chỉ có thể đánh tôi thôi sao? Một kẻ hèn hạ như anh mà có bản lĩnh đứng lớp dạy võ đấy! Hơ hơ... thật nực cười.

- Cô nói thêm một tiếng nữa xem! – Văn Phú nghiêng rằng. Người phụ nữ đó hình như đã biết sợ, cô ta không nói gì nữa. Văn Phú vô tình đẩy người phụ nữ đáng thương kia té xuống nền nhà, rồi bước đi vô tình, bỏ mặc người phụ nữ ngồi khóc nức nở.

(...)

- Đồ khốn! Chúng ta phải làm gì đó chứ Khôi Nguyên.

- Làm cái gì kia chứ. Lúc này, cô ấy cần yên tĩnh, chúng ta đi thôi!

Vừa bước đi tôi vừa lau bầu:

- Loại đàn ông đáng ghét. Đồ điên! Đồ vô trách nhiệm...

- Này, cô đang nói tôi đó hả?

- Còn ai ngoài thằng cha đó nữa. Cô ta cũng thật là, loại đàn ông đó có gì mà cô ta mê mẩn vậy nhỉ?

- Còn có gì nữa, quá rõ rồi. Đẹp trai, giàu có cộng thêm thói trắng hoa, vô tình, phụ bạc. Đủ bộ quá rồi còn gì.
- Hừ, tôi vẫn còn tức quá. Chỉ muốn đâm cho chả một cái.
- Với sức của cô sao?
- Sao lúc này anh không giúp cô ấy.
- Làm sao mà ngăn cản kịp, hơn nữa, chúng ta đang tìm cách tiếp cận anh ta để điều tra. Cuộc nói chuyện vừa rồi giữa anh ta và người phụ nữ đó, đã phần nào chứng tỏ cho giả thiết của tôi về cái chết của Kiều Oanh. Bây giờ thì cô đã thấy tôi nói có lý chưa nào?
- Còn sớm để kết luận lắm!
- Người phụ nữ đó biết về người đàn ông bí ẩn đã hẹn hò với Kiều Oanh. Lát nữa, cô hãy tìm cách bắt chuyện làm quen, xin số điện thoại của cô ta nhé! Có thể thông qua cô ta mà chúng ta tìm được manh mối về người đàn ông đó đấy.
- Được rồi. Anh đi trước đi. Để việc này cho tôi.
- Cô làm được không đấy?
- Sở trường của tôi mà. Anh cứ đi trước đi.
- Vậy tôi đi trước nhé! Chúc cô thành công.

Chẳng mấy khó khăn, tôi đã làm quen và xin được số điện thoại của Lệ Quyên – người phụ nữ vừa mới bị đối xử tệ bạc. Có lẽ, phụ nữ với phụ nữ dễ đồng cảm hơn nên cô ấy rất cởi mở với tôi. Tôi đã chân thành an ủi và động viên Lệ Quyên.

Thay đồ xong, chúng tôi chưa về đồi trà vội. Khôi Nguyên biết tôi ưa ăn vặt nên anh đưa tôi đi khu phố đi bộ chơi, sau đó sẽ ghé vào một quán sữa đậu nành ở đường Tăng Bạch Hồ.

Khu phố đi bộ đông đúc người từ nhiều phương đổ về, thành phần chủ yếu là khách du lịch và dân bản xứ. Những con người mang trên mình đủ các loại trang phục khác nhau, từ những thứ tối tân rách rưới nhất đến những thứ xa hoa lộng lẫy nhất. Một đám người vây quanh một xe kẹo bông gòn, đám khác ngồi xít lại bên những bếp than hồng đang nước các loại bánh tránh mỡ hành với phô mai, khô bò... Những cái bánh trắng nóng giòn thơm phức quyện vào lưỡi vị mặn ngọt được đặt trên những cái đĩa nhựa, khi cái bánh trắng đang còn bốc hơi nóng hổi, người ta sẽ dùng kéo cắt rùm nó ra thành từng miếng giống như ăn pizza. Tương đen và tương đỏ xịt chung một chén rồi trộn đều với nhau. Khi ăn, người ta sẽ chấm miếng bánh trắng giòn tan vào những cái chén tương. Ở những gian hàng ăn uống, người ta sẽ liên tục ngửi được mùi bắp nướng thơm thơm, mùi bắp rang bơ... Những xiêng thịt bò cuốn lá lốt xèo xèo trên bếp than đỏ hồng. Những đại lý bán hàng tạp hóa, bán đồng hồ, bán dụng cụ thể dục thể thao, bán linh kiện điện tử... những cửa hàng đó vẫn thấp đèn sáng trưng đón chào du khách đến thành phố tham quan, mua sắm. “Mua dô... mua dô... 50 ngàn... 50 ngàn... 50 ngàn... mua dô” “Bà con cô bác gần xa... hàng đẹp... đẹp mà còn rẻ nữa... mua ba cái tặng một cái... tính tiền ba cái...lại đây coi đi bà con cô bác ơi...” Đồ xôn trải bạc nằm chất đống bên lề đường. “Tuýt... tuýt... tuýt...” tiếng còi báo động của lực lượng an ninh, đội giữ gìn trật tự phường 1 đang làm việc, họ đang ra sức bắt giữ xe cộ phạm luật, và những người bán hàng đang lấn chiếm lòng lề đường... Khu phố vào giờ đi bộ ngăn cấm các loại phương tiện giao thông lưu hành, trừ những người buôn bán họ chỉ được dắt xe đi bộ chứ không được ngồi lên chạy... tôi thấy một người thanh niên, hình như chưa biết luật nên chạy xe máy vào trong khu phố, một người mặc đồ dân quân chạy đến vừa thổi còi, vừa lấy dùi cui quất vào lưng người thanh niên đó... xảy ra tranh cãi... ít phút sau một xe cơ động đến hốt người thanh niên và chiếc xe của anh ta lên, áp giải về đồn. Tiếng cười, tiếng nói râm rang không khí hội hè. Những mặt người với đủ các trạng thái, buồn, vui, hờn giận... Tiếng guitar, tiếng gõ thùng, tiếng hát của mấy bạn trẻ ngồi xếp lại thành hình vòng tròn ở ngay giữa trung tâm khu phố đi bộ. Họ đang ca những bài hát thịnh hành của giới trẻ, những thể loại dance rất sôi động. Ánh đèn rực rỡ muôn màu xung quanh chúng tôi.

Đi dạo phố chán rồi, Khôi Nguyên mới dẫn tôi đi uống sữa đậu nành. Quán sữa có rất nhiều người, họ ngồi tràn ra con đường chật hẹp. Những cái bàn nhựa và những chiếc ghế nhựa xếp từng chồng lên nhau. Người phục vụ sữa soạn cho chúng tôi một bàn tươi mát. Chúng tôi gọi hai ly sữa xanh phụng – sữa đậu xanh trộn với đậu phụng. Và một đĩa bánh gồm có: bánh da lợn, bánh su, bánh tiêu... Chúng tôi vừa uống sữa nóng, vừa ăn bánh... nói chuyện vui vẻ với nhau. Khôi Nguyên nói mấy câu hài hước khiến tôi cười muốn vỡ cả bụng luôn. (Khôi Nguyên uống sữa nhưng không bỏ đường. Anh ấy cũng không ăn bánh. Tất cả đồ ngọt là dành cho tôi.)

Những tiếng nói, tiếng cười của mọi người xung quanh im hẳn lại, khi một nhóm thanh niên mới trông qua nhân dạng là biết một lũ không ra gì. Đứa thì đầu xanh, đầu đỏ. Đứa thì mặt mày láo ngáo, có đứa vừa đi vừa cơn cơn như muốn thách thức, muốn gây sự với người khác.

Chúng họ tổng một gã nhìn rất công tử bảnh bao, đầu tóc chải chuốt, xịt keo bóng loáng, kẹp nách hai bên gã công tử đó là hai cô gái ăn mặc rất phản cảm, hở han.

Chúng đến đập bàn đập ghế, thái độ coi pháp luật và mọi người chẳng ra gì. Ngang tàng, hống hách, và làm ra vẻ cha chú người khác.

- Chủ quán, mau dọn một bàn với đầy đủ các thứ ra đây! - Một thằng trong bọn nói quát mắng người ta.

Ông chủ ra hiệu cho người phục vụ đến sắp xếp cho bọn chúng. Bọn mất dạy đó có cả thầy 10 tên, tên cầm đầu – tức là gã công tử - thái độ rất láo xược, bắt chéo chân ngồi ghế chủ tọa, hai cô gái theo hầu nó người thì dùng thìa đút sữa cho nó uống, người thì đút thuốc cho hút, thỉnh thoảng lại mớm cho nó một mẫu bánh vào mồm.

Ngồi sau lưng nó là một đôi trai gái – nhìn cách ăn mặc chắc là khách du lịch. Cô gái nhìn có vẻ rất xinh nên bọn chúng để ý, “thằng anh đại” ra mắt cho mấy thằng kia biết, nó chuẩn bị chơi một trò rất thú vị... liền đó nó luồn tay ra sau nhéo vào mông cô gái.

- Á...

Cô gái giật mình đứng phất dậy. Cả bọn cười hí hớ. Cô gái tức quá chửi nó:

- Đồ biến thái!

“Hố hố hố...” - Cả bọn lại cười tiếp. Cô gái bị chúng làm nhục đứng lên, cùng người bạn trai của mình bỏ đi.

Có một bà lão ăn xin đang ngồi la lét bên kia đường, thằng công tử nghĩ ra một trò chơi mới. Nó lấy một cái bánh su trên đĩa, thả xuống đất, sau đó nâng đôi chân ngà ngọc đi giày hàng hiệu lên, dẫm bẹp cái bánh... nó lượm cái bánh lên ném thẳng vào cái nón lá của bà lão đang chìa ra xin xỏ. Rồi cả bọn tiếp tục cười hí hớ.

Mọi người xung quanh ai cũng hận bọn chúng đến tận xương tủy, nhưng không dám làm gì, vì bọn chúng rất đông và mất dạy.

Có thằng bé ăn xin đi từ đâu lại, nó đi xin bàn này đến bàn khác; thằng bé ốm o, mặt mày len lút, ước chừng 10 tuổi. Thằng bé này hình như không nằm trong đội thám tử nhí của Khôi Nguyên, có lẽ nó đi ăn xin là theo lệnh của bọn đại ca. Nó đi qua các bàn rồi lần đến bàn của thằng công tử.

- Chú ơi! Chú ơi! - Nó chìa tay ra.

- Cút đi thằng nhóc! - Thằng công tử trừng mắt.

Thằng bé sợ quá quay mặt bỏ đi, vô tình quẹt chân vào cái bàn làm ly sữa của thằng công tử nghiêng đổ, sữa chảy dính vào cái quần hàng hiệu của nó, khiến nó lông lộn lên:

- Má, mày!

Nó liền đứng lên túm lấy cổ áo của thằng bé, tát liên tục mấy cái vào mồm thằng bé, khiến thằng bé chảy cả máu miệng.

- Hu... hu... hu... - Thằng bé khóc la thảm thiết.

Thằng công tử chưa hả dạ, nó bóp sau gáy của thằng bé ăn xin, nhấc cổ nó xuống bàn, rồi lấy chân đạp lên.

- Mày dám làm bẩn đồ của ông hả thằng chó. - Nó nghiêng rằng, nghiêng lợi.

- Chú tha cho cháu... tha cho cháu...- Thằng bé van xin, máu miệng nó nhỏ từng giọt lên bàn.

Khôi Nguyên đứng phắt dậy, tiến lại chỗ thằng công tử. Không nói năng gì, anh nắm lấy cổ áo nó quất cho một đấm như búa tạ vào mặt nó, cú đấm khiến cho thằng công tử té bật ngửa ra sau, nằm giật giật như con cá mắc cạn.

Mấy thằng kia đứng lên ủa vào tấn công anh. Một thằng đập vào lưng anh, bị anh chụp được chân, liền đó anh đập thẳng chân vào khớp gối chân trụ của nó, khiến nó rú lên một tiếng lẫn ra quần quai.

Bọn nó vây lại ôm lấy anh ấy, nhưng anh ấy nhanh nhẹn luồn tránh, không để cho bọn nó ôm được. Mọi người nép sang hết một bên quan sát cuộc ẩu đả. Một trận chiến không mấy khó khăn với Khôi Nguyên khi đối mặt với bọn ruồi bu đó.

Một thằng liều mạng lao vào ăn ngay một đập giữa mặt bật ngửa ra sau với khuôn mặt đầy máu me.

Hai thằng chồm lại từ phía sau lưng, dính liền hai cùi chỏ rằng môi lẫn lộn, ôm miệng môi máu nằm sóng soài ra đường.

Mấy thằng còn lại thấy tình hình có vẻ không ổn cho lắm(!) Nên bỏ mặc bọn kia nằm lại, lo tìm đường thoát thân. Mọi người vỗ tay ầm ầm, hết lời khen ngợi Khôi Nguyên.

“Hú... hú... hú” - Tiếng còi xe của lực lượng cơ động vang lên. Chiếc xe dừng lại, một nhóm dân quân nhảy xuống xe, trên tay cầm dùi cui sẵn tới Khôi Nguyên...

36. Chương 36

Chương 36

- Khoan đã!

Một tiếng nói vang lên, những dân quân kia dừng lại. Tạm thời khoan hãy trấn áp (!) những kẻ gây rối. Một người đàn ông khoác trên mình bộ cảnh phục của lực lượng cảnh sát 113, chân mang boots sô, lưng đeo còng số tám dắt khẩu súng lục. Người đàn ông đó rất to con vạm vỡ, anh ta tiến lại gần Khôi Nguyên.

- Là chú nữa sao? Tiền sử “đánh người gây thương tích” của chú đã chất đầy kho lưu trữ rồi kia kìa. Nói đi, lần này chú lại vì lý do gì mà động tay động chân? - Anh Hạo à! Cũng may là lần này có anh, nếu không em đã nhừ xương với mấy chú dân quân đây rồi. - Khôi Nguyên còn pha trò.

- Hừm, anh phát mệch với chú rồi đó. Về đồn nào! Thế là, chúng tôi bị đưa về đồn. Rất nhanh chóng, anh Hạo thả chúng tôi về. Trước khi chúng tôi rời khỏi. Anh ấy còn nhắc nhở Khôi Nguyên:

- Khôi Nguyên à! Lần này, thì không như những lần trước đâu. Chú có biết cái thằng mà chú vừa “côn” cho giữa mặt là thằng nào không hả?

- Em chẳng cần biết nó là thằng nào, thấy nó bố láo quá nên em muốn dạy cho nó một bài học thôi.

- Nó là thằng em thứ ba của đại ca Phong đấy!

- Em không biết đại ca Phong là thằng nào hết. Ngay cả anh mà cũng sợ nó sao?

- Chú mày thật là... vẫn chứng nào tật nấy, coi trời bằng vung. Đại ca Phong là thằng đầu gấu nhất khu vực này đấy, những tay giang hồ vùng lân cận cũng phải sợ nó.

- Thế sao anh không thộp cổ nó đi.

- Chú làm như dễ lắm vậy. Nhà nó có quen biết rộng lắm! Chú nghĩ loại tầm thường mà tồn tại được đến ngày hôm nay sao? Nay chú động phải thằng em nó, thế nào nó cũng tìm chú báo thù.

- Ồ, vậy thì có chút nghiêm trọng đấy!

- Đâu chỉ có chút. Quá nguy hiểm đi chứ! Chú nên lánh đi một thời gian thì hay hơn.
- Em chẳng đi đâu cả, một mạng đổi một tá mạng, đại gì mà em không đổi. Nếu nó đụng tới em, em sẽ chuẩn bị ba trái lựu đạn, một khẩu Ak... đợi lúc tụi nó tụ tập đông đủ ném lựu đạn vào, sau đó càn quét một lượt hết những thứ rác rưởi đó ra khỏi xã hội cho người dân được yên ổn mà làm ăn.
- Chú còn nói đùa được sao? Nghe lời anh lần này đi. Tránh voi chẳng xấu mặt nào. - Cám ơn anh Hạo. Bữa nào rảnh em sẽ mời anh đi nhậu. Còn bây giờ em phải đi rồi, chúng ta đi nào Ngọc Diệp!

Buổi sáng hôm sau, lúc 8h30. Anh Quốc Việt tìm đến nhà gặp chúng tôi trong bộ dạng gấp gáp.

- Có tin tức về con chuột nhắt Bính Lù rồi đấy Khôi Nguyên.
 - Ồ, lão ta đang ở đâu?
 - Rất nhiều khả năng, lão đang trốn trong căn nhà tại con hẻm 1B...
 - Ở đó sao?
 - Cậu đã biết rồi hả?
 - Tớ và Ngọc Diệp đã từng theo dõi Hải Yến. Căn nhà đó rất đáng ngờ, nếu cậu không đến gặp tớ thì tớ cũng sẽ nói với cậu. Đã đến lúc chúng ta phải thăm hỏi chủ nhân của căn nhà đó rồi.
- Nhưng khi chúng tôi đến nơi, thì căn nhà đó đã không còn một bóng người. Dù chúng tôi đã tính trước, và tiếp cận nó một cách khá bất ngờ. Nhưng, đã muộn. Vậy là chúng tôi đến chậm một bước nữa, để Bính Lù chạy thoát.
- Hừ, tớ điên lắm rồi đấy Khôi Nguyên. Đường đường là một chỉ huy cao cấp của tổ trọng án, mà lại để một tên chuột hôi như vậy qua mặt.
 - Cũng không thể trách bản thân mình được Quốc Việt à! Bọn này không chỉ một hai tên đâu.
 - Cậu tin chắc thời gian qua lão đã ở trong căn nhà này sao?
 - Ừm.
 - Chẳng lẽ cứ để lão qua mặt chúng ta hoài vậy ư?
 - Cứ để cho lão chạy đi. Giống như mèo vờn chuột vậy đó. Đến khi chúng ta muốn bắt, sẽ bắt được lão.
 - Hình như cậu không còn mặn mà lắm với lão nữa?
 - Tớ đã nói sao nhỉ? Cái lão phàm phu tục tử đó không thể làm được trò trống gì ra hồn đâu. Nhưng, chúng ta cần lão vì lão nắm giữ những manh mối liên quan đến ông Trịnh Vỹ và đám người Hoa kia. Bản thân lão thì không nói làm gì, mà những kẻ nào đang chống lưng cho lão, giúp lão trốn thoát khỏi chúng ta, bọn người đó là ai? Giữa chúng và lão Bính Lù đó có quan hệ gì? Thế nên, chúng ta phải tiếp tục lùng bắt lão... nhưng từ đây tới khi bắt được lão, chúng ta cần biết thêm nhiều thông tin liên quan như tớ vừa mới nói. Cái tổ chức đứng đằng sau lưng lão ấy Quốc Việt à! Chúng ta sẽ bắt trọn cả ổ, cậu thấy sao?
 - Đó là công việc tớ đang làm còn gì. Nếu được như vậy thì quá tốt.

Tạm chia tay anh Quốc Việt chúng tôi đến nhà ông Ca Lay để tìm kiếm thêm những thông tin liên quan đến ông Trịnh Vỹ.

Căn nhà của ông Ca Lay vẫn chống chọi được với hoàn cảnh. Bằng chứng là nó vẫn đứng đó, ọp ẹp và siêu vẹo, nhưng, chưa đến mức đổ sụp xuống.

Vẫn kiểu tiếp khách xưa cũ, “nhà bác không có trà chỉ có nước lọc thôi” nói rồi ông Ca Lay rót nước vào những cái ly đã ố màu, đẩy sang cho tôi và Khôi Nguyên.

Bà Hai vẫn ngồi trên chiếc ghế mây với bộ dạng thất thần, vô cùng lặng lẽ...

- Bác Ca Lay chơi với ông Trịnh Vỹ đã lâu, thế bác có nghe nói đến một người phụ nữ tên là Thủy Tiên không?

- Ô! Về người phụ nữ đó thì không những bác có nghe ông Trịnh Vỹ nhắc thường xuyên. Mà còn biết được bí mật của ông bà ấy nữa kia.

- Bí mật ư?

- Đúng vậy cậu Khôi Nguyên à! Cậu cũng biết rồi, bác đã đã từ với rượu, nhưng, hồi đó bác xin thú thật mình cũng là một con bọm đấy. Mỗi lần uống say lên, ông Trịnh Vỹ lại kể về cuộc đời của ông ấy cho bác nghe. Chủ yếu là chuyện tình cảm hôn nhân của ông ấy. Thực ra, trước khi lấy bà Thanh Mai ông ấy đã có tình cảm với một người phụ nữ khác. Người đó chính là mối tình đầu của ông, và không ai xa lạ, nàng thơ đó lại chính là bà Thủy Tiên sắc nước nghiêng thành. Nhưng, mối tình đó đã không đi đến được chặn dừng chân cuối cùng. Con ngựa mỗi gối và té quy trên đường đời. Bà Thanh Mai – vợ của ông Vỹ - bà ấy cũng chẳng sung sướng gì đâu khi lấy ông. Vì trước đó, bà cũng có một mối tình đầu với một sĩ quan cảnh sát thời chế độ cũ.

- Thế mà cháu nghe bà Hiền kể, ông Trịnh Vỹ rất thương bà Thanh Mai. – Tôi thấy khó hiểu.

- Ngọc Diệp không biết đấy thôi. Đó chỉ là biểu hiện bên ngoài của ông Vỹ. Ông ấy luôn tỏ ra là yêu thương vợ. Và bà Thanh Mai cũng luôn tỏ ra trước mặt thiên hạ là yêu thương chồng. Nhưng thực chất, họ không hợp nhau.

- Nếu như vậy thì tại sao họ lại lấy nhau nhỉ?

- Chuyện dài lắm Khôi Nguyên. Nhưng tóm lại là như vậy; Cuộc hôn nhân đó là do cha mẹ của bà Thanh Mai sắp đặt. Khi đó chàng thanh niên Trịnh Vỹ mới vừa tốt nghiệp ngành xây dựng còn chân ướt chân ráo. Trong thời gian thực tập tại công ty xây dựng của ông Kiến Thành – ba của Thanh Mai – Trịnh Vỹ và ông Thành (sau này là bố vợ của Trịnh Vỹ) quen biết nhau. Ông Thành sau nhiều lần tiếp xúc với chàng trai Trịnh Vỹ, đã rất vừa mắt, ông đã chấm Trịnh Vỹ làm con rể để chuyển giao quyền thừa kế và điều hành công ty sau này. Bởi ông Thành chỉ có hai cô con gái. Oái ăm thay cả hai cô đều đem lòng yêu một tay sĩ quan đẹp trai, với sở thích phóng đảng, ăn chơi, gái gú qua đường. Cô con gái đầu đã có thời gian bị ông Thành từ vì đã bỏ nhà theo gã phóng đảng đó. Sau này, cô ấy mới trở về với chồng và thằng bé (hậu quả của thời tuổi trẻ đam mê hào nhoáng). Đã lấy chồng, và có cuộc sống mới nên cô con gái đầu của ông Thành cũng nguôi quên đi mối tình cay đắng với tay sĩ quan ăn chơi. Nhưng cô em (bà Thanh Mai) thì hình như vẫn còn lưu giữ hình bóng người tình của cô chị. Khôi ai có thể lý giải được tại sao cô gái trẻ Thanh Mai nét na, hiện thực lại đi say mê một con ngựa bất kham như gã đàn ông phóng đảng đó. Để chấm dứt tất cả những ảo mộng mê muội của cô con gái kế, ông Thành một mực ép cô kết hôn với Trịnh Vỹ. Ấy... – Ông Ca Lay thở dài khi nhớ lại câu chuyện.

- Bác kể tiếp đi ạ! – Tôi nóng ruột, tò mò.

- Phải nhiều phen đau đớn, khổ sở lắm! Thanh Mai mới nuốt nước mắt, lên xe hoa cùng người mà mình không yêu. Cuộc sống hôn nhân của hai người ấy thời gian đầu chưa chất lắm! Bác nhớ có một lần ghé lại nhà ông ấy chơi, khi đó ông Vỹ đã mắng bà Thanh Mai dữ lắm! Ông ấy căm ghét việc bà Thanh Mai, đã chung chăn gối với ông ấy, mà đầu óc lúc nào cũng ôm ấp tình cũ. Chưa bao giờ bác thấy ông Vỹ đánh vợ mình, nhưng chửi rủa bà ấy thì thật thậm tệ. Về sau này, tính cách của ông Vỹ có thay đổi nhiều so với thời trai trẻ, ông ấy trở nên dầm tính hơn.

- Ông Trịnh Vỹ thì vì nguyên nhân gì mà bỏ người yêu là bà Thủy Tiên để lấy bà Thanh Mai, bác có biết không?

- Biết chứ Khôi Nguyên. Lúc say ông ấy tâm sự hết. Ông ấy thú nhận đó là một sai lầm lớn nhất trong đời mình, việc ông ấy đã bỏ rơi bà Thủy Tiên để lấy một người mà mình không yêu. Lý do cũng xưa như trái đất rồi, đến ngày hôm nay người ta vẫn quan niệm rằng, người đàn ông phải coi sự nghiệp là trên hết, chuyện nhi nữ thường tình gạc qua một bên. Vì tiền tài, danh vọng mà người ta bất chấp tất cả, kể cả hạnh phúc của chính bản thân mình Khôi Nguyên à! Bác xem những người đó là những kẻ bất hạnh, bị trời dày... tại sao lại phải vì một thứ hư ảo đó mà làm khổ mình. Tiền bạc nhiều thì sao? Danh tiếng lừng lẫy thì đã sao? Đứng trước cuộc đời vô thường này những thứ đó chỉ là những cái vỏ ốc trống rỗng. Bác không nhiều

tiền, không có danh tiếng... nhưng bác sống rất hạnh phúc... một túp lều tranh hai quả tim vàng. – Nói rồi ông Ca Lay âu yếm nắm tay bà Hai đang ngồi giống như thân ma vật vờ. Nhìn cái cảnh của ông bà ấy, tôi càng thấm thía hơn những thứ gọi là hạnh phúc ảo mộng. Một kiểu tự an ủi chính mình. Căn nhà chưa biết đổ xuống lúc nào chôn vùi hai thân già với hai quả tim vàng. Mới hay, hạnh phúc khó có thể đạt được nếu thiếu thốn tiền bạc, và danh tiếng. Vấn đề là con người ta có làm chủ được đồng tiền và danh tiếng hay không? Hay lại làm nô lệ cho những thứ đó để rồi chuốc lấy đau khổ. Tùy thuộc vào tư duy và góc nhìn của chúng ta thôi.

- Nói như vậy, tức là, ông Trịnh Vỹ đã bỏ bà Thủy Tiên để lấy bà Thanh Mai. Để rồi, sau đó nhận ra mình đã quyết định sai lầm, thì hối hận không kịp.

- Đúng vậy Khôi Nguyên. Thực ra, chính bà Thủy Tiên đã chủ động chấm dứt với ông Vỹ, bác cũng không hiểu nổi tại sao bà ta lại làm như vậy. Hồi con trẻ, bà ấy đẹp lắm! Hoa hậu gì gì thời bây giờ thua xa. Hận đời hay sao đó, cô gái sắc nước hương trời ấy lại ném bản thân mình là đóa hoa nhài vào bãi cứt trâu Phước Tuệ - một thằng cha mà bác nghe ông Vỹ kể lại đã thấy ghét cay, ghét đắng, - xưa giờ bác ghét nhất mấy thằng đàn ông vũ phu, thu bạo.

- Một cuộc hôn nhân như thế thì khổ cho bà ấy quá!

- Quá khổ đi chứ Ngọc Diệp. Hai người phụ nữ ấy, ai cũng có nỗi khổ riêng. Nhưng thực tế đập vào mắt bác lúc đó là bà Thanh Mai. Mang trong mình cốt nhục của ông Vỹ nhưng ông ấy lại không thừa nhận.

- Bác bảo sao cơ? – Khôi Nguyên hơi chồm người về phía trước. Thông tin ông Ca Lay vừa mới đề cập đã thu hút sự quan tâm của anh ấy.

- Lần đó bác tận mắt chứng kiến hai vợ chồng họ cãi nhau. Bà Thanh Mai vốn dĩ hiền hòa, nhu mì nên bà ấy không đáp lại những lời lẽ cay độc của chồng. Ông Vỹ khi đó đã sỉ nhục bà thậm tệ, nói bà không bằng một con đi. Và cho đình ninh, rằng đứa con bà đang mang trong bụng không phải là con của ông, mà chính là thứ nghiệt chủng của bà Thanh Mai với gã phóng đàng kia. Bà Thanh Mai khóc hết nước mắt thanh minh, rằng đó là con của ông Vỹ, và cầu xin ông đừng nghĩ bậy bạ mà tội cho đứa nhỏ. Thế rồi, ông Vỹ cũng bỏ đi uống rượu với bác. Bác đã lựa lời khuyên nhủ ông ấy, nhưng lúc đó tuổi đời của bác còn trẻ quá, ông Vỹ nào chịu nghe. Ông cứ bỏ mặc bà Thanh Mai, lúc sinh cô Hoàng Lan xem chút nữa bà đã chết vì sự vô tâm của chồng. Sinh ra đứa con gái tội nghiệp, không có tình thương của cha, ngay cả cái tên của đứa nhỏ cũng phải tự đặt cho con. Hai mẹ con họ rất thân với nhau, con bé Hoàng Lan nó yêu mẹ tha thiết lắm! Ngày bà Thanh Mai mất, nó khóc dữ lắm! Bác và những người đến dự đám tang hôm đó nhớ như in. Con bé nằm lén lút khóc giữa trời mưa bão, chiều hôm đó cũng lạ. Mưa như trút nước, lạnh tím da tím thịt... vậy mà nó cứ khóc... mọi người ra kéo nó vào trong, nó rì rì nhất quyết không chịu vào nhà, hình như nó muốn chết theo mẹ nó, nó không thích ba nó, người đã bỏ mặc nó từ lúc mới lọt lòng.

- Sau đó thì sao hả bác?

- Chắc bà Hiền đã kể cho cậu nghe rồi.

- Dạ, bà Hiền có nói ông ấy rất thương cô Hoàng Lan.

- Đúng vậy. Sau khi bà Thanh Mai mất. Ông Vỹ rất hối hận, cũng từ ngày đó ông đổi tính hẳn. Ông trở nên rất yêu thương cô con gái mình, đôi lúc tình yêu của ông ấy dành cho Hoàng Lan khiến bác lấy kỳ lạ. Một kiểu tình thương chẳng giống ai cả.

- Như vậy là sao ạ?

- Bác nhớ có một lần đang ngồi uống trà nói chuyện với ông Vỹ tại nhà ông ấy. Lúc đó Hoàng Lan cũng ở trong nhà. Cũng nói luôn là thời điểm đó Hoàng Lan đang học lớp 9. Bác nghe có tiếng huýt sáo bên ngoài, khoảng 10 phút sau, Hoàng Lan đi ra khỏi nhà, được một lát thì vào lại hay tay đứt trong túi áo, cử chỉ có chút lo lắng như thể sợ người ta phát hiện ra điều gì đó của mình. Ông Trịnh Vỹ trông thấy thì gọi cô ấy lại, bảo cô ấy đưa thứ trong túi ra cho ông ấy xem. Hoàng Lan rất nghe lời, lấy từ trong túi ra một lá thư được xếp vuông vức đưa cho ông Vỹ. Ông Vỹ xem thư xong, liền đó chạy ra bên ngoài đuổi theo người đã đưa thư cho con gái ông. Ông Vỹ đuổi kịp cậu nhóc đó, ông đã mắng cậu ta rất dữ, xem chút nữa đã đánh cậu ta nếu bác không can kịp. Sự việc rất đơn giản thôi, thằng nhóc đó viết thư tán tỉnh Hoàng Lan. Nhưng, nó đã không ngờ đến phản ứng của ông Vỹ, bác cũng bị bất ngờ với lối hành xử của ông ấy. Đường

như ông Vỹ rất khắt khe, phải nói là quá khắt khe và đặc biệt “nhạy cảm” với những kẻ có “ý đồ” với con gái ông. Ông Vỹ thường viện cớ, lấy lý do học hành ra để biện minh cho sự cấm đoán quá tay của mình. Cậu thấy đó Khôi Nguyên, một tình yêu phụ tử gần như chiếm hữu, thế nên bác mới nói là kỳ lạ.

- Không phải chỉ có bác mới thấy lạ đâu. Ngay cả cháu khi nghe bác kể lại cũng thấy vậy. Rõ ràng , đó là một thứ tình yêu chiếm hữu. Ông Trịnh Vỹ giống như xem cô Hoàng Lan là một viên bảo ngọc lúc nào cũng ôm khư khư bên mình vậy.

(...)

Từ chỗ nhà ông Ca Lạ ra, tôi và Khôi Nguyên tiếp tục vừa đi vừa bàn chuyện.

- Khôi Nguyên, anh có cảm giác gì không?

- Cảm giác về vấn đề gì cơ?

- Về quan hệ cha con của ông Trịnh Vỹ với cô Hoàng Lan. Có gì đó rất khác thường ở đây.

- Ý của cô là phản ứng thái quá của ông ta, đối với những mối quan hệ tình cảm của con gái mình?

- Ừm.

- Đầu óc tư hữu của con người không chỉ đối với tài sản vật chất, mà còn đối với một con người cụ thể. Nhưng, ở ông Trịnh Vỹ, điều đó mãnh liệt hơn những người khác nhiều. Cô ấy không chỉ là tài sản vật chất của ông ấy mà còn là tài sản tinh thần nữa đấy Ngọc Diệp.

- (...) – Tôi định nói tiếp với Khôi Nguyên thì giật mình khựng lại, bấu chặt lấy cánh tay anh.

37. Chương 37

Chương 37

Đập vào mắt chúng tôi là một nhân dạng đã thành nỗi ám ảnh thường trực. Không ai xa lạ, đó chính là mẹ Thùy Dung. Mẹ đang đứng gần bãi rác, dưới chân mẹ là mấy con mèo đen mặt mập. Mẹ vẫn mặc bộ đầm đỏ, nhưng lần này có khác khi mẹ khoác trên thân hình béo mập của mẹ chiếc áo măng tô đen, đến thời điểm này thì tôi dám chắc, mẹ yêu tinh không bao giờ thay đồ. Khi nhìn thấy chúng tôi mẹ cười nhe hàm răng đen sì. Mẹ tiến lại gần khiến tôi phải giật lùi. Khôi Nguyên giữ chặt lấy tay tôi, như muốn nói với tôi: “Cô hãy can đảm lên! Đã có tôi đây thì không phải sợ mẹ.” Mẹ rút một tay trong túi măng tô đen, nói:

- Chúng mày cũng thích tám chuyện ghê nhỉ? Thế sao không vào nhà mẹ nhà tám. Lúc nào mẹ cũng sẵn sàng, chờ đợi để nghênh tiếp chúng mày đấy các con ạ!

- Tôi sẽ cho bà quay trở lại đó sớm thôi. Bà hãy đợi đấy!

- He he he. Mẹ sợ mày chắc thằng con gián kia. Thế mày và nó đã làm tình với nhau chưa, mẹ rất tò mò muốn biết. Sinh cho mẹ một thằng cháu con gián đi chứ! Mẹ nhìn thấy tướng tá của đứa con gái mẹ cũng được đấy! Mắn lắm! Mắn lắm!

Mẹ điên, nói chuyện có khác người thường. Sự trơ trẽn và dơ dáy của mẹ đã hiện rõ.

- Tôi tưởng bà không quan tâm chứ! Sao rồi, hôm nay bà định sẽ dùng thứ gì để hù dọa chúng tôi? Mèo cũng rồi, thằng lùn cũng rồi, còn thêm gì...

Khôi Nguyên chưa nói dứt câu, thì mẹ lôi từ trong túi áo măng tô ra một con chuột cống. Con chuột béo núc ngoe nguẩy trong bàn tay ngắn ngủn ngắn thịt của mẹ. Mẹ đưa con chuột ra trước tầm mắt chúng tôi, và...

Mẹ nghiêng tay bóp chặt...

- Óe...

Con chuột giãy giụa trong tay mẹ. Nó bị bóp nghẹt đến mức hai con mắt lòi ra ngoài. Máu trong miệng nó chảy ra nhỏ giọt lên tay mẹ.

Mẹ ném con chuột đang co giật xuống đất, lũ mèo đen mặt mập lập tức lao vào tranh nhau xâu xé con mồi.

Sau đó, là một hành động dớp dứa, tởm lợm, ói mửa. Mẹ đưa bàn tay dính máu chuột lên miệng liếm sạch, trông mẹ lúc đó chẳng khác gì một con mèo thành tinh.

Hành động đó của mẹ đã khiến tôi ói tại chỗ. Mẹ không cười, không nói... nét mặt mẹ nghiêm lại... ánh mắt khắc sâu lòng hận thù... mẹ bỏ đi cùng với lũ mèo.

Quán cơm chay Tâm Lạc,

Thực khách cũng nhiều, thậm chí còn nhiều hơn cả mấy quán ăn mặn. Người ta đã ngán đến tận cổ những thứ thức ăn béo ngậy, nhiều dầu mỡ... ăn chay là một giải pháp tốt để cân bằng cuộc sống, vừa mang lại cảm giác lạ miệng, vừa tốt cho sức khỏe (nếu như ăn đúng cách) và quan trọng nhất là bớt đi nghiệp sát sinh.

Hơn nữa, sau khi nhìn thấy cảnh tượng gớm guốc của con mẹ kia, tôi nuốt không vô thức ăn mặn nữa; cứ ngậm vào miếng thịt là nghĩ ngay đến hình ảnh con chuột bị mẹ ta bóp cho lòi mắt, màu me nhầy nhụa trên tay.

- “Gớm... gớm... gớm...”

Tôi đứng lên vào nhà vệ sinh nôn ọe thêm lần nữa. Sau khi trở ra,

Tôi gọi đĩa cơm thập cẩm, Khôi Nguyên thì gọi món cơm với rau trộn, đậu que xào dầu, vừa ăn vừa nói chuyện với nhau để quên đi cảm giác tởm lợm.

Tôi có tật xấu là khi ăn phải vui vẻ, chứ không kiêu cứ cúi đầu cặm cụi. Khôi Nguyên thì từ tốn hơn tôi, ảnh ăn uống xem ra nhẹ nhàng, lịch thiệp. Tôi biết ảnh rất khó khăn khi vừa ăn vừa nói chuyện, đối với ảnh đó là hình ảnh không đẹp. Nhưng, biết làm sao được, khi tôi cứ hỏi hết chuyện này đến chuyện khác.

- Cô làm ơn im lặng và tập trung chuyên môn đi.

- Ừm. Tôi không... không thích như vậy.

- Mặc kệ cô có thích hay không. Hãy để yên cho tôi ăn nào!

Tôi lặng lẽ xúc cơm ăn. Thỉnh thoảng tôi lại ngược mặt lên nhìn mọi người xung quanh. Tôi phát hiện thấy có một người phụ nữ mang bầu, ngồi ở một bàn sát góc tường. Cô ấy đang cặm cụi xúc cơm ăn, trông cách ăn mặc của cô ấy rất nhà quê. Cô ấy không mặc đồ bà bầu giống như những người khác, mà mặc trên người bộ đồ làm vườn bằng vải đen, khoác bên ngoài chiếc áo lụa màu nâu mỏng mảnh. Cô ấy búi tóc thành một cục trên đỉnh đầu, khuôn mặt có đôi nét tàn nhang. Cô ấy vừa ăn, vừa nuốt lớn, hình như cô ấy đang rất đói.

- Ăn từ từ thôi con. Bữa sau cứ ghé lại đây, cô cho ăn miễn phí không lấy tiền đâu. Và con cũng đừng ngại.

Cô chủ quán chay Tâm lạc, một nữ bồ tát có khuôn mặt phúc hậu kéo ghế lại gần người phụ nữ mang bầu. Vì hai người ngồi rất gần chỗ tôi và Khôi Nguyên nên họ nói gì tôi đều nghe rõ. Giọng nói của họ không bị tiếng ồn xung quanh lấn át, bởi một lý do nữa là quán cơm chay Tâm Lạc những thực khách rất có ý tứ, họ nói chuyện rất nhẹ nhàng từ tốn chứ không xì lô, xì la như những quán mặn nhan nhản khắp đường phố.

- Cám ơn cô, cô đúng là bồ tát. – Người phụ nữ mang bầu cúi đầu biết ơn bà chủ.

- Con đừng nói vậy. Thấy hoàn cảnh của con đáng thương nên cô mới giúp. Ày... đó cũng là một trong những kiếp nạn của con người vậy. A Di Đà Phật!

- Sau khi sinh con, chắc con đi tu quá cô à!

- Như thế đứa trẻ phải làm sao?

- Con sẽ gửi vào chùa luôn. Hy vọng các sư cô sẽ tiếp nhận.

- Nếu nhân duyên đã hội đủ thì khắc được.

- Dạ.

Một tiếng nói vang lên cắt ngang không gian yên tĩnh của mọi người, khiến mọi ánh mắt đều đổ dồn về hướng cửa ra vào của quán.

Người đàn ông tướng tá thô kệch, nhìn có vẻ rất bặm trợn, thô bạo quát lớn:

- Con đi kia! Cuối cùng tao cũng tìm ra mày. – Ông ta hướng mắt về chỗ ngồi của người phụ nữ mang bầu.

Người phụ nữ ấy vừa trông thấy kẻ thô lỗ đó, mặt liền biến sắc, trở nên lo sợ khác thường. Cô ấy bấu chặt lấy tay bà chủ quán phúc hậu như muốn tìm sự che chở của bồ tát.

Kẻ vừa quát mắng đó là một tên đầu trọc, mặc áo ba lỗ màu trắng sữa, trên bắp tay, cánh tay xăm kín chỗ những vảy rồng. Khuôn mặt của y mới thật sự vô phước cho ai vợ phải y làm chồng, nó hung tợn và thô kệch đến gớm ghiếc. Cái mặt bệnh ra, và cặp chân mày đậm như hai con sâu róm. Y hùng hổ chạy đến bàn người phụ nữ mang bầu, gạt phắt nữ bồ tát (bà chủ quán) té nhào xuống đất. Y hất đổ bàn ăn, miệng không ngớt chửi bới.

- Đ.mẹ, mày đã làm đi chưa đã hay sao, mày còn định qua mắt bố mày à! Mày coi bố mày không ra gì à! Ngày nào bố mày còn sống thì mày không dễ bỏ đi như vậy đâu.

- Chồng ơi! Chồng tha cho em. Em lạy chồng, lạy chồng. – Người phụ nữ mang bầu quỳ xuống lạy y.

- Tha cái đầu cha mày. Này thì tha... – Tên vũ phu khốn nạn đó tung chân mang đôi giày sô thô kệch, đạp thẳng vào lưng người phụ nữ mang bầu khiến cô ấy ngã nằm xuống đất.

Y tiếp tục chửi bới:

- Bà con hãy xem con mắt nết này, nó đi ngủ với trai mang bầu, còn về nhà lừa cả chồng nó, cái ngữ như mày mà chung thủy mẹ gì, bọn điểm thúì. Bố nói cho mà biết nhé! Chọc đến bố thì no đòn.

Không cần y phải biện minh, bà con cô bác tự hiểu ai mới là vai phản diện. Bất ngờ y nắm tóc người vợ kéo lên. Rồi y tát liên tục mấy tát tai vào mặt cô, chưa đã tay y còn dùng nắm đấm thụi một cú như búa vào bụng cô.

- Á...

Người phụ nữ ôm bụng nằm lăn dưới nền nhà rên rĩ: - Đ...ddd..au... đau quá!

Mọi người lao vào can ngăn thì đã muộn, máu đã chảy đầy dưới nền nhà. Thực khách một số người la hét ầm ĩ. Cô chủ quán miệng liên tục niệm kinh. Có mấy người đàn ông vào can liền bị tên hung bạo độc ác đó đánh cho tơi tả. Khôi Nguyên nắm mạnh tay xuống bàn, nãy giờ anh ấy đã nhịn lắm rồi. Có lẽ anh ấy cũng hối hận vì đã không kịp ngăn cản con ác thú đó, không ai dám nghĩ y ác đến mức đâm vào bụng bầu của vợ.

Khôi Nguyên lồm lũi tiến lại chỗ con ác thú, đầu tiên anh ấy thộn cho y một cái vào bụng.

- Ứ... ứ...ứ... chết mẹ tao rồi. – Cú đâm làm cho y đại cả ra quần.

- Tao sẽ cho mày ba tháng không biết mùi cháo là gì.

Nói rồi, anh ấy một tay giữ lấy gáy của y, còn tay kia liên tục đâm vào mặt y khiến cho y rằng môi lẫn lộn, máu me nhầy nhụa. Cú đâm cuối cùng làm cho y bể hết cả xương sụn, ngã bịch xuống nền như trái mít rụng.

- “Đáng đời lắm! Đồ độc ác.” – Bà con xôn xao.

Ngay lập tức họ chạy đến xem tình hình người phụ nữ mang bầu. Cô ấy đang ra máu rất nhiều, đau đớn quằn quại. Mọi người mau chóng chở cô ấy đi cấp cứu.

Tôi vừa đi vừa khóc thút thít...

- Thôi nào Ngọc Diệp, cô ấy sẽ không sao đâu.
- Cô ấy thật tội nghiệp, tại sao ông trời lại mang xuống thế gian này những người độc ác như vậy hả Khôi Nguyên?
- Vì ông trời cảm thấy buồn và đơn điệu nếu trên giới chỉ toàn là người tốt.
- Nói như vậy thì ông trời cũng ác lắm.
- Ông trời không ác đâu, thực ra, là quyền năng của ông ấy có hạn, ông ấy không thể tiêu diệt được cái ác, bởi trong bản thân ông cũng có một nửa là ác.
- Tôi lại không tin trời nữa rồi, bây giờ tôi tin luật nhân quả thôi. Người phụ nữ đó chắc kiếp trước vay nợ nhiều quá, nên kiếp này trả.
- Sẽ có một ngày, khi cô nhìn thấy cuộc sống như một dòng sông đang trôi qua trước mắt mình với lắm thứ bần thủ nở ra đóa hoa phúc đức, còn lắm thứ tươi đẹp lại mang những mầm bệnh hiểm nghèo. Khi đó, cô cũng sẽ không tin nhân quả, cô sẽ nói rằng, chẳng biết có kiếp sau hay không, mà kiếp này cô thấy toàn những điều bất công.
- Không có cách nào cứu rồi được ư?
- Có, một phần thôi, đó là tư duy, nói cách khác đó là tâm của cô. Nếu cô nhìn thấy cuộc đời đẹp thì nó sẽ đẹp, nhìn thấy xấu thì nó sẽ xấu.

(...)

Chúng tôi lên xe trở về đồi trà,

Khi chiếc cào cào đến gần chân đồi, Khôi Nguyên cho xe đi chậm lại.

Một đám đông, nói chính xác hơn là một đám giang hồ đang đứng trước mặt chúng tôi. Những kẻ với đầu tóc, thân hình, trang phục... toát lên rất rõ ràng, là những kẻ đâm chém đã trở thành thú tiêu khiển của bọn người đó.

Chúng cầm trên tay típ sắt, mã tấu sáng loáng, có đứa còn cầm súng điện trong tay bấm tành tạch.

Tôi đánh vào vai Khôi Nguyên:

- Quay đầu thôi Khôi Nguyên.
- Hừ, cô hãy nhìn ra sau lưng đi! Chúng ta bị bao vây rồi.

Tôi ngoái đầu nhìn lui phía sau, có một nhóm khác đã chặn đường rút lui của chúng tôi.

Bọn người này quá đông, chỉ có hơn chục không dưới năm mươi tên.

- Bây giờ phải làm sao đây?
- Đến nước này rồi thì phải tùy cơ ứng biến thôi.

Khôi Nguyên cho xe chạy tới gần đám giang hồ đang ở trước mặt.

“Kít...” Chiếc cào cào dừng lại. Khôi Nguyên và tôi bước xuống xe. Lúc đó, tim tôi đập thình thịch, tôi đang rất khiếp sợ, sắp sửa có chuyện không hay xảy ra, và tôi lo lắng cho Khôi Nguyên còn hơn chính bản thân tôi.

- Các anh đến tìm tôi? Tôi đây, hãy để cô ấy đi, cô ấy không liên quan gì cả.
- Mày cũng được đấy! Không đến mức chuột nhắt như những kẻ tao đã dạy cho một bài học.

Người vừa nói là tên cầm đầu, hần mở cặp mắt kính ra khi nói chuyện với Khôi Nguyên. Đó là một gã trông rất điển trai, hình tướng nam nhân, vai năm tấc rộng thân mười thước cao. Khuôn mặt chữ điền, sóng mũi dọc dừa. Hần có cặp chân mày tướng, mắt hổ và nổi bật ở hàm râu quai nón rậm rạp. Hần mặc trên người chiếc áo lính đã phai màu nắng gió, mang quần jean bạc phốt rách rưới, và đi boot đồ sô đã tróc lớp da bên ngoài... nhìn hần rất bụi bặm lẫm lẫm.

- Anh thích chơi kiểu gì? Không lẽ làm đại ca rồi lại thích cái kiểu hội đồng. – Khôi Nguyên khích tướng hần.

- Hừ, mày nghĩ tao là một thằng giang hồ dơ sao? – nói rồi, hần quay sang đám đàn em, - tụi mày, đưa nó đi, cả con nhỏ đó nữa.

Bọn chúng áp giải tôi và Khôi Nguyên qua con đường mòn, đến bãi cát gần hồ Ma Cô. Bọn chúng bắt giữ tôi, và đẩy Khôi Nguyên ra chỗ bãi cát trắng. Tên đại ca cũng bước ra đứng đối diện với Khôi Nguyên, những kẻ hung dữ khác tay cầm mã tấu sáng loáng đứng vây quanh. Tên đại ca lúc này mới cất tiếng nói đồng loạt:

- Tụi bay nghe tao nói rõ đây, - hần đang nói với đám đàn em đứng vây quanh, - bây giờ tao sẽ chơi solo với nó, tao cầm thằng nào nhảy vô hội đồng dù tao có bị nó đánh chết, nếu thằng nào chống lại lệnh của tao, tao sẽ cắt tiết thằng đó, tụi mày đã nghe rõ chưa hả?

- “Dạ, đại ca!” – Cả bọn đồng thanh.

- Còn mày, thằng kia! Mày đã đánh anh em tao như thế nào, hôm nay, mày sẽ trả gấp trăm vạn lần. Chính tay tao sẽ bẻ cổ mày, mày có chết cũng đừng nói tao ỉu đông ép người.

- Được, tôi sẽ đấu với anh. Nếu tôi thua thì không nói làm gì, còn nếu tôi thắng thì sao hả?

- Mày còn muốn ra điều kiện với tao!

- Một cuộc chơi mà thắng cũng như bại thì còn chơi làm gì nữa. Thôi thì, anh cứ chém phắt đầu tôi đi cho xong.

- Hừ, mày muốn gì thì cứ nói thẳng đi.

- Nếu tôi thắng, anh phải để cho tôi đi. Và lần sau không được bén mảng đến khu vực này nữa. Đồng ý chứ?

- Đừng nói nhiều nữa, bắt đầu đi.

Hần và Khôi Nguyên bước ra đấu trường (là bãi cát trắng), hai người khởi động tay chân để đấu tay đôi với nhau. Có tiếng sáo vang lên buồn bã, ừ ê... Đó là, tiếng sáo của ông đánh cá, ông ấy đang neo xuồng cách bờ khoảng 20 mét.

- Cái lão kia! Đang chuẩn bị đánh nhau mà lão thổi sáo buồn não ruột thế thì ai mà đánh cho nổi hả? Dẹp cây sáo đi! Còn không thì thổi một bài khác vui hơn. – Hần nói lớn để ông đánh cá nghe thấy.

Ông đánh cá đội nón lá, thân thể ốm o, so bại, mặc trên người bộ đồ bà ba. Ông cũng đáp lại lời hần, (không đáp cũng không được, vì hần mà điên lên thì lật xuồng của ông là chuyện dễ như bỡn.)

- Anh muốn tôi thổi bài gì nào?

- “Máu nhuộm bến thượng hải.”

- Được rồi.

Thế là ông ấy thổi: “ù u ú... ù u ú... ù u u ú u u ù u ú u...”

- Hay đấy! Nào, vào cuộc chơi thôi chú em.

Hai người đàn ông đó lao vào cuộc chiến đấu trong nền nhạc “máu nhuộm bến Thượng Hải”

Một số kẻ đứng xem mở điện thoại quay clip chuẩn bị up lên facebook.

“Rầm... rầm... bịch... bốp... chát... hự...”

Hần tung người lên cao như con chim én, rồi từ trên không trung xoay một vòng 360 độ, thốc cú đá bằng cạnh bàn chân nhanh như chớp, uy lực như trái tên lửa nhắm vào Khôi Nguyên. Thân thủ của hần quả là nhanh nhẹn phi phàm, tốc độ ra đòn và động tác mang đậm tính nghệ thuật, tài hoa.

Khôi Nguyên nhanh chóng né đầu sang một bên, vừa đủ né cú đá xoay tồng thắng bằng chân sau của hần. Cú đá làm tôi thót tim, vì ai mà xấu số trúng phải quả đó chỉ có nước bay đầu.

Động tác di chuyển của Khôi Nguyên vô cùng đơn giản, không huê dạng. Nhưng phải công nhận là vô cùng hiệu quả. Khi hấn vừa đáp chân xuống bãi cát, Khôi Nguyên đã nhanh chóng lướt tới dùng chân thủ đầu nhá một đòn hư tầm bụng, rồi tấp một đòn thực uy lực vào tầm mặt đối phương; hai cú đá như dính liền một nhịp khiến người ta hoa mắt.

Hấn cũng không vừa gì, đôi tay của hấn nhanh nhẹn chẳng thua gì huyền thoại Lý Tiểu Long, hấn gạt đòn đá dưới của Khôi Nguyên, chặn đòn đá tầm cao bằng những động tác phẩy tay nhẹ nhàng; tốc độ cũng nhanh khiến người ta chóng mặt.

Thân thủ hấn bắt đầu trở nên nhịp nhàng như một điệu nhảy, miệng thì liên tục “à u... à u... au au...” Hình như thần tượng của hấn là Lý Tiểu Long. “ồ ta... ồ ta... a”

Hấn tung liên hoàn những đòn đá vòng cầu, đòn đá xoay bằng gót chân, kết hợp rất điệu nghệ với những đòn tay, những cú đâm vòng và đâm thẳng hướng vào mục tiêu.

Khôi Nguyên chống đỡ rất bình tĩnh, bước di chuyển của anh ấy cũng chậm rãi từ tốn giống như cách anh ấy ăn cơm. Nhìn tổng thể trình độ võ thuật của anh ấy hơn hấn đối thủ một bậc. Bằng chứng là đối thủ bắt đầu rớt mồ hôi, động tác đã có chút nao núng và tốn quá nhiều sức mà chẳng đánh trúng được đối phương cái nào.

Trong khi đó, Khôi Nguyên không có dấu hiệu gì là mỏi mệt, nhịp thở điều hòa và thần sắc vô cùng điềm tĩnh.

Bài nhạc của ông đánh cá bước vào giai đoạn cao trào. “u u ù ú... u ú u u... u ù ú... u ù... u ú...”

Hai đối thủ giống hai con gà găng kiếm bén đang ghìm nhau, chuẩn bị ra đòn quyết định, ai nhanh hơn thì người đó thắng.

(...)

Tôi và những tên đàn em của hấn hồi hộp chờ đợi.

(...)

(...)

(...)

“ồ ta!”

Tiếng hét vừa dứt thì tôi đã thấy chân hấn bị Khôi Nguyên chặn đứng lại bằng lòng bàn chân thủ sau. Hấn tung một đòn quyết định vào bụng đối phương, nhưng, không ngờ bị Khôi Nguyên bắt bài, khi hấn vừa giãn chân mảy, Khôi Nguyên đã bắt lấy thời cơ ra đòn lúc hấn còn rơi trên quỹ đạo... có thể nói đó là một đòn mang yếu tố trực giác, tôi đoán như vậy, vì nó quá nhanh khôn kịp để suy nghĩ. Chân này vừa chặn được đòn của đối phương thì chân kia đã vất một đòn vòng cầu như trời giáng xuống mặt hấn, tiếp sau đó là ba đòn liên hoàn bằng kỹ thuật đá xoay vòng. “Bốp... bốp... bốp”

“Phật” đòn cuối cùng là cú tống thẳng bằng chân sau trực tiếp và thẳng như kẻ chỉ. Cạnh bằng chân sát như kiếm của Khôi Nguyên chỉ cách cổ của đối phương khoảng 1 cm. Tôi và đám đàn em của hấn đứng ngớ người. Còn hấn thì đứng nguyên một chỗ, hơi ngửa người ra sau. Khôi Nguyên nhẹ nhàng rút chân về.

Bài sáo của ông đánh cá đi vào đoạn kết náo nê của khúc tống “Võ Đông Sơ Bạch Thu Hà”

“u u ú u u ù u u...”

Tạm dịch:

“Biên cương là rơi Thu Hà em ơi!

Đường dài mịt mù em không đến nơi

Mây nước buồn cơn lửa binh

Kẻ chi chuyện chúng mình...

Khóc thương riêng em... một... mình...”

- “Lão kia, có ngưng ngay không hả?” – Đám đàn em quát mắng ông đánh cá.

Bọn chúng định xông vào úp Khôi Nguyên nhưng tên đại ca quát bảo bọn chúng dừng lại.

Bất ngờ hắn rút từ trong túi áo lính ra khẩu súng ngắn, chĩa vào mặt Khôi Nguyên.

38. Chương 38

Chương 38

- Không... - Tôi hết lên.

- “Con nhỏ này, mày có im không hả?”

- Hừ, định nuốt lời sao? – Khôi Nguyên nói.

- Cuộc chiến vừa rồi mày thắng. Nhưng tao cảnh cáo mày, lần này coi như mày gặp may, nhưng nếu để tao gặp lại lần sau, tao sẽ không tha đâu.

- Rốt cuộc ai đã sai anh đến truy sát tôi?

- Mày không nên biết làm gì. Nói tóm lại, nếu mày muốn toàn mạng thì hãy chấm dứt cuộc điều tra đi. Mày hiểu ý tao rồi chứ!

Nói rồi, hắn quay sang ra lệnh cho đám đàn em:

- Bọn bay, rút lui!

Chúng khẩn trương lên những chiếc mô tô, “ùn ùn ùn...”

Bọn chúng đã đi hết, chỉ còn lại tôi với Khôi Nguyên và ông đánh cá lúc này không còn thối sáo nữa.

Về lại nhà, tôi mệt mỏi ngã lưng xuống ghế sofa. Khôi Nguyên thì nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, lấy xì gà mỗi hút. Trong làn khói mờ đục, mùi xì gà thơm phức. Khôi Nguyên trong tư thế bất tráo chân, thông thả thưởng thức hương vị của điếu thuốc. Lúc anh ấy gạt tàn, tôi tranh thủ thời cơ để mở đầu câu chuyện. Tôi thấy đã đến lúc phải nói điều gì đó. Và tôi hỏi:

- Khôi Nguyên, tình hình là chúng có chịu để yên cho chúng ta không?

- Cô yên tâm đi! Cái gã khi nãy đấu với tôi được xem là một tay hảo hán đấy. Hắn không nuốt lời đâu.

- Ủm, anh nói đúng á! Tôi thấy hắn cũng không đến nỗi nào. Nhưng, rốt cuộc nguyên nhân nào khiến hắn truy sát anh vậy Khôi Nguyên? Có lẽ nào... lẽ nào lại là nguyên nhân đó... cái thằng mà anh đã đánh ở khu phố đi bộ ấy.

- Cô cũng nghe hắn nói rồi còn gì. Tôi đã đánh anh em của hắn, không phải thằng đó thì thằng nào nữa, chẳng lẽ là cái thằng vũ phu hồi trưa sao?

- Hắn cũng nói đến vụ điều tra, điều đó mới khiến tôi thắc mắc.

- Đúng vậy. Hắn đe dọa tôi không được tiếp tục điều tra nữa. Hắn là người của tổ chức nào? Hắn, Bính Lù và đám người hoa liễu có quan hệ gì không? Hắn biết chúng ta đang điều tra vụ án liên quan đến một tổ chức trông cần sa, và về những bộ hài cốt ư? Nếu đúng như vậy thì chúng ta đang như cá nằm trên thớt, bất cứ lúc nào chúng cũng có thể ra tay với chúng ta.

- Nếu vậy thì chúng ta phải chấm dứt cuộc điều tra sao Khôi Nguyên? – Tôi cảm thấy lo lắng.

- Sẽ chấm dứt điều tra...

- Sao cơ?

- Khi nào đầu tôi rơi xuống. Dù bọn chúng có là ai tôi cũng cóc sợ. Tôi đã từng đối đầu với những tổ chức Mafia khét tiếng, cái bọn con nít đó hù được tôi sao? Thế nhưng, kiêu binh tất bại, dù sao có phòng bị vẫn tốt hơn. Từ giờ trở đi tôi và cô phải luôn thận trọng trong mọi hành động đấy.

- Tôi hiểu rồi.

Cả một buổi chiều hôm đó, Khôi Nguyên tập trung suy nghĩ. Anh ấy tiếp tục làm việc với quyển sổ tay, khoanh vùng, kết nối những chuỗi sự kiện... ngồi trầm ngâm, bấm chớp mũi suy luận những giả thiết đã định hình trong đầu.

Đến 4 h 30' Anh ấy mới gọi tôi lại bàn bạc.

- Ngọc Diệp, tôi biết cô không ưa đến lớp võ lắm đâu.

- Ồ, sao anh biết hay vậy?

- Cái điệu bộ lười biếng của cô nhìn là thấy ngay ấy mà. Nhưng, cô hãy vui lên đi, vì tôi không bắt cô phải đến lớp võ cùng với tôi nữa. Có việc cho cô làm rồi đấy Ngọc Diệp.

- Việc cho tôi làm ư?

- Phải. Tôi muốn cô điều tra thông tin liên quan đến người đàn ông bí ẩn của Kiều Oanh. Thông qua cô gái đó.

- Lệ Quyên?

- Ừm. Ngay bây giờ cô hãy liên lạc với cô ấy. Tôi sẽ chở cô đến nhà cô ấy, hãy khéo lựa lời an ủi và nói chuyện với cô ấy, cốt sao tìm hiểu được thông tin về người đàn ông đó là được.

- Sở trường của tôi mà. Thế còn anh? Anh sẽ tiếp tục đến cái võ đường của thằng vô trách nhiệm đó sao?

- Ngọc Diệp, sao cô lại nói anh ta như vậy?

- Còn không phải à! Hừ, nghĩ lại mà tôi điên cả người... tôi ghét nhất là loại đàn ông hở một xú là đánh đập phụ nữ. – Mặt tôi bừng bừng lửa giận.

- Tôi phải ở lại đó, để tìm cách tiếp cận, làm thân với anh ta. Cũng để moi thêm thông tin về Kiều Oanh và người đàn ông bí ẩn kia thôi.

- Được rồi. Chúng ta thống nhất vậy đi. Xong việc anh hãy đến nhà Lệ Quyên đón tôi, bây giờ tôi gọi điện thoại cho cô ấy đây.

Đúng như kế hoạch,

Khôi Nguyên chở tôi đến nhà Lệ Quyên, còn anh ấy tiếp tục bám trụ ở cái võ đường đó.

Nhà ở của Lệ Quyên là một căn biệt thự kín cổng cao tường. Tôi đã có hẹn với cô ấy từ trước, bấm chuông ngồi đợi cũng không lâu lắm, Lệ Quyên ra mở cổng đưa tôi vào nhà. Cô ấy vẫn mang bộ mặt u uất, cô ấy có mỉm cười với tôi, nhưng đó chỉ là nụ cười xã giao.

Biệt thự cô ấy đang ở có sân vườn rất rộng rãi thoáng mát, hai chúng tôi đi dưới một con đường nhựa hai bên trồng rất nhiều violet, và những chậu tím hột (loại địa lan bằng a trồng rất nhiều ở thành phố sương mù), xen kẽ với đó là hàng liễu rũ tóc nghiêng bay trong gió, nắng chiều quạnh quẽ xuống nơi đây, chút nắng vàng hắt bên hiên nhà, xuống mặt đường buồn tênh và vương trên mái tóc mây bồng bênh của Lệ Quyên. Tiếng chim bồ câu gù trong buổi hoàng hôn lạnh lẽo, một con bồ câu co ro sầu thảm khấp mình bên cạnh phượng tím xơ xác một vài chiếc lá vàng thu ảm đạm. Phảng phất đâu đây mùi hương đặc biệt của những đóa phong lan mềm mại.

Lệ Quyên đã đổi một chiếc váy khác, buổi chiều hôm đó, cô mặc váy tím (màu mà anh ấy rất thích) áo len cô mặc cũng màu tím, và khăn choàng cổ... vẫn một màu cổ úa. Cô ấy có gầy hơn lần gặp trước đây, mắt cô ấy ngấn lệ đậm hơn, và nổi buồn lại thêm chiều u uất...

Lệ Quyên đưa tôi vào phòng khách căn biệt thự sang trọng. Tại đó chúng tôi đã nói chuyện với nhau.

Tôi cũng biết được Lệ Quyên, không chỉ là con của một đại gia giàu có. Mà cô ấy ngoài nhan sắc đẹp mỹ miều ra, thì tài năng cũng đáng để người khác phải ngưỡng mộ. Cô ấy biết đánh đàn piano, phòng khách đặt một cây đàn hiệu Yamaha (chắc là rất đắt tiền), trên bức tường gần chỗ đặt cây đàn có bức ảnh đóng khung nghệ thuật, đó là ảnh chụp Lệ Quyên đang chơi đàn trong một cuộc thi âm nhạc.

Mãi sau này tôi mới biết Lệ Quyên còn là thạc sĩ khoa quản trị kinh doanh trường đại học quốc gia, và từng du học ở Mỹ.

Lệ Quyên tự tay rót trà mời tôi. Loại trà ô long thượng hạng.

Chúng tôi ngồi nói chuyện với nhau rất hợp. Lệ Quyên vì thế mà mở lòng với tôi, dường như cô ấy không muốn che giấu một điều gì, liên quan đến chuyện tình yêu của cô ấy và Văn Phú.

Cô ấy tin tưởng tôi, kể từ ngày hôm đó, ngày mà tôi đỡ cô ấy đứng dậy. Lúc cô ấy đang trong trạng thái suy sụp về mặt tinh thần, khi cô ấy đang rất đau khổ và cần một vòng tay ấm áp.

(...)

- Ngọc Diệp à! Cô thấy tôi có ngốc lắm không?

- Không, cô không ngốc... không hề ngốc chút nào.

- Không ngốc? Thế sao tôi tự làm khô héo thân tôi vậy. Tôi đã yêu một người đàn ông không có chút tình cảm với mình, người mà tôi đã dâng hiến những gì quý giá nhất của một người con gái cho anh ta, để rồi anh ta vô tình quay mặt và còn tàn nhẫn đánh tôi nữa.

- Vẫn chưa muộn đâu Lệ Quyên à! Khi đã nhận ra bộ mặt thật của anh ta, nó giúp cô có đủ quyết đoán để chấm dứt tất cả với con người vũ phu đó.

- Nhưng tôi vẫn không thể làm được Ngọc Diệp à! Tôi hôm qua tôi thức trắng để làm gì cô biết không? Để khóc, tôi khóc vì hận chính bản thân mình đã không đủ bản lĩnh giữ được anh. Tôi đã không làm một người phụ nữ quyền rũ để làm anh sung sướng, tôi chỉ là một kẻ ích kỷ lúc nào cũng đòi hỏi anh phải vì tôi này nọ, tôi cảm râm và làm khó anh... lỗi do tôi, và tôi tự trách mình đã đánh mất anh.

- Trời ơi, sao cô lại nghĩ vậy chứ Lệ Quyên, hành động của anh ta đã sờ sờ ra thế rồi cô còn không thấy sao?

- Thấy, tôi thấy chứ Ngọc Diệp. Ôi, tôi cũng không biết tại sao nữa... tôi bị đánh đập tàn nhẫn, tôi hận con người đó... nhưng càng hận anh, tôi lại càng yêu anh. Cứ tát của anh làm tôi thấy cuộc sống có hương vị... tôi bị điên mất rồi Ngọc Diệp... tôi, tôi không thể sống mà không có Văn Phú, anh ấy là ý nghĩa của đời tôi. – Lệ Quyên ra sức giải thích, cứ làm như tôi không thể hiểu được những gì đang diễn ra bên trong nội tâm của cô ấy vậy.

- Không được đâu Lệ Quyên, là phụ nữ với nhau, t...

- Tôi sẽ chết, phải rồi, chỉ có cái chết mới giúp tôi quên được anh ấy, tôi mới không đau khổ nữa... và anh ấy cũng sẽ vì đó mà hối hận, mà đau khổ vì đã bỏ rơi tôi.

- Đừng nghĩ rồ dại thế chứ Lệ Quyên, thật không hay chút nào, này, cô hãy nghe tôi một lần này thôi... Đừng làm thế, anh ta sẽ không đau khổ, cũng không hối hận đâu... con người vô trách nhiệm đó chỉ càng khoái trá vì đã trút bỏ đi một gánh nặng. Hãy lạc quan lên! Hãy sống cho thật tốt, hãy xây dựng hạnh phúc cho bản thân mình... hãy biết yêu bản thân mình, đó là cách trả đũa tốt nhất với những kẻ đã phụ ta, cô hiểu tôi nói không Lệ Quyên. – Tôi nắm lấy đôi vai thon của Lệ Quyên.

- Ừm. Tôi sẽ làm vậy. – Tuy nói vậy, nhưng lòng cô ấy đau lắm! Hai dòng nước mắt chảy dài bên khóe mắt.

- Phải thế chứ Lệ Quyên, cố lên nhé!

- Có phải do tôi quá dễ dãi trong chuyện đó nên anh ấy mới coi thường tôi không Ngọc Diệp?

- Về chuyện đó thì... tôi... nói chung là tùy người nữa Lệ Quyên à! Cô cũng hiểu mà... vấn đề nằm ở chỗ khác kia... – Tôi không biết phải giải thích làm sao.

- Nếu là cô, cô có sẵn sàng hiến dâng cho người đàn ông mình yêu không?

- Tôi...
 - Cô làm sao thế Ngọc Diệp?
 - Quan điểm của tôi thì, nói chung là tôi chỉ làm chuyện đó khi nào đã kết hôn và danh chính ngôn thuận là vợ chồng của nhau.
 - Thế thì đúng rồi, tôi đã quá dễ dãi.
 - Lúc đó, cô đang mang trong mình tâm lý của kẻ đang yêu. Giữa lý trí và con tim thì... cũng không trách cô được, chúng ta nói là nói thế thôi chứ nó xảy ra thì cũng chẳng biết được đâu mà lần.
 - Cô đã từng chưa?
 - Tôi...
 - Tôi ngốc quá! Chẳng phải khi này cô đã nói rồi còn gì, xin lỗi cô Ngọc Diệp.
 - Không có gì đâu mà Lệ Quyên. À, phải rồi...
 - Chuyện gì vậy Ngọc Diệp?
 - Lúc trước tôi có nghe... trước tiên phải xin lỗi vì tối hôm đó, đã nghe lén hai người nói chuyện.
 - Không sao đâu Ngọc Diệp, cô cứ nói đi!
 - Như Lệ Quyên nói thì anh ấy đã có yêu một cô gái khác nên mới không đón nhận tình cảm của cô?
- Lệ Quyên nét mặt buồn rười khi nghe tôi nhắc đến Kiều Oanh (người con gái trong mộng của Văn Phú.)
- Ừm. Nhưng mà cô ta không có chút tình cảm nào với anh ấy cả.
 - Chắc cô ta cũng yêu một người đàn ông khác theo một vòng lẩn quẩn.
 - Phải đó. Cô ta yêu người đó giữ lắm!
 - Lệ Quyên tỏ vẻ biết nhiều về cô gái đó nhỉ?
 - Cô ta là tình địch của tôi, tôi phải biết chứ.
 - Lệ Quyên đã gặp người đàn ông đó chưa? Người đó không biết ra sao, tôi tò mò quá!
 - Anh ta giàu có, đẹp trai, tóm lại, theo cách nhìn của cô ta, người đàn ông đó xét về mọi thứ hơn hẳn anh Văn Phú.
 - Lệ Quyên đã thấy anh ta rồi sao?
 - Chưa Ngọc Diệp à! Tôi chỉ nghe chính miệng cô ta nói ra thôi. Bữa đó tôi đến gặp cô ta, bảo cô ta hãy dứt khoát với Văn Phú, đừng có làm ảnh khổ sở nữa, đừng có hành hạ anh nữa... cô ta đã nói thẳng: “Văn Phú tự chuốc lấy khổ, tự đem lòng yêu tôi rồi thêm dặt dẹo tưởng, tôi xem anh Phú như một người anh trai, chứ tôi không hề yêu anh. Tôi có người yêu rồi, anh ấy là một người đẹp trai, giàu có, mọi mặt đều hơn hẳn Văn Phú, Văn Phú còn lâu mới lọt vào mắt xanh của tôi, nên cô cứ yên tâm mà ngủ, đừng sợ tôi cướp Văn Phú của cô.”
 - Vậy ư?
 - Vậy đó Ngọc Diệp. Cô ta chỉ yêu có duy nhất một người đó thôi. Nhưng anh Phú lại vẫn cố chấp mà lao vào, anh ấy cũng như tôi vậy. Biết mình đang làm con thiêu thân, nhưng vẫn không tránh được số phận.

Hết giờ tập võ, Khôi Nguyên đến đón tôi về. Lúc đưa tôi ra đến cổng, Lệ Quyên còn mỉm cười với Khôi Nguyên – vẫn nụ cười che giấu đi nỗi đau sâu tận tim. Đúng vậy, khi yêu một người (sì mê một người) ta sẽ thấy người đó là tuyệt vời nhất, một loại ảo giác không hiếm gặp ở những kẻ đang yêu.

Vừa về đến nhà Khôi Nguyên đã hỏi ngay kết quả mà tôi thu lượm được.

- Cô tìm được thông tin gì có giá trị không?

- Lệ Quyên không biết rõ về người đàn ông đó, ngay cả tên tuổi, mặt mũi anh ta thế nào cô ấy cũng không biết. Nhưng, về chuyện tình cảm của Lệ Quyên thì tôi biết khá nhiều, vì cả buổi cô ấy chỉ tập trung nói về cái anh chàng vũ phu đó thôi. Cô ấy đã quá si mê rồi.
 - Cũng không thể nói như vậy được, đó là tình yêu.
 - Tình yêu? Có loại tình yêu sâu bọ như thế sao?
 - Trên đời này có bao nhiêu người thì có bấy nhiêu cách yêu.
 - Phần anh thì sao? Anh đã tiếp cận được anh ta chưa?
 - Rồi, lúc ra về tôi đã lấy được số điện thoại của anh ta, tôi hứa sẽ mời anh ta đi nhậu. Cô cũng biết mà, khi có chút men trong người đối tượng cũng chúng ta sẽ lật sổ trình bày từ A tới Z chuyện riêng tư của mình cho người “bạn nhậu tri âm”.
 - Tửu nhập ngôn xuất đây mà.
 - Tạm thời gác lại mọi chuyện, chúng ta tắm rửa, rồi đi ngủ thôi Ngọc Diệp.
 - Anh quên ăn luôn à! Tối nay chúng ta đã ăn gì đâu?
 - Phải rồi, tôi thật đang trí.
 - Anh đi tắm trước đi, tôi sẽ đi nấu thức ăn.
 - Khổ thân cho cô rồi Ngọc Diệp.
 - Cái anh này thật là... – Nói rồi, tôi đứng lên xuống bếp.
- Khôi Nguyên cũng đứng dậy, bắt ngờ hôn lên má tôi.
- Cảm ơn!
- Anh ấy đi lấy đồ tắm, tôi đứng lại miên man với niềm hạnh phúc.

7h30 sáng,

Quán mì quảng Hằng,

Thực khách đông nườm nượp, người đứng đợi để mua mì quảng mang về thành xếp hàng dài, một đám khác vây quay cô chủ đang chậm chạp khờ từng sợi mì, họ đang tranh dành với nhau từng gói mì quảng, họ tranh cãi và lý sự với cô chủ quyền đến trước và đến sau.

Những thực khách ngồi ăn tại quán cũng một cảnh ngộ “éo le”, bụng thì đói gần chết mà phải vừa cầm muống, dưa... ngóng đợi dài cổ. Những con mắt đồng loạt hướng về phía cô chủ quán, xem đã đến phiên mình hay chưa?

- Thật mất thời gian khi cô đưa tôi đến một cái quán như thế này?
- Anh không thấy một quy luật sao?
- Quy luật gì?
- Luật mì quảng.
- Tôi không biết cái quy luật đó, chỉ biết là chúng ta đang giống như... thôi, tôi không nói nữa.
- Anh này... không biết thì để tôi giải thích cho mà nghe. Luật mì quảng tức là: anh muốn đạt được thứ gì đó thì phải có một cái giá để trả, khi ấy anh mới quý trọng, và thấy thứ đã đạt được là thứ có giá trị để đánh đổi. Tô mì quảng ở đây cũng vậy, muốn ăn được nó thì cái giá để trả là một cái bụng đói, một thời gian chờ đợi nóng ruột, và một cảm xúc bực mình khó chịu.
- Sao giống như món mằm đá của Trạng Quỳnh vậy?

- Đúng rồi đấy. Loại tâm lý này ông bà mình ngày xưa đã biết rồi. Cho nên những người bán hàng ăn họ khai thác về yếu điểm tâm lý con người. Để món ăn của họ trở nên khác biệt và có giá trị, họ phải làm sao để người khác chờ đợi trong sự nóng ruột, không được thỏa mãn ngay lòng ham muốn của người khác, bởi vì bản tính của con người là vậy, họ sẽ thấy nhàm chán với những thứ có được quá dễ dàng.

- Mọi việc khác ở đời cũng tương tự sao?

- Có thể nói như vậy. Anh phải nắm bắt được tâm lý muôn thuở của con người. Kéo căng sợi dây thun ra đến gần mức giới hạn, sau đó mới thỏa mãn ham muốn của họ.

- Như thế thì phải làm ra vẻ khó khăn một chút.

- Anh hiểu rồi đấy! – Tôi cười híp mắt.

- Bữa nào tôi đưa anh đi ăn bánh tráng chảnh.

- Bánh tráng chảnh?

- Hàng quán đó nổi tiếng lắm đấy. Chủ quán là một bà lão khó tính, thông thường người bán hàng phải chiều khách, nhưng bà lão này thì không, bà ta thậm chí chửi cả khách. Ăn được cái bánh tráng của bà lão cũng phải đợi dài cổ, và số lượng bánh tráng bán cho người mua là có số lượng nhất định. Mỗi người bà chỉ bán cho 1 cái thôi, ăn xong mà có muốn ăn nữa bà lão cũng không bán. Mua về thì miễn luôn, khi ghét ai rồi thì không bán... thế nên mọi người đặc cho là hàng quán của bà lão là quán bánh tráng chảnh.

- Chảnh thế thì sao có khách?

- Thế mà khách đông như kiến bu quanh cục đường mía vậy. Lý do, như lúc này tôi đã nói về quy luật tâm mĩ quảng đó. Đó là hiệu ứng tâm lý cả thôi.

- Tôi thấy giống một cô cái kiêu kỳ hơn. Bây giờ thì tôi hiểu vì sao mẫu con gái đó, nhiều người mê đến vậy.

- Hì hì... còn tôi thì sao?

- Cô thì kiêu kỳ cái nổi gì, tâm địa phản chiếu quá rõ rồi.

- O...

- O gì mà ơ, cái gì cũng vừa phải thôi. Đúng không nào! Không biết đến mấy giờ tôi với cô mới được ăn sáng đây. Nãy giờ đợi gần một tiếng rồi đấy!

(...)

Chúng tôi đang nói chuyện, thì phải dừng lại. Một câu chuyện khác ở bàn bên cạnh thu hút sự chú ý của chúng tôi. Chúng tôi tập trung lắng nghe họ kể về... một câu chuyện động trời.

39. Chương 39

Chương 39

Nội dung cuộc nói chuyện ở bàn bên cạnh:

(...)

- Hấn nói sao?

- Con hấn sinh đẻ ra, hấn thích làm gì là quyền của hấn.

- Bắt hai cô con gái ruột của mình làm nô lệ tình dục cho mình, còn hơn cả cầm thú, đã vậy mà còn nói cái giọng đó ư! Loại đó mà xét xử làm gì, bắn mệ đi!

- Anh nói vậy thôi, chứ còn quy trình này nọ phức tạp lắm! Phải xử đúng luật thôi, đâu phải muốn bắn ai là bắn đâu.

- Vụ việc này gây xôn xao dư luận mấy ngày gần đây. Nghe đâu hai đứa con gái tội nghiệp đó đã làm nô lệ tình dục cho hắn hơn 1 năm nay rồi.
- Hơn 4 năm rồi ông bạn à! Tin này đài chính thống đưa đấy!
- 4 năm cơ à!
- Cô con gái đầu năm nay học 12, bị lạm dụng từ năm lớp 8. Cô con gái út năm nay học lớp 10, cũng bị lạm dụng kể từ năm lớp 8.
- Trời ơi! Thật là vô luân, bệnh hoạn. Hai đứa con gái đó nhất định không phải là con ruột của hắn.
- Con ruột hắn ối đấy, cơ quan điều tra đã xác nhận rồi. Nhiều khả năng hắn bị mắc bệnh tâm thần.
- Còn vợ hắn thì sao? Chẳng lẽ chừng ấy năm mà cô ta không hề hay biết gì?
- Biết, biết hết nhưng cô ta giấu.
- Giấu á?
- Giấu. Cô ta trả lời với người lấy khẩu cung rằng, cô ta đã biết chồng làm việc đồi bại với con gái ruột của mình, nhưng vì thanh danh (!) với lại, bị hắn đe dọa, nếu nói cho ai biết chuyện đó thì sẽ giết... giết... giết...
- Đồ chó má!
- Hơn cả chó nữa, chó không đến mức như hắn đâu.
- Cô vợ cũng thật là ngu ngốc. Vậy mà còn sống chung được với hắn ngần ấy năm.
- Nghe đâu, ban đầu khi được công an hỏi, cô ấy còn chối quanh co, phủ nhận đủ thứ, ra sức bảo vệ cho con thú kia. Mãi sau này, tang chứng đã rành rành, hai cô con gái đã khai nhận, thì cô ta mới bắt đầu nói ra sự thật. Nếu không phải bà hàng xóm ở cạnh nhà, phát hiện ra hành vi đồi bại của hắn, đang thực hiện với cô con gái sau; thì không biết bao giờ con yêu nghiệt đó mới chịu dừng lại. Cũng bởi cô vợ quá yêu (!) chồng, sợ chồng bị tù tội, thậm chí còn ghen với cả hai đứa con nữa. Thật quá thể.
- Ôi, mẹ ơi!
- Nhưng anh yên tâm đi! Vụ này chỉ khu vực chúng ta biết với nhau thôi. Sẽ không lan tràn ra dư luận khắp cả nước đâu.
- Tại sao vậy?
- Hừ, liên quan tới nhiều thứ lắm! Nó không tốt cho hình ảnh của quốc gia, làm hư hỏng rường cột của xã hội. Ném tóm lại, những vụ như thế không nên để lan truyền, không hay.
- Anh nói cũng phải. Có những thứ không phải lúc nào cũng công khai được.
- Thế nhưng, cũng có những thứ công khai mà chẳng ai làm được gì.
- Làm gì có thứ như vậy?
- Bọn cướp.
- Cướp mà công khai ư?
- Cướp cũng có nhiều dạng, nhưng có hai dạng chính đó là, cướp công khai và cướp lén lút. Với bọn cướp lén lút thì không bàn tới làm gì, vì cái thứ đó vừa lộ đầu ra đã bị thộp cổ tống vào tù. Loại công khai mới đáng để nói đến. Bọn chúng không chỉ cướp tiền cướp bạc, mà cướp luôn cả cái quyền tố giác bọn cướp. Bọn chúng cướp giữa ban ngày ban mặt, cướp lộ liễu và cướp có quy trình... chúng cướp đến tận cái đấy quần đàn bà, cướp vào mọi ngõ ngách từ thành thị đến thôn quê... chúng cướp... cướp công khai, cướp cho người ta thấy chúng cướp, nhưng Đ.mẹ, chúng cướp vậy đó mà chẳng ai dám làm gì chúng.
- Anh làm ơn nhỏ miệng lại dùm đi. Nhỡ có tên cướp nào ở đây do thám thấy thì...
- Anh nói cũng phải, họa vào từ miệng, họa ra cũng từ miệng, từ nay phải trung thành với câu minh triết: “im lặng là vàng.”

Cuối cùng tô mì quảng cũng đến được bàn chúng tôi.

Những sợi mì vàng, dai đập vào mắt, chưa ăn mà đã nếm thấy vị mỡ béo xứ quảng.

Nước mì mặn mà, màu sắc đậm đà cuốn hút được làm từ củ xắt cắt hình hạt lựu, thịt nạc, thịt ba chỉ hầm đến độ chỉ cần cắn vào một miếng đã muốn tam vào trong lưỡi. Nước chưa ăn đã cảm được vị ngon, ngọt.

Bánh tráng giòn, đậu phộng, rắc lên trên bề mặt tô mì.

Dĩa rau gồm: xà lách, canh giới, tía tô, cắt thành từng sợi mỏng trộn lại với nhau.

Gia vị khác gồm: Chanh, ớt chín giã nhuyễn...

Chúng tôi tập trung vào chuyên môn, phải như vậy thì mới tận hưởng được hương vị đậm đà của tô mì quảng có giá trị.

“Rò... rò...rò...”

“Tĩnh tĩnh... tĩnh tĩnh... tĩnh tĩnh...” chuông điện thoại của Khôi Nguyên rung lên.

Anh ấy nghe máy:

“Alo(...”

Từ chỗ quán mì quảng Hằng, chúng tôi đến thẳng bệnh viện Hòa Phát. Giám đốc Trung vừa gọi điện cho Khôi Nguyên nói về những dấu hiệu khác thường của bệnh nhân Hải Ninh.

Trên đường đi đến phòng đặc biệt, chúng tôi (giám đốc Trung, Khôi Nguyên, tôi) vừa đi vừa nói chuyện. Giám đốc Trung kể lại:

- Bệnh nhân Hải Ninh vừa rời lại trốn ra khỏi phòng đặc biệt. Cũng may là không có thiệt hại về người.
- Như vậy tức là có thiệt hại về của rồi?
- Cũng không thiệt hại về của luôn Khôi Nguyên à! Nhưng, thiệt hại vì sinh linh thì có.
- Đó là dấu hiệu bất thường mà bác sĩ muốn nói tới?
- Khi biết được anh ta đã thoát ra ngoài, chúng tôi tá hỏa chạy đi tìm kiếm. Tìm hoài mà chẳng thấy anh ta đâu, khi đó chúng tôi ai cũng tái mặt; bệnh nhân Hải Ninh mà thoát ra được bên ngoài thì đúng là hiểm họa. Cũng may cho chúng tôi, lúc đang quỳnh lên thì một bệnh nhân khác đến mách: “mấy bố ơi! Em nó đang đu trên cây hồng sau vườn kia.” Chúng tôi tức tốc chạy ra sau vườn, đến chỗ cây hồng thì phát hiện ra Hải Ninh đang ngồi trên cành cây, trên tay đang cầm một tổ chim. Chúng tôi tìm đủ mọi cách dụ bệnh nhân Hải Ninh xuống nhưng vô ích.
- Cuối cùng mọi người đã dùng đến cách gì để đưa anh ta xuống?
- Tự anh ta trèo xuống sau khi đã dùng bữa điểm tâm.
- Dùng xong bữa điểm tâm? - Khủng khiếp lắm Khôi Nguyên à! Chúng tôi, những người chứng kiến, đến nay, vẫn không nuốt nổi cơm. Bác sĩ Quân là tội nghiệp hơn cả, lát nữa tôi sẽ kể sau... trước mắt nói về buổi điểm tâm của bệnh nhân Hải Ninh, thật muốn lộn mửa. Anh ta bắt từ trong tổ chim ra một con chim non còn đỏ hồng, lúc anh ta bốc con chim non lên chúng tôi còn nghe tiếng kêu chiêm chíp tội nghiệp của nó, anh ta ngửa họng thả con chim vào mồm, sau đó nhai rùm rụp. Bác sĩ Quân ới tại chỗ... cứ thế... hết con này đến con khác... ăn xong bữa sáng, anh ta trèo xuống, các bác sĩ lao vào khống chế con bệnh. Lần này, cũng lại là bác sĩ Quân xui xẻo, bị Hải Ninh cắn ngấu nghiến vào bắp tay phải. Bác sĩ ấy rú lên đau đớn lắm! Đến giờ vết thương vẫn còn sưng tấy, chỗ giấu răng rất độc, bầm tím lên rất gớm. bác sĩ ấy đã bị liệt, tạm thời xin nghỉ phép để điều trị.
- Nguy hiểm quá vậy bác sĩ.

- Tôi đau đầu lắm rồi Khôi Nguyên à! Không biết đến bao giờ mới chấm dứt cái cực hình này đây? – Ông giám đốc thở dài não ruột.

Chúng tôi đã đến phòng đặc biệt, nơi giam giữ bệnh nhân nguy hiểm Hải Ninh.

Vẫn cái nhân dạng khùng khùng điên điên đó,

Cái đầu rối như tổ cường nghiêng sang một bên vai.

Bệnh nhân Hải Ninh mặc bộ pijama kẻ sọc trắng đen.

Nước miếng đều đầy trên cổ áo.

Bệnh nhân trong như kẻ mộng du, đang áp sát mặt vào những chấn song. Một tay cầm cái ly nhựa, liên tục cạo cái miệng ly vào chấn song sắt.

- Anh ta đang làm gì vậy bác sĩ?

- Anh ta cứ làm vậy từ mấy ngày nay rồi cô Ngọc Diệp. Chúng tôi đang cố tìm ra nguyên nhân đưa đến hành động đó. Nó xuất hiện kể từ ngày anh ta lên cơn động kinh, sợ hãi khác thường khi nhìn thấy cô nấu bếp.

Từ chỗ bệnh viện tâm thần Hòa Phát ra, Khôi Nguyên chở tôi đến siêu thị Ngọc Bích, ở đó chúng tôi đã gửi xe, sau đó, ra ngoài đi dạo quanh bờ hồ.

Hồ Xuân Hương sóng gợn lăn tăn.

Những mái tóc liễu xanh um soi bóng dưới tấm thủy kính.

Một chiếc lá vàng lìa cành... chiếc lá nhẹ nhàng đáp xuống mặt hồ gợn sóng lan tỏa.

Chúng tôi đi bên nhau, tôi hỏi lý do vì sao đưa tôi đi dạo, thì Khôi Nguyên đáp:

- Thư giãn một chút cho đầu óc được thoải mái.

Bên kia đường là hàng rào dây kẽm gai, những đóa hoa đỏ thắm phơi mình trong nắng ấm.

Có chú ong lượn lờ xung quanh một đóa hồng dại, có lẽ nó đang phân vân xem có nên lao vào hút ít mật hay để dành cho ngày mai. “Để ngày mai thì muộn mất, con khác sẽ hút” Cuối cùng, bản năng đã chiến thắng, nó lao vào mơn trớn và hút sạch mật ngọt có trong đóa hoa kiều diễm.

Phía bên trong hàng rào dây kẽm gai là đồi cỏ xanh mướt, đồi cỏ rộng thênh thang với những cây thông xanh tỏa bóng mát quanh năm, những bãi cát trắng, hồ nước trong mát... đồi cỏ được dùng làm sân gôn (ở đây người ta gọi là đồi cù) Hiện nay chủ sở hữu của đồi cù là ai thì tôi không được biết, nhưng trước kia nó thuộc về người nước ngoài. Đồi cù được rào kín xung quanh, có bảo vệ thay nhau túc trực. Người dân không được vào bên trong, chỉ có những khách VIP đến chơi gôn mới được nghênh đón, cung phụng.

Đó là, một đặc quyền của người giàu và là ước mơ cũng những người nghèo.

- Anh thấy những người giàu như thế nào?

- Sao tự dưng cô lại hỏi vậy?

- Tôi muốn biết tình cảm của anh dành cho tầng lớp đó.

- Tôi kính phục họ.

- Kính phục ư! – Tôi vẫn chưa tin lắm.

- Ở đây tôi chỉ nói đến những người giàu làm ăn chân chính, và lương thiện thôi. Họ tạo ra được cơ ngơi đó là cái giỏi, cái hơn người của họ, họ thành công và chúng ta sẽ mừng cho thành công của họ. Tôi thấy đa số con người ta hay ghen ăn tức ở lắm! Đó là một trong những tật xấu của người dân nước mình. Thấy người ta giàu có thì ghét, đâu phải người giàu nào cũng làm ăn bất lương, cũng vô nhân tính. Họ có đam mê của mình, có tài năng và hoài bão của mình. Nên gặp những người thành đạt đó tôi rất kính trọng.

- Ừm, tôi hiểu rồi. Nhưng, tôi vẫn ước gì được vào trong đó một lần.

- Có khó gì đâu, ngay bây giờ tôi và cô sẽ vào.

- Anh không đùa đấy chứ? Chúng ta đâu được phép.

- Cô không nghe người ta nói sao, đất đai là tài sản của nhân dân do nhà nước quản lý, họ chỉ là người quản lý của chúng ta thôi, chúng ta mới là những người chủ thực sự. Nào! Theo tôi!

Thế là, Khôi Nguyên vạch hàng rào dây bụi chui vào bên trong đồi cù, tôi cũng liều mạng đi theo anh luôn.

Vào bên trong mới thấy quan cảnh đẹp thơ mộng mở ra trước mắt.

Những ngọn đồi xanh tươi mát mẻ nhấp nhô.

Cỏ dưới chân tôi rất mềm mịn, một loại cỏ đặc biệt không thể có ở bên ngoài.

Đã gần trưa rồi mà sương còn đọng trên những cuốn lá non nà.

Từng đàn chim sáo mỏ vàng, chim cườm đùa dỡn với nhau quanh những bãi cát trắng. Tiếng chim ríu rít, khèn khẹt, quen quéc... thôi thì đủ các kiểu.

Tôi ngửi được mùi thơm của cỏ non, mùi hương hoa cúc thoang thoảng, và mùi của nắng vàng.

Tôi cảm được vị lờ lợ của nước mát. Mặt hồ trong vắt như gương, suối nguồn tinh khiết mát mẻ vô ngần.

Chúng tôi nắm tay nhau đi dọc theo những quả đồi tí hon. Nghe rõ tiếng xồm xộp của thảm cỏ dưới lòng bàn chân mình.

Nắng vàng hanh ngả mình trên tóc tôi và trên vai Khôi Nguyên. Có con vật gì đó vừa búng qua chân tôi.

- A, Khôi Nguyên, anh nhìn kìa. Con cào cào lớn quá!

Một con cào cào xanh lá cây to bằng ngón tay cái đang đậu trên thảm cỏ. Nó ngoe nguẩy cái đầu to bự, nghiêng nghiêng bộ cẳng, dùng chân trước vuốt vuốt đầu, và dùng miệng chải chuốt lại những sợi râu (ăng ten) định hướng. Tôi thấy cả những chiếc gai nhọn mọc trên chân con cào cào. Nhìn bộ cánh của nó xanh mát thấy là thích rồi. Tôi lay lay cánh tay Khôi Nguyên, đòi ảnh:

- Khôi Nguyên, làm ơn bắt nó cho tôi đi.

- Chúng ta đã có một con to dùng đang để ở siêu thị rồi, bắt con này làm gì nữa.

- Nhưng mà tôi thích, nó đẹp quá!

- Bắt chơi rồi thả nó ra lại đấy nhé!

- Ừm, tôi sẽ phóng sinh nó sớm thôi, anh bắt nó cho tôi đi.

- Trò này tôi đã chơi từ hồi còn bé cơ. Hồi đó, bà ngoại tôi chỉ cho tôi biết đấy. Bây giờ chúng ta cần phải tìm những cành cây trụ lá – loại cây bụi ấy – bó chúng lại với nhau làm thành một cái chổi bắt cào cào. Bây giờ cô đứng lại đây canh chừng nó nhé, nhớ đừng để mất giấu nó. Tôi sẽ đi tìm những cành cây.

(...)

Khôi Nguyên đi một chập thì trở lại với một cái “chổi xuể”.

- Cô xem này.

- Bắt nó bằng thứ này sao?

- Coi đây!

Khôi Nguyên chụp bó cây lên thân con cào cào bằng một động tác nhanh chóng, dứt khoát. Con cào cào nằm gọn dưới bó cây. Lúc này, anh ấy mới dùng tay để bắt con cào cào to bự. Hai chân của nó búng tành tạch...

- Ngọc Diệp, lấy dùm tôi bao thuốc lá trong túi áo.

Tôi mò lấy bao thuốc lá.

- Còn một điều này.
- Lấy điều thuốc bỏ lại vào túi tôi, rồi đưa cái vỏ đây.
- (...)
- Ok rồi. Này, giữ lấy đừng để nó xổng mất đấy. – Khôi Nguyên đưa cái bao thuốc nhốt con cào cào cho tôi.
- Thôi, tôi sợ lắm. Bỏ trong túi áo của anh đi.
- Cô bảo bắt nó cho cô chơi còn gì.
- Lát nữa tôi sẽ chơi, nhưng bỏ trong hộp thuốc vậy nó có chết không?
- Tôi đục lỗ cho nó thở rồi, hơn nữa, còn bỏ cỏ non vào cho nó gặm, không chết đâu mà sợ.
- Anh cất nó đi! Tôi thích bắt cào cào quá. Chúng ta sẽ tìm và bắt những con khác. Tôi muốn bắt thêm một con màu nâu nữa để ghép đôi với con đó.
- Ôi, thật là nhảm nhí Ngọc Diệp à! Nhưng mà nếu cô thích thì tôi chiều ý cô vậy. Lần này đến phiên cô ra tay, tôi sẽ đánh động cho bọn nó nhảy ra khỏi những đám cỏ, cô chỉ việc chụp cổ bọn nó thôi.
- Được á, chúng ta bắt đầu nha.

(...)

Hai đứa già đầu chúng tôi lại thích cửa sừng làm nghề, muốn học đòi theo bọn trẻ con chơi ba cái trò thơ ấu. Chúng tôi lùng sục khắp nơi để tìm bắt cào cào.

“Vụt”

“Bộp”

Một vật gì đó vừa bay xước qua mặt tôi đập vào thân cây.

- Cái gì vậy? – Tôi kịp hoàn hồn.
- Không được rồi, đi chỗ khác thôi, chỗ này nguy hiểm quá! Xém chút nữa thì cô đã bị trái banh gôn đập trúng đầu rồi đấy. Cô nhìn xem!
- Tôi nhìn xuống thảm cỏ, rõ ràng là một trái banh gôn.
- Hú hồn! Xém chút nữa thì...

“Tuýt... tuýt...tuýt...”

Âm thanh khiến tôi giật mình, nhìn về phía có những người mặc áo đen (đồng phục của nhân viên bảo vệ đời cũ), những người đó đang chạy về phía chúng tôi, trên tay cầm theo dùi cui và bộ đàm.

- “Báo cáo! Báo cáo! Có thích khách... có thích khách... đề nghị cho lực lượng chốt các điểm gác lại.” – Người chỉ huy đang phát lệnh.
- Chạy thôi Ngọc Diệp cô còn đứng ngây ra đó làm gì hả?
- Tôi nhìn lại thì đã thấy Khôi Nguyên chạy được một đoạn khá xa rồi.
- Trời ơi! Khôi Nguyên, anh nhớ bỏ lại tôi sao! Chờ tôi với nào.
- Tôi ba dò bốn cẳng chạy theo Khôi Nguyên. Bọn người phía sau vẫn đang đuổi theo tôi. “Ôi, lạy chúa! Giúp con với!” Bọn người đó đang ngày một thu ngắn khoảng cách với tôi.
- Khôi Nguyên ơi! Cứu tôi, không được rồi.

Tôi vừa chạy vừa gào muốn khản cả cổ. Khôi Nguyên vẫn chạy phía trước tôi...

Tôi đã quá mệt rồi...

Tôi ngã bịch xuống hố cát.

Đám người kia cũng vừa chạy đến túm lấy tôi.

- Thích khách đã bị bắt một tên, còn một tên. – Người chỉ huy gọi bộ đàm cho đầu bên kia.

Thấy tình hình của tôi không ổn, Khôi Nguyên đành phải tự chui đầu vào rọ. Chúng tôi bị áp giải đi... không biết điều gì sẽ xảy đến với chúng tôi nữa, tôi đang rất hồi hộp, lo sợ.

40. Chương 40

Chương 40

- Hai cô cậu cũng biết lựa chọn địa điểm để hẹn hò đấy chứ nhỉ!

Anh Quốc Việt nói trêu ghẹo bọn tôi, sau khi anh ấy đã bảo lãnh hai đứa chúng tôi ra khỏi “nơi giam giữ” của tổ bảo vệ đồi cù. Khôi Nguyên đến nước đường cùng đành bấm máy gọi cho anh Quốc Việt. Biết được tin hai đứa chúng tôi gặp phải “sự cố nghiêm trọng”, anh Quốc Việt đã trực tiếp đến “hiện trường” để giải quyết sự vụ.

- Lâu lâu tớ chơi ngẫu hứng, không ngờ lại xui xẻo như vậy.

- Lỗi là do em anh Quốc Việt à! Em nói muốn vào đồi cù chơi, tụi em đang đuổi bắt cào cào thì mấy người đó phát hiện ra. Cũng bởi em chạy chậm quá nên bị họ bắt, Khôi Nguyên thấy em bị tóm gọn, nên ảnh cũng tự nguyện chui đầu vào rọ luôn.

- Ô mai chuối! Khôi Nguyên hoá thân thành lợn sao? Rất tiếc là ta đến không kịp lúc để quay lại clip up lên facebook.

- Thôi mà Quốc Việt, tớ đang muốn quên đi cái sự cố làm ảnh hưởng không nhỏ đến hình tượng thám tử của tớ đây.

- Khà khà khà khà... khà khà khà khà... – Anh Quốc Việt cười khoái trá.

- Tiến trình kiểm tra những bộ hài cốt đến đâu rồi nhỉ?

- Sắp có rồi đấy Khôi Nguyên đẹp trai à! Vì tình nghĩa Lưu Bình, Dương Lễ giữa hai ta, mà tớ đã phải hy sinh rất nhiều mồ hôi xương máu đấy.

- Bắt đầu kể công rồi đấy! Cậu vẫn giống hệt thằng nhóc lớp 3 của ngày xưa.

- Có tin tức gì tớ sẽ báo cho cậu biết, cứ yên tâm mà đi lo việc của cậu đi “ông heo rọ” ạ! Khà... khà... khà... khà... Ngọc Diệp, em phải quản lý “ông heo rọ” nhà ta thật chặt nhé! Đừng để ông ấy chạy mất.

- Thôi mà anh Quốc Việt, đừng chọc anh ấy nữa. – Tôi bênh vực Khôi Nguyên.

- Còn chuyện này nữa Quốc Việt, tớ đã cho đội thám tử nhí của tớ số điện thoại của cậu. Có tin tức gì của Bính Lù bọn trẻ sẽ liên lạc trực tiếp với cậu. Giúp tớ bắt lão nhé!

- Oh shit! Việc đó cũng cần cậu phải nhờ vả hay sao? Tớ đã chuẩn bị một sợi dây thòng lọng rồi, lần này tớ sẽ câu được con kỳ nhông đó.

- Chúc cậu may mắn!

- Bây giờ cậu và Ngọc Diệp tính đi đâu?

- Đi tìm chỗ ngủ.

Anh Quốc Việt mở mắt tròn xoe.

- Cái... cái...gì...gì...cơ...

- Anh Quốc Việt, đừng nghe ảnh nói bậy bạ, không như anh nghĩ đâu. – Tôi cố giải thích cho anh Quốc Việt hiểu.

- Có chuyện gì đâu mà cô cứ quỳnh lên thế Ngọc Diệp! Tôi mệt cho nên tìm chỗ ngủ không được sao hả? Đầu óc của các người đúng thật là... – Nói rồi, Khôi Nguyên quay lưng bỏ đi.

—
Chia tay anh Quốc Việt, tôi và Khôi Nguyên đến một ngôi chùa có tên là chùa Quan Thế Âm.

Ngôi chùa tọa lạc trên một ngọn đồi phong cảnh đẹp tựa chốn thần tiên. Ngôi chùa với kiến trúc Phật giáo linh thiên cổ kính, chạy dọc theo những lối đi và sân vườn trồng rất nhiều tùng bách xanh um.

Một hồ nước nằm tĩnh tại bên bức tượng Quan Thế Âm cao bảy mét. Mặt hồ màu ngọc bích, trải lên những lá sen xanh đậm, những búp sen hồng ngát tỏa hương thơm.

Cơn gió phiêu diêu ghé qua mặt nước, cuốn lên tán lá bồ đề cổ thụ mọc cạnh chánh điện.

Khói hương trầm nghi ngút tựa hồ làn sương la đà mang theo mùi thơm nơi chốn tây thiên cực lạc.

Thỉnh thoảng có một tiếng chuông vang lên giữa không gian trong trẻo, khí nhạc rất thanh cho lòng người thanh tịnh.

Chúng tôi đi trên những phiến đá rêu phong, tôi mở giày, đặt bàn chân trần lên mặt đá xanh, cảm thấu sự mát lạnh dưới lòng bàn chân trắng hồng.

- Coi chừng té đập mặt bây giờ, mang giày vào đi!

- Mát quá Khôi Nguyên à!

- Đừng mất thời gian nữa, đi theo tôi chúng ta tìm một chỗ ngả lưng đã.

- Có tùy tiện quá không?

- Cô không nghe người ta thường nói “của chùa” đó sao. Miễn chúng ta đừng phá hoại là được, hãy giữ lòng thành kính nơi chôn chôn Phật đường; đức Phật không trách tội đâu.

Tôi theo Khôi Nguyên lên một cầu thang gỗ, dẫn tới lầu hai của một gian nhà (tôi nghĩ gian nhà này được xây dựng để dành cho những Phật tử thập xứ đến nghỉ ngơi.) Khôi Nguyên đẩy cửa dẫn tôi vào một căn phòng rộng, sạch sẽ, thơm mát. Dưới sàn trải những tấm chiếu. Chăn, gối, mùng, mền... xếp gọn một góc. Chúng tôi lấy gối và mền trải ra nằm ngủ.

Kể từ đó Khôi Nguyên không nói thêm gì nữa, ánh nhắm mắt thiu thiu đi vào giấc. Tôi cũng không làm phiền đến ảnh, để ảnh được ngủ một giấc cho đã mắt; mấy đêm rồi ảnh không ngủ được cũng bởi những suy nghĩ liên quan đến cuộc điều tra. Con người của ảnh rất khó đoán, ngay cả cách tư duy của ảnh cũng vậy; có những lúc Khôi Nguyên rất dễ dàng tách ra khỏi những suy nghĩ, nhưng, cũng có lúc anh ấy sa đà trong mớ ý nghĩ khiến ảnh quên luôn cả bản thân mình.

Bây giờ thì ảnh ngủ được rồi đấy. Lúc đó là 1h35' Tôi cũng nên nhắm mắt lại đánh một giấc vậy. Cứ vậy... tôi nhắm mắt...

(...)

Tôi mở mắt ra nhìn đồng hồ thấy đã 3h30', nhìn qua xem Khôi Nguyên đã dậy chưa. Anh ấy vẫn chưa dậy.

“Sâu ngủ đây mà.” – tôi lẩm bẩm trong miệng.

- Cô nói ai là sâu ngủ đấy hả?

- A, anh dậy rồi. Vậy mà còn nường nhé!

Bị tôi chọc, Khôi Nguyên trả đũa ngay. Anh ấy bất ngờ ôm lấy vai tôi đè tôi nắm xuống chiếu. Người anh ấy nằm trên người tôi, mắt anh ấy nhìn sâu vào mắt tôi, môi anh ấy bắt đầu mấp máy.

Một tay Khôi Nguyên luồn ra sau gáy tôi, tay kia đút trong túi áo.

Anh ấy đưa miệng lại gần đốm lửa trên môi tôi. Tôi ngậm chặt môi lại, lần này, quyết không để anh ấy tùy tiện nữa.

- Ngọc Diệp, hãy xem đây!

Một tay của anh ấy đang cầm con cào cào mà chúng tôi đã bắt lúc sáng, còn tay này thì vẫn giữ sau gáy tôi, cả người anh đề cứng lấy tôi, nên tôi không thể cử động được. Cứ thế... anh đưa con cào cào sát lại mặt tôi.

- Á... đừng mà Khôi Nguyên, làm ơn đi mà... tôi cầu xin anh đấy.

- Tôi sẽ cho nó cào vào mặt cô, dung nhan cô sẽ bị hủy hoại cho tan nát... đến đây nào!

- Á... đừng... đừng... tôi chừa rồi... chừa rồi... không chọc anh nữa mà... làm ơn đi...

Tôi cố vùng vẫy, cự mình nhưng vô hiệu, Khôi Nguyên quá mạnh mẽ, cơ thể tôi thì mềm mại yếu đuối, gặp phải bức tường thép như anh ấy đành bó tay chịu trời vậy. Hai chúng tôi cứ dần co như vậy, bỗng...

- Ừm.

Tôi đứng hình không dám nhúc nhích. Cảm giác bên ngực phải của mình có cảm giác gì đó khác thường... Khôi Nguyên đã vô ý chạm phải ngực tôi, giây lát tôi đỏ mặt. Khôi Nguyên vội buông tay ra, hai chúng tôi cùng đứng dậy, tôi chỉnh trang lại y phục mặc trên người. Khi quay đầu ra cửa thì bất ngờ... chúng tôi đứng ngêch ra.

- A Di Đà Phật!

Một sư thầy trông còn trẻ (khoảng 35, 36 tuổi) đang đứng trước mặt chúng tôi. Khôi Nguyên vội bỏ con cào cào vào hộp thuốc. Sợ ý, chưa kịp đóng nắp hộp, con cào cào bung ra bầu vào mặt sư thầy.

- A! – Sư thầy la lên. Quýnh quáng gỡ con cào cào đang cào cào trên mặt mình.

Cuối cùng sư thầy cũng gỡ được con cào cào, sư thầy nắm con cào cào trong tay...

- A! – Sư thầy lại la lên.

Đúng là, “họa vô đơn chí phúc bất trùng lai”. Sư thầy bị con cào cào nghiền vào lòng bàn tay.

Mặc dù đau đớn nhưng sư thầy vẫn cố gắng chịu đựng chứ quyết không sát sinh, ngay cả việc rảy tay thật mạnh cũng không dám vì sợ làm con cào cào bị thương.

Khôi Nguyên khẩn trương chạy đến gỡ con cào cào trên tay sư thầy, rồi lại cho nó vào hộp.

Sư thầy chỉnh chu lại đạo phục, trở về tư thế trang nghiêm, chấp tay trước ngực, miệng liên tục niệm:

- A Di Đà Phật...

- Mô Phật! Xin lỗi thầy ạ! – Khôi Nguyên cũng chấp tay lại. Tôi cũng làm theo anh ấy, xin lỗi sư thầy.

- A Di Đà Phật! Cửa chùa là chốn thanh tịnh, xin các thí chủ hãy giữ chút lòng thành kính. – Sư thầy nói năng rất từ tốn, nhẹ nhàng.

- Dạ, không phải như vậy đâu thầy, chỉ là... hiểu lầm... hiểu lầm thôi, bạch thầy...

- Bàn tăng là người xuất gia, đâu dám “ăn không nói có”, những hành động khi nãy của thí chủ bàn tăng đã trông thấy tất cả. A Di Đà Phật!

- Chúng con chỉ đùa dõn với nhau một chút thôi ạ!

- Đùa dõn mà như thế, e không phù hợp lắm ở chốn Phật đường này, mong các thí chủ hiểu cho.

- Dạ... đã làm phiền thầy... chào thầy chúng con đi.

Khôi Nguyên đánh bài chuông, tôi cũng lo mà phần gắp.

Sư thầy cất giọng từ bi:

- Hãy khoan! Thầy có việc này muốn nói với thí chủ. – Sư thầy gọi Khôi Nguyên.

- Dạ, thầy còn điều chi dạy bảo?

- Thí chủ có thể cho thầy xin con cào cào được không? Thầy muốn phóng sinh nó để tích thêm công đức.

- Tất nhiên là được rồi ạ! Đây, con cào cào này xin giao lại cho thầy.

Đưa con cào cào cho sư thầy xong, là chúng tôi dọt lẹ ra khỏi chùa. Thế đó, đừng ai đại mà đùa dờn ở chốn Phật đường, hãy lấy chúng tôi làm một bài học.

Ra khỏi chùa Quan Thế Âm, chúng tôi qua công viên Yersin, để vào được bãi giữ xe của siêu thị. Bây giờ tôi mới chợt nhớ ra, từ trưa đến giờ chúng tôi chưa có thứ gì vào bụng. Đã gần 4 h chiều,

Những xe hàng cá viên chiên, súp cua, bánh trắng nướng mỡ hành với phô mai và khô bò, khoai lang và bắp nướng than... xếp hàng dài công viên vui chơi giải trí. Mọi người đang nô nức thả diều, bọn trẻ con chơi xe đạp, những đôi nam nữ cặp kè bên nhau... bên những khóm păng xê tím tím.

- Khoan đã Khôi Nguyên, tôi lại muốn ăn vặt rồi.

- Có gì đâu mà ăn.

- Anh không thấy đó sao, đủ thứ kia kìa. Tôi thèm đậu khuôn với cá viên chiên quá. – Tôi nuốt nước miếng.

- Ôi, đành phải tiếp tục chiều theo ý cô vậy.

- Nhưng tôi quên mang theo vì tiền rồi. – Nét mặt tôi làm ra vẻ tội nghiệp.

- Cô gặp may đấy, tôi có mang tiền đây, thích ăn bao nhiêu cũng được.

- Anh nói thật đấy chứ?

- Cô làm như tôi là kẻ keo kiệt không bằng, thích gì thì cứ mua mà ăn, vấn đề là cô ăn được bao nhiêu chứ tiền bạc không thành vấn đề.

- Ôi, cảm ơn anh Khôi Nguyên. Anh thật hào phóng.

Hai chúng tôi đến một xe bán cá viên chiên gần lối cầu thang dẫn lên công viên.

- Chú bán cho một hộp đậu khuôn cộng với cá viên chiên.

- Cô muốn mua bao nhiêu xâu cả thầy.

- Dạ, miễn đầy hộp là được, hôm nay có người cho cháu ăn thỏa thích, thế nên không thể bỏ qua cơ hội này được.

Những xâu đậu khuôn được bỏ vào một chảo dầu mini, đậu khuôn được chiên giòn ngập trong nước dầu sôi ừn ừ. Từng xâu từng xâu nóng hổi được gấp ra hộp (loại hộp xộp mà người ta thường dùng để gói cơm) Nhìn những xâu đậu khuôn nóng giòn mà muốn chảy cả nước miếng ra ngoài.

Tiếp đến là những xâu cá viên được thả lần lượt vào chảo dầu, trở qua trở lại... những xâu cá viên xì xèo nghe rất đã tai, hương vị thơm ngon bay lên quện vào mũi mới thật ngây nhất khứu giác. Mỡ cá chảy ra tan vào nước dầu. Từng xâu...từ xâu cá viên chiên vừa thổi vừa ăn được gấp ra hộp khi đã chín tới.

- Của cô đây!

- Dạ, cảm ơn chú.

Nói rồi, tôi quay sang Khôi Nguyên, nói với anh bằng thái độ của một cô tiểu thư cao ngạo:

- Còn đứng ngây ra đó, không lo tính tiền đi.

- A, cô được lắm!

Tôi đến chỗ chiếc ghế đá dưới gốc cây pơ mu, vừa ăn vừa nhìn mấy con diều bay trên trời.

Xung quanh tiếng nói tiếng cười rôm rả.

Khôi Nguyên cũng đến ngồi cạnh tôi.

Hộp đậu khuôn chiên thật quá hấp dẫn, một hộp đầu cứng tha hồ mà ăn. Tương đỏ và tương đen xịt chung vào một góc để chấm khi thưởng thức.

Tôi cầm một xâu đậu khuôn chiên đưa cho Khôi Nguyên, ảnh lắc đầu bày đặc ra vẻ ta đây công tử không thèm ăn mấy thứ đồ ăn tầm thường.

- Không ăn hả? Tốt quá rồi, thế thì mình đỡ mất phần. Cám ơn anh nhé!

Nói rồi tôi chấm xâu đậu khuôn chiên nóng hổi vào chỗ tương, đưa lên miệng cắn một khoanh, tuốt ra, sau đó cho vào mồm nhai.

Đậu khuôn nóng giòn quyện với vị tương cay ngọt thấm vào lưỡi.

- Quá tuyệt! – Tôi chép miệng.

- Tương dính đầy miệng cô rồi kìa, ăn từ từ thôi.

- Đưa đây!

- Đưa cái gì?

- Khăn tay của anh.

- Ôi, cái cô này thật là... – Khôi Nguyên lục lấy chiếc khăn tay màu tím hoa cà đưa cho tôi.

- Lau đi, trông cô gớm quá đi mất.

Lau miệng xong tôi lại ăn tiếp những xâu cá viên còn nóng dầu mỡ, lúc này thì tôi chẳng cần phải giữ eo làm gì nữa, lo cứu cho cái bụng của mình đã. Viên cá nóng mặn mà thật đấy, cắn vào một miếng đã thấy vị ngon tuyệt dâng lên quần lấy đầu lưỡi.

- Quá tuyệt! – Tôi vừa ăn vừa trêu tức Khôi Nguyên.

Có một đôi tình nhân ngồi ở chiếc ghế đá bên cạnh – cách chỗ chúng tôi khoảng mười mét – thỉnh thoảng liếc nhìn chúng tôi.

“Rọt... rọt... rọt...”

- Tiếng gì vậy nhỉ? Anh có nghe không Khôi Nguyên.

- Tôi có nghe thấy gì đâu.

“Rọt... rọt... rọt...”

- Đó, rõ ràng là tôi nghe thấy mà. Tiếng kêu từ đâu phát ra thế nhỉ?

- Cô thật là lảm chuyện, lo ăn đi, quan tâm gì mấy chuyện vớ vẩn.

“Rọt... rọt... rọt...”

- A, thôi chết rồi Khôi Nguyên ơi! Tiếng kêu phát ra từ trong bụng của anh đấy.

- Đừng có nói sàm, hừ...

- Thật đấy!

- Đưa đây! – Khôi Nguyên dành lấu hộp đậu khuôn chiên trên tay tôi.

- Ừ chịu đâu, trả lại cho tôi. – Tôi làm điệu bộ của trẻ con đang giận.

- Tôi phạt, không cho cô ăn nữa. Tôi sẽ ăn hết, ai biểu cô...

Thế là, Khôi Nguyên ngồi chấm tương ăn hết chỗ cá viên chiên của tôi. Để lại cho tôi toàn đậu khuôn đã nguội ngắt.

Mặc dù anh ấy dành ăn hết phần ngon của tôi, nhưng tôi thấy trong lòng rất vui sướng, đó là một kỷ niệm đáng nhớ. Hình ảnh người con trai ấy ngồi ăn như một đứa trẻ, ở ghế đá công viên một chiều nắng nhẹ; khảm vào ký ức tôi giống như vết đinh đóng sâu vào lòng đá cuội.

(...)

Ăn xong chúng tôi vào siêu thị mua sắm những đồ dùng cần thiết, và thức ăn về nấu bữa tối.

Khôi Nguyên có nhiệm vụ đẩy xe, bây giờ tôi chính là boss, tôi phải ra dáng bà chủ chứ!

- Khôi Nguyên cho xe lại đây!

Tôi đặt vào xe mấy chai xà bông tắm và gội đầu. Thêm một chai nước xả comfort loại chai lớn.

- Cô mua gì mà nhiều vậy hả?

- Anh đừng hỏi nữa, cứ việc làm công việc của anh ta đẩy xe và trả tiền. Về nhà tôi sẽ gửi lại cho anh đầy đủ.

- Cô cứ làm tôi là kẻ keo kiệt không bằng. Chẳng qua là tôi lười đẩy xa quá thôi. Ai lại bắt đàn ông con trai đẩy xe như thế chứ hả. – Khôi Nguyên nói lớn.

- Đó là, không có baby đấy! Anh thấy mấy ông chồng kia không? Người ta vừa đẩy theo hàng hóa vừa đẩy cả đứa con nữa thế mà họ có than vãn gì đâu. Còn đôi tình nhân kia nữa, anh xem người đàn ông đó galant chưa, họ đang cười chúng ta đấy.

- Lại là họ, cô làm ơn có lý lẽ chút đi. Họ là vợ chồng với nhau, còn tôi và cô...

Khôi Nguyên bỏ lửng câu nói, hình như anh ấy cảm thấy rất khó khăn để nói ra câu: “chúng ta không phải là vợ chồng”

Phải rồi, anh ấy nhắc tôi mới nhớ. Chúng tôi đã là gì của nhau đâu kia chứ! Tôi đã đòi hỏi ở anh ấy quá nhiều rồi. “Mày thật là... mày hơi quá trớn rồi đó Ngọc Diệp... mày hãy làm ơn nhìn lại mình đi... anh ấy đã là gì của mày đâu kia chứ...”

- Cô bị làm sao vậy?

- Không sao cả, chúng ta mua thêm một ít đồ nữa rồi về thôi. – Giọng điệu của tôi trầm xuống hẳn.

(...)

Chúng tôi ra bãi giữ xe mang theo những giỏ đồ. Khôi Nguyên cũng thấy tâm trạng tôi có sự thay đổi. Anh ấy không nói gì cả mà quan tâm tôi bằng hành động. Anh ấy chủ động mang mũ bảo hiểm cho tôi, xách đồ dùm tôi...

- Anh đưa tôi giữ đồ cho, anh giữ rồi sao mà chạy xe được.

- Được rồi, ngồi sau nhớ ôm sát tôi vào nhé!

- Ừm. Anh cho xe chạy đi.

Khôi Nguyên chở tôi về, trên đường đi chúng tôi không nói với nhau câu nào cả. Anh ấy cho xe đi rất chậm...

- Ngọc Diệp, ôm thật chặt tôi nhé!

Tôi ôm Khôi Nguyên như lời anh ấy nói.

Đến chỗ có lối rẽ xuống đường Phạm Hồng Thái. Khôi Nguyên bắt ngừng cho xe chệch sang, rồi tăng tốc vọt một mạch đến chỗ có tấm biển khu phố văn hóa, anh ấy nhanh gọn cho chiếc cào cào tấp qua, rồi đi sâu vào con hẻm ngoằn ngoèo với nhiều ngã rẽ giống như một mê cung.

41. Chương 41

Chương 41

Chúng tôi về lại căn nhà trên đồi trà,

Lúc này, tôi mới hỏi Khôi Nguyên:

- Khi nãy sao đột nhiên anh lại rẽ qua đường Phạm Hồng Thái vậy? Còn chui vào con hẻm mê cung đó nữa?

- Tôi cắt đuôi những tên do thám đấy.

- Những tên do thám ư?
- Cô không để ý đấy thôi, chúng đã theo đuôi chúng từ lúc sáng kia.
- Sao tôi không thấy dấu hiệu khác thường nào vậy nhỉ?
- Cặp tình nhân ngồi bên trái chúng ta lúc ở công viên cũng chính là hai vợ chồng gặp trong siêu thị đấy.
- Sao có thể như vậy được, rõ ràng là hai cặp khác nhau mà.
- Hừ, đó chỉ là thủ thuật hóa trang thôi. Mặc dù bọn chúng đã thay đổi vẻ bề ngoài, nhưng làm sao có thể qua mắt được tôi kia chứ! Tôi là cha đẻ của trò chơi đó mà.
- A, bây giờ tôi mới nhớ, cặp tình nhân đó có mang theo một cái va li, nếu đúng như anh nói, thì đó là đồ nghề tác nghiệp rồi.
- Những kẻ đó là thám tử đấy. Nhưng, loại thám tử đó khác hoàn toàn với những người như tôi.
- Khác ở chỗ nào vậy Khôi Nguyên?
- Ví dụ cụ thể: loại thám tử như tôi chỉ quan tâm đến những vụ án lớn, cân não và chính nghĩa. Còn loại kia thì chỉ quan tâm đến những vụ án nhỏ, vô cùng đơn giản và sẵn sàng làm chuyện phi nghĩa vì những khoản thù lao béo bở.
- Ra là vậy, nếu đúng như anh nói thì chúng ta đang bị theo dõi, rốt cuộc ai đã thuê những kẻ đó theo đuôi chúng ta?
- Còn quá sớm để kết luận đó là ai, nhưng chắc chắn là chúng chẳng tử tế gì đâu.
- Anh nói đúng Khôi Nguyên à! Trong thời điểm này, chúng ta cần thận trọng trong mọi hành động.

—

Sáng hôm sau,

Từ sớm cho đến giữa trưa, Khôi Nguyên chỉ tập trung suy nghĩ, không để tâm đến bất cứ chuyện gì khác, ngoài vụ án mà chúng tôi đang điều tra. Đầu óc của Khôi Nguyên giống như một bộ máy chuyên biệt, đến khi cần hoạt động tối đa công suất, sẽ huy động hết toàn bộ nội lực dồn vào một mục tiêu duy nhất. Buổi trưa hôm đó, anh ấy không ăn cơm. Sự coi thường sức khỏe như vậy khiến tôi rất lo lắng cho anh.

Đến 1h chiều thì anh Quốc Việt đến tìm chúng tôi, anh ấy mang đến cho Khôi Nguyên một “món quà vô giá” – kết quả kiểm tra những bộ hài cốt.

- Đây là kết quả tương đối đầy đủ, còn một phần nữa, là quá trình tái tạo lại khuôn mặt của các nạn nhân, họ sẽ gửi cho chúng ta ngay khi hoàn tất. – Nói rồi, anh Quốc Việt chuyển cho Khôi Nguyên chiếc cặp đựng hồ sơ chứa kết quả kiểm tra của các chuyên gia nước ngoài.
- Chắc cậu đã xem qua rồi, cậu thấy có gì bất thường không? – Vừa hỏi Quốc Việt, Khôi Nguyên vừa mở chiếc cặp đựng hồ sơ ra xem kết quả.
- Có đấy cậu bạn của tôi à! Theo như kết quả cậu đang cầm trên tay thì có ba điểm chúng ta cần lưu ý. Điểm thứ nhất, là trong tám bộ hài cốt đó thì có ba bộ được xác định là hài cốt của phụ nữ. Điểm thứ hai, theo như kết luận của các chuyên gia, thời điểm tử vong của những nạn nhân là không giống nhau; cụ thể, năm bộ hài cốt của những người được xác định là nam giới...
- Chết cùng một thời điểm cách đây khoảng hai mươi năm, còn những nạn nhân là nữ giới thì mới chết trong khoảng thời gian mười năm trở lại đây. – Khôi Nguyên nói thay lời anh Quốc Việt.
- Điều đó đưa đến một giả thiết đáng lưu tâm, ba bộ hài cốt là nữ giới, rất có khả năng là của ba nạn nhân bị mất tích trong thời gian ở tại căn nhà này.
- Từ đó suy ra, sau khi ông Trịnh Vỹ qua đời, có một cá nhân, hoặc một tổ chức nào đó đã dùng tầng hầm của căn nhà, giết người sau đó giấu xác. Động cơ của kẻ đó là gì?
- Cậu có nghĩ đến một tổ chức tội ác giết người, với mục đích lấy nội tạng của nạn nhân không Khôi Nguyên?

- Cậu đã liên hệ điều đó với kết luận thứ ba của các chuyên gia?
- Đúng vậy đó Khôi Nguyên, theo như kết luận thứ ba, thì trên những bộ hài cốt có những vết xước rất lạ. Cụ thể là ở những bộ phận như: xương sườn, xương chậu...
- Điều đáng nói là xương cẳng tay, xương cẳng chân và xương sọ cũng có những vết xước tương tự.
- Rồi cuộc kẻ nào đã giết người? Và giết người với mục đích gì? Một cá nhân hay một tổ chức đã thực hiện tội ác?
- Chúng ta cần có thêm những manh mối, những dữ kiện, và một khoảng thời gian để suy luận. Nhất định tớ sẽ tìm ra sự thật.

Sau khi anh Quốc Việt rời đi, Khôi Nguyên lại tiếp tục suy nghĩ. Không thể cứ để anh ấy nhìn đói mà làm việc như vậy được. Tội đánh bạo nói với anh:

- Khôi Nguyên, anh hãy ăn chút gì đó đi, từ trưa đến giờ chưa có gì vào bụng cả, như thế không tốt cho sức khỏe đâu anh. Để tôi đi hâm nóng thức ăn cho anh nhé!

Nói rồi, tôi đứng lên, xuống bếp hâm lại thức ăn, bày biện thật chu đáo trên khay, sau đó, tận tay bưng lên phục vụ anh.

- Đến rồi đây! đến rồi đây! – Tôi đặt khay thức ăn lên bàn.

Khôi Nguyên vẫn ngồi ở ghế sofa bấm chớp mũi suy nghĩ, anh không thèm ngó ngang gì tới khay thức ăn trên bàn, và cũng chẳng bận tâm gì đến thành ý của tôi. Khôi Nguyên liếc nhìn tôi hờ hững. Sự thờ ơ của anh làm lòng tôi quặng lại, tôi cũng thừa biết lý do vì sao anh ấy lại có thái độ như vậy, nhưng tôi vẫn thấy buồn, vẫn thấy khó chịu trong lòng. Tôi cảm thấy tủi thân và tự trách bản thân mình đã quá nhỏ nhen, khi để bụng đến một chuyện rất nhỏ nhặt.

“Rò... rò... rò...”

“Tĩnh tĩnh tình... tĩnh tĩnh tình... tĩnh tĩnh tình tình...” Tiếng chuông điện thoại nokia trong túi áo Khôi Nguyên vang lên. Khôi Nguyên nghe máy:

- Alo (...)

Cuộc điện thoại đó khiến anh ấy dừng lại mọi suy nghĩ. Khôi Nguyên quay sang tôi, nói rất điềm nhiên:

- Cô ở lại đây chờ tôi một lát nhé!
- Anh đi đây vậy?
- Tôi xuống dưới đồi trà, sẽ trở lên ngay thôi.

Nói rồi, anh quay lưng bước đi, anh chẳng thèm bận tâm đến cảm xúc của tôi. Khay thức ăn trên bàn lúc này đã nguội ngắt.

Tôi không phải chờ đợi lâu, khoảng mười lăm phút sau, Khôi Nguyên trở lại nhà. Nhưng, anh ấy không đi một mình, anh đi với một người khác, và... đó là, một người con gái. Cô ta rất đẹp, rất xinh, rất quyến rũ.

Nữ nhân đi cùng anh ấy là một cô gái xuân xanh vừa tầm đôi mươi.

Vóc người mình hạt sương mai, phong thái đại tiểu thư kiêu sa cá tính, không hề mèo nheo, nhu nhược.

Cô tiểu thư có vẻ ngoài lạnh lùng băng giá ấy, mặc trên mình chiếc áo sơ mi trắng mỏng, loại áo được thiết kế dành riêng cho cô ấy. Người đẹp mặc quần tây màu đen, quần cũng như áo, được may đo đúng chuẩn mực. Ngay cả đôi giày của cô nàng cũng vậy, nó đẹp một cách lạ lùng, đẹp một cách mà người ta muốn “soi” để chê lắm! Mà không thể chê được. Y phục quyền rũ một phần, mà vóc dáng của người mặc tuyệt nhiên là quyến rũ mê đắm lòng người.

Cô nàng tóc hạt dẻ buông xõa ngang lưng.

Khuôn mặt trái xoan mỹ miều, nét đẹp ngưng tụ ở chiếc cằm duyên dáng đầy đặn.

Dưới vầng trán trâm anh ấy là cặp mày thanh thanh nhả nhặn.

Đôi mắt của nàng ta mới xứng thật danh hiệu đệ nhất mỹ nhân. Mắt nàng to tròn, đường nét sắc sảo, mi cong cỏ mượt, suốt tựa hồ thu.

Sóng mũi cao cao rõ là bậc nữ nhân quý phái.

Đôi môi trái tim của nàng thắm đỏ như đoá son môi.

Nàng không cười.

(...)

- Giới thiệu với cô đây là Ngọc Trinh, trợ lý của tôi. Còn đây là Ngọc Diệp – cái cô ham ăn, ham ngủ mà huynh viết trong thư cho muội đó. – Câu nói của Khôi Nguyên dành cho tôi, một kẻ ham ăn, ham ngủ... làm lòng tôi thất lại.

Ngọc Trinh khẽ cúi đầu chào tôi, nét mặt vẫn lạnh như băng. Đôi trai tài, gái sắc đó đứng bên nhau thật xứng đôi vừa lứa. Tự dưng tôi chạnh lòng, cảm thấy tự ti, mặc cảm lắm!

Tôi cúi đầu đáp lễ:

- Chào cô, Ngọc Trinh.

Cô ấy thật lạnh lùng, khô khốc. “xứng đôi đũa, cả tính cách cũng tương đồng nữa.” Tôi thầm thì với côi lòng.

- Ngọc Trinh sẽ ở đây với chúng ta. – Khôi Nguyên tuyên bố như vậy đó.

Tôi lặng thầm, không biết phải xử trí thế nào. Bởi đầu tôi lúc này rất rối. Tôi đang rất hoang mang.

- Muội sẽ về văn phòng.

- Sao vậy muội muội? (cách thân mật Khôi Nguyên dùng để gọi Ngọc Trinh)

- Bức thư mà huynh gửi cho muội.

- Có vấn đề gì sao?

- Không. Theo ý muội, chia ra sẽ tốt hơn.

- Cũng được.

- Vụ án ở Hà Thành tình hình rất lạc quan. Chắc anh Vũ sẽ sớm lo xong, rồi về đây giúp chúng ta thêm một tay.

- Vụ này một mình huynh giải quyết được rồi, huynh chỉ viết thư kể cho muội nghe về vụ án lý kỳ huynh đang giải quyết, không ngờ muội lại bỏ cậu Vũ để về đây giúp huynh. Huynh còn chưa phạt muội cái tội không thềm tuân theo chỉ thị giám đốc đấy nhé! – Khôi Nguyên cốc nhẹ tay lên trán nàng ấy, hai người quả tình là thân mật hơn mức bình thường.

- Ở đó một mình anh Vũ là dư sức rồi.

- Có phải muội bị quyến rũ bởi vụ án huynh đang theo đuổi không vậy?

- Có hai lý do muội quay lại, một như huynh đã nói.

- Còn lý do thứ hai?

- Huynh cũng biết mà.

Khôi Nguyên nhìn rất kỹ khuôn mặt của người trợ lý. Nét mặt cô ấy vẫn lạnh lùng, vô cảm. Rồi bất ngờ anh nắm lấy tay nàng ta kéo lại ghế sofa.

- Muội ngồi xuống đây đã, chắc muội chưa ăn gì rồi, lại đây nào muội muội! Thức ăn này dành riêng cho muội đấy.

- Huynh nói dối.

- Thôi được rồi, huynh nhận, đây là, lúc này Ngọc Diệp nấu cho huynh, nhưng huynh chưa kịp ăn.
 - Vậy thì huynh ăn đi!
 - Nhưng huynh không thấy đói, lát nữa đói huynh sẽ ăn, còn muối muối của huynh đi đường xa chắc chắn là đói lắm rồi. Ngồi xích lại đây nào!
 - Vẫn như mọi khi sao?
 - Không thay đổi.
 - Ở đây không tiện đâu.
 - Có gì đâu mà không tiện.
 - Chị Ngọc Diệp sẽ cười cho đây.
 - Không sao, tôi sẽ đi.
 - Chị đi đâu?
 - Tôi lên lầu có chút việc.
 - Phải đấy Ngọc Diệp, cô tránh mặt một lát đi. Muối muối của tôi ngại ngần vì có cô đứng gần đây.
 - Huynh, sao lại nói vậy, chị Ngọc Diệp cứ ngồi lại đây đi, không sao đâu.
 - Hai người cứ tự nhiên. - Tôi đắng lòng, quay mặt bước vội lên gác.
 - Chị Ngọc Diệp. – Ngọc Trinh gọi với theo.
 - Mặc kệ cô ấy đi muối muối. Nghe lời huynh, ăn chút gì đó, rồi từ từ huynh muối mình sẽ bàn về vụ án, chắc chắn là muối sẽ bị cuốn hút cho mà xem.
 - Được rồi, để muối tự làm lấy.
 - Không có cái lời huynh.
- Tôi ngồi ở bậc thang, lén nhìn họ.
- Ngọc Trinh ngồi xích lại gần Khôi Nguyên, để anh ấy tự tay dứt cơm cho ăn.
- Cũng được đấy. – Cô ta khen thức ăn tôi nấu cũng tạm.
 - Đây, ăn thêm muống nữa nhé!
 - Để muối nuốt đã chứ, huynh muốn muối nghẹn chết sao?
 - Lớn thế này rồi mà huynh còn phải dứt cơm cho ăn đấy thôi.

(...)

Tận mắt nhìn thấy họ thân mật với nhau, nhìn người tôi yêu dứt từng muống cơm cho một cô gái khác. Khay thức ăn mà tôi dành tất cả tình yêu thương, sự quan tâm để vào trong đó, những muốn anh có được một bữa ăn ngon miệng. Nào ngờ... anh chẳng để tâm đến thì thôi, anh còn đáp lại bằng một thái độ hờ hững. Anh không coi trọng sức khỏe của mình, anh lo lắng cho một con gái mà anh gọi với cái tên thân mật là muối muối, anh bỏ mặc tôi. “Hức... hức” Anh vô tâm lắm, anh ác lắm Khôi Nguyên à! Không thể dẫn lại dòng cảm xúc, không thể bịt lại những dòng chua xót trào lên trên khóe mắt... Tôi chạy vào phòng, vùi mặt sâu dưới tấm nệm, lấy gối bưng kín đầu, để hai người ở dưới nhà không nghe được tiếng tôi nức nở.

(...)

Tôi ngồi lặng lẽ một góc giường, úp mặt trên gối buồn rĩ rượi. Ở dưới kia, họ đang nói chuyện với nhau thân mật. Tôi còn nghe được cả giọng nói của Khôi Nguyên, anh ấy đang lấy tôi ra làm trò cười cho cô muối muối của anh ấy. Giọng nói trầm ấm ngày nào của anh, giờ phút này làm tôi ghét kinh khủng.

Tôi vỡ mộng. Tôi đã ngây thơ trong tình yêu. Đã kết luận quá vội vàng rằng: người đàn ông đó cũng có tình cảm với tôi.

Tôi xấu hổ và cảm thấy nhục nhã biết chừng nào, vì đã lỡ thể hiện trước mặt anh ấy những biểu hiện vui sướng, hạnh phúc... lúc tôi, còn lầm tưởng anh thích tôi, yêu tôi... tôi làm duyên, làm dáng, làm đủ trò hề... bây giờ mới thấy bê mặt hay sao?

Người đàn ông đó không hề xem tôi là một đối tượng tiềm năng, về cơ bản anh ấy chỉ coi tôi như một con ngốc. Muốn thì anh ấy hôn, thích thì anh ấy đụng chạm. Chứ yêu thương tôi cái nỗi gì. “Mày ngu... ngu lắm Ngọc Diệp... mày...trời ơi...iiii...”

“Mặc kệ cô ta.” Tôi nhớ lại câu nói vô tình của anh ấy. Rồi... nước mắt lại rơi. Tôi úp mặt vào gối khóc thút thít.

Tôi đã quá vội vàng. Đã quá dễ dãi. Tôi yêu anh bằng tình cảm chân thật, anh đáp lại tôi bằng thứ tình cảm giả dối. Với người còn gái nào anh cũng có thể gần gũi được. Đáng lẽ tôi phải nhận ra từ sớm kia. Anh là người đàn ông đa tình, mái tóc xoăn là dấu hiệu sờ sờ đó, vậy mà tôi đã không phát hiện sớm hơn. Anh ấy đẹp trai, tài giỏi, anh ấy có thiếu gì người phụ nữ xinh đẹp, trẻ trung... tại sao lại cứ phải đi yêu một con vịt vừa mập, vừa xấu xí, vừa ham ăn, thô lỗ như tôi.

“Hu... hu...hu...” Nước mắt ơi, sao mày cứ rơi hoài thế. Nín đi! Nín đi. Đừng vì một người đàn ông như vậy mà làm khổ mình chứ. “Mày mạnh mẽ lắm mà Ngọc Diệp, hãy đứng lên, đứng lên nào! Hãy chứng tỏ cho người đàn ông đó thấy mày là một cô gái có lòng kiêu hãnh, không có tình yêu của anh ấy mày vẫn sống tốt, vẫn là Ngọc Diệp của ngày nào, lạc quan, yêu đời.” Phải rồi. Mày phải vui lên. Phấn chấn lên. Phải biết buông tay ra, hãy chúc phúc cho anh ấy, vui cho anh ấy tìm được hạnh phúc của mình. Hãy chôn tình yêu đó vào lòng. Mày không cần phải nó ra đâu, nếu có nỗi đau thì hãy xin cho riêng một mình mày thôi. Mày sẽ làm được mà, mày rất mạnh mẽ.

Tôi kéo khăn lau khô những dòng nước mắt. Hít vào một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần lạc quan vui vẻ.

Ngọc Trinh đã về,

Sau khi đưa cô ấy xuống dưới đồi trà, Khôi Nguyên trở lại, lập tức chạy lên phòng gặp tôi.

- Cô làm sao thế Ngọc Diệp? Nãy giờ cứ ở lì trên phòng. Ngọc Trinh có gửi lời chào cô đấy, muội ấy sợ làm phiền cô.

- Vậy à! – Tôi đáp hồ hững.

- Nhất định là có chuyện rồi.

- Chẳng phải vừa rồi anh đã đuổi tôi đi đó sao? – “hừ” Tôi nhếch mép, thái độ khinh khỉnh.

- Thì ra là chuyện đó, đừng giận Ngọc Diệp, tôi không có ý gì đâu.

- Tôi có nói anh có ý gì đâu, chẳng qua tôi muốn được yên tĩnh thôi.

- Thôi đừng giận nữa mà. Chúng ta đi ra ngoài ăn tối đi, hôm nay tôi không đến lớp võ. Ăn tối xong tôi và cô sẽ cùng đi xem phim 3D. Chịu không? – Khôi Nguyên nắm lấy tay tôi.

Tôi lập tức nguôi giận, mặc đồ vào đi ăn tối, rồi đi chơi cùng anh ấy. Xem ra, tôi không đủ kiên định để giữ khoảng cách với người đàn ông quyền rũ như Khôi Nguyên. Tôi sẽ còn phải đau khổ dài dài.

42. Chương 42

Chương 42

Trải qua hai ngày nặng nề,

Khôi Nguyên lúc thì tập trung suy nghĩ về vụ án. Khi thì gọi điện thoại hỏi thăm cô muội muội của anh.

Hai ngày liền, Ngọc Trinh đến “nhà chúng tôi” chơi. Cô ấy ngồi từ lúc sáng sớm cho đến cuối giờ chiều mới chịu về. Khôi Nguyên đã rất nhiều lần khuyên cô ấy hãy ở lại với chúng tôi, nhưng, lần nào cô ấy cũng từ chối. Cô ấy vẫn giữ bộ mặt đó, lạnh lùng băng giá, hình như cô ấy không có chút cảm xúc nào. “Cô ấy là một người máy.”

Tôi lại rơi vào dằn vặt, tự trách bản thân mình nhỏ nhen, ích kỷ; khi tôi cảm thấy ghét Ngọc Trinh. Càng ghét Ngọc Trinh bao nhiêu thì tôi lại thấy mình nhỏ bé, tầm thường bấy nhiêu. Điều đó chứng tỏ tôi là người thiếu tự tin, dấu hiệu của một kẻ thất bại, đại thất bại. Nhưng, tôi không thể lừa dối chính mình, tôi muốn lờ đi tất cả, muốn tự tin ngẩng mặt lên cao, vậy mà tôi làm không được. Khi họ ngồi gần bên nhau, tôi có cảm giác mình là kẻ thứ ba, mình bị cho ra rìa, không ai thêm để ý đến mình, số phận mình vô phước... sinh ra để thất bại và cô đơn, như vậy và mãi mãi vô lượng kiếp sẽ như vậy. Tôi rơi vào mặc cảm tự ti, khí sắc trầm xuống, buồn phiền day dứt.

Tôi vò gạo nấu cơm, nén cho nước mắt và nỗi ảm ức chảy ngược vào trong. “Ngọc Diệp à! Mày không được ích kỷ, hãy cao thượng lên, hãy nấu cho họ những bữa ăn thật ngon để họ được vui vẻ, để họ có sức khỏe mà làm việc. Đừng chiếm hữu Ngọc Diệp à! Loại bỏ hai từ đó ra khỏi đầu, tình yêu là lặng thầm, cho đi chứ đừng nghĩ đến việc nhận lại. Hãy thả lỏng Ngọc Diệp ơi!”

Sang ngày thứ ba,

Nàng công chúa muội muội của Khôi Nguyên không đến nữa, hình như cô ấy đã đi đâu đó có việc.

8h sáng, anh Quốc Việt chạy đến nhà báo tin đã bắt được Bính Lù.

- Ô, chiến công lần này thuộc về cậu rồi, Quốc Việt.

- Cậu đang dùng son môi chết lên mặt tớ đấy nhóc à! Lần này, lũ nhí lại lập công rồi, lần trước cũng thế... ôi! Chắc thằng tôi đây sắp chết đói rồi, bị bọn trẻ con dành mất chén cơm thì lấy gì mà sống.

- Thôi mà, đừng làm quá lên thế.

- Nghe lũ nhí nhỏ đó báo tin đã phát hiện ra Bính Lù trong một quán “cà phê casino” là tớ tới xúp đầu ngay. Lần này, tiện tay dắt dê luôn; không chỉ bắt được con chuột nhấc Bính Lù mà còn thộp cổ được một mẻ cá rô phi đang chăm bẵm “chặt hẻo” (đánh bài tiến lên).

- Chúng là một bọn với nhau cả sao? Chắc cậu đã lấy lời khai rồi.

- Cá mè một lứa đấy.

- Gã khai nhận tất cả rồi chứ? Việc gã, ông Trịnh Vỹ và đám người hoa kia có quan hệ mật thiết với nhau.

- Gã nhất định chối bỏ tất cả, cái gã này đúng là lì như bò đội nón. Gã thừa nhận mình có qua lại với ông Trịnh Vỹ, nhưng chỉ là bạn nhậu với nhau chứ cũng không thân thiết lắm, anh họ của gã (ông Ca Lạ) mới chơi thân với ông Vỹ. Về việc gã là chiếc cầu nối giữa ông Vỹ và đám người hoa, gã khai rằng, gã chỉ đi cùng đường với bọn người hoa đến nhà ông Vỹ. Thực ra, gã cũng có quen biết sơ giao với đám người này, khi đó chúng thường đến quán nước Di Cư Lèo (một sông bạc trá hình) để đánh bạc.

- Muốn xác nhận điều này cũng dễ thôi.

- Bằng cách nào vậy Khôi Nguyên?

(...)

Khôi Nguyên đã đưa bà Hiền đến tận nơi để nhận mất Bính Lù, xem ông ta có phải là người đàn ông mất sẻo mà bà từng gặp tại nhà ông Trịnh Vỹ hay không. Vừa trông thấy bà Hiền, ông Bính Lù đang ngồi tại phòng tra khảo chồm chồm tới bà như con cún bị bắt lâu ngày vừa mới gặp lại chủ nhân của nó.

- A, cô Hiền, cô đến để bảo lãnh tôi đó sao?

- Ôi, chú Bính. Sao lại đến nông nỗi này.

Bính Lù nắm lấy tay bà Hiền hôn lên đó, rồi áp vào má mình.

- Cô Hiền ơi! Nhìn qua là biết cô có quen biết với các sếp ấy rồi. Xin hãy cứu tôi, cứu tôi với cô Hiền, tôi sẽ mang ơn cô suốt đời. Các sếp nói tôi mà còn ngoan cố sẽ đem nhốt đến khi rục xương mới cho người nhà đem xác về mai táng đấy.
 - Chú Bính cũng thật là... chú từng này tuổi rồi mà pháp luật chẳng biết tý gì cả, ai lại đi bắt chú giam cho rục xương bao giờ, nếu chú không có tội thì sẽ được thả thôi.
 - Bà Hiền nói phải đấy, ông hãy khai thật đi, đừng để chúng tôi mất thời gian nữa. – Anh Quốc Việt nói.
 - Sếp ơi! Tôi không biết về bọn người đó thật mà. Nếu biết thì tôi đã khai ra rồi, hơi đâu để khổ thân khổ xác thể này.
 - Không có tội giết mình thế sao lại bỏ trốn? Những kẻ đã giúp ông bỏ trốn là những ai, khai ra đi!
 - Sếp ơi! Sếp hiểu lầm rồi. Tôi sợ sếp bắt tôi vì tội đánh bạc và đánh người gây thương tích. Trước ngày sếp đẹp trai này – ông Bính Lù chỉ Khôi Nguyên, - đến tìm tôi, tôi đã gây ra một vụ đánh người linh xình ở trung tâm thương mại, lúc đó tôi cũng say rồi... tôi cầm một cái vá múc canh lấy từ gian hàng bày bán dụng cụ nấu bếp, tôi quất một cái cốp lên đầu thằng đầu trọc trước mặt vì cái tội dám đứng ngăn đường tôi. Cú đánh mạnh quá khiến cho thằng đó ngã lăn quay ra đất, mọi người la hét ầm ĩ, tôi còn định đánh tiếp thì các chiến hữu đi cùng đã kéo tôi đi chỗ khác, họ đưa tôi ra bãi giữ xe, đẩy tôi lên rồi tẩu thoát. Hôm sau, tôi lại nhậu tiếp, rồi ngựa quen đường cũ, ma men khi đã nhập vào người, tôi lại dỏ chứng, ngứa ngáy tay chân. Tôi đã dùng đàn đập lên đầu các chiến hữu của mình, họ bỏ chạy, tôi xách dao rượt theo. Ra đến cửa thì gặp sếp ấy đang đứng gần ông anh họ của tôi, thấy tướng tá sếp ấy nhỏ con tôi định hù chơi một tăng, nào ngờ...
 - Đúng là không có cái đại nào như cái đại nào. Ông biết cậu ta là ai không hả? Bảy năm liền quán quân karate quốc gia đấy! Chưa lấy mạng ông là may lắm rồi, còn không biết thân biết thân biết phận... còn định bỏ trốn đến bao giờ?
 - Sếp ơi! Đáng lẽ tôi không có ý định bỏ trốn đâu. Cũng tại con vợ nhà tôi mà ra cả, chuyện này về nó không yên với tôi đâu; tức tôi vừa tỉnh dậy sau khi bị sếp ấy nốc ao xong, nghe nói sếp ấy đã đi ăn cơm. Nó nói với tôi: “Ông làm gì để công an vào nhà điều tra thế hả?” “Bà nói gì, người vừa đánh tôi khi này là công an sao?” “Chứ còn gì nữa, anh ta cùng đồng nghiệp đi ăn cơm rồi, đợi ông tỉnh lại sẽ gông cổ lôi đi đấy.” “Chúa ơi, họa đến rồi... đến rồi... nhất định là cái thằng khốn nạn kia đã ngùm củ tỏi nên công an mới tìm đến tận nhà, không được, tôi phải trốn đi thôi. Họ có đến thì bà cứ nói thế này...” Vậy đó sếp ơi, sợ quá nên tôi mới bỏ trốn... mới bỏ trốn đó sếp.
 - Ai đã ở đằng sau lưng giúp ông trong cuộc chui rúc vừa rồi hả?
 - Về chuyện đó... chuyện đó...
 - Hừ, giấu đầu lòi đuôi. Rõ ràng là có chuyện mờ ám nên mới vậy. Ông liệu hồn đấy, chuyện này ông sẽ rục xương với một mớ tội danh.
 - Không phải đâu mà sếp, chỉ là... chỉ là...
 - Chỉ là sao hả?
 - Nói ra tôi cũng sẽ chết vậy, thôi thì ở trong tù còn hơn, cứ như vậy đi, tôi không thể... mong sếp hiểu cho.
 - Bính Lù đồ lầy.
 - Được lắm, thế thì tôi sẽ cho ông được toại nguyện(...) Các đồng chí, hãy đưa ông ta trở lại phòng giam, ông ta có liên quan đến một vụ trọng án, nhất định phải canh phòng cẩn mật.
 - Vâng, thưa sếp! – Một đồng chí mặc thường phục vào đưa ông Bính Lù đi.
- Lúc này, Khôi Nguyên mới hỏi bà Hiền:
- Không phải người đàn ông mặt sẹo đó sao ạ?
- Bà Hiền lắc đầu:

- Không phải đâu Khôi Nguyên, tên kia dữ tợn hơn nhiều. Còn chú Bính coi hung hăng vậy chứ không đến nỗi nào đâu, thấy chú ấy bị bắt như vậy bà cũng buồn lắm!
- Bà yên tâm đi. Điều tra xong vụ án, nếu ông ấy không liên quan gì chúng cháu sẽ thả ông ấy ra thôi.
- Khôi Nguyên nói vậy là bà yên tâm lắm rồi. Bà chúc cho các cháu sớm kết thúc vụ án. Thấy các cháu chạy đôn chạy đáo như vậy bà cũng thấy thương.
- Dạ cảm ơn bà! Có thời gian chúng cháu, cháu và Ngọc Diệp sẽ đến thăm bà, để nghe bà kể chuyện.
- Hai cô cậu thật giống với họ (Hoàng Lan và Thế Anh) ngày xưa. – Bà Hiền mỉm cười hồn hậu.

—
2h chiều,

Chúng tôi nhận được cuộc điện thoại của ông giám đốc bệnh viện Hòa Phát. Ông ấy thông báo một tin khiến chúng tôi bàng hoàng sửng sốt. Bệnh nhân Hải Ninh đột ngột qua đời hồi 12h.

Chúng tôi lập tức đến bệnh viện Hòa Phát để gặp ông Trung để hỏi xem chi tiết vụ việc.

Lúc chúng tôi đến, xác bệnh nhân Hải Ninh vừa mới được người nhà đem về.

- Vậy đó, khi sống thì chẳng thêm quan tâm, đến khi chết rồi lại bày đủ thứ lễ nghĩa. – Ông trung lắc đầu ngao ngán.

- Thưa bác sĩ! Nguyên nhân nào đã khiến anh ta chết đột ngột như vậy?

- Chiều hôm qua anh ta lên cơn sốt cao, đến 12 h trưa hôm nay thì tử vong.

- Bị sốt ư? – Khôi Nguyên không tin lắm.

- Cậu đừng nghĩ chúng tôi như vậy chứ Khôi Nguyên, dù gì chúng tôi cũng là bác sĩ, chúng tôi xem trọng mạng người hơn tất cả.

- Bác sĩ hiểu lắm rồi, rồi không nghĩ vậy đâu. Tôi muốn hỏi bác sĩ, trước khi anh ta sốt cao rồi đột tử, bác sĩ có phát hiện ra được một dấu hiệu gì đó khác thường không? Người nấu bếp mới vào làm có còn xuất hiện trước mặt Hải Ninh không, thưa bác sĩ!

- Nếu nói những dấu hiệu khác thường với bệnh nhân Hải Ninh thì tôi không thấy. Nhưng, chiều hôm qua cả bệnh viện của tôi phải tiếp đón một người rất khác thường đấy.

- Một người rất khác thường ư?

- 3 h chiều ngày hôm qua, toàn thể nhân viên bệnh viện, bao gồm cả bệnh nhân... theo chỉ thị của tổng giám đốc, chúng tôi phải tiếp đón một mệnh thường quân (người đã đầu tư rất nhiều tiền cho bệnh viện chúng tôi) Ms Thùy Dung, vốn là một bệnh nhân tâm thần phân liệt của bệnh viện, đã bình phục hoàn toàn, trở lại cuộc sống đời thường, làm ăn kinh doanh phát tài phát lộc, một niềm tự hào của bệnh viện chúng tôi, người ấy đã trở lại thăm mái trường xưa, và có đôi lời muốn nhắn gửi với “các bạn” niên khóa mới. Nhân viên của bệnh viện Hòa Phát chúng tôi thấy đó là một trò hề lố bịch, ai lại đi diễn thuyết với những con bệnh tâm thần bao giờ, nhưng đó là chỉ thị của cấp trên, chúng tôi không thể chống lại được.

- Ms Thùy Dung?

Tôi rất ngạc nhiên khi nghe được tin đó.

- Ms Thùy Dung đẩy Ngọc Diệp, một sai lầm tai hại của của đội ngũ y bác sĩ chúng tôi khi đưa ra kết luận: “Bệnh nhân Thùy Dung đã bình phục hoàn toàn.”, rồi cho xuất viện. Những gì xảy ra hồi chiều hôm qua đã là minh chứng hùng hồn cho sự sai lầm đó. Ms Thùy Dung vẫn còn bệnh, và bệnh đang trong giai đoạn rất nặng.

- Người đó đã lên bục diễn thuyết ư? Đúng là trò hề có một không hai trong lịch sử loài người.

- Phải đó Khôi Nguyên, chúng tôi tập trung ở sân đánh cầu lông, bệnh nhân được cho xếp hàng ngay ngắn... tất cả hướng về con người đó, Ms Thùy Dung trong nhân dạng vô tiền khoáng hậu, khủng khiếp đến mức làm cho không ít bệnh nhân sợ hãi la hét. Chúng tôi lại phải một phen đổ mồ hôi để ổn định tình hình.

- Thế lúc đó bệnh nhân Hải Ninh có cho ra xếp hàng không thưa bác sĩ?

- Bệnh nhân Hải Ninh thì vẫn giam trong phòng đặc biệt, ai dám cho ra chứ Khôi Nguyên.

- Buổi diễn thuyết chắc là rất thú vị đây.

- Ôi, thật là điên quá sức tưởng tượng, từ đây cho tới lúc xuống lỗ tôi mãi khắc ghi về buổi chiều hôm đó...

Anh Trung nhớ lại...

Ms Thùy Dung bước lên bục diễn thuyết trong trang phục đầm đỏ.

Ms Thùy Dung hắng giọng, cất tiếng hùng biện:

“Hỡi các con! Những phần tử bị xã hội ruồng bỏ. Các con là những con gà bị chột mắt, là con chó bị cụt chân, là con heo con bò bị lở mồm long móng... các con đến đây do sự mặc định của tạo hóa để vinh hạnh được nhân loại chà đạp. Mặc dù bị đối xử bất công, bị vi chiếm đoạt quyền con người một cách trắng trợn, nhưng các con chẳng phải vẫn được cho ăn và sống đó sao? Đó là nhờ ai? Là nhờ có mẹ. Mẹ rất thương các con, và những ai ăn hiếp tới các con là đụng tới mẹ rồi đó nhé! Mẹ sẽ gh... ồ không, mẹ sẽ trừng phạt những kẻ dám coi thường những giá trị nhân bản, mẹ sẽ kiện ra tòa oán quốc tế nếu có đứa con nào của mẹ bị khai thác trong vấn đề cấy ghép nội tạng. Mẹ thương các con lắm, nên đứa nào bị ăn hiếp phải nói lại cho mẹ biết...”

“Mẹ Dung muôn năm! Mẹ Dung muôn năm!” Đám bệnh nhân tung hô điên loạn.

“Tuýt... tuýt... tuýt...” Các bác sĩ thối còi để ổn định tình hình.

“Giữ gìn trật tự nào...”

Đám bệnh nhân không chịu nghe lời, chuẩn bị có dấu hiệu làm loạn.

“Bốp” Ms Thùy Dung điên tiết cầm trái xoài đặt trên bục diễn thuyết chọi vào đầu một bệnh nhân, rồi rống lên:

“Tất cả nín hết cho ta...aaa...”

Tiếng hét thật có uy lực, cả đám ổn định hàng lối để nghe tiếp bài diễn thuyết.

Ms Thùy Dung chỉnh lại tóc tai, đằng hắng lấy giọng, tiếp tục chương trình:

“Các con hãy xem mẹ đây, mẹ như thế nào? Trước đây mẹ cũng giống hết các con, mẹ từng bị chà đạp. Nhưng, mẹ đã đứng lên, đã dùng nghị lực siêu phàm của mình để chống lại số phận đã an bày. Và đúng như triết lý của Na - bờ - lê - ông - hiu (Napoleon Hill), số phận không nằm trong tay thượng đế mà nằm trong tay ta, nằm trong tư duy của ta. Những kẻ tin vào số phận là những kẻ hèn mọn và luôn là kẻ thất bại. Hãy thay đổi tư duy của các con để thành công, hãy đọc những cuốn sách hay để phát triển tư duy thay vì ngồi tán dóc và viết thư tình cho chàng hoặc nàng...”

“Khúc... khúc... khúc... khúc...” Đám bệnh nhân nhe răng cười.

“Trật tự, nghe mẹ nói hết đã nào... đó chính là thông điệp mà hôm nay, mẹ muốn truyền tải đến các con của mẹ. Các con có thất mắc gì thì hãy hỏi mẹ ngay hôm nay đi, vì công việc của mẹ rất bận, phải chạy sô thường xuyên... mẹ cũng muốn cho các con thấy được cái tinh thần dân chủ bình đẳng của mẹ. Mẹ nói được, thì các con cũng nói được, mẹ không bịt miệng đứa nào cả, có gì thì hỏi đi, mẹ sẽ trả lời. Nào! Bắt đầu giờ tay là vừa rồi đây các con.”

“Con muốn hỏi.” Bệnh nhân có chỉ số iq cao nhất (240) của bệnh viện dơ tay phát biểu.

“Ồ, một đứa con lém lỉnh, lanh lợi, mẹ nghe mấy bác nói chỉ số iq của con rất cao.”

“Dạ cũng xấp xỉ 240 thôi ạ!”

“Woah, mẹ rất thích những người thông minh. Mẹ thấy sướng.”

“Thưa mẹ, cho con hỏi thế nào là điên?”

“Điên tức là tỉnh, tỉnh tức là điên.”

Cả đám bệnh nhân vỗ tay bồm bộp.

“Con đã hiểu thưa mẹ.”

“Còn câu hỏi nào khó hơn nữa không?”

“Dạ có. Con xin hỏi mẹ một câu hỏi liên quan đến vấn đề cơ bản của triết học, định nghĩa về vật chất và ý thức. Vật chất và ý thức cái nào có trước, cái nào có sau... cái nào quyết định cái nào...”

“Chẳng có cái nào có trước, cũng chẳng có cái nào có sau, chẳng có cái nào quyết định cái nào ở đây cả... vật chất là ý thức... ý thức là vật chất...”

“Con vẫn chưa hiểu.”

Ms Thùy Dung cầm một trái xoài lên giảng giải:

“Đây là trái gì?”

“Dạ trái xoài.”

“Đó là vật chất.”

“Dạ, nhưng mà...”

“Bốp” Ms Thùy Dung ném trái xoài trúng ngay đầu bệnh nhân iq 240.

“Bây giờ trong đầu con đang nghĩ gì?”

“Trái xoài mất dạy.”

“Lúc này trái xoài chính là ý thức, đã hiểu chưa con trai?”

“Dạ, con đã hiểu, cảm ơn mẹ đã khai sáng.”

Đám bệnh nhân lại vỗ tay bồm bộp. Tiếng vỗ tay lần này kéo dài không ngớt, chỉ ít phút sau đã chuyển sang một cuộc bạo loạn. Bệnh nhân phá vỡ hàng lối, chạy đến bọc diển thuyết ôm Ms Thùy Dung khênh đi như một vị thánh. Những bệnh nhân khác thì đi đập phá lung tung khắp bệnh viện. Chúng tôi lại phải một phen “đàn áp” để ổn định trật tự “xã hội”.

- Sau đó thì sao thưa bác sĩ? Ms Thùy Dung có đi thăm bệnh nhân Hải Ninh không?

- Làm sao mà bỏ qua được phần đó Khôi Nguyên. Cũng giống như một số bệnh nhân khác khi lần đầu trông thấy nhân dạng của Ms Thùy Dung, bệnh nhân Hải Ninh hoảng sợ đến ngất đi. Chúng tôi phải cấp cứu cho bệnh nhân ấy, bệnh nhân Hải Ninh sau khi hồi tỉnh đã trở lại trạng thái bình thường, đến cuối giờ chiều thì đột nhiên lên cơn sốt... những gì xảy ra tiếp theo, thì cậu cũng biết rồi đó Khôi Nguyên.

- Vâng, thưa bác sĩ! Một buổi chiều “rất rất” khác thường đấy!

43. Chương 43

Chương 43

Thêm một ngày nữa Khôi Nguyên ngồi suy nghĩ đến căn não. Lúc thì, anh ấy ngồi một chỗ bầm chóp mũi, khi thì, anh ấy đứng lên đi qua đi lại trong phòng khách.

Tôi biết rằng, trong những giai đoạn như vậy, tôi không nên làm phiền anh. Tôi lên phòng ngồi suy nghĩ vu vơ; thời gian đó đã nảy sinh khoảng cách – dù không quá lớn – nhưng, đã có khoảng cách, giữa tôi và anh ấy. Có lẽ, Khôi Nguyên không nghĩ nhiều như tôi, vì anh xem công việc điều tra là ưu tiên hàng đầu.

Nhưng, tôi thì sao? Tôi nghĩ... và nghĩ rất nhiều, nghĩ về mối quan hệ giữa tôi và anh ấy; nỗi bất an lo sợ trong tôi cứ lớn dần lên. Với đà này, e rằng... tôi sẽ cô đơn, sẽ không còn ai để tôi có thể tin tưởng được trong lúc dầu sôi lửa bỏng, đầu óc tôi rất rối... tôi mâu thuẫn.

Sáng sớm ngày hôm sau,

Sau khi đã ăn sáng xong, Khôi Nguyên muốn chở tôi đi đến một nơi, tôi tò mò hỏi lại anh:

- Đó là đâu? Chúng ta đến đó để làm gì?

- Chúng ta cần đến đó để hòa mình với thiên nhiên. Cô không nhớ những gì tôi đã nói sao, phải có một khoảng thời gian để bộ óc được nghỉ ngơi, có như thế mới mở đường cho những ý tưởng sáng giá tìm đến.

- Tôi hiểu rồi, anh muốn xả stress, vậy thì nói đại đi, anh dài dòng quá! – Thái độ của tôi hơi gắt.

Khôi Nguyên không để bụng chuyện đó,

Anh ấy vẫn chở tôi đến địa điểm – nơi mà anh ấy nói là để hòa mình với thiên nhiên.

Đi được 15 cây số, chúng tôi ra khỏi khu dân cư, cứ thế tiến sâu vào chốn rừng rú.

Chiếc xe băng qua những con đường ngoằn ngoèo, gập ghềnh lên lên xuống xuống.

Xung quanh là đồi núi nhấp nhô, những ngọn đồi trọc lóc trải thảm xanh tươi mơn mớn.

Có những quả đồi thông cây nào cũng lùn tỉn mọc thưa thớt. Có những quả đồi thông tán um tùm mọc san sát nhau.

Rừng lau vi vút nghiêng theo chiều gió. Bông lau trắng như những mái tóc xể tàn.

Từng cơn gió vuốt vào mặt tôi mát lạnh.

Tôi nhìn khắp xung quanh, rồi ngoái ra sau...

Có một chiếc xe chở khách đang chạy ở sau lưng. Tôi vỗ vào vai Khôi Nguyên:

- Đây, có người bám theo chúng ta đấy.

Hình như Khôi Nguyên đã trông thấy chiếc xe từ trước, anh đáp:

- Cô bị nhiễm truyện trinh thám rồi Ngọc Diệp, nhìn lại đi, đó là xe du lịch. Họ đi tham quan Thung Lũng Vàng đấy.

- Vậy à! Tôi thật là ngốc. – Tôi buồn, tự dưng lại như vậy. Cũng đúng thôi, vì tôi thực sự ngốc, chính vì ngốc như vậy nên Khôi Nguyên mới không coi tôi ra gì.

Từ chỗ quán ăn, đi mất gần tiếng đồng hồ mới đến được địa điểm đó.

Tôi chẳng biết Khôi Nguyên định dở trò quái quỷ gì nữa. Anh ấy giấu xe vào một bụi cây, sau đó ra hiệu cho tôi đi theo anh ấy. Chúng tôi đi vào một khu rừng cây cối rậm rạp, khổ thân tôi mấy lần vướng phải bụi gai, bị những mọt gai nhọn cào xước da thịt, đau buốt nhức nhối rất khó chịu. Thế mà, tôi vẫn kiên nhẫn đi theo lưng Khôi Nguyên.

Tôi nghe tiếng chim lạ, và nghe được tiếng thác nước đổ ầm ầm...

Mở ra trước mắt tôi là một quan cảnh hùng vĩ. Chúng tôi đang đứng trên đầu thác nước nhìn xuống bên dưới là hồ nước tung bọt trắng xóa. Nước đổ từ trên cao xuống đánh đập tàn bạo những phiến đá lớn chồm.

“Ầm... ầm... ầm...” Tiếng thác nước muốn ù cả tai.

Tôi nói như hét vào tai Khôi Nguyên:

- Anh muốn leo xuống đó hả?

- Không. Chúng ta sẽ tìm đường khác.

(...)

Chúng tôi tiếp tục vạch lá tìm đường, lẩn khuất vào những bụi cây. Bóng râm bao phủ quanh chúng tôi. Ánh nắng mặt trời xuyên qua những tán lá thông xanh cao lớn và thẳng tắp, tạo thành những tia sáng đẹp như thuở hồng hoang. Khói sương mờ hồ bao quanh những cánh bướm la đà. Bướm đủ màu sắc, từ trắng đến hồng, rồi đến kẻ sọc, bướm đột biến đủ các loại.

Con chim gõ kiến đang mổ chiếc mỏ sừng vào thân cây phát ra những tiếng kêu “cộc... cộc...”

Một nải chuối rừng chín vàng ươm đập vào mắt tôi. Ôi, tôi nuốt nước miếng.

- Cô muốn ném thử chuối cau rừng không?
- Điều đó anh còn phải hỏi hay sao.
- Tôi biết ngay mà, để tôi hái nó xuống cho cô đã đời mà ăn luôn.

Khôi Nguyên bẻ mấy trái chuối chín đưa cho tôi.

Còn chờ gì nữa mà không “xử đẹp” sản vật quý hiếm đó. Tôi lột vỏ trái chuối chín vàng ươm, đưa lên mũi ngửi mùi hương mật thơm lừng của nó. Cắn vào trái chuối rừng mới thấu được vị ngọt đặc biệt của nó, mùi vị không thể có được ở những trái chuối vườn. Cửa rừng bao giờ cũng vậy, quý hiếm, và rất có giá trị. Mặc dù những thứ có giá trị đó không bao giờ phô bày ra bên ngoài cho người ta thấy, nó nằm ở sâu bên trong những tán lá, nằm ở một nơi mà người ta khó thấy nhất, hình như nó muốn trốn người ta, nhưng người ta thì cứ cố lung sục để tìm nó... Nhưng tìm không hề dễ chút nào, phải có cái giá để trả và cần phải có duyên nữa.

(...)

Chúng tôi tiếp tục đi, đến chỗ có khe đá nước chảy róc rách, dưới những tán dương xỉ tôi thấy có một vật gì đó đang bò. Tôi chỉ cho Khôi Nguyên:

- Khôi Nguyên, anh nhìn kìa. Có con gì đó...

Đến gần hơn, mới nhìn rõ được một con rùa vàng. Khôi Nguyên bắt con rùa nhỏ bằng lòng bàn tay lên cho tôi xem.

- Con rùa này đắt giá lắm đấy!
- Sao cơ?
- Chúc mừng cô, bỏ túi đem nó về rao bán, cô sẽ có không dưới 100 triệu đồng đâu.
- Nhiều vậy sao?
- Đây là loại hoàng quy rất quý hiếm. Cô là may mắn lắm đấy!
- Anh bỏ nó lại chỗ cũ đi!
- Sao vậy? Cô không tiếc à? 100 triệu lận đấy.
- Không. Tôi không cần tiền.
- Không cần tiền?
- Có, cô cần tiền. Ý tôi là không cần những đồng tiền khiến cho lương tâm mình dằn vặt khổ sở. Rừng là nhà của nó, nó còn có cha mẹ, còn có bạn bè, đồng loại của nó ở quanh đây. Hãy để nó ở lại, đừng vì lòng tham của mình mà làm khổ nó.
- Cô thường nói tôi là tín đồ Phật giáo, tôi thấy cô mới là tín đồ Phật giáo. Thôi được rồi, chúng ta sẽ bỏ lại con rùa, cho nó về nhà với gia đình nó. Bé rùa này chắc ham chơi đi lạc đây mà. – Khôi Nguyên thả con rùa xuống, - về nhà đi rùa, lần sau đừng có đi lung tung để người ta bắt nhé!

Tôi bật cười,

- Cái anh này thật là... làm như rùa biết tiếng người không bằng.
- Cô không phải là rùa, sao cô biết rùa không biết tiếng người?

- Anh cũng không phải là rùa, sao anh biết rùa biết tiếng người? – Tôi vặn lại Khôi Nguyên.
- Chà chà, cũng giỏi bắt bẻ đấy nhỉ!
- Cảm ơn, anh đã quá khen rồi.
- Chúng ta tiếp tục cuộc hành trình thôi.

—
Chúng tôi đi đường vòng để xuống dưới con thác. Nhưng, hình như chúng tôi đã đi chệch hướng. Tiếng thác nước xa dần... xa dần... rồi mất hút. Chỉ còn lại rừng rậm với tiếng chim muông, côn trùng...

(...)

“Huýt”

“Éc... éc... éc...”

Âm thanh rít lên phía sau lưng. Tôi giật mình quay đầu nhìn về phía âm thanh vừa phát ra. Một đám người trên tay cầm theo nào là mã tấu, dao găm, tít sắt... thứ nào cũng sáng loáng ớn lạnh cả người. Bên tay kia bọn chúng kẹp nách mấy con heo con, hình như chúng mới bắt được trong rừng.

Tôi nhận ra tên cầm đầu chính là kẻ mấy hôm trước đã đánh nhau với Khôi Nguyên. Hắn đã bám theo chúng tôi, tại sao hắn làm được điều đó? Qua mắt Khôi Nguyên không hề đơn giản chút nào.

- Chào chú em! Nhận ra anh chứ? – Hắn cùng bọn đàn em tiến lại chỗ chúng tôi.
 - Lại là anh sao.
 - Bây giờ thì hết chạy nhé! Tao đã giữ lời hứa không bén mảng đến khu vực tụi mày đang ở, nhưng nơi đây thì không ai cản được tao đâu. Tao đã cáo mày không được tiếp tục cuộc điều tra, thế mà mày vẫn ngoan cố. Lần này, thì đừng trách tao vô tình.
 - Anh đã bám theo tôi bằng cách nào vậy? Tôi có lời khen đấy!
 - Có gì khó đâu, với một chiếc xe du lịch là tao đã có thể qua mắt bọn thám tử như mày.
 - Thì ra là chiếc xe đó. Cô đã đúng Ngọc Diệp, tôi mắc sai lầm rồi.
 - Biết được thì đã muộn rồi, hôm nay hai cô cậu sẽ được chôn xác ở đây, có điều gì trần trối không?
 - Tôi không thù không oán với anh, sao lại ép nhau vậy?
 - Đừng lảm nhảm nữa, hãy chuẩn bị tinh thần mà về gặp ông bà.
- Hắn rút khẩu súng ngắn từ trong túi áo lính ra, chĩa vào Khôi Nguyên.
- Á... - Tôi hét lên.
 - Bình tĩnh Ngọc Diệp, cái chết cũng không đáng sợ lắm đâu. Một sự giải thoát triệt để, rất tuyệt! Bắn đi nào! – Khôi Nguyên nói thản nhiên.
 - Mày... mày không sợ chết à?
 - Lúc này tôi như cá nằm trên thớt rồi, sợ còn có ích gì nữa.
 - Tao đã nói rồi, chỉ cần mày không điều tra nữa thì có chuyện gì đâu, đằng này mày quá ngoan cố, không thể trách tao được. Chỉ tiếc cho mày vừa đẹp trai, vừa tài giỏi lại phải uống mạng, con kiến còn muốn sống, nói gì con người bằng xương bằng thịt, mày hãy suy nghĩ lại đi.
 - Anh đang dài dòng quá đấy! Muốn bắn thì bắn lẹ đi.
 - Mày đang thách tao đó hả?
 - Nhanh nào! Hãy giúp tôi giải thoát.

- Không, Khôi Nguyên tôi không để anh chết đâu. – Tôi ôm chặt Khôi Nguyên, xoay lưng về phía hắn. Lúc đó, mà hắn có nổ súng thì tôi sẽ chết trước, tôi không muốn chứng kiến cảnh Khôi Nguyên bị bắn... không... tôi không thể chịu đựng được... không...

- Con nhỏ kia, tránh ra! – Hắn quát lớn.

- Không... muốn bắn thì bắn tôi đi!

- Mà cũng muốn chết sao?

- Phải. Muốn bắn muốn giết tùy các người.

- Chà chà... uyên ương sống chết có nhau đây mà. Được, vậy tao sẽ tiễn hai đứa cùng đi về chầu ông bà, cho có đôi có cặp. Nhân đây có heo con, tao sẽ cho quay hai con để làm đồ cúng cho đôi uyên ương bọn bay. Nhắm mắt lại nào, tao chuẩn bị bắn đi...

“Ụt... ụt... ụt...”

Hắn chưa nói dứt câu thì...

Cả bọn đàn em và hắn cùng nhìn về bên tay trái, chỗ bụi cây dương xỉ rậm rạp.

Đứa nào đứa nấy tê dại tay chân, đứng nín lặng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Một sinh vật lăm lũi độ lì không ai dám đo.

Con heo lăn chai (heo lục nanh, loài heo rừng rất dữ tợn đến hổ báo còn phải sợ) khoác trên mình bộ giáp vàng óng.

Hai chiếc nanh xóc ngược lên trời bén nhọn như dao cạo.

Chân trước của nó đang bới đất để lấy tư thế. Không ai nói cũng biết nó chuẩn bị xông vào chiến trường.

- Á... Chạy mau thôi đại ca ơi! Nó sắp lao vào đấy! – Một tên trong bọn hét toáng lên rồi bỏ chạy.

Còn heo lăn chai lì lợm ùn ụt lao thẳng tới.

Như tổ kiến bị vỡ, cả đám vứt cả vũ khí và những con heo con đang bồng trên tay, nháo nhác tìm đường thoát thân. Có tên bị con heo con cắn vào cánh tay, rú lên một tiếng buông con heo ra chạy như ma đuổi.

Bọn chúng ai cũng là giữ mạng không có thời gian đâu mà nghĩ đến chúng tôi nữa. Cũng may cho chúng tôi, lúc đó con heo hung tợn đang dí sát bọn chúng.

- Ngọc Diệp, trèo lên cây nhanh lên nào!

Tôi kịp nhận ra hoàn cảnh của mình, bắt cháp gai góc, trầy xước; tôi ra sức trèo... vút... cố gắng đưa cái thân thể nặng nề của mình lên cây thông lùn tịt. Nhờ có Khôi Nguyên giúp đỡ tôi mới có thể đến được nơi an toàn cách mặt đất chưa đầy mét rưỡi.

Tôi nín lặng xem “cảnh tượng đồ sát” đang diễn ra dưới mặt đất. Tên đại ca và đám đàn em của hắn đã trèo hết lên cây, chỉ còn sót lại một tên đang bị con heo lăn chay rượt chạy quanh gốc cây bạch đàn.

Gã xấu số đó nhảy tót lên... ôm lấy thân cây bạch đàn... trèo trước như con mèo vậy.

“Ụt... ụt... ụt...” Con heo ở dưới tức khí, ủa liên tục vào gốc cây bạch đàn khiến cho cái cây như muốn bứt gốc.

- Đại ca ơi, tính làm sao đây, thằng Tin sẽ chết mất.

- Mẹ kiếp! Tao lại ném khẩu súng dưới kia rồi.

Cây bạch đàn quá gầy, không chịu được trọng lượng của gã xấu số. Người gã mỗi lúc một trĩu xuống gần mặt đất.

Con heo lăn chai hình như đoan ngoảnh miệng, nheo mắt khoái trá. Nó đứng chia hai thanh kiếm bén (răng nanh) lên trời, chuẩn bị hứng trái mít chín rụng.

- Á... chết em rồi đại ca ơi, cứu em...mmm!

Tên đại ca lúc này không thể ngồi trên cây đứng nhìn được nữa. Hắn bắt chấp tính mạng nhảy xuống, chạy đi nhặt khẩu súng. Con heo phát hiện mùi mới thơm hơn, nên chuyển hướng tấn công đuổi theo hắn để tên kia lại.

“Ụt... ụt... ụt...”

“Đoàn...nnn” Tiếng súng vang lên, chim rừng bay nhao nhác.

Con heo lăn chài nghe thấy tiếng súng, lúc này mới ba dò bốn cẳng lủi vào bụi, chỉ một chốc sau đã mất dạng.

- Đồ hèn nhát. Biết vậy tao bắn ngay từ đầu. Làm tao bị một phen hú vía. – Hắn lầm bầm.

Bọn đàn em thấy tình hình đã ổn, chúng lần lượt từ trên những cái cây tụt xuống. Chúng nhặt lại “binh khí”, tiếp tục công việc còn đang dang dở.

- Hai con uyên ương kia, leo xuống được rồi đấy. – Hắn ra lệnh cho chúng tôi.

Chúng tôi làm theo ý hắn. Xem ra, lần này chúng tôi khó mà thoát được hiểm họa.

44. Chương 44

Chương 44

- Lần này, để xem ai cứu được hai đứa tụi bay. – Tên đại ca nói.

Nói rồi, hắn chìa súng lên trời bắn chỉ thiên. Mục đích của hắn là muốn hù dọa chúng tôi?

Cũng không thật rõ, nhưng, phát đạn của hắn thêm một lần nữa, làm kinh động núi rừng.

- Thế đấy! Đó gọi là sống phận, tao rất tiếc... nhưng...

- Bắn thì bắn lẹ đi, nói nhiều quá! – Khôi Nguyên khiêu khích hắn nổ súng.

Hành động liều lĩnh của Khôi Nguyên khiến tôi vừa lo sợ, vừa băn khoăn khó hiểu. Rốt cuộc, anh ấy làm như vậy có ý đồ gì. Càng chọc cho hắn điên lên thì càng nguy hiểm, ai lại dám đầu vào chỗ chết bao giờ. Nhưng, Khôi Nguyên chắc chắn có cái lý của anh ấy. Và hơn nữa, tên đại ca có vẻ nấn ná... Hình như hắn chờ đợi một câu nói nào đó từ phía chúng tôi, có thể giúp hắn sau khi trở về “để ăn nói” với “ông chủ”.

- Vĩnh biệt đôi uyên ương. – Hắn chìa thẳng súng về phía Khôi Nguyên, nhưng mặt thì quay đi chỗ khác. Làm như thể hắn phải đấu tranh dằn vặt dữ lắm, trước quyết định hạ sát một bậc hảo hán đã từng độ sức với hắn.

“Vồ... vồ... vồ...”

Âm thanh làm chúng tôi và cả đám giang hồ đứng lặng để nghe.

“Vồ... vồ... vồ...”

Những sinh vật có cánh giống như ruồi, nhưng, lớn hơn những con ruồi, đang bay lòng vòng trên đầu chúng tôi. Số lượng mỗi lúc một tăng lên...

- Thôi chết rồi đại ca ơi, anh bắn trúng tổ ong rồi. Chạy mau lên! – Tên đàn em, nét mặt hốt hoảng.

Cả đám kinh hãi, nhưng không đứa nào dám bỏ chạy cho đến khi...

“Á...” – Một tiếng rú lên, có tên vừa mới bị ong đốt.

Như tổ kiến vỡ, cả đám ù té, chạy thục mạng.

Khôi Nguyên hét bên tai tôi:

- Ngọc Diệp, nằm nhắm mắt! Úp mặt xuống đất! Tuyệt đối không cử động!

Khôi Nguyên kéo tôi ngã xuống đất. Tôi kịp nhận ra hoàn cảnh nguy hiểm, nhất nhất làm theo lời anh ấy. Tức là, nằm nhắm mắt lại, úp mặt xuống đất, không dám nhúc nhích.

“Vò... vò... vò...” Tiếng “máy bay” oanh tạc trên đầu.

“Á... á... á...” Tiếng la ó của những nạn nhân bị trúng “bom đạn”.

- Chết em rồi đại ca ơi, em bị “chít trúng” con mắt rồi. Á...

- A... khốn kiếp... dám đốt tao hả... A... a...

- Anh em, hãy làm theo lời nó, nằm xuống! Nằm xuống ngay!... – Tên đại ca hét lớn.

“Vò... vò... vò...”

(...)

(...)

(...)

Một hồi im ắng...

Ước chừng 3 phút trôi qua...

5 phút...

10 phút...

15 phút...

Tiếng “máy bay oanh tạc” không còn nữa.

Không gian đã trở lại bình thường. Tình hình có vẻ đã ổn. Nhưng, không “em nào” dám cử động. Cho đến khi Khôi Nguyên kéo tôi đứng dậy, thì đám giang hồ cũng đứng dậy theo.

Mặt mày “đồng chí” nào cũng sưng chù dử. Tiếng rên rĩ lúc này mới vang lên sâu não, thật khổ thân cho bọn họ. Cũng may là tổ ong ruồi, chứ gặp như ong vò vẽ thì đã tiêu mạng rồi chứ không còn đứng mà rên rĩ được đâu.

Tên đại ca sáng nay ra khỏi nhà chắc dính phải phong long, xui xẻo, đen đui quá thể.

Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai. Chúng chưa kịp hoàn hồn lại để hỏi tội Khôi Nguyên, thì đã phải xanh xám mặt mày... Ngay cả tôi cũng vậy, mặt tái nhách... Chỉ có Khôi Nguyên là còn giữ được bình tĩnh.

Chúng tôi kịp nhận ra, mình đang bị một nhóm người bao vây. Những kẻ đó ăn mặc không giống người bình thường. Đám người ở trần, đóng khố; kẻ nào cũng da đen trùng trục. Trên mũi xỏ những cái khuyên rất lớn giống như mũi trâu, mũi bò vậy.

“Đám thổ dân” vây xung quanh chúng tôi. Trên tay là những chiếc nỏ sẵn bắn, chỉ cần chúng tôi nhúc nhích là chết ngay lập tức. Biết thân biết phận nên ai trong số chúng tôi cũng đứng im thình thít.

“Đám thổ dân” đánh trống mừng cuộc săn bắt thành công mỹ mãn; không cần dùng đến một mũi tên đã bắt được hơn chục con “đười ươi trụi lông”. Tên cầm đầu – tôi đoán vậy – của đoàn thợ săn nói gì đó tôi chẳng hiểu.

- U... lu, cờ nhắc... nhắc, lu... u... u... nhắc, lu... lu, cờ nhắc... u...

Chỉ hiểu ra một thực tế, chúng tôi bị trói chặt tay bằng những sợi dây rất dẻo dai – chắc là, loại dây rừng.

Chúng tôi bị đưa đến một bộ lạc (với những túp lều lá nằm san sát nhau), “đám thổ dân” nhốt chúng tôi trong những chiếc lồng cũi. Không biết bọn người đó định làm gì chúng tôi, chỉ thấy những kẻ quái dị đó lấy từng bó củi chất thành đồng.

Đám giang hồ và tên đại ca bị nhốt ở lồng lớn, còn tôi và Khôi Nguyên bị đẩy vào lồng nhỏ hơn - một sự sắp xếp tình cờ, xem ra tôi và anh ấy rất có duyên.

Bọn đàn em của tên đại ca than khóc thảm thiết.

- “Lần này thì chết chắc rồi đại ca ơi! Hu... hu... hu...”
- “Em còn mẹ già và con nhỏ nữa đại ca... sao lại ra nông nỗi này trời hỡi trời...”
- “Em phải trở về, em mới hẹn hò... lần đầu em biết về tình yêu, em chưa ngủ với con gái lần nào, em không thể ra đi như vậy được...”
- “Em thì biết hết mấy dzụ đó rồi, nhưng mà... em... em rất yêu đời, em còn phải đi du lịch khắp năm châu bốn bể, phải ăn nhiều món ăn ngon và hẹn hò với nhiều người phụ nữ.”
- “Em thì lại rất mê đánh cờ, chết rồi thì ông lão hàng xóm tìm ai để đánh đây? Hu... hu... hu...”
- “Em còn trẻ, còn cả trời ước mơ... em phải sống đại ca, em phải trở về...”

Tên đại ca lúc này mới lên tiếng:

- Hãy chấm dứt ba cái trò ủy mị đàn bà đó đi. Các chú có còn đáng mặt là dân giang hồ nữa không hả? Chưa gì đã bi quan vậy rồi, ai nói với các chú là chúng ta sẽ chết? Ai nói?
 - Đại ca ơi! Chúng ta bị trói chặt hai tay hai chân, củi thì được chất đống ngoài kia, đại ca thử nghĩ xem bọn mặt đen kia sẽ làm gì chúng ta? Đã quá rõ rồi. Bọn nó định xiên nướng chúng ta đó mà. Hu hu hu...
 - Chẳng lẽ chúng ta đành phải bỏ mạng tại đây sao? Không được, phải tìm cách thoát ra ngoài.
- Nghe bọn giang hồ nói chuyện với nhau làm tôi lạnh tái người. Tôi quay sang nói với Khôi Nguyên, lúc này, chúng tôi bị trói chặt hai tay, hai chân.
- Khôi Nguyên, thế là hết.
 - Hết cái gì cơ?
 - Hết cơ hội để nhìn thấy mặt trời chứ còn hết gì nữa anh. Không ngờ tôi và anh, không sinh cùng ngày cùng giờ, lại chết cùng ngày cùng giờ và cùng một chỗ.
 - Ai thêm chết với cô. Mà sao cô vội bi quan thế hả?
 - Anh không thấy đó còn gì, chúng ta sẽ bị nướng như nướng cá, chắc sẽ đau lắm! Khôi Nguyên ơi, tôi không muốn chết như vậy đâu? Hức... hức... hức... – Nước mắt tôi trào ra.
 - Ngọc Diệp ngoan nào! Tay tôi bị trói nên không ôm cô được, cô thông cảm nhé!
 - Hức... anh còn đùa được sao... – Giọng tôi run run.
 - Còn sống được phút giây nào thì vui vẻ phút giây đó, tại sao cô cứ phải suy nghĩ cho một đầu một óc vậy nhỉ?
 - Anh đúng là đồ lì lợm.
 - Xưa giờ tôi vẫn vậy mà. Cô nghĩ lại đi, không lý do gì để cô phải phiền muộn lo âu cả. Chẳng phải cô tin vào thuyết nhân quả đó hay sao? Mọi sự ở đời đều có nhân quả, nghiệp duyên thế nào thì ta chịu thế ấy thôi. Việc của chúng ta cần làm là hiểu quy luật đó để sống sao cho có đức, đừng hại người hại vật, đừng làm điều xằng bậy là sẽ tai qua nạn khỏi thôi. Mọi sự cứ tùy duyên đi Ngọc Diệp.
 - Tôi biết vậy, nhưng, tôi không làm được, tôi vẫn sợ. Hức... hức...
 - Vậy là cô chưa ngộ rồi. Nhưng, không sao. Nói để cô yên tâm. Tôi sẽ tìm được cách cứu cô thoát ra khỏi chỗ này.

Mắt tôi sáng lên:

- Anh nói thật chứ! Nhưng bằng cách nào mà...
- Tạm thời đừng nói gì cả. Tranh thủ lúc chúng sơ ý chúng ta sẽ tẩu thoát.

—

Đến giữa buổi trưa, “đám thổ dân” đã chuẩn bị xong củi lửa. Chúng bỏ lại chúng tôi, rồi đi đâu đó, tôi đoán là chúng đi ngủ trưa. Đợi đến chiều tối chúng sẽ nướng “những con mồi” mà chúng vừa bắt được. Đường như, chúng yên chí rằng, chúng tôi không thể nào trốn thoát được.

Đợi bọn chúng đi hết rồi, Khôi Nguyên mới xit lại gần. Anh ấy đẩy người vào vai tôi, nói:

- Ngọc Diệp, đến lúc “ford” (bỏ chạy) rồi.
- Nhưng bằng cách nào?
- Cô xem nhé!

Khôi Nguyên mở dưới đế dày, lấy ra một con dao nhỏ bằng ngón út.

- Trời ơi! Giày của anh có cơ quan sao?
- Bây giờ thì cô đã hiểu vì sao đồ dùng của tôi đều được thiết kế riêng biệt rồi chứ!
- Tuyệt quá! Chúng ta thoát rồi.
- Đừng nói trước điều gì cả, tôi kiêng kỵ lắm đấy.
- Bây giờ chúng ta phải làm gì đây?
- Khẽ thôi chứ Ngọc Diệp.
- Ừm.
- Đưa tay ra để tôi cắt dây trói nào!

(...)

Khó khăn lắm, chúng tôi đã thanh toán xong những sợi dây trói – chúng dẻo dai một cách lì lợm. Khôi Nguyên yêu cầu tôi đứng quan sát xung quanh để anh ấy cắt dây buộc lỏng củi. Đổ cả mồ hôi hột chúng tôi mới thoát được ra ngoài.

- Đi thôi Ngọc Diệp!

Tôi đứng khựng lại.

- Cô làm sao vậy?
- Còn những người kia thì sao?
- Tôi sẽ cứu họ ra, cô cứ yên tâm.
- Ừm, chúng ta khẩn trương tới cứu họ đi Khôi Nguyên.

Chúng tôi khẩn trương, đến cắt dây buộc lỏng củi; Khôi Nguyên vào bên trong cắt dây trói cứu đám giang hồ. Tôi đứng ngoài quan sát.

Rất nóng ruột và hồi hộp...

Tim tôi đập thình thịch khi nghe thấy tiếng của “đám thổ dân” đang tiến lại gần.

“Lu nhắc... nhắc, lu... lu nhu... lu nhắc... nhắc...”

- Chúng đến rồi Khôi Nguyên, nhanh lên!

Vẫn còn một người chưa cắt được dây trói, Khôi Nguyên vẫn đang gắng sức để cứu anh ta.

- Khôi Nguyên, không xong rồi! – Tôi réo gọi.

Sợi dây dẻo dai lì lợm, cắt hoài mà không chịu đứt.

“Nhắc, lu... nhắc, lu... nhắc, lu...” Thôi chết! Bọn chúng đã phát hiện ra điều bất thường. Chúng chạy ủa đến. Vừa lúc Khôi Nguyên cắt được dây trói cho người cuối cùng.

Hai “tên thổ dân” đứng chặn trước mặt chúng tôi, chúng dí mũi giáo về phía trước, lấy thế tấn công, miệng không ngừng la ó, báo động cho lũ kia chạy tới tiếp ứng.

- Không xong rồi Khôi Nguyên. Cậu một tên, tôi một tên. Còn mọi người mau chạy đi! Nhanh lên! – Đại ca hét lớn.

Khôi Nguyên ra hiệu bằng mắt cho đại ca giang hồ, hai người xông ra cản đường để mọi người tháo chạy.

Ban đầu, chúng tôi còn nấn ná đứng lại. Sau đó, ý thức được tình hình nguy hiểm nếu cả bọn đều bị bắt trở lại, nên đành đoạn mà rút đi trước, bỏ lại đại ca giang hồ và Khôi Nguyên lãnh ít dử nhiều.

Chúng tôi chạy... chạy... và cầm đầu mà chạy. Tên bay vùn vụt trên đầu, sự sống nghìn cân treo sợi tóc.

Cũng may là chúng tôi chạy được khá xa rồi bọn người kia mới đuổi theo để bắt. Chúng tôi chạy thoát trong gan tất, tất cả là nhờ có Khôi Nguyên và đại ca giang hồ chấp nhận hy sinh để cứu tập thể.

Chúng tôi ra khỏi khu rừng, sốt ruột đi qua đi lại, chờ đợi hai người anh hùng gặp dử hóa lành, sẽ trở ra với chúng tôi. Tôi chấp tay cầu nguyện. Chúa tôi cũng cầu, Phật tôi cũng cầu, thánh Allah tôi cũng cầu.

- “Đại ca nhất định không sao?”

- “Còn phải nói, đại ca phước lớn mạng lớn sẽ về với chúng ta.”

- “Ở đây mà chờ thì bị động quá, phải tìm lực lượng ứng cứu thôi.”

- “Tìm thế nào mà tìm, gọi được người vào chốn khỉ ho cò gáy này thì đại ca đã... ôi, làm sao đây... làm sao đây?”

- “Hãy kiên nhẫn, kiên nhẫn... hai người đó rất giỏi võ, sẽ thoát được thôi.”

- “Nhưng lũ man rợ đó thì cần gì võ vè, không thấy những cây nỏ của chúng sao? Phen này đại ca lãnh ít dử nhiều rồi.”

Nước mắt tôi bỗng dưng rơi lã chã. Tôi không thể chịu đựng nỗi bi kịch mất Khôi Nguyên vĩnh viễn. Không... anh ấy những định sẽ ra được chỗ đó.

(...)

15 phút trôi qua...

Nửa tiếng...

Rồi một tiếng...

...

—

Đến cuối giờ chiều,

- Thế là hết. – Một người tuyệt vọng thốt lên.

Chúng tôi ai nấy đều mang bộ mặt đó. Bộ mặt của kẻ tuyệt vọng. Chúng tôi đã không thể cứu được người thân của mình.

“Lu, cờ nhắc.... nhắc, lu... lu nhắc... lu...”

Cả đám chúng tôi kinh hãi quay mặt về phía âm thanh vừa phát ra.

- Thôi, phen này thì bỏ mạng thật rồi. – Một người nói bên tai tôi.

45. Chương 45

Chương 45

Hai tên “thổ dân” xuất hiện trước mắt chúng tôi. Làm sao chúng có thể lần theo dấu vết của chúng tôi được nhỉ?

Chỉ thấy hai tên đóng khố, mình trần, lấm lem bùn đất. Tôi nhận ra một tên khá quen mắt; về hình dáng và khuôn mặt. Là hắn? Chính là hắn.

Tôi mừng quýnh, thốt lên:

- A, Khôi Nguyên, là anh có phải không?

- Lu cờ nhắc... nhắc Nguyên... nhắc lu...

Tôi chạy đến định ôm lấy anh ấy thì Khôi Nguyên dơ tay cản lại.

- Người tôi bắn lăm Ngọc Diệp, để lúc khác hãy ôm tôi nhé!

Tôi vui sướng tột cùng. Những người khác cũng vậy, họ reo lên:

- “Đại ca đã về rồi, cảm ơn trời đã phù hộ.”

- “Em đã nói mà, đại ca sẽ không sao, đại ca phước lớn mạng lớn.”

- “Đại ca ơi để em được ôm đại ca.”

Cả đám người vây quanh đại ca giang hồ.

Anh ta cũng dơ tay cản bọn đàn em lại, không cho họ ôm mình.

- Mấy chú mừng như thế đủ rồi đấy! Đừng có làm quá lên. Nếu lần này không nhờ có “kế tằm bùn” của Khôi Nguyên thì anh hai của các chú đã bị bắn cho xuyên tảo rồi. Hai lần Khôi Nguyên cứu anh, anh nhất định phải trả ơn nghĩa này cho cậu ấy.

- Anh đừng để bụng chuyện đó. Nếu là anh thì anh cũng cứu hai đứa chúng tôi thôi mà.

- Khôi Nguyên, tôi muốn nói chuyện riêng với cậu một lát.

Đại ca giang hồ quay sang đám đàn em ra lệnh:

- Mấy chú hãy ra xe trước đi!

- “Dạ, đại ca. Bọn em sẽ đánh xe tới rước đại ca luôn.”

Còn lại tôi, đại ca giang hồ và Khôi Nguyên. Lúc này, đại ca mới nói:

- Cậu đã cứu tôi hai lần Khôi Nguyên à. Nhất định tôi sẽ giúp cậu trong chuyện lần này. Sẽ chẳng ai có thể làm hại cậu được đâu. Tôi sẽ nói lại với đại ca của tôi, bây giờ mọi chuyện tốt xấu phụ thuộc vào quyết định của cậu thôi. Nếu cậu dừng lại việc điều tra thì tốt, nhưng nếu cậu quyết tâm theo đuổi thì tôi... (đại ca ngáp ngừng) ...

- Anh đâu nhất thiết phải đặt mình vào trường hợp khó xử như vậy, như thế tôi cũng áy náy lắm. Anh cứ làm việc của anh, tôi không xin anh phải bán đứng anh em mình. Chỉ xin anh nói cho tôi biết, ai muốn giết tôi? Và tại sao lại làm như vậy? Đó là, anh đã giúp tôi rất nhiều rồi.

- Bây giờ tôi có không muốn nói cũng không được. Tôi nói để cho cậu biết mà tránh đi... (Đại ca dừng lại trầm tư, sau đó thở ra một hơi dài...) Người muốn truy sát cậu là đại ca Phong (ông trùm phố hàng bông) Sở dĩ đại ca Phong muốn thanh toán cậu là vì cậu đã đánh em trai thứ ba của đại ca một trận rất nặng. Đến bây giờ cậu ta vẫn còn nằm viện chưa tỉnh, mà có tỉnh đi chẳng nữa thì mặt tiền (nhân sắc) đã thành bi bể rồi, e rằng khó mà ngược mặt nhìn đời nữa.

- Chỉ vậy thôi sao?
- Nguyên nhân thứ hai, do cậu đã nhúng tay vào công việc làm ăn của đại ca Phong.
- Tôi nhúng tay vào công việc làm ăn của hán sao?
- Bính Lù là người của chúng tôi, ông ta là cánh tay sai vặt của đại ca Phong, rất được đại ca Phong ưu ái. Mọi bí mật làm ăn của đại ca Phong (cho vay nặng lãi, đòi nợ thuê, tổ chức đánh bạc, mại dâm, và kể cả ma túy, hàng nóng...) ông Bính Lù đều biết. Cậu điều tra, rồi truy bắt Bính Lù với mục đích muốn đưa đại ca Phong ra trước vành móng ngựa, nên đại ca đã lo tính trước mà diệt trừ hậu hoạn. Thực ra, không nhất thiết đại ca Phong phải làm như vậy, cứ mặc cho cậu điều tra cũng chẳng sao, vì mối quan hệ và quen biết của đại ca Phong rất lớn, luôn có người chống lưng giúp đỡ cho, nên bắt đại ca Phong là việc còn khó hơn lên trời. Thế nhưng, đại ca Phong nhân chuyện cậu coi trời bằng vung, đánh đập em trai đại ca tàn bạo, dã man. Đại ca rất hận cậu và quyết phải trả thù cậu cho bằng được. Gom hai chuyện lại xử lý luôn một lúc. Đại ca cũng rất đề phòng cậu đấy Khôi Nguyên. Đại ca nói: “Thằng đó vừa liều lĩnh lại thông minh, nó là mầm mống nguy hiểm cần phải loại bỏ.” Thế rồi, đại ca giao nhiệm vụ đó lại cho tôi. Tôi kính phục cậu là bậc đại trượng phu, là một tay hảo hán... xin cậu hãy vì bản thân mình, vì cô ấy (Đại ca chỉ tôi) và cả tôi nữa, Khôi Nguyên à! Hãy dừng cuộc điều tra lại đi.
- Ồ, thú vị thật.
- Thú vị?
- Tôi nói ra anh khó mà tin được. Nhưng, sự thật giống như một vở tuồng hài hước.
- Hài hước?
- Quá hài hước đi chứ. Nói chung, tất cả chỉ là sự hiểu lầm. Chẳng giấu gì anh, tôi đang điều tra một vụ án có liên quan đến ông Bính Lù. Nhưng, vụ án đó chẳng có liên quan gì đến đại ca của anh. Tóm lại, tôi không điều tra về chuyện làm ăn của đại ca Phong, do đại ca Phong thấy tôi truy tìm Bính Lù thì “có tật giật mình” mới nghĩ vậy thôi. Còn việc tôi đánh em trai của hán thì tôi nhận, thằng công tử đó coi trời như miếng dẻ rách, phách lối và rất bố láo nên tôi dạy cho nó một bài học để lần sau chừa cái thói ngông nghênh đi. Chắc anh cũng quá rõ về thằng đó rồi?
- Nói như vậy thì sự việc lần này chỉ là hiểu lầm. Nếu vậy thì rất dễ dàn xếp, đại ca Phong rất tin tưởng và coi trọng tôi. Chỉ cần tôi nói một tiếng thì chuyện cậu đánh người anh em của bọn tôi có thể thu xếp được.
- Được vậy thì hay quá! Tôi cũng muốn gặp mặt đại ca Phong một lần. Nghe nói, đó cũng là một tay hảo hán.
- Đúng đấy Khôi Nguyên, có nhiều điểm ở anh ấy tôi rất phục. Nên tôi mới đầu quân cho anh ấy.
- Tôi nghĩ anh nên tìm việc gì khác để làm thì hay hơn. Cái nghề này không ổn đâu, anh cũng biết mà.
- Tôi biết, nhưng món nợ ân tình với anh ấy làm sao tôi trả hết được. Anh ấy coi mẹ tôi như mẹ mình mà cung kính phụng dưỡng. Tôi biết anh ấy hỏi anh ấy còn rất nghèo khổ, anh ấy đã làm việc vất vả, dành dụm từng đồng bạc, đến mức thèm thuốc lá mà không dám mua lấy một điếu để hút, tiền đó để giúp tôi chữa bệnh cho em gái (khi đó nó mắc phải bệnh lao phổi), anh ấy biết bao phen đưa lưng ra hứng chịu những nhát chém cho tôi... thử hỏi làm sao tôi có thể bỏ anh ấy được? Làm sao có thể hã Khôi Nguyên? – Giọng nói của đại ca rung cảm.
- Khôi Nguyên đặt tay lên vai anh ta, nói:
- Tôi hiểu rồi. Cảm ơn anh đã giúp, anh hãy sắp xếp giúp tôi một cuộc hẹn với đại ca Phong, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau.
- Cậu định đi về với bộ dạng này sao?
- Chà, chút nữa thì tôi quên bèn mình đang trần như nhộng. Ở đây không có đồ để thay mới chết chứ!
- Sao lại không có.
- Đại ca gọi lớn:

- Thằng Tin đâu rồi? Lại đây anh bảo!

Một người từ xa nghe tiếng gọi tức tốc chạy lại.

- Dạ, em đây đại ca.

- Chú mày hãy cho anh Nguyên “mượn tạm” bộ cánh.

- Dạ, tuân lệnh đại ca. – Anh ta không một chút nấn ná, cởi áo quần đưa cho Khôi Nguyên mặc. Tôi ngượng quá! Quay mặt đi chỗ khác.

- Còn đôi giày nữa, anh Nguyên có lấy không?

- Cái thằng này lại hỏi nhảm, (đại ca gõ “cốp” lên đầu anh ta) mày cởi giày đưa cho anh Nguyên luôn đi!

(...)

Chia tay đại ca và đám giang hồ. Chúng tôi trở lại nơi chốn quen thuộc. Đồi trà, căn nhà, và bóng ma (Hoàng Lan) lẩn khuất.

Cũng đúng lúc thay,

Chúng tôi về đến chân đồi thì gặp anh Quốc Việt và Ngọc Trinh. Khôi Nguyên không cười, nét mặt anh ấy vẫn lạnh như băng, nhưng, tôi đã học được cách cảm nhận tâm trạng vui buồn của anh ấy không cần qua nét mặt. Anh ấy đang vui. Chắc chắn là vậy. Rất vui!

Chúng tôi lên nhà ngồi nói chuyện. Mấy người họ bàn luận về vụ việc đang điều tra, còn tôi lo thực hiện “bổn phận” của mình, đó là, nấu bữa tối cho mọi người.

Tôi nghe được những gì họ nói với nhau.

- Nếu không phải chính miệng cậu nói ra, tớ sẽ không thể nào tin nổi câu chuyện về bộ lạc ăn thịt người ở thế kỷ hai mốt này đâu.

- Chuyện không hoang đường chút nào.

- Huynh không sao là tốt rồi. Cuộc vượt thoát của huynh rất thú vị, ông (ông lão chụp ảnh) chắc sẽ nhảy tót lên sung sướng khi đọc đến tình tiết đó.

- Người xưa nói đúng, họa chưa chắc là họa, phúc chưa chắc là phúc. Trong họa có phúc, trong phúc có họa. Nhờ sự cố đó mà ca ca của muội đã thu thập được những thông tin vô cùng quý giá.

- Khôi Nguyên à, cậu định sẽ đi gặp tên đại ca Phong đó thật sao? Hắn nằm trong danh sách đen (ghi chép thông tin của những tên tội phạm nguy hiểm) nhưng chưa bắt được đấy.

- Không thể bắt hắn được ư? – Ngọc Trinh hỏi.

- Không phải là không thể bắt hắn, nhưng, chưa tới lúc để bắt, còn nhiều “chuyện rắc rối” lắm em à!

- Em biết rồi, lại là chuyện xưa như thời phong kiến, cây có gốc... nhà có nóc đây mà...

- Xã hội của chúng ta là xã hội “ưu tiên” cho những mối quan hệ, kiểu xã hội khoanh vùng hướng tới lợi ích của cá nhân, gia tộc.

- Khôi Nguyên à! Cậu đang đụng chạm đến tớ đấy nhé! Nếu không có bác tớ giúp đỡ thì giờ này... chắc tớ còn đang ì ạch bò như con rùa béo.

- Vấn đề gốc rễ cả thôi, chúng ta đừng mất thời gian bàn luận về điều đó nữa, hãy tập trung chuyên môn nào. Khi này cậu có hỏi tớ muốn gặp đại ca Phong, tớ sẽ gặp hắn, và phải gặp hắn. Tớ cần tiếp xúc với hắn để tìm thêm manh mối, ít nhiều hắn cũng liên quan đến vụ án. Cụ thể là ở cái tên của hắn, cái tên đó khiến tớ và Ngọc Diệp đặc biệt quan tâm.

- Tớ chẳng hiểu gì cả, cách làm việc của cậu nhiều khi rất bí ẩn, cậu vẫn thích chơi kiểu bất ngờ với mọi người sao Khôi Nguyên?

- Có cả một câu chuyện dài mà tụi tớ nghe được qua lời kể của bà Hiền, có những tình tiết, những con người mà cậu và Ngọc Trinh không biết. Đặc biệt là người đó...

Sáng hôm sau,

Chúng tôi (tôi và Khôi Nguyên) đến gặp đại ca Phong qua “người anh em giang hồ” của chúng tôi.

Địa điểm là biệt thự số 8 trên đồi Thạch Môn.

Tôi vô cùng kinh ngạc, khi lần đầu tiên trông thấy nhân tướng của tay trùm giang hồ khiết tiếng đó. Hình dáng của đại ca Phong rất giống với một người... rất giống...

Người được so sánh đó là Hoài Phong (nhân vật kỳ quái trong câu chuyện của bà Hiền và cô Thúy)

Đại ca Phong rất cao, cao lều nghều (ước chừng hơn 1m 9) tay chân lóng ngóng, bàn tay bàn chân to bè như nải chuối. Đặc điểm ở hán khiến tôi rất chú ý, đó là, hán ngồi bằng lưng chứ không phải bằng mông như người bình thường.

Nhờ có sự giúp đỡ của đại ca giang hồ, nên cuộc gặp gỡ tiếp xúc diễn ra trong ôn hòa, không có đao kiếm, cũng không có bất kì áp lực nặng nề nào.

- Tôi đã nghe Anh Bằng (tên của đại ca giang hồ) nói lại, tất cả chỉ là hiểu lầm.

- Về chuyện điều tra thì đúng là như vậy. Còn về chuyện tôi đánh người em của anh thì không phải, đó là do tôi cố ý. Nhưng, thú thật tôi không biết đó là anh em của anh.

- Nếu cậu biết thì sao? Cậu vẫn dạy dỗ nó giúp tôi?

- Đại ca nghĩ Khôi Nguyên tôi là đứa không biết trên dưới ư? Dù tôi có là đứa cứng đầu cứng cổ, tôi cũng phải biết nể mặt đại ca chứ! – Khôi Nguyên xuống nước, đáp lời hần với giọng điệu nhún nhường. Tào sao anh ấy lại làm như vậy? Chắc hẳn là có lý do.

- Ha ha ha ha... cậu (đại ca Phong chỉ tay vào mặt Khôi Nguyên, tâm trạng có vẻ rất vui)... giỏi lắm! Rất biết ăn nói. Cậu làm tôi thấy hứng thú với cậu rồi đấy.

- Nói thế chắc đại ca đã bỏ qua cho thằng em này? Thành thật mà nói, hôm nay, tôi đến đây để xin đại ca tha lỗi.

- Thằng em tôi, tôi rõ hơn ai hết. Nó là một đứa coi trời bằng vung, hách dịch, ngông nghênh... tôi đã nhiều lần nghiêm khắc dạy dỗ, không tin cậu cứ hỏi chú Bằng thử xem tôi nói có đúng không. Nhưng nó không chịu nghe tôi, lần này lại đụng phải cậu, cậu ra tay với nó cũng hơi nặng... cậu thử nghĩ xem, nếu đặc vào hoàn cảnh của cậu, cậu đứng trên cương vị là một người anh cả, thấy em mình bị đánh như vậy thì cậu có xót không, có thương em không? Khi hay tin nó bị đánh chấn thương phải nằm viện, tôi đã rất điên tiết, tôi chỉ muốn băm vằm cậu ra trăm mảnh.

- Tôi hiểu chứ đại ca, anh có cái lý và cái tình của anh. Lỗi nằm ở tôi đã không kiềm chế được cảm xúc.

- Thôi, chúng ta đừng nhắc lại chuyện không vui đó nữa. Nghe Anh Bằng nói, cậu là một tay đại hảo hán. Danh tiếng của cậu tôi đã nghe từ lâu, nay gặp mặt mới biết tiếng đồn quả thật không sai, cậu không chỉ có trí mà còn có dũng. Những chỗ như tôi chắc chắn không xứng với những người như cậu đâu Khôi Nguyên nhỉ? – Đại ca Phong nói bóng gió.

- Sao đại ca lại nói vậy? Tôi và Anh Bằng đã là anh em của nhau rồi. Anh Bằng xem đại ca như anh cả, tôi nào dám thất kính.

Đại ca phong đứng dậy nắm lấy vai Khôi Nguyên.

- Được câu nói này của cậu tôi như vừa ở trên chín tầng mây. Tôi rất trọng những anh hùng hảo hán giống như cậu Khôi Nguyên à! Thế nên, bất cứ lúc nào cần sự giúp đỡ cậu hãy nói với tôi một tiếng, đừng ngại.

- Khôi Nguyên xin cúi đầu cảm ơn tấm chân tình của đại ca. – Nói rồi, Khôi Nguyên cúi đầu.

Cuộc nói chuyện tiếp tục diễn ra trong không khí vui vẻ. Đại ca Phong đã bỏ qua chuyện Khôi Nguyên đánh trọng thương người em của mình. Cần phải nói qua, đại ca Phong chỉ có anh em kết nghĩa chứ không có anh em ruột. Còn nữa, những gì liên quan đến đại ca Phong là một ẩn số, ngay cả Anh Bằng là anh em thân tín của đại ca Phong cũng không rõ lắm về người anh kết nghĩa của mình. Chỉ biết anh ta là một tay hảo hán, sống chết vì anh em bạn bè cũng là những tay hảo hán. Sống vì hảo hán chết vì hảo hán. Chỉ có như vậy thôi, còn về lý lịch của đại ca Phong thì mù tịt... đại ca Phong là một dấu hỏi rất lớn.

Sau cuộc chiêu đãi của đại ca Phong, nhằm mục đích gắn kết hơn tình nghĩa huynh đệ mới vừa gặp gỡ. Anh Bằng tiễn chúng tôi về, trước khi chia tay Anh Bằng, Khôi Nguyên có hỏi:

- Đại ca có vẻ kín đáo trong chuyện đời tư của mình. Tôi có hỏi mấy câu nhưng đại ca không trả lời.
- Tính đại ca là vậy đó Khôi Nguyên, cậu chưa quen đấy thôi. Ngay cả tôi là người rất thân cận bên anh ấy mà cũng còn nhiều chuyện chưa biết huống gì cậu. Đại ca là người chỉ thích biết về người khác chứ không thích người khác biết về mình, nên cậu rút kinh nghiệm lần sau đừng hỏi đại ca mấy chuyện đó nữa.
- Tôi hiểu rồi Anh Bằng, một lần nữa cảm ơn anh đã giúp đỡ.
- Sao lại nói vậy hả Khôi Nguyên, chính tôi mới là người phải cảm ơn cậu mới đúng. Cậu không chỉ cứu tôi mà còn cứu cả đám anh em chúng tôi. Cậu nghĩ đại ca dễ dàng bỏ qua cho cậu chuyện cậu đã đánh người của chúng tôi vậy sao. Sau khi nghe và biết được cậu đã giúp đỡ người của chúng tôi, đại ca nghĩ cái tình nên mới bỏ qua tất cả đấy.
- Tôi biết mà, dù sao cũng nhờ có anh mọi việc mới suông sẻ như vậy.
- Chúng ta chia tay ở đây thôi, hẹn gặp lại hai người.
- Hẹn gặp lại anh.

Hai người đàn ông bắt tay nhau thật chặt Tôi cúi đầu chào Anh Bằng. Gần đây tôi nhận thấy mình ít nói hơn, tôi hay suy nghĩ và có dấu hiệu trầm cảm.

- “Uyên ương” sao mặt buồn thiu vậy? – Anh Bằng chọc ghẹo tôi.
- Dạ... - Tôi ngập ngừng không biết đáp lại thế nào nữa.
- Thôi được rồi, anh quanh về đi. – Khôi Nguyên nói.
- Vậy chào hai người nhé! – Anh Bằng dơ tay chào, vẫy ga chiếc mô tô, đánh xoẹt chân chóng vọt đi.

Chia tay Anh Bằng, chúng tôi về lại đồi trà. Đêm hôm đó, xảy ra một sự cố mở ra một chương mới trong quan hệ của chúng tôi, và đánh giấu thêm một bước ngoặt khác của câu chuyện mà tôi đang kể. Sự cố đó là gì?

46. Chương 46

Buổi tối hôm đó, chúng tôi (tôi, Khôi Nguyên, anh Quốc Việt) làm một buổi party nho nhỏ để chia tay Ngọc Trinh. Cô ấy sẽ ra Hà Thành theo sự sắp xếp của Khôi Nguyên, để giúp đỡ cho một người có tên là Vũ. Ngọc Trinh có vẻ tiếc nuối lắm! Nhưng biết làm sao được, đó là mệnh lệnh của “sếp” – Ở trong công ty của họ, Khôi Nguyên là người có quyền cao nhất. Mệnh lệnh của anh ấy bắt buộc phải thi hành. Tôi không thể tự dối lòng mình, tôi cảm thấy vui và nhẹ nhõm khi biết cô ấy sẽ rời đi vào sáng ngày mai. Tôi quá ích kỉ chẳng? Sao cũng được. Miễn là cô ấy đừng có lúc nào cũng xà xẻo bên Khôi Nguyên.

- Ngày mai muội đi rồi, huynh ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe đấy.
- Muội yên tâm đi, huynh lớn rồi, tự biết lo cho mình.
- Huynh còn nói, đừng để muội biết được huynh bỏ bữa đấy nhé! Muội sẽ phạt huynh thật nặng đấy. – Cô ấy quay sang tôi, nói: - Chị Ngọc Diệp, chị chăm sóc anh ấy dùm em nhé! Nếu anh ấy không chịu ăn cơm thì chị cứ bắt ép anh phải ăn nếu không nữa thì chị cứ gọi điện thoại báo cho em biết.

Cô ấy cứ làm như tôi là đứa osin không bằng. Tôi phải có nhiệm vụ chăm sóc Khôi Nguyên theo sự sai bảo của cô ấy hay sao? Thế nhưng, tôi vẫn mỉm cười xã giao. Thực sự, trong lòng tôi không thoải mái chút nào. Ngược lại, cô ấy rất tự nhiên, cô ấy rất tự tin, như thế, Khôi Nguyên đã thuộc về cô ta, không ai có thể chiếm hữu được anh ấy, ngoài cô ta. Hừ, cô ta đã tự tin quá rồi đấy.

- Tôi chịu thôi, nếu anh ấy không muốn ăn uống thì tôi cũng hết cách. Tôi không thích bắt ép người khác.

Thái độ lạnh lùng của tôi đã tạo ra một khoảng cách với cô ấy. Ngọc Trinh cũng ý thức được điều đó, cô ấy chuyển sang nói chuyện với Khôi Nguyên và anh Quốc Việt. Tôi chọn cho mình cách im lặng, lắng nghe ba người họ nói chuyện với nhau. Lâu lâu anh Quốc Việt quay sang nói với tôi một câu để cho tôi thấy anh ấy vẫn chú ý đến sự hiện diện của tôi. Còn Khôi Nguyên thì dường như rất say sưa với cô muội muội của mình. Có những lúc cao trào, họ nói chuyện quên cả tôi và anh Quốc Việt. Đến 9 h tối, buổi tiệc mới kết thúc. Tôi và Khôi Nguyên tiễn hai người họ (anh Quốc Việt và Ngọc Trinh) đi được nửa đoạn đường mới trở về. Trước khi chia tay, Khôi Nguyên còn ôm Ngọc Trinh vào lòng. “Hừ, đồ háo sắc” – Tôi lăm bằm trong bụng.

Về đến nhà, Khôi Nguyên lấy chai rượu vodka, rồi lên thẳng phòng ngủ. Tôi đi theo anh ấy, bây giờ thì Khôi Nguyên đi đâu tôi đi đó, tôi không thể ở một góc vắng vẻ nào đó của căn nhà mà không có Khôi Nguyên bên cạnh. Khôi Nguyên ngồi uống rượu nghe nhạc, được khoảng nửa tiếng thì anh ấy tắt máy nghe nhạc, để cùng tôi nói chuyện. Chúng tôi nói về cuộc điều tra, về những phát hiện mới, và tiến triển trong thời gian qua. Tôi có hỏi Khôi Nguyên: “Anh không muốn tiếp cận Văn Phú nữa sao?” Khôi Nguyên nói: “Tôi sẽ không từ bỏ kế hoạch, cho đến khi nào moi được thông tin mà tôi cần.” Về phần Lê Quên, anh ấy vẫn muốn tôi tiếp tục kiên nhẫn khai thác những manh mối từ cô gái tội nghiệp này. Hình như, với Khôi Nguyên chỉ có công việc điều tra phá án; anh ấy không cần biết đến việc mình có đang lợi dụng người khác hay không. Nếu có lợi dụng người khác để được việc của mình thì anh ấy vẫn làm. Thực tế đã phơi bày như vậy. Đôi lúc, tôi cảm thấy Khôi Nguyên không thật sự tốt như tôi nghĩ. Đầu óc tôi sao lại mâu thuẫn thế nhỉ? Nói về vụ việc mà chúng tôi đang điều tra, cần nhắc lại phát hiện mới rồi. Đó là, sự xuất hiện của đại ca Phong. Nhân dạng đó rất giống với Hoài Phong, nếu đúng là Hoài Phong thì sao? Thì sự vụ càng phức tạp hơn. Hãy trả lời cho câu hỏi: “Tại sao đại ca Phong (rất có thể là Hoài Phong) lại muốn truy sát Khôi Nguyên? Sự thật có như hắc đã nói, là hiểu lầm hay còn có động cơ nào khác? Hắc đã biết được những gì về căn nhà? Về bí mật của ông Trịnh Vỹ, và hắc có liên quan đến cái chết của cô Hoàng Lan hay không? Những câu hỏi đó tôi chưa thể trả lời được, đầu óc tôi rối tung lên. Tôi nghĩ Khôi Nguyên cũng như tôi, đang rất băn khoăn về con người đó. Anh ấy chấm dứt cuộc bàn luận, tiếp tục uống rượu và nghe nhạc. Trong nền nhạc sâu lắng trữ tình của bản: “Dạ Khúc” Tôi ngắm nhìn Khôi Nguyên đang vô tư thả mình trong giai điệu du dương, lãng mạn. Anh say trong men rượu và men nhạc, tạm thời quên đi tất cả những mệt mỏi đời thường. Khôi Nguyên uống rất nhiều. Uống đến mức tôi phải can thiệp:

- Được rồi đấy anh Nguyên! Uống nhiều quá sẽ không tốt đâu. - Ảnh không thèm nghe, tiếp tục uống. Tôi ngồi dậy, bước xuống giường, tiến lại chỗ ảnh, đành lấy chai rượu:

- Đưa nó cho tôi!

- Không. Cứ để tôi say đêm nay.

- Anh còn bảo vệ cho tôi, anh không nhớ sao?

- Làm sao tôi có thể quên được.

Khôi Nguyên bỗng nhìn tôi âu yếm, ánh mắt rất tình tứ. Tim tôi đập rất mạnh, chắc cả ảnh và tôi đều nghe thấy. Khôi Nguyên đứng lên, bất ngờ nắm tay tôi kéo lại. Tôi tròn xoe mắt, tim thúc liên hồi, cơ thể nhùng ra như con chi chi. Tôi có cự quạ nhưng rất yếu ớt, đối diện với sức quyến rũ mê hồn của Khôi Nguyên tôi giống như bị thôi miên, mặc tình cho ảnh vuốt ve tấm lưng. Cơ thể tôi tỏa ra một mùi hương thoang thoảng kích thích ảnh lăm liêu. Tôi mặc chiếc áo sơ mi trắng mỏng, ôm sát những đường cong gợi cảm; đánh thức bản năng đàn ông trong ảnh tối dậy.

- Khôi Nguyên, anh... anh định làm gì vậy? - Tôi lo sợ sắp có chuyện lớn xảy ra.

Khôi Nguyên chẳng thèm đáp lại tôi, ảnh tiếp tục vuốt ve mơn trớn mái tóc dài óng mượt của tôi. Ảnh ép chặt ngực tôi vào ngực ảnh. Mặt tôi nóng bừng lên, cơ thể bắt đầu thấy ướt át. Khôi Nguyên đặt lên vầng trán tôi một nụ hôn dịu dàng, tôi ngửi được mùi nồng nàn của rượu phả ra từ đôi môi gợi tình của ảnh. Tôi

chưa kịp định thần lại, thì môi ảnh đã khóa chặt lấy môi tôi; ảnh đang hôn tôi... một kiểu hôn cháy bỏng, cuồng nhiệt.

- Ừm... - Tôi bắt đầu phản kháng. Cố gắng vùng thoát khỏi cánh tay mạnh mẽ của Khôi Nguyên. Nhưng vô ích, ảnh bạo dạn đẩy tôi về phía giường ngủ; nằm đè lên người tôi. Tim tôi rung bật lên, người đã nóng phừng phừng, mồ hôi túa ra, tôi hoang mang, tôi hồi hộp, sợ sệt... tôi chưa làm chuyện đó bao giờ, mọi thứ rất lạ lẫm. Và giờ đây điều đó đang đến rất gần, chỉ một vài phút nữa thôi, tôi sẽ trải nghiệm nó, thật kinh khủng! Không được, tôi chưa sẵn sàng.

- Ừm... buông tôi ra! Khôi Nguyên.

Một tay ảnh đỡ sau gáy tôi, còn tay kia chậm rãi trút bỏ lớp y phục mỏng manh dính trên cơ thể tôi. Chiếc cúc áo đầu tiên... Chiếc thứ hai... Chiếc thứ ba...

Thư gửi sơ Bình. Thư gửi sơ Bình.

From: Việt Nam. From: Việt Nam.

To: Paris, France. To: Paris, France.

(Mùa hạ, ngày mười ba, tháng sáu, năm Ất Mùi.)

Sơ Bình kính mến! Con đã nhận được thư hồi âm của sơ, có lẽ do gặp phải sự cố gì đó trên đường vận chuyển, mà bức thư của sơ đến tay của con rất muộn. Nhưng cuối cùng con cũng nhận được nó với niềm vui sướng vô hạn. Mặc dù rất bận rộn, vậy mà sơ vẫn dành thời gian để viết thư cho con; điều đó đủ cho thấy sơ quý trọng con đến cỡ nào. Bức thư trước đó, sơ có hỏi thăm con về tu viện Chúa Quan Phòng, nơi mà ngày xưa sơ từng sống và tu hành. Tình hình là: tu viện đã được xây mới lại với diện tích và quy mô lớn hơn rất nhiều. Thế nhưng, lại mất đi nét cổ kính hoài niệm vốn có của tu viện ấy. Thật vậy, không phải thứ gì mới mẻ cũng mang lại cho người ta niềm vui hồ hởi; có những thứ đã trở thành ký ức hằn sâu trong tâm khảm mỗi người, gắn liền với những kỷ niệm buồn vui trong quá khứ, mà khi thay đổi nó sẽ làm người ta buồn; nỗi buồn của dĩ vãng xa xưa, nay không còn tái hiện ở cuộc sống thường ngày, đi song hành cùng chúng ta nữa. Câu chuyện tình thâm tử kỳ duyên mà những ngày vừa qua con kể với sơ cũng vậy, sẽ có ngày nó trở thành một dĩ vãng xa xăm. Đồi trà đó, căn nhà đó, những con người sống ở đó... đã là những mùa mưa nắng của quá khứ. Câu chuyện của hai mươi năm về trước, nương theo những trang viết, những bức thư tay của một người phụ nữ yếu đuối, tái hiện lại như một giấc mơ như mới ngày hôm qua. Khôi Nguyên mở bung chiếc cúc áo thứ ba thì con vận hết sức lực vùng dậy. “Bốp” - Con tát một cú như trời giáng vào mặt ảnh. Khôi Nguyên bấy giờ mới chịu tỉnh, ảnh buông con ra, đứng sững sờ nhìn con, anh ấy lên tiếng, nói:

- Cô không yêu tôi sao, Ngọc Diệp?

- Đê tiện, xấu xa. Anh nghĩ tôi là thứ con gái gì hả? Để anh có quyền thích chơi đùa thế nào cũng được. - Mắt con rưng rưng, con nhìn ảnh vừa trách, vừa giận.

Khôi Nguyên đứng lặng, không nói một câu nào. Con ngồi nép vào góc giường, kéo chăn che kín người; bộ dạng giống như vừa mới bị một tên bỉ ổi làm nhục. Và con rơi nước mắt... Ôi! Bản thân con cũng không hiểu nổi mình nữa. Con thành thật thừa nhận, con đã từng bị những cám dỗ mặn nồng đó mê hoặc; con đã khao khát rất nhiều, nhưng tại sao? Tại sao khi điều đó xảy đến con lại có tâm lý phản kháng? Nếu con chưa sẵn sàng để làm một người đàn bà, thì cũng đâu đến mức phải tỏ ra lãnh cảm như vậy đối với người con yêu. Xem ánh mắt của ảnh thì biết ngay! Ảnh đang rất thất vọng, chán nản. Con người của ảnh rất sĩ diện, ảnh có sẵn sàng làm điều đó với con lần nữa không? Con mâu thuẫn, và tự trách mình; giá như lúc đó con buông xuôi thì... “không, không được, mình phải có giá trị của mình, khi nào đã sẵn sàng mình sẽ chủ động, chứ tuyệt đối không để người khác thao túng, không thể để ảnh coi thường mình.” Và như thế, con bắt đầu cách ứng xử theo kiểu dâm lao phải theo lao. Khôi Nguyên, ảnh đứng lên, tiến lại chỗ con đang ngồi. Không biết ảnh muốn làm gì nữa đây? Con lập tức dựng hàng phòng thủ.

- Tránh xa tôi ra! - Giọng con rất cương quyết.

- Ngọc Diệp, hãy nghe tôi nói đã...

- Không, tôi không muốn nghe gì nữa, anh hãy ra ngoài đi!

- Ngọc Diệp,

- Đi đi, anh làm ơn đi cho. - Con gào lên.

Khôi Nguyên lủi thủi ra ngoài, thật tội nghiệp cho anh. Khôi Nguyên đi rồi con mới tự trách mình:-Con khùng, mày đã làm gì thế này? Mày thật là điên. Mày đuổi anh đi rồi đó, mày vừa lòng chưa. Anh yêu mày, thêm muốn mày; mày không thể thỏa mãn anh ấy, đã vậy chưa đủ ác với anh ấy sao? Mày còn tính hành hạ anh ấy đến bao giờ nữa đây? Hay là mày không yêu anh ấy? Đêm hôm đó con thức trắng, Khôi Nguyên cũng vậy. Lúc con xuống nhà đi vệ sinh còn thấy anh nằm ở ghế sofa vắt tay lên trán suy nghĩ.

Đúng sáu giờ sáng, con dọn dẹp xong hành lý, trước khi đi cũng nên nói với anh một đôi lời. Thế là, con quay sang anh nói với giọng cảm.

- Chúng ta chia tay thôi, chúc anh gặp nhiều may mắn! - Con cố giữ dòng nước mắt khỏi chảy ra bên ngoài.

- Cuộc điều tra chưa kết thúc mà, cô định đi đâu? - Khôi Nguyên đã lấy lại sự điềm tĩnh vốn có của mình, chẳng lẽ anh ấy không nhớ đêm hôm qua đã làm gì với con hay sao?

- Chúng ta không thể ở chung một nhà được nữa, tôi sẽ nhờ ba của Ý Nhi tìm cho một phòng trọ khác. Về việc điều tra anh cứ tiến hành, có gì thì cứ liên lạc với tôi qua số điện thoại; nhưng chúng ta chỉ gặp nhau vì lý do công việc thôi, ngoài ra những chuyện khác... tôi, thật lòng tôi không muốn sự cố như đêm qua tiếp diễn một lần nữa.

- À, tưởng chuyện gì. Ok, nếu cô đã quyết tâm như vậy, tôi cũng không ép. - Khôi Nguyên nói với thái độ bất cần. Máu nóng trong người con lại trào lên, con nhếch mép đáp lại anh:

- Ép! Con người của anh coi vậy mà không đơn giản nhì? Tiếc cho tôi đã từng rất tin tưởng anh, còn xem anh như người thân của mình nữa chứ! Ai dè... hừ! thôi bỏ đi, xin chào anh! - Con quay lưng bước đi, bỏ lại Khôi Nguyên trong căn nhà đã từng trải qua với anh biết bao những kỷ niệm buồn vui.

Một tuần dằng dằng trôi qua, con không nhận được bất kỳ một tin tức nào của Khôi Nguyên, con thất vọng náo nức. Cứ tưởng anh ấy sẽ gọi điện hay nhắn tin cho mình để xin lỗi, mong con tha thứ. Sau đó, con và anh ấy lại về ở với nhau trong cùng một nhà, cùng ăn, cùng ngủ với nhau, tiếp tục điều tra phá án. Nhưng, con đã tính lầm. “Khôi Nguyên, tôi ghét anh! Con người anh sao có thể phũ phàng như vậy kia chứ? Anh đã làm gì với tôi hả? Đã hôn tôi, đã sờ soạng khắp người tôi, đã vậy còn chưa đủ; anh tham lam chiếm luôn trái tim tôi. Để đến ngày hôm nay, anh phải tay một cách nhanh chóng, ngay cả một lời thăm hỏi động viên cũng không có, tôi là thứ gì hả? Anh tưởng là không có anh tôi sẽ không thể làm được gì hay sao?” Tiếp sau những suy nghĩ tiêu cực, con bắt đầu tìm lại những ký ức, kỷ niệm những ngày bên nhau với Khôi Nguyên. Và mỗi lần nghĩ đến khoảng thời gian đẹp đẽ đó lòng con không khỏi chua xót; con luyến tiếc, con cảm thấy mình đang mất dần sức sống, mệt mỏi và chán nản. “Anh hãy chờ đó mà xem, đừng mơ tôi bấm điện thoại gọi điện hay nhắn tin cho anh. Còn lâu! Hừ, duyên nợ giữa chúng ta chỉ đến đó thôi sao? Chưa kết thúc đâu con người vô tâm kia, anh còn nợ tôi nhiều lắm! Sẽ không bao giờ trả hết được đâu, mà bỏ trốn khỏi tôi! Hừ... hừ...hừ...” Sau đó, con lại buồn thiu buồn thiu. Lỗi nằm ở con tất cả, còn trách ai được nữa. Con đã đuổi anh ấy đi, chính miệng con đề nghị anh ấy không được tìm đến con nếu không phải là lý do công việc. Chắc con điên đầu mất sơ Bình à! Nghĩ ngợi mệt mỏi quá! Con lên giường nằm ngủ.

Khi ánh bình minh vừa hé mở, con giật mình tỉnh giấc bởi tiếng chuông điện thoại. Đó là điện của Khôi Nguyên gọi đến muốn được gặp con để nói chuyện. Lòng con vui sướng lắm, nhưng vẫn cố giả vờ như không thèm quan tâm đến anh. Thế nhưng, cuối cùng con vẫn ra ngoài gặp anh. Khôi Nguyên xuất hiện trong trang phục ngày nào con gặp anh ở văn phòng thám tử Sherlock Nguyễn, một vẻ đẹp tuyệt bích đang hiện hữu trước mặt con; người đàn ông siêu đẹp trai, siêu tài giỏi; người con đã trót trao gửi trái tim mình.

- Có việc gì anh nói đi Khôi Nguyên! - Giọng con rất dịu dàng.

- Đạo này, em xanh xao quá! Có chuyện gì đã xảy ra với em rồi phải không?-anh ấy bỗng dưng thay đổi cách xưng hô với con, anh anh em em ngọt xớt. Anh ấy làm con vô cùng ngạc nhiên.

- Em đã nói rồi mà, nếu không phải chuyện công việc thì anh đừng đến làm phiền em. Anh hãy đi đi!-Con nói ngoài miệng vậy, nhưng biểu hiện thì lại muốn anh ở lại. Khôi Nguyên rất tinh ý, anh đọc vị được ngay!

- Ngọc Diệp, em có biết là anh đã rất nhớ em hay không? Hàng đêm anh thao thức không ngủ được vì lý do gì? Vì anh chợt nhận ra cuộc sống của anh đang chết đi từng ngày, ý nghĩa cuộc đời anh đã mất đi kể từ ngày em rời xa anh. Được ở bên em, nắm tay em, ôm em và hôn em, anh mới hiểu thế nào là hạnh phúc. Từ trước đến giờ anh đã lầm em à! Anh tưởng công việc mới là ý nghĩa của cuộc đời, nhưng bây giờ thì anh đã rất rõ rồi, em mới chính là ý nghĩa của cuộc đời anh, hãy về với anh Ngọc Diệp.

- Em...em... - Con ngáp ngừng. Lòng con khi đó dậy lên một cảm xúc thật khó tả. Khôi Nguyên mạnh dạn nắm lấy bàn tay búp măng của con đặt lên bộ ngực săn chắc của anh. Sau đó, nói bằng chất giọng trầm ấm mê ly:

- Em nghe thấy không? Tim anh đang gọi tên em đó, Ngọc Diệp.

- Anh xạo quá! Tim làm sao biết gọi được.

- Nếu không tin thì em thử áp tai vào ngực anh nghe thử xem.

- Thôi!

- Ngốc à, lại đây với anh! - Thế là, Khôi Nguyên ôm lấy con; anh vẫn liềm mạng vuốt ve tấm lưng yếu điệu của con, nhưng lần này con không phản kháng. Con áp mặt vào ngực anh tận hưởng niềm hạnh phúc.

- Anh phải hứa với em nha!

- Em nói đi, bất cứ điều gì anh cũng có thể làm cho em.

- Không được ép em làm chuyện đó, khi nào em đã...

- Được rồi, đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, anh hứa với em.

- Ừm, vậy em yên tâm rồi.

- Bây giờ chúng ta về nhà thôi, căn nhà ở đầu đèo Mimosa rất đẹp, bảo đảm là em sẽ thích. Em hãy đến đó nấu cho anh những món ăn ngon, anh bị nghiện hương vị do em chế biến mất rồi Ngọc Diệp à!

- Mấy bữa nay công việc điều tra của anh tiến triển tốt đẹp chứ?

- Có nhiều phát hiện mới lắm Ngọc Diệp, về đến nhà anh sẽ kể cho em nghe!

- Anh hứa là không giấu em điều gì, chịu không?

- Chịu, cái gì anh cũng chịu hết! - Khôi Nguyên vuốt vuốt mái tóc mềm mượt, óng ả; thoang thoang hương hoa nhài của con.

Cũng ngày hôm đó, tụi con đến nhà bà Thùy Dung cùng anh Quốc Việt. Bà Thùy Dung đã bị điều tra hình sự vì có xác chết ở dưới tầng hầm căn nhà bà đang cho thuê. Bà ta buộc phải trả lời tất cả những câu hỏi của anh Quốc Việt. Trong khi anh Quốc Việt điều tra bà Thùy Dung thì Khôi Nguyên đi kiểm tra căn nhà bà Thùy Dung đang sống. Ngoài những con mèo đen có mặt ở tất cả những góc ngách căn nhà ra thì còn một sinh vật khiến Khôi Nguyên và con phải để ý đến; bởi tiếng gầm gừ của nó thật khủng khiếp. Sinh vật đó không đâu xa lạ, là con Rott hung tợn dữ dằn; con chó to một cách lạ lùng, hình như nó bị đột biến thì phải, trọng lượng của nó không thua gì một con bò mộng, e là: còn lớn hơn cả loài chó ngao tây tạng. Nó được nhốt sau hàng song sắt, vừa trông thấy tụi con nó đã lồng lộn lên muốn phá song chui ra ngoài xé xác con mồi. Con đang nghĩ đến cảnh tượng ngày xưa cậu Thế Anh vật lộn với một con chó tương tự như vậy, ôi! Quá sức kinh hãi.

- Anh Nguyên à! Đó là một con quái vật! - Con nói, trong khi nó đứng trong lồng sắt phóng ánh nhìn ghê rợn về phía con.

- Em đừng sợ! Nếu nó lao ra anh sẽ bẻ cổ nó cái rụp.

- Thôi đi! Anh đừng có mà khoác lác. Con này chứ không như con Rott cha đâu anh.

- Hừm, em nghĩ anh là ai mà...

“Rầm” “rầm” “rầm”... Con Rott húc đầu liên tục vào những chấn song, cảm tưởng như những chấn song đang lung lay, sắp bung ra. Cả con và Khôi Nguyên lo mà chuồn lẹ vào trong, trước khi con quái vật đó phá

tan cái lồng sắt. Khôi Nguyên và con khám xét mọi góc ngách trong nhà, xem thử có manh mối gì không. Con đi đến chỗ tủ lạnh, mở ra xem thử. Một thứ quá đổi kinh dị đập vào mắt, khiến con giật bắn mình.

“Á...”

47. Chương 47

Con choàng tỉnh, kịp nhận ra mình vừa trải qua một giấc mơ. Sự thật là Khôi Nguyên vẫn chưa đến tìm con, anh ấy đã hết quan tâm đến con thật rồi Sơ Bình ơi! Con ngược nhìn đồng hồ, đã 5 h chiều. Vậy là con đã ngủ được 3 tiếng. Ngoài trời mưa đổ như trút nước, từng đợt... từng đợt ào ào. Nhớ lại giấc mơ vừa trải qua con bỗng rùng mình, ớn lạnh. Thứ kinh dị mà con nhìn thấy trong tủ lạnh nhà bà Thùy Dung là một con mèo đen đã bị cắt cổ đang được ướp lạnh, bên cạnh con mèo là thau huyết đỏ thẫm. Lúc này, mà có Khôi Nguyên bên cạnh thì tốt quá! Nhưng sự đã rồi, có phải anh ấy sẽ quên con mãi mãi không sơ Bình? Con sợ điều đó lắm sơ kính yêu của con! Con đã quyết định, con sẽ không ngồi đợi nữa. Con muốn biết Khôi Nguyên có còn nghĩ đến con, quan tâm đến con hay không? Và còn vụ điều tra nữa, ảnh vẫn đang tiến hành hay đã bỏ cuộc rồi? Vậy là, con quyết định đến nhà bà Hiền để tìm hiểu thử.

Cơn mưa vừa tạnh là con ra ngoài, thuê xe thô chở đến nhà bà Hiền. Gặp lại con bà rất mừng, bà nắm tay kéo con vào nhà ngồi nói chuyện. Thăng cu Bi đã đi chơi với ba mẹ nó.

- Trà Quảng Châu chính hiệu đây cháu. - Bà Hiền bưng ly trà trên tay đưa cho con.

- Cảm ơn bà!

- Hai cô cậu có chuyện rồi phải không?

- Dạ... - Con ấp úng.

- Bà nhìn là biết ngay thôi mà, ày... - bà Hiền thở ra, - tuổi trẻ là vậy đó, hồi xưa cô Hoàng Lan và cậu Thế Anh cũng có những lúc như thế.

- Dạ, Mấy bữa nay chắc anh Nguyên có đến tìm bà nói chuyện à?

- Có, cậu ấy đến để hỏi bà một số chuyện.

- Anh ấy đã hỏi những gì vậy bà?

- Thì cũng là chuyện về gia đình ông Trịnh Vỹ cháu à.

Vậy là, Khôi Nguyên chưa từ bỏ cuộc điều tra. Con không bất ngờ vì điều đó, tính anh Nguyên con biết rất rõ. Ảnh đã quyết tâm làm việc gì thì không bao giờ có chuyện bỏ cuộc giữa chừng. Điều con băn khoăn nhất, là ảnh làm tất cả việc này là vì ai? Vì ảnh với niềm đam mê công việc hay là, vì tình yêu? Vì sự bình an của con là động lực để ảnh ấy hành động ư? Con thấy nghi ngờ điều đó. Nếu ảnh yêu con đến như vậy thì sao ảnh lại phớt lờ con, ảnh không thêm để ý đến con sống ra sao, khổ sở như thế nào. Chỉ tóm lại mấy chữ thôi sơ Bình à! “Ảnh là kẻ vô tâm.”

- Hãy kể cho cháu nghe lại những gì bà đã nói với anh Nguyên đi bà.

- Cậu Nguyên có hỏi bà về những người Hoa đã thuê căn nhà, nhưng bà không biết rõ lắm về họ, chỉ biết người đàn ông mặt sẹo là có vẻ quen biết với ông Trịnh Vỹ từ trước, còn bốn người kia thì hình như không phải vậy. Một điều rất lạ ở ông Trịnh Vỹ bà có kể cho cậu Nguyên nghe! Đó là, sau khi chuyển lên trên đồi trà sống, ông ấy trở thành một người rất “thành tâm”, cứ đến ngày 15 trong tháng oan hồn (tháng 7 âm lịch) là ông ấy lại bày biện cúng cấp rất lớn, có mời cả thầy cúng về nữa.

- Còn Hoài Phong thì sao thưa bà! Anh Nguyên có hỏi về người này không?

- Có đấy cô Ngọc Diệp, cậu Nguyên tỏ ra đặc biệt quan tâm đến tình tiết bà kể. Có lần nọ, thằng Hoài Phong ngồi đập nắp chai (đập dẹp nắp chai để làm bánh răng cưa, trò chơi của bọn trẻ con hồi đó), liền bị

ông Trịnh Vỹ xách tai đánh cho một trận, và cấm nó lần sau không được chơi ở phòng khách nữa, nếu nó còn không nghe lời ông Trịnh Vỹ sẽ tống cổ nó về với mẹ ghẻ. Đó cũng là lần thứ hai ông Trịnh Vỹ đánh thẳng Hoài Phong. Như bà đã từng nói với cô cậu: Hành động hung bạo như vậy rất không đúng với tính cách của ông Trịnh Vỹ, rõ ràng trong tính cách của ông ấy có điều gì đó không bình thường.

- Anh ấy còn hỏi bà điều gì đặc biệt nữa không?

- Đó là chi tiết mà bà chưa kịp kể cho cô cậu nghe.

- Chi tiết gì vậy ạ? - Con sốt ruột.

- Sau 2 tháng, kể từ ngày tình yêu bị chia cắt đã khiến cô ấy rơi vào trạng thái trầm uất dai dẳng. Cô ấy chẳng học hành gì được nữa, và bắt đầu có những triệu chứng bệnh tật lên mặt thể xác. Người cô ấy xanh xao và gầy rạc đi, mất thâm quần vì nhiều đêm mất ngủ, và cô ấy bắt đầu ho, ban đầu ho khan, về sau ho có đờm và còn dính máu nữa. Bà quan sát thấy cô ấy rất hay bị chảy máu cam, và nôn mửa, khi đó bà đã rất lo lắng cho tình trạng sức khỏe của cô Hoàng Lan, nhưng, bà không dám nói lại với ông Trịnh Vỹ, vì ông ấy cũng chẳng khác hơn cô con gái; ông Trịnh Vỹ trở nên trầm mặc ít nói kể từ ngày đuổi mẹ con bà Thủy Tiên ra khỏi nhà. Trong một lần đem áo quần đi giặt, bà phát hiện thấy một bộ đồ thun mặc ở nhà của cô Hoàng Lan dính đầy máu, lúc đầu bà nghĩ máu đó là do cô Hoàng Lan “bắt cắn” trong “thời gian có cữ”; nhưng trong thấy cô ấy bị chảy máu cam nhiều nên bà đoán là cô ấy đã dùng nó để lau máu trên mặt và mũi. Còn nữa, trên cổ của cô Hoàng Lan xuất hiện những vết bầm. Những vết bầm đó là biểu hiện của một căn bệnh hiểm ác, bà rất bàng hoàng khi nghĩ đến khả năng khủng khiếp nhất có thể xảy ra. Sự việc càng trở nên rõ ràng hơn, khi bà lục được trong túi áo khoác của cô Hoàng Lan một tờ giấy ghi số thứ tự khám bệnh của trung tâm y tế thành phố.

- Tội nghiệp cô Hoàng Lan. - Con rơm rớm nước mắt vì thấy thương cô ấy.

- Đúng là số phận éo le. Cậu Thế Anh cũng chẳng khác hơn cô Hoàng Lan chút nào. Buổi chiều lạnh lẽo, u ám ngày hôm đó; bà Thủy Tiên tìm đến ông Trịnh Vỹ để nói về tình hình thê thảm của cậu con trai bà. Mặc dù ông Trịnh Vỹ kéo bà Thủy Tiên vào buồng để nói chuyện riêng, nhưng bà cũng đoán được đó là chuyện gì. Một người sẵn sàng hy sinh tính mạng của mình để bảo vệ, che chở một người; đó lại là người mà cậu ấy yêu thương nhất, thử hỏi: khi bị buộc phải chia tay người tình, mỗi người một phương trời, cậu ấy sẽ ra sao? Chắc chắn sẽ suy sụp. Ông Trịnh Vỹ gặp lại bà Thủy Tiên, 3 ngày sau thì ông bị tai nạn ở đèo Lung Linh. Tội nghiệp cho ông ấy, trước lúc chết vẫn còn quan tâm đến hai mẹ con họ. Nhớ có lần, trong lúc giặc đồ, bà tìm thấy trong túi quần của ông ấy một tờ giấy; nói đúng hơn là một hóa đơn chuyển khoản ngân hàng, bà đọc và thấy tên người nhận là bà Thủy Tiên, số tiền khá lớn; có thể giúp hai mẹ con họ sống mấy năm trời không phải làm lụng gì.

- Cậu Thế Anh kể từ ngày bị đuổi đi khỏi nhà, không thấy đến tìm cô Hoàng Lan nữa ạ?

- Cậu ấy có thể đến nữa hay sao? Mẹ con cậu ấy được ông Trịnh Vỹ bài trí ở một nơi cách thành phố gần hai trăm cây số. Cứ cho là cậu ấy bắt chấp khoảng cách địa lý đi chăng nữa thì khoảng cách về mặt tâm lý cũng không cho phép cậu ấy làm như vậy. Ông Trịnh Vỹ là ân nhân của hai mẹ con họ. Phần nữa, cậu ấy rất thương mẹ; cậu ấy không muốn vì mình mà khiến mẹ cậu ấy phải chịu khổ, chịu sự lãng nhục. Và còn tình yêu với Hoàng Lan, nếu yêu Hoàng Lan thì cậu ấy không nên làm cô ấy phải bị mắng, bị đánh đập mới phải; cậu ấy suy nghĩ rất đơn giản - bà đoán là như vậy - Thế Anh nghĩ thời gian sẽ giúp Hoàng Lan quên được cậu ấy, nhưng cậu ấy đã sai lầm, một sai lầm nghiêm trọng.

Nghe bà Hiền kể lại những gì bà đã nói với Khôi Nguyên, con bắt đầu suy luận: “Ồ, vậy là đã quá rõ ràng rồi. Động cơ đưa đến việc cô Hoàng Lan treo cổ tự tử là vì tình yêu. Cô ấy thất tình, đau khổ về mặt tâm lý, dẫn đến suy sụp về tinh thần kéo theo suy sụp về thể chất. Cô ấy, phát hiện thấy trong người mình có những dấu hiệu bệnh tật như: ho dữ dội, chảy máu cam nhiều, những vết bầm xuất hiện trên cổ... cô ấy lên đi khám ở trung tâm y tế, và phát hiện ra mình bị mắc bệnh hiểm nghèo. Đang đau khổ vì tình yêu, lại bị mắc bệnh ung thư khi tuổi đời còn quá trẻ; suy sụp hoàn toàn; dẫn đến việc cô ấy đã treo cổ tự tử.” Nghe có vẻ rất hữu lý! Nhưng nếu có Khôi Nguyên ở đây, anh ấy sẽ phản đối ngay! Anh ấy sẽ nói: “Cô nghĩ mọi việc đơn giản như vậy thôi sao?” Con sẽ đáp: “Ừm, tôi thấy cũng có lý chứ bộ.” Anh ấy sẽ hơi nhếch mép và nói: “Nếu đơn giản như vậy thì cần gì những thám tử như tôi vào cuộc nữa.” Tuy phán đoán của con nghe có vẻ xuôi tai đấy, nhưng bản thân con lại thấy nó có vấn đề ở đâu đó. Vì còn quá nhiều tình tiết liên

quan vẫn chưa thể gỡ rối được. “Khôi Nguyên ơi! Anh làm ơn tới đây và đón tôi về đi!” - Tự dưng con lại gọi tên anh ấy sơ Bình à.

- Ngọc Diệp, cháu đang nghĩ gì vậy? - Bà Hiền đột nhiên hỏi con.

Con giật mình:

- Dạ?

- Ngọc Diệp ơi, coi cháu kìa. Hồn vía để đi đâu rồi. Có phải cháu đang nhớ đến cậu Khôi Nguyên?

- Dạ... cháu... - Con ngập ngừng.

- Hai cô cậu thật giống hệt nhau. Biểu hiện của cậu Khôi Nguyên khi bà hỏi cậu ấy về cháu cũng như vậy đó.

Lòng con trở nên sung sướng với ý nghĩ: Khôi Nguyên cũng nhớ đến con, phải nhớ đến con thì ảnh mới có cùng biểu hiện như con vậy, vì thực tế con đã rất nhớ ảnh, còn nghĩ về ảnh nhiều lắm đến mức nhập tâm luôn, đi đâu làm gì, cũng thấy hình bóng của ảnh. Theo suy luận của con, từ kết quả giống nhau đi ngược lại; cho ra cùng một nguyên nhân. Giống như một phản ứng hóa học, cho ra kết quả tình yêu với chất kết tủa đậm đặc. Con mỉm cười hạnh phúc.

- Bà ơi! Anh Nguyên có nói khi nào sẽ lại nghe bà kể chuyện không ạ?

- Cậu ấy nói là sẽ gọi điện đến hỏi bà khi cần, cậu ấy cho là đã tương đối đầy đủ thông tin để phá án. Trước khi ra về, cậu ấy có xin bà địa chỉ của mẹ con Thủy Tiên, nhưng bà không nhớ rõ, chỉ biết họ sống ở khu vực Bến Lội.

Chia tay bà Hiền, con về lại phòng trọ. Đi được nửa đường thì có điện thoại của anh Đình Văn mời đi uống cà phê. Cũng đã lâu rồi chưa gặp lại ảnh, nên con nhận lời. Điểm hẹn là ở quán cà phê Gió Bắc, anh Đình Văn đã đến trước con, có lẽ ảnh đã ngồi ở quán được khá lâu rồi mới gọi cho con.

- Chào anh! - Con mỉm cười duyên dáng, bao giờ cũng vậy; với đàn ông con luôn biết cách tận dụng nét đẹp trời phú.

- Chào em! - Đình Văn đáp lại lời chào của con, sau đó ảnh còn đứng lên kéo ghế giúp con nữa. Ảnh thật là galant chứ không như “con người vô tâm” kia.

Đình Văn là người đàn ông nhiều phụ nữ mong ước. Ảnh cao lớn, gương mặt lại điển trai. Ở ảnh toát lên phong thái của con người quý phái. Ảnh rất giàu có, và hơn nữa còn tốt bụng, thích làm việc thiện. Mấy cô đồng nghiệp ở trường con, ai cũng thầm thương trộm nhớ ảnh; nhưng đáng tiếc là ảnh không để ý đến ai cả, ngoài một người; đó là con, Ngọc Diệp thừa tình tế để hiểu được ảnh xem con là đối tượng tiềm năng của ảnh. Đã có lúc, con nghĩ rằng, mình thích Đình Văn, nói đúng hơn là xém thích anh ấy nếu cái “gã thám tử trời đánh” kia không xuất hiện. Gã đến một cách hợp lẽ, và không tốn nhiều công sức đã đón ngã trái tim con. Khi gã đã đạt được mục đích rồi, thì giờ gã biến. Hừ, con sẽ làm cho gã phải hối hận vì đã bỏ rơi con.

- Anh Văn dạo này có hay đến trường thăm mấy cháu không?

- Cũng ít lắm em à! Dạo này anh cũng khá bận. Hy vọng là sắp tới anh sẽ được đến trường xuyên hơn.

- Dạ.

Đình Văn định nói tiếp thì anh phục vụ ra hỏi con muốn uống gì. Con đã chọn cho mình thứ nước uống mà con thích nhất mỗi lần đi cà phê với bạn bè, đó là món cam sữa chua chua ngọt ngọt.

- Nói vậy là em vẫn chưa đi làm lại.

- Dạ.

- Khí sắc của em không được tốt lắm! Anh đoán là bị mất ngủ nhiều?

Đình Văn đã đoán đúng. Mấy ngày liền con bị mất ngủ phần vì Khôi Nguyên, phần vì những cơn ác mộng kéo đến bất chợt. Cô Hoàng Lan lại hiện về trong giấc mơ, khi thì con thấy cô ấy ngồi khóc ở bên am,

khi thì cô ấy đi vật vờ trên đồi trà, lúc thì cô ấy đối mặt với con miệng lẩm bẩm: “hãy coi chừng! hãy coi chừng!”

- Anh nói đúng á! - Con đáp.

- Thế em đã đi khám bác sĩ chưa? Họ bảo sao? - Đình Văn quan tâm.

- Em bị suy nhược cơ thể thôi. Em đi làm thì cũng được, nhưng thôi, cứ nghỉ thêm vài tuần nữa. Em sắp trở thành con mèo lười rồi đây.

- Đang mệt thì không nên lao tâm, lao lực quá.

- Dạ.

- Mấy ngày nay anh cũng khổ sở không kém. – Đình Văn đánh sang chuyện khác. Nét mặt Đình Văn bỗng trở nên buồn bã, con đoán là anh gặp phải sự cố gì đó rồi. Nếu không nhầm thì lần này lại là chuyện mẹ anh bắt anh phải cưới vợ. Vì có lần anh đã kể với con việc mẹ anh dẫn con dâu tương lai về ra mắt bà con họ hàng, mà không thèm bận tâm đến cảm xúc của anh dù chỉ là một chút. Anh buồn mẹ mình lắm! Vì đã sống ở thế kỷ hai mốt rồi mà còn cái chuyện “cha mẹ đặt đâu con ngồi đó”. Phần không muốn ba mẹ buồn lòng. Phần không muốn mình bị phiền toái; nên xem ra rất khổ não chứ không phải chuyện đơn giản.

- Hai nhà đã gặp nhau rồi, họ còn định luôn cả ngày đám hỏi. - Đình Văn thở dài ngao ngán.

- Hai bác không thêm hỏi ý kiến anh luôn sao?

- Không em à! Ba mẹ anh thừa hiểu anh sẽ không đồng ý, nên tự bày biện luôn.

- Dâu thế như vậy được anh Văn, đó là chuyện hạnh phúc cả đời anh đấy! Anh phải quyết đoán đi chứ!

- Thì chắc chắn là không thể xảy ra rồi em, anh sẽ dứt khoát, có chết anh cũng không lấy ả lẳng lơ đó đâu. Anh buồn là vì sắp tới ba mẹ anh phải xấu hổ với nhà người ta, rồi còn bà con họ hàng nữa, biết ăn nói làm sao đây?

- Ôi, thật là rắc rối.

- Giá như anh có người yêu thì đâu đến nỗi phải khổ sở như vậy. - Ánh mắt Đình Văn nhìn con với nhiều ẩn ý. - Con cảm thấy thiếu tự nhiên nên cúi đầu.

- Em làm sao vậy, Ngọc Diệp?

- Dạ... em... à đúng rồi... em đang nghĩ đến cảnh anh phải lấy chị ta, chị gì đó tên gì nhỉ? – Con đánh trống lảng.

- Mỹ Dung. - Đình Văn đáp.

Nói thật, kể từ ngày gặp mẹ Thùy Dung tại căn nhà phù thủy của mẹ, con rất sợ. Và cũng từ đó, con bị ám ảnh với cái tên Dung. Mỗi lần nhắc đến mẹ, thì ngay lập tức tướng mạo yêu quý của mẹ hiện lên trong đầu. Bắp tay và bắp chân thô kệch, lúc lắc những mỡ là mỡ; còn bàn tay và bàn chân của mẹ thì bé tí tẹo, đối nghịch hoàn toàn với thân hình béo núc ních của mẹ, mẹ rất xứng đáng với danh hiệu ma búp bê. Chẳng oan ức gì đâu sơ Bình à!

- Chị ta thừa biết anh không yêu chị ta mà vẫn còn cố chấp sao?

- Con người đó thì chẳng có khái niệm: “lòng tự trọng” đâu em. Cô ta lấy lòng ba mẹ anh, ve vãn anh, ngay từ đầu cô ta đã có âm mưu. Có nhiều chuyện liên quan đến cô ta, nhưng vấn đề này rất nhạy cảm, nói ra không tiện, nên thôi, bỏ đi; đằng nào thì anh cũng sẽ dứt khoát. Chúng ta đừng nói tới cái chuyện tẻ nhạt này nữa, chuyển đề tài đi em!

Đình Văn và con nói sang chuyện khác. Anh ấy có tài nói chuyện khéo léo, dễ khiến người ta bị hút vào câu chuyện. Anh luôn làm con cảm thấy thoải mái chứ không gây ra cho con sự ức chế, khó chịu như “hắn” đã từng làm với con. Đình Văn là người đàn ông thành đạt nhưng rất khiêm tốn, chứ không như hắn; kiêu ngạo và nói chuyện khó nghe. Ấy vậy mà... ôi! Sơ Bình không thể tin nổi đâu. Con nhớ hắn, nhớ muốn phát điên luôn; ở bên Đình Văn mà con cứ nghĩ về hắn thôi. Hắn thật là trơ trẽn, mặt dày hết chỗ nói. Hắn liêu lĩnh và hài hước, hắn dám ôm con, hôn con, còn định làm “chuyện động trời” đó với con, mà tất cả đều

không được sự đồng ý của con. Con người với tâm địa xấu xa, cơ hội như hân con phải ghét, ghét và hận hân mới phải. Đằng này...ôi, chắc con vỡ não chết mất sơ Bình ơi!

- Ngọc Diệp.

- ...

- Này, Ngọc Diệp.

- Dạ... - Con như người mất hồn.

- Hôm nay, em lạ thật đấy.

- Xin lỗi anh!

- Nếu em thấy mệt trong người thì để anh đưa em về.

- Dạ, Kh... - Con vừa mở miệng đáp lời, thì có âm thanh cắt ngang cuộc nói chuyện của con và Đình Văn.

48. Chương 47 (1)

Ghi chép của Khôi Nguyên.

Sau buổi tối xảy ra sự cố với Ngọc Diệp, quan hệ giữa tôi và cô ấy thật tồi tệ. Ngọc Diệp bỏ đi nơi khác ở, bất chấp nguy hiểm đang rình rập. Cô ấy có thể chủ quan lơ là, nhưng tôi thì không thể. Tôi thường nói lời tốt đẹp để động viên tinh thần cô ấy, trong khi bản thân tôi biết rất rõ; những chuyện cô ấy vướng phải không hề đơn giản. Nói thẳng thắn hơn là đáng sợ. Tôi dựa vào đâu mà kết luận như vậy? Đó là, linh tính. Linh tính rất hiếm khi đánh lừa tôi. Mặc dù, tôi vẫn dõi theo bước chân của Ngọc Diệp; nhưng, tôi không khỏi lo lắng cho sự an toàn của cô ấy. Như các bạn thấy, tôi có tài giỏi cách mấy cũng không thể phân thân được. Một lúc phải làm hai ba việc thật không đơn giản; vừa âm thầm bảo vệ cho Ngọc Diệp, vừa tiếp tục cuộc điều tra. Sức ép của công việc mỗi lúc một căng thẳng. Ngọc Diệp, cô ấy rất bướng bỉnh. Tôi có nói rằng trời gì cô ấy cũng vào tai này lọt ra tai kia thôi. Chỉ còn cách nữa, là cầu nguyện cho cô ấy được an toàn. Bên cạnh đó, tôi có nhờ bạn tôi là Quốc Việt giúp đỡ, mỗi khi tôi phải cách mặt cô ấy để đi điều tra vụ án. Lại nói về vụ “bóng ma trên đồi trà” mà tôi đang theo đuổi. Vụ này có nhiều tình tiết ly kỳ, đã kích thích bản năng thích khám phá của tôi. Lâu lắm rồi mới có một vụ đặc biệt lý thú đến vậy. Vụ này liên quan đến vấn đề tâm linh, tội phạm có tổ chức, và hình bóng của một mối quan hệ vô cùng phức tạp. Cho đến thời điểm này, tôi đã thu được những kết quả nhất định. Có thể tóm tắt như sau:

- Vụ án: “Bóng ma trên đồi trà.”

- Thám tử: Khôi Nguyên.

- Khách hàng: Kiều Oanh, Ngọc Diệp.

Hai năm trước, một người phụ nữ rất trẻ đến tìm tôi, kể cho tôi nghe về những cơn ác mộng của cô ấy. Trong giấc mơ, Kiều Oanh gặp một bóng ma áo trắng, tóc dài, bóng ma cao ngều bị cụt hai chân, ngồi trên cái am thờ màu đỏ gạch nằm dưới gốc cây đa. Ác mộng đó đến với cô ấy trong nhiều ngày, cho tới khi Kiều Oanh không thể chịu đựng được thêm nỗi ám ảnh, cô ấy đã đến văn phòng tìm tôi, nhờ tôi làm rõ bản chất của những cơn ác mộng đó. Tôi có hỏi cô ấy: “Sao cô không tìm đến một bác sỹ chuyên khoa thần kinh có tay nghề? Biết đâu, ông ấy sẽ giúp được cô nhiều hơn là tôi.” Kiều Oanh lắc đầu, cô ấy cho là mình không mắc bệnh thần kinh. Cô ấy nói: “Tôi khẳng định với anh, đầu óc tôi rất bình thường. Tôi không mắc bệnh, thế thì sao phải đến bệnh viện?” Tôi không đồng ý với đánh giá của cô ấy về bản thân. Tôi yêu cầu cô ấy hãy đến chỗ bác sỹ chuyên khoa thần kinh trước, rồi sau hãy đến tìm tôi. Nếu chỗ bác sỹ giải quyết vấn đề được cho cô thì tốt, không nữa thì tôi sẽ giúp đỡ. Nói thật, lúc đó, tôi cũng không quan tâm nhiều lắm đến những gì cô ấy kể lại với mình. Chỉ là những cơn ác mộng thường tìm đến với những người yếu bóng vía. Một thời gian thì đâu lại vào đó thôi. Tôi phải dành thời gian quý báu để giải quyết những vụ án đòi hỏi trí tuệ nhiều hơn. Sau lần đó, Kiều Oanh không đến tìm tôi nữa. 3 tháng sau, tôi nghe

được tin tức: “Kiều Oanh qua đời. Nguyên nhân cái chết được cho là tự tử.” Tôi có dò hỏi một số bạn bè làm bên ngành an ninh, những người đã khám nghiệm tử thi của Kiều Oanh. Kết quả, không có gì đáng ngờ. Cô ấy đã kết liễu đời mình bằng bình thuốc trừ sâu đậm đặc. Sau những gì Kiều Oanh kể với tôi, ban đầu, tôi đưa ra kết luận: “Do thần kinh của Kiều Oanh rất yếu đuối, nỗi sợ hãi và bế tắc đã đưa cô ấy đến chỗ tự sát.” Nhưng, sau đó, lòng tôi lại băn khoăn; tôi có cảm giác bất thường trong vụ Kiều Oanh, tại sao cô ấy lại đến tìm tôi? Những gì cô ấy kể cho tôi nghe rất rùng rợn. Tôi có ý định lật lại vụ án, nhưng, đành phải tạm dừng; vì hai đồng nghiệp của tôi là Tạ Vũ và Ngọc Trinh đang gặp rắc rối lớn trong một vụ khác, có tầm quan trọng ảnh hưởng không nhỏ đến an ninh quốc gia, và hòa bình trong khu vực. Tôi xắn tay, mất gần hai năm, để giúp họ giải quyết rắc rối. Vụ án tuy lớn (nhưng không đến mức căng não, toàn là những thứ linh xình trong các mối quan hệ này nọ) nó làm tôi thất vọng không ít, chấm dứt vụ án đó chưa đầy 3 tháng, thì Ngọc Diệp lại tìm đến văn phòng Sherlock Nguyễn. Một sự trùng hợp? Không. Lúc cô ấy kể cho tôi nghe về vấn đề mà cô ấy mắc phải, tôi khẳng định một trăm phần trăm: “Đó là, một vụ kỳ án. Một bài toán khó, xứng đáng để tôi vận dụng trí não.” Hai cô gái có cùng một giấc mơ. Những gì mà họ kể lại trùng khớp với nhau đến từng chi tiết. Cả hai cùng đến tìm tôi để nhờ tôi giúp họ giải quyết vướng mắc. Người thứ nhất đã qua đời do sự chủ quan của tôi, tôi không thể để điều đó xảy ra với người thứ hai. Tôi nhận lời Ngọc Diệp, xắn tay vào giải bài toán. Sau một thời gian điều tra, bức tranh kỳ án hé lộ từng phần. Tôi đã có được những kết luận, và những câu hỏi cần thêm luận cứ để chứng minh.

- Cô Hoàng Lan báo mộng cho hai người đến tìm tôi, để giúp cô ấy giải nỗi oan? (đã rõ)
- Ông Trịnh Vỹ mua lại đôi trà để trồng cần sa dưới tầng hầm? (đã rõ)
- Mụ Thùy Dung bị điên hay giả điên khiến đồ? (chưa rõ).
- Thế Anh và Hoàng Lan yêu nhau chân thật? (đã rõ)
- Ông Trịnh Vỹ, bà Thanh Mai, và bà Thủy Tiên có quan hệ phức tạp? (đã rõ)
- Kiều Oanh chết do tự tử? (nguyên nhân tự tử chưa rõ.)
- Cô Hoàng Lan bị giết hại hay tự tử? (chưa rõ).
- Ông Trịnh Vỹ bắt cần mà chết hay bị mưu sát? (chưa rõ).
- Xác chết ở dưới tầng hầm là của ai? Của những người mất tích? (chưa rõ.)
- Quan hệ giữa cha con ông Trịnh Vỹ và Hoàng Lan rốt cuộc như thế nào? (chưa rõ)
- Đại ca Phong có phải là Hoài Phong? (tương đối)
- Sự thật về những cuộc truy sát của đại ca Phong nhắm vào tôi, có đơn giản là hiểu lầm? (chưa rõ)
- Bệnh nhân Hải Ninh vì sao bị điên? (chưa rõ)
- Những dấu hiệu khác thường của Hải Ninh mấy ngày trước lúc chết nói lên bản chất gì? (chưa rõ)
- Những hành động yêu quý của mụ Thùy Dung ẩn chứa điều chết chóc, mụ có liên quan đến những vụ mất tích. (gần như đã rõ)
- Quan hệ giữa Văn Phú, Lê Quyên, Kiều Oanh và người đàn ông bí ẩn. Người đó hiện giờ đang ở đâu? Anh ta có liên quan đến đôi trà không? (bí ẩn)
- Tổ chức của ông Trịnh Vỹ? (bí ẩn)

Quốc Việt sắp xếp cho tôi gặp gỡ, nói chuyện riêng với bác sĩ pháp y (người đã giải phẫu thi thể cô Hoàng Lan), tôi muốn tìm một số manh mối liên quan đến nguyên nhân cái chết của cô Hoàng Lan. Nhờ sự giúp đỡ của Quốc Việt, kế hoạch của tôi rất suông sẻ. Qua cuộc nói chuyện với bác sĩ Phạm Hữu Cầu, tôi được biết thêm một bí mật động trời, lần này lại liên quan đến ông Trịnh Vỹ. Theo bác sĩ Phạm Hữu Cầu cái chết của cô ấy, có liên quan đến ông Trịnh Vỹ. Bác sĩ khẳng định với tôi:

- Chính ông ấy đã giết con gái.
- Nếu đúng như vậy, sự thật đã bị che giấu hơn hai mươi năm.

- Không phải là che giấu. Mà vì lý do tế nhị.
- Bác sĩ nói cũng có lý. Ông Trịnh Vỹ đã chết... xem như đó là ân huệ cuối cùng cho cô ấy vậy.
- Khôi Nguyên à! Cậu đừng nói mĩa mai như vậy chứ. Tôi làm theo chỉ thị của cấp trên thôi mà.
- Chỉ thị đó hợp đạo lý chứ nhỉ? Sự thật bị chôn vùi, cứ như họ là ông trời, họ có quyền sinh sát vậy.
- Ôi, cũng vì chuyện đó, mà suốt hai mươi năm nay không đêm nào tôi được ngủ yên giấc. Nhưng nếu lộ chuyện ra ngoài thì hậu quả không tưởng được đâu Khôi Nguyên.
- Bác sĩ muốn nói đến vấn đề đạo đức luân lý? Nhưng, mọi người đã không tính đến một nước cờ khác.
- Nước cờ khác?
- Nếu không phải cô ấy đã chết oan và báo mộng cho khách hàng của tôi, thì không biết đến bao giờ sự thật mới được phơi bày.
- Nói như vậy là cậu đã mở được cánh cửa để vào bên trong tòa lâu đài kỳ án.
- Chỉ còn bước chứng thực nữa thôi. Nhưng tôi chắc đến 99.99 phần trăm phán đoán của mình là chính xác.
- Không phải nguyên nhân đã rành rành rồi sao. Đứa trẻ đó không thể giả được.
- Tôi đã nghĩ giống như bác sĩ, lúc biết được mối quan hệ phức tạp giữa ba người, ông Trịnh Vỹ, bà Thanh Mai và bà Thủy Tiên; sự gay gắt trên mức bình thường của ông ấy với cô con gái Hoàng Lan, thì tôi đã nghi ngờ. Một thứ tâm lý chiếm hữu, em gái của ông ấy là một người bị mắc bệnh tâm thần. Tôi đã xác nhận thông tin này từ bệnh viện Biên Hòa.
- Nếu vậy thì đúng rồi. Ông ta cũng bị mắc bệnh thần kinh. Một loại thần kinh “khốn nạn”.
- Điều đó cần phải xác thực. Bác sĩ chỉ có 0.01 phần trăm thôi đấy.
- Tôi với cậu đánh cược đi.
- Tôi là người không ưa cá độ, nhưng vụ này tôi rất hứng thú, phá lệ một lần, tôi cá với bác sĩ một ăn mười.
- Đồng ý, đồng ý...

Từ chỗ bác sĩ Phạm Hữu Cầu trở về, tôi ngồi suy nghĩ rất sâu. Thói quen làm việc của tôi đó là, tập trung cao độ, thả lỏng, chờ đợi và kết thúc vấn đề mỗi khi phát hiện thêm một manh mối. Những gì bác sĩ Phạm Hữu Cầu nói không phải không có lý. Chúng ta biết, ông Trịnh Vỹ rất yêu thương con gái, nhưng, cách yêu thương của ông ta “có khác” người bình thường. Phản ứng “thái quá” của ông Trịnh Vỹ đối với chuyện quan hệ tình cảm của cô Hoàng Lan, làm người ta nghi ngờ và đặt câu hỏi: “Nguyên nhân nào khiến ông ấy gay gắt và mạnh tay đến vậy?” Theo như những gì bà Hiền kể lại, ông Trịnh Vỹ rất yêu thương mẹ con Thế Anh. Nhân cách của Thế Anh, ông Trịnh Vỹ cũng là người biết rõ. Ông ấy không chỉ yêu thương mà còn rất quý trọng Thế Anh. Ông chẳng tiếc rẻ gì tiền bạc vật chất để chăm lo cho mẹ con họ. Yêu thương họ chẳng khác gì máu mủ ruột rà, thế mà, chỉ vì chuyện tình cảm con trẻ, ông ấy bỗng dưng thay đổi tâm tính, trở nên gay gắt và tàn bạo.

Kết quả khám nghiệm được giấu kín gần hai mươi năm. Người ta đã không cho công bố thông tin đó ra. Lẽ nào... tiếng trẻ sơ sinh khóc vào cái đêm đầu tiên... không phải là tiếng mèo kêu giống như tôi đã suy luận. Có thể, những đêm sau đó là tiếng mèo, còn đêm đầu tiên là tiếng ma khóc, âm thanh đó nếu để ý thật kỹ, sẽ thấy khác hơn những đêm sau đó. Tiếng khóc ma quá khiến người ta phải rùng rợn, như thể có oan hồn đang đứng ở sau lưng mình. Bào thai đó được mổ ra từ bụng cô ấy. Bác sĩ Phạm Hữu Cầu không chỉ là chuyên gia giám định pháp y, bác sĩ còn là một thám tử có văn phòng riêng, nên những suy luận của bác sĩ không phải vô căn cứ. Bác sĩ khẳng định, ông Trịnh Vỹ không thực sự yêu thương con gái như mọi người nghĩ. Theo bác sĩ ấy, có một mối hận thù rất sâu sắc trong gia đình đó. Đồi trạ, căn nhà, ông Trịnh Vỹ, bà Thanh Mai, viên sĩ quan chế độ cũ (cũng là ông nội của Hoài Phong), cùng mẹ con Thế Anh. Quan hệ giữa những con người đó rất nhập nhằng, phức tạp. Ông Trịnh Vỹ tại sao lại lấy bà Thanh Mai? – người mà ông ta không yêu. Sự thật có như ông Ca Lạ nói, nguyên nhân do tham vọng giàu sang? Có phải vì không yêu bà Thanh Mai, nên ông Trịnh Vỹ mới đối xử với bà ấy tệ bạc như vậy? Hay sự thật là... có khi nào... vì tình yêu mà ông ấy trở nên hận thù hay không? Nếu đúng vậy, người phụ nữ ông ấy yêu thật sự chính

là bà Thanh Mai, chứ không phải bà Thủy Tiên. Vì yêu Thanh Mai, Trịnh Vỹ đã lấy lòng, mua chuộc tình cảm của ba mẹ Thanh Mai, gây áp lực để lấy được Thanh Mai làm vợ. Tuy có được thể xác nhưng ông ấy không thể lay chuyển được trái tim của bà. Ông hận bà Thanh Mai phụ tình ông đi yêu một kẻ phóng đảng, ăn chơi. Một kẻ đã làm chị bà có bầu rồi đã phất đi. Thế mà, cô em vẫn cứ muốn đâm đầu vào chỗ ô nhục. Muốn đem thân xác và trái tim hiến dâng một tên đâm đảng (ăn mía nhả xác). Ông ấy đã rất hận bà, hận đến mức căm ghét bà đến tận xương tủy khi ông nghi ngờ đứa con trong bụng bà khi đó (cô Hoàng Lan) là con của gã Sở Khanh chứ không phải con ông. Rồi cuộc cô Hoàng Lan là con ai? Phải nhanh chóng tìm ra sự thật này.

Giả thiết cô Hoàng Lan là con gái của ông Sinh (ông nội của Hoài Phong) thì ông ấy có động cơ trả thù hai người họ. (ông Sinh và bà Thanh Mai) Ông Sinh đã lên máy bay tẩu thoát, khi xe tăng của quân đội Bắc Việt tiến vào dinh độc lập. Chỉ còn lại bà Thanh Mai, sống trong sự ghẻ lạnh của ông Trịnh Vỹ suốt mấy năm trời, đau buồn, u uất, sinh bệnh tật, bà qua đời để lại cô con gái xinh đẹp (Hoàng Lan) cho ông. Ông Trịnh Vỹ vẫn chưa nguôi cơn hận, ông muốn bà Thanh Mai có chết cũng không được yên dưới nấm mồ. Ông nghĩ ra cách trả thù bà qua cô con gái. Ông vợ yêu thương, nhưng ẩn sâu trong đó là sự chiếm đoạt, và hủy hoại cuộc đời của cô ấy, để cho hai kẻ mà ông căm ghét không được siêu sinh. Lòng hận thù có thể khiến con người ta trở nên u tối, vì lòng hận thù họ có thể làm tất cả những điều bất chấp cả đạo lý. Không lẽ nào, bào thai đó lại là kết quả của lòng hận thù. Nếu đúng vậy thì đó là tấn bi kịch thảm nhất mà tôi được biết. Trong cuốn nhật ký đã bị xé mất nhiều trang của cô Hoàng Lan, có đoạn viết về người cha. Trong nhật ký Hoàng Lan đã gọi cha mình là “ác thú”, một cách gọi rất nặng nề, dù cô ấy có tức giận ba mình đến mấy (chuyện ông ấy ngăn cấm cô và Thế Anh yêu nhau), xét về mặt tâm lý, cũng không đến mức gọi cha mình là “ác thú”. Quan hệ giữa hai cha con họ liệu có gần gũi, thân thiết như ngoài mặt hay không? Bà Hiền và mọi người đã lầm hay sao? Cần phải tìm hiểu điều này.

Chốt lại vấn đề, tôi ra ngoài ăn tối. Tiếp tục âm thầm theo dõi và bảo vệ cho Ngọc Diệp. Đến 10 h tối, tôi mới quay lại bồi trà. Tôi vẫn chưa rời khỏi căn nhà đó, mặc cho Quốc Việt thường xuyên nhắc nhở, khuyên nhủ tôi rời khỏi đó vì sự an toàn của bản thân. Tôi phớt lờ, tôi biết mình đang đối mặt với thế lực nào. Sự sống và cái chết giống như lật bàn tay. Nhưng, tôi có cách nhìn khác đa số người. Tôi xem cái chết là sự sáng tạo, cái chết là quy luật, là nghệ thuật, là quá trình tìm đến một cuộc sống mới. Chết không hẳn là hết. Tôi sinh ra là để liêu lĩnh, và thường thì... những lúc càng đòi hỏi sự liêu lĩnh, là những lúc tôi phải nhanh chóng quyết đoán và thành công.

49. Chương 48

Thư Ngọc Diệp gửi sơ Bình.

- Tôi có thể ngồi đây chứ!

Khôi Nguyên bất ngờ xuất hiện làm con vô cùng kinh ngạc, tim con bởi vậy cứ thúc nhip liên hồi. Bây giờ, anh mới chịu xuất hiện đấy! Đến lúc nào không đến lại đến đúng lúc con và Đình Văn đang “hẹn hò”. Con chưa tin vào mắt mình, Đình Văn đáp lại:

- Chào anh! Chúng ta có quen biết nhau không? Trông anh khá quen đấy – Đình Văn lịch sự bắt tay Khôi Nguyên.

- Chúng ta đã gặp nhau một lần. Anh là Đình Văn. - Khôi Nguyên nói.

- Sao anh biết tên tôi?

- Ngọc Diệp nói cho tôi biết. Tôi là Khôi Nguyên. - Khôi Nguyên nhìn con triều mến, như muốn nói với Đình Văn rằng: “Cô ấy là bạn gái của tôi đó, liệu hồn mà đụng vào.”

- À, tôi nhớ ra rồi. Chúng ta đã gặp nhau một lần ở quán mì hoành thánh chú Vinh.

- Em với anh ấy là bạn bè. - Con đính chính với Đình Văn.

Mặc dù lòng con rất vui sướng khi gặp lại Khôi Nguyên, nhưng trong con vẫn còn tâm lý hờn giận, con giống như đứa con nít làm nũng, thích vu vơ để cho người ta phải khổ sở vì con, con mới hả dạ. Anh ấy đã đến tìm con, rõ ràng anh ấy luôn theo sát gót chân con, thế mà không ra mặt. Đến khi người ta đi “hẹn hò” thì bắt đầu lo lắng, xuất hiện cũng đúng lúc ghê!

- Ngọc Diệp, chúng ta đi thôi! - Khôi Nguyên bạo dạng nắm tay con trước mặt Đình Văn. Con rút tay lại, hỏi anh:

- Đi đâu?

- Thì cứ đi với tôi đã, ở đây nói chuyện không tiện.

- Tôi thấy rất tiện, hơn nữa tôi đang có hẹn với anh Văn, chúng tôi còn đến khu phố đi bộ, uống sữa xong mới về, anh hãy đi trước đi, có gì gọi điện cho tôi cũng được mà. - Con đáp, thái độ của con rất kiêu kỳ.

Khôi Nguyên không thèm đáp lại, anh cứ nắm tay con kéo đi. Anh thô bạo quá thể. Con vùng vằng cố thoát khỏi bàn tay khỏe khoắn của anh nhưng đành bất lực.

- Này, anh kia! Buông tay cô ấy ra! - Đình Văn nói dữ.

- Hừm... - Khôi Nguyên phóng ánh mắt lạnh nhìn Đình Văn. Anh ấy nhất quyết kéo con đi cho bằng được.

- Đi với tôi nào Ngọc Diệp!

- Tôi... nói... lại... một... lần... nữa... Buông... tay... cô... ấy... ra... ngay! - Đình Văn nhấn mạnh từng tiếng.

Những người xung quanh quay lại nhìn tụi con. Sự thể sẽ rất linh xình nếu con không nhanh trí gỡ rối. Con quay sang nói với Đình Văn:

- Xin lỗi anh Văn, em đi với anh ấy một lát, không sao đâu anh cứ yên tâm. Có gì em sẽ nhắn tin cho anh sau. Chào anh!

- Như vậy liệu có ổn không? - Đình Văn đặc biệt quan tâm đến con. Nét mặt của anh ấy rất lo lắng.

- Em ổn mà, anh đừng lo.

- Được rồi, - sau đó, Đình Văn quay sang nói với Khôi Nguyên, - anh hãy coi chừng đấy, nếu dám động đến một sợi tóc của Ngọc Diệp tôi sẽ không để yên đâu.

- Hừm... câu đó phải tôi nói mới phải. - Khôi Nguyên nhếch mép, thái độ cao ngạo dắt theo con ra ngoài quán cà phê. Anh lấy cái mũ bảo hiểm đưa cho con, nói sắt lạnh:

- Cô mang vào! Rồi lên xe.

Con mang mũ vào rồi lên chiếc cào cào màu xanh lá cây quen thuộc. Khôi Nguyên nổ máy xe, vắn ga phóng thẳng một mạch; anh ấy điên mất rồi, nên chạy xe như ăn cướp. Tốc độ chóng mặt khiến con phải ôm cứng lấy anh. Cũng may đang ở đoạn đường vắng vẻ nếu không sẽ rất nguy hiểm.

- Anh chạy chậm thôi! - Con hét lên.

- Tôi là tay đua số một, cô quên rồi sao?

- Số một, số hai gì chứ! Chạy như vậy nhỡ đụng phải người ta thì sao? Anh không tiếc mạng mình thì hãy nghĩ cho người khác với, làm ơn đi!

Khôi Nguyên giảm tốc độ, cho xe tấp vào bên đường. Anh xuống xe, móc mũ bảo hiểm lên cần lái rồi đi lại phía mồm đất, bên dưới là vực thẳm sâu hun hút, ánh trăng kỳ ảo, trắng tròn vành, treo lơ lửng giữa không trung. Cảnh vật huyền mộng nên thơ, pha đôi chút gam màu lạnh lẽo. Con cũng xuống xe đi lại chỗ anh, nhìn theo lưng anh, con mở lời trước.

- Anh tìm tôi có việc gì không?

- Cô đừng bao giờ gặp lại tên đó (ám chỉ Đình Văn) nữa. - Giọng anh ấy khô khốc.

- Lý do?

- Trục giác nói cho tôi biết hắn không phải là người tốt.
- Trục giác? Hừ, lúc nào cũng trục giác, trục giác; anh ấy còn tốt gấp trăm ngàn lần anh đó Khôi Nguyên. Anh ấy không bao giờ lợi dụng tôi như anh. - Con nặng lời.
- Cô vẫn còn day nghiêng chuyện đó sao? Xem ra tôi đã làm cô là một người ngây thơ, nhẹ dạ, tốt bụng và dễ tha thứ.
- Thôi đủ rồi, anh đưa tôi đến đây chỉ để tranh cãi những chuyện này thôi sao?
- Ngày mai tôi sẽ đi.
- Nghe Khôi Nguyên nói ngày mai anh sẽ đi, con bàng hoàng. Con bắt đầu thấy lo lắng, có phải là anh sẽ rời xa con mãi mãi không sợ Bình? Anh nói sẽ đi. Vậy anh sẽ đi đâu? và làm gì? Còn vụ án thì sao đây?
- Anh đã bỏ cuộc rồi à? Vụ này quá khó ư? - Con khích tướng anh.
- Ai nói với cô là tôi bỏ cuộc? Tôi đi chuyến này là vì công việc. Tôi đã có đáp án rồi, đây là bước cuối cùng để kết thúc vụ án.
- Anh có đáp án rồi sao?
- Vừa rồi tôi có đến gặp bà Hiền, và đã biết được những manh mối hết sức quan trọng. Tôi đến gặp cô là để cảnh báo với cô: Trong tình hình hiện nay, cô nên cẩn trọng, tốt nhất là không nên ra ngoài, hay gặp ai. Cô chịu khó đi, vì mọi việc sắp kết thúc rồi. Sau khi, tôi trở lại cô sẽ được tự do.
- Tại sao tôi phải nghe anh?
- Vì quyền lợi của cô Ngọc Diệp à! Và tôi có lời khuyên cho cô.
- Nói đi!
- Đừng có suốt ngày nghĩ về tôi nữa.
- Ha, buồn cười thật đấy. Anh dựa vào đâu mà nói là tôi nghĩ về anh suốt ngày hả? Đồ trơ trẽn.
- Dựa vào đôi mắt của cô, nó đã tố cáo hết rồi.
- Vớ vẩn, anh đừng có nói xằng nói bậy. Chẳng qua, do tôi mất ngủ nên mới vậy thôi.
- Cô còn gặp ác mộng sao? - Khôi Nguyên tỏ ra quan tâm.
- Nếu không còn gì để nói nữa thì anh chở tôi về đi. Tôi thấy mệt trong người, muốn ngủ sớm.
- Cô như vậy, tôi đi không an tâm chút nào.
- Anh quan tâm đến tôi như vậy ư? - Con nhếch mép.
- Ừm. Cô là khách hàng của tôi, tôi có trách nhiệm phải bảo vệ sự an toàn cho cô. Cô đừng quên chúng ta đã phát hiện được những gì ở căn nhà đó. Là hài cốt, là người chết đó Ngọc Diệp. Hãy nghe tôi lần này. Hãy chuyển đến nhà Quốc Việt mà ở, tôi đã nhờ Quốc Việt coi sóc cô rồi nên cứ yên tâm. Nhé! Ngọc Diệp.
- Anh đừng có nghiêm trọng hóa vấn đề, tôi lớn rồi, tôi tự biết lo cho mình. - Con ngoan cố.
- Thôi được rồi, tùy cô vậy. Nhưng hãy nhớ bảo trọng, mọi việc phải hết sức cẩn thận.
- Ok, tôi hứa với anh. Tôi sẽ thận trọng.
- Để tôi đưa cô về.
- Còn chuyện này nữa tôi muốn hỏi anh.
- Chuyện gì?
- Về vụ án, anh có nghĩ cô Hoàng Lan chết là vì tình không? Theo những gì bà Hiền kể, tôi nghĩ cô ấy đã mắc bệnh hiểm nghèo. Anh thấy có lý chứ?
- Không đơn giản như vậy đâu Ngọc Diệp.

- Tôi biết ngay thế nào anh cũng nói vậy mà. Nhưng cô ấy có những triệu chứng của căn bệnh ung thư như: chảy máu cam, ho ra máu, nôn mửa, cơ thể gầy rạc xanh xao...

- Những hiện tượng giống nhau chưa chắc cùng bản chất.

- Thế còn những bộ hài cốt chúng ta tìm được dưới tầng hầm? Bà Hiền kể: từ ngày ông Trịnh Vỹ dọn về căn nhà đó, ông ấy thường hay cúng bái vào tháng oan hồn. Hay chẳng ông ấy đã làm điều gì đó? Cũng không loại trừ khả năng chính ông ấy đã giết chết những người kia rồi giấu xác họ dưới tầng hầm.

- Tôi đã từng nghĩ đến giả thiết đó. Có lần ông ấy đã đánh cho Hoài Phong một trận vì cái tội chơi ở phòng khách. Hoài Phong đập nắp chai làm bánh răng cửa, ông Trịnh Vỹ phát hiện và nổi trận lôi đình, vì sao vậy? Vì ông ấy sợ sự thật sẽ bị bại lộ, ông ấy muốn che giấu điều gì? Những bộ hài cốt cô Ngọc Diệp à! Ông ấy cúng bái là vì những bộ hài cốt đó. Ông ấy có rất nhiều tiền, tiền đó từ đâu? Làm thầu xây dựng vào thời điểm đó thì không có khả năng mua đứt một ngọn đồi. Tôi đang chờ đợi kết quả tái tạo khuôn mặt từ những bộ hài cốt mà chúng ta tìm được, khi đó, với những suy luận sắt bén, tôi sẽ đem sự thật ra ngoài ánh sáng.

- Anh đi bao lâu thì về? Anh đi đâu tôi muốn biết.

- Tôi không thể nói thời gian và địa điểm cụ thể.

- Anh lại bí mật với tôi. Bao giờ anh cũng vậy, hình như anh không tin tôi thì phải. - Con trách anh.

- Cô hiểu lầm rồi Ngọc Diệp, đó là kỹ năng nghề nghiệp của tôi, sau này cô sẽ hiểu.

- Thôi được rồi, cứ làm theo ý anh đi.

- Để tôi đưa cô về.

Một buổi tối nặng nề không thể chợp mắt được, phần vì chuyện liên quan đến Khôi Nguyên, phần vì sợ gặp ác mộng; tinh thần con mệt mỏi rã rời. Vừa mới sớm tinh mơ, đã nhận được cuộc điện thoại. Đó là điện của Đình Văn, anh ấy muốn mời con đi ăn sáng. Con mệt mỏi nhận lời ảnh, chưa kịp điểm trang xong thì ảnh đã đến tận cửa rước đi. Sau khi, dùng xong buổi điểm tâm; anh Văn chở con đi dạo quanh thành phố, và những nơi có phong cảnh đẹp; với hy vọng sẽ làm cho tâm trạng của con được tốt hơn. Ngồi trên chiếc xe mui trần đặc tiền, đi dạo cũng có cái thú của nó. Tụi con dừng lại ở một địa điểm lý tưởng nói chuyện. Nơi đó, là đồi thông vì vút gió, làn gió mát rượi mơn trớn lên khuôn mặt; dang rộng vòng tay hít thở và đón gió thật tuyệt vời. Bên dưới đồi thông là hồ nước xanh rì màu ngọc bích, cảnh vật nên thơ lãng mạn. Đình Văn bây giờ mới hỏi con:

- Anh chàng đó (ám chỉ Khôi Nguyên) là người đang theo đuổi em đúng không?

- Sao anh lại nghĩ vậy?

- Nhìn ánh mắt anh ta là biết ngay. Thế em không thích anh ta sao?

- Em với anh ấy chỉ là bạn bè thôi. Anh đừng hiểu lầm. - Con nói câu đó mà lòng cảm thấy hổ thẹn, vì mình thật gian dối, sống không thật.

- Anh hiểu mà. Vì anh từng bị theo đuổi nên anh rõ hơn ai hết.

- Chuyện của anh tính khi nào mới dứt khoát với hai bên gia đình?

- Chắc ít ngày nữa thôi.

- Chúc anh thành công!

- Cám ơn em!

- Ôn nghĩa gì anh, mình là anh em kết nghĩa với nhau mà.

Con mỉm cười, câu nói đó cũng là bóng gió cho ảnh hiểu, con chỉ coi ảnh như anh em thôi, chứ không có ý gì khác hơn. Vì trái tim con đã trót trao một người khác. Tóm lại, con là hoa đã có chủ, cấm ai được xâm phạm. Nét mặt của Đình Văn buồn đi thấy rõ. Cũng tội nghiệp cho ảnh, tình duyên ngang trái, đẹp trai, thành đạt là vậy mà vẫn chưa tìm được đối tượng ưng ý. Đến khi tìm được rồi, thì người đó lại thuộc về

người khác. Đình Văn có trách thì nên trách ông trời, tự đứng lại đưa Khôi Nguyên xuống cắt đứt sợi tơ tình của anh.

- Em cũng lo mà tính chuyện trăm năm luôn đi, cũng đâu còn trẻ con nữa.

Đình Văn bỗng nhiên đề cập đến chuyện chồng con, làm Ngọc Diệp phải suy nghĩ, liên tưởng đến một ngày lấy Khôi Nguyên làm chồng, và... chết tiệt! Nhưng, điều gì đến cũng sẽ đến mà. Đêm động phòng hoa chúc, “buộc lòng” phải làm cái chuyện đó với anh, ôi, “đúng là tai họa!”

- “...”

- Ngọc Diệp,

- À, về chuyện đó thì...em... em... nói chung là em còn trẻ chán. Phụ nữ ba mươi chưa phải là ế!

- Em thì không đến nỗi ế rồi. Nhưng mà... - Đình Văn bỏ lửng câu nói.

- Em bắt đầu thấy lạnh rồi, mình về đi anh.

Con muốn Đình Văn đưa con về, con cần được yên tĩnh, nằm trên giường nghĩ về Khôi Nguyên, và đánh một giấc. Đã mấy đêm con mất ngủ rồi.

- Ừm, chúng ta đi thôi.

Con người của Đình Văn rất dễ chịu. Anh luôn làm theo ý thích của con, nhiều lúc con muốn anh dữ dằn hơn chút nữa cũng không được, bản tính của anh đã vậy rồi. Chia tay anh Đình Văn, con vào nhà; trước tiên phải tắm rửa cơ thể cho mát mẻ. Mấy ngày hôm nay trời rất nực, mồ hôi mồ kê nhếch nhác khó chịu. Theo thói quen con bật công tắc, vặn máy nước nóng ở mức vừa phải, hứng nước đầy thau. Gội đầu xong, mới bắt đầu trút bỏ hết lớp y phục mặc trên người. Mái tóc của con ướt nhèm, nước chảy nườm nượp theo từng đường cong gợi cảm, con kỳ rửa cơ thể trắng trẻo hồng hào của mình, xát lên làn ngọc thể chất sữa tắm trong suốt sền sệt hương hoa hồng. Phải chăng, sẽ có tội khi con đề cập đến những chủ đề nhạy cảm như vậy với sơ. Nhưng từ sâu thẳm trong trái tim con... con chỉ mong sơ xem đó như là lời thú tội. Một lời thú tội bản năng. Con tiếp tục soi mình trong gương, nhận ra mình cũng khá hấp dẫn. “Ồ, không đến nỗi nào, hèn gì anh ấy...” Và bỗng dưng ý nghĩ sâu kín đó làm con ngượng ngùng đỏ mặt, người nóng bừng lên. Con xấu hổ vô cùng khi những luồng tượng lạ lòng đó cứ ập đến xâm chiếm đầu óc con. “Ôi, chết tiệt, mày tỉnh táo lại đi Ngọc Diệp” Và bản năng lại thể hiện được sức mạnh ngự trị của nó, chi phối vô thức của con, khiến con bắt đầu có những “hành động tự khám phá” cơ thể mình. Lý trí trỗi lên, con lấy tay này đánh vào tay kia! “Không được làm vậy, hành động ô nhục.” Và lần này con đã chiến thắng con quỷ trong mình. Con vô tư xối nước lên người, mau chóng kết thúc thời gian đầy cảm dỗ. Khi sức nóng trong người con đã giảm đi đáng kể... “Ấ...” Con hét như điên, lao ra khỏi phòng tắm. Trên người không một mảnh vải che thân.

50. Chương 48 (1)

Ghi chép của Khôi Nguyên.

Tôi đã tìm đến nhà những người quen biết ông Trịnh Vỹ, để điều tra về quan hệ tình cảm của hai cha con ông ấy. Tôi muốn biết cảm nhận của họ, để xem thử giữa họ có cùng một đánh giá và nhận xét hay không. Người đầu tiên là ông Ca Lay.

- Thưa bác, chơi với ông Trịnh Vỹ đã lâu. Bác nhận xét thế nào về quan hệ tình cảm của hai cha con họ?

- Thì như lúc trước bác đã nói, ông Trịnh Vỹ rất yêu thương cô Hoàng Lan, sau cái chết của bà Thanh Mai. Nhưng, theo bác tình yêu đó hơi quá! Cụ thể là lần bác chứng kiến ông ấy bắt được lá thư tình, có người gửi cho Hoàng Lan.

- Chỉ lần đó thôi sao à? Còn về phía cô Hoàng Lan, bác có thấy cô ấy có khoảng cách với cha mình hay không?

- Không có, Hoàng Lan rất lễ phép và nghe lời ông Vỹ.

- Ý cháu là về mặt cảm xúc, cách quan tâm của ông Trịnh Vỹ với Hoàng Lan có gì khác biệt không bác?

Ông Ca Lạ cố nhớ lại. Ông gật đầu, đáp:

- Hình như có đấy Khôi Nguyên. Bác nhớ có một lần đến nhà ông Vỹ chơi, bác đứng ngoài định gõ cửa thì nghe thấy tiếng khóc, bác dừng lại, do tò mò nên đã nhìn qua khe cửa. Bác đã thấy hai cha con họ ôm nhau. Hoàng Lan áp mặt vào ngực ông Vỹ thút thút, còn ông Vỹ thì xoa đầu con gái dỗ dành. Bác thấy hơi kỳ lạ với sự thân thiết đó, cậu cũng biết người Việt Nam còn gì, đâu giống người nước ngoài. Nhưng, lúc đó bác nghĩ mình lạc hậu, trình độ mình còn thấp, chưa tiếp cận được văn minh.

- Nhưng, chẳng phải tuổi ấu thơ của Hoàng Lan từng chịu sự ghẻ lạnh của người cha đó sao?

- Chắc hồi đó Hoàng Lan còn nhỏ quá! Với lại ông Trịnh Vỹ đã hối hận rồi. Cùng máu mủ ruột rà cả, cha con thì làm sao mà bỏ nhau được. Cô ấy mất mẹ rồi, chỉ còn ông Vỹ là người thân duy nhất thôi.

- Có lần nào trong lúc uống rượu với bác, ông Trịnh Vỹ nói về con gái mình không ạ?

- Tất nhiên là có rồi Khôi Nguyên. Lần nào ông ấy cũng khen con gái của mình xinh đẹp giống mẹ. Ông ấy tâm sự, mỗi lần nhìn thấy Hoàng Lan là giống như nhìn thấy Thanh Mai. Rồi ông ấy khóc, trông ông ấy đau đớn, dằn vặt lắm! Những lần như thế bác thường an ủi động viên ông Vỹ, hình ảnh ông Vỹ lấy tay dụi mắt đã hằn sâu trong trí nhớ của bác. Ông ấy đau khổ lắm đấy Khôi Nguyên à! Có lẽ ông ấy dằn vặt chuyện cũ, vì ông mà bà Thanh Mai mới mất sớm, khiến Hoàng Lan phải mồ côi mẹ.

Sau cuộc nói chuyện với ông Ca Lạ, tôi lại đến nhà cô Thúy cùng với mục đích điều tra về mối quan hệ của hai cha con ông Trịnh Vỹ. Kết quả, cô Thúy cũng có nhận xét tương đối giống ông Ca Lạ. Tức là, tình yêu thương của ông Trịnh Vỹ dành cho Hoàng Lan đối lập hoàn toàn với khoảng thời gian, khi bà Thanh Mai còn sống. Sau khi, bà ấy qua đời, ông Trịnh Vỹ bỗng thay đổi tính nết, trở nên yêu thương con gái khác thường, cô Thúy cũng cho rằng, ông Trịnh Vỹ “kiểm soát” con gái hơi quá.

Điều đáng nói là bà Hiền, người từng sống chung một nhà với hai cha con họ lại nhận xét khác. Theo như bà Hiền, tình yêu thương của ông Trịnh Vỹ dành cho Hoàng Lan không có gì khác lạ. Cũng không có cái gọi là “kiểm soát” thái quá như nhận xét của cô Thúy. Chỉ trừ có lần, ông Trịnh Vỹ đã đánh con gái của mình chỉ vì cô ấy có quan hệ tình cảm với một cậu con trai. Ông Trịnh Vỹ cũng đánh cả Thế Anh – người đã từng cứu cô Hoàng Lan thoát khỏi nanh vuốt của mụ Thùy Dung. Phản ứng của ông ấy khi đó, theo bà Hiền là trái ngược hoàn toàn tính cách của ông. Cũng vì chuyện đó mà ông luôn dằn vặt, hối hận rồi đau khổ.

Điều khiến tôi băn khoăn là thái độ của cô Hoàng Lan khi nói về cha mình. Cô ấy đã gọi cha mình là “ác thú”. Có điều gì ẩn khuất đằng sau đó? Tại sao cô ấy lại gọi cha mình như vậy? Do tức giận ư? Tôi lại không nghĩ như vậy. Tiếng nói bên trong tôi không ngừng nói: “Dòng nhật ký đó có vấn đề.” Chắc chắn là như vậy.

Tôi lại tập trung suy nghĩ, dường như nằm bất động trên ghế sofa. Suốt bốn tiếng đồng hồ từ 1h đến 5h chiều, tôi dành đầu óc cho việc suy nghĩ, khi quá căng thẳng, mệt mỏi, lại hút điếu thuốc lá cho tỉnh táo. Khói thuốc đang giết dần tế bào phổi của tôi, nhưng, không có thuốc chắc tôi không làm việc được. Thật là bất hạnh, nên, tôi khuyên bạn đừng tập hút thuốc, đừng như tôi, vương vào rồi thì không dứt ra được.

Đóng quyển sổ tay lại, tôi đi tắm, ra ngoài ăn tối. Sau đó, đến võ đường của Văn Phú. Tôi không đến phòng tập gần một tuần lễ rồi. Lần này, tôi đến là để mời Văn Phú đi uống một ly. Như kế hoạch, đã đến lúc tôi tiến sâu hơn với ý định tiếp cận Văn Phú. Nhằm khai thác những thông tin liên quan đến người đàn ông bí ẩn đã hẹn hò với Kiều Oanh trước khi chết. Văn Phú có vẻ biết nhiều về Kiều Oanh. Tại sao tôi lại mất nhiều thời gian đầu tư vào anh ta? Bởi anh ta là gã si tình, khi đã si tình một ai, thì sẽ biết rõ về người đó nhất. Tính cách của họ, sở thích của họ, tình địch... nói chung là tất cả những gì có liên quan đến người mà ta đã si. Chỉ cần một chút ít manh mối, là tôi có thể tự tin mà nói rằng, tôi sẽ tìm ra kẻ giấu mặt đó.

Để trả lời câu hỏi: “Hoàng Lan có phải là con của ông Trịnh Vỹ?” Tôi đã phải hạ quyết tâm để thực hiện một việc mà tôi chẳng muốn làm chút nào. Đó là, dùng phương pháp AND để kiểm chứng. Tôi lại nhờ đến Quốc Việt, những phu mộ, và chuyên gia trong lĩnh vực giám định AND vào cuộc. Đúng vậy. Chúng tôi cho khai quật phần mộ của cha con họ để lấy mẫu kiểm tra. Tôi cũng nói Quốc Việt giấu Ngọc Diệp chuyện này, tôi không muốn cô ấy bị sốc. Không có cách nào khác, để giải được nỗi oan cho cô Hoàng Lan, việc gì lương tâm cho phép là tôi sẽ làm, miễn là đạt được mục đích.

Tôi đến nhà bà Hiền để tìm thêm những thông tin tôi cần để củng cố cho lập luận của mình. Tôi đã không thất vọng, câu chuyện bà Hiền kể lại cho tôi nghe không nằm ngoài phán đoán của tôi. Đến giờ phút này tôi đã nắm trong tay chìa khóa của vụ án. Tôi đã có kết luận cho nguyên nhân cái chết và nỗi oan của cô Hoàng Lan. Nhưng, suy luận cũng chỉ là suy luận. Cần có chứng cứ xác thực để phá án. Và tôi đã hình dung trong đầu một chuyến đi tìm con ác chủ bài. Trước tiên, tôi phải thu xếp cho Ngọc Diệp. Tôi gọi cho Quốc Việt, muốn cậu ấy bằng mọi giá phải đưa được Ngọc Diệp về căn nhà ở đầu đèo. Tôi có nói với cậu ấy sẽ đi khoảng bốn năm ngày, không nói rõ cụ thể là đi đâu. Như kế hoạch, trước khi đi, tôi đến chia tay Ngọc Diệp. Cầu xin trời đất che chở, phù hộ cho cô ấy. Hãy tin vào số phận... hãy tin vào Chúa.

Phương tiện di chuyển của tôi là chiếc cào cào. Chiếc xe chở tôi qua những con đường ngoằn ngoèo, lên dốc, xuống đồi. Theo hướng đã định, tôi phải đi hơn hai trăm cây số ra khỏi thành phố sương mù. Tôi rút kinh nghiệm từ lần bị theo đuổi khi chở Ngọc Diệp đến thung lũng vàng. Lần này, tôi quan sát kỹ hơn. Phải chắc chắn rằng mình không bị theo dõi, nếu không thì mọi việc hỏng bét. Thế nhưng, tôi lại tiếp tục mắc sai lầm. Tôi đã không tính đến một cuộc truy sát giữa ban ngày ban mặt, và vô cùng mạnh mẽ của một băng đảng xã hội đen. Chiếc cào cào chở tôi đi được một phần ba đèo lung linh, tôi phát hiện sau lưng mình có một nhóm người đi mô tô, trên tay cầm theo đủ loại hung khí: Súng điện, kiếm nhật, rựa phát, rìu, mã tấu... Ước chừng hơn hai mươi tên xã hội đen. Tôi thừa nhận cảm thấy nhóm người đó đang định làm gì. Tôi bất ngờ tăng tốc vọt đi. “Rùn... rùn... rùn...” Những chiếc mô tô tăng hết mã lực phóng theo tôi. Cuộc truy sát diễn ra theo đường đèo lung linh (con đèo với những vực thẳm sâu hun hút) Đuổi theo một tay đua như tôi, sẵn được tôi thiết nghĩ cũng chưa lắm. Chỉ một vài kỹ thuật chặt chẽ cơ bản tôi đã đẩy hơn năm chiếc mô tô chở theo mười tên sát thủ lao xuống vực. “Vèo... vèo... vèo” Mười chiếc còn lại bám sát đuôi xe của tôi. “Keng... keng... keng...” Tiếng kiếm nhật chém vào đuôi xe chiếc cào cào. Những cú chặt của ôm sát, chân chống xe đánh xoèn xoẹt dưới mặt đường nảy lửa. Chiếc xe du lịch đi ngược chiều đang tiến lại, tôi điều cho những kẻ sát thủ bám theo gần hơn nữa, bất ngờ tôi vặn hết tốc lực vượt lên chiếc toyota bảy chỗ đi cùng chiều, chặt tay lái, “xỏ chỉ” qua khe hở giữa chiếc xe du lịch giường nằm và chiếc toyota... mặc dù kỹ thuật của tôi rất cứng, nhưng người tính không bằng trời tính; cú chặt thứ hai để lách chiếc toyota đang chạy cùng chiều với tốc độ cao, khiến cả người lẫn xe tôi bị mất lái lao thẳng xuống vực thẳm. Các bạn có tin được không? Tôi đã thoát chết trong trường hợp rất hi hữu. Tôi bay ra khỏi xe, vướng vào một cành cây chìa ra chỗ mép vực, theo phản xạ tôi bám lấy, treo cả người lủng lẳng trên cao, bên dưới là vực sâu hun hút. Chật vật lắm tôi mới lấy lại được thăng bằng, bấu víu vào nơi an toàn trước khi cành cây khô bị trọng lượng của tôi làm gãy, nếu rơi xuống dưới đáy vực sẽ tan xương nát thịt. Khi về tôi sẽ kể lại chuyện này cho Ngọc Diệp nghe. Thế đấy, gãy cũng có lợi đấy chứ. Nếu tôi mập hơn vài ký thôi, thì đã toi mạng rồi. Tôi thoát chết. Còn bọn sát thủ thì khỏi phải nói, kết cục của chúng rất bi thảm. Không thể trách tôi được, nếu bọn chúng không chết thì tôi sẽ chết. Có những lúc chúng ta phải quyết đoán. Chỉ cần chúng ta do dự một chút thôi, chúng ta sẽ bị tiêu diệt. Tạm biệt chiếc cào cào yêu dấu, mày đã hy sinh anh dũng trong trận chiến sinh tồn.

Thoát khỏi cuộc truy sát của những tên sát thủ. Tôi bắt chuyến xe đi hết đèo Lung Linh đến Bến Lội, để dò tìm tung tích của hai mẹ con bà Thủy Tiên. Theo như những gì bà Hiền biết, lúc hai mẹ con rời khỏi căn nhà trên đồi trà, ông Trịnh Vỹ đã sắp xếp cho họ một chỗ ở yên ổn. Bến Lội (tên gọi một cụm dân cư) nằm ở ngoại vi thành phố. Cảnh đẹp nên thơ, sông nước hữu tình. Bến Lội không đông đúc như ở thành thị, nhưng không phải vì đó mà việc dò tìm nơi ở của hai mẹ con bà Thủy Tiên bớt khó khăn hơn. Tôi lần la dò hỏi nhiều người nhưng không đạt kết quả như mong muốn. Dò tìm mãi... 1 ngày, 2 ngày, rồi 3 ngày... thời gian cứ thế trôi qua. Tôi có không muốn sốt ruột cũng phải sốt ruột, vấn đề nằm ở chỗ Ngọc Diệp, linh tính khiến tôi bồn chồn lo lắng. Nó nói cho tôi biết Ngọc Diệp có thể gặp phải nguy hiểm khi tôi rời đi. Thời gian được tính từng ngày, chỉ cần tìm được bà Thủy Tiên mọi việc sẽ sáng tỏ. Tôi dồn hết sức lực vào tìm kiếm tung tích của hai mẹ con họ. Lần này, cũng nhờ may mắn. Sang ngày thứ bảy, đầu giờ chiều, dừng chân ở bến xe ôm, tôi gặp được anh chàng rất mê đánh cờ tướng, tôi đánh với anh ta một ván, làm

quen, sau đó hỏi thăm:

- Anh biết bà Thủy Tiên không?
- Cậu muốn hỏi bà Thủy Tiên nào? Ở đây, tôi biết đến hai bà Thủy Tiên.
- Bà Thủy Tiên có cậu con trai là Thế Anh.
- À, bà Tiên “hot girl”.
- Bà ấy đã có tuổi rồi mà.
- Biệt danh tôi đặt cho bà Tiên. Nhớ hồi mới chuyển về đây sống, ai cũng trầm trồ trước sắc đẹp của bà.
- Anh hãy chở tôi đến nhà bà ấy.
- Vậy là anh không biết. Bà Thủy Tiên đã qua đời rất lâu rồi.
- Anh nói sao? Đã qua đời ư? Vậy còn con trai bà, cậu Thế Anh...
- Thế Anh vẫn ở căn nhà đó để thờ phụng cho mẹ. Anh ấy là người con chí hiếu, ai ai cũng kính nể. Chỉ có điều sắc khí của anh ấy trầm mặc, u sầu quá! Ngay từ ngày đầu tiên dọn về đây anh ấy đã như vậy.
- Ồ, anh có vẻ biết nhiều về hai mẹ con họ nhỉ?
- Thì tôi ở sát vách nhà họ mà.
- Thật trùng hợp.
- Chắc đã lâu rồi anh chưa gặp lại mẹ con họ?
- Tôi tìm hai mẹ con họ là có việc. Bà Thủy Tiên là bạn cũ của bà tôi.
- À, tôi hiểu rồi. Anh tiện đường ghé qua thăm người quen chứ gì.
- Đúng như anh nói đấy. Lâu lâu mới có dịp như vậy, bình thường tôi rất bận rộn.
- Anh đến không đúng lúc rồi.
- Sao vậy?
- Thế Anh đã đi từ sáng sớm.
- Đi rồi ư? Anh có biết là đi đâu không?
- Chịu thôi.

Tôi không khỏi thất vọng khi biết được tin bà Thủy Tiên đã qua đời. Đến nước đường cùng rồi mà không thuận buồm xuôi gió. Bà Thủy Tiên mất đi rồi thì ít ra cũng phải gặp được Thế Anh, nay Thế Anh cũng đã đi. Thế Anh đã đi đâu? Và làm gì? Mẹ con họ chính là con ác chủ bài của tôi, nếu không có họ tôi không thể phá vụ án này được.

- Bình thường Thế Anh vẫn vắng nhà kiểu vậy sao?
 - Ngày thường thì không có đâu, sau khi làm việc về anh ấy ở lì trong nhà. Tôi để ý suốt hai mươi năm nay, vào khoảng tháng 8, Thế Anh lại vắng nhà, (năm nay là 26 tháng 8) anh ấy đi đâu, làm gì? tôi cũng không biết. Khởi hành từ lúc sáng sớm, hơn mười ngày sau mới trở về.
- Nói chuyện với anh xe ôm thêm một lát nữa, tôi nhờ anh ấy chở tôi đến nhà hai mẹ con bà Thủy Tiên. Từ bến xe ôm đi chưa đầy mười lăm phút thì đến nơi. Căn nhà, nơi hai mẹ con họ ở có diện tích vừa phải. Nhà có sân vườn, có cổng ra vào, đập vào mắt tôi là giàn thiên lí đơm bông, nắng chiều quạnh quẽ tìm về... Căn nhà mái ngói chữ A, màu gạch đỏ, tường phủ rêu phong. Vắng vẻ, cô đơn trống trải. Nhìn căn nhà có thể đoán được tính cách của gia chủ, u sầu, buồn thảm.
- Nhà này hai mẹ con họ thuê lại sao?
 - Không. Nhà của họ luôn đấy.

- Nhưng lúc mới chuyển về họ chỉ thuê thôi chứ.
 - Bà ấy đã mua nó trước đó rồi. Chẳng giấu gì anh, hồi trước căn nhà này là của cậu hai tôi. Cậu ấy bị mất do tai nạn giao thông, cậu lại không có con cái gì, nên căn nhà thuộc về cậu ba. Cậu ba nghiện lô đề, đổ nợ, bán nhà... Một ông đại gia, hình như làm bên ngành xây dựng, đến mua lại căn nhà. Ông ấy chắc anh biết, cái ông tóc muối tiêu, đeo kính cận ấy...
 - À, thì ra là vậy. Cám ơn anh đã đưa tôi đến đây. Sau này trở lại tôi còn biết đường mà đến thăm.
 - Có gì đâu anh. Nếu có thời gian hãy đến tìm tôi uống cà phê, đánh cờ.
 - Vâng. Khi trở lại tôi sẽ đến tìm anh.
 - Anh tính về luôn sao?
 - Chắc phải vậy thôi. Đến gặp hai mẹ con họ mà lại không đúng lúc, cũng chẳng thấp được cho bà Thủy Tiên một nén nhang.
 - Không còn dịp này thì còn dịp khác mà.
 - Bà của tôi rất muốn nghe về tình hình của cố nhân. Không biết về lại tôi sẽ nói gì với bà đây. Anh ở gần nhà họ anh thấy cuộc sống của hai mẹ con họ thế nào? Có gì đặc biệt không?
 - U uất lắm! Thế Anh không gia đình, không bạn bè, không người yêu, không danh tiếng, không tiền bạc... cái gì anh ấy cũng không cả. Chỉ được cái tình. Anh ấy rất thương người và căm ghét cái ác. Đi đường gặp phải cục đá, anh ấy cũng dừng lại nhặt bỏ qua bên đường để người khác đi xe không bị tai nạn. Từ con chim sẻ, đến con cua, con cá... anh ấy đều yêu thương, chỉ trừ loài chó dữ là Thế Anh ghét nhất. Có một đặc điểm là anh ấy rất thích chơi với bông hoàng lan, có dạo nhà anh ấy trải khắp những đóa hoàng lan, hình như, Thế Anh bị nghiện hương hoàng lan. Nói ra chuyện này, anh đừng nói lại với Thế Anh nhé! Phải tội, tôi thấy kiếp người của anh ấy khổ quá. Không bao giờ tôi thấy anh ấy có nụ cười trên môi, lúc nào cũng một sắc diện u sầu, nhiều đêm tôi nghe được tiếng khóc của anh ấy, anh ấy khóc dữ lắm. Không biết tuổi trẻ của anh ấy đã gặp phải sự cố gì, tôi cảm thấy con người anh ấy có một nỗi oan khuất ghê gớm lắm. Nhưng anh ấy không thể nói điều đó ra với ai. Anh ấy là người cô đơn, rất cô đơn.
 - Còn bà Thủy Tiên, chẳng lẽ anh em bà con không đến thăm bà ấy?
 - Về sống tại căn nhà này chưa được một năm thì bà đã mất rồi. Đúng là hồng nhan bạc mệnh, bà bị mắc bệnh tim. Chắc do cái lần cãi cọ đó.
 - Cãi cọ?
 - Thì cũng là cái ông đại gia đó. Tôi nhớ như in buổi chiều mưa ngày hôm đó, ông đại gia lái một chiếc xe con xuống với hai mẹ con họ. Sau một hồi nói chuyện thì sinh ra to tiếng giữa hai người, ông đại gia và Thế Anh. Đến nay, tôi vẫn thấy kì lạ, chỉ một lần duy nhất tôi nghe được anh Thế Anh nặng lời với người khác, bình thường anh rất tử tốn, dịu dàng. Nhưng, lần đó anh tức giận thật sự. Anh còn nói: “Tôi hận ông, tôi hận ông.” Rồi anh ấy chạy ra khỏi nhà như một người điên. Ông đại gia lấy xe đuổi theo. Kể từ đó, không thấy ông đại gia quay trở lại nữa.
 - Cám ơn anh, ít ra cũng có cái để tôi về nói lại với bà. Để chứng minh cho bà thấy là tôi đã đến nơi tìm gặp hai mẹ con họ.
- Chia tay anh bạn lái xe ôm, tôi khẩn trương bắt chuyến xe quay trở lại thành phố sương mù. Tôi không thể mất thêm thời gian nào nữa, tôi cần về gặp Ngọc Diệp. Tôi thấy nhớ cô ấy. Tôi sợ và lo lắng cho cô ấy. Nhưng ngoài mặt tôi vẫn phải lạnh lùng. Tôi không thích sự vồn vã, với tôi đàn ông con trai phải mạnh mẽ; hơn nữa, tôi rất dị ứng với những lời tỏ tình. Quan điểm tình yêu của tôi là yêu bằng hành động chứ không phải lời nói. Lời nói gây ra sự phiền toái nhiều hơn là mang lại ích lợi. Khi trở về, theo lẽ, người đầu tiên tôi cần gặp phải là Quốc Việt, chắc cậu ấy lo lắng cho tôi lắm vì không liên lạc được với tôi. Chiếc điện thoại nokia của tôi đã rơi tóm xuống vực thẳm. Hơn nữa, tôi cần gặp cậu ấy để biết về tình hình của Ngọc Diệp, và kết quả tái tạo khuôn mặt từ những cái hộp sọ mà chúng tôi tìm được dưới tầng hầm. Nhưng, tạm thời hãy khoan gặp họ, tôi âm thầm dõi theo họ, không cho họ biết rằng tôi đã trở về. Trong vòng 3 ngày, tôi phải gặp được người đó.

Về chuyện tôi bị truy sát, tôi đã đến nói chuyện riêng với Anh Bằng. Anh ta đã khẳng định với tôi rất chắc chắn, không phải do đại ca Phong làm. Anh ấy sẵn sàng lấy đầu ra đảm bảo. Tôi đã đặt ra giả thiết. Những bộ hài cốt tìm được trong tầng hầm là của những người bị mất tích. Điều đáng nói là, không biết còn bao nhiêu bộ hài cốt trong tầng hầm đó. Có thể những xác chết khác được giấu ở những chỗ khác. Lần này trở về, tôi sẽ cùng với Quốc Việt và những chuyên gia trong ngành, rà soát lại xem còn sót bộ hài cốt nào không? Nếu có kết quả được gửi về từ nước ngoài thì càng tốt, đỡ phải mất thời gian. Chi tiết đáng chú ý hơn cả là những vết xước trên những bộ hài cốt được phát hiện. Kết quả kiểm tra ban đầu cho thấy, không có dấu vết chứng tỏ trước khi chết, những nạn nhân bị đánh đập bằng vật cứng, bị bắn. Không có tổn thương phần cứng nào trên hộp sọ, và trên những bộ phận xương khác. Đặt ra một câu hỏi: “Những nạn nhân đã chết như thế nào?” Chìa khóa chắc chắn nằm ở những vết xước, đó những dấu hiệu khác thường, ẩn chứa bản chất không tầm thường. Chính là những vết xước...

51. Chương 49

Thư Ngọc Diệp gửi sơ Bình

Con chạy vào buồng, phi lên giường, kéo chăn đắp kín người. Nỗi sợ hãi dâng lên mắt. Những anh chị phòng bên chạy qua xem thử có chuyện gì xảy ra. Nghe tiếng gọi của họ, con định đứng dậy ra mở cửa; nhưng kịp nhận ra mình chưa mặc gì trên người, bốt xà phòng còn dính trên da thịt mình chưa gột rửa hết. Con khẩn trương khoác lên mình chiếc áo măng tô dài đến gối. Chạy ra mở cửa. Những người cùng chung dãy trọ đã giúp con khắc phục sự cố. Chẳng là, lúc con đang tắm, có một con rắn lục đuôi đỏ theo đường ống thoát nước chui vào. Quýnh quá, con mới tháo chạy, lúc đó chẳng ai nghĩ đến chuyện mặc đồ nữa; lo bảo toàn tính mạng mình trước. Những anh thanh niên trong dãy trọ vào phòng tắm tìm đuôi con rắn, nhưng nó đã chạy mất. Sự cố đó khiến con vô cùng bất an. Con rắn đang lẩn trốn ở góc ngách nào đó, nó có thể bất ngờ tấn công con. Mọi người khuyên con đừng quá lo lắng, vì theo họ, con rắn đã chui ra lại theo lối mà nó chui vào. Kể từ lúc gặp rắn, con không được yên lòng. Tắm cũng sợ, nấu nướng cũng sợ, mặc đồ cũng sợ, làm gì cũng sợ. Con lại bị ám ảnh với những suy nghĩ tâm linh, điều đó như một điềm báo chẳng lành. Người ta nói, rắn vào nhà báo trước gia chủ sẽ gặp hiểm họa. Đó có thể là bệnh tật, tai nạn... vân vân và vân vân, đủ thứ tai ương trên đời để con tưởng tượng. Khi mọi người đã về hết, mới là điều cực hình đối với con. Con buộc phải vào phòng tắm mở nước ấm, để cọ rửa cho hết sự rít rát trên người.

Con nằm thao thức, thật là khủng khiếp sơ Bình à! Con không thể ngủ, nói cách khác là con không dám ngủ. Đầu óc con đã suy nghĩ quá nhiều những chuyện gây ra nỗi ám ảnh kinh hồn đã ăn sâu bám rễ. Tinh thần con đang rơi vào trạng thái suy sụp. Lúc này, con nghĩ về Khôi Nguyên; giá như có anh ấy bên mình thì hay biết mấy. Con đã nghĩ rất kỹ rồi, con yêu anh ấy, và, chẳng có lý do gì để con phải có khoảng cách với anh ấy. Nếu anh ấy muốn chiếm đoạt thể xác của con, con cũng chấp nhận; vì con yêu anh ấy mà. Anh ấy muốn làm gì con cũng được, hôn con, ôm con, hay hơn nữa... chỉ cần anh ấy luôn ở bên con, quan tâm con, che chở cho con, con chỉ cần vậy thôi sơ Bình ơi! Tiếng chim heo cắt ngang nền trời, làm con lạnh điếng người. “Tai họa! Đúng là điềm báo tai họa. Không thể có nhiều sự trùng hợp như vậy được.” - Con lẩm bẩm trong miệng. Nằm vật vờ khổ sở, chẳng biết con đã thiếp đi từ lúc nào. Chỉ biết lúc con giật mình tỉnh giấc, mồ hôi lấm tấm trên trán, hơi thở nặng nhọc; nhìn đồng hồ đúng 3 h sáng. Con lại gặp ác mộng. Lần này, con nằm mơ thấy mẹ phủ thủy đó. Mẹ ta đến bên giường ngủ của con, bàn tay nhỏ xíu của mẹ bóp chặt lấy cổ Ngọc Diệp. Sức mạnh của mẹ thật khủng khiếp! Con cố vùng vẫy la hét nhưng vô ích, giọng nói của con như bị chìm dưới vực sâu thăm thẳm. Mẹ ta vừa bóp cổ con, vừa cười he he. Trên tay của mẹ cầm một mảnh chai bén ngọt, mẹ muốn làm gì? Khi mẹ vừa đặt miếng mảnh chai lên cổ con, thì con la hét vùng vẫy. Kể từ đó, con không thể ngủ lại được nữa, con thức đến sáng, cơ thể mệt mỏi, con đã kiệt sức rồi. Không phải chỉ một đêm như vậy, mà đã rất nhiều đêm rồi con bị mất ngủ. Con sợ sệt, e rằng, với đà này sức khỏe vốn đã yếu ớt của mình, sẽ không thể chống chọi được. Trong lúc nguy khốn, con nhớ tới lời

Khôi Nguyên từng nói: “Dù đứng trước bất kì đối thủ nào, cô cũng không được run sợ, vì khi run sợ cô sẽ bị đánh bại.” Con dùng hết tất cả ý chí và nghị lực còn lại để tiếp tục chiến đấu. Con phải ngủ, phải ngủ cho bằng được; có gặp ác mộng đi nữa con cũng phải ngủ. Sau khi vệ sinh cá nhân xong, con tìm thứ gì đó để cho vào bụng. “Mày phải duy trì sự sống bằng mọi giá Ngọc Diệp, mày nhất quyết không được đầu hàng, bỏ cuộc”. Con quyết định, đã không ngủ được vào buổi đêm, thì con sẽ ngủ vào buổi sáng. Thế là, con lên giường nhắm mắt lại thư giãn, từ từ đi vào giấc.

—
2 h chiều. 2 h chiều.

Tuy còn mệt mỏi, hai mắt còn cay xè; nhưng dù sao cũng còn tốt hơn trạng thái hồi sáng. Con ngáp dài, muốn nhắm mắt lại làm thêm một giấc nữa nhưng đành chịu. Cũng đúng lúc có điện thoại của anh Quốc Việt gọi đến hỏi thăm tình hình. Anh nói, muốn được gặp con. Con mừng quýnh, bảo anh đến phòng trọ chỗ con ngay.

- Em bảo sao? Có rần vào nhà ư?

- Dạ, em sợ chết khiếp được.

- Không được rồi, em hãy về nhà anh mà ở. Khôi Nguyên trước khi đi đã dặn dò anh phải chăm sóc cho em đó.

Nghe anh Quốc Việt nói vậy, lòng con vui sướng, con rất cảm động. Thì ra, Khôi Nguyên vẫn quan tâm đến con, chẳng qua là anh ấy không thể hiện ra mặt thôi.

- Anh Nguyên bảo với anh vậy ă?

- Ừm, từ lúc em dọn đi, cậu ấy lúc nào cũng dõi theo em.

- Anh ấy đã luôn ở sau để bảo vệ cho em sao?

- Còn phải hỏi, cậu ấy xem em như viên trân châu, bảo ngọc của cậu ấy. Lần đầu tiên anh thấy bạn mình như vậy đó, không nói rõ thì em cũng biết rồi còn gì. Em cũng vậy đúng không?

- Em...em... - Con ấp úng.

- Thôi, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa. Ngay hôm nay, hãy thu dọn hành lý về với anh luôn. Lỡ em ở đây có bị chuyện gì, thì anh không biết phải ăn nói làm sao với Khôi Nguyên.

Thật lòng con đã không muốn ở trong căn phòng này thêm giờ phút nào nữa. Nên khi anh Quốc Việt đề nghị như vậy thì con đi ngay lập tức. Lúc trước, Quốc Việt có nói về căn nhà ở đầu đèo Mimosa. Về đến đó, mới thấy mình đã ngu ngốc như thế nào khi không chịu theo Khôi Nguyên về đây. Căn nhà đẹp, ấm áp, tạo cho người ta một cảm giác an toàn. Sau khi, đã cất xong hành lý. Anh Quốc Việt “bàn giao” căn nhà lại cho con. Anh nói con cứ tự nhiên như nhà của mình, bởi anh thường hay vắng nhà, có khi không về nhà được phải ở tại cơ quan, nên con chỉ hơi buồn khi ở nhà một mình. Đợi đến khi Khôi Nguyên về, mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa.

- Khôi Nguyên chưa đến đây luôn hả anh Việt?

- Chưa em. Cậu ấy vẫn ở lại căn nhà ma quái đó.

- Anh ấy gan vậy sao anh?

- Em không biết đó thôi, xưa giờ cậu ấy nổi tiếng là một kẻ liều lĩnh.

- Nhưng em không hiểu sao anh ấy không chịu rời đi, mà còn ở lại đó làm gì?

- Cậu ấy đang tìm kiếm manh mối đấy.

- Manh mối gì ă? Anh Nguyên có cho anh Việt biết không?

- Không Ngọc Diệp ơi. Tính cách cậu ấy là vậy, thích làm việc độc lập; đó là lý do mà cậu ấy không bao giờ chịu thi vào ngành an ninh. Cậu ấy giống như một nghệ sĩ hơn, thích tự do bay nhảy và không muốn chịu sự chi phối của người khác.

- Ảnh bướng bỉnh thật đấy anh Việt.
 - Khà khà khà...em cũng thấy a.
 - Dạ, người ta nói đúng chứ bộ, “có tật có tài”, em thấy ảnh có cả một đồng tật xấu đấy!
 - Khà khà, cậu ấy đúng là con ngựa chứng thật.
 - À, phải rồi. Anh Nguyên có tìm đến anh Quốc Việt nhờ anh điều tra gì nữa không?
 - Có, cậu ấy có nhờ anh liên hệ với bên giám định pháp y.
 - Pháp y?
 - Cậu ấy muốn tìm gặp một chuyên gia, người đã từng khám nghiệm tử thi cô Hoàng Lan.
 - Anh ấy định làm gì làm vậy nhỉ?
 - Anh cũng chịu, những gì cậu ấy làm đều mang yếu tố bất ngờ cả, rồi em sẽ thấy ngạc nhiên thôi, anh bị nhiều lần rồi.
 - Còn ông Bính Lù thì sao rồi anh?
 - Tội anh thả ông ấy ra rồi. Ông ta chỉ phạm vào tội đánh bạc và đánh người gây thương tích, nhưng chưa đến mức phải truy tố trách nhiệm hình sự. Chỉ phạt hành chính thôi.
 - Dạ. Cũng mong cho mọi việc suông sẻ.
 - Khôi Nguyên thì không thích vậy. Vụ án càng hóc búa chừng nào càng kích thích cậu ấy chừng đó. Không chỉ cậu ấy, mà cả nhóm cậu ấy đều như vậy, đúng là một tổ phượng hoàng.
 - À, phải rồi anh Quốc Việt. Có chuyện này em muốn hỏi anh...
 - Em muốn hỏi chuyện gì?
 - Mà thôi...
 - Em cứ nói đi, đừng ngại.
 - Em... – Con ngập ngừng.
 - Nói đi Ngọc Diệp.
- Con dồn hết can đảm hỏi anh Quốc Việt:
- Anh có biết quan hệ giữa Khôi Nguyên và Ngọc Trinh không? Em thấy tình cảm của họ không... không bình thường.
 - Ấy dà... tưởng chuyện gì chứ. Sao em không hỏi anh sớm hơn, anh tưởng Khôi Nguyên đã nói với em rồi.
 - Không, anh ấy có đã nói gì với em đâu.
 - Quan hệ của họ là anh em.
 - Em ruột sao anh? Nhưng, hình như gia đình Khôi Nguyên không còn ai cả.
- Nét mặt anh Quốc Việt đầm xuống.
- Năm 15 tuổi, cậu ấy mất cha mẹ và em gái trong một tai nạn máy bay. Người thân không còn một ai cả. Vì sợ bị đưa vào trại mồ côi, nên cậu ấy đã nhập băng với bọn trẻ cơ nhỡ ở xóm chợ. Cậu ấy làm đủ việc để kiếm sống, từ đánh giày, bán báo, bán vé số đến cả việc ăn xin cũng làm. Vì cậu ấy lớn tuổi nhất trong bọn nên được bầu làm anh cả, vừa làm việc để nuôi thân vừa dẫn dắt em út, thời gian đó Khôi Nguyên rất cực khổ.
 - Thế mà anh ấy không bao giờ kể với em chuyện đó. Anh ấy kín đáo quá!
 - Trong số những anh em bụi đời của Khôi Nguyên, có một cô bé rất xinh đẹp, có biệt danh là lọ lem hè phố. Cô bé ngày ấy là Ngọc Trinh bây giờ. Hai anh em họ rất yêu thương nhau, đặc biệt là Khôi Nguyên, cậu ấy

thương người em kết nghĩa của mình còn hơn cả bản thân mình. Có thời gian bọn trẻ bụi đời ở xóm chợ bị bắt đưa vào trại mồ côi. Cả Ngọc Trinh cũng bị bắt đưa đi. Khôi Nguyên ngay từ nhỏ đã có máu phiêu lưu, một lần, cậu ấy đột nhập vào trại mồ côi, cứu Ngọc Trinh mang đi trước khi cô bé rơi vào tay một tên đại gia khét tiếng ở Sài Thành. Sau khi lẩn trốn một thời gian, hai anh em họ bắt đầu kiếm sống bằng nghề đàn ca tài tử. Ngọc Trinh đi hát từ hồi còn rất bé, cô ấy hát rất hay, nhưng lại không theo nghiệp ca sĩ. Cũng giống như Khôi Nguyên, đàn rất cừ, nhưng không theo nghiệp văn nghệ. Họ đi hát một phần là đam mê, một phần là chén cơm manh áo. Niềm đam mê thật sự của họ là trinh thám. Anh em họ dành dụm được số vốn nho nhỏ sau những ngày tháng bôn ba đàn ca xướng hát, thuê lại một mặt bằng ở phố hàng đào, mở văn phòng thám tử tư. Kể từ đó đến nay chính thức cũng hơn mười năm rồi. Mặc dù, trước đó, hồi còn ở với gia đình và trở thành đứa trẻ mồ côi; Khôi Nguyên đã nhận điều tra và phá được rất nhiều vụ án lớn, nhỏ.

- Thì ra, họ là cặp thanh mai trúc mã.

- Mặc dù họ không máu mủ gì nhưng quan hệ của họ thì còn hơn thế nữa. Đến thời điểm này mà họ vẫn giữ thói quen thời thơ ấu. Đó là, Khôi Nguyên vẫn thường đút cơm cho cô em gái của mình ăn đấy!

- Dụ này thì em tận mắt chứng kiến rồi.

- Nhưng họ chỉ là anh em thôi. Ngọc Trinh sắp lấy chồng rồi.

- Sắp lấy chồng ư? Không thể nào... làm sao mà...

- Tiếc quá đúng không? Một cô gái son trẻ, tuyệt sắc như vậy mà lại sắp sửa “theo chồng bỏ cuộc chơi”.

- Ngọc Trinh sẽ lấy ai vậy anh?

- Lấy cậu Vũ (cũng là đồng nghiệp của cô ấy). Cậu Vũ cũng là em kết nghĩa của Khôi Nguyên hồi còn ở xóm chợ.

- Ra là vậy.

(...)

Con và anh Quốc Việt ngồi nói chuyện với nhau cả buổi. Tranh thủ cơ hội, con muốn điều tra thêm một số thông tin vô cùng quan trọng, không phải là về vụ án mà về “người ấy”, người con đã yêu say đắm. Con không thể lý giải được con bắt đầu yêu anh từ khi nào. Chỉ biết kể từ khi vắng anh, con thấy nhung nhớ không nguôi. Con nghĩ đến ảnh ngày đầu tiên gặp gỡ, thái độ cao ngạo lạnh lùng của anh, những câu nói hài hước của anh; lúc anh hôn con lần đầu tiên, ảnh chở con đi trên chiếc cào cào màu xanh lá cây-chiếc xe chỉ có duy nhất một chiếc ở Việt Nam. Nhớ ảnh lúc nhìn con ăn cà ri, khi anh bị té cây mận, những cái nắm tay ấm áp, áp mặt vào lưng Khôi Nguyên để anh cõng về. Đi công viên thả diều, thi giải câu đố, lúc ảnh trang điểm, chải tóc cho con. Đêm trăng rằm thay đồ mới, chèo xuồng ra giữa hồ, ngắm trăng, ngâm thơ. Chạm trán với đám giang hồ, bị bộ lạc ăn thịt người vây bắt. Những nụ hôn, những nỗi hờn ghen... Và... không thể tránh khỏi ấn tượng của buổi tối hôm đó, buổi tối đã gây ra mâu thuẫn, để con và anh ấy đến nước, mỗi người một nơi, khổ sở đau đớn. Đôi môi mỏng gợi tình của anh, men rượu nồng nàn phủ vào mặt khi anh hôn con cuồng nhiệt; ảnh đã chẳng e ngại để tiến xa hơn, để được thỏa mãn trọn vẹn hơn... nhưng tất cả những khát khao đó đổ vỡ nhanh chóng, bởi tâm lý khó hiểu của một cô gái chưa có kinh nghiệm tình trường.

Vậy là, sự chờ đợi khắc khoải bắt đầu từ ngày hôm đó. Từng ngày... từng giờ... từng phút.. từng giây... Con ngóng chờ tin tức của Khôi Nguyên. Ảnh đã đi đâu? Ảnh đang làm gì? Nhiều lúc con muốn phát điên với kiểu cách làm việc của anh. Anh Quốc Việt đã nói đúng. Khôi Nguyên rất mê Sherlock Holmes, tính cách của anh cũng khá giống Holmes. Chỉ khác Holmes ở những điểm: anh ấy là người thật, anh ấy đẹp trai hơn Holmes, anh ấy lãng mạn hơn Holmes, và độ lì của anh ấy thì hình như nhỉnh hơn Holmes một chút. Điều khiến con cảm thấy bất an nhất là những cơn ác mộng. Con cứ tưởng chuyện nơi ở thì những cơn ác mộng cứ theo đó mà biến mất. Nhưng không phải vậy. Càng ngày còn càng gặp nhiều ác mộng hơn. Lúc thì thấy cô Hoàng Lan, lúc thì mẹ Thùy Dung, khi lại là những con mèo đen, và bóng ma áo trắng tóc dài đen, mặt đỏ, vất vưởng trên đồi trà. Cơ thể con gầy rạp đi một cách thảm hại. Anh Quốc Việt cũng đâm ra lo sợ.

Con cũng không giấu ảnh rằng mình thường xuyên bị mất ngủ do gặp ác mộng. Ban đầu, con khắc phục bằng cách dùng thuốc ngủ và thuốc an thần, nhưng càng về sau những thứ đó hình như đang mất dần tác dụng. Anh Quốc Việt muốn đưa con đi khám bác sĩ nhưng con không đồng ý. Con thừa biết căn bệnh của mình không phải bình thường như người ta, có chữa cũng vô ích. Chỉ có một cách duy nhất để chấm dứt tình trạng khổ sở đó, là phải phá được vụ án, giải được nỗi oan cho cô Hoàng Lan. Nhưng thời gian ngày một cấp bách, tình hình của con ngày một trở nên trầm trọng. Sức khỏe suy sụp quá nhanh, đến mức con phải chua xót nghĩ đến cái chết. “Có thật là con sẽ chết hay không? Con sẽ không qua nổi hay sao vậy sơ Bình? Bây giờ con mới hiểu được cảm giác của Kiều Oanh khi phải sống khổ sở như vậy, rất có khả năng cô ấy chết là do đã không thể chịu đựng nổi những cú sốc về mặt tâm lý, kéo dài nặng nề và day dứt bởi những cơn ác mộng. Phải rồi, đó chính là động cơ đưa đến việc cô ấy phải tự tử. Nếu đúng như vậy, Kiều Oanh chết không phải bởi thất tình mà do bị ma ám, dẫn đến bế tắc. “Không... không thể...” con nhớ lại lời nói của Khôi Nguyên: “Ma cũng có ma tốt, ma xấu; cô Hoàng Lan không phải người xấu, chắc chắn vậy.” Thế thì, nguyên nhân do đâu, những cơn ác mộng đó ẩn giấu điều gì? Có khi nào....

Đã một tuần trôi qua, không có tin tức gì của Khôi Nguyên. Con lo lắng hỏi anh Quốc Việt:

- Anh Nguyên có gọi điện thoại hay nhắn tin cho anh không?
- Không, Ngọc Diệp ơi! Anh có gọi cho cậu ấy nhưng thuê bao không liên lạc được.
- Có khi nào... xảy ra chuyện gì rồi không anh?
- Em đừng nghĩ ngợi quá! Cậu ấy nhất định không gặp chuyện gì đâu.

Quốc Việt nói để trấn an con thôi, chứ con biết anh ấy cũng đang rất sợ Khôi Nguyên gặp phải chuyện không hay.

- Anh Quốc Việt, anh đừng giấu em nữa. Anh đã biết chuyện gì rồi phải không? Những bộ hài cốt đó có liên quan đến một tổ chức bí mật, chẳng phải anh đã từng nói vậy sao? Khôi Nguyên đi điều tra những kẻ đã gây ra tội ác, anh ấy đang gặp nguy hiểm, anh Quốc Việt ơi! Chúng ta không thể bị động ngồi chờ như vậy được.... không... phải đi tìm anh ấy thôi... - Con đã không còn giữ được bình tĩnh nữa.
- Ngọc Diệp à! Hãy tin anh đi mà, sẽ chẳng có gì xảy đến với cậu ấy đâu. Được rồi, để em yên tâm, nếu ngày hôm nay nữa mà cậu ấy không trở về thì anh sẽ đi tìm. Yên tâm nhé Ngọc Diệp. - Anh Quốc Việt đặt tay lên vai con để động viên tinh thần.

Bỗng dưng tim con nghẹn lại, cảm thấy khó thở, cổ họng nghẹn nghẹt khó chịu, “khộc” con ho một tiếng. Có cục đờm trôi ra từ cổ họng, khiến con không thể nói chuyện tiếp.

- Em bị làm sao vậy Ngọc Diệp?
- Ừm... - Con chạy thẳng ra ngoài, nhổ cục đờm. Anh Quốc Việt cũng chạy theo con.
- Trời ơi! Máu sao? - Anh Quốc Việt thốt lên.

Con nhìn xuống đất thấy một cục máu đặc lẫn trong đờm, người tái đi, rơi vào trạng thái hoang mang.

- Đi! Đi với anh! Nhanh lên! - Anh Quốc Việt hối thúc.
- Đi đâu hả anh? Vô ích thôi! - Con tuyệt vọng, muốn buông xuôi mọi thứ.
- Đi bệnh viện chứ con đi đâu nữa. Em hãy vào nhà lấy áo ấm mặc vào, anh chở đi, lẹ lên em!
- Cứ để mặc đi anh, em không sao đâu mà. - Con cố chấp, lì lợm không chịu nghe lời.
- Đừng có bướng!- Anh Quốc Việt mắng con, - nhớ em có bề gì Khôi Nguyên sẽ ra sao hả? Em không nghĩ cho bản thân mình thì cũng nghĩ cho cậu ấy chứ! Trước khi đi, Khôi Nguyên đã căn dặn anh rất kỹ, phải chăm sóc cho em; bây giờ em lại không chịu nghe lời anh, anh phải ăn nói sao với cậu ấy đây? Không nói nhiều nữa, đi với anh ngay! - Đó là mệnh lệnh của một chỉ huy cao cấp, con buộc phải tuân theo.

Vào phòng khám, được bác sĩ cho làm xét nghiệm. Mọi thứ xong xuôi con mới thở phào nhẹ nhõm. Theo như lời của bác sĩ, nguyên nhân khiến con ho ra máu là do lao tâm, lao lực quá sức mà sinh ra. Bác sĩ khuyên con nên tịnh dưỡng, hạn chế suy nghĩ nhiều và ăn uống điều độ sẽ tốt cho sức khỏe. Nhưng bác sĩ đâu có biết rằng, con đang bị ma ám; con có muốn hạn chế suy nghĩ để tốt cho sức khỏe cũng không được, điều này nằm ngoài khả năng của con. Thế nhưng, con tuyệt đối không được buông xuôi, con phải chiến đấu đến cùng để sinh tồn. Không gì có thể thui chột ý chí và lòng ham sống của con được. Con có chết thì cũng phải chết cho oanh liệt như lời Tâm Đan đã từng nói. Con còn anh hai, còn Tâm Đan, còn sơ Bình và... phải rồi... còn “anh ấy” nữa. Con phải sống để được kết tóc se duyên cùng anh ấy, để tận hưởng giây phút đó cùng anh, con còn rất trẻ, rất xinh đẹp; không thể cứ chôn vùi thân xác mơn mớn này dưới lòng đất để đòi bọ đục khoét, không... không bao giờ. Con trở nên lạc quan khác thường, điều đó làm cho anh Quốc Việt càng tỏ ra không yên tâm hơn về con.

- Em đừng làm gì cả, muốn ăn gì thì cứ nói với anh, phải nghe lời bác sĩ thì bệnh mới chóng khỏi.
- Em không sao đâu mà, - Con cười rất tươi - Hôm nay, để hôm nay em đi chợ nấu cho anh một bữa ăn ra trò; Khôi Nguyên rất thích những món ăn do em nấu đấy! Không ai có được diễm phúc như các anh đâu.
- Để khi nào em khỏe lại, có cả Khôi Nguyên nữa, anh em mình cùng ngồi lại ăn với nhau sẽ vui hơn.

Lòng anh Quốc Việt trỗi lên cảm xúc gì đó làm con khó hiểu, chỉ thấy mắt anh rưng rưng; hình như anh đang thương cảm cho con. Những ngày sống bên con, anh là người quan sát con được rõ nhất, những biểu hiện xuống cấp về mặt sức khỏe rất trầm trọng; cơ thể gầy gò xanh xao, mắt thâm quầng, môi khô nứt nẻ, da mặt bợt bạt... toàn là những dấu hiệu của người sắp chết. Tình hình của con đã kíp lắm rồi, mà Khôi Nguyên thì vẫn biệt vô âm tín. Chắc chắn trong lòng Quốc Việt đã kết luận chín mươi phần trăm Khôi Nguyên gặp chuyện rồi. Nhưng anh Quốc Việt vẫn phải đóng kịch để che giấu đi nỗi bất an trong lòng. Anh tưởng con là một con ngốc có thể dễ dàng qua mặt hay sao? Anh đã lầm rồi! Con biết, biết hết... Cũng tốt thôi, nếu Khôi Nguyên đã không còn trên đời này nữa, thì con về dưới âm tào địa phủ để gặp anh cũng có đôi có cặp vậy. Con nghĩ thật bậy bạ phải không sơ Bình? Con hư lắm! Không được nghĩ như vậy, anh Nguyên của con, chàng thám tử đẹp trai, tài giỏi của con không thể dễ dàng bị đánh bại như vậy được, không... Anh Quốc Việt dậy đi từ rất sớm, anh đi mua đồ ăn sáng về cho con. Tội nghiệp anh, mấy ngày nay phải bỏ bê rất nhiều việc để chăm sóc cho con. Lúc này, anh phải đến cơ quan để tiếp tục làm việc; trước khi đi anh dặn dò con rất kỹ lưỡng; chủ yếu là về chuyện sức khỏe của con.

- Buổi tối anh sẽ về, nhớ lời anh dặn đó; ở trong nhà, không được ra ngoài lạnh nghe không.
- Dạ!
- Anh đi nha! Bye em!
- À, anh Quốc Việt ơi...
- Tôi biết rồi, khổ quá đi cô nương, tôi sẽ mang về cho cô tin tức tốt lành.

Anh Quốc Việt đã biết con muốn nói với anh chuyện gì, đó là; chuyện điều tra về tin tức của Khôi Nguyên. Anh ấy đi rồi, con mới vào nhà. Con quyết định sẽ ra ngoài, đi chợ mua đồ về nấu cho anh một bữa tối ngon lành! Trước khi đi con lục tìm một thứ rất cần thiết, nhưng tìm hoài chẳng thấy đâu cả. “Quái lạ! Nó đâu rồi nhỉ?” Con tiếp tục lục lọi, bốc tung cả hành lý, áo quần lên! Nhưng không thấy thứ đó đâu cả.

- “Ôi, hỏng rồi, nhất định là mình đã bỏ quên ở đó.”

52. Chương 49 (1)

Ghi chép của Khôi Nguyên

Gần hai mươi năm, đến hẹn lại lên, tháng tám, là Thế Anh vắng nhà, hơn mười ngày sau mới trở về. Thế Anh đã đi đâu và làm gì? Đó mới là điều tôi quan tâm. Thông tin người xe ôm cung cấp xem vậy mà rất đắt giá. Trên đường về lại thành phố, tôi không ngừng suy nghĩ. Nói về ngày tháng liên quan đến vụ án cũng có nhiều sự trùng hợp.

Thí dụ: Hai cha con ông Trịnh Vỹ mất cùng ngày, và rơi đúng tháng tám. Những nạn nhân mất tích trong vụ án cũng vào tháng tám. Kiều Oanh mất vào tháng tám.

Nói riêng về số hài cốt tìm thấy trong tầng hầm cũng là số tám. Trong trường hợp này, số tám có bí ẩn gì không? Chắc chắn là có, tôi vẫn trung thành với câu nói: “sự khác thường luôn chứa đựng bản chất không tầm thường” Nhiệm vụ của tôi là tìm ra điều không tầm thường đó.

Thế Anh có liên quan đến cái chết của ông Trịnh Vỹ và Hoàng Lan không? Những xác chết dưới tầng hầm và những vụ mất tích, hung thủ là kẻ nào? Động cơ của hắn là gì?

Tôi lập tức gọi điện cho bà Hiền, để hỏi bà về ngày mất của hai cha con ông Trịnh Vỹ.

Sau đây là nội dung cuộc điện thoại:

- Alo, cháu Khôi Nguyên đây ạ.
- Chào cháu Khôi Nguyên.
- Bà vẫn khỏe chứ?
- Mấy hôm nay thời tiết mưa nắng thất thường, nên căn bệnh đau nhức nó quấy cháu à.
- Cũng khổ bà nhỉ!
- Riết rồi cũng quen, bà lớn luôn rồi. Khôi Nguyên gọi cho bà chắc muốn hỏi bà điều gì phải không? Bà không làm mất thời gian của cháu đâu, cứ đi thẳng vào vấn đề đi cháu.
- Dạ, cháu muốn hỏi bà về ngày mất của cô Hoàng Lan.
- Cô ấy mất ngày mười bốn tháng bảy.
- Dạ, cảm ơn bà. Cháu cần biết vậy thôi. Cháu không làm phiền bà nữa, cháu cúp máy đây ạ, chúc bà sức khỏe.
- Ừm, chào cháu, bà chúc hai đứa thành công. Khi nào rảnh lại đi cùng Ngọc Diệp đến nhà bà chơi.
- Dạ.

Tôi thất vọng, chào bà Hiền. Rồi tắt máy điện thoại.

Như vậy, suy đoán của tôi trật lất. Tôi lục lại hồ sơ những vụ mất tích, theo ghi chép những vụ mất tích xảy ra vào tháng tám và ngày rất gần nhau; đó là điều bất thường.

Hung thủ đã có toan tính sắp đặt từ trước. Có một quy tắc nào đó giữa những con số, đâu là chìa khóa của bài toán. Phải giải được phương trình đó thì mới mong tìm được Thế Anh.

Tôi tiếp tục suy nghĩ và suy nghĩ... đầu óc tôi vận hành hết công suất. Vò đầu, bóp trán, căng thẳng đến cao độ suốt mấy tiếng đồng hồ. Tôi đứng lên, ngồi xuống... hút thuốc như điên, đi qua đi lại trong phòng trong bộ dạng như rất bồn chồn, nóng ruột. Đầu tôi đến ngưỡng rồi như tơ vò, các tình tiết vụ án đang xen như mê cung, tôi chỉ muốn bứt hết tóc trên đầu mình. Đến mức thần kinh của tôi rơi vào trạng thái cứng, nặng như chì, rơi vào bế tắc, tôi ngã người xuống ghế sofa, cổ họng vừa nóng rát vừa đắng nghét như người đang bị cảm cúm.

Tôi bị mắc chứng bệnh, suy nghĩ quá nhiều là khó thở (căn bệnh là một trở ngại đối với nghề nghiệp của tôi, nếu không bị bệnh khó thở, chắc sự nghiệp của tôi đã thành công hơn nhiều rồi; đôi lúc tôi ghen với Holmes, tôi ước gì mình có được sức khỏe như ông ấy.) Bệnh khó thở đã đành, mỗi lần như vậy lại kéo theo chảy máu cam.

Nhiều lúc chán nản với sức khỏe của mình, đâm ra tôi buông thả, bỏ mặc, đến đâu thì đến. Nhiều khi máu chảy ròng ròng tôi cũng chẳng thèm quan tâm. Tôi muốn hủy hoại mình, tôi là vậy.

Nhưng, bây giờ thì khác rồi, vì tôi đã có Ngọc Diệp, cô ấy muốn tôi khỏe, nếu thấy bộ dạng của tôi như bây giờ chắc cô ấy buồn lắm. Tôi phải nằm xuống cầm máu, tắm rửa, nghỉ ngơi, rồi đi ăn uống bồi bổ. Tôi phải có sức khỏe tốt thì mới làm việc được.

Sau khi tắm rửa xong, tôi lên phòng ngồi với ánh đèn mờ và chai rượu vodka. Tôi rót rượu vào chiếc cốc chuyên dùng, ngồi nhâm nhi.

Uống rượu mà không suy tư về cuộc đời thì uống lắm. Tôi ngồi nghĩ về đời mình, về ba mẹ, về em gái; những người thân đã cùng lúc rời bỏ tôi mà đi. Ngọc Trinh sẽ về nhà chồng một ngày không xa, Vũ và muội ấy đã quyết định sẽ chuyển nghề vì lý do mưu sinh, để xây dựng gia đình. Đường nào rồi cũng về La Mã, con đường mà mỗi người đã chọn cho riêng mình liệu có đi cùng họ đến suốt cuộc đời. Đam mê cũng có ngày tàn phai, ngọn lửa nhiệt huyết cũng có ngày tàn lụi. Một ngày nào đó người ta nhận ra, mình đã sai lầm khi lựa chọn, họ làm lại và tiếp tục nhận ra sai lầm, cho đến ngày gần đất xa trời họ thấy quyết định đầu tiên là đúng nhất, nhưng họ đã đánh mất nó chỉ vì công cuộc mưu sinh, áp lực và ngộ nhận. Tôi không muốn theo lối mòn của họ, tôi đã hiểu được mình, thấy được tổ chất của mình, đam mê của mình; tôi sống để đốt cháy mình trong đam mê với công việc, tôi yêu nghề và sẽ không bao giờ từ bỏ nghề dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào.

Tôi là một kẻ cô đơn? Chính phải. Không ai cô đơn như tôi. Cô đơn hàng đêm khi phải đối diện với bóng tối, sự trống trải. Cô đơn khi bên đời có rất nhiều người nhưng vẫn thấy hiu quạnh. Tôi không thể mở lòng với bất kỳ ai ngoài bản thân tôi. Tôi sợ những khoảng trống vắng, những thời gian ngồi với sự lặng lẽ, đơn điệu. Một ngày không có gì ý nghĩa để làm, không có vụ án nào căng não để suy nghĩ, không có sự sáng tạo... ngày đó, với tôi như sống mà đã chết. Nhưng, tôi đã quên rồi. Cảm xúc đã chai sạn, đã lì lợm kể từ ngày người thân của tôi mất đi. Nỗi đắng cay của đời người, bị phản bội, bị chà đạp, bị đánh đập, bị coi thường, bệnh tật, đau khổ... tôi đã bị đóng đinh quá nhiều lần, đến mức tôi coi thường cả sự bình lặng, êm ả. Tôi giống một con bệnh tự kỷ, thích những đòn roi bầm da thối thịt, hơn là, những dịu hiền ngọt ngào. Bác sĩ Trung nói rất phải: “Ở trên đời này, người điên nhiều hơn người tỉnh” Tôi là một thí dụ. Tôi điên, và thừa nhận cái điên của mình.

Rượu là nguồn cảm hứng bất tận dành cho những nghệ sĩ, tôi tự xem mình là một nghệ sĩ. Tôi không cần ai phong tặng, mà chính tôi phong tặng cho mình danh hiệu cao quý đó. Tôi đến với rượu như một người bạn, một người anh em có thủy có chung, có nghĩa có tình. Dù đôi lúc rượu làm tôi trào máu họng. Nói tôi uống ít rượu lại thì còn nghe được, chứ bảo tôi bỏ rượu thì còn khuya. Tôi coi trọng rượu như vậy đó, thế mà, rượu lại phản bội tôi. Rượu ăn mòn những tế bào sự sống của tôi đã đành, rượu còn gián tiếp gây ra mâu thuẫn giữa tôi và Ngọc Diệp. Mà, cô ấy cũng thật là... Chuyện nhỏ như con thỏ, lại thích xé ra to. Nói đến lỗi phải tại ai lúc này còn có ích gì. Cũng tôi gây ra một phần, nếu tôi đặt mình vào hoàn cảnh của cô ấy thì tôi đã không hành động như vậy. Nếu là chuyện tình cảm thì không nói làm gì, cô ấy giận một thời gian rồi lại thôi, tôi sẽ có cách chủ động làm lành với cô ấy. Nhưng, lần này liên quan đến chuyện sống chết. Tôi không thể hàng ngày túc trực bên cạnh để bảo vệ cho cô ấy. Cái gã Đình Văn kia, rõ ràng, chỉ là kẻ ăn chơi, nhà giàu, khoe của. Cô ấy đi với gã, tôi không an tâm chút nào. Không phải tôi đang ghen dẫu, tôi nhận xét rất khách quan. Trực giác mách bảo tôi như vậy. Thế mà, Ngọc Diệp không nhận ra, cô ấy còn bênh vực cho gã. Cũng may là Quốc Việt đã đưa Ngọc Diệp về nhà, có cậu ấy cũng an tâm phần nào.

Ngọc Diệp trước khi đi, có để lại cây đàn guitar. Tôi nâng đàn chơi một vài bản Classic của Tarrega, hát đôi bản nhạc Trịnh để tâm hồn mình lắng đọng, như hạt cát thả vào bể nước trong.

Âm nhạc là người tình chung thủy của tôi, người tình ấy làm tôi vui, cho tôi buồn, nâng tôi lên vườn địa đàng, hạ tôi xuống vực sâu thăm thẳm; người tình lãng mạn ấy đáp ứng mọi yêu cầu của tôi, và quan trọng nhất người tình ấy không bao giờ phụ rẫy tôi.

Âm nhạc không như con người, âm nhạc rất dễ chịu... Tôi thả mình trong giai điệu du dương nhẹ nhàng, dâng trào cảm xúc, tôi hát:

“Tình yêu mật ngọt, mật ngọt trên môi.
Tình yêu mật đắng, mật đắng trong đời.
Tình yêu như biển, biển rộng hai vai... biển rộng hai vai.
Tình yêu như biển, biển hẹp tay người... biển hẹp tay người, lạc lối...
(...)
Làm sao ru được tình với...
À... ơi... nỗi đau này người...
Tình yêu vô tội, để lại cho ai
Buồn như giọt máu, lặng lẽ nơi này
Trời cao đất rộng, một mình tôi đi... một mình tôi đi...
Đời như vô tận, một mình tôi về... một mình tôi về... với tôi.”

Sau giấc ngủ, tôi tỉnh dậy với tinh thần sảng khoái. Tôi tự tay xuống bếp chuẩn bị bữa ăn sáng. Trong lúc dùng bữa điểm tâm, một ý tưởng bất ngờ lóe lên trong đầu... tôi vui sướng trong bụng. Với lực tìm hồ sơ, ghi lại ngày tháng cụ thể xảy ra những vụ mất tích. Rời khỏi nhà, khẩn trương vào việc.

53. Chương 50

Hồi ký của Ngọc Diệp

Tôi muốn nấu cho anh Quốc Việt một bữa ăn, nhưng tiền mặt đã sài hết. Tìm cái thẻ ATM thì không thấy đâu. Lúc mãi, mới nhớ mình bỏ quên cái thẻ ngân hàng và lá bùa ở căn nhà trên đồi trà. Dù rất cần tiền nhưng tôi cũng không dám liều lĩnh quay trở lại đó. Tại sao vậy?

Nguyên nhân là gần đây tôi thường xuyên gặp ác mộng. Căn nhà và đồi trà heo hút hiện về cùng bóng ma cô Hoàng Lan. Thời gian sau này, tôi thấy được rõ mặt cô ấy hơn. Cô ấy, đã cảnh báo tôi hãy coi chừng! hãy coi chừng! Tôi không thể coi thường, nhất quyết không về lại đó.

Tôi rầu rĩ, buồn chán, ngồi đợi thời gian qua đi. Tôi khắc khoải chờ tin anh Quốc Việt, để được biết tình hình Khôi Nguyên. Tôi rất lo lắng cho anh ấy, “chàng lãng tử của tôi sẽ không có chuyện gì.” Tôi tự trấn an mình.

“Khụ... khụ... khụ...” Tôi ho, ho dữ dội. “Mẹ kiếp!” Và tôi chửi. Bệnh với chả hoạn, tôi bực cả mình. Cứ thế buông xuôi cả đi. Khôi Nguyên đã không còn nữa thì cuộc đời trở nên buồn thảm chưa từng thấy. Phải chi anh ấy đừng đến, đừng xuất hiện, đừng khiến tôi yêu anh, thì tôi đâu có nhận ra ý nghĩa cuộc đời, đến khi tôi biết đâu mới là lý tưởng sống của mình, thì cũng là ngày lý tưởng đó rời bỏ tôi. Số phận ư? Hay là duyên nghiệp? Tôi dính vào một mớ bong bong không biết cách để tháo gỡ. Tôi không thể xóa hình ảnh của anh ra khỏi trí óc, không thể thôi yêu anh. Tình yêu đã mơ hồ như vậy, lại thêm đủ chuyện rắc rối có nguy cơ ảnh hưởng đến tính mạng, bệnh hoạn một mối, làm tôi ho sù sụ. Đến quá ngưỡng chịu đựng rồi lại muốn buông xuôi. Giá như có Khôi Nguyên bên cạnh thì tốt quá! Chỉ cần có anh bên đời thôi, chẳng cần anh phải nói với tôi một câu nào. Anh hãy ôm tôi, hãy vuốt ve âu yếm tôi, hãy yêu tôi. Yêu tôi quá khó đến vậy sao? Hay vì anh xem tôi là kẻ qua đường. Không phải vậy. Anh không thể mở lòng được. Tính cách của anh là vậy. Chẳng phải người ta hay nói: “Tình từ tim còn ngôn ngữ từ môi ư!” Tại sao tôi lại chấp vào những câu nói, những lời tỏ tình thật quá cần thiết vậy? Sao tôi không chịu mở trái tim ra mà cảm nhận tình yêu anh dành cho tôi? Tôi sống với những quan điểm lạc hậu cổ hủ. Tôi đòi hỏi ở người yêu những thứ

quá nhỏ bé tầm thường, người ta không đáp ứng, thì tôi xem đó là sự thiếu tôn trọng. Cuối cùng, là tôi yêu chính bản thân mình, tôi cũng ích kỉ chẳng kém ai. Tôi phóng đại sự việc lên, tôi phải bỏ mọi thứ với bản tính cố chấp, lì lợm. Tôi luôn nói: “Sao anh ấy không đặt mình vào hoàn cảnh của tôi. Trong khi, chẳng bao giờ tôi đặt mình vào hoàn cảnh của anh ấy.” Vậy đó, tất cả chúng ta đều yêu chính bản thân mình, tất cả chúng ta đều ích kỉ như nhau.

“Khụ... khụ... khụ” Tiếng ho đặc sánh lại, tôi thấy tức ngực, cảm giác hai lá phổi xồm xộp như tổ ong bị nhúng nước. “Khạc” Tôi chạy ra ngoài nhà nhỏ dorm. Tôi lạnh người khi trông thấy một cục máu nhỏ dính trên lá cỏ. Bệnh tình của tôi phát triển theo chiều hướng xấu đi. Tôi ho suốt buổi chiều hôm đó, toàn thân ớn lạnh, phát sốt, người nóng hầm, cổ họng khô rát. Soi mình trong gương, thấy sao quá tiều tụy, mới hôm nào đó mà giờ đây tôi hốc hác thấy rõ. Nước da tái xanh, cơ thể ốm yếu gầy rạc... cân nặng mỗi ngày lại tụt xuống... những cơn ác mộng làm tôi mất ngủ, hai mắt thâm quầng. Tôi không khác gì bệnh nhân lao đang ở giai đoạn nặng. Tôi khiếp đảm khi nghĩ đến cái chết. Dấu hiệu của tôi giống hệt cô Hoàng Lan và Kiều Oanh, cả hai người đó đã chết, còn tôi, tôi sẽ có cùng một kết quả bi thảm như họ ư? Không đời nào. Tôi không thể bị ma ám được, không thể. Không... không... không. Tôi... tôi quá bàng hoàng. Không muốn chấp nhận thực tế.

Anh Quốc Việt về nhà là 5 h 20' chiều. Anh ấy mỉm cười nói với tôi:

- Chào công chúa Ngọc Diệp. Anh đã về rồi đây.
- Dạ, chào anh Quốc Việt. Sao rồi anh? Có tin tức gì của Khôi Nguyên chưa?
- Tình hình cũng khả quan lắm Ngọc Diệp, em đừng lo lắng quá.

Anh Quốc Việt nói là để xoa dịu nỗi bất an trong tôi, anh ấy né tránh câu hỏi của tôi, đã không trả lời cụ thể. Vậy là, vẫn chưa có tin tức của Khôi Nguyên. Trời ơi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với anh ấy rồi? Tôi phải biết tính sao đây?

- Anh Quốc Việt, anh đừng nói an ủi em nữa. Khôi Nguyên nhất định có chuyện rồi. Nếu không anh ấy đã gọi cho anh, ít ra anh ấy cũng phải hỏi thăm tình hình của em chứ. Anh ấy gặp chuyện rồi anh Quốc Việt ơi! Khôi Nguyên, làm sao đây anh. – Tôi mất bình tĩnh.

Anh Quốc Việt lặng thinh không nói. Anh ấy biết có nói gì cũng vậy, tốt nhất hãy chuẩn bị tâm lý.

Nhìn khí sắc bệnh hoạn của tôi, anh ấy quan tâm:

- Em thấy khó chịu trong người sao Ngọc Diệp?

Lòng tôi tê tái, đáp:

- Em... em không có gì khó chịu hết.
- Không được rồi, phải đi bệnh viện thôi.
- Chẳng phải chúng ta đã đi khám rồi sao? Bác sĩ nói do lao tâm, lao lực quá còn gì.
- Có lao gì cũng phải đi. Để anh đưa em đi Sài Thành khám, bệnh viện tuyến tỉnh không yên tâm đâu. Đôi khi không có bệnh lại khám ra có bệnh, bệnh nhẹ lại khám ra bệnh nặng, bệnh nặng lại nói không có gì, đôi lúc, bệnh này lại nói bệnh khác. Chẩn đoán mơ hồ, trình độ bác sĩ chuyên môn kém, máy móc thiếu thốn, tham nhũng, hạch sách... tràn lan những tệ nạn... tốt nhất là đi bệnh viện trung ương, khó khăn một chút nhưng còn yên tâm hơn em à!
- Không sao đâu mà anh.
- Không nói nữa, anh gọi điện đặt xe ngay, anh đưa em đi.
- Còn công việc của anh thì sao?
- Anh nghỉ phép một ngày, giao lại công việc cho đồng đội. Việc quan trọng trước mắt là sức khỏe của em, anh xem khí sắc của em không được rồi.

Tôi không biết nói gì nữa, đành phải nghe lời anh ấy thôi. Tôi còn trẻ, tôi muốn sống tiếp, không muốn chết... tôi phải đến bệnh viện có uy tín để kiểm tra, tôi không muốn tin mình bị ma ám. Không tin đâu. Bác sĩ đã chẩn đoán đúng, tôi do lao tâm lao lực mới có triệu chứng ho ra máu. Đi Sài Thành kiểm tra lại, sẽ biết ngay thôi. Tôi phải tiếp tục chống chọi với bệnh tật, cho đến ngày gặp lại Khôi Nguyên. Hay chăng, tôi cứ bệnh đi, cũng tốt thôi... Để Khôi Nguyên trở về sẽ thấy, sẽ hối hận vì đã bỏ rơi tôi. Sẽ nói với tôi những lời yêu thương, sẽ ôm tôi vào lòng. Cái chết cũng không đáng sợ và đau khổ bằng gai tình, tình yêu mới khiến con người ta dằn xé, đau đớn hơn bất kỳ nỗi đau nào. Chịu đựng cả hai thứ một lúc như vậy, làm sao tôi gánh nổi? Mày hãy mạnh mẽ lên nào Ngọc Diệp, không gì có thể đánh bại mày. Mày đã từng trải qua rất nhiều thử thách, rất nhiều gian khổ và sự mất mát rồi. Đây chỉ là một chuyện cỏn con với mày thôi, mày sẽ chiến thắng bóng tối, sự chia ly và chết chóc... mày còn có Phật, có Chúa, có anh hai, có sơ Bình, có Quốc Việt và Khôi Nguyên. Nếu mất tất cả đi nữa, thì ít ra cũng còn mày... ý chí của mày chịu dễ dàng buông xuôi như vậy ư. Mày làm được mà. Mày sẽ vượt qua. Cố lên!

Phòng khám chuyên khoa hô hấp, bệnh viện Sài Thành. Phòng khám chuyên khoa hô hấp, bệnh viện Sài Thành.

Vị bác sĩ tóc bạc trắng, kiểu đầu bốn sáu, chải chuốt gọn gàng, sạch sẽ. Ông ấy có khuôn mặt tròn trịa, nước da hồng hào tươi nhuận. Mũi cao với hai hàm răng trắng tinh, đều đặn. Ông ấy cười hân hậu, nói:

- Cô bị viêm phổi, cần phải được uống thuốc và nghỉ ngơi hợp lý.

Nét mặt tôi giãn ra, tôi vui sướng, hỏi lại ông ấy:

- Như vậy là không có gì nghiêm trọng ạ?

- Không. Chỉ cần cô nghe lời, uống thuốc như chỉ dẫn, chịu khó ở nhà, giữ ấm cho cơ thể, và bớt suy nghĩ lại thì ổn thôi.

- Vậy tôi không phải nằm viện sao?

- Chưa đến mức đó. Cô cứ yên tâm đi!

- Dạ.

Vậy đó, bệnh của tôi không đến mức nghiêm trọng, nhưng tôi cứ phóng đại lên. Căn bệnh tôi mắc thật sự là tâm bệnh, tôi bị rối loạn lo âu, mất ngủ. Tôi đặt hết niềm tin vào chẩn đoán của bác sĩ, tôi bầu vịu, bám trụ một nơi chốn giúp xoa dịu nỗi bất an trong tôi. Tôi tự thuyết phục mình, bắt bỏ những lập luận cho tôi bị ma ám. Tôi là người khỏe mạnh, tôi phải tin mình không có vấn đề gì. Bởi vì, trong cuộc sống, nếu bạn mất đi niềm tin, bạn sẽ mất tất cả. Nếu bạn gieo hạt niềm tin bạn sẽ gặt hái phép màu. Vì vậy bạn hãy tin rằng bạn khỏe mạnh dù bạn đang đau ốm. Chỉ hai chữ niềm tin thôi cũng đủ cho hoàn cảnh của bạn rồi.

Chúng tôi gấp rút đặt vé xe lên lại thành phố Sương Mù. Không chỉ tôi vội, mà anh Quốc Việt cũng vội. Nói đúng hơn là nôn nóng. Chúng tôi ngày đêm hóng tin của Khôi Nguyên, tôi cũng như anh Quốc Việt đều lo lắng, chúng tôi nghĩ đến những điều tiêu cực. Nhưng sau mọi căng thẳng, chúng tôi cầu nguyện, và tin tưởng vào người đàn ông đó. Anh ấy rất bản lĩnh, dường như, anh ấy sinh ra là để chiến thắng chứ không phải để thất bại. Tôi sẽ chờ anh, chờ đến khi nào anh trở lại, tôi sẽ ôm anh ấy thật chặt, tôi sẽ giữ lấy anh không buông ra nữa.

Ghi chép của Khôi Nguyên. Ghi chép của Khôi Nguyên.

Vì đã lỡ hứa với ông cụ (ông lão chụp ảnh đã nhắc đến ở những chương trước) nên tôi phải chịu khó viết lại tình tiết của vụ án. Những lần trước, tôi viết khi đã kết thúc sự vụ, nhưng lần này tôi sẽ viết trong thời gian điều tra phá án. Một là, để bớt đi sự buồn chán; hai là, tận dụng trong lúc viết để sắp xếp lại dữ kiện liên quan; ba là, tôi phát hiện thấy viết cũng là cách xả stress rất thú vị. Tôi sẽ không mất thời gian nữa, chúng ta tiếp tục theo dõi vụ “bóng ma trên đồi trà.”

Như lần ghi chép trước, tôi đã viết. Tôi ra khỏi nhà sau khi tỉnh giấc. Tôi đi đâu và làm gì?

Tôi đã đến một quán internet để tra cứu ngày tháng. Những vụ mất tích rơi vào tháng tám được tôi đối chiếu lại, tôi cũng đã gọi cho bà Hiền để xác nhận lại suy đoán của mình. Và lần này tôi đã không phải thất vọng nữa. Mọi thứ trùng khớp với những gì tôi tìm thấy, những mảnh ghép được tôi sắp xếp đúng như trình tự vốn dĩ là như vậy. Bức tranh về vụ án đã hiện ra tương đối rõ ràng. Cuối cùng, tôi đến nơi đó, chờ đợi sự xuất hiện của một người (người này là con ác chủ bài của trò chơi, là biến số quyết định thành bại của vụ án)

Lời kể của Quốc Việt. Lời kể của Quốc Việt.

Tôi đang ở cơ quan, một đồng công việc đang chờ tôi giải quyết. Thời gian này, tôi vừa phải dò tìm tin tức của Khôi Nguyên, vừa phải chăm sóc cho Ngọc Diệp; lại nói đến vụ mà Khôi Nguyên đang điều tra, vụ này cũng làm tôi suy nghĩ không ít; như tôi đã từng nói, đó là một vụ trọng án, và trách nhiệm của tôi là phải làm mọi thứ có thể để giúp Khôi Nguyên lật tẩy mọi âm mưu. Lúc tôi đang nghĩ đến những tình tiết trong vụ “căn nhà ma quái” mà Khôi Nguyên đang theo đuổi, Thành Trung, một đồng nghiệp dưới quyền tôi đến báo:

- Anh Quốc Việt ơi! Có người muốn gặp anh.
 - Ai vậy?
 - Anh ta đang ở trước cổng cơ quan.
 - Người đó có xưng danh tính không em?
 - Dạ có. Anh ta tự nhận mình là thám tử Sherlock Nguyễn.
 - Sao! Sherlock... ? - Tôi thốt lên, hồi hã chạy ra ngoài.
-

Khôi Nguyên đang đứng đợi tôi, cậu ấy mặc trên mình chiếc áo choàng màu tím, mang mũ fedora cùng màu; cậu ấy đứng chéo chân, tựa lưng vào bức tường đá; một tay hút túi quần, tay kia kẹp điều xì gà. Tôi vui sướng tốt cùng khi gặp lại Khôi Nguyên, tôi nói có sai đâu, Khôi Nguyên không thể bị đánh bại, cậu ấy đang hiện diện trước mắt tôi đây; một Khôi Nguyên lạnh lùng, đậm chất điện ảnh.

- Cậu biến đi đâu mà biệt tăm vậy hả? Điện thoại cũng không liên lạc được. Cậu có biết đã làm bao nhiêu người lo sốt vó lên vì cậu không? - Tôi mắng cho Khôi Nguyên một trận.
- Xin lỗi Quốc Việt! Vì hoàn cảnh không cho phép tớ.
- Cái gì mà hoàn cảnh không cho phép, bây giờ cậu hãy nói cho tớ biết, cậu đã đi đâu và làm gì?
- Xém chút nữa là tớ lao xuống vực rồi. Hôm nay, còn gặp cậu và nói chuyện, là tớ đã tu ba mươi kiếp đấy.
- Cậu đừng dài dòng nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?
- Đừng nôn nóng chứ!
- Cậu bảo tớ không nôn được sao, cậu làm tớ và Ngọc Diệp muốn phát điên lên vì cậu.
- Cô ấy cũng phát điên lên vì tớ ư? - Nét mặt Khôi Nguyên lạnh lùng, không tỏ chút quan tâm, lo lắng.
- Cậu đừng vô tình vậy chứ! - Tôi thất vọng khi thấy biểu hiện thờ ơ của Khôi Nguyên.
- Cậu đã nhận được kết quả cuối cùng chưa? Tớ đang rất cần những dữ liệu để kết thúc vụ án.
- Kết thúc vụ án?
- Chuyển đi vừa rồi, tớ đã kéo được bức màn, còn một mảnh ghép nữa, nó đang nằm ở kết quả mà chúng ta chờ đợi.

Khôi Nguyên cứ nói, còn tôi thì cứ lơ đãng, tôi đang nghĩ đến Ngọc Diệp, cô ấy thật đáng thương; tôi đã lầm, rõ là Khôi Nguyên không có tình cảm với cô ấy. Con người của Khôi Nguyên sắt đá đến vậy ư? Hay bởi một nguyên nhân nào khác, khiến cậu ấy phải giữ khoảng cách với Ngọc Diệp?

- Nãy giờ cậu có nghe tớ nói không đấy? - Khôi Nguyên thúc vào cánh tay tôi.
- Khôi Nguyên, cậu hãy nói đi. Giữa cậu và Ngọc Diệp...
- Khôi Nguyên ngắt lời tôi:
- Tại sao cậu lại đề cập đến những chuyện đó? Vấn đề bây giờ là vụ án, vụ án mới là điều đáng quan tâm.
- Án... án...án... lại án. Chẳng lẽ với cậu chỉ có công việc thôi sao. Ngọc Diệp... Tình hình của cô ấy... - Tôi ấp úng, không muốn cho Khôi Nguyên biết thêm về bệnh tình của Ngọc Diệp.
- Có chuyện gì rồi sao? – Sắc mặt cậu ấy vẫn lạnh như băng.
- Chỉ bị mất ngủ nhiều do những cơn ác mộng thôi. - Tôi cố giảm bớt mức độ nghiêm trọng về tình trạng xuống cấp của Ngọc Diệp.
- Sắp kết thúc rồi, cô ấy sẽ ổn thôi!
- Kết quả kiểm tra có thể hôm nay sẽ gửi về. Tớ cũng đang chờ đợi.
- Ồ! Hôm nay sao? - Rõ ràng là cậu ấy quan tâm đến công việc hơn là Ngọc Diệp.
- Đã xác định được giới tính của tám bộ hài cốt đó, năm bộ là đàn ông, ba bộ còn lại là đàn bà. Những chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực khám nghiệm đã kết luận cả tám bộ hài cốt đều có điểm chung.
- Có cùng điểm chung?
- Đúng vậy đó Khôi Nguyên, trước khi chết họ đã bị mổ lấy nội tạng.
- Đó là suy luận của cậu?
- Điều này thì đã quá rõ ràng ngay từ đầu rồi còn gì? Tầng hầm đó, nói cho đúng là một nơi bí mật, để tổ chức vô nhân tính kia, thực hiện tội ác của bọn chúng. Những người Hoa ở tại căn nhà đó và ông Trịnh Vỹ có quan hệ khăng khít với nhau, ông Trịnh Vỹ cũng nằm trong tổ chức của bọn chúng. Ông ta thuê lại đồi trà, xây nhà cho bà Thùy Dung ở... tất cả đều nằm trong kế hoạch đã được tính toán rất kỹ lưỡng của ông ấy và đồng bọn.
- Không. Không thể có chuyện như vậy được. Chẳng lẽ phán đoán của tớ đã đi chệch hướng hay sao?
- Đó là một trong những tật xấu của Khôi Nguyên. Đối với cậu ấy, chỉ có thực tế sai chứ cậu ấy không bao giờ sai, nếu thực tế đúng thì Khôi Nguyên sẽ thay đổi thực tế, chứ không bao giờ chịu uốn mình theo thực tế.
- Khôi Nguyên à! Cậu cũng nên chấp nhận sự thật thôi! Kết quả giám định thì tuyệt đối không đi trật đường. Ngay bây giờ, tớ sẽ báo cáo vụ việc với cấp trên và xin lệnh cho phép điều tra mà máy sản xuất trà Quảng Châu, chúng ta phải truy tìm cho được những tên người Hoa đó.
- Khôi Nguyên rất bình tĩnh, cậu ấy nhanh chóng sắp xếp lại tình tiết của vụ án. Trong khi cậu ấy đang tập trung suy nghĩ, Thành Trung chạy từ bên trong cơ quan ra.
- Anh Quốc Việt ơi! Có rồi, có rồi...
- Sao? - Tôi hỏi lại.
- Có kết quả cuối cùng bên đó gửi về rồi.
- Đến đúng lúc lắm! - Khôi Nguyên nói.
- Đi nào Khôi Nguyên.- Tôi gọi cậu ấy vào cơ quan của tôi để xem kết quả.
- Kết quả được gửi về bằng đường truyền internet tốc độ cao. Chúng tôi không mất nhiều thời gian lắm để truy cập vào xem.
- Đây rồi. - Cả bọn chúng tôi chú ý đầu vào màn hình máy vi tính.
- Ồ - Khôi Nguyên chau mày.

- Sao vậy Khôi Nguyên? Đó chỉ là hình nền một con mèo đen thôi mà.

54. Chương 51

Hồi ký của Ngọc Diệp.

Sau khi uống thuốc, tôi lên giường nằm nghỉ. Cơ thể tôi mệt mỏi, rã rời; đã gần nửa tháng nay, tôi phải chịu đựng sự đánh đập tàn nhẫn của bệnh tật. Hơi thở giống như dòng sông bị tắc nghẽn ở một chỗ nào đó, không khơi thông được nên rất bức bối, khó chịu. Phần thì những cơn sốt hành hạ; phần thì khó thở, mỗi nhử. Phần thì uể oải, chán chường mỗi khi nghĩ đến hoàn cảnh không may của mình. Cuộc sống đang yên, đang lành lại vấp phải tai bay, vạ gió. Tôi ngao ngán thở dài...

“Khụ... khụ.. khụ...”

Những cơn ho đau rất như muốn xé cả buồng phổi. Tôi thở khò khè, mũi nghẹt cứng lại, tôi gồng mình hít một hơi thật sâu, nhưng không khí chưa đến được đáy phổi thì đã bị chặn lại; như thế tôi thở rất nông, thở rất nặng nhọc. Bực mình! Tôi dùng tay day mũi, tôi còn đánh liên tục lên chiếc gối bông. Cứ như thế giằng cá chém thớt vậy. Tôi điên tiết! Nghiến răng rủa thầm: “Hừ, số phận, được lắm! Mày có giỏi thì giết tao đi. Mày đừng tưởng tao sợ mày, tao không đầu hàng mày đâu, mày sẽ nằm đo ván dưới tay tao, mày sẽ chết chứ không phải tao.” Và rồi, tôi tuyệt vọng. Tôi nghi ngờ, tôi mất niềm tin; thứ niềm tin chỉ mới đây thôi, tôi còn đề cao, còn xem như một tín điều. Con người là vậy, là nô lệ của bản năng, là kẻ thất bại bởi chính mình. Có một hố sâu quá lớn, quá đen đúa, quá nghiệt ngã làm con người mệt mỏi, chán nản, buông xuôi... Vậy mà, con người vẫn phải sống, vẫn phải đấu tranh để dành giật từng giây phút tồn tại. Tôi cũng không ngoại lệ, tôi như con ngựa đã mất gối, chôn chân. Tôi còn ước mơ gì nữa? Nhiều lắm! Bởi tuổi trẻ không làm tôi phớt lờ sự sống và cái chết. Tuổi trẻ với nhiều hoài bão và tham vọng riêng tư khiến tôi day dứt với thực tế phũ phàng, một ngày nào đó tôi phải bỏ lại mọi thứ để đến một nơi mà tôi không bao giờ hiểu hay thấy được, là một nơi nào đó chỉ có trong giấc mơ hay đức tin thuần túy. Lúc này tôi mới thấy được sự khờ khạo của bản thân tôi, tôi ném tuổi trẻ của mình vào những định kiến ngu ngốc, như ném bông hoa quý vào lò than đang cháy. Tôi giết đời mình trên bàn chông của những ghen tuông, đố kỵ. Tôi tự chuốc lấy ưu phiền, tự làm khô héo thân tôi. Mất thời gian quý báu cho cuộc đời ngắn ngủi, vào những thứ tầm thường vô vị, những suy nghĩ u mê... tôi tự khoát lên mình bộ giáp phục của đấu sĩ, tự đẩy mình ra đấu trường, chiến đấu và nằm xuống trong nỗi uất ức mà không phải là một nụ cười.

Và lần nào cũng vậy, tôi lại nghĩ về anh. Anh đến với tôi như một câu chuyện cổ tích. Anh là chàng hiệp sĩ, là hoàng tử tài ba của lòng tôi. Tôi yêu anh và thương anh vô hạn, đến mức độ tôi không ý thức được mình đã si mê anh đến cuồng điên. Si mê đến mức tôi sẵn sàng giết đời mình chỉ để chứng minh cho anh thấy tôi không cần anh, chỉ để khiến anh biết đau dù chỉ một chút. Tình yêu của tôi là lưỡi kiếm, là gai hồng. Vì tình yêu đó ôm ấp khát vọng cao cao, làm tổn thương người khác. Và, chính anh... chính anh hiện thân cho thứ tình yêu đó. Tôi mãi là cô học trò nhỏ của anh, còn lâu tôi mới có thể làm đau người khác tàn nhẫn được như anh. Nói đi là anh đi, nói ở là anh ở. Chẳng phải đó là tính cách hơn người của anh sao? Anh làm tôi thấy ghét thứ mà tôi từng yêu, anh dạy cho tôi mặt trái của sự quyết đoán, đó là lạnh lùng, tàn khốc. Tình cảm con người dễ phai nhạt vậy ư? Bao nhiêu kỉ niệm đơn giản đến mĩa mai bằng tiếng cười xòa chấm dứt tất cả, đường ai nấy đi. Con người nhớ thì khó mà quên thì dễ, đặc biệt với những kẻ yêu hờ, yêu dối, yêu cái xác mà không phải tâm hồn; anh là loại gì? Không yêu tôi sao anh lại ôm tôi, hôn tôi, còn muốn làm chuyện đó với tôi. Đàn ông các anh giống nhau đến vậy cơ đấy! Yêu bằng cái nhìn, bằng ánh lửa ham muốn và kết thúc bằng sự phũ phàng. “Hừ, tôi mệt mỏi lắm rồi. Tôi không muốn gặp lại anh nữa... không muốn nữa... hức hức...” Tôi khóc, úp mặt vào gối khóc. Nước mắt hòa với côi lòng tan nát, tuyệt vọng... càng nghĩ tôi càng ức, càng hận. Kết quả là tôi bất cần, tôi hướng mình vào cái chết, vào sự giải thoát triệt để như một cách trả thù anh. “Khụ... khụ... khụ...” tôi ho, mi mắt khép lại... xung quanh là bóng đêm rã rời... tôi thiếp vào giấc ngủ nặng nề.

Lời kể của Quốc Việt. Lời kể của Quốc Việt.

- Theo như kết quả đã nhận được thì...- Tôi bỏ lửng câu nói để chờ Khôi Nguyên tiếp lời.

- Thì những nạn nhân không tử vong cùng thời điểm. Năm người đàn ông... trong khi ba người phụ nữ lại chết cách nhau... vậy thì...- Khôi Nguyên hồi thúc - Nhanh! Nhanh lên, mở file hình ảnh đi!

Tôi mở thư mục hình ảnh, trong đó; chuyên gia đã tái tạo lại khuôn mặt của những nạn nhân theo mô hình hộp sọ. Tôi giật mình, thốt lên:

- Cái gì thế này?

- Hừ, không còn nghi ngờ gì nữa. Ba bộ hài cốt trong đó là của ba người phụ nữ đã mất tích.

Ghi chép của Khôi Nguyên. Ghi chép của Khôi Nguyên.

Chúng tôi về lại nhà Quốc Việt. Ban đầu, tôi chỉ muốn dùng kết quả kiểm tra, để khẳng định thêm tính đúng đắn của bài toán mà tôi đã có đáp án. Bức tranh đã hiện nguyên hình, đường nét rất rõ ràng. Vào thời điểm đó lại xuất hiện thêm một đường nét kỳ lạ. Đường nét đó chính là con mèo đen làm hình nền máy vi tính. Tại sao khi nhìn thấy con mèo đen đó tôi phải cau mày? Con mèo, những cây nắp ấm, giàn móng cộp... nói lên điều gì?

Về đến nơi, không thấy Ngọc Diệp đâu. Lại phát hiện một lá thư trên bàn. Nét chữ trong thư nguệch ngoạc, nội dung lá thư như sau:

“Chào sếp Việt! Người nhà của sếp đang nằm trong tay chúng tôi. Nếu sếp muốn cô nàng còn nguyên vẹn thì hãy chuẩn bị trước một tỷ đồng; đúng 5 h chiều ngày mai, sẽ có người liên lạc với sếp để hẹn thời gian địa điểm. Đem theo tiền mặt, sau đó chúng tôi sẽ thả người. Đừng mất công tìm cách giải cứu con tin, vì chỉ cần các người “rục rịch” chúng tôi sẽ cắt cổ cô nàng ngay lập tức. Sếp không có quyền mặc cả hay đặt điều kiện... Không làm mất thời gian của sếp nữa, hãy chuẩn bị tiền và thái độ hợp tác.” “Chào sếp Việt! Người nhà của sếp đang nằm trong tay chúng tôi. Nếu sếp muốn cô nàng còn nguyên vẹn thì hãy chuẩn bị trước một tỷ đồng; đúng 5 h chiều ngày mai, sẽ có người liên lạc với sếp để hẹn thời gian địa điểm. Đem theo tiền mặt, sau đó chúng tôi sẽ thả người. Đừng mất công tìm cách giải cứu con tin, vì chỉ cần các người “rục rịch” chúng tôi sẽ cắt cổ cô nàng ngay lập tức. Sếp không có quyền mặc cả hay đặt điều kiện... Không làm mất thời gian của sếp nữa, hãy chuẩn bị tiền và thái độ hợp tác.”

Quốc Việt điên tiết, đấm “rầm” xuống bàn, nghiến răng, nói:

- Bọn khốn! Dám dấn mặt cả với công an viên cao cấp sao? Tao sẽ khiến tụi bay phải ho ra máu. Hừ... hừ...

Thấy cậu ấy căng thẳng quá, tôi mới xoa dịu:

- Bình tĩnh nào anh bạn. Chúng ta sẽ thộp cổ con chồn hôi đó. Không lâu nữa đâu.

Quốc Việt gất lên:

- Cậu bảo tổ bình tĩnh được sao? Cái bọn mất dạy đó coi thường kỷ cương phép nước đến thế là cùng. Chúng có thể đe dọa ai cũng được, nhưng tổ thì khác, ít nhiều gì tổ cũng là công an viên cao cấp, là tổ trưởng tổ trọng án... hừ... hừ... có lý nào lại vậy...

- Tổ thấy trong chuyện này có điều khác thường. – Tôi bầm chóp mũi.

- Khác thường? – Quốc Việt nét mặt khó hiểu.

- Hành vi của những kẻ giấu mặt này khiến người ta phải đặt câu hỏi. “Rốt cuộc chúng muốn gì? Động cơ của chúng có thật là bắt người tống tiền?”

- Hừ, quá rõ rồi. Chúng muốn thách thức lực lượng an ninh quốc gia. Chúng muốn so găng với chúng ta đây Khôi Nguyên. Dù có thể lực nào chống lưng cho chúng đi nữa, tổ cũng không để bọn này được phách lối đâu.

Thư của Ngọc Diệp. Thư của Ngọc Diệp.

- He he he. Bé con của mẹ đã tỉnh rồi sao.

Con từ từ mở mắt, hình dung mờ mờ bắt đầu hiện rõ nhân dạng là con quái vật. Mẹ ta, con ma búp bê, mẹ Thùy Dung bị mắc bệnh tâm thần. “Ngao... ngao” Những con mèo đen mắt mập vây quanh mẹ. Con kinh hãi, theo bản năng vùng dậy để chạy. Nhưng không được, con nhận ra mình đang bị trói hai tay hai chân vào bốn góc giường, ở giữa bụng là một sợi dây thừng buộc rất chặt. Bằng cách nào mà con lại rơi vào tay mẹ? Con hoang mang. Con nhớ mình đang ở nhà anh Quốc Việt mà, mẹ yêu tinh... mẹ phù thủy... tại sao con lại nằm trong tay mẹ? Con đang mơ... không phải là sự thật... không... “Á... á...” Con hét toáng lên, vùng vằng cố thoát khỏi lưới nhện. Nhìn thấy mẹ con tái người, mồ hôi lạnh lấm tấm vàng trán.

- Con đã vào đây rồi thì sao có thể thoát khỏi tay mẹ. He he he. – Giọng điệu của mẹ đích thị là yêu tinh, phù thủy.

Mẹ nhe hàm răng đen đúa gớm ghiếc, mẹ cầm trên tay con dao mổ bén ngọt, tay kia là ống kim tiêm bằng i nốc (loại ống tiêm gia súc.) Mẹ đâm kim vào đầu lọ thủy tinh, hút hết thuốc bên trong, sau đó, đặt cái ống xuống khay đựng dụng cụ.

- Bà... bà...định... định làm gì hả? - Con giống như con chuột đang bị con mèo ép vào chân tường.

- Con ngoan, sẽ không đau lắm đâu. He he he.

- Á...cứu tôi...có ai không, cứu tôi...cứu... - Con cố hét thật to, hét đến mức khản cổ.

Mẹ bỗng thay đổi trạng thái, từ “dịu dàng” trở nên hung tợn.

- Mày cứ hét đi con, để xem thử ai cứu được mày ở cái xứ sở hẻo lánh này. Tao sẽ làm thịt mày, tao thích nhất là mổ xẻ mày khi mày đang còn sống. Tao sẽ móc tim mày ra mày chứng kiến, he he he... trước tiên tao sẽ chích thuốc tê vào vú của mày... tao sẽ cắt từng miếng, từng miếng... he he he...

- Á...Khôi Nguyên, anh ở đâu...anh ở đâu? Cứu em với...iii!

- Mày ra mặt được rồi đó Rott yêu của tao. - Nói xong, bà ta huyết sát gọi con chó.

Con Rott đen ngòm từ dưới gầm giường bò ra, nó tuy không lớn như trong giấc mơ, nhưng vô cùng đáng sợ, miệng nó chảy đầy nước dãi, cổ họng gầm gừ; chỉ cần mẹ ta xịt một tiếng, là nó sẽ xé xác con mỗi ngay lập tức.

- Đừng nóng, đợi tao ăn xong, sẽ để phần cho mày. Cả lũ chúng mày nữa. – Mẹ quay sang nói chuyện với những con mèo.

Mẹ vuốt đầu con chó, cầm ống tiêm lên... bắt đầu thực hiện những gì mẹ đã nói với con, mẹ muốn ăn thịt con... mẹ điên mất rồi...điên mất rồi... Mẹ tiến lại gần con, ngồi xuống giường; những ngón tay ngắn ngủn, béo núc của mẹ lấn mò trên khuôn mặt con... đi xuống đến cổ... đến ngực... mẹ luồn tay vào bên trong áo ngực của con...con gồng người vùng vẫy khi mẹ chuẩn bị dí mũi kim tiêm vào...

- Á...

“Rầm” Cánh cửa bật tung trước một cú đá mạnh kinh hồn. Một người đàn ông xuất hiện trước ngưỡng cửa.

“Gừ...gừ...gừ...” - Con Rott chuẩn bị tư thế chồm tới anh ta.

- Xịt! Cắn nó đi Rott! - Mẹ ra lệnh cho con chó tấn công người đàn ông.

Lời kể của Quốc Việt. Lời kể của Quốc Việt.

Khôi Nguyên có vẻ rất căng thẳng, cậu ấy đang tập trung suy nghĩ cao độ. Rất hiếm khi tôi thấy cậu ấy rơi vào hoàn cảnh như vậy. Phải những vụ án vô cùng phức tạp, những tình huống thật nguy cấp... cũng chưa chắc khiến cậu ấy đánh mất đức tính điềm tĩnh của mình. Ban đầu, Khôi Nguyên còn khuyên nhủ tôi bình tĩnh lại. Nhưng về sau, tôi thấy cậu ấy còn mất bình tĩnh hơn tôi. Cậu ấy đang lo lắng Ngọc Diệp sẽ gặp nguy hiểm. Theo cậu ấy, động cơ của những kẻ bắt cóc không hề đơn giản là đòi tiền chuộc. Bọn chúng còn

có ý đồ khác. Cậu ấy vò đầu, bứt tóc; đi qua đi lại trong phòng với tốc độ chóng mặt. Biểu hiện gấp gáp của cậu ấy khiến tôi băn khoăn, tôi nghĩ mình nên hỏi xem cậu ấy đang muốn tìm kiếm điều gì. Nghĩ vậy, tôi mở lời:

- Này, Khôi Nguyên cậu đang nghĩ gì vậy? Chẳng phải nội dung lá thư đã ghi rõ rồi sao? Đến 5 h chiều chúng sẽ liên lạc lại với chúng ta. Hay là cậu muốn tìm ra nơi chúng đang giữ Ngọc Diệp trước 5 h?

Khôi Nguyên đứng lại một chập, rồi mới nói với tôi:

- Mọi việc không đơn giản như vậy đâu Quốc Việt. Tổ thấy trong chuyện này có vấn đề... nhất định là có vấn đề... tớ phải tìm ra động cơ thật sự... chắc chắn đây không phải là vụ bắt cóc tổng tiền...

- Tớ hiểu mà, cậu cũng bực mình không kém gì tớ. Chúng khiêu khích cả tớ lẫn cậu, chúng biết về chúng ta, trong khi chúng ta mù tịt về chúng. Càng ngày bọn này càng làm tớ điên tiết đấy Khôi Nguyên à!

- Cậu nghĩ chúng có gan vậy sao? Chúng rãnh hơi để làm trò hề này ư? Trừ phi...

Tôi thấy Khôi Nguyên cau mày. Tôi tò mò muốn biết cậu ấy đã nhìn thấy được điều gì, cậu ấy luôn như vậy. Mỗi khi cậu ấy cau mày tức là cậu ấy phát hiện ra một manh mối đặc giá.

- Trừ phi gì cơ?

Mắt Khôi Nguyên sáng lên. Mối cậu ấy hơi nhếch, Khôi Nguyên trả lời tôi:

- Hừ, tư duy bệnh hoạn thì không thể giống với người bình thường được.

Lời cậu ấy nói, làm tôi như người trên cung trăng. Tôi chẳng hiểu ra ý cậu ấy. Tôi còn tưởng Khôi Nguyên suy nghĩ căng thẳng quá nên đầu óc “lú lẫn” luôn rồi.

T hư của Ngọc Diệp. T hư của Ngọc Diệp.

Người đàn ông đang vật lộn với con Rott, anh ta vầy đầu nó xuống sàn nhà, dẫm lên hồi... con chó cũng lì lợm không phải dạng vừa, nó cắn vào bắp tay, vào đùi, vào vai... của anh. Một đòn tấn công chí mạng của nó nhằm vào cổ họng của anh, kịp lúc anh bóp được cổ nó đẩy ra, rồi lao chồm lên người nó trong tư thế đè nó ngã ngửa. Anh nện liên hoàn những cú dẫm búa vào bụng nó, bất chấp đau đớn anh vầy siết lấy nó... con Rott vùng vẫy, lăn lộn... “ằng... ằng... ằng...” Nó chui tọt xuống gần giường, bất ngờ mụ lao vào, dẫm lên vai anh mũi kim tiêm. Người đàn ông dùng tay gạt vào chân mụ, khiến mụ ngã nhào xuống. “Gào... gào...” Những con mèo mặt mập lao vào tấn công anh. Anh chụp cổ một con ném vào tường, trong chốc lát đàn mèo rút lui lại, đứng sau lưng mụ. “Ngao... ngao... ngao...” Chúng nhe nanh múa vuốt. Người đàn ông đứng thẳng dậy. Mặt mày trắng xức, máu me đầm đìa. Anh chỉ ngón trỏ vào mặt mụ, nói chắc từng tiếng:

- Tôi đã nói với bà, nếu còn động đến một sợi tóc của Hoàng Lan thì...

Ánh mắt của anh sắc lạnh khủng khiếp. Mụ Thùy Dung sợ sệt bước lùi về phía sau. Miệng nói lắp bắp:

- Là cậu... là cậu thật sao?

Người đàn ông tiến lại chỗ mụ, bất ngờ bị hoa mắt chóng mặt, một cánh tay cứng đờ, rụi xuống. Thuốc tê đang phát huy tác dụng. Mụ trông thấy, mau chóng lấy lại bình tĩnh. Mụ cười điên loạn, trên tay vẫn cầm con dao mổ.

- He he he... Đúng là ý trời, đúng là ý trời...tao sẽ làm thịt cả hai đứa chúng bay. He he he he...

Vừa dứt lời, mụ lao vào tấn công vị ân nhân cứu mạng con. Mụ la hét điên cuồng, vầy lấy tóc anh, vật anh ngã xuống sàn nhà, tay kia mụ cầm con dao mổ chủ tâm khứa vào cổ anh. Thế Anh gồng người, vận hết sức lực nắm chặt cổ tay mụ đẩy ra xa, không để cho mụ đạt được ý đồ hung ác.

- Giữ... giữ... chết đi... - Giọng mụ như ré lên.

Thế Anh nghiêng rặng, tròng mắt, tay anh vẫn giữ chặt tay mụ. Thế Anh đáp lại mụ:

- Con quỷ kia! Để xem mày làm gì được tao.

Mụ vận hết sức lực để cố sát. Những con mèo đen mặt mập ủa vào cào cấu lên mặt Thế Anh. “Gào... gào... gào...”

- He he he... chết nhé.... – Lưỡi dao mổ dí sát lại cổ Thế Anh.

- Á...áá... – Con la hết inh ỏi.

55. Chương 52

iếp thư Ngọc Diệp gửi Sơ Bình.

— —
- Vỡ kịch đã đến hồi kết thúc rồi thưa bà! - Giọng nói quen thuộc vang lên.

Người đàn ông xuất hiện trước ngưỡng cửa, anh mang áo choàng, đội mũ fedora màu tím - đó là chàng- là Khôi Nguyên của con. Bên cạnh anh là người bạn Quốc Việt và những đồng sự.

Anh Quốc Việt chìa súng vào mụ, nói sắt lạnh:

- Bỏ vũ khí xuống ngay!

Ban đầu, mụ định chống cự, lập tức Quốc Việt bắn một phát súng. Viên đạn bay xượt qua đầu mụ, vỡ tung kính cửa sổ. Những con mèo chạy tán loạn. Mụ giật bắn mình, đánh rơi con dao mổ, Quốc Việt không mấy khó khăn không chế, bắt giữ mụ.

Khôi Nguyên cởi trói cho con, vừa thoát khỏi con liền ôm chặt lấy anh, áp mặt vào ngực anh, hôn anh... nhưng lần này... lần này... Khôi Nguyên có biểu hiện rất lạ, anh như có khoảng cách, rõ ràng anh lẩn tránh nụ hôn của con.

- Mọi chuyện ổn rồi cô Ngọc Diệp. Từ giờ trở đi, cô được an toàn. - Khôi Nguyên nói với giọng điệu khách sáo.

Mặc dù, vừa mới thoát chết, nhưng con không thấy vui. Con bị sốc trước thái độ nghiêm túc và “thờ ơ” của anh. Con lập tức buông anh ra, chợt nhớ người đàn ông đã cứu con thoát chết (người đó là Thế Anh), anh ấy ngồi bệt dưới sàn nhà, tựa lưng vào thành giường, đôi mắt vô hồn. Con chạy lại, xem tình hình của ân nhân, trên người anh ấy dính đầy máu, con quan tâm, hỏi thăm tình hình:

- Anh ơi, anh có bị làm sao không?

- Chúng ta phải đến bệnh viện, để tôi chở anh đi.

- Không cần đâu Khôi Nguyên. Tôi không việc gì, mọi người đừng lo lắng. – Thế Anh mỉm cười hồn hậu.

- Tôi rất vui, vì anh đã quyết định trở lại đây, đối mặt với tất cả. Nếu không có anh xuất hiện kịp lúc thì khách hàng của tôi nguy mất rồi, tôi vô cùng biết ơn anh.

Vậy đó Sơ Bình, Khôi Nguyên không gọi tên con là Ngọc Diệp nữa, mà gọi con là khách hàng, khách hàng nghe sao mà xa lạ quá! Con rụng rời, chua xót.

- Đừng nói vậy Khôi Nguyên, đó là ý trời... bà ta, - Thế Anh nhếch mép liếc nhìn mụ đã bị còng tay vào thành giường, - bà ta, là mụ yêu tinh. Nếu không bắt bà ta sớm, sẽ còn nhiều người bị hại.

- Anh nói đúng. Nhưng dù sao cũng khổ cho anh, lại phải...một lần nữa chịu khổ. - Khôi Nguyên chỉ xuống gầm giường, nơi con Rott hung tợn đang rên rĩ.

Thế Anh mỉm cười đáp:

- ĐỊNH MỆNH.

Mụ nghiêng răng keng két nhìn Khôi Nguyên với ánh mắt căm thù. Bấy giờ mụ mới lên tiếng:

- Mày hãy đợi đấy!

- Đến nước này rồi bà còn già hàm. Cũng đã đến lúc, để mọi người biết về những bí mật của căn nhà này, và tội ác của bà. - Nói dứt lời, Khôi Nguyên tiến lại chỗ cửa sổ, kéo tấm rèm che màu tím, để ánh sáng mặt trời rọi vào căn phòng.

- Khôi Nguyên, thì ra suốt thời gian qua cậu đã đi tìm tin tức của anh ấy (Thế Anh). Vậy mà cũng giấu luôn cả tớ. - Quốc Việt lắc đầu trách nhẹ.

- Một chút nữa thôi, thì tớ đã không thể gặp lại cậu và Ngọc Diệp rồi. - Khôi Nguyên nói rồi châm điếu xì gà.

- Cậu bị truy sát ư?

- Ừm. Cậu cũng biết mức độ nguy hiểm của cây đèn Lung linh rồi đấy. Bây giờ thì tớ khẳng định mục ta đứng sau chuyện đó, chính mục ta đã thuê xã hội đen truy sát tớ. Xe của tớ mất lái lao thẳng xuống vực sâu hun hút, mặc dù tớ đã rất nhanh trí xử lý nhưng không thể cứu được cả hai; tớ bay ra khỏi xe vương vào một cành cây khô, chặt vật lắm mới bò lên được.

- Ô mai chuối! - Quốc Việt thốt lên.

Thế Anh cũng nói:

- Khôi Nguyên đã tìm tôi rất khó khăn.

Con và anh Quốc Việt chỉ còn biết nhìn Khôi Nguyên, chờ đợi một lời giải thích. Khôi Nguyên rít một hơi thuốc, phả ra làn khói trắng. Giọng trầm xuống, nói thông thả:

- Sau khi, thu thập được một số thông tin hết sức quan trọng từ bà Hiền; trước đó, tôi đã có đáp án của bài toán. Như tôi đã từng nói với Ngọc Diệp, tôi đi chuyển này là bước cuối cùng để chứng minh những suy đoán. Hãy bắt đầu từ căn nhà này, các người hãy nói thử xem, căn nhà này được xây dựng với mục đích gì?

- Trồng cần sa. - Quốc Việt nói gãy gọn.

- Đúng vậy. Ngay từ đầu, ông Trịnh Vỹ và những người Hoa đó đã lập ra một kế hoạch vô cùng hoàn hảo. Đầu tiên, mua đứt ngọn đồi này với mục đích sử dụng là trồng những cây trà nhằm qua mắt chính quyền địa phương. Để an tâm hơn, ông Trịnh Vỹ còn lợi dụng người em bệnh tật của mình, - Khôi Nguyên chỉ mục, - ông ta đã nghĩ ra một cách để xây dựng cơ sở trồng cần sa trên đồi trà, với ý tưởng sẽ xây dựng một căn nhà cho em ông ta - người bị mắc bệnh tâm thần phân liệt, - nhằm cách ly bà ta với con gái ông là cô Hoàng Lan. Ông ta còn thêu dệt ra câu chuyện cô Hoàng Lan bị bà Thùy Dung bóp cổ để tin này được truyền đi khắp khu vực mà ông đang sống, với mục đích hợp lý hóa việc ông cho xây dựng căn nhà. Mà ý đồ thực sự là để xây dựng cơ sở trồng và chế biến cần sa dưới một tầng hầm kiên cố, tuyệt đối an toàn. Tầng hầm được thiết kế sao cho thuận tiện trong mọi mặt, vừa có thể trồng cần sa, vừa vận chuyển thành phẩm được dễ dàng, và có thể tẩu thoát khi bất ngờ gặp phải sự cố bị lực lượng an ninh vây bắt.

- Tớ đã hiểu lý do, cậu không đồng ý với suy đoán của tớ.

- Tớ không đồng ý vì sao? Vì suy đoán của cậu làm tớ băn khoăn. Cậu đã suy luận dựa vào những vết xước, và kết thúc với nhận định: “Những nạn nhân trước khi chết bị mổ lấy nội tạng.” Đúng vậy, thì tớ đã đi sai hướng sao? Vì tớ đã nghĩ đến một tình huống khác, tớ cho rằng, chính ông Trịnh Vỹ đã giết chết những người Hoa kia vì một lý do nào đó, có thể là để bịt đầu mối, cũng có thể là cướp đi toàn bộ số tiền mà bọn họ đã kiếm được trong phi vụ làm ăn này. Sau khi, gây ra tội ác...ông Trịnh Vỹ đã rất bất an...kèm theo đó là nỗi sợ hãi cơ sở sản xuất cần sa của mình bị bại lộ. Ông ta đã quyết định đưa cả gia đình lên sống trên đồi trà.

- Tôi đã hiểu lý do ông Trịnh Vỹ “thành tâm cúng bái”, sau khi, chuyển lên đồi trà sống. Thì ra, ông ấy cúng để xin những oan hồn mà ông làm hại tha thứ. Ông ấy cũng tỏ ra hung dữ khác thường, khi đánh Hoài Phong lúc cậu ta nghịch ngợm trong phòng khách. Nguyên nhân là ông ta không muốn cơ quan bí mật dưới nhà mình bại lộ.

- Ngọc Diệp nói rất có lý. Tôi băn khoăn khi nhận được thông tin từ Quốc Việt. Tôi đặt ra câu hỏi: “Vậy rốt cuộc những bộ hài cốt đó là đối tượng nào, nếu như không phải là đám người Hoa kia?” Sau khi, nhận được kết quả được gửi về từ nước ngoài. Mọi chuyện đã rõ. Có cả thấy 8 bộ hài cốt, 3 trong số đó là phụ nữ. Kết quả mô hình tái tạo cho ra những khuôn mặt, trong đó có 3 khuôn mặt tương đối giống với 3 khuôn mặt của những người phụ nữ bị mất tích.

Anh Quốc Việt lên tiếng:

- Nói đúng hơn, 5 bộ hài cốt đàn ông là của 5 người Hoa, 3 bộ còn lại là hài cốt của những người bị mất tích. Vậy ai đã giết những người đó, trong khi ông Trịnh Vỹ đã chết cách đây 20 năm. Mũi tên đều dồn về một người, mà người đó có tiền sử bị mắc bệnh tâm thần, thích ăn thịt mèo, và có những dấu hiệu vô cùng nguy hiểm...đó là chính là bà. - Quốc Việt chỉ mặt mẹ.

- Tôi phát hiện ra được điều đó là nhờ vào màn hình máy vi tính của Quốc Việt. Hình nền con mèo đen đập vào mắt tôi. Tôi đã nói: “Cái gì thế này”. Khi đó, Quốc Việt không biết được tôi đang nghĩ gì trong đầu nên cậu ấy thấy rất lạ. Thực ra, lúc đó, một tia sáng lóe lên trong đầu tôi. Một câu nói vang lên: “Lát nữa mẹ sẽ cạo xương mày để nấu cao.” Tôi nhớ lần đầu tôi và Ngọc Diệp đến nhà mẹ, mẹ đã làm gì với con mèo chắc mẹ vẫn còn nhớ. Câu nói của mẹ hôm nào làm tôi liên tưởng đến những vết xước trên những bộ hài cốt. Nói cụ thể, mẹ đã giết người, cạo xương, và ăn thịt họ. Tôi không biết rõ mẹ đã làm gì khiến bệnh nhân Hải Ninh bị điên, nhưng chắc chắn những hành động dã man của mẹ, Hải Ninh đã tận mắt chứng kiến. Nhận được điện báo của giám đốc bệnh viện Hòa Phát, tôi đã đến ngay bệnh viện để xem thử tình hình của Hải Ninh. Ngoài lời kể của ông Trung về việc bệnh nhân Hải Ninh trốn được ra bên ngoài, ăn thịt những con chim non, thì một biểu hiện khác của anh ta khiến tôi quan tâm, đó là, anh ta cứ cầm cái ly nhựa, cạo miếng ly vào những chấn song, hành động đó cứ lặp đi lặp lại. Không lâu sau thì Hải Ninh mất, anh ta mất cùng ngày bà đến bệnh viện Hòa Phát “diễn thuyết” (!) Bà hãy khai thật đi, chính bà đã nhát chết Hải Ninh phải không?

Đến lúc này thì mẹ nhận tội, mẹ cười một tràng điên dại rồi nói:

- Đúng! Riêng thằng Hải Ninh, nó cũng như mày Khôi Nguyên à, nó cũng là thám tử nhưng không chuyên nghiệp như mày. Tao đã đánh thuốc mê nó, bắt trói nó xẻo từng miếng thịt, tao hành hạ nó từ từ khiến nó bị điên. Thịt nó dở ẹt, tao chẳng thèm ăn. Tao thuê bọn đầu gấu đem tổng cổ nó vào trại. Không ngờ mày lại đến tận bệnh viện để tìm nó, thằng đó là con chuột nhắt, mới trông thấy mặt tao nó đã ngã lăn ra chết. Bọn mày thấy uy lực của tao chưa? Kết cục của bọn mày sẽ như nó vì đụng đến đức mẹ là tao đây. Tao đã cho nó sống không bằng chết. Chính tao đã giết hết bọn nó, những kẻ khốn kiếp, luôn uy hiếp và đe dọa anh tao. Vì bọn nó mà tao bị đẩy vào nhà thương điên. Một lần tình cờ, tao đã trông thấy tất cả... tao biết tất cả... tụi nó muốn khử tao đêm hôm đó, và tao đã chạy thoát. Để cứu mạng tao, anh Vỹ buộc phải đưa tao vào trại tâm thần. Tao không bị điên! Tao không bị điên tụi mày hiểu chứ! Tao đã chạy trốn khỏi cái trại đó, và tất nhiên rồi...tao phải giết sạch, phải mổ bụng, moi tim, uống máu bọn chúng. Tao có đầu óc, và tao biết cách để cho chúng nó phải ngủ thật say, tao làm thịt từng đứa một. Khi anh Vỹ đến thì đã muộn, hơn một tháng, tao đã mổ bụng moi tim, uống máu bọn nó hết. Sợ sự việc bị bại lộ, anh Vỹ đã lên kế hoạch tẩu táng những bộ xương đã bị tao lóc thịt, cạo xương. Tụi tao đem những cái xác giấu xuống tầng hầm, nơi mà bọn chó má đó đã làm ra. Chúng có rất nhiều tiền, những cái rương bên trong chứa toàn vàng ròng và đá quý. Anh Vỹ giao lại căn nhà bên kia đồi trà cho tao, chạy cho tao một tờ giấy xuất viện với xác nhận của bác sỹ: ĐÃ BÌNH PHỤC. Tao được trở lại cuộc sống đời thường từ đó. Nhưng không ngờ, anh tao lại bị tai nạn và mất sớm. Tất cả là tại mẹ mày mà ra. - mẹ chỉ mặt Thế Anh - tao hận mẹ mày, và cả những con dâ bà đẹp trên thế gian này. Vì chúng nó mà tao phải mất đi người anh yêu dấu, tao thề sẽ lột da, ăn tim, uống máu bọn chúng. Và để đạt được khát khao báo thù của mình, tao đã giăng ra những tấm lưới nhện. Bà đứa ngu ngốc đã bị tao làm thịt, không ngờ đến mày, - mẹ lại chỉ mặt con, - mày thật may mắn đấy con ạ! Vì không chết dưới tay tao, nhưng mày đừng vội mừng; tao sẽ không bị bỏ tù đâu vì tao là người điên mà. Tao sẽ ra trại và tìm giết mày. - Mẹ nguyền rủa keng két.

- Câm ngay! - Anh Quốc Việt quát lớn.

Khôi Nguyên nói tiếp:

- Bà thuê xã hội đen truy sát tôi. Bà nghĩ rằng mình đã thành công nhưng bà đã lầm, tôi vẫn sống và còn biết được mọi âm mưu của bà. Bà đột nhập vào nhà Quốc Việt, đánh thuốc mê bắt cóc Ngọc Diệp, để lại

một lá thư nhằm đánh lạc hướng cậu ấy. Suy nghĩ của bà không giống như người bình thường, nếu người bình thường họ sẽ chẳng làm gì cả, còn bà thì khác, bà để lại lá thư để chắc chắn rằng Quốc Việt sẽ mất thời gian vào việc tìm kiếm tung tích của Ngọc Diệp và xem đó như một sự minh chứng cho trí tuệ siêu phàm(!) của bà. Thực ra, bà đã đưa cô ấy trở lại đồi trà, muốn hãm hại cô ấy giống như những người phụ nữ trước đây bà từng hãm hại. Bà là một con bệnh thần kinh nguy hiểm, một con thú ăn thịt người.

- Không đúng. Tao không thuê xã hội đen giết mày. Mày đừng có vu khống. – Đến nước này rồi mày vẫn cãi chày, cãi cối.

- Còn cô Hoàng Lan thì sao Khôi Nguyên? Vậy nỗi oan của cô ấy là gì vậy anh? Cô ấy vì sao mà chết? Có phải cô ấy đã tự tử không?

- Đúng vậy Ngọc Diệp. Cô ấy vì uất quá mà treo cổ chết.

- Uất quá! Không phải do căn bệnh ư?

- Không.

- Nhưng, trước đó cô ấy bị chảy máu cam.

- Căng thẳng và đau buồn, cũng khiến người ta chảy máu cam. Chẳng phải tôi cũng bị vậy còn gì, tôi nhớ chính cô đã từng lau mặt cho tôi đấy thôi.

- Còn những vết bầm trên cổ Hoàng Lan thì giải thích thế nào đây?

- Cô ấy đã có ý định tự tử nhiều lần, nhưng chưa đủ quyết tâm. Những vết bầm đó là vết lằn do dây thừng gây ra.

- Còn dấu hiệu cô ấy hay nôn mửa và...phải rồi, còn tờ giấy ghi số thứ tự khám bệnh mà bà Hiền lục thấy trong túi áo của cô Hoàng Lan nữa.

- Đó là lý do mà cô ấy không thể tự tử. – Nói rồi, Khôi Nguyên đốt điếu thuốc khác.

Con và Quốc Việt ngơ ngác chẳng hiểu gì. Trong làn khói mờ đục, Khôi Nguyên ngồi trên khung cửa sổ giải thích về vụ án.

- Bị kịch của cô Hoàng Lan, thời điểm đó cô đi khám và biết mình đã có thai. - Khôi Nguyên quay sang nhìn Thế Anh đang đưa tay lau những giọt nước mắt.

Khôi Nguyên tiếp tục nói: - Cô Hoàng Lan đã có thai với Thế Anh, đó là nguyên nhân khiến cô ấy hay bị nôn mửa. Sau khi tình yêu đầu đời bị đổ vỡ, cô ấy rơi vào trạng thái suy sụp. Đáng ra, cô ấy đã tự tử rồi, nhưng ngờ đâu thời điểm then chốt nhất, lại phát hiện ra mình có thai. Nên cô ấy đã không tự tử nữa, cô ấy cần phải sống để sinh ra đứa con đang cựa quậy trong bụng mình.

- Hu...hu...hu...anh giết em rồi Hoàng Lan ơi! Anh là thằng khốn nạn, thằng chó chết mà... sao trời còn chưa đánh chết anh đi! Để anh sống làm gì nữa... - Thế Anh vô đầu, bứt tóc, khóc lóc thê thảm.

Khôi Nguyên tiến lạnh chỗ Thế Anh, đặt tay lên vai anh, an ủi:

- Chẳng phải anh đã nói rồi sao. Đó là định mệnh. Là cái nghiệp anh phải trả cho xong ở kiếp này. Khi anh quay trở lại đây, tôi đã rất mừng, cuối cùng thì anh cũng đã tìm ra được lối thoát; chẳng lẽ tôi đã đoán sai hay sao?

Thế Anh nín khóc. Khôi Nguyên tiếp tục nói về vụ án.

- Nhưng, kết quả thì sao? Như mọi người đã biết. Cô Hoàng Lan đã treo cổ tự tử đúng vào ngày ông Trịnh Vỹ gặp tai nạn ở đèo Lung Linh. Chiếc xe chở theo ông lao xuống vực thẳm.

Đã có con với Thế Anh thì tại sao cô Hoàng Lan lại đại đột tìm đến cái chết? Chắc mọi người sẽ vô cùng khó hiểu.

- Phải rồi, vậy lý do nào khiến cô ấy lại làm vậy? – Quốc Việt cũng thấy trong chuyện này có những điều rất kỳ lạ.

- Mọi người sẽ thông cảm cho cô Hoàng Lan khi biết được lý do thực sự khiến cô phải tự tử. Tôi sẽ chẳng dài dòng nữa...

56. Chương 53

Thư gửi Sơ Bình.

Cô Hoàng Lan... chính là...

Chính là...

Em... cùng... cha... khác... mẹ... với... Thế... Anh.

- “Trời ơi!” - Con và anh Quốc Việt thốt lên. Con không tin vào tai mình nữa. Tại sao lại có thể như vậy được. Họ...họ là anh em của nhau ư? Nếu vậy thì... đúng là oan nghiệt.

- Khôi Nguyên nói không sai, - Thế Anh nói: - ngày tôi biết được sự thật kinh hoàng đó, cũng là ngày ông ấy qua đời. Ông ấy đã đến chỗ mẹ con tôi vào một chiều mưa tháng bảy, để nói cho tôi biết cái tội nghiệt mà ông ấy đã gây ra cho chúng tôi, cả mẹ tôi, tôi và Hoàng Lan.

Thế Anh nhớ lại...

“Ông vừa nói gì? Vừa nói gì vậy hả? Sao Hoàng Lan có thể là em gái của tôi được.” - Tôi giống như người điên, mất hết sự tỉnh táo khi biết được sự thật sét đánh đó.

“Sao vậy Thế Anh? Chẳng lẽ các người đã làm cái chuyện đó rồi sao?” - Ông ấy túm lấy cổ áo của tôi.

“Ông...tất cả là do ông... tất cả...tôi hận ông! Hận ông...” - Không chịu được cú sốc lớn đó, tôi lao ra khỏi nhà... chạy như một thằng điên giữa trời giông bão.

Ông ấy; người cha ruột của tôi, ông đuổi theo tôi vì sợ tôi sẽ làm điều rồ dại. Ông đã nghĩ đúng, khi đó tôi đi tìm cái chết. Tôi chạy lên cao, tìm một mép vực rồi lao người xuống. Khi tôi đã đến sát mép vực, chỉ một chút nữa thôi là tôi đã được về với Hoàng Lan từ ngày đó rồi (sau này tôi biết Hoàng Lan đã ra đi đúng vào ngày hôm đó). Nhưng tôi đã quan sát thấy được một cảnh tượng hãi hùng, chiếc xe đang chạy lại với tốc độ rất cao, là ông ấy; ông ấy choài người ra ngoài hét lớn giữa trời mưa:

- Thế Anh! Không...ggg...đừng... đừng con ơi.....! – Tiếng ông ấy xa thăm thẳm vọng đến chỗ tôi.

Ông trời thật tàn ác với tôi. Tôi chưa kịp giải thoát thì đã phải chứng kiến cảnh cha ruột của mình lao xe xuống vực thẳm. Vì quá lo lắng cho tôi, mà ông ấy đã coi thường tính mạng mình. Thật chua xót và đau đớn, nhưng chính ông ấy làm tôi thức tỉnh. Tôi không được chết! Tội nghiệt tôi quá lớn, tôi phải ở lại cõi trần này để bị dày dạn thêm nữa, tôi phải sống không bằng chết thì trời kia mới hả dạ. Tôi phải bị hành hạ...phải bị hành hạ...

Khôi Nguyên đã tìm thấy tôi ở nghĩa trang Du Sinh, tôi có ý định thấp cho Hoàng Lan nén nhang cuối cùng, rồi sẽ về dưới đó để đoàn tụ với ba mẹ và em gái tôi. Con chim bay hoài cũng mỏi cánh, con ngựa chạy mãi cũng chồn chân, tôi đã quá mệt mỏi, tôi muốn được yên nghỉ. Nhưng một lần nữa, Khôi Nguyên đã giúp tôi tỉnh ngộ. Nếu tôi chọn cái chết, tôi sẽ rất có lỗi với mẹ, với ba; người đã sinh thành ra tôi. Có lỗi với Hoàng Lan em gái tôi, là người tôi yêu tha thiết; xin đừng chê trách tôi, vì đến giờ phút này tôi vẫn còn yêu cô ấy. Hoàng Lan mãi là cô gái ngây thơ buổi đầu tôi gặp gỡ tại căn nhà này. Mẹ tôi đã lên cơn đau tim và mất ngay sau khi ba tôi qua đời. Cũng đúng thôi, ông ấy chính là ý nghĩa của đời bà, mãi mãi là như vậy. Ông ấy quan trọng đến mức khiến mẹ tôi phải hy sinh tất cả, bà đã từng chịu biết bao tủ nhục bên một thằng chồng vũ phu là vì cái gì hả? Vì bà đang mang cốt nhục của ông ấy. Bà lại không muốn cho ông ấy phải khó xử, để ông ấy đi lấy một người phụ nữ khác là con gái của một chủ thầu xây dựng giàu có. Vì tương lai và sự nghiệp của người mình yêu mà bà phải chịu đựng bao đòn roi, bao sự nhục nhã...chính là người mẹ

tần tảo của tôi đó. Đến cuối cùng, bà vẫn coi trọng ông ấy hơn tôi. Bà thà để tôi sống vất vưởng trên đời này, chứ nhất quyết không chịu ở lại cùng tôi, bà muốn đi theo ông ấy... thế là... bà được toại nguyện. – Thế Anh cười chua cay, sau đó là chuỗi dài nước mắt. “Hu...hu...hu...” – Anh ấy khóc nức nở.

Con cũng rưng rưng, muốn khóc theo Thế Anh. Trong lúc đợi Thế Anh bình tĩnh lại, Khôi Nguyên nói về việc anh ấy đã tìm ra Thế Anh như thế nào. Con, Quốc Việt và hai công an viên chăm chú lắng nghe.

- (...) Tôi đã gọi cho bà Hiền để hỏi về ngày mất của cô Hoàng Lan. Tôi đặt ra giả thiết: Thế Anh thường vắng nhà vào tháng tám là để viếng mộ cô ấy. Nhưng bà Hiền lại cho tôi biết cô Hoàng Lan mất vào tháng bảy. Tôi đặc biệt quan tâm đến mối liên hệ thời gian xảy ra những vụ mất tích với sự vắng mặt của Thế Anh; đó là tháng tám. Vậy thì... Thế Anh đã đi đâu và làm gì vào tháng tám? Thế Anh có liên quan gì đến những bộ hài cốt dưới tầng hầm, cái chết của cha con ông Trịnh Vỹ và những vụ mất tích hay không? Mạnh mối mà người xe ôm cung cấp, buộc tôi phải lật lại mọi tình tiết của vụ án. Thậm chí phải đặt lại giả thiết cơ bản. Tôi bắt đầu suy luận, tập trung cao độ. Cuối cùng, tôi phát hiện ra một sai lầm trong mối mồn tư duy của mình. Thực ra, cô Hoàng Lan mất vào tháng tám; bà Hiền không nói sai, vì bà ấy tính thời gian theo lịch âm chứ không theo lịch dương như chúng ta. Cô ấy mất vào ngày mười bốn tháng bảy (tức tháng oan hồn), và ngày dỡ của hai cha con họ là ngày mười lăm tháng bảy âm lịch. Tôi đã điều tra kỹ lưỡng, sinh nhật cô Hoàng Lan là ngày 23 tháng 7 (âm lịch) Như vậy thì giả thiết của tôi rất thuyết phục. Thế Anh thường vắng nhà vào tháng 8 (dương lịch) Anh ấy đi hơn mười ngày mới trở về. Anh ấy đi đâu? Đi viếng mộ cô Hoàng Lan và chờ cho qua ngày sinh nhật của cô ấy mới chịu đi. Lần đầu tiên đến mộ hai cha con ông Trịnh Vỹ, tôi đã chú ý đến những cành bông cúc khô héo nằm quanh nơi an nghỉ của họ; rõ ràng là mộ của họ không đơn độc, có người đã đến thắp nhang và cúng cho họ, tuy nhiên người này đến không thường xuyên. Ngay từ lần đó, tôi đã nghĩ đến một người...

- Khôi Nguyên ơi! Họ thật là tội nghiệp! - Giọng con run run.

Chàng thám tử đẹp trai tiếp tục giải thích về vụ án:

- Xa hơi nữa, tôi còn ghi lại ngày tháng cụ thể xảy ra những vụ mất tích để tra cứu theo âm lịch, điều làm tôi vô cùng kinh ngạc, đó là: rất nhiều khả năng những vụ mất tích xảy ra đúng vào ngày mất của hai cha con ông Trịnh Vỹ; tức là ngày 14 tháng 7 (âm lịch) Vậy ai đã bắt cóc họ? Và động cơ của người đó là gì? Tôi đã chờ đợi ở nghĩa trang Du Sinh từ lúc sáng sớm cho đến chiều mới gặp được Thế Anh. Và anh ấy đã xuất hiện đúng như suy đoán của tôi. Ngày 14 vừa qua, chính là ngày mất của cô Hoàng Lan.

Thế Anh đã ổn định lại, Khôi Nguyên kể tiếp lý do cô Hoàng Lan tự tử. Anh ấy rít vào hơi thuốc, sau đó lắng giọng nói:

- Ngày bà Thủy Tiên đến tìm ông Trịnh Vỹ, cũng là ngày cô Hoàng Lan lên nghe và biết được sự thật kinh hoàng. “Thế Anh là anh cùng cha khác mẹ với cô.” Như vậy, tức là cô đang mang trong mình đứa nghiệt chủng; khi sinh ra nó sẽ bị quái thai, hoặc không nữa cũng bệnh này bệnh nọ, và chẳng ai chấp nhận thứ như vậy cả; nó là kết quả của một mối tình loạn luân. Bị một cú sốc quá nặng! Cô Hoàng Lan đã chọn cái chết, khi đó là lối thoát duy nhất. Ông trời đúng là thích trêu ngươi. Cô ấy chết rồi mà linh hồn vẫn chưa được siêu thoát. Cô ấy đã nhiều lần báo mộng cho Ngọc Diệp, dẫn cô ấy đến văn phòng của tôi để giải nỗi oan khuất. Trước đây cô Hoàng Lan đã từng báo mộng cho Kiều Oanh, nhưng đáng tiếc Kiều Oanh đã tự tử chết vì tình.

- Con Hoàng Lan chết như vậy là đáng lắm! Nó đã dành đi rất nhiều tình yêu thương của anh Vỹ vốn là để dành cho tao... - Mẹ Thùy Dung xía vào.

- Nín! - Anh Quốc Việt nẹt mẹ.

Mụ phóng ánh mắt căm thù nhìn chúng tôi, nhưng không dám nói thêm lời gì nữa. Ít phút sau cảnh sát có mặt khắp nhà, đôi trà bị phong tỏa để phục vụ công tác điều tra. Họ cho người phá lớp gạch men, nạy nắp hầm lên, xuống khám nghiệm lại hiện trường... Khôi Nguyên ngáp dài, quay sang nói với Quốc Việt:

- Cậu cứ làm việc tiếp đi. Tớ phải đi uống vài ly rượu, rồi đánh một giấc. Tạm biệt nhé! - Nói rồi Khôi Nguyên định quay lưng bỏ đi.

- Khoan đã! – Quốc Việt giữ lại.
- Gì nữa đây? – Khôi Nguyên lại ngáp.
- Cậu đi bằng thứ gì? Chiếc cào cào của cậu chẳng phải đã lao xuống vực thẳm rồi sao?
- Ừ nhỉ! Tớ quên bèn chuyện đó.
- Cầm lấy! - Quốc Việt ném chùm chìa khóa chiếc mô tô cho Khôi Nguyên, rồi nói: - Uống ít thôi nhé! Con này tớ mới mua đấy!
- Biết rồi, khổ quá! Cùng lắm tớ đèn cho cậu con mới.
- Đợi cậu đèn được chắc cóc mọc đuôi.

Khôi Nguyên ra khỏi nhà, không thềm nói với con một tiếng nào. Thái độ của anh ấy thật khó hiểu, ảnh làm lòng dạ con rối bời. Vụ án đã được phá, nỗi oan của cô Hoàng Lam đã được giải. Tai họa của con cũng đã qua! Nhưng tại sao? Tại sao con vẫn thấy không vui. Ánh mắt của Khôi Nguyên đã khác hẳn trước đây khi anh ấy nhìn con, hình như anh ấy không còn xem con là đối tượng của anh ấy nữa. Khôi Nguyên bắt đầu chán con rồi. Lỗi là do con phải không sơ? Chính con đã khiến anh ấy thay đổi cách nghĩ và trái tim vốn dĩ đã từng có con. Nếu đúng như vậy, thì con phải làm sao đây? Không suy nghĩ thêm nữa, con liền chạy theo anh ấy.

-
- Khôi Nguyên! – Con gọi chàng.

Khôi Nguyên đứng lại, ánh hơi ngược mặt lên, sau đó quay lại nhìn con; ánh mắt của ảnh giống như thuở ban đầu gặp gỡ ở văn phòng Sherlock Nguyễn. Đã không còn sự thích thú, khác lạ như những ngày bên nhau nhau nữa. Khôi Nguyên đã thay đổi, ảnh đã thay đổi thật rồi.

- Chuyện gì vậy Ngọc Diệp? - Ảnh hỏi lại con, phải nói là giọng ảnh rất lạnh.

Thái độ của ảnh khiến con bị hụt, con cảm thấy vô cùng xấu hổ nếu lúc này con tỏ tình với ảnh. Mọi dự định của con bỗng chốc tan biến, con đành chuyển sang chủ đề khác để lảng đi câu chuyện tình yêu con hàng đêm ấp ủ trong lòng.

- Bây giờ anh định đi đâu?
- Tôi đã nói rồi, tôi đi uống. Sau đó về lại văn phòng của mình, nhiệm vụ của tôi đã kết thúc.
- Cảm ơn anh! - Giọng con nghẹn lại, lòng trào lên nỗi buồn không sao định nghĩa được.
- Công việc cả thôi mà.
- À, phải rồi...
- “?” – Anh ấy chăm chú nhìn con.
- Còn một chi tiết nữa không thấy anh đã động đến.
- Chi tiết nào cơ? – Nét mặt anh ấy vẫn như băng.
- Cái đình gãy, anh nhớ chứ?

Khôi Nguyên đứng lặng, ảnh không trả lời câu hỏi của con, mà phóng nhanh ra khỏi nhà... hành động của ảnh khiến con thấy rất khó hiểu, con thất thiêu đi vào gặp anh Quốc Việt kể cho ảnh nghe về hành động kỳ quặc của Khôi Nguyên.

- Em bảo sao? Cậu ấy đã chạy đi rất vội ư? Vụ án đã kết thúc rồi, cậu ấy còn định làm gì... chẳng phải cậu ấy nói là đi uống rượu sao? Đi uống rượu thì đâu cần phải vội như vậy(?)
- Em cũng không biết nữa, trông anh ấy có vẻ rất khẩn trương.

Một tuần sau. Một tuần sau.

Con, Khôi Nguyên, Quốc Việt, bà Hiền, Thế Anh đến trước am thờ (nơi cô Hoàng Lan đã từng kết thúc cuộc đời mình bằng vòng dây oan nghiệt). Tội con cầu cho linh hồn cô được siêu thoát.

Con không dám kể cho mọi người nghe những giấc mộng, con đã nằm mơ thấy cô Hoàng Lan, con thấy cô ấy ngồi khóc thê thảm. Nỗi oan quá lớn khiến cô ấy không thể siêu thoát được ư? Con thấy rất tội nghiệp cho cô ấy!

Mụ Thùy Dung được đưa vào trại tâm thần, bị cách ly và giam giữ rất kỹ; người ta không thể truy tố mụ được, cũng bởi lý do: mụ bị điên.

Thế Anh thừa kế nhà cửa đất đai của cha mình (là ông Trịnh Vỹ) để lại. Thế Anh tâm sự với tội con, anh ấy sẽ làm việc với chính quyền, xin cấp phép cho xây dựng ngôi chùa trên đồi trà; anh sẽ đi tu, đó là ánh sáng cuối cùng lóe lên cuối đường hầm đen tối. Theo cách, không phải để rửa tội hay gỡ nghiệp... mà chỉ đơn giản là anh đã cảm thấy đến lúc phải làm như vậy.

Sau khi, Thế Anh đã đưa bà Hiền lên lại căn nhà năm xưa họ đã từng sống với nhau, ôn lại kỷ niệm của hai mươi năm về trước. Còn lại Khôi Nguyên, con và anh Quốc Việt. Bấy giờ, Quốc Việt mới hỏi Khôi Nguyên:

- Đạo này cậu làm sao vậy? Vụ án đã kết thúc rồi cậu còn điều tra gì nữa?

- Hừ, tớ không thể chấp nhận được. Từ trước đến giờ chưa có vụ nào làm tớ bức mình như vụ này. Tất cả đều rất hợp lý rồi, nhưng lại còn một sợi dây không kết dính với mạng lưới, tớ vẫn cảm thấy thiếu thiếu một điều gì đó trong vụ lần này.

- Cậu lại suy nghĩ quá rồi Khôi Nguyên, tất cả đã chắc chắn rồi, không còn gì phải bàn cãi thêm nữa. Đi thôi! Đã đến lúc chúng ta làm tiệc ăn mừng rồi. Tối nay, Ngọc Diệp sẽ trở tài nấu bếp, tớ đi mua rượu, còn cậu chỉ việc ngồi để bọn tớ chúc mừng thôi. Cậu cừ lắm Khôi Nguyên!

- Không được đâu, vụ án vẫn chưa kết thúc - Khôi Nguyên nói rất lạnh nhạt.

Con cảm thấy bức trong người trước thái độ của anh. Người ta quan tâm đến anh như vậy mà anh lại cư xử thật thiếu tế nhị. Thấy vậy con mới nói:

- Nếu anh ấy không thích thì thôi, mình đừng ép anh nữa anh Quốc Việt. - Giọng con bất cần. Nói rồi con chạy đi.

- Ngọc Diệp... - Tiếng gọi của anh Quốc Việt, đã khuất bóng họ con đứng lại, ngồi bệt xuống đất, ôm gối khóc nức nở. "Khôi Nguyên, anh giỏi lắm! Anh hay lắm! Tôi ghét anh! Ghét anh!"

Trong lúc buồn bã, con nhận được điện thoại của anh Đình Văn. Phải rồi, hôm nay là sinh nhật anh, xem chút nữa thì con quên mất.

- Alo...dạ...không có gì đâu anh...đâu...em đâu có khóc đâu...được rồi...em sẽ đợi anh(...)

Anh Đình Văn cho xe tới tận đồi trà để đón con. Ảnh xuất hiện đúng lúc Khôi Nguyên và anh Quốc Việt đi xuống, Đình Văn và Khôi Nguyên lại giáp mặt nhau lần nữa. Thái độ của Khôi Nguyên đánh chết cũng không thay đổi, ảnh không có thiện cảm với Đình Văn.

- Ngọc Diệp, ở lại đây với tôi! - Khôi Nguyên chạy tới giữ lấy cánh tay con, không cho con lên xe của Đình Văn.

- Anh đang ra lệnh cho tôi đó hả? - Con gay gắt.

- Cô...

- Tôi thì sao? Tôi thích đi với ai, làm gì...cũng phải được sự cho phép của anh hay sao? Tôi rất ghét những người gia trưởng. - Con liếc xéo ảnh, ánh mắt con đầy sự tức tối.

- Tôi không muốn cô đi với con người này. - Khôi Nguyên chỉ mặt Đình Văn.

- Nay anh kia, muốn gây sự hả? - Đình Văn nổi cáu.

Xém chút nữa đã có cuộc đụng độ giữa hai người nếu anh Quốc Việt không kịp thời can thiệp.

- Thôi nào Khôi Nguyên! - Quốc Việt đẩy Khôi Nguyên ra xa.

- Cậu cứ để yên tớ với gã, xem ai mạnh hơn ai cho biết.

- Cậu bị làm sao vậy, có còn là cậu nữa không, ứng xử như con nít! - Quốc Việt trách mắng.

Thấy tình hình căng quá, con mau chóng lên xe Đình Văn đi khỏi chỗ đó. Chiếc xe mui trần rời bánh, con nhìn theo gương chiếu hậu, vẫn thấy anh Quốc Việt đang ôm chặt Khôi Nguyên. Nước mắt con không mời lại đến, cứ thế chảy ra...

- Đây, cầm lấy! - Đình Văn đưa cho con chiếc khăn mùi xoa để lau nước mắt.

- Cám ơn anh! - Con vừa nói, vừa thút thít.

- Ấy, thật khổ thân, tình yêu muôn thuở đều như vậy sao?

- Xin lỗi anh Đình Văn, con người đó thật quá đáng.

- Anh hiểu, nên mới thông cảm cho anh ta, nếu là người khác anh đã hạ đo ván rồi. - Ánh mắt Đình Văn lóe lên sự khinh bỉ, mỉa mai.

- Bây giờ mình đi đâu anh?

- Đến nhà anh. À! Trước tiên phải đi chợ đã chứ! Anh nghe nói em nấu ăn rất ngon! Giúp anh một bữa nhé! - Đình Văn mỉm cười nhìn con.

- Dạ, - Con lấy khăn tay lau khô nước mắt.

- Thôi, nín đi công chúa! Hôm nay là sinh nhật của anh, phải vui lên chứ!

- Dạ. - Con cố gượng cười.

Lời kể của Quốc Việt. Lời kể của Quốc Việt.

Khi Ngọc Diệp và anh chàng điển trai, to con (ám chỉ Đình Văn) đã đi rồi. Tôi mới buông Khôi Nguyên ra. Tôi trách bạn mình:

- Cậu mất trí rồi Khôi Nguyên à!

- Mất trí ư? Tớ đang rất có lý trí đấy! - Khôi Nguyên gay gắt, tính cách cậu ấy bỗng biến đổi.

- Có lý trí mà vậy ư? Cái thái độ lấp lửng của cậu đối với Ngọc Diệp ai nhìn vào cũng thấy bức, nếu yêu người ta thì nói đại một tiếng đi, có cần phải đóng kịch như vậy không? Đến khi người ta đi với người khác thì cậu lại ngăn cản, lại cấm đoán. Ngọc Diệp mắng cậu là đúng rồi đó.

- Cậu cũng đứng về phía gã?

- Cậu nói gì mà kì vậy, tớ có bao giờ bỏ cậu không? Nhưng lần này cậu sai rồi Khôi Nguyên, anh chàng đó chẳng làm gì có lỗi cả, đó là do cậu không kiềm chế được cảm xúc của mình; con người điềm tĩnh của cậu ngày xưa đâu rồi? Cậu làm tớ thất vọng quá!

- Quốc Việt à! Cậu không hiểu đâu, tớ có nói ra cậu cũng không hiểu, đây không còn là chuyện logic nữa, không lý lẽ nào có thể giải thích được. Không phải tớ ghen vì gã đưa Ngọc Diệp đi, mà bởi tớ nhận ra được gã không phải là người tốt. Từ trước đến giờ tớ nhìn người không hề sai, tớ đã nhìn là trúng phốc, đó đã là bản năng trời phú cho tớ rồi, cậu cũng biết mà.

Thái độ quyết đoán của Khôi Nguyên khiến tôi bị lung lay, tôi bắt đầu nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

- Không lẽ đúng như cậu nói sao?

- Còn không lẽ gì nữa, tớ cam đoan với cậu hần là một con cáo già, một kẻ bỉ ổi. - Khôi Nguyên nói chắc như đinh đóng cột.

- Để tớ gọi cho Ngọc Diệp xem sao.

- Khoan đã! Chờ tớ một lát.

Có điện thoại gọi đến Khôi Nguyên, cậu ấy bấm nghe máy:

- Alo, dạ...cô bảo sao ạ? ...Dạ... - Ánh mắt Khôi Nguyên lóe lên. Khôi Nguyên nghe xong cuộc điện thoại, thì hấp tấp bấm máy gọi cho một người khác.

- Bà Hiền ạ!... Dạ... con muốn hỏi một chuyện... bà có biết mẹ(...)

Khôi Nguyên đứng như người mất hồn, điệu bộ của cậu ấy khiến tôi vô cùng kinh ngạc. Khôi Nguyên lạnh lùng, sắt đá của ngày nào đây sao? Tôi không tin vào mắt mình nữa.

- Có chuyện gì vậy Khôi Nguyên?

- Cậu hãy khoan nào! – Khôi Nguyên gắt lên - Đầu óc tớ đang rối như canh hẹ đây. - Khôi Nguyên đang rất tập trung suy nghĩ. Trong khi Khôi Nguyên ngồi tại chỗ nghĩ ngợi, thì tôi đi qua đi lại; ruột gan tôi cũng rối bởi chẳng kém gì cậu ấy. Trong lúc tôi đang hoang mang không biết chuyện gì đã xảy ra với bạn mình, thì bất ngờ cậu ấy thốt lên:

- Nhanh lên Quốc Việt! Đi thôi! Chúng ta không có nhiều thời gian nữa. - Khôi Nguyên đứng phắt dậy, hối thúc tôi.

Tôi luyến luyến:

- Đi đâu?

- Tìm bọn họ, phải tìm Ngọc Diệp gấp! Tình hình của cô ấy bây giờ vô cùng nguy hiểm chứ không đơn giản đâu! Nhanh lên! - Khôi Nguyên lo lắng thấy rõ. Không còn thời gian để hỏi Khôi Nguyên thêm gì nữa, tôi nhanh chóng leo lên chiếc mô tô, nổ máy...

“Rùn...rùn...”

- Nào anh bạn!

Hai thằng chúng tôi, bắt đầu một cuộc truy đuổi mà tôi chẳng hiểu mô tê gì cả.

57. Chương 54

Ghi chép của Khôi Nguyên.

Ngọc Diệp đã nhắc nhở tôi rất đúng lúc. Vụ án mà tôi đang theo đuổi vẫn chưa kết thúc. Cây đinh gãy đó buộc tôi phải lật lại hồ sơ. Cây đinh đó và người đàn ông bí ẩn đã hẹn hò với Kiều Oanh trước lúc cô ấy chết... một biến số cần phải có lời giải ngay lập tức. Bằng không, tôi vẫn chưa thể kết thúc vụ án. Người đàn ông đó là ai?

Tôi đã dò hỏi những thông tin liên quan đến con người đó thông qua Văn Phú nhưng vẫn không thu được kết quả như mong muốn. Chỉ có một manh mối rất mơ hồ do Văn Phú cho biết. Anh ta nói: Có một lần anh ấy gọi điện thoại cho Kiều Oanh, lúc đó Kiều Oanh đang hẹn hò với anh chàng kia. Qua điện thoại, Văn Phú nghe rất nhiều tiếng ồn; anh ta khẳng định lúc đó Kiều Oanh đang ở một nhà hàng người Hoa. Tôi có hỏi Văn Phú dựa vào đâu mà anh ta lại quả quyết như vậy? Văn Phú nói: “Tôi nghe thấy tiếng ăn uống, tiếng bát đĩa, và tiếng hai người đang nói chuyện, điều đáng nói là hai người đó nói với nhau bằng tiếng Trung Quốc.” Văn Phú nhận mình kém cỏi thua anh chàng đó; đáng lý, Văn Phú phải hiểu hơn về người đàn ông đó mới phải, đằng này ngay cả cái tên của tình địch cũng không biết. Anh ta quá bí ẩn. Và Kiều Oanh cũng vậy, cô ấy ngay từ đầu đã không xem anh là “người thân”, không chỉ đối với Văn Phú, mà đối với bạn bè khác cũng vậy, Kiều Oanh rất kín đáo chứ không cởi mở như vẻ bề ngoài của cô ấy.

Tôi có gọi điện hẹn Minh Hằng để hỏi cô ấy một số thông tin liên quan đến Kiều Oanh. Minh Hằng đã cung cấp cho tôi một thông tin khá thú vị. Cô ấy cho biết, trước lúc Kiều Oanh tự tử, cô ấy đã thấy một “giấu

hiệu lạ”. Tôi hỏi đó là giấu hiệu gì? Thì cô ấy trả lời: “Tôi thấy trên cổ Kiều Oanh có những vết bầm.” Tôi hỏi lại: “Một vết hay là nhiều vết?” Kiều Oanh đáp: “Nhiều vết.” Ngoài ra Minh Hằng còn phát hiện trên cầu vai trái của Kiều Oanh có vết rằn rất sâu. Tôi hỏi: “Làm sao Minh Hằng thấy được?” Minh Hằng trả lời: “Hôm đó Kiều Oanh đến nhà Minh Hằng, Kiều Oanh đã thiếp đi có lẽ do quá mệt mỏi, lúc kéo chăn đắp cho Kiều Oanh vô tình Minh Hằng phát hiện được.”

Tôi cũng đến nhà cô Thúy để nhờ cô ấy liên hệ với tất cả bạn bè của Kiều Oanh, bằng mọi giá phải biết được tên tuổi của người đàn ông bí ẩn đó. Thông qua cô Thúy tôi tìm đến nhà cô Liễu (vợ thứ hai của Đăng Khoa, mẹ ghẻ của Hoài Phong để điều tra) Cô Liễu hiện tại sống với hai người con trai (em cùng cha khác mẹ với Hoài Phong)

- Anh muốn tìm anh Ba? – Người con lớn của cô Liễu hỏi lại tôi, khi tôi đến chào cô Liễu và hỏi thăm tung tích của Hoài Phong.

- Vâng, tôi có việc muốn gặp anh ấy.

- Anh Ba tôi xuất ngoại lâu rồi, anh muốn gặp cũng khó lắm! – Người con thứ hai của cô Liễu trả lời thay anh mình.

(...)

Tôi hỏi thêm một số thông tin nữa rồi đi khỏi căn nhà đó. Cô Liễu đó thật kỳ cục. Từ đầu buổi đến cuối buổi cô ta ngồi im thính thút, giống như thể cô ta chẳng thèm quan tâm đến sự hiện diện của tôi, nét mặt cô ta giống như người mất hồn. Song, có một chi tiết làm tôi chú ý, đó là cách họ gọi tên Hoài Phong. Sao lại gọi Hoài Phong là anh ba? Tôi băn khoăn nên tìm đến hỏi cô Thúy. Được cô Thúy tiết lộ mới biết. Trước Hoài Phong, ông Đăng Khoa còn có hai người con trai nữa với một ả gái điếm nhưng không được họ hàng thừa nhận.

Trong thời gian tôi điều tra về người đàn ông bí ẩn đã hẹn hò với Kiều Oanh, tôi tìm kiếm thêm những thông tin có liên quan đến Hoài Phong. Tôi bỗng nhớ lại việc mẹ Thùy Dung ngoan cố không chịu nhận mẹ đã thuê người ám hại tôi. Tại sao mẹ lại làm vậy? Không phải mẹ thù là ai? Ai lại muốn hãm hại tôi? Mũi tên hướng về đại ca Phong. Thông qua mối tình huynh đệ giang hồ với Anh Bằng, tôi phát hiện ra một chuyện. Đó là, đại ca phong và Đình Văn (anh bạn của Ngọc Diệp) có “qua lại” với nhau trong mối quan hệ làm ăn. Đình Văn là tổng giám đốc một công ty lớn có trụ sở ở Hàn Quốc, là nhà hảo tâm có tiếng trong nước. Nhưng con người này rất bí ẩn, điều tra về lai lịch của anh ta không có phát hiện gì đáng chú ý, nếu có thì chính ở lý lịch của anh ta quá đơn giản và trong sạch. Một người như vậy sao lại có mối “quan hệ làm ăn” với một tay trùm xã hội đen như đại ca Phong. Còn gã đại ca đó nữa, gần như đã chắc chắn gã chính là Hoài Phong, những gì liên quan tới gã cũng là ẩn số. Hai kẻ đó khiến tôi tập trung sự chú ý. Bọn chúng có quan hệ gì? Chúng có liên quan tới đôi trà và tổ chức bí mật đứng đằng sau lưng ông Trịnh Vỹ không? Điều đáng lo sợ là thời gian này Ngọc Diệp thường xuyên qua lại với hắn.

Thư của Ngọc Diệp. Thư của Ngọc Diệp.

Con và Đình Văn đi chợ mua rất nhiều nguyên liệu cần thiết để chế biến món ăn. Con cũng đã nghĩ đến việc mình sẽ tặng cho anh một món quà sinh nhật, nhưng do thời gian gấp quá! Thời gian qua con lại bận với vụ án ở đôi trà, nên quên hẳn.

“Phải làm sao đây?”

Và con tự an ủi mình: “dù sao mày cũng phải trở tài, làm cho anh một bữa tiệc ngon lành. Mày sẽ khiến anh vui, và anh sẽ cười rất nhiều.”

Sau khi đã mua thức ăn, rượu vang, và bánh kem xong, tụi con cho xe dạo phố một vòng mới chịu về. Trên đường về nhà Đình Văn, con đã hỏi anh:

- Buổi tiệc hôm nay, anh không mời ai nữa sao?

- Em là người duy nhất đấy!

- Cũng phải, người thân của anh ở dưới Sài Thành hết rồi, ở đây anh có quen ai đâu.

- Sau này, anh sẽ về đây sống. Anh thích không khí và con người nơi đây. - Đình Văn hít vào một hơi thật sâu, tận hưởng làn không khí tươi mát.

- Còn em, chắc sau này em sẽ qua Úc. - Nét mặt con thoáng buồn khi nghĩ đến một ngày mình sẽ sống ở đất khách quê người, xa anh, xa bạn và xa em...

- Qua Úc ư?

- Dạ, anh hai em đang sống ở Úc, em chỉ còn anh là người thân duy nhất.

- Em đừng đi! - Đình Văn buồn rầu.

- Em chỉ nói vậy thôi, chứ tương lai ai mà nói được hả anh. - Con mỉm cười với Đình Văn.

Nhà của anh Đình Văn ở cách trung tâm thành phố khoảng 15 cây số. Trên một ngọn đồi cây cối rậm rạp, đó là căn biệt thự cổ được xây dựng thời Pháp thuộc. Căn nhà nhỏ bằng đá, có mái ngói hình chữ A, một khu vườn nhỏ xinh hình chữ D, được bao quanh bằng những hàng rào cây cắt tỉa gọn gàng. Căn nhà vẫn giữ được nét cổ kính, với hàng phong lan lưỡi hài, treo san sát dưới mái hiên. Một cái màn nhện lớn nằm trong góc tường, sát cửa ra vào.

Anh Đình Văn là một người thành đạt. Ngoài những bất động sản có ở Sài Thành, anh còn có nhiều nhà cửa, đất đai nằm rải rác trên khắp các tỉnh thành trong cả nước. Căn nhà này là một trong số đó.

- Nhà đẹp quá anh!

- Ừm, địa thế và kiến trúc đẹp, chỉ có điều hơi cô lập.

- Biệt thự thì phải vậy thôi, nếu hòa với đám đông thì không còn hấp dẫn nữa.

- Chúng ta vào nhà thôi em!

Con và anh Đình Văn bắt tay vào nấu nướng, căn nhà đầy đủ tiện nghi khiến con không khỏi thán phục bản lĩnh của Đình Văn, không ngờ anh còn trẻ mà đã làm nên được một cơ ngơi lớn như vậy; anh lại tốt bụng và lương thiện hơn ai, ai mà lấy được anh làm chồng chắc phải tu ba mươi kiếp mới được. Nghĩ đến đó con bỗng chạnh lòng, con vừa nhắc lại câu nói hôm nào của Khôi Nguyên: “được chạm vào người tôi cô phải tu ba mươi kiếp đầy Ngọc Diệp!”... “Con người vô tâm kia, đến bao giờ anh mới để lòng tôi được yên đây hả? Anh quá lắm Khôi Nguyên!” Nét mặt con chợt buồn rười rượi đi!

-Em đang nghĩ gì vậy Ngọc Diệp? - Thấy bộ dạng con như vậy, Đình Văn quan tâm.

- Dạ, không có gì đâu anh. - Con đáp, và cố gắng che giấu đi cảm xúc của mình.

- Anh gọt dưa leo xong rồi, phải làm gì tiếp đây? - Đình Văn nhướn mày hỏi con.

- Nhiệm vụ của anh xong rồi đấy! Anh hãy lên nhà trên ngồi đi! Để tự em lo liệu.

- Như thế coi sao được, phải giúp em chứ.

- Thôi mà anh. Em không muốn người ta đọc được bí kiếp của mình đâu. - Con mỉm cười nói chọc anh ấy.

- Ok, vậy anh ra ngoài, bắt đầu giây phút háo hức chờ đợi. - Đình Văn cười rất duyên.

Khổ thân cho con sơ Bình à! Vừa nấu ăn vừa phải nghĩ ngợi lung tung. Đầu óc con không thể yên được khi hình dung về con người đó. Trên đời này sao lại có những loại đàn ông như vậy nhỉ? Thật khiến người ta phải đau đầu mệt mỏi, khám phá con người của Khôi Nguyên còn khó hơn gấp trăm ngàn lần khám phá bí ẩn căn nhà ma quái trên đồi trà. Khôi Nguyên là một mê cung, mà bất cứ người phụ nữ nào lạc vào đó, sẽ không thể thoát ra được.

Lời kể của Quốc Việt. Lời kể của Quốc Việt.

- Sao rồi Quốc Việt? Vẫn không gọi được cho cô ấy sao? - Khôi Nguyên hỏi tôi rất gắt.

- Không được, hình như điện thoại Ngọc Diệp hết pin rồi. - Tôi đáp lời cậu ấy.

- Nhất định gã đã đưa Ngọc Diệp đến một nơi vắng vẻ rồi.

- Sao cậu lại dám chắc như vậy?
- Bộ mặt của gã đã hiện rõ rành rành rồi còn gì.
- Gã đang sống ở đâu? Cậu không biết sao Khôi Nguyên?
- Nếu tớ biết thì còn đứng đây với cậu hay không Quốc Việt?
- Cậu cố nhớ lại xem, có manh mối nào để truy tìm tung tích của gã không.
- A, phải rồi. Nhớ có lần Ngọc Diệp nói với tớ, hẳn thường đến trường mầm non Sao Mai; nơi cô ấy đang làm giáo viên. Nếu chúng ta đi nhanh tới đó hy vọng kịp lúc.
- Cậu nói đúng. Thời gian gấp lắm rồi.

Chúng tôi khẩn trương đến trường mầm non Sao Mai. Đến nơi thì trường đã đóng cửa, Khôi Nguyên tức lộn ruột, cậu ấy đá mạnh vào cổng trường. “Bong...bong...bong...” - Chú bảo vệ chạy từ trong ra quát tháo:

- Này cậu kia! Làm gì vậy hả?

Tôi chạy lại kéo Khôi Nguyên ra, quay lại nói với chú bảo vệ:

- Xin lỗi chú!
- Có chuyện gì vậy chú Minh? - Giọng một cô gái cất lên.
- Ý Nhi, sao hôm nay cháu về muộn vậy?
- Dọn dẹp lại một ít vật dụng thôi chú Minh à!

Khôi Nguyên nhanh như chớp, chạy tới chỗ cánh cổng, gọi lớn:

- Ý Nhi! Tôi là bạn của Ngọc Diệp đây! Có chuyện muốn nói với cô.

Ý Nhi tròn xoe mắt ngạc nhiên, cô ấy bị bất ngờ khi đột nhiên có người đàn ông cực kì đẹp trai đến tìm mình, còn xưng là bạn của Ngọc Diệp. Nhưng rồi cô ấy cũng lấy lại được bình tĩnh, xin phép chú Minh bảo vệ mở cổng cho chúng tôi vào nói chuyện.

Cuộc trò chuyện với Ý Nhi thật chẳng bỏ công chúng tôi đã tìm đến, thông qua Ý Nhi chúng tôi biết được gã Đình Văn có hai căn biệt thự ở nội thành. Cả hai căn nhà này đều nằm cách trung tâm thành phố khoảng 15 cây số.

Ý Nhi là một cô gái rất tuyệt vời. Mới lần đầu gặp mặt mà tôi đã có cảm tình đặc biệt dành cho cô ấy. Cô ấy có một nụ cười rất duyên dáng, khỏe môi anh đào mới thật gọi cảm làm sao. Đầu óc tôi thật là đen tối, nhưng thực tế một chút mà nói thì...phải công nhận rằng cái trường mẫu giáo này đúng là có nhiều tiểu thư vô cùng hấp dẫn. Trước là Ngọc Diệp, người yêu của bạn tôi, nay là Ý Nhi - Người mà tôi tin chắc mình sẽ chinh phục được trái tim của nàng một ngày không xa nữa. Vì rõ ràng ánh mắt nàng cho thấy một điều: đó là, nàng cũng rất để ý đến tôi. Ôi, mẹ kiếp! Mong sao không phải tôi đang ảo tưởng.

- Chị Ngọc Diệp bị làm sao vậy các anh? Gần cả tháng rồi chị ấy không đến trường, em có gọi điện thoại cho chị ấy nhưng không liên lạc được.

- Ý Nhi, em có thể giúp tụi anh không! - Khôi Nguyên nói với Ý Nhi.

- Giúp gì cơ?

- Nói ra rất dài dòng. Bây giờ trời cũng tối rồi. Bọn anh muốn tìm Ngọc Diệp, cô ấy đang gặp nguy hiểm. Em có xe mà đúng không? Hãy để Quốc Việt chở em đi, chúng ta chia ra làm hai đường tìm đến hai căn nhà đó; bằng mọi giá phải tách Ngọc Diệp ra khỏi gã.

Ý Nhi ngơ ngác nhìn tôi và Khôi Nguyên. Hình như nàng không an tâm khi đi với chúng tôi cho lắm, nàng ấp úng...Tôi đành phải moi giấy tờ tùy thân chứng minh mình là sĩ quan cảnh sát cao cấp thuộc đội trọng án quốc gia. Bây giờ Ý Nhi mới chấp thuận theo sự chỉ đạo của Khôi Nguyên.

- Cô ấy sẽ không sao đâu mà, cậu đừng lo lắng quá! - Tôi nắm chặt cánh tay Khôi Nguyên.

- Gặp được Ngọc Diệp thì gọi ngay cho tớ nhé!

“Rùn...rùn...rùn...” - Chiếc mô tô chở theo Khôi Nguyên phóng đi mất hút, để lại tôi với Ý Nhi, cũng đang khấn trương đi theo một hướng khác.

Thư của Ngọc Diệp. Thư của Ngọc Diệp.

- Em chưa...chưa say mà...để em uống...uống... - Trời đất xung quanh con bắt đầu chao đảo, mọi thứ khi mờ khi tỏ...con đang say rượu. Từ trước đến giờ con chưa bao giờ uống rượu. Nay mới thử cái cảm giác đó ra sao, rượu vang tuy không nặng nhưng với những người chưa có kinh nghiệm như con thì quả là nặng độ thật đấy! Có lẽ người buồn dễ say hơn người tỉnh.

Con nhớ Khôi Nguyên đã từng nói với con, khi con hỏi anh: “Rượu có gì thú vị mà anh lại thích đến vậy?” Lúc đó anh đã pha trò để chọc con. Anh nói con xấu xí, phải rồi... con xấu xí, con không hấp dẫn nên anh mới bỏ rơi con, anh chán con. Anh đẹp trai, anh tài giỏi, anh lạnh lùng, mạnh mẽ lắm Khôi Nguyên à! Anh khá lắm! Thế thì sao kia chứ? Anh nghĩ tôi sẽ làm gì đây? Tôi sẽ tỏ tình với anh ư, sẽ van xin anh ban phát cho tôi chút tình cảm ư? Không. Tôi không thể...và không bao giờ làm điều đó đâu. Thà tôi cứ âm thầm yêu anh để rồi tôi chịu đựng nỗi đau đơn phương, chứ tuyệt đối tôi không đánh mất đi giá trị của mình. Anh cũng thừa hiểu... là đàn ông, hay phụ nữ si tình...đều tầm thường như nhau cả. Tôi yêu, tôi si, hay tôi gì nữa không quan trọng... vấn đề là tôi không quy lụy, không bao giờ quy lụy đâu Khôi Nguyên, anh đừng mất công chờ đợi điều đó.

- Em say quá rồi Ngọc Diệp! - Giọng Đình Văn. Anh đang nắm lấy vai con.

- Em chưa say...chưa say...

- Có phải em đang buồn lắm không? Vì anh ta ư?

- Hừ, đàn ông các anh sao mà vô tình, bạc bẽo đến vậy kia chứ!

- Sai rồi.

- Sai ư? Sai chỗ nào anh nói nghe thử?

- Anh ta không yêu em, nhưng không phải tất cả đàn ông đều không yêu em. Ngọc Diệp à... có điều này đã lâu rồi anh cất giữ trong lòng, anh muốn...

- Stop!

- Em...say đến vậy rồi sao?

- Em hiểu anh muốn nói gì, anh yêu em đúng không?

- Anh... em đã biết rồi ư?

- Hơ...điều đó khó nhìn thấy lắm sao? Anh rất tốt Đình Văn à! Nhưng mà...

Bất ngờ Đình Văn ôm chặt lấy con, anh ngăn không cho con nói tiếp nữa.

- Đừng nói... đừng nói nữa mà Ngọc Diệp... anh không muốn nghe! Em chỉ cần biết rằng anh yêu em... yêu em bằng cả trái tim mình là đủ rồi...

- Ừm...buông em ra! - Con cố vùng thoát khỏi đôi tay lực lưỡng của Đình Văn nhưng vô dụng.

Đình Văn bỗng trở nên khác lạ, anh sờ soạn khắp người con khiến con không khỏi hốt hoảng la lên:

- Đình Văn, bỏ tay ra! Anh làm gì vậy hả? Anh...

“Á...”

Đình Văn hôn như điên dại lên mặt, lên cổ con. Ngọc Diệp dùng hết sức bình sinh vùng thoát khỏi cánh tay thép của Đình Văn như vô ích. Đình Văn xốc con lên, mặc cho con vùng vẫy; anh ta ôm con vào buồng ném rầm xuống giường. Cùng với đó anh ta cởi bỏ nút áo sơ mi trên người. Anh ta ở trần, lao lên giường đè chặt lấy cơ thể yếu đuối của con. Con đâm túi bụi vào lưng anh ta, la hét inh ỏi:

- Buông ra... đồ khốn kiếp...anh làm gì vậy hả?... Buông ra...

Người con bị sức nặng khóa chặt, con cố cựa cựa cũng khó khăn. Bàn tay thô bạo của Đình Văn nắm lấy lưng quần con giật mạnh. Con túm chặt quần không cho hắn thỏa tà ý. Tay con quờ quạng khắp nơi, cuối cùng cũng nắm được cái bình bông trên đầu giường đánh mạnh vào đầu hắn.

“Choảng”

Cú đánh làm cái bình bông vỡ tung tóe, mà hắn không hề hấn gì. Hắn tức giận bóp cổ con nghiêng mạnh.

“Ặc...Ặc...Ặc...” “khộc...khộc...” - Con nghẹn thở xuýt chết, con lả người đi vì mệt, hắn thô bạo tát con liên mấy cái mạnh khủng khiếp, khiến đầu con đập vào thành giường. Con thở hổn hển, sức lực đã cạn kiệt. Hắn bình tĩnh trút bỏ toàn bộ y phục đang mặc trên người, phơi bày cái thứ khủng khiếp đó. Con kinh hãi khi nghĩ tới những điều sắp xảy ra. Ấc vật đó của hắn sẽ đi vào cơ thể con một cách vô cùng man rợ.

- Không được bước tới đây! Nếu anh còn bước thêm một bước nữa tôi sẽ chết cho anh coi! - Con vớ lấy mảnh bình vỡ đưa lên cổ, đe dọa hắn.

- Cô muốn chết lắm sao? Vậy thì chết đi. Tôi sẽ làm tình với xác chết. Ha ha ha ha... - Hắn còn kinh tởm hơn một kẻ bệnh hoạn.

- Đồ biến thái! Cút đi...cút đi...

- Ồ, sẽ thú vị lắm đây!

Lợi dụng lúc con mất tập trung hắn lao vào nắm chặt lấy cổ tay con gỡ mảnh vỡ trên tay ra, rồi đè siết con xuống giường.

“Vậy là hết!”

Con nhắm mắt, buông xuôi... chấp nhận số phận.

“Rầm”

Cánh cửa bật ra đập mạnh vào tường. Nhanh như chớp người đàn ông lao vào ôm lấy hắn quật xuống nền nhà, đâm đá túi bụi. Hắn cũng chống trả lại quyết liệt, hai người đàn ông dần co nhau rất dữ dội. Con vừa mừng, vừa sợ...đó là Khôi Nguyên, anh đã đến để cứu con. Nhưng xem ra tình hình không ổn, Đình Văn quá mạnh khiến Khôi Nguyên phải chống đỡ rất vất vả. Hắn đang ôm chặt lấy anh ấy. Con xán lại để giúp Khôi Nguyên liền bị quơ trúng một đấm té ngã ra sau. Đình Văn chồm lên người Khôi Nguyên, hắn một tay ôm cứng anh; một tay dí mảnh thủy tinh vào cổ anh ấy. Khôi Nguyên gồng mình, nắm chặt cổ tay hắn, không để hắn dí sát mảnh thủy tinh vào cổ. Lợi dụng lúc hắn sơ hở, Khôi Nguyên bấu vào hốc mắt của hắn. Chỉ nghe hắn rú lên một tiếng rồi đứng lên, tay chân quờ quạng. Khôi Nguyên bắt lấy thời cơ, búng tôm bật dậy, đá cho hắn một cú vào bộ hạ. Đình Văn “ứ” lên một tiếng rồi ngã bịch xuống nền nhà.

- Ngọc Diệp, cô không sao chứ? - Khôi Nguyên tựa lưng vào thành giường, vừa thở vừa nói.

Con chạy lại ôm lấy anh, không biết nói gì ngoài nước mắt. Khôi Nguyên còn pha trò:

- Cô lại mít ướt nữa rồi! Đúng là tôi mắc nợ cô nhiều quá, không biết khi nào mới trả hết đây? Mau mau kiếm gì trối hấn lại đi trước khi hắn tỉnh dậy! Thằng này công nhận khỏe thật đấy!

15 phút sau, 15 phút sau,

Anh Quốc Việt và Ý Nhi cũng đến. Đình Văn bị trói siết tay bằng chiếc áo sơ mi, hắn đang ngồi cúi mặt nhìn xuống nền nhà, hắn không dám ngẩng đầu nhìn người khác vì xấu hổ. Khôi Nguyên đã khỏe lại, anh lục trong tủ lạnh lấy chai bia, anh nốc ừng ực giống như kẻ khát nước bị lạc trong sa mạc. Uống xong chai

bia, ảnh lấy xì gà ra hút. Trong căn phòng sức nức mùi thơm của xì gà, Khôi Nguyên giải thích cho tụi con hiểu lý do ảnh vẫn chưa chấm dứt vụ án, mà tiếp tục điều tra; cho đến khi đã thấu được ngọn ngành.

- Điều gì khiến cậu tiếp tục kiên trì theo đuổi vụ án, trong khi nó đã “kết thúc” rồi? - Quốc Việt hỏi Khôi Nguyên.

- Như tớ đã nói với cậu, vẫn còn một sợi dây chưa kết nối vào mạng lưới. Cụ thể là cái đỉnh cùn, Ngọc Diệp đã nhắc nhở tớ rất đúng lúc. Cây đỉnh đó là lý do tớ tiếp tục cuộc điều tra. Cậu có biết, nguyên một tuần qua tớ đã đi đâu không?

- Cậu đã đi đâu vậy Khôi Nguyên?

- Đi truy tìm lai lịch của một người.

- Không lẽ nào là anh ta... - Con chỉ vào Đình Văn.

- Đúng. Con người này không đơn giản chút nào. Hắn ẩn mình rất khéo nhưng vẫn không thoát khỏi lưới trời, đã đến lúc hắn phải trả giá cho những hành động xấu xa của mình. Tôi nói đúng chứ! Hoài Phong.

- Hoài Phong? - Con thốt lên, - Anh nói gì vậy Khôi Nguyên, làm sao có thể như vậy được?

- Chính những điều tưởng chừng như không thể lại dễ dàng qua mắt được người khác đấy Ngọc Diệp.

- Anh đang nói cái quái gì vậy hả? - Đình Văn hét lên.

- Thôi đủ rồi, đến nước này, anh còn muốn đóng kịch nữa sao? Nếu anh không muốn nhận thì để tôi bắt anh phải nhận. Anh chính là Hoài Phong con của Đảng Khoa, cũng là đứa cháu kỳ dị của ông Trịnh Vỹ. Hai mươi năm trước anh đã làm gì anh quên cũng nhanh chứ nhỉ?

- Nói xàm, tôi đã làm gì nào? - Đình Văn thách thức.

- Anh đã cưỡng hiếp cô Hoàng Lan, cướp đi số vàng bạc đá quý của ông Trịnh Vỹ, ép cô Kiều Oanh phải tự sát...và xém chút nữa thôi, nếu tôi đến chậm một chút nữa thì anh đã có thêm một nạn nhân mới rồi.

- Anh...anh...dựa vào đâu mà nói vậy hả? Tôi cần gặp luật sư của mình, tôi sẽ kiện anh tội vu khống. - Đình Văn đe dọa.

- Hừ, vừa ăn cướp vừa la làng. Anh nên nhớ vì sao anh bị bắt. Đó không phải là tôi tài giỏi gì, mà bởi việc làm của anh khiến trời đất, quỷ thần phải căm phẫn. Đồ biến thái kia, còn không mau hiện nguyên hình.

Đình Văn cười một tràng thích thú, rồi thản nhiên nhận tội:

- Ha...ha...ha...ha. Khá lắm! Khá lắm chàng thám tử đẹp trai. Hèn gì cô ta, - Đình Văn liếc mắt nhìn con, lúc này đây con rất ghê tởm ánh mắt của hắn, - Phải... anh nói rất đúng... tôi đã làm tất cả đấy! Thế thì sao nào? Hả? Tôi sẽ bị bắt? Không đâu, tôi có rất nhiều tiền... nhiều đến nỗi tôi có thể mua chuộc hết tất cả bộ máy quan liêu hám của... tôi sẽ biến những cái án dơ bẩn thành những thứ trơn tru sạch sẽ nhờ vào đồng tiền... anh hiểu chứ? Quan hệ của tôi cũng rất rộng, nếu không muốn nói là tôi chỉ cần ho một tiếng là các người sẽ bẹp dí như tôi dẫm một con gián vậy đó...

- Đừng dài dòng nữa, hãy nói đi! Anh đã hãm hại cô Hoàng Lan như thế nào?

- Cô ta ư! Hừm, đó là một người con gái ngu dốt. Cô ta yêu chính thằng anh của mình mà không hề hay biết. Cô ta đáng bị như vậy lắm, vì đã coi thường tôi. Từ ngày thằng đó xuất hiện trong cái nhà chết tiệt đó, cô ta chết mê chết mệt nó... cô ta coi tôi là thứ rơm rác... cô ta đã vô tình như vậy thì đừng trách tôi bất nghĩa... tôi đã làm cái điều đó với cô ta... ha ha ha ha... một trải nghiệm thật là thú vị, thật là thú vị...

- Đồ khốn nạn! Ngay từ đầu anh đã có ý đồ với cô Hoàng Lan rồi... anh không thể qua mắt được tôi đâu. Ngọc Diệp, - Khôi Nguyên quay sang con, - cô còn nhớ cái lần cô bị ngã, sau đó tôi đã chạy lên và chui xuống gầm giường lấy ra một cái đỉnh cùn chứ?

- Tất nhiên là tôi nhớ rồi, khi đó anh làm tôi rất tò mò; anh ở dưới gầm giường gần 15 phút đồng hồ... khi chui ra mang cho tôi xem một cái đỉnh cùn, loại đỉnh mười; cây đỉnh được sơn màu gỗ.

- Hôm đó tôi đang ở trong phòng tắm cạo râu, tiếng động do cô gây ra khiến tôi phải nhìn lên trần nhà...ồ, thật thú vị...tôi nhìn thấy một cái chấm rất nhỏ trên trần, phải quan sát thật kỹ mới có thể thấy được... tôi bắt thang lên xem thử, ban đầu tôi nghĩ đó là một nốt gỗ nhưng khi dùng kính lúp soi vào thì mới biết nó là kim loại, tôi dùng ngón tay ấn vào thì cây đinh trồi lên... thấy nghi ngờ... tôi liền chạy lên lại căn phòng với đèn pin và kính lúp, khi đó cô cũng có mặt. Tôi xuống giường là để tìm cây đinh đó. Căn phòng mà hôm đó cô dọn dẹp, vốn là phòng của Hoài Phong, và sau này Thế Anh cũng ở đó. Chỉ riêng căn phòng này là có sàn gỗ - cũng là trần của phòng tắm tầng dưới; - Hừm, cây đinh khôn nạn đó chính là công cụ nguy trang, che giấu bản tính của một tên biến thái; - Khôi Nguyên chỉ thẳng mặt Đình Văn -kẻ biến thái đó chính là hần.

“Trời ơi!”- Mọi người thốt lên, vô cùng kinh ngạc.

Đình Văn cúi gằm không dám ngẩng mặt nhìn lên. Khôi Nguyên tiếp tục vạch trần tội ác của hần.

- Hần đã lén nhìn trộm cô Hoàng Lan tắm nhiều lần, cô ấy đang ở tuổi dậy thì; cơ thể đang phát triển nảy nở; cô ấy lại rất đẹp... đã khiến hần động lòng tà dâm, và hần đã làm cái chuyện đồi bại đó trong một ngày cả nhà đi vắng...

Đình Văn mỉm cười bệnh hoạn, hần nói tỉnh như ruồi:

- Đúng vậy. Tôi đã không kiềm chế được ham muốn của mình. Có trách thì trách cô ấy muôn phần xinh đẹp, tôi nghĩ rất đơn giản, cô ấy chẳng nào cũng ngủ với thằng anh rồi, cô ấy chẳng còn gì để mất nữa... thời gian đó cô ấy đang bị sốc về tình cảm, nếu tôi có làm cái chuyện đó thì cô ấy cũng chỉ biết nín lặng mà thôi, có thể cô ấy sẽ chết... và tôi cầu cho điều đó xảy ra. Trong một lần cả nhà đi vắng; ông Trịnh Vỹ thì đi làm, bà Hiền qua bên kia đồi hái cỏ mực. Cô Hoàng Lan đóng cửa khóc lóc trong phòng một hồi, thì cô ấy đi tắm. Như mọi khi cô ấy đi tắm tôi thường chui xuống gầm giường, mở cái nút đinh lên nhìn qua lỗ hồng - chính tôi đã tạo tác ra cái lỗ hồng đó - tôi nhìn thấy cô ấy trút bỏ hết y phục, xát lên người mình lớp xà bông... và cứ thế xoa vuốt toàn thân... lòng tôi điên dại... tim tôi đập mạnh... và... phải đó... tôi đã hạ quyết tâm sẽ chiếm đoạt cô ấy... Đúng là trời giúp tôi, lúc ý định của tôi vừa mới manh nha thì cô Hoàng Lan ở dưới Phòng tắm gọi lớn:

“Phong ơi!”

“Dạ!”-tôi đáp lại.

“Phong lấy dùm cô Lan cái khăn lông, cô bỏ ở đầu giường.”

Tôi mừng quýnh, trước tiên tôi cởi bỏ y phục của mình. Tôi đến trước cửa phòng tắm gõ 3 tiếng liên tiếp để cô ấy mở chốt, cho tôi nhét cái khăn lông qua khe cửa. Bất ngờ tôi đẩy mạnh cửa xông vào. Cô Hoàng Lan hét lên inh ỏi, nhưng vô ích...vì đời trà đố thật sự là vắng như chùa bà đanh. Tôi dè cô ấy đang không mảnh vải che thân xuống nền nhà ướt lạnh, cô ấy vùng vẫy chống cự... tôi bóp cổ cô ấy đến mức cô ấy nghẹt thở gần chết... tôi khấn trương ép cô ấy dạng chân ra... và thúc cái đó vào... khi đã xâm nhập trọn vẹn vào cô ấy, giải tỏa được hết sự dồn nén, tôi mới thở ra thỏa mãn...Tôi trở lên phòng mặc đồ vào, mặc kệ cô ấy nằm la lét dưới phòng tắm. Lát sau, cô ấy trở ra không nói câu nào. Tôi li lợm qua phòng cô ấy, chỉ mặt và nói: Lần sau, nếu cô không chịu “hợp tác” với tôi... tôi sẽ cho ba cô, bà Hiền, bạn bè cô và cả thằng Thế Anh biết chuyện này. Vậy là tôi đạt được ý muốn của mình. Kể từ lần đó, mỗi khi bà Hiền vừa ra khỏi nhà là tôi bò qua phòng của cô ấy, bắt cô ấy “phục vụ” mình.

- Anh còn chưa nói đủ, anh là một kẻ ác dâm. - Khôi Nguyên nghiêng rằng.

- Ha ha ha ha... quá đúng chàng thám tử ạ! Anh giỏi đấy! Tôi có lời khen. Chính xác như anh nói, tôi là một kẻ mắc bệnh ác dâm ngay từ nhỏ. Nhớ lại mỗi khi làm tình với cô ấy, tôi thường bóp cổ và thúc gối vào bụng cô ấy! Có khi tôi đâm vào ngực, vào mặt của cô ấy... có một hôm tôi nắm tóc cô ta tộn vào thành giường khiến máu cam vọt ra không cầm được; tôi vầy lấy bộ đồ của cô ta mới cởi ra lau máu cho Hoàng Lan. Tôi càng bị kích thích khi thấy máu trong lúc làm tình. Tôi khiến cho cô ta rách nát không còn gì nữa...

- Đồ dã man! – Con rít lên, giọng con ghen lại.

Khôi Nguyên nói tiếp:

- Từ đó mà cô Hoàng Lan hay bị chảy máu cam, ngoài ra cô ấy còn bị rong kinh, và bị tổn thương vùng kín. Tôi đã đến gặp người pháp y khám nghiệm tử thi của cô Hoàng Lan hôm đó... Bác sĩ Phạm Hữu Cầu, ông ấy kết luận: cô Hoàng Lan đang có thai...và bị tổn thương rất nặng nề... Ngày đó, đã có một kết luận hết sức kinh hoàng, được cơ quan điều tra đưa ra, đó là: “Ông Trịnh Vỹ sau khi hãm hiếp con gái mình đã lao xe xuống vực tự tử.” Nhưng không có đủ luận cứ để chứng minh tính xác thực.

- Cô ta, đã chọn cái chết... đó không phải là lỗi của tôi... mà bởi chính ông già và thằng anh cùng cha khác mẹ của cô ta.

- Hừ, đáng lẽ cô Hoàng Lan đã không chết... lạy hương hồn cô ấy là một người phụ nữ vô cùng mạnh mẽ... một cú sốc quá khủng khiếp đến với cô ấy khi tuổi đời còn rất trẻ... mặc dù bị anh hành hạ, nhưng cô ấy vẫn sống... vì cô ấy phát hiện ra mình có mang với Thế Anh - lúc đó cô Hoàng Lan chưa biết Thế Anh là anh trai của mình - cho đến ngày bà Thủy Tiên xuất hiện, thì mọi sự thật phơi bày... quá sức chịu đựng của một con người phàm tục...cô ấy đã chọn cách tự sát. Sau khi, hai cha con họ qua đời. Anh đã lấy đi số vàng và đá quý trong những chiếc rương, nó được chôn dưới nền gạch men. Anh đã bị ông ấy đánh do đập nắp keng ở phòng khách, thực ra ông Trịnh Vỹ sợ hai điều: một là, cơ quan trông cần sa bị phát hiện. Hai là, số vàng chôn dưới đất. Tôi nói đúng chứ?

- Không sai chút nào. Ông già không thể qua mặt được tôi... số tiền đó người chết không thể sai được, tại sao lại phải bỏ nằm đó?

- Anh đã dùng số tiền đó để phát triển một cơ ngơi rất lớn. Anh kinh doanh buôn bán bất động sản, có một thẩm mỹ viện hợp tác với những chuyên gia người Hàn Quốc, thẩm mỹ viện đó đến nay làm ăn rất phát đạt. Bản thân anh cũng từng phẫu thuật thẩm mỹ thay đổi gần như toàn bộ cơ thể và khuôn mặt; với một con người hoàn toàn mới anh dễ dàng tiếp cận với những mục tiêu mới để thỏa mãn căn bệnh biến thái của mình. Kiều Oanh là nạn nhân thứ hai sau cô Hoàng Lan. Xét theo vai vế trong họ hàng, Kiều Oanh là em họ của anh. Mẹ của Kiều Oanh và ba anh - ông Đăng Khoa là anh em cùng mẹ khác cha. Sau khi, hãm hại cuộc đời của cô gái tội nghiệp đó; anh đã bỏ rơi cô ta... Kiều Oanh tuy là con người lạc quan, nhưng nội tâm lại vô cùng yếu đuối... một cú sốc tuy đơn giản với những người từng trải nhưng với cô ấy là một điều hết sức kinh khủng; cô ấy đã uống thuốc sâu tự tử sau khi bị anh làm nhục. Tôi đã hỏi Minh Hằng - bạn thân của Kiều Oanh - trước khi Kiều Oanh chết cô ấy phát hiện thấy một dấu hiệu lạ trên cổ bạn mình, đó là những vết bầm tím, và một dấu răng rất sâu trên cầu vai. Trong khi thực hiện hành vi đồi bại của mình, anh đã bóp cổ và đánh đập cô ấy tàn nhẫn. Tôi nhờ cô Thúy tìm hiểu qua bạn bè của Kiều Oanh, biết được người đàn ông cô ấy đã hẹn hò trước lúc chết là giám đốc của một thẩm mỹ viện lớn, cuối cùng mới biết người đó tên là Văn. (cuộc điện thoại gọi đến bất chợt lúc tôi và Quốc Việt đang nói chuyện với nhau dưới đồi trà) Tôi bắt đầu hiểu ra toàn bộ vấn đề, liền bấm máy gọi ngay cho bà Hiền - lúc đó có bạn tôi là Quốc Việt chứng kiến - tôi hỏi bà Hiền người mẹ của anh tên gì? Bà Hiền cho biết mẹ anh tên Lan. - Khôi Nguyên quay sang con, nói - Ngọc Diệp, cô nhớ lần tôi hỏi cô có còn người thân nào nữa không ngoài anh cô, cô đã trả lời tôi như thế nào nhỉ?

- Nhớ chứ! Khi đó tôi nói với anh tôi có một người dì tên Lan, nhưng dì đã bỏ nhà đi, và bị ông bà ngoại tôi từ bỏ.

- Ngọc Diệp à! Cái người đã xem chút nữa hại đời cô, - Khôi Nguyên chỉ vào Đình Văn, -hắn chính là anh họ của cô đấy!

Câu nói của Khôi Nguyên như tiếng sét giữa trời quang khiến con như hồn lìa khỏi xác. Con không tin, và không dám tin vào điều đó.

- Không... làm sao có thể như vậy được... không đâu... - con lắc đầu.

- Em gái à! Chàng thám tử của chúng ta nói đúng đấy! Anh chính là anh họ của em đây, dì Lan của em chính là mẹ của anh. - Đình Văn nói tỉnh queo.

- Không...không... không phải, tôi không có một người anh như anh... không... - Con lắc đầu phủ nhận tất cả.

Khôi Nguyên tiếp lời:

- Đó là sự thật Ngọc Diệp à! Hắn đã tìm mọi cách để tiếp cận cô, sau khi đã điều tra và biết được cô là em họ của hắn. Hắn bị mắc bệnh biến thái ở mức độ nguy hiểm, hắn chỉ thực sự tìm được khoái cảm tình dục

bằng những phương pháp bỉ ổi và làm điều đó với chính những người có cùng huyết thống. Cô Hoàng Lan tuy chết rồi, nhưng hồn thiêng của cô thì vẫn còn đó. Cô ấy, đã nhiều lần báo mộng cho Kiều Oanh, và cho cô; để các cô tránh khỏi hiểm họa, thật xui xẻo cho Kiều Oanh; nhưng lại thật may mắn cho cô Ngọc Diệp à! Vụ án đã kết thúc. Nỗi oan của cô Hoàng Lan cũng được giải. Từ nay, cô cứ yên tâm mà ngủ; không sợ bất cứ điều gì nữa.

- Nhưng làm sao cậu biết được hắc chính là Hoài Phong vậy Khôi Nguyên? – Quốc Việt hỏi.

- Cũng khá căng thẳng. Thứ nhất là dựa vào quyển nhật ký của cô Hoàng Lan, trong nhật ký có đoạn cô ấy viết về ba mình, cô ấy nói ba mình là ác thú. Thực ra, cô ấy ám chỉ đến một kẻ khác, đó chính là hắc. Là Hoài Phong, tớ đã đến nhà mẹ ghẻ của hắc để điều tra, vô tình biết được hắc còn có tên Ba. Tớ đã từng cảm thấy kỳ lạ ở dòng nhật ký mà cô Hoàng Lan để lại, bấy giờ tớ mới hiểu vì sao chữ “Ba” lại được cô ấy viết hoa. Lại thêm một thông tin mà Văn Phú cho biết, anh ta nói đã từng gọi cho Kiều Oanh và nghe được hai người Hoa đang nói chuyện với nhau, anh ta đưa ra phán đoán, cho rằng lúc đó Kiều Oanh đang ở một quán ăn người Hoa cùng với người đàn ông bí ẩn (bạn trai của cô ấy) Quán ăn người Hoa bật lên trong đầu tờ hình ảnh của ông Vinh quán mì hoành thánh mà có lần tớ và Ngọc Diệp đã đến đó ăn, và gặp hắc ở đó. Tớ đã quan sát ông Vinh từ khi mới gặp mặt, ông ta là người Hoa và sau đó tớ còn suy luận được, ông Vinh và Đình Văn có quan hệ khá thân thiết với nhau.

- Anh nói đúng Khôi Nguyên. Hắc rất giỏi tiếng Trung, tôi đã từng nghe hắc và chú Vinh nói chuyện với nhau bằng tiếng Trung. Chính quán ăn đó cũng là hắc giới thiệu cho chúng tôi (những giáo viên ở trường mầm non Sao Mai)

- Chưa hết! Hắc còn là một tay trùm xã hội đen sống dưới lớp vỏ của một người đàn ông thành đạt, hay làm công tác từ thiện. Đại ca Phong chỉ là đàn em của hắc. Làm việc cho hắc. Chính hắc đã cho người ám hại tôi, khi tôi đi tìm tung tích của mẹ con Thế Anh. Vậy mà tôi còn tưởng do con mụ kia làm.

- Nhưng hắc sẽ trả giá cho mọi hành động của hắc thôi. – Quốc Việt nói.

- Ha ha ha ha... vui mừng sớm vậy sao? Các người quên một điều: đó là, tôi; tôi không phải là người mang quốc tịch Việt Nam, ông nội của tôi đã đưa tôi qua Mỹ và để tôi nhập quốc tịch. Hiện tại, tôi là một công dân Hoa Kỳ; hơn nữa, vụ án đó đã xảy ra hai mươi năm rồi, không có chứng cứ để kết tội tôi đâu. Còn về chuyện của tôi hôm nay, tôi chưa làm gì cô Ngọc Diệp cả, chỉ là tôi đang hẹn hò với cô ấy, cô ấy đã khiêu gợi tôi... để rồi vu oan cho tôi... tôi sẽ thuê luật sư giỏi nhất, và mua chuộc tòa án... tôi sẽ kiện ngược lại các người cái tội vu khống. Ha ha ha ha...

- Mày... - Anh Quốc Việt điên tiết xốc cổ áo Đình Văn lên! Dơ nắm đấm định đánh.

- Anh đánh đi! Thử xem anh có ngồi tù không! Đánh đi! - Hắc thách thức.

- Đánh hắc làm gì cho bẩn tay Quốc Việt, hắc sẽ không còn có thể hãm hại được ai nữa đâu. Với những gì hắc đã làm, ít nhất cũng tù chung thân. Hãy để hắc nằm ở trong tù mà suy ngẫm lại tội ác do mình gây ra. - Khôi Nguyên cười mỉm, và đó cũng là lần đầu tiên con thấy Khôi Nguyên cười.

- Mày nói gì hả thằng kia? Tại sao tao lại vào tù? – Mặt hắc xám ngoét.

Khôi Nguyên rút từ trong túi ra cái máy điện thoại đang bật chế độ ghi âm, tắt cả những lời khai và thú tội của Đình Văn đều nằm trong đó. Khôi Nguyên mở lên cho hắc và mọi người cùng nghe! Đình Văn rú lên một tiếng, ngã lộn ra.

Hồi Ký của Ngọc Diệp. Hồi Ký của Ngọc Diệp.

Vụ án chính thức khép lại, ba ngày sau, tôi thu dọn hành lý. Bác Sánh - ba của Ý Nhi- đã tìm được cho tôi một chỗ ở lý tưởng. Mặc dù anh Quốc Việt vẫn muốn tôi ở lại, anh còn hứa là sẽ không lấy tiền trợ; nhưng tôi cảm thấy như vậy rất bất tiện, lại ngại làm phiền anh nên thôi. Lúc tôi mang hành lý ra ngoài, cũng là lúc Khôi Nguyên đến tìm Quốc Việt. Anh Quốc Việt biết ý đã tránh đi chỗ khác để cho tôi và Khôi Nguyên nói chuyện riêng.

- Cô quyết định đi thật sao?

- Ừm. Tôi đã tìm được chỗ ở rồi.

- Rất cảm ơn cô thời gian qua đã nấu cho tôi những bữa ăn ngon. - Khôi Nguyên nói rất khách sáo, điệu bộ giống như lần đầu tiên gặp anh ở văn phòng Sherlock Nguyễn.

- Tôi phải cảm ơn anh mới phải chứ! Nhờ anh mà tôi được tai qua nạn khỏi. Anh đã cứu tôi rất nhiều lần! Cảm ơn anh...cảm ơn anh rất nhiều! Khôi Nguyên.

- Đó là trách nhiệm của tôi với khách hàng, cô đừng nghĩ ngợi nhiều quá!

- Anh không có chuyện gì để nói với tôi nữa sao? - Tôi hỏi anh, thật lòng tôi chờ đợi một cái ôm, một câu tỏ tình của anh, nhưng xem ra điều đó là không thể rồi.

- À! Có chuyện này tôi muốn nói với cô lâu lắm rồi nhưng chưa có dịp. Về buổi tối hôm đó, tôi thành thật xin lỗi cô...do tôi uống quá say nên... đó là một vết nhơ rất lớn trong cuộc đời tôi... mong cô tha thứ cho! Tôi thành thật xin lỗi cô! - Khôi Nguyên hơi cúi đầu khi nói.

- Ồ, tôi đã không còn giận anh chuyện đó nữa...thật ra...tôi...

- Ngọc Diệp à! Tôi và cô đã có những kỉ niệm rất vui vẻ bên nhau... thật vậy, cô là một phụ nữ rất tuyệt vời...chúng ta sẽ trở thành bạn tốt của nhau đúng không? Tôi hy vọng cô sẽ chấp nhận lời đề nghị này.

Lòng tôi thất lại, tôi cố đứng cho vững để khỏi té. Tôi cảm thấy trống trải vô cùng, nhưng chỉ trong giây phút ngắn ngủi...tôi kịp nhận ra mình còn là một cô gái có lòng tự trọng... tôi kiêu hãnh cười híp mắt... đưa tay ra bắt tay Khôi Nguyên.

- Rất vui vì có một người bạn như anh, Khôi Nguyên.

- Tôi cũng rất vui. Cũng không còn sớm nữa, tôi không làm mất thời gian quý báu của cô. Tôi có thứ này muốn tặng cho cô, coi như quà kỉ niệm.

Nói rồi Khôi Nguyên lấy từ trong túi áo ra một chiếc khăn tay được gói lại gọn gàng đưa cho tôi. Anh ấy chào tôi lịch lãm như một quý ông rồi quay lưng bước đi. Tôi nhìn theo lưng anh... Khôi Nguyên đi khuất rồi, tôi mới mở chiếc khăn tay ra xem. Đó là chiếc khăn tay màu tím hoa cà của nhà sản xuất An Bình, bên trong đánh số thứ tự 91122, chiếc khăn gói quả chanh vàng. Tôi mỉm cười hạnh phúc!

Ngoại truyện Ngoại truyện

Những gì được viết ra dưới đây thuộc về vấn đề tâm linh. Những trải nghiệm của chính tác giả được kể lại không thêm bớt hay xuyên tạc sự thật. Khi viết phần ngoại truyện này tôi mong các bậc có cùng hoàn cảnh sẽ tìm được hướng giải quyết cho vấn đề của mình. Phần tôi, khi kết thúc tác phẩm, cũng là lúc duyên âm giữa tôi và cô ấy chấm dứt. Tôi cầu nguyện cho linh hồn cô ấy sớm siêu thoát. Và bây giờ... các bạn hãy lắng nghe câu chuyện đời thật mà tôi kể.

3 năm trước, tôi mắc phải căn bệnh hiểm nghèo, uống thuốc gì cũng không khỏi. Triệu chứng là nghẹt thở, ho ra máu. Căn bệnh kéo dài gần nửa năm trời, nước đường cùng tôi phải chuyển viện điều trị. Bệnh viện tôi chuyển đến là bệnh viện Chợ Rẫy, ở đó tôi được phẫu thuật cắt bỏ một thùy phổi. Không kể ra những khó khăn, mệt mỏi và khổ sở trong quá trình phát hiện và chữa bệnh. Chỉ bàn đến một hiện tượng kỳ lạ. Năm đó tôi rất xui xẻo, phải nói là năm đại hạn. Bình thường người ta chỉ phẫu thuật một lần là ổn, đằng này tôi phải mổ đến hai lần do bị chảy máu bên trong sau ca mổ đầu tiên. Tôi mất máu quá nhiều và kiệt sức, tôi còn nhớ bác sĩ K* đã đánh liên tục vào má tôi để thức tỉnh tôi trong lúc nguy cấp. Lần đó, chỉ có ba và mẹ chăm lo cho tôi. Nghe họ kể lại, lúc đó ai cũng nghĩ tôi đã chết, vậy mà tôi vẫn sống, vẫn vượt qua được hiểm họa.

Sau khi qua cơn nguy hiểm, cơ thể tôi bình phục rất nhanh. Ngày đầu tiên... ngày thứ hai... đến ngày thứ ba... tôi thấy có vấn đề. Hai đêm đầu tiên tôi ngủ rất yên, nhưng đến đêm thứ ba thì tôi không thể ngủ được. Trong người có cảm giác cồn cào khó chịu, tôi nằm ở tư thế kỳ quặc, lưng vẫn nằm trên giường nhưng hai chân bỏ thẳng ra ngoài. Nửa thân trên nằm lại còn nửa thân dưới như có ai đó điều khiển bị đẩy xuống dưới nền nhà.

Một đêm trần trọc, vật vã đến 7 h sáng tôi mở mắt. Tôi đã thiếp đi lúc nào chẳng biết. Vừa tỉnh giấc tôi đã trông thấy mẹ. Nghe mẹ nói ba vừa đi mua đồ ăn sáng cho tôi. Mẹ tôi cũng biết đêm qua tôi bị mất ngủ, chắc được ba tôi kể lại nên mẹ biết (đêm hôm qua ba ở lại trực để coi sóc tình hình của tôi) Thấy mẹ tôi có biểu hiện lạ, trong bà có vẻ xanh xao và lo lắng, tôi mới hỏi:

- Mẹ có chuyện gì vậy? Có phải bác sĩ đã nói gì không? – Tôi sợ bệnh của mình đã hết cách cứu chữa.

Mẹ tôi không giấu tôi chuyện gì cả, mẹ kể cho tôi nghe một chuyện khiến tôi rùng mình. Mẹ nói: “Đêm qua, mẹ thấy con lên cơn sốt, mẹ chạy đến giường bệnh ôm con, đỡ con ngồi dậy. Nhưng lúc mẹ nhìn lại mặt con thì thấy đó là một cô con gái, cô ấy mang đồ bệnh nhân, tóc dài, da mặt trắng dẻ, ánh mắt ma mị... mẹ hoảng hồn buông cô con gái đó ra, vừa lúc giật mình tỉnh ra biết chỉ là giấc mơ.” Mẹ tôi bị giấc mơ đó ám ảnh, sáng hôm sau, bà ra ngoài cổng bệnh viện mua trái cây, thấp nhang khấn nguyện cho tôi được tai qua nạn khỏi. Sau giấc mơ kỳ quái đó, mẹ cũng cầu xin vong nữ mà bà nhìn thấy trong giấc mơ cho phép tôi được ngủ yên. Vì bà nghĩ cái giường mà tôi đã nằm khi đó từng là chỗ nằm của người con gái đó, người thì đã chết nhưng linh hồn vẫn chưa siêu thoát; việc tôi cũng nằm trên giường đó mà không được sự cho phép của vong, nên vong phá không cho tôi ngủ và báo mộng cho mẹ tôi biết.

Đêm hôm sau, tôi ngủ ngon giấc. Nhưng giấc mơ mẹ tôi kể lại vẫn ám ảnh tôi. 10 ngày sau, tôi xuất viện. Ba mẹ con tôi ra ở nhà nghỉ, tính ngày mai sẽ đặt vé xe về lại Đà Lạt. Kết thúc chuỗi ngày khổ sở vì bệnh tật. Cũng chiều hôm đó nhà tôi nhận được tin vui, kết quả giải phẫu bệnh học cho biết, khối u trong phổi của tôi là lành tính không nguy hiểm đến tính mạng. Mừng quá! Ba tôi mua hơn 500 ngàn trái cây cho những thực tập sinh, và chuẩn bị phong bì cho bác sĩ, hộ lý. Cảm ơn họ thời gian qua đã giúp đỡ tôi. Như dự định, mọi thứ đều suông sẻ, ba mẹ con lên đường về lại vùng cao nguyên đất đỏ.

Người ta vẫn nói với nhau: “Nói về hồn ma bóng quế, ở Đà Lạt là nhiều nhất.” Với người khác thì tôi không biết, nhưng với tôi những gì mà người ta đồn thổi không phải vô lý. Lại kể về chuyện của tôi. Trước lúc tôi mắc bệnh nặng 3 tháng, ở nhà đã xảy ra một sự cố làm những thành viên trong gia đình phải rơi nước mắt. Chẳng là, nhà tôi có nuôi một con chó Nhật đặt tên M*, con M* khi đó mới đẻ được ba con nhỏ, vì nhà cửa rất chật chội nên chuồng chó được làm bằng thùng giấy carton đặt trước cửa chính. Đêm đó, gia đình tôi đang ngủ say, khoảng 3 h đêm lại nghe một âm thanh rùng rợn. Đó là tiếng con M* rú lên, tôi nghe tiếng “rầm”; em gái út của tôi la lên: “Trời ơi! Con M* bị bắt rồi.” Vừa lúc tôi nghe tiếng con chó oảng oảng, tiếng xe găng máy vận ga vọt đi. Tôi lao ra khỏi giường chạy xuống nhà xem tình hình. Tôi vội vã, hấp tấp, luỳnh quỳnh mở ổ khóa để ra được bên ngoài cứu con M* nhưng mở hoài mà không được, cái ổ khóa chết tiệt! Đến lúc tôi ra được bên ngoài thì chiếc xe của bọn trộm chó đã khuất sau con hẻm. Trời lúc đó đang vào mùa đông lạnh lẽo. Tôi mặc độc trên người chiếc áo ba lỗ mỏng manh, quần đùi... cứ thế chạy bộ đuổi theo bọn trộm chó.

Bọn bắt chó có lẽ do chủ quan, cứ nghĩ không ai dám đuổi theo chúng giữa đêm khuya vắng vẻ, nên chúng cứ cho xe đi chậm chậm. Tôi mau chóng bắt được dấu vết của bọn chúng, chạy theo đuôi xe bọn chúng, điều kỳ lạ ở chỗ, tôi chạy rất gần mà chúng lại không phát hiện ra tôi, cứ như chúng không thấy được tôi vậy. Chiếc xe chở bọn chúng với một bao tải bên trong đựng rất nhiều chó loại nhỏ (chó Nhật), chiếc xe rẽ qua con hẻm tối, gọi là hẻm B* (con hẻm nổi tiếng có nhiều âm khí và những câu chuyện ma quỷ do người khác kể lại) Tôi băng qua con hẻm đó mà không hề sợ hãi, lần theo dấu vết bọn bắt chó, tôi đến tận sào huyệt của chúng đập cửa. Bọn này rất mạnh động, chúng mang những cây tít sắt ra định tấn công tôi. Mặc dù tôi có võ, tôi là huấn luyện viên Karate-Do nhưng tôi không chủ quan lơ là. Tôi dùng kế, nhận mình là công an yêu cầu bọn chúng mở cửa cho khám xét. Bọn chúng còn bán tín, bán nghi chạy vào bên trong nhà, tôi vội vàng đập cửa những nhà xung quanh để nhờ sự giúp đỡ, nhưng trời tối quá không ai dám mở cửa. Phải cứu cho được con M*, tôi chạy thẳng lên đồn công an phường gần đó báo cáo tình hình. Hơn 20 phút sau, mới có một chiếc xe reep chở tôi và hai đồng chí công an đến sào huyệt bọn bắt chó khám xét. Nhưng đáng tiếc bọn chúng đã đem mọi thứ đi tẩu tẩu. Tôi theo hai đồng chí công an rọi đèn mọi góc ngách kiểm tra, lúc đi qua cửa chính của ngôi nhà (sào huyệt của bọn bắt chó) tôi liếc mắt và nhìn thấy đi ảnh của một cô gái. Bức chân dung người chết khiến tôi nổi da gà. Là người con gái đó... là Tr*

Vậy Tr* là ai?

Tr* là người con gái tôi biết nhưng không thân lắm! Năm tôi đang học lớp 10 thì Tr* học lớp 8 trường PCT.

Lúc đó tôi chưa biết gì về Tr* cả. Sở dĩ tôi biết được Tr* là nhờ vào thằng V* bạn tôi. Thằng V* thích Tr* và nhờ tôi đến trường PCT cùng với nó, gọi Tr* xuống cho nó gặp mặt nói chuyện. Hồi đó tôi bạo dạn lắm! Tôi lên gặp Tr*, nắm tay Tr* dắt xuống cho thằng V*, thằng V* thấy Tr* thì bỏ chạy để lại tôi với Tr*. Sau này tôi mới biết, kể từ ngày đó Tr* đem lòng yêu mến tôi. Nhưng tôi thì lại không xem Tr* là đối tượng của mình, tôi rất vô tư không có ý tứ gì với Tr* cả.

Thời gian cứ thế trôi qua... một năm... hai năm.. rồi lại ba năm... Cứ tưởng mối duyên nợ với Tr* đã chấm dứt. Nhưng không. Thông qua một số nguồn tin đáng tin cậy, tôi biết được Tr* vẫn còn yêu tôi. Tr* ôm ấp một mối tình day đặng từ hồi còn học sinh cho đến khi Tr* vào đại học.

Biến cố ập đến, năm đó tôi biết được tin Tr* bị đuối nước trong lần đi tắm biển ở Ninh Chữ. Tr* mất đi trong sự bàng hoàng của tôi. Lòng tôi khi đó lạ lắm! Nó không được yên, rất bất an. Tôi muốn đến thấp cho Tr* nén nhang nhưng lại không đến, vì từ trước đến giờ tôi rất kỵ tới những chỗ đám ma. Hơn nữa, tôi và Tr* chỉ gặp nhau có đúng một lần hồi năm Tr* học lớp 8. Nghĩ vậy nên tôi chỉ cầu nguyện cho Tr* được siêu thoát, chứ không đến thấp nhang cho Tr*.

Tr* mất được 3 năm. Trời đất xui khiến thế nào, tôi lại đứng trước di ảnh của Tr* trong hoàn cảnh đuối bất bọn trộm chó. Tôi thấy lạnh người, rùng mình nghĩ đến mối giao hòa giữa người âm và người dương. Tôi có ý nghĩ: Tr* đã hiển linh đưa tôi đến tận nơi để nhìn di ảnh của Tr* tôi nhìn đồng hồ, lúc đó là 3h sáng.

Câu chuyện của Tr* lại hiện về sau khi tôi xuất viện. Lúc tôi trở về nhà thì 3 con chó con của con M* đã chết. Từ lúc tôi điều trị bệnh đến lúc làm phẫu thuật và xuất viện, thì 3 con chó con đã lớn chơi chơi. Con nào cũng đẹp và dễ thương, nhưng không có con nào toàn mạng. Người ta đến thăm tôi và nói rằng: Những con chó chết đi là thế mạng cho tôi, chứ như tôi phước lớn mạng lớn nếu không đã nguy rồi. Tôi cũng tin vào điều đó, chó là loài vật rất linh, có liên hệ mật thiết với cõi âm.

Thời gian đầu sau khi phẫu thuật tôi rất yếu, điều đáng nói hơn là tính cách của tôi, tôi cảm thấy trong người mình có sự thay đổi. Tôi trở nên yếu ớt và nữ tính hơn, tôi thích để tóc dài, mặc đồ màu đen và thường xuyên thay đổi tâm trạng từ vui sang buồn, và rất hay bị trầm cảm. Cũng từ sau phẫu thuật tôi phát hiện ra mình có năng khiếu đặc biệt trong lĩnh vực văn thơ, nghệ thuật. Tôi có thể sáng tác văn, thơ và nhạc. Trong một lần đi dạo cảnh làm thơ. Tôi đến đồi thông hai mộ, tại đó tôi gặp người coi mộ và được nghe người đó kể về mối tình của cô chú Tâm, Thảo. Tôi nhớ mình còn cảm tác làm một bài thơ nói về số phận hồng nhan bạc mệnh của cô Thảo. Ngay buổi trưa hôm đó, đúng 12 h, sau khi từ đồi thông hai mộ trở về, tôi nằm ngủ và bị bóng đè. Tôi thấy rõ ràng một cái bóng trắng của đàn bà nằm trên người mình. Kể từ đó, thỉnh thoảng tôi lại gặp ma trong khi ngủ. Vẫn cái bóng trắng, mái tóc dài, khuôn mặt đáng sợ hiện về...

Tính cách của tôi mỗi ngày một thay đổi, mức độ trầm cảm ngày càng nặng hơn. Tôi trở nên trầm mặc, ít nói... cũng từ đó tôi cô đơn và rất hiu quạnh. Tôi nhìn lại mình, thấy mọi thứ đều là con số không. Sự nghiệp, tình yêu, sức khỏe... Những người thân của tôi lần lượt ra đi, bạn bè hay bất kỳ ai quen biết dù sơ giao hay thâm thiết đều từ bỏ tôi dù tôi không làm gì quá đáng với họ cả. Cứ như có một thứ gì đó chia cắt giữa tôi với những người như vậy. Điều đó càng khiến tôi trở nên cô đơn hơn, càng cô đơn lại càng xa cách với mọi người, càng chán nản và tuyệt vọng.

Cần phải nói đến tình yêu. Tôi là một người khát khao yêu thương. Tôi rất đa tài và ngoại hình cũng tương đối ưa nhìn. Hầu như những người xem tướng cho tôi đều nói tôi rất đào hoa. Nhưng bản thân tôi lại không thấy vậy. Ai đến với tôi cũng không được lâu, nhất định sẽ có chuyện xảy ra, hoặc không có những người con gái cũng tự bỏ tôi mà đi. Lý do là không cần thiết. Ở tôi có một cái gì đó khiến họ xa lánh nếu tiếp xúc một thời gian, lâu dần tôi cũng nản và mất niềm tin với tình yêu. Nhớ lại hồi đó, không kể những mối tình tan vỡ thời học sinh phổ thông. Chỉ kể ba mối tình gây cho tôi nhiều đau khổ nhất. Mối tình thứ nhất là với N.T* Thời gian quen N.T* tôi đang theo học Karate-Do với thầy Đ* N.T* năm đó học lớp 11, cũng ở trong nhà thầy Đ* vì nhà thầy Đ* có nhận học sinh tạm trú. N.T* rất xinh đẹp và nữ tính, cô ấy cùng học võ với tôi, mỗi buổi sáng sau khi tập võ tôi thường chở N.T* đi học và cùng cô ấy ăn sáng. Tôi yêu thương N.T* nhiều lắm! Quan tâm đến N.T* theo cách của tôi, cũng lãng mạn và galant không thua ai...thậm chí tôi còn đi học lớp dự bị hôn nhân để giữ gìn tình cảm trong mối quan hệ không trở nên nhàm chán, phải tâm lý và hiểu biết, tôi cũng học giữ lắm! Nhưng vô ích. Giống hết những cuộc tình trước. Một ngày nọ,

tôi chở N.T* về, cô ấy đã thẳng thừng nói với tôi: “Cô ấy không muốn yêu sớm vì sợ ba mẹ.” Tôi biết đó không phải là lý do thật sự. Cô ấy muốn trốn tránh tôi, bằng chứng là tôi gọi điện nhắn tin cho N.T* thì cô ấy chẳng thèm trả lời lấy, cô ấy làm tôi buồn lắm! Cuộc tình với N.T* đổ vỡ, tôi suy sụp tinh thần, nằm lì trong nhà suốt ba tháng trời, cơ thể mệt mỏi tiêu tụy phải lấy âm nhạc cổ điển làm thuốc an thần. Suy cho cùng âm nhạc cũng có hiệu nghiệm trong tức thời, không tin thì ai bị thất tình cứ nghe bản giao hưởng niềm vui của Beethoven sẽ thấy ngay tác dụng, âm nhạc xoa dịu nỗi đau cho con người.

Chưa dứt hoàn toàn sự quyến luyến với N.T* nhân duyên đưa đẩy tôi gặp Th*. Thời gian đó tôi có viết tiểu luận võ thuật gửi diễn đàn ND* Không ngờ một bài viết của tôi được các thầy trong hệ phái chú ý, thầy D* trưởng tràng hệ phái ra một quyển sách, thầy muốn tặng cho tôi nên đã nhờ đệ tử ruột của thầy là thầy T* đang dẫn dắt Karate- Do ở Đà Lạt mang sách đến nhà cho tôi. Thầy T* bận việc không đi được nên có nhờ cô đệ tử là Th* mang đến giúp, từ đó mà tôi quen biết Th*. Từ buổi đầu Th* gặp tôi tại nhà, tôi đã giấu đi thân phận của mình, rằng bài viết trên diễn đàn không phải của tôi mà của ông nội, nhưng sự thực là tác phẩm của tôi viết. Chỉ vì tác giả tuổi đời còn quá trẻ, trong khi các thầy cứ tưởng tôi đã già rồi. Phút chốc tôi được một số người có tên tuổi hâm mộ, Th* cũng không ngoại lệ. Cô ấy rất kính phục tôi, coi trọng tài năng của tôi chứ không như N.T* không nhìn thấy giá trị thật sự ẩn sâu bên trong con người tài hoa. Ủ thì! N.T* cứ đi đi, N.T* sẽ hối hận. Trước sự quan tâm của một cô thiếu nữ đầy cá tính và xinh xắn như Th* đã khiến tôi động lòng. Tôi tạm thời quên đi mối tình với N.T* Tôi sẽ không kể ra đây những năm tháng hạnh phúc bên Th*... Cuộc tình ấy tuổi thọ cũng không cao, chút tình mới chớm đã viên thành. Bỗng một ngày Th* thay đổi tính nết, từ chỗ quan tâm đến tôi lại trở nên thờ ơ, lạnh nhạt. Dù tôi có làm gì đi nữa Th* cũng giữ khoảng cách. Tôi lại rơi vào buồn chán, bất mãn. Tôi trở nên cáu gắt và càng đẩy Th* ra xa mình hơn. Cho đến ngày tôi bị bệnh về Chợ Rẫy cũng là ngày Th* chia tay tôi. Th* còn nói chưa bao giờ yêu tôi giống như N.T* đã nói trước đây. Ngày tôi nằm trên giường mổ là ngày Th* hẹn hò, đi chơi với một người đàn ông khác. Mãi sau này bình phục, tôi mở facebook mới biết chuyện đó. Tôi không hiểu sao, trong khi tôi gần chết, tôi nguy kịch cần một bàn tay động viên an ủi thì Th* lại vô tình quay lưng. Trong khi Th* cũng đâu phải là con người bạc nghĩa đến vậy. Nhưng trách cứ mà làm gì. Ra viện được 3 tháng, tôi biết được tin Th* đã kết hôn. Th* lấy chồng quá nhanh, làm tôi bàng hoàng. Lòng tôi khi đó vẫn quyến luyến Th*, và như những cuộc tình trước, mỗi cuộc tình mang một kiểu đau đớn riêng. Tôi đau còn hơn chết nữa. Lúc tôi nằm viện tôi chẳng bận tâm đến sức khỏe của mình, lòng tôi cứ thường trực một bóng hình của Th* và uất hận, tôi thét hỏi ông trời: “Tôi đã làm gì sai? Tại sao những người tình cứ lần lượt bỏ tôi mà đi. Và tôi đã khóc.”

Tôi bắt đầu mê nhạc Trịnh, tôi chuyển từ chơi guitar cổ điển sang chơi thể loại đệm hát để ca những tình khúc Trịnh Công Sơn, Ngô Thụy Miên... Khí sắc của tôi cứ thế trầm xuống. Nói về bạn bè, khi đó tôi chỉ còn duy nhất một người đó là M.Đ* là thân thiết hơn cả. Tôi vẫn buồn M.Đ chuyện cậu ấy không xuống thăm tôi ở bệnh viện; cậu ấy có thể đi nếu cậu ấy muốn nhưng cậu ấy không làm như vậy, và tôi thấy cậu ấy có chút vô tình. Từ đó tôi chơi với cậu ấy nhưng lòng tôi không hoàn toàn xem cậu ấy là bạn thân nữa; tôi thấy lòng dạ con người ta không ai là tốt đẹp, ai cũng ích kỷ tư lợi, ai cũng nhỏ nhen và từ đó tôi tuyệt đối không tin người. Chết nổi, càng không tin người lại càng cô đơn. Nói đúng hơn là cô độc. Tôi trở thành kẻ lập dị ngay đến cả ba mẹ, em út cũng rời xa tôi dần dần. Và tôi cũng bắt cần họ, tôi thấy sống một mình là đủ, tôi chẳng cần ai quan tâm, và tôi cũng phớt lờ tình yêu luôn, tôi trở nên vô tình và tàn nhẫn.

Cũng lại nhân duyên, tôi không muốn thì nó vẫn cứ ập đến mở ra một mối tình với cô gái trẻ mười sáu tuổi là T*. T* là hot girl trường T.S* Hát rất hay và tính cách vô cùng quyến rũ. Chúng tôi gặp nhau ở một quán cà phê sách, lúc đó T* đang làm thêm ở quán, còn tôi là khách quen. Hàng ngày chúng tôi đến quán đánh đàn ca hát. T* thích nhạc trẻ tôi đàn cho T* hát, thời gian ở bên T* tôi trở lại tuổi xuân xanh của mình. Nhìn T* cười, T* ngồi sát tôi, chúng tôi chụm đầu lại xem chương trình giải trí, vào phòng tắt đèn coi phim ma, T* nằm ngủ bên tôi, làm thức ăn cùng tôi, hờn giận tôi... Ôi! Thời gian đó mới đẹp làm sao. Đúng như câu hát: “tuổi mười sáu xanh cho mọi người.” Tôi yêu T* hơn tất cả cô gái trên đời, ngay cả N.T*, Th* cũng không bằng. Bởi vì T* là viên ngọc quý, cô ấy rất hợp với tôi, ở bên tôi T* cũng thấy trọn vẹn. Tôi còn nghĩ đến chuyện gia đình, con cái. Hai năm sau tôi sẽ lấy T* làm vợ, tôi sẽ đi làm để nuôi vợ con và nghĩ đến mình sẽ là người đàn ông của gia đình. Không còn gì tuyệt vời hơn nữa, đứa con của chúng tôi, tôi và T* sẽ rất xinh đẹp và thông minh, nó sẽ rất có tài, chắc chắn là như vậy. Một sự kết hợp hoàn hảo. Thế mà... không nói thì ai cũng đoán được. Cái số tôi mới hăm làm sao. Cũng lại một thời gian T* có cùng thái độ như những người quen tôi trước đó. Lần này còn tàn khốc hơn, tôi sẽ không kể ra dài

dòng biển cổ đó. Chỉ nói qua, vào một ngày nọ, có rất nhiều người, trong đó toàn là anh em, bạn bè, những người thân của tôi, có T* có bạn T* và có cả M.Đ* Họ tập trung lại chửi bới tôi, khinh bỉ và chỉ trích tôi thậm tệ vì tôi đã viết một tác phẩm văn chương nói về họ và mối tình của tôi và T*. Tôi bị ông chủ đuổi khỏi quán cà phê đó, điều làm tôi đau nhất không phải là mọi người quanh lưng với tôi, mà là T*, T* vô tình đến man rợ, cô ấy chà đạp và đối xử với tôi rất bạc. Đường như bao kỷ niệm khắc sâu trong lòng tôi, với T* chỉ là miếng dẻ rách. Các bạn biết không, tôi đã nghĩ đến cái chết, tôi muốn tự sát. Sức khỏe của tôi suy kiệt, tôi nghiện rượu và căn bệnh phổi ngày nào lại dở quẻ. Tôi bắt đầu thấy ngộp thở, những cơn hen cấp tính đến với mật độ ngày càng dày đặc. Tôi lại về Chợ Rẫy tái khám sau gần 3 năm phẫu thuật. Kết quả: Tôi bị sơ đáy phổi do lao tâm lao lực quá sức.

Tôi về lại với bóng đêm và nỗi hiu quạnh. Bên tôi lúc này không còn ai nữa, bạn bè rời xa, người tình khuất bóng, ba mẹ mất niềm tin... tôi tìm đến nghệ thuật, cô đơn trong nghệ thuật, tôi bắt đầu chuyên về sáng tác. Trong một số tác phẩm mà tôi viết phải kể đến tác phẩm “Vong Hoàng Lan” Xoay quanh tác phẩm này có một câu chuyện tâm linh mà không kể ra thì rất tiếc. Bởi vì nó huyền bí và hấp dẫn không kém gì một câu chuyện tưởng tượng. Tác phẩm viết hơn một nửa thì câu chuyện tâm linh khởi phát. Đầu tiên phải nói đến nỗi bất an của tôi trong thời gian viết tác phẩm. Tôi thấy ớn lạnh trong người mỗi khi về đêm, trong hai ngày em gái thứ hai của tôi đi tắm biển ở Nha Trang với những đồng nghiệp ở trường mầm non Sao Mai, tôi phải ở nhà một mình, ba mẹ tôi đã chuyển xuống Trại Mát sống. Thì hai đêm đó tôi không dám tắt đèn đi ngủ, cứ tắt đèn là tôi lại nghe thấy tiếng bước chân đi ở nhà dưới và tiếng chân bước lên cầu thang. Cánh cửa lâu lâu lại bật lên một tiếng động làm tôi lạnh tái người, da gà tôi nổi lên và cảm giác tâm linh xâm lấn. Tôi cứ mở đèn sáng trưng mà ngủ. Trong khi đó, tôi là một kẻ khá gan lì. Hồi quen T* tôi thường về rất khuya, tôi chơi ở quán và ra về vào lúc 12 h, tôi đi bộ, mặc áo măng tô đen và để tóc dài, con đường về nhà tôi phải rẽ qua hẻm B* nhưng tôi có sợ, tôi cứ đi trong sự im lặng như tờ của không gian về khuya. Những cái bóng trắng và những đôi mắt xanh trong đêm âm u không làm tôi sợ, thế mà ở nhà tôi lại sợ, thật khó hiểu.

Em tôi đi tắm biển Nha Trang về thì cắt mắt. Tôi có đưa em út nữa cũng đi cắt mắt với chị nó. Con Tr* em út của tôi đã lấy chồng được 2 năm, sau khi cắt mắt nó xin phép mẹ chồng về ở nhà ba mẹ ruột một thời gian, vừa là để về với gia đình mình, vừa là để tịnh dưỡng sau phẫu thuật. Có bé em tôi rất yếu vía, trưa hôm đó nó bỗng kêu tôi lại nói, lúc đó nó mới ngủ dậy.

- Anh K* ơi! Nhà này có ma.

Tôi thấy lạ mới nói với nó:

- Đừng nói tầm bậy.

Nó đáp lại:

- Thiệt mà. Tr* thấy có một cô gái đứng trước gương, tóc dài đen uốn lộn, dáng rất cao và cụt hai chân. Tr* nổi da gà rồi nè.

Lời nó nói làm tôi khiếp sợ. Đó chẳng phải là cô Hoàng Lan sao? Chẳng phải cô ấy là nhân vật do tôi nghĩ ra sao? Không thể như vậy được, những gì em tôi kể y hệt với những gì tôi đang viết. Tôi lạnh toát cả người.

Em tôi về kể lại cho ba mẹ tôi nghe chuyện nó nằm ngủ thấy ma. Ba mẹ tôi ban đầu không tin nên cũng phớt lờ, ít quan tâm. Còn tôi thì vẫn tiếp tục viết tác phẩm “Vong Âm Hoàng Lan”

1 tháng sau. 1 tháng sau.

Em Tr* tôi xuống dưới quán ba mẹ, tôi cũng vừa xuống khi vừa viết xong chương mới của tác phẩm. Em tôi mới kể vừa rồi mẹ chồng dẫn nó đi lên gặp cô Y* để coi về đường con cái, lấy nhau hai năm rồi mà nó vẫn chưa có con. Không ngờ vừa gặp cô Y* đã nói:

- Nhà con bị ma ám, có phải con có một người anh để tóc dài xoăn, thích mặc đồ đen và hay hát nhạc xưa không?

Em Tr* tôi hoảng hồn hỏi lại cô Y*:

- Dạ đúng, nhưng mà sao cô biết?

- Con về nói mẹ con lên đây gấp để cô cứu cho. Ba con nhất định không tin, nhưng mẹ con sẽ tin, gọi mẹ lên đây nếu không anh con sẽ có chuyện, cô sợ nó sẽ tự tử.

Em tôi về kể lại tường tận làm cả nhà tôi lạnh gáy. Làm sao cô Y* có thể biết tường tận về tôi như vậy? Cô Y* nổi tiếng là người khó tính, bình thường những người đứng xếp hàng ở nhà cô coi bói không phải là ít, nhưng không phải ai cô cũng coi cho, chỉ những người với cô là có duyên thôi, đã giúp ai rồi cô sẽ giúp tới cùng.

Mẹ tôi cùng bà xui gia lên gặp cô Y*, có cả ba tôi cùng đi. Cô Y* bói bài và quẻ bài ứng với chuyện nhà tôi có vong âm không tốt cho nam mạng. Vong nữ đã theo tôi rất lâu rồi, nếu không giải vong tôi sẽ gặp chuyện không hay, sợ dĩ tôi còn giữ được mạng đến ngày hôm nay đã là có phước lắm rồi. Theo như chỉ dẫn của cô Y* ba tôi có thể cúng được, vì nói về tâm linh ba tôi có mạng lớn, mỗi lần ba tôi cúng thường có bà tổ cô đứng sau lưng. Nếu có ba tôi bên cạnh thì có thể giúp tôi phần nào. Cô Y* khuyên ba mẹ tôi trước tiên hãy cúng bái rồi bán căn nhà đi. Mẹ tôi nói:

- Bán đi vậy thì người khác vào tội họ lắm!

Cô Y* nói:

- Hãy để mọi sự tùy duyên, người vào căn nhà đó ở tức là có vấn đề họ mới phải vào. Còn nhà chị đã đến lúc phải dời đi là dời đi.

Ba tôi về cúng theo lời cô Y*, cúng liên tục 5 ngày, ngày cuối cùng làm mâm cơm. Phần tôi, cô Y* dặn dò hạn chế ở nhà một mình, buổi tối đi chỗ khác ngủ không ngủ ở nhà, chỉ trừ trường hợp ngủ cùng ba tôi mới được, vì ba tôi có thần tướng có thể chế ngự được ma quỷ phần nào. Đến ngày thứ 7 cả nhà tôi lên lại chỗ cô Y* xem bài. Ba mươi hai vị thần bài linh hiển, cho biết ba tôi đã cầu được một nửa, ngũ quỷ đã rời đi nhưng vong nữ thì vẫn còn ở lại. Và cô Y* cho biết mảnh đất chỗ nhà tôi xưa kia không biết dùng làm gì, nhưng tụ tập quanh đó rất nhiều oan hồn, mỗi lần ba tôi cúng là oan hồn tụ lại rất đông. Ở khu đất đó người thì bệnh tật, người thì bị điên, làm ăn không được bởi phong thủy và âm khí dày đặc. Mà đúng là như vậy. Hàng xóm chỗ tôi ở người thì điên, người thì tự tử chết, người thì bệnh tật, đủ các loại. Có một ông biết trước đã dọn đi chỗ khác ở, ông đó bây giờ gia cảnh rất tốt, không như hồi xưa ở chỗ chúng tôi gia đình suy sụp, nhà cửa lục đục đủ các kiểu. Bài ứng rất linh. Khi ba tôi cầu bán được nhà, thì ngay lập tức sáng hôm sau có hai người đàn bà đến hỏi mua nhà, họ trả với một cái giá rất cao, căn nhà chỉ ba chục mét vuông, xây dựng đã hơn 20 mươi năm, mọi thứ đều xuống cấp, không đất đai bao quanh, không có sổ, vậy mà bán được với cái giá 8 triệu một mét vuông, nhà cũng không phải nằm ở trung tâm hay mặt tiền thành phố, nằm trong hẻm hóc mà bán vậy là rất có giá.

Lần sau này, có mặt tôi lên cầu thần bài. Ba mươi hai vị thần bài linh ứng. Cô Y* cho biết:

- Em sinh ra được trời phú cho một thanh kiếm báu. Em có thể sáng tác nhạc, có năng khiếu văn thơ. Nhưng bởi mắc duyên âm cho nên cái tài của em bị hãm lại, không thể phát huy được. Cô không muốn xã hội mất đi một nhân tài, cho nên muốn giúp em, em hiểu ý cô nói không?

Tôi thần người, làm sao cô Y* biết nhiều về tôi như vậy? Ngay cả những gì sâu kín nhất của tôi cô ấy cũng biết. Buổi sáng hôm đó tôi có giận mẹ mình, nóng nảy ôm cây đàn guitar về lại căn nhà mà cô Y* dặn là phải tránh xa nó. Buổi tối lên xem bài, cô Y* nói ngay:

- Em không được nóng nảy, phải nhẫn nại, cái vong đó sẽ làm cho em tức giận để bỏ về nhà đàn hát cho nó nghe. Phải nghe lời cô dặn, tuyệt đối không được về nhà. Từ đây cho đến ngày tam nương, 23 tháng 6 âm lịch, đêm trăng tròn... không được về. Nếu em về thì mọi thứ sẽ hỏng hết. Từ đây đến ngày 23 em phải gặp được ôn C.K* để nhờ ôn làm phép giải vong. Em hãy nói đúng như lời cô: “Con bị một lần chết hụt, có một vong nữ theo con, muốn chiếm lấy linh hồn của con, con nhờ ôn làm phép để giữ lại linh hồn cho con.” Em nhớ lời cô dặn chưa? Phải nghe thầy, em không được làm trái. Người thường khi nhìn em sẽ không biết, thầy em rất khó hiểu nhưng bọn cô là thầy, bọn cô thấy hết.

Tôi lặng im không nói. Cô Y* tiếp tục chỉ vẽ:

- Buổi tối về em hãy lấy lá trầu vò nát sau đó cho vào một cốc nước nóng, để xông mặt rồi dùng nước đó rửa mặt hoặc pha vào nước để tắm. Nếu em không nghe cô, không chịu giải cái vong này thì em có tài cũng không dùng được tài, em sẽ không nổi tiếng được, và cũng không bao giờ lấy được vợ. Nó sẽ phá em đến

cùng. Mọi thứ của em đều rất tốt, chỉ bởi cái vong đó mà ám hại cuộc đời của em. Khiến em không ngóc đầu lên được, sức khỏe suy sụp, tình duyên đổ vỡ, và đến khi nghiêm trọng nó còn bắt em chết theo nó.

Nói rồi cô Y* lấy một bộ bài tây, bảo tôi xóc bài, kinh bài, rồi bóc ra bảy quân bài. Cô Y* xấp bảy quân bài trên bàn, úp bài lại rồi bảo tôi chọn một trong bảy lá. Trước khi tôi chọn cô Y* nói:

- Em sẽ bóc được con đầm bích. Nó đại diện cho vong nữ đó.

Tôi còn chưa tin, chọn đại một quân bài trong bảy quân nằm xấp trên bàn. Lật lên thì đúng quân đầm bích. Các quân bài khác lần lượt được dỡ lên, toàn là những quân rô và cơ, chỉ lọt đúng một quân đầm bích. Tôi bị thuyết phục hoàn toàn, nếu tính theo xác suất, cho dù có 1 phần bảy khả năng tôi bóc được quân đầm bích thì đã khó như sét đánh rồi, thế mà tôi lại bóc trúng con đầm bích trong bảy quân bài khác nhau. Các bạn nên nhớ xác suất là 1 phần bảy, và bài là do tôi tự chọn. Còn khủng khiếp hơn cả những trò ảo thuật và dân chơi bài điểm chuyên nghiệp, rõ ràng có thứ gì đó nằm về tâm linh. Từ đó tôi tin rằng mình sẽ thành công nếu giải được nạn vong theo. Tôi nhất nhất làm theo lời cô Y* duyên số đưa đẩy sao đó, lại đúng ngày tam nương 23 tháng 6 âm lịch tôi gặp được ôn C.K* rất tình cờ. Theo như lịch hẹn thì đến ngày 27 ôn mới về, nhưng cứ đúng phải ngày tam nương 23 tháng 6 lại gặp, một lần nữa khả năng tiên tri của cô Y* khiến tôi khâm phục. Cô ấy nói đúng ngày 23 là ngày 23, nếu sai thì cô ấy sẽ không làm thầy.

Xét về phương diện tâm linh, tôi đã làm theo như những gì cô Y* chỉ bày. Khi duyên đã đủ thì tự khắc có quý nhân giúp đỡ tôi. Kể cho các bạn một chuyện rợn tóc gáy, đêm thứ hai ba tôi cúng vong hồn, vào đúng 6 h tối, điện thoại ba tôi reo lên, lúc đó cả nhà tôi đang ngồi bên bàn sắp giấy tiền vàng bạc, tôi cầm điện thoại để trên kệ đưa cho ba, nhìn vào màn hình điện thoại của ba thấy hai chữ “K* nhà” nổi lên. Tôi mới thấy lạ, đó là tên của tôi, không lẽ điện thoại của tôi bị mất rồi sao? Tôi nhanh chóng lục túi thì thấy điện thoại của mình vẫn nằm trong túi, mở ra xem điện thoại vẫn ở chế độ khóa bàn phím, tiếng chuông điện thoại bên máy ba tôi vẫn rung lên, màn hình sáng với hai chữ “K* nhà” đang gọi. Cả nhà tôi sờn gai óc, ba tôi bấm nghe máy thì thấy đầu dây bên kia là những tiếng xì xào... không ai trả lời... ba tôi tắt máy và gọi lại số đó thì chuông điện thoại trong túi tôi lại đổ lên. Lúc này, cả nhà ai cũng tin vào chuyện người âm. Còn một chuyện khác nữa, là vào trước đêm ba mẹ tôi lên cô Y* xem bài, đêm đó em út tôi và mẹ cùng nằm mơ thấy một con mèo đen, sáng ra nói lại mới biết... mẹ tôi lên coi bài thì rút ra đúng con mèo đen như trong giấc mơ của mẹ và con Tr*. Hai người mơ cùng gặp mèo đen trong cùng một đêm mới thật ớn lạnh. Ngày nhà tôi cúng rước vong, đêm đó vong nữ cho tôi thấy rõ nhân dạng, cô ấy bóp cổ tôi nhiều lần... thời điểm đó tôi ở nhà trọ không về nhà theo lời cô Y* chỉ, nhưng vẫn bị ám. Đêm đó tôi trần trọc không ngủ được, thật khổ sở.

Hiện tại, tôi đã cúng và làm phép giải vong đầu ra đó. Chỉ còn một buổi cúng giải oan do chính tay cô Y* làm nữa là xong. Tôi thấy mình cũng thuộc vào người may mắn. Tự dưng có những ba thầy giúp đỡ mà ai cũng rất giỏi và nổi tiếng. Người đầu tiên là cô Y*, rồi đến thầy Đ*, sau là ôn C.K*. Tôi đã thấy nhẹ người hơn rất nhiều, căn nhà chuẩn bị bán, người ta đã hẹn ngày đến chồng tiền. Hai mươi năm sống chung với âm hồn cuối cùng duyên đã đủ, đã đến ngày gia đình tôi phải dọn đi để người khác vào, tôi sẽ bắt đầu lại mọi thứ, ở một nơi ở mới... hy vọng như những nhà tiên tri đã nói. Ánh mặt trời của chiến thắng và thành công sẽ đến với tôi trong một ngày không xa.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-tu-ky-duyen>